JONATHAN STROUD

OCHIUL GOLEMULUI

TRILOGIA BARTIMAEUS

PESTE 1 MILION DE EXEMPLARE VÂNDUTE ÎN ÎNTREAGA LUME

Jonathan Stroud

Ochiul Golemului

Trilogia Bartimaeus 2

Traducerea: Carmen-Iulia Bourceanu

Personaje principale

MAGICIENI

Domnul Rupert Devereaux – Prim ministrul Marii Britanii şi al Imperiului

Domnul Carl Mortensen – ministrul Administraţiei

Doamna Jessica Whitwell – ministrul Securităţii

Domnul Henry Duvall – şeful Poliţiei

Domnul Marmaduke Fry – ministrul de Externe

Doamna Helen Malbindi – ministrul Informaţiilor

Domnul Julius Tallow – ministrul de Interne

Domnul John Mandrake – ministrul adjunct de Interne

Domnul George Ffoukes – magician de al patrulea nivel în Departamentul de Interne

Doamna Jane Farrar – adjunctul şefului Poliţiei

Domnul Sholto Pinn – negustor, proprietar al Magazinului de Accesorii al lui Pinn, din Piccadilly

Domnul Quentin Makepeace – dramaturg, autor al piesei *Lebedele din Arabia* ş.a.

Şi diferiţi alţi magicieni, poliţişti şi spioni

OAMENI DE RÂND

Kitty Jones

Jakob Hyrnek

Dl. T.E. Pennyfeather

Anne Stephens

Fred Weaver

Stan Hake

Nicholas Drew

Clem Hopkins

Şi alţi membri ai Rezistenţei

SPIRITE

Bartimaeus – *un djinn în serviciul domnului*

Mandrake

Queezle – *un djinn în serviciul domnului Ffoukes*
Shubit – *un djinn în serviciul doamnei Whitwell*
Nemaides – *un djinn în serviciul domnului Tallow*
Simpkin – *un foliot în serviciul domnului Pinn*
Şi numeroşi alţi afriţi, djinni, folioţi şi impi

Prolog – Praga, 1868

Bartimaeus

În amurg, inamicii aprinseră focurile de tabără unul câte unul, într-un număr mai mare decât în oricare dintre serile precedente. Pe întinderea cenuşie a câmpului, focurile scânteiau cu sclipiri ca de bijuterii scumpe, atât de multe, încât ziceai că un oraş fermecat s-a ivit chiar atunci din pământ. Prin contrast, între zidurile cetăţii noastre, casele aveau obloanele închise, dar luminile stinse. Se petrecuse o ciudată răsturnare de situaţie: Praga era cufundată în întuneric şi părea pustie, în vreme ce terenul sălbatic din jurul ei scânteia plin de viaţă.

La scurt timp după aceea, vântul se mai domoli. Preţ de câteva ore bune bătuse puternic dinspre vest, aducând cu el informaţii despre mişcările făcute de invadatori: zornăitul mecanismelor de asediu, strigătele de chemare ale animalelor, oftatul spiritelor captive, aromele incantaţiilor.

Dintr-odată, cu o iuţeală nefirească, vântul încetă să mai sufle, iar aerul rămase suspendat în tăcere.

Eu pluteam la înălţime, pe deasupra mănăstirii Strahov, în interiorul zidurilor magnifice ale cetăţii pe care o construisem cu 300 de ani în urmă. Aripile mele de piele se mişcau în bătăi puternice, rare; ochii mei scrutară cele şapte planuri până la orizont[1].

---

[1] Cele şapte planuri: Cele şapte planuri accesibile sunt suprapuse unul peste altul, iar fiecare dintre ele dezvăluie anumite aspecte ale realităţii. Primul include lucruri materiale obişnuite (copaci, clădiri, oameni, animale etc.), care sunt vizibile tuturor; celelalte şase conţin spirite de diferite tipuri, care-şi văd liniştite de treburile lor. Fiinţele superioare (cum sunt eu) îşi pot folosi ochii interiori pentru a observa toate şapte planurile deodată, însă creaturile de rang mai mic sunt nevoite să se descurce văzând mai

N-am văzut nimic vesel. Trupele armatei britanice erau invizibile, la adăpostul Vălurilor de Acoperire, însă primele lor rânduri de atac deja se apropiau constant şi prudent de poalele lui Castle Hill. Aurele unui vast contingent de spirite se distingeau cu dificultate în întuneric; la fiecare minut, tremurături de scurtă durată la nivelul planurilor semnalizau sosirea unor noi batalioane. Grupuri de soldaţi umani avansau hotărâte de-a lungul terenului întunecat. În mijlocul lor se afla un pâlc de corturi albe, cu tavanul rotunjit ca nişte ouă de roc[1], deasupra cărora se întindeau asemenea unor pânze de păianjen[2], Scuturi şi alte vrăji.

Mi-am ridicat privirea spre cerul întunecat. Acesta era o învălmăşeală de nori negri furioşi, mânjiţi înspre vest cu dâre de galben. La altitudine mare şi abia vizibile în lumina ce apunea, am zărit şase puncte slabe deplasându-se circular la o distanţă ce le situa în afara razei mele de Detonare. Acestea înaintau constant în sens invers acelor de ceasornic, aruncând o ultimă privire zidurilor cetăţii, ca pentru a le reţine conturul şi a inspecta punctele de apărare.

Că veni vorba… Acelaşi lucru trebuia să fac şi eu.

În dreptul Porţii Strahov, punctul de observaţie cel mai înalt şi mai vulnerabil din zid, turnul fusese ridicat şi

---

puţine. Oamenii intră într-o categorie inferioară. Magicienii folosesc lentile de contact pentru a vedea planurile al doilea şi al treilea, dar majoritatea oamenilor nu văd decât primul plan, iar acest lucru îi face neştiutori în ceea ce priveşte tot soiul de activităţi magice. De pildă, ceva invizibil cu multe tentacule se ascunde probabil timid în spatele tău chiar ACUM.

[1] Roc sau pasărea-elefant, pasăre de pradă mitologică, de dimensiuni uriaşe, asemănătoare struţului; apare în *O mie şi una de nopţi.* (n. tr.)

[2] Fără îndoială, acela era locul unde magicienii britanici „urzeau” planurile de atac, la distanţă sigură de locul acţiunii. Şi stăpânii mei cehi făceau la fel. În vreme de război, magicienii preferă întotdeauna să păstreze pentru ei înşişi cele mai periculoase misiuni, cum ar fi să păzească neînfricaţi cantităţi mari de mâncare şi băutură, la câţiva kilometri în spatele liniilor inamice.

întărit. Uşile antice fuseseră sigilate cu trei blesteme şi o groază de mecanisme de armare, iar bordura meterezelor sale joase era înţesată cu santinele vigilente.

Sau cel puţin asta fusese intenţia.

Am zburat către turn cu aripi de piele şi cap de şoim, ascuns îndărătul giulgiului meu de pene. Am aterizat desculţ, fără să scot vreun sunet, pe o creastă proeminentă de piatră. Am aşteptat să fiu întâmpinat de o provocare rapidă, evidentă, o manifestare puternică de atac pregătit pe moment.

Nu se întâmplă nimic. Am renunţat la Vraja mea de Acoperire şi am aşteptat o oarecare dovadă de alertă, chiar dacă întârziată. Am tuşit tare. Tot nici o mişcare.

Un Scut lucitor proteja o parte din metereze şi acoperea cinci santinele, ghemuite pe vine[1]. Scutul era destul de îngust, menit să acopere un om soldat sau cel mult trei djinni. Prin urmare, era cam multă foială în spatele lui.

— Vrei să nu mai împingi?

— Au! Ai grijă cu ghearele alea, idiotule!

— Du-te mai încolo! Îţi zic eu, spatele meu e acum complet la vedere. L-ar putea observa cineva!

— Ăsta de unul singur ar reuşi să ne facă să câştigăm lupta!

— Mai uşor cu aripa aia! Era să-mi scoţi ochiul!

— Schimbă-te în ceva mai mic atunci! Ce-ai zice de un vierme intestinal?

— Dacă mă mai înghionteşti o dată cu cotul…

— Nu e vina mea! Bartimaeus ăla ne-a pus aici! E aşa

[1] Fiecare santinelă era un djinn de rang inferior, ceva mai bun decât un foliot obişnuit. Vremurile erau grele în Praga; magicienii duceau lipsă de sclavi, iar controlul de calitate nu era cum ar fi trebuit să fie. Întruchipările alese de santinelele mele dovedeau din plin acest lucru. În loc de înfăţişări războinice, care să inspire groază, m-am pomenit în faţa ochilor cu doi lilieci vampiri cam neliniştiţi, un dihor, o şopârlă cu ochi bulbucaţi şi un broscoi mic şi cam plângăcios.

un pomp…

Pe scurt, era o desfăşurare jalnică de indisciplină şi incompetenţă, aşa că mă abţin de la a o descrie în întregime. Războinicul cu cap de şoim îşi strânse aripile, păşi înainte şi le atrase atenţia santinelelor lovindu-i cap în cap scurt şi repede[1].

— Asta numiţi voi serviciu de santinelă? am izbucnit eu. Nu aveam deloc de gând s-o fac lată aici; după şase luni de servire continuă, esenţa mea slăbise destul de tare. Să staţi ghemuiţi îndărătul unui Scut, ciorovăind ca nişte precupeţe? V-am ordonat să staţi de pază!

În mijlocul mormăielii, al foielii şi al privitului patetic spre picioare, broscoiul ridică o labă.

— Rogu-vă, domnule Bartimaeus, sire! spuse acesta. La ce bun să stăm de pază? Britanicii sunt peste tot – în aer şi pe pământ! Şi am auzit că au cu ei o întreagă cohortă de afriţi. E adevărat?

Mi-am înălţat ciocul spre orizont şi mi-am mijit ochii. Poate! Broscoiul suspină.

— Dar noi n-avem nici măcar unul, aşa-i? Ultimul a fost Phoebus. Şi am mai auzit că acolo în vale sunt şi marizi, mai mulţi, nu unul. Iar conducătorul lor are un toiag magic – care este foarte puternic. Se spune că ar fi distrus Parisul şi Cologne în drum spre noi. Asta-i adevărat?

Penele mele din creştet se zburliră uşor sub adierea vântului.

— Poate!

Broscoiul scânci.

— O, dar asta este pur şi simplu îngrozitor, nu-i aşa? Acum nu mai avem nici o speranţă. Toată după-amiaza invocările au fost scurte şi dese, ceea ce înseamnă un singur lucru. Vor ataca în noaptea asta! Până dimineaţă murim toţi!

---

[1] Cinci capete se ciocniră unul de altul într-o succesiune rapidă, de parcă ar fi fost o jucărie mecanică mai ciudată.

Ei bine, genul ăsta de afirmaţii[2] nu ne prea ridica moralul. Am pus o mână pe umărul plin de negi al broscoiului.

— Ascultă, băiete… Cum te cheamă?

— Nubbin, domnule!

— Nubbin! Ei bine, nu mai crede tot ce auzi, Nubbin! Sigur, armata britanică este puternică, de fapt rar am văzut una mai puternică, dar fie chiar şi aşa. Să zicem că ar avea marizi, legiuni întregi de afriţi şi horle cât cuprinde. Să zicem că ar da cu toţii năvală peste noi la noapte, chiar aici, la Poarta Strahov. N-au decât să vină! Avem noi trucurile noastre, cu care o să le venim de hac!

— Ca de exemplu, domnule?

— Trucuri ca să-i aruncăm în aer pe acei afriţi şi marizi! Trucuri pe care le-am învăţat în toiul a zeci de lupte înfocate. Trucuri care se reduc la un singur cuvânt dulce: *supravieţuire!*

Ochii bulbucaţi ai broscoiului clipiră.

— Asta este prima mea luptă, domnule! Am făcut un gest, în semn de nerăbdare.

— Sau mai avem o variantă: djinnii împăratului spun că magicienii lucrează chiar acum la o operaţiune de salvare. Un fel de ultimă linie de apărare, fără îndoială o stratagemă complicată. L-am bătut pe umăr bărbăteşte. Te simţi mai bine acum, fiule?

— Nu, domnule! Mă simt mai rău!

Era de aşteptat. Nu fusesem niciodată prea grozav la discuţii dintr-astea încurajatoare.

— În regulă! am bombănit. Sfatul meu este să vă puneţi repede la adăpost şi, dacă e posibil, să fugiţi. Cu puţin noroc, stăpânii voştri vor fi ucişi înaintea voastră. Eu, unul, pe asta mă bazez!

Sper că discursul meu însufleţitor îi ajutase cumva, pentru că în acel moment începu atacul. Am simţit venind de departe, pe toate cele şapte planuri, o

---

[2] Conforme cu realitatea, adică.

reverberaţie. Am simţit-o cu toţii: era o singură notă de comandă imperioasă. M-am răsucit ca să scrutez întunericul şi, unul câte unul, capetele celor cinci santinele se iţiră deasupra meterezelor.

Pe câmp, de departe, marea armată declanşase acţiunea.

În frunte, purtaţi în zbor de curenţii ascendenţi ai unui vânt feroce, veneau djinnii, îmbrăcaţi în armură roşu cu alb, ţinând în mâini lănci subţiri cu vârf de argint. Aripile lor zbârnâiau; iar strigătele lor făceau să se cutremure turnul. La nivelul solului, infanteria era alcătuită dintr-o puzderie de spirite: horle cu tridenţii lor cioplıţi din os intrau de-a valma în casele şi colibele din afara zidurilor, în căutare de pradă[1].

În rând cu ele zburau cu viteză tot felul de umbre – vârcolaci şi stafii, spectre ale frigului şi ale sărăciei, care nu se materializau pe fiecare plan, iar după acestea, cu zarvă mare şi clămpănit de fălci, o mie de impi şi folioţi se ridicau din pământ asemenea unei furtuni de nisip sau unui roi monstruos de albine. Toţi aceştia şi mulţi alţii veneau în mare grabă spre Poarta Strahov. Broscoiul mă înghionti.

— Bună treabă că aţi stat de vorbă cu noi, domnule! zise el. Acum sunt din cale-afară de încrezător în mine, mulţumită dumneavoastră!

Abia dacă l-am auzit. Priveam fix, în depărtare, dincolo de oastea cumplită, la o mică ridicătură din apropierea corturilor albe cu vârfuri rotunjite. Pe ea stătea în picioare un bărbat, ţinând ridicat un baston sau un toiag. Era la distanţă prea mare şi nu-l puteam vedea prea

---

[1] Nu găsiră nici una, lucru confirmat de ţipetele lor ascuţite de dezamăgire. Casele mărginaşe fuseseră părăsite. Aproape de îndată ce armata britanică traversase canalul, autorităţile cehe începuseră pregătirile pentru inevitabilul atac asupra oraşului Praga. Ca primă măsură de precauţie, populaţia oraşului fusese adusă în interiorul zidurilor cetăţii – care, apropo, erau la vremea aceea o minune de inginerie magică. Am apucat să vă zic că dădusem şi eu o mână de ajutor la construcţie?

bine, dar puteam să-i simt puterea. Aura lui lumina dealul în jurul său. În vreme ce priveam aşa, câteva fulgere aprinse izbucniră din norii înfierbântaţi şi se stinseră singure de vârful toiagului ridicat. Dealul, corturile, soldaţii care aşteptau fură pe moment iluminaţi parcă ar fi fost ziuă. Lumina se stinse, iar energia fu absorbită în toiag. Bubuituri de tunete se auziră deasupra cetăţii asediate.

— Deci el este, nu? am murmurat ca pentru mine. Faimosul Gladstone! Djinnii se apropiau acum de ziduri, trecând peste câmpuri şi peste minele clădirilor proaspăt dărâmate. În vreme ce se deplasau, un blestem îngropat se declanşă; jeturi de foc albastre-verzui erupseră incinerându-i cu totul pe fruntaşii zburători. Însă focul se stinse, iar restul armatei venea din urmă.

Atunci, luptătorii din cetate se puseră pe treabă: o sută de impi şi folioţi se ridicară pe ziduri, scoţând strigăte ascuţite şi trimiţând Detonări spre hoarda zburătoare. Invadatorii replicară pe măsură. Vrăji de Foc şi de Vârtej se întâlniră şi se amestecară în semiîntuneric; umbrele şerpuiau şi se învălătuceau luminate de flăcări. Cetatea era înconjurată de flăcări; primele horle se îmbulzeau la poalele zidurilor, încercând să smulgă Vrăjile zdravene de Legare pe care le folosisem pentru a asigura paza fundaţiei zidurilor.

Mi-am desfăşurat aripile, gata să intru în luptă; lângă mine, broscoiul îşi umflă guşa şi scoase un orăcăit sfidător. În clipa următoare un fulger ascendent de energie, lansat de departe, de pe deal, din toiagul magicianului, se arcui pe cer şi nimeri turnul de la Poarta Strahov, tocmai sub metereze. Scutul nostru fu străpuns şi se rupse ca o foaie de hârtie. Piatra şi mortarul se cutremurară, iar acoperişul turnului cedă. Am fost aruncat în aer învârtindu-mă…

… Şi am fost cât pe ce să mă fac praf, căzând grămadă într-o căruţă plină cu baloturi de fân, care fusese adusă în interiorul cetăţii înainte ca asediul să

înceapă. Deasupra mea, structura de lemn a turnului era cuprinsă de foc. Nu reuşeam să văd nici una dintre santinele, în aer, impi şi djinni se mişcau de colo-colo confuz, schimbând rafale de magie. Din cer cădeau cadavre, aprinzând acoperişuri. Din casele din apropiere, femeile şi copiii fugeau urlând. Poarta Strahov se clătina, asaltată de horlele cu tridenţii lor. Nu mai rezista mult.

Apărarea noastră avea nevoie de ajutorul meu. Am reuşit să ies din fân cu obişnuita mea grabă.

— După ce termini de scos din sân toate paiele, Bartimaeus, vorbi o voce, eşti aşteptat la castel!

Războinicul cu cap de şoim privi în sus.

— O!... Bună, Queezle!

O femelă leopard aşezată elegant în mijlocul drumului mă privea fix, cu ochi de culoarea lămâii verzi. În timp ce o studiam, se ridică nepăsătoare, făcu câţiva paşi într-o parte şi se aşeză din nou. O împroşcătură de smoală arzândă căzu pe piatra din pavaj în locul unde Queezle stătuse mai înainte, făcând o mică groapă cu jar.

— Eşti cam ocupat văd, remarcă ea.

— Da! Am terminat aici! am răspuns eu, sărind din căruţă.

— Se pare că Vrăjile de Legare din ziduri se rup, zise leopardul, aruncând o privire scurtă spre poarta tremurătoare. Ce ţi-e şi cu treaba de mântuială! Oare ce djinn o fi construit asta?

— Nu ştiu! am spus. Aşa, deci – stăpânul nostru mă cheamă? Leopardul dădu din cap afirmativ.

— Mai bine ne-am grăbi sau ne va pedepsi pe amândoi cu Urzicături. Hai să mergem pe jos! Cerul e prea aglomerat.

— Ia-o tu înainte!

Mi-am schimbat înfăţişarea, transformându-mă într-o panteră neagră ca noaptea. Am alergat pe străzile înguste, spre Piaţa Hradcany. Străduţele alese de noi erau goale; evitam locurile unde oamenii, cuprinşi de panică, goneau ca nişte vite speriate. Din ce în ce mai

multe clădiri erau cuprinse de flăcări, frontoanele lor se prăbuşeau, iar zidurile laterale cădeau în interior. În jurul acoperişurilor, mici impi dansau, fluturând în mâini tăciuni aprinşi.

În curtea interioară a castelului, servitorii imperiali stăteau în piaţă la lumina unor felinare care pâlpâiau, şi aşezau la nimereală piese de mobilier în căruţe; lângă ei grăjdarii se chinuiau să lege caii în chingi. Cerul de deasupra cetăţii era presărat cu fascicule de lumină colorată; de undeva din spate, de dincolo de Poarta Strahov şi de mănăstire, se auzea zgomot înfundat de explozii. Ne-am strecurat chiar prin intrarea principală, fără să ne întrebe nimeni nimic.

— Împăratul vrea să plece? am gâfâit eu.

Pe lângă noi treceau drăcuşori înnebuniţi, purtând pe cap în echilibru mormane de lenjerie.

— E mult mai îngrijorat pentru iubitele sale păsări, răspunse Queezle. Vrea ca afriţii noştri să le ducă în zbor undeva la adăpost.

Ochii ei verzi mă fulgerară cu un amestec de amuzament şi tristeţe.

— Dar toţi afriţii sunt morţi!

— Exact! Ei, hai că aproape am ajuns!

Ajunsesem în aripa de nord a castelului, unde stăteau magicienii. Izul de magie plutea greu peste tot în jur. Leopardul şi pantera coborâră în fugă un rând lung de scări, trecură printr-un balcon ce dădea spre şanţul de apărare din jurul castelului şi pe sub arcada care deschidea drumul către Camera de Lucru a Magicienilor. Aceasta din urmă era o cameră circulară, mare, ce ocupa aproximativ tot nivelul parterului din Tumul Alb. De-a lungul secolelor fusesem deseori invocat aici, dar acum obişnuitele accesorii magice – cărţile, bolurile cu tămâie, candelabrele – fuseseră strânse pentru a face loc unui rând de zece scaune şi mese. Pe fiecare masă se afla un glob de sticlă, în care pâlpâia lumina; pe fiecare scaun, câte un magician gheboşat privea prin globul lui. În

cameră era linişte deplină.

Stăpânul nostru stătea în dreptul unei ferestre, privind printr-un telescop cerul întunecat[1]. Ne observă, făcu un gest să tăcem, după care ne făcu semn să-l urmăm într-o cameră alăturată. Părul său cenuşiu devenise alb după încordarea din ultimele săptămâni; nasul său coroiat ajunsese şi mai subţire, şi mai ascuţit, iar ochii îi erau roşii ca ai unui imp[2]. Îşi scărpină ceafa.

— Nu-i nevoie să-mi spuneţi, zise el. Ştiu! Cât mai avem? Pantera mişcă brusc din coadă.

— Aş zice o oră, nu mai mult!

Queezle se uită în spate, spre camera principală, unde magicienii tăcuţi munceau din greu.

— Văd că înviaţi golemii, spuse ea. Magicianul încuviinţă scurt din cap.

— Vor da de furcă duşmanului!

— Nu va fi de ajuns! am intervenit eu. Nici chiar cu zece golemi! Aţi văzut ce proporţii are armata aia?

— Ca de obicei, Bartimaeus, vorbeşti nechibzuit şi neîntrebat! Asta este doar o diversiune! Plănuim să-l scoatem pe Măria Sa din cetate pe treptele de la răsărit. O barcă ne aşteaptă pe malul fluviului. Golemii vor alerta castelul şi ne vor acoperi retragerea.

Queezle încă se uita fix la magicieni; aceştia erau încovoiaţi asupra globurilor lor de cristal şi şopteau instrucţiuni neauzite creaturilor lor. Imaginile mişcătoare,

---

[1] Telescopul conţinea un imp a cărui privire le permitea oamenilor să vadă noaptea. Acestea sunt dispozitive folositoare, deşi uneori drăcuşorii capricioşi deformează imaginea sau adaugă elemente false de-ale lor: fâşii de praf de aur, viziuni ciudate ca de vis sau figuri fantomatice din trecutul celui care-l foloseşte.

[2] Să compari stăpânii e ca şi cum ai compara semnele de pe faţă: sunt unele mai rele ca altele, şi nici măcar despre cele mai bune nu ai putea spune că sunt chiar pe placul tău. Acesta era cel de-al doisprezecelea magician ceh pe care-l slujeam. Nu era exagerat de crud, însă era un pic acru, de parcă i-ar fi curs suc de lămâie prin vene. Avea, de asemenea, buze subţiri şi era pedant, obsedat de datoria sa către imperiu.

slabe din globuri le arătau fiecăruia ce vedea golemul lor.

— Britanicii nu-şi vor pune mintea cu monştrii! vorbi Queezle. Îi vor găsi pe golemi şi îi vor omorî!

Stăpânul meu îşi dezveli dinţii.

— Până atunci împăratul va fi scăpat! Şi, întâmplător, asta este noua mea sarcină pentru voi amândoi: să-l păziţi pe Măria Sa în timpul fugii sale! ’nţeles? Am ridicat o labă. Magicianul oftă adânc.

— Da, Bartimaeus?

— Păi, sire, dacă-mi permiteţi să fac o sugestie! Praga este înconjurată. Dacă încercăm să fugim din cetate cu împăratul, vom sfârşi toţi într-un mod oribil. Aşa că, ce-ar fi dacă am uita cu totul de bietul nebun şi am da bir cu fugiţii? Este o mică pivniţă cu bere pe strada Karlova care are un puţ secat. Nu-i foarte adânc! Intrarea este cam mică, dar…

Stăpânul meu se încruntă.

— Vrei să m-ascund acolo?

— Păi, ar fi cam înghesuială ce-i drept, dar presupun că v-am putea strecura cumva. Pântecele vostru mare s-ar putea să ne încurce puţin, dar se rezolvă cu puţină îmbrânceală… Au! Blana mea trosnea; am tăcut imediat. Ca de fiecare dată, Urzicăturile Roşii, Fierbinţi mă făceau să-mi uit gândul.

— Spre deosebire de tine, mârâi magicianul, eu ştiu ce înseamnă loialitatea! Nu e nevoie să fiu forţat să mă port onorabil faţă de stăpânul meu. Repet: amândoi trebuie să-i păziţi viaţa cu propriile vieţi! Aţi înţeles?

Am aprobat din cap, în silă; în acel moment podeaua se clătină din cauza unei explozii în apropiere. Magicianul reluă:

— Atunci, urmaţi-mă! Nu avem prea mult timp.

Am urcat scările pe unde venisem şi am traversat coridoarele răsunătoare ale castelului. Flash-uri luminoase iluminau ferestrele; peste tot în jur se auzeau strigăte fioroase. Stăpânul nostru alerga pe picioarele sale subţiri şi alungite, respirând şuierat la fiecare pas;

alături, Queezle şi cu mine înaintam în salturi.

În sfârşit, am ajuns la terasa unde vreme de câţiva ani împăratul îşi ţinuse cuşca cu păsări. Coştereaţa în sine era mare, construită atent din bronz, cu ornamente, domuri, minarete şi cu poliţe pentru hrană, ba chiar şi cu uşi, pe care împăratul să poată intra să se plimbe. În interior erau copaci şi arbuşti, în care trăia o varietate remarcabilă de papagali, ai căror strămoşi fuseseră aduşi în Praga din ţări îndepărtate. Împăratul era de-a dreptul prostit după aceste păsări; în ultima vreme, pe măsură ce puterea Londrei crescuse, iar imperiul îi scăpa din mâini, obişnuia să stea perioade lungi de timp în cuşca păsărilor, stând de vorbă cu prietenii lui. Acum, când cerul nopţii vuia ca urmare a confruntării magice, păsările erau panicate şi zburătăceau în jurul cuştii într-un nor de pene, cârâind mai-mai să-şi dea duhul. Împăratul, un bărbat mic şi îndesat, îmbrăcat cu pantaloni din satin, scurţi până la genunchi, şi cu o cămaşă albă şifonată, nu se afla într-o stare mai bună, certându-se cu îngrijitorii păsărilor şi ignorând vorbele sfetnicilor care se îngrămădeau în jurul lui.

Şeful miniştrilor, Meyrink, palid, cu ochi trişti, îl trăgea de mânecă.

— Înălţimea Voastră, rogu-vă! Britanicii vin puhoi spre Dealul Castelului. Trebuie să vă punem la adăpost!

— Nu pot să-mi părăsesc cuşca cu păsări! Unde sunt magicienii mei? Cheamă-i aici!

— Măria Ta, sunt ocupaţi cu lupta…

— Atunci, afriţii mei! Credinciosul meu Phoebus…

— Măria Ta, după cum v-am informat deja de-atâtea ori… Stăpânul meu îşi făcu loc cu umerii prin mulţime.

— Măria Ta: vi-i prezint pe Queezle şi pe Bartimaeus, care ne vor asista pe parcursul fugii noastre, după care vă vor salva şi păsările acestea nemaipomenite.

— Două feline, omule? Două pisici?

Gura împăratului se albi şi se făcu pungă[1].

Queezle şi cu mine ne dădurăm ochii peste cap. Ea se transformă într-o fată de o rară frumuseţe; eu am luat înfăţişarea lui Ptolemeu.

— Acum, Măria Ta, spuse stăpânul meu, treptele dinspre răsărit…

În oraş lupta era în toi; jumătate dintre casele mărginaşe erau acum cuprinse de flăcări. Un imp micuţ zbură ghemuit ca o bilă de bowling peste parapetul de la capătul terasei, cu coada mocnind. Alunecă pe labe şi se opri în dreptul nostru.

— Permiteţi să raportez, domnule! Un grup de afriţi sălbatici se luptă croindu-şi drum direct spre castel. Atacul este condus de Honorius şi de Palterknife, servitorii personali ai lui Gladstone. Sunt de-a dreptul teribili, domnule! Trupele noastre s-au împrăştiat în faţa lor. Se opri, privindu-şi coada plină de jăratic: Permiteţi să caut apă, domnule?

— Dar golemii? întrebă Meyrink. Impul se cutremură.

— Da, să trăiţi! Tocmai au început să se ocupe de inamic. Desigur am stat departe de nor, dar cred că afriţii britanici se retrag în dezordine. Aşa, acum apropo de apă…

Împăratul ţipă vesel:

— Bun, bun! Victoria este a noastră!

— Avantajul este doar temporar, spuse Meyrink. Veniţi, domnule, trebuie să mergem!

În ciuda protestelor sale, împăratul fu scos din cuşcă, îngrămădit între străji şi dus spre o poartă laterală, micuţă. Meyrink şi stăpânul meu mergeau în fruntea grupului, iar împăratul îi urma, silueta sa scundă fiind ascunsă printre curteni. Queezle şi cu mine încheiam adunarea.

O dâră de lumină. Peste parapet, în spatele nostru, două siluete negre se apropiau sărind. Poalele pelerinelor

[1] Semăna de fapt cu cea a unei pisici, dacă înţelegeţi unde bat.

jerpelite fâlfâiau în jurul lor şi nişte ochi galbeni le ardeau în străfundurile orbitelor. Parcurgeau terasa în salturi înalte pe distanţe mari, atingând rareori pământul. În coştereaţă, păsările făcură dintr-odată linişte deplină.

M-am uitat spre Queezle.

— Sunt ai tăi sau ai mei?

Fata frumoasă îmi zâmbi, dezvelindu-şi dinţii ascuţiţi.

— Ai mei!

Rămase în urmă ca să se întâlnească cu vârcolacii, care înaintau, iar eu am alergat după grupul împăratului.

Dincolo de poartă, pe sub zid, pornea o cărare îngustă, spre nord, de-a lungul şanţului de apărare din jurul castelului. Jos, în vale, Vechiul Oraş era în flăcări; vedeam trupele britanice alergând pe străzi, iar locuitorii din Praga fugind, luptându-se sau căzând la pământ în faţa acestora. Totul părea foarte departe; singurul sunet care ajungea la noi era un geamăt slab. Ici-colo, ca nişte păsări, se zăreau câteva stoluri de impi înaripaţi.

Împăratul încetă să se mai văicărească cu glas tare. Grupul înainta, grăbit şi tăcut, prin noapte. Până acum, toate bune şi frumoase.

Ajunserăm în acest moment la Turnul Negru, în vârful treptelor de la răsărit, şi aveam cale liberă.

O fluturare de aripi; Queezle ateriză lângă mine cu faţa pământie. Era rănită uşor.

— Probleme? am întrebat-o.

— Nu vârcolacii! Un afrit, dar a venit un golem şi l-a distrus. Sunt bine! Am înaintat luând-o în jos pe scările de pe una din laturile colinei. Castelul în flăcări se reflecta în apele Vltavei de la poalele lui, conferindu-i o frumuseţe melancolică. Nimeni nu ne ieşi în cale, nimeni nu veni după noi, şi curând lăsarăm în urmă partea cea mai rea a luptei.

Pe măsură ce ne apropiam de fluviu, Queezle şi cu mine ne aruncam unul altuia priviri pline de speranţă. Oraşul era pierdut, ca de altfel şi imperiul, dar faptul că reuşiserăm să ne salvăm aici ne făcea să ne simţim cât

de cât mândri. Deşi detestam slugărnicia noastră, ne displăcea de asemenea profund să luăm bătaie. De data asta se părea că scăpaserăm.

Ambuscada veni când eram aproape la poalele dealului.

Cu paşi mici şi repezi, şase djinni şi o bandă de impi apărură în fugă şi ne săriră în faţă pe scări. Împăratul şi curtenii săi strigară şi se dădură înapoi, panicaţi. Eu şi Queezle ne-am încordat pe loc, gata de atac.

Din spatele nostru se auzi o tuse uşoară. Ca o singură fiinţă, ne-am răsucit amândoi în acelaşi timp.

Cinci trepte mai sus stătea un bărbat tânăr, cu siluetă zveltă. Avea bucle blonde, ochi mari, albaştri şi purta sandale şi o togă după moda romană târzie. Faţa lui avea o expresie sfioasă, cam lacrimogenă, de parcă n-ar fi fost în stare să omoare o muscă. Totuşi, ca un amănunt în plus pe care nu am putut să nu-l observ, tipul ţinea în mână o coasă cumplită, cu lamă de argint.

L-am verificat şi pe celelalte planuri, în speranţa deşartă că ar putea fi totuşi un om excentric, pregătit să meargă la un bal mascat. Nici pomeneală! Era un afrit cu putere considerabilă. Am înghiţit în sec. Lucrurile nu arătau bine deloc[1].

— Domnul Gladstone îi transmite complimente împăratului! spuse tânărul. Pretinde să aibă plăcerea companiei Domniei Sale. Voi, restul gloatei, puteţi să vă împrăştiaţi!

Oferta suna destul de rezonabil. Mi-am implorat stăpânul din priviri, însă acesta furios îmi făcu semn să ies în faţă. Am oftat şi, fără tragere de inimă, am făcut un pas spre afrit.

Tânărul ţâţâi cu zgomot.

---

[1] Până şi cel mai pricăjit afrit ar trebui evitat, darămite acesta, care era într-adevăr teribil. Pe planurile superioare, formele sale erau vaste şi terifiante, aşa că presupun că apariţia sa atât de firavă de pe primul plan îi satisfăcea cumva un bizar simţ al umorului. Însă n-aş putea spune că îmi venea să râd!

— O, sări de aici, nevoinicule! N-ai nici o şansă! Batjocura lui mă întărâtă. Mi-am adunat forţele.

— Ai grijă! i-am spus eu, cu răceală. Nici nu ştii în ce pericol te afli, subestimându-mă!

Afritul clipi repede, afişând o relaxare ostentativă.

— Chiar aşa? Ai vreun nume?

— Un nume? am urlat eu. Am multe nume! Eu sunt Bartimaeus! Sunt Sakhr al-Djinni! Sunt N'gorso cel Puternic şi şarpele cu Pene de Argint!

M-am oprit dramatic. Tânărul mă privea cu indiferenţă.

— Nu! N-am auzit niciodată de tine! Acum, dacă vrei…

— Am vorbit cu Solomon….

— O, te rog! Afritul făcu un gest care-mi scurtă vorba. Oare n-am vorbit toţi cu el? Tre' să recunoaştem, a cunoscut multă lume!

— Am reconstruit zidurile cetăţilor Uruk, Karnak şi Praga… Tânărul pufni dispreţuitor.

— Praga? Adică astea? Cele pe care Gladstone le-a dărâmat în cinci minute? Sigur n-ai ajutat şi la ridicarea Ierihonului?

— Ba da! interveni Queezle. A fost una dintre primele sale munci. Nu pomeneşte despre asta, dar…

— Auzi, Queezle…

Afritul începu să-şi treacă degetele pe lama coasei.

— Ultima şansă, djinnule! zise el. Valea! N-ai cum să câştigi în confruntarea asta!

Am ridicat din umeri într-o manieră resemnată.

— Vom vedea!

Şi astfel, din păcate, am şi făcut. Foarte rapid, de altfel. Primele mele patru Explozii au fost respinse de coasa rotită în toate părţile. A cincea, pe care am făcut-o să fie straşnică, a deviat-o direct spre mine, făcându-mă să mă rostogolesc, în josul dealului, într-o baltă de esenţă. Am încercat să mă ridic, dar am căzut la loc de durere. Rana mea era prea gravă; nu reuşeam să-mi revin.

Sus, pe cărare, impii năvăliseră asupra curtenilor, l-am

văzut pe Queezle şi un imp voinic trecând iute pe lângă mine, fiecare cu mâna în gâtul celuilalt.

Cu nonşalanţă insultătoare, afritul cobora panta agale spre mine. Îmi făcu cu ochiul şi înălţă coasa. Şi, în acel moment, stăpânul meu acţionă. La drept vorbind, nu fusese unul deosebit de bun – dacă mă gândesc doar la cât de des îi plăcea să folosească Pedeapsa cu Urzicături –, dar din punctul meu de vedere, ultima sa faptă era cea mai bună din câte făcuse vreodată.

Impii erau toţi în jurul lui, încercând să ajungă la împărat. Stăpânul meu strigă înfuriat şi scoase dintr-un buzunar al hainei un beţişor cu Detonări, unul dintre modelele noi făcute de alchimiştii de la Golden Lane ca răspuns la ameninţarea britanică. Beţişoarele erau de proastă calitate, porcării ieftine produse pe bandă, având tendinţa fie să explodeze prea repede, fie chiar deloc. Indiferent de posibilitate, când le întrebuinţai, cel mai bine era să le arunci cu viteză în direcţia duşmanului, însă stăpânul meu era un magician sadea. Nu era obişnuit cu luptele corp la corp. Într-adevăr, reuşi să îndruge Cuvintele de Comandă, dar după aceea începu să ezite, ţinând beţişorul deasupra capului şi făcându-se că vrea să-l arunce înspre impi, neştiind parcă pe care să-l aleagă; întârzie însă prea mult.

Explozia spulberă jumătate din trepte. Impi, împărat şi curteni fură aruncaţi în aer ca puful de păpădie. Însuşi stăpânul meu dispăru în întregime, ca şi când nici n-ar fi existat.

Şi odată cu moartea lui, legăturile care mă ţineau slugă se dizolvară în neant. Afritul coborî coasa, lovind exact locul unde fusese până atunci capul meu, însă aceasta se înfipse fără succes în pământ.

Astfel, după câteva sute de ani şi zeci de stăpâni, legăturile mele cu Praga se rupseseră. Însă în momentul când esenţa mea recunoscătoare zbura în toate direcţiile, iar eu priveam în jos la cetatea arzândă şi la trupele care mărşăluiau, la copiii care plângeau tânguitor

şi la impii care urlau războinic, la sfârşitul în chinuri al unui imperiu şi la botezul însângerat al altuia nou, trebuie să recunosc că nu mă simţeam foarte triumfător.

Aveam un sentiment că urma să fie din ce în ce mai rău.

Partea întâi

1
Nathaniel

Londra: o capitală mare şi prosperă, veche de două mii de ani, care sub conducerea magicienilor aspira să devină centrul lumii. Cel puţin, ca dimensiune, reuşise. Crescuse vastă şi de neîntrecut în banchete bogate, extravagante.

Oraşul se întindea pe câţiva kilometri de fiecare parte a Tamisei, presărat cu palate, turnuri, biserici şi bazaruri. La orice oră, orice colţişor mustea de agitaţie. Străzile erau aglomerate, înţesate de turişti, muncitori şi alt gen de trafic uman, în vreme ce aerul zumzăia invizibil la trecerea impilor, ocupaţi să îndeplinească diferite comisioane stăpânilor lor.

Pe cheiurile aglomerate ce se prelungeau până în apele cenuşii ale Tamisei, batalioane de soldaţi şi birocraţi aşteptau să se îmbarce în călătorii în jurul lumii. În umbra vapoarelor de pasageri, învelite în fier, vapoare de mărfuri de diferite forme şi mărimi, colorate, îşi disputau cu larmă malul fluviului. Galioane din Europa, pline de forfotă; corăbii arabe cu pânze subţiri, încărcate cu mirodenii; vechituri cu prova ridicată, venite din China; goelete elegante, cu catarg subţire din America – toate erau înconjurate şi ţinute astfel pe loc de micuţele bărci ale luntraşilor de pe Tamisa, care îşi strigau cu voce tare oferta de a-i conduce pe pasageri în port.

Două inimi alimentau metropola. La est era districtul

City, unde comercianţi din ţări îndepărtate se adunau să-şi schimbe mărfurile; la vest, era locul unde magicienii munceau neîntrerupt să-şi extindă şi să-şi protejeze teritoriile lor din străinătate.

Băiatul mersese în centrul Londrei cu treabă; acum se întorcea pe jos spre Westminster. Mergea cu paşi rari: deşi era încă devreme, dimineaţa era deja foarte caldă, iar băiatul simţea cum i se adună broboane de transpiraţie pe sub gulerul cămăşii. O adiere uşoară de vânt îi umflase poalele hainei sale lungi, negre şi i le ridicase la spate în timpul mersului. Băiatul era conştient de acest efect, care îl încânta. I se părea că-l face impresionant şi uşor macabru; simţea cum trecătorii întorceau privirea după el. În zilele în care vântul bătea foarte tare, haina sa fâlfâia aproape la orizontală; atunci nu i se mai părea că arată aşa de cochet.

Traversă strada Regent şi trecu printre clădirile albe în stil regenţă spre Haymarket, unde măturătorii curăţau strada cu mături şi perii în faţa intrărilor teatrelor, iar tineri vânzători de fructe deja începuseră să-şi etaleze marfa. O femeie ducea o tavă încărcată cu un morman înalt de portocale coloniale coapte, care erau greu de găsit în Londra de când începuseră războaiele sud-europene. Băiatul se apropie de ea; din mers, aruncă cu pricepere o monedă exact în micul vas de cositor care-i atârna acesteia la gât şi, cu o mişcare la fel de sigură, întinse mâna şi apucă o portocală din vârful grămezii. Apoi, fără să se oprească, îşi văzu de drum, ignorând mulţumirile femeii. Haina îi flutura în urmă impresionant.

Cu câteva zile în urmă, în Trafalgar Square fuseseră instalaţi câţiva stâlpi înalţi, fiecare învelit în zeci de panglici colorate, dispuse în spirală; în acel moment, grupuri de lucrători cocoţaţi pe vinciuri prindeau frânghii de vârfurile acestora. De fiecare frânghie atârnau unul lângă altul vesele steaguri roşii, albe şi albastre. Băiatul se opri să-şi cureţe portocala şi urmări cu privirea

operaţiunea.

Un lucrător trecu pe lângă el, transpirat tot sub povara unui balot de pânză de steaguri.

Băiatul strigă după el:

— Hei, amice! Pentru ce-s pregătirile astea?

Bărbatul întoarse capul, zări haina neagră, lungă a băiatului şi imediat încercă să schiţeze un salut stângaci cu mâna la tâmplă. Jumătate din grămada de pânză îi alunecă din braţe şi căzu pe jos.

— E pentru mâine, domnule, zise el. E ziua Fondatorului! Sărbătoare naţională, domnule!

— A, da! Desigur! Ziua de naştere a lui Gladstone! Am uitat!

Băiatul aruncă o bucată de coajă de portocală în şanţul de la marginea drumului şi o porni din loc, lăsându-l pe lucrător să înjure printre dinţi, în timp ce încerca să se descurce singur cu balotul de pânză răvăşit.

Băiatul merse la Whitehall, o zonă cu clădiri masive, cenuşii, peste care se aşternuse izul de putere îndelung instaurată. Aici, arhitectura în sine reuşea să-i domine şi să-l intimideze pe orice privitor obişnuit: stâlpi mari de marmură; uşi vaste de bronz; zeci şi sute de ferestre cu lumini aprinse la orice oră; statui de granit ale lui Gladstone şi alte altor personalităţi memorabile, cu un zâmbet încremenit pe chipurile ridate, ce promiteau măsuri riguroase de justiţie pentru toţi duşmanii Statului. Însă băiatul le depăşi cu paşi uşori, decojind portocala cu lipsa de interes a unuia născut în acele locuri. Salută din cap un poliţist, îşi arătă din fugă legitimaţia unui paznic şi intră printr-o poartă laterală în curtea Ministerului de Interne. Abia aici se opri, la umbra unui nuc cu coroană largă, înfulecă restul de portocală, îşi şterse mâinile cu batista şi îşi aranja gulerul, manşetele şi cravata. Îşi trecu încă o dată mâna prin păr, dându-l peste cap. Bun! Acum era pregătit. Era momentul să meargă la serviciu.

Trecuseră mai bine de doi ani de la revolta lui Lovelace şi de la neaşteptata intrare a lui Nathaniel în elita

societăţii. Avea deja paisprezece ani, era mai înalt cu un cap faţă de momentul când lăsase Amuleta din Samarkand în custodia protectoare a guvernului recunoscător; se mai împlinise şi la corp, însă avea aceeaşi constituţie de sfrijit, iar părul negru îi atârna lung şi lăţos în jurul feţei, după moda vremii. Faţa îi era slabă şi palidă de la lungile ore de studiu; iar mişcările sale se caracterizau printr-o energie abia reţinută.

Fiind un bun observator, Nathaniel remarcase de la început că printre magicienii care lucrau, aparenţele erau un factor important în menţinerea unui statut anume. La vederea unei vestimentaţii ponosite, aceştia se încruntau; într-adevăr, acest detaliu era o marcă evidentă a unui talent mediocru, iar el nu intenţiona să lase această impresie. Din leafa pe care o primea de la departamentul său îşi cumpărase un costum negru, pe corp, şi o haină lungă, italienească, piese vestimentare pe care el le considera teribil de la modă. Purta pantofi înguşti, uşor ascuţiţi şi avea o colecţie de batiste în culori ţipătoare care reprezentau o explozie de culoare la pieptul lui. Îmbrăcat la patru ace, băiatul obişnuia să treacă pe sub arcadele corpurilor de clădire de la Whitehall, ţinând strâns în braţe teancuri de hârtii, cu un mers hotărât, cu paşi mari, deşiraţi, care aduceau puţin cu mersul unei berze.

Bineînţeles că îşi ţinea secret numele de botez. Colegii şi asociaţii săi îl ştiau numai cu numele său de adult, John Mandrake.

Alţi doi magicieni mai avuseseră acest nume, însă nici unul nu fusese renumit. Primul fusese un alchimist de pe vremea reginei Elisabeta, care transformase plumbul în aur într-un experiment celebrat în faţa întregii curţi. Mai târziu însă se aflase că îi reuşise acest lucru deoarece învelise bile de aur cu o foiţă subţire de plumb, care dispărea când acestea erau uşor încălzite. Ingenuitatea sa fusese aplaudată, însă, fără doar şi poate, a sfârşit decapitat. Cel de-al doilea John Mandrake era fiul unui

fabricant de mobilă care îşi petrecuse toată viaţa studiind diferitele variante ale microspiritelor demonice. Reuşise să întocmească o listă de 1703 subtipuri, care de care mai puţin relevante, până în momentul când un gărgăune pitic, cu aripioare verzi, îl înţepase într-o zonă neprotejată; savantul se umflase cât un dulap şi apoi murise.

Carierele lipsite de glorie ale predecesorilor săi nu-l îngrijorau pe Nathaniel. De fapt, chiar îi dădeau satisfacţie, întrucât spera ca acest nume să devină celebru datorită lui.

Mentorul lui Nathaniel era doamna Jessica Whitwell, o femeie-magician căreia nu i se putea ghici vârsta, cu păr alb, tuns scurt şi o siluetă slabă, aproape scheletică. Era considerată ca fiind unul dintre cei mai puternici patru magicieni din guvern şi era de multă vreme o persoană influentă în stat. Aceasta recunoscuse talentul discipolului ei şi se apucase să-l dezvolte din plin.

Locuind într-un apartament spaţios în vila de pe malul fluviului a îndrumătoarei sale, Nathaniel ducea o existenţă disciplinată, bine organizată. Casa era modernă, puţin mobilată, cu covoare gri-bej ca blana de râs şi cu pereţi de un alb dezolant. Mobila era confecţionată din sticlă şi metal argintat, precum şi din lemn de culoare deschisă, provenit din pădurile nordice. Locuinţa avea o atmosferă rece, de serviciu, aproape aseptică, pe care Nathaniel ajunsese cu timpul s-o aprecieze foarte mult: dădea impresia de control, de claritate şi eficienţă, toate embleme ale tipologiei magicianului contemporan.

Stilul doamnei Whitwell îşi pusese amprenta chiar şi asupra bibliotecii. În multe imobile magice, bibliotecile erau încăperi sumbre, întunecate, cu cărţi legate în piei de animale exotice, cu pentagrame sau blesteme runice brodate pe cotor. Însă acest aspect, aflase acum Nathaniel, ţinea de moda secolului trecut. Doamna Whitwell ceruse tipografiei Jaroslav, care era şi legătorie,

să-i procure coperte uniforme, legate în piele albă pentru toate volumele ei, care ulterior fură catalogate şi ştampilate cu numere de identificare, imprimate cu cerneală neagră.

În centrul acestei camere cu pereţi albi şi cărţi albe, aranjate ordonat, se afla o masă dreptunghiulară din sticlă, la care Nathaniel stătea aşezat două zile pe săptămână şi lucra la dezlegarea misterelor mai complicate.

În primele luni ale ucenicieі sale la doamna Whitwell, Nathaniel se lansase într-o etapă de studiu intensiv şi, spre surprinderea şi aprecierea acesteia, ajunse într-un timp record să înveţe la perfecţie treptele succesive de invocare. Băiatul progresă în câteva zile de la nivelul inferior de demon (microspirite, moli şi spiriduş-goblin), la cel mediu (toată gama de folioţi) şi avansat (djinni de diferite caste).

După ce îl urmări cum alungă un djinn vânjos cu un mecanism improvizat care îi administra acestuia o palmă peste şezutul său albastru, mentora sa îşi exprimă admiraţia:

— Eşti un talent înnăscut, John, zise ea, un talent înnăscut! Ai dat dovadă de curaj şi de memorie bună şi la Heddleham Hali, când l-ai alungat pe demonul acela, dar nu mi-am închipuit că ai să fii atât de priceput la invocările generale. Munceşte mult şi vei ajunge departe!

Nathaniel îi mulţumi cu falsă modestie. Nu-i spusese că majoritatea acestor acţiuni nu erau ceva nou pentru el, că încă de la doisprezece ani convocase un djinn de rang mediu. Nu pomeni nimănui despre asocierea sa cu Bartimaeus.

Doamna Whitwell îi recompensă precocitatea cu noi secrete şi lecţii, exact ceea ce îşi dorise Nathaniel dintotdeauna. Sub îndrumarea ei, băiatul învăţă arta constrângerii demonilor la sarcini multiple sau semipermanente, fără să recurgă la instrumente greoaie, cum ar fi Pentagrama lui Adelbrandt. Află cum să se

protejeze de spioni inamici, ţesând în jurul lui pânze cu senzori; cum să dejoace atacurile surpriză, invocând Vrăji rapide de Vârtejuri care înghiţeau magia agresivă şi o purtau undeva departe. Într-un timp foarte scurt, Nathaniel absorbise tot atâtea noi cunoştinţe câte aveau colegii săi cu cinci, şase ani mai mari decât el. Era acum pregătit pentru prima sa slujbă.

*

În cazul magicienilor cu perspective promiţătoare, se obişnuia să le fie date locuri de muncă în posturi inferioare ale ministerelor, ca modalitate de a-i instrui în uzul puterii. Vârsta la care se întâmpla acest lucru diferea în funcţie de talentul ucenicului şi de influenţa profesorului acestuia. La Nathaniel a mai contat un factor, şi anume acela că în toate cafenelele din Whitehall se ştia că însuşi prim-ministrul îi urmăreşte îndeaproape şi binevoitor cariera. Fapt care însemna din start că flăcăul era obiectul atenţiei generale.

Îndrumătoarea sa îl avertizase în privinţa acestui lucru.

— Ţine-ţi secretele numai pentru tine! Mai ales numele tău de botez, dacă ţi-l ştii! Ţine-ţi gura închisă ca o scoică, altfel vor afla totul de la tine!

— Cine? întrebă el.

— Duşmanii pe care încă nu ţi i-ai făcut! Le place să-şi facă planuri din timp. Numele de botez al unui magician era, desigur, o sursă de mare slăbiciune, dacă era descoperit de un altul, iar Nathaniel şi-l păstra secret pe al lui cu foarte mare atenţie. Totuşi, la început, fu privit ca o pradă uşoară. La petreceri, frumoase femei-magician îl abordau, adresându-i şoptit complimente, înainte de a se interesa de originile sale. Nathaniel reuşea destul de uşor să ţină la distanţă aceste ispitiri evidente, însă urmară alte metode mai periculoase. La un moment dat, un imp îl vizită în timpul somnului, susurându-i cuvinte blânde în ureche, întrebându-l care este numele lui. Poate că numai dangătul puternic al Big Ben-ului de pe malul celălalt al

fluviului a împiedicat o destăinuire necontrolată. Când bătu ora fixă, Nathaniel se trezi, deschise ochii şi văzu drăcuşorul ghemuit pe tăblia patului; într-o clipă, chemă un foliot domesticit, care puse mâna pe imp şi îl făcu piftie.

Din păcate, în noua sa formă impul era incapabil să mai dezvăluie ceva legat de magicianul care îl trimisese să facă această treabă. După episodul ăsta, Nathaniel îl angajă permanent pe foliot pentru a-i păzi conştiincios dormitorul în fiecare noapte.

Curând era limpede că identitatea lui John Mandrake nu avea să fie compromisă prea uşor şi alte încercări nu mai urmară. La scurt timp după aceea, când nici nu împlinise bine paisprezece ani, veni aşteptata numire în funcţie şi tânărul magician se alătură Ministerului de Interne.

2
Nathaniel

În biroul său, Nathaniel fu întâmpinat de căutătura cruntă a secretarului şi de un teanc de ziare noi aşezate pe sertăraşul de corespondenţă.

Secretarul, un tinerel şleampăt cu păr dat cu ulei de ghimbir, se opri în loc tocmai când era pe punctul de a ieşi din cameră.

— Ai întârziat, Mandrake! spuse el şi îşi ridică ochelarii pe nas cu un gest nervos, rapid. Ce scuză mai ai de data asta? Ştii că ai şi tu nişte responsabilităţi, ca şi noi cei cu normă întreagă!

Rămăsese lângă uşă, cu nasul încreţit tot de atâta încruntare.

Magicianul se aşeză pe scaunul său şi se lasă pe spate. Fu tentat să-şi ridice picioarele pe birou, dar renunţă la idee, gândindu-se că prea s-ar da în spectacol. Se mulţumi doar să afişeze un zâmbet leneş şi comentă:

— Am fost cu domnul Tallow la locul unde s-a petrecut un incident! Am lucrat acolo de la şase. Poţi să-l întrebi când se întoarce; e posibil să-ţi dea şi nişte detalii, asta dacă nu sunt prea secrete! Dar tu ce-ai făcut până acum, Jenkins? Sper că ai fotocopiat din greu materiale!

Secretarul scoase un zgomot ascuţit printre dinţi şi îşi împinse şi mai sus ochelarii pe nas.

— Ţine-o aşa, Mandrake! Ţine-o tot aşa! Oi fi tu acum „copilul-minune” al prim-ministrului, dar cât o să mai dureze asta dacă nu dai rezultate? Alt incident? Al doilea din săptămâna asta? Curând ai să te întorci iarăşi la spălat căni de ceai, şi atunci mai vedem noi!

Zicând acestea, secretarul ieşi valvârtej din cameră.

Băiatul se strâmbă în direcţia uşii închise şi apoi, preţ de câteva secunde, rămase cu privirea în gol. Plictisit, se

frecă la ochi şi se uită la ceasul de la mână. Era abia 9.45. Ziua se anunţa deja a fi una lungă.

Teancul mişcător de hârtii de pe birou aştepta ca el să-l ia în primire. Trase adânc aer în piept, îşi aranjă manşetele cămăşii şi întinse mâna după dosarul din vârf.

Din motive personale, Nathaniel fusese de mult interesat de Interne, un subminister din dispozitivul extins al Securităţii, condus de Jessica Whitwell. Internele conduceau anchete privind diverse tipuri de activitate infracţională, cu precădere acţiunile de revoltă ale străinilor şi actele de terorism intern, direcţionare împotriva statului. La intrarea sa în minister, Nathaniel primi doar activităţi umile, cum ar fi de îndosariere, fotocopiere şi prepararea ceaiului, însă nu zăbovi mult cu aceste sarcini.

Promovarea sa rapidă, nu se datora (după cum şopteau rivalii săi) pur şi simplu unui caz de nepotism. Este adevărat că se bucurase de bunăvoinţa prim-ministrului şi de influenţa îndrumătoarei sale, doamna Whitwell, pe care nici unul dintre magicienii din cadrul Ministerului de Interne nu voia să o supere cu ceva. Şi totuşi, asta nu l-ar fi ajutat cu nimic, dacă ar fi fost incompetent sau pur şi simplu mediocru în meşteşugul lui. Însă Nathaniel avea vocaţie şi, mai mult decât atât, muncea mult. Ascensiunea sa fu rapidă.

În câteva luni trecu printr-o serie de banale slujbe funcţionăreşti, până când – înainte de a împlini cincisprezece ani – ajunse însuşi asistentul ministrului de Interne, domnul Tallow.

Bărbat scund, solid, cu conformaţie şi temperament de taur, domnul Tallow era în momentele sale bune aspru şi tăios, înclinat spre izbucniri bruşte de furie incandescentă, care îi puneau mereu pe fugă pe poliţiştii din departamentul său. Pe lângă faptul că era iute la mânie, se mai distingea prin ceva aparte, şi anume: un ten neobişnuit de gălbui, nuanţa narciselor galbene, deschise ziua în amiaza mare. În rândul personalului său

nu se cunoştea cauza acestei nenorociri; unii pretindeau că era ereditară, el fiind odrasla unui cuplu format dintr-un magician şi un succubus. Alţii considerau că motivele nu erau biologice şi îl suspectau că ar fi victima unei forme de magie maligne. Nathaniel subscria la cea de-a doua variantă. Indiferent care ar fi fost cauza, domnul Tallow se străduia să ascundă cum putea mai bine această problemă. Purta haine cu gulere înalte şi îşi lăsa părul lung. Avea în permanenţă pălării cu boruri late şi era mereu atent la subalternii săi, gata să surprindă orice notă de ironie cu privire la acest aspect.

Împreună cu Nathaniel şi cu domnul Tallow, în minister lucrau optsprezece persoane, pornind de la doi oameni de rând, care se ocupau de treburi administrative şi ajungând până la domnul Ffoukes, un magician de al patrulea nivel. Nathaniel adoptă faţă de toţi tactica politeţii curtenitoare, cu o singură excepţie, în persoana lui Clive Jenkins, secretarul. Pica lui Jenkins faţă de tinereţea şi poziţia lui Nathaniel se făcuse simţită încă de la început; la rândul său, Nathaniel îl trata cu o obrăznicie ştrengărească. Şi nu risca nimic purtându-se aşa. Jenkins nu avea nici relaţii, nici putere.

În scurt timp, domnul Tallow îşi dădu seama de dimensiunea talentelor asistentului său şi îl însărcina cu o misiune importantă şi solicitantă: prinderea grupării ascunse, cunoscute sub numele de Rezistenţă.

Motivele adepţilor acestei grupări erau transparente şi în acelaşi timp bizare. Membrii ei se opuneau conducerii binevoitoare a magicienilor şi erau dornici să revină la anarhia domniei oamenilor de rând. De-a lungul anilor, activităţile acestora deveniseră din ce în ce mai supărătoare. Furau artefacte magice de toate formele de la magicieni neatenţi sau lipsiţi de noroc, pentru a le folosi ulterior în atacuri la întâmplare asupra unor persoane din guvern sau asupra unor proprietăţi ale guvernului. Câteva clădiri fuseseră grav afectate, mai multe persoane omorâte. În cel mai îndrăzneţ atac dintre

toate, Rezistenţa încercase chiar să-l asasineze pe prim-ministru. Replica guvernului fusese draconică: mulţi oameni de rând fuseseră arestaţi ca suspecţi, câţiva fuseseră executaţi, iar alţii deportaţi cu vasul închisorii în colonii. Şi totuşi, în ciuda acestor acte serioase de intimidare, incidentele continuau, iar domnul Tallow începuse să simtă nemulţumirea superiorilor săi.

Nathaniel acceptă provocarea cu multă nerăbdare. Cu ani în urmă, i se întretăiase drumul cu Rezistenţa într-un mod care îl făcea să creadă că îi înţelesese într-o oarecare măsură esenţa. Într-o noapte întunecată, se întâlnise cu trei copii de rând care operau pe o piaţă neagră a obiectelor magice. Fusese o experienţă de care Nathaniel nu fusese prea încântat. Cei trei îi furaseră cât ai clipi discul său preţios de citit viitorul, după care fură la un pas să-l ucidă. Acum băiatul aştepta să se răzbune. Dar misiunea nu era una uşoară.

Nu ştia nimic despre cei trei copii de rând, în afară de numele lor – Fred, Stanley şi Kitty. Fred şi Stanley erau vânzători de ziare, aşa că primul lucru pe care Nathaniel îl făcu fu să trimită prin oraş nişte sfere cercetaşe meticuloase, care să ia urma tuturor vânzătorilor de ziare. Însă această urmărire nu avu nici un rezultat – în mod cert cei doi îşi schimbaseră ocupaţia.

Apoi, Nathaniel îşi încurajă şeful să trimită câţiva agenţi adulţi, aleşi personal, să lucreze sub acoperire în Londra. Timp de câteva luni, aceştia se integrară în lumea suburbană a capitalei. De îndată ce se simţiră acceptaţi de ceilalţi oameni de rând, aceştia fură instruiţi să ofere „artefacte furate” oricui s-ar arăta interesat de ele. Nathaniel spera ca această stratagemă să-i determine pe agenţii Rezistenţei să se dea de gol. Slabe şanse însă. Majoritatea „pionilor” trimişi în teritoriu nu reuşiră să stârnească vreun interes faţă de fleacurile magice pe care le prezentară, iar singurul agent care chiar făcuse o legătură, dispăru fără să mai apuce să dea raportul. Spre frustrarea lui Nathaniel, cadavrul său fu

descoperit mai târziu plutind în Tamisa.

Cea mai recentă strategie a lui Nathaniel, în care îşi pusese de la început mari speranţe, era să pună doi folioţi să adopte înfăţişarea unor copilandri orfani şi să-i trimită să cutreiere oraşul în timpul zilei. Nathaniel bănuia că Rezistenţa era în mare parte compusă din găşti de copii ai străzii, şi era convins că mai devreme sau mai târziu aceştia ar putea încerca să recruteze nou-veniţi. Dar cel puţin deocamdată nu muşcaseră momeala.

În dimineaţa aceea, aerul din birou era exagerat de cald şi îndemna la somn. Muştele bâzâiau, lovindu-se de geamuri. Nathaniel se văzu nevoit să-şi dea jos haina şi să-şi suflece mânecile cămăşii. Înăbuşindu-şi reprizele dese de căscat, se apucă să studieze teancul de hârţoage, care era în mare parte legat de ultima lovitură a Rezistenţei: un atac asupra unui magazin dintr-o stradă dosnică din zona Whitehall. În zorii zilei respective, un dispozitiv cu explozibil, probabil o sferă micuţă, fusese aruncat printr-o lucarnă în interior şi îl rănise grav pe manager. Magazinul îi aproviziona pe magicieni cu tutun şi tămâie; se presupunea că tocmai de aceea fusese ţinta atacului.

Nu existau martori, iar sferele cercetaşe nu fuseseră în zonă. Nathaniel blestemă în sinea lui situaţia. Era inutil. Nu avea nici un punct de plecare pentru anchetă. Azvârli hârtiile deoparte şi puse mâna pe un alt raport. Prin oraş, pe ziduri din zone mai retrase se scriseseră iarăşi cuvinte urâte la adresa prim-ministrului. Oftă şi semnă o hârtie prin care ordona o operaţiune imediată de zugrăvire, deşi ştia foarte bine că acele graffiti vor reapărea de îndată ce muncitorii aveau să-şi termine treaba.

În sfârşit, veni ora prânzului, iar Nathaniel merse la o petrecere ţinută în grădina ambasadei bizantine, pentru a sărbători în avanpremieră Ziua Fondatorului. Se amestecă uşor printre invitaţi, simţindu-se sâcâit şi lipsit de vlagă. Mintea lui era preocupată de problema

Rezistenţei.

În timp ce îşi turna băutură cu polonicul dintr-un bol de punci într-un colţ al grădinii, Nathaniel zări în apropiere o tânără femeie. După ce o urmări un timp cu privirea, precaut, Nathaniel făcu cu mâna un gest elegant de salut:

— Am auzit că ai avut un succes recent, domnişoară Farrar! Te rog să primeşti felicitările mele!

Jane Farrar mulţumi din vârful buzelor:

— N-a fost decât un mic cuib de spioni cehi! Credem că au ajuns aici cu barca, din Olanda. Au fost nişte amatori neîndemânatici, uşor de descoperit. Nişte oameni de rând loiali nouă au dat alarma.

Nathaniel zâmbi.

— Eşti prea modestă! Am auzit că spionii au condus forţele de ordine într-un dans vesel prin toată Anglia, ucigând câţiva magicieni pe parcurs.

— Au fost doar câteva incidente minore.

— Chiar şi aşa, este o victorie notabilă!

Nathaniel sorbi puţin din punci, mulţumit de efectul ca de lovitură de rever a complimentului său. Mentorul domnişoarei Farrar era şeful poliţiei, domnul Henri Duvall, un mare rival al Jessicăi Whitwell. La astfel de evenimente, ea şi Nathaniel făceau deseori „conversaţie felină”, încărcată de complimente toarse şi de gheare atent ţinute în teacă, testându-şi unul altuia nervii.

— Dar ce-aud de tine, John Mandrake? spuse dulce Jane Farrar. E adevărat că ţi s-a dat responsabilitatea de a demasca mişcarea aceasta enervantă a Rezistenţei? Nici asta nu-i ceva de lepădat!

— Nu fac decât să strâng informaţii; avem o reţea de informatori care ne ţin ocupaţi. Nu-i nimic foarte interesant!

Jane Farrar întinse mâna după polonicul de argint şi amestecă uşor punctul.

— Poate că nu, dar e ceva nou pentru cineva aşa de neexperimentat ca dumneata. Bravo! Mai vrei un strop

de lichior?

— Mulţumesc, nu!

Iritat, Nathaniel simţi cum i se îmbujorează obrajii. Jane Farrar avea, desigur, dreptate: era tânăr, era neexperimentat; toată lumea voia să ştie dacă va avea succes sau nu. Abia se abţinu să nu se încrunte la ea.

— Cred că vom vedea Rezistenţa capitulând în şase luni! spuse el cu voce îngroşată.

Jane Farrar umplu un pahar cu punci şi, înălţând din sprâncene, îl privi oarecum amuzată.

— Mă impresionezi! zise ea. Au fost vânaţi trei ani, fără cea mai mică urmă de reuşită. Iar dumneata îi vei prinde în şase luni! Dar ştii, cred că poţi s-o faci, John! Deja eşti aproape un tinerel!

Iarăşi simţi că-i iau foc obrajii! Nathaniel încercă să-şi stăpânească nervii. Jane Farrar era cu trei sau poate patru ani mai mare decât el, la fel de înaltă sau poate mai înaltă, cu păr lung, drept, şaten-deschis, atârnându-i până la umeri. Ochii ei erau de un verde tulburător, cu o expresie de inteligenţă ironică. Nu putea să nu se simtă lălâu şi neelegant în preajma ei, în ciuda pliurilor splendide ale batistei sale roşii, înfoiate. Se pomeni încercând să-şi justifice declaraţia, în loc să tacă, aşa cum ar fi trebuit.

— Ştim că gruparea este în principal formată din tineri, spuse el. Acest fapt a fost remarcat în mod repetat de către victime, iar cei doi sau trei indivizi pe care am reuşit să-i omorâm erau cam de vârsta noastră! Accentuă uşor ultimul cuvânt. Deci soluţia este limpede. Trimitem agenţi să se înscrie în organizaţie. De îndată ce le câştigă încrederea trădătorilor şi capătă acces la liderul lor… ei bine, atunci schimbăm foaia!

Zâmbetul amuzat al fetei se repetă.

— Eşti sigur că va fi atât de simplu?

Nathaniel ridică din umeri.

— Acum câţiva ani, eu însumi am ajuns foarte aproape de liderul lor. Se poate face!

— Serios? Făcu ochii mari, arătându-se realmente interesată. Mai spune-mi!

Însă Nathaniel îşi regăsise stăpânirea de sine. „Protejat, precaut, puternic.” Cu cât divulga mai puţine informaţii, cu atât mai bine. Privi în zare, de-a lungul peluzei.

— Văd că doamna Whitwell a ajuns neînsoţită, zise el. Ca discipol legal al ei, ar trebui să-i fiu la dispoziţie! Mă scuzi, domnişoară Farrar!

Nathaniel plecă devreme de la petrecere şi se întoarse la birou plin de nervi. Imediat se retrase într-o cameră de invocări şi rosti incantaţia. Cei doi folioţi, având încă înfăţişarea de copii orfani, apărură. Arătau neconsolaţi şi stingheri.

— Ei? izbucni el.

— N-are rost, stăpâne! spuse orfanul blond. Copiii străzii pur şi simplu ne ignoră.

— Asta dacă avem noroc, confirmă celălalt puşti cu părul ciufulit. Cei care nu fac asta, tind să arunce lucruri în noi.

— Ce? îşi pierdu Nathaniel cumpătul.

— A, doze, sticle, pietre şi obiecte mici!

— Nu asta am vrut să zic! Aşadar, chiar nu mai există nici o fărâmă de umanitate la oamenii ăştia obişnuiţi? Aceşti copii ar trebui deportaţi undeva în lanţuri! Care-i problema lor? Sunteţi amândoi dulci, slăbuţi, uşor patetici – ar fi trebuit să vă ia sub aripa lor protectoare!

Cei doi orfani îşi scuturară căpşoarele lor drăguţe.

— Nu! Ne tratează cu dezgust! De parcă ar putea să ne vadă cum suntem în realitate.

— Imposibil! Doar nu au lentile de contact, nu? Greşiţi voi undeva! Sunteţi siguri că nu vă daţi de gol cumva? Când îi vedeţi, sper că nu vă scuturaţi sau arătaţi coamele, sau nu faceţi altceva stupid, nu?!

— Nu, domnule, pe cuvânt de onoare că nu!

— Nu, stăpâne! Deşi Clovis a uitat, într-adevăr, o dată să-şi facă invizibilă coada.

— Pârâciosule! Minte, domnule!

Plictisit, Nathaniel îşi cuprinse capul între palme.

— Nu mai vreau să aud! Nu-mi pasă! Dar vă garantez că v-aşteaptă Urzicăturile pe amândoi dacă nu reuşiţi cât mai curând. Încercaţi vârste diferite, încercaţi să abordaţi problema separat; sau luaţi-vă înfăţişări cu un mic handicap, ca să le stârniţi mila – dar, după cum v-am mai spus şi până acum, fără boli infecţioase! Pe moment sunteţi liberi! Dispăreţi din faţa mea!

Întors la biroul său, Nathaniel căzu abătut pe gânduri. Era clar că folioţii nu vor avea succes. Erau un rang demonic inferior… poate că asta era problema – nu erau destul de deştepţi să întruchipeze toată complexitatea firii umane! Desigur, varianta că puteau fi văzuţi de copii sub adevărata lor formă era absurdă; renunţă chiar să se gândească la ea.

Dar dacă folioţii nu rezolvau nimic, ce urma? În fiecare săptămână, Rezistenţa comitea noi infracţiuni. Casele magicienilor erau jefuite, maşinile prădate, magazinele şi birourile atacate. Tiparul era destul de evident: infracţiuni oportuniste, puse în practică de grupuri mici, rapide, care reuşeau cumva să nu fie văzute de sferele de vigilenţă şi alţi demoni care patrulau prin oraş. Asta era situaţia, iar el deocamdată nu făcea nici un progres.

Nathaniel ştia că domnul Tallow cam ajunsese la capătul răbdării. Micile comentarii răutăcioase, precum cele din partea lui Clive Jenkins şi a lui Jane Farrar sugerau că şi alţii ştiau acest lucru. Bătu cu creionul în carneţel, gândurile zburându-i la cei trei membri ai Rezistenţei pe care îi văzuse cândva. Fred şi Stanley… Amintirea lor îl făcu să strângă din dinţi şi să bată din creion şi mai tare. O să vadă ei într-o zi, *tot* o săi prindă! Şi mai era şi fata. Kitty! Brunetă, aprigă, o faţă abia zărită în umbra nopţii. Şefa grupului celor trei! Oare mai erau încă în Londra? Sau fugiseră undeva, departe, şi se ascundeau, ca să nu-i prindă oamenii legii? I-ar fi fost de ajuns un indiciu, un amărât de indiciu. Şi ar fi pus mâna

pe ei cât ai zice peşte.

Dar nu avea efectiv nici un punct de plecare.

„Cine sunteţi? se întrebă. Unde vă ascundeţi?”

Creionul se rupse în mâna lui.

3
Kitty

Era o noapte numai bună de farmece. O lună plină uriaşă, strălucind în nuanţe de culoarea caisei şi a grâului, înconjurată cu un halo care pulsa, suveran pe cerul pustiu. Un mănunchi de nori trecură peste chipul ei maiestuos, lăsând cerul dezgolit, scânteind negru-albăstrui, asemenea pântecelui unei balene cosmice. În depărtare, lumina lunii mângâia dunele de pământ; jos, în valea secretă, ceaţa aurie penetra contururile stâncilor inundând podeaua de piatră şi nisip.

Însă albia de râu secată era adâncă şi îngustă, iar într-o parte un bloc de piatră cufundase o porţiune întreagă din spatele lui într-o umbră de culoarea cernelii. În acest loc retras fusese aprins un mic foc. Flăcările ardeau roşii, fără vâlvătaie, împrăştiind puţină lumină în jur. Un fuior de fum se ridica din foc şi se risipea în aerul rece al nopţii.

Chiar lângă foc, ferit de atingerea razelor lunii, stătea cineva picior peste picior. Un bărbat, musculos şi chel, cu piele grasă, lucind a transpiraţie. De o ureche îi atârna un cercel mare de aur, ca un inel, iar faţa îi era lipsită de expresie. Se mişcă uşor: dintr-o desagă înfăşurată în jurul taliei scoase o sticlă închisă cu un dop de metal. Cu o serie de mişcări apatice care totuşi sugerau agilitatea şi forţa de moarte a unui leu de deşert, bărbatul desfăcu dopul şi bău. Aruncând-o într-o parte, rămase cu privirea fixă în foc.

După câteva momente, un parfum ciudat se întinse de-a lungul văii, însoţit de o muzică de ţiteră care se auzea de undeva, de departe. Moleşit, capul bărbatului se aplecă în faţă. Bărbatul adormi pe locul în care stătea, cu ochii întredeschişi. Muzica începu să se audă din ce în

ce mai tare; acum părea să vină din adâncul pământului.

Din întuneric păşi cineva, trecu pe lângă foc şi pe lângă cel adormit, până ajunse în mijlocul văii, unde pământul era scăldat în lumină. Ritmul se intensifică; însăşi lumina lunii păru că se aprinde şi mai tare, ca un omagiu pentru frumuseţea ei. O fată-sclavă: tânără, splendidă, în veşminte zdrenţuite. Părul ei lung cădea în onduleuri întunecate, care săltau la fiecare pas uşor al ei. Faţa îi era palidă şi fină ca porţelanul, ochii mari şi înceţoşaţi de lacrimi. La început timid, apoi stăpânindu-şi brusc emoţiile, începu să danseze. Trupul ei se apleca şi învârtea, înfăşurat într-un voal subţire care se străduia din greu să ţină pasul cu ea. Braţele ei subţiri se împleteau seducător în aer, în vreme ce gura ei îngâna un descântec ciudat, apăsător, de singurătate şi dorinţă.

Fata îşi termină dansul. Îşi dădu capul pe spate într-un gest de mândrie disperată şi privi în sus la lună. Muzica încetă. Linişte.

Apoi, o voce îndepărtată, parcă adusă de vânt, şopti:

— Amaryllis…

Fata tresări; se uită în stânga şi în dreapta. Nimic, numai stâncile, cerul şi luna de culoarea chihlimbarului. Suspină uşor. Şoapta se repetă:

— Amaryllis a mea…

Cu voce răguşită, tremurătoare, fata întrebă:

— Domnule Bertilak? Dumneavoastră sunteţi?

— Eu sunt!

— Unde sunteţi? De ce mă chinuiţi aşa?

— M-ascund în spatele lunii, draga mea Amaryllis! Mi-e teamă că frumuseţea ta mi-ar putea arde esenţa. Acoperă-ţi privirea cu voalul care îţi şade acum atât de nefolositor pe piept, ca să pot îndrăzni să mă apropii de tine!

— O, Bertilak! Cu mare drag! Fata făcu precum fusese rugată. Din întuneric, se auziră câteva murmurări aprobatoare. Cineva tuşi.

— Dragă Amaryllis! Fereşte-te! Cobor pe pământ!

Inspirând uşor speriată, fata se lipi cu spatele de o stâncă din apropiere. Îşi lăsă demn capul pe spate, aşteptând. Se auzi o bubuitură de tunet, care ar fi trezit şi morţii din pământ. Cu gura deschisă, fata privi în sus. Cu un aer impunător, o siluetă se lăsa uşor în jos. Bărbatul purta o vestă argintie peste bustul gol, o pelerină lungă fluturândă, şalvari şi o pereche de iminei eleganţi. La cingătoarea sa bătută în pietre preţioase avea prins un iatagan impresionant. Cobora ţinându-şi capul drept, ochii căprui îi scăpărau, iar de sub nasul acvilin bărbia îi ieşea în faţă cu mândrie. Pe frunte avea o pereche de coarne albe, încovoiate.

Ateriză uşor aproape de locul unde fata stătea lipită de stâncă şi, cu naturaleţe, schiţă un zâmbet, luminos. De jur-împrejur se auziră mici oftaturi feminine.

— Ce-ai păţit, Amaryllis, eşti mută de uimire? Ai uitat atât de repede faţa iubitului tău djinn?

— Nu, Bertilak! Chiar de-ar fi trecut şaptezeci de ani, nu şapte, tot n-aş fi uitat nici măcar un fir de păr din creştetul tău! Însă limba mea se poticneşte şi inima îmi bate cu putere, de frică să nu se trezească magicianul şi să ne prindă! Pentru că atunci mi-ar lega iarăşi gleznele subţiri cu lanţuri şi pe tine te-ar închide din nou în sticla lui!

Auzind acestea, duhul râse cu poftă.

— Magicianul doarme! Puterea mea magică e mai mare decât a lui şi aşa va fi mereu. Însă e trecut de miezul nopţii şi înainte de ivirea zorilor trebuie să plec cu fraţii mei afriţi, purtaţi pe aripile văzduhului. Vino în braţele mele, draga mea! În aceste puţine ore cât mai am formă umană, hai să lăsăm luna să fie martora iubirii noastre, care va sfida ura dintre semenii noştri până la sfârşitul acestei lumi.

— O, Bertilak!

— O, Amaryllis, Lebăda mea a Arabiei!

Duhul păşi în faţă şi o cuprinse pe fata-sclavă într-o îmbrăţişare puternică. În acel moment, Kitty simţi că-i

amorţise de tot şezutul şi se foi în scaun.

Fata şi djinnul începură un dans complicat, în care îşi întindeau braţele şi picioarele, şi făceau tot felul de piruete. Din public se auzi un ropot de aplauze. Orchestra începu să cânte cu şi mai mare elan. Kitty căscă asemenea unei pisici, se afundă mai mult în scaun şi se frecă la ochi cu palma. Căută pe pipăite punga de hârtie pe care o ţinea în poală, îşi turnă în palmă ultimele alune sărate din ea şi, ducându-şi mâna la gură, începu să le mestece fără entuziasm.

Nerăbdarea pe care o simţea mereu înainte de vreo acţiune o agita şi acum, înţepând-o ca un cuţit într-o parte. Era normal – se aştepta să aibă această reacţie. Însă, în plus, de data asta resimţea şi plictiseala de a asista la această piesă de teatru, care părea că nu se mai sfârşeşte. Fără îndoială, după cum spusese şi Anne, îi asigura alibiul perfect, dar Kitty ar fi preferat să-şi mai consume din tensiune afară, pe stradă, mişcându-se şi ferindu-se de patrule, decât să asiste la o piesă de doi bani.

Pe scenă, Amaryllis, fetişcana misionară din Chiswick ajunsă sclavă, cânta acum un cântec în care (încă o dată) îşi exprima pasiunea constantă pentru iubitul ei djinn, pe care îl strângea în braţe. Şi de câte ori atingea note mai înalte, fata îl îmbrăţişa cu atâta foc, că lui Bertilak îi fluturau pletele şi cerceii i se legănau în urechi. Kitty se strâmbă şi îşi mută privirea de-a lungul siluetelor învăluite în întuneric de pe scaunele din faţă, până îi identifică pe Fred şi pe Stanley. Păreau amândoi foarte atenţi, cu ochii pironiţi asupra scenei. Kitty îşi încreţi buza de sus. Probabil o admirau pe Amaryllis.

Totul era să rămână în priză.

Privirea lui Kitty rătăci mai departe, în bezna scaunelor din lateral. La picioarele ei se afla geanta de piele. O simplă privire către aceasta o făcu să-şi simtă stomacul ghem; închise ochii şi, instinctiv, îşi pipăi haina ca să simtă conturul dur, dar liniştitor al cuţitului.

„Relaxează-te… *totul* va fi bine!”

„Oare nu mai vine odată pauza? îşi ridică bărbia şi începu să inspecteze din priviri înălţimile umbrite ale sălii, unde, de o parte şi de alta a scenei, se aflau lojele magicienilor, încărcate cu draperii roşii, groase şi traforaje aurii, care îi fereau pe ocupanţii lor de ochii oamenilor de rând. Însă fiecare magician din oraş văzuse piesa cu ani în urmă, cu mult înainte ca ea să fie jucată şi pentru publicul larg, amator de senzaţional. Astăzi, draperiile erau strânse, lojele – goale.

Kitty îşi controlă ceasul de la mână, dar în sală era prea întuneric ca să distingă ora. Cu siguranţă mai erau de îndurat multe despărţiri nefericite, răpiri crude şi regăsiri vesele până la pauză. Iar publicului părea să-i placă fiecare minuţel din spectacol. Noapte de noapte, an după an, oamenii se îngrămădeau ca o turmă de oi să ajungă la teatru. În mod sigur toată suflarea Londrei văzuse deja *Lebedele din Arabia,* unii poate chiar de mai multe ori, însă autobuzele nu conteneau să vină tocmai din provincie, aducând noi spectatori care să se înfioare la vederea acestei feerii învechite.

— Scumpo! Fă linişte!

Kitty dădu din cap, aprobator. „Asta a fost bună, Bertilak! O întrerupi în mijlocul ariei!”

— Ce este? Simţi ceva ce eu nu simt?

— Sst! Nu mai vorbi! Suntem în primejdie…

Bertilak îşi roti profilul nobil. Se uită în sus şi în jos. Părea că adulmecă aerul. Totul era nemişcat. Focul se stinsese de tot; magicianul dormea liniştit; luna era acoperită de un nor şi câteva stele reci sclipeau pe cer. Din public nu se auzea nici un sunet. Profund dezgustată de sine, Kitty se surprinse ţinându-şi respiraţia.

Dintr-odată, cu o înjurătură răsunătoare şi scrâşnet de metal, duhul scoase de la brâu iataganul şi o strânse la piept pe fata care tremura ca varga.

— Amaryllis! Vin! Îi văd cu puterile mele!

— Ce anume, Bertillak? Ce vezi?

— Şapte impi cruzi, draga mea, trimişi de regina afriţilor să mă prindă! Relaţia noastră o nemulţumeşte; aşa că ne vor lega pe amândoi şi ne vor târî despuiaţi la picioarele tronului ei, ca să-i facă pe plac. Trebuie să fugi! Nu – nu mai avem timp de şoapte dulci, cum mă implori cu ochi aşa de limpezi! Du-te!

Cu multe gesturi tragice, fata se desprinse din braţele lui şi se furişă în stânga scenei. Djinnul îşi azvârli într-o parte capa şi îşi dădu jos vesta, luând o poziţie de luptă la bustul gol.

Din fosa orchestrei se auzi un dezacord dramatic. Şapte drăcuşori înspăimântători săriră din spatele stâncilor. Fiecare era jucat de un actor-pitic care purta o fustiţă indiană din piele şi un costum mulat, vopsit în verde fosforescent. Cu urlete cumplite şi grimase, scoaseră la iveală pumnale subţiri şi tăbărâră asupra duhului. Urmă o luptă, acompaniată de o frenezie de viori scârţâitoare.

Spiriduşi răi... Un magician hain... Era o chestie subtilă, această piesă – *Lebedele din Arabia –,* pricepu Kitty. Material ideal de propagandă, confirmând într-o manieră delicată temerile populare, în loc să le dezmintă efectiv. „Ne arată un pic din ceea ce ne înspăimântă, gândi ea, numai că ni-i prezintă aproape fără colţi. Adaugă muzica, scene de luptă, poveste de dragoste scrisă în stele cât cuprinde; la un moment dat, demonii chiar ne sperie, după care îi vedem cum mor. Adică noi controlăm lucrurile! La finalul spectacolului, fără îndoială totul se va încheia cu bine. Vrăjitorul rău va fi distrus de magicienii buni, iar afriţii răi vor fi de asemenea înfrânţi. Cât îl priveşte pe Bertilak, djinnul voinic, cu siguranţă în cele din urmă se va afla că e de fapt om, cine ştie ce prinţ oriental transformat într-un monstru de o vrajă nedreaptă. Iar el şi Amaryllis vor trăi împreună fericiţi până la adânci bătrâneţi, vegheaţi şi apăraţi de sfaturile unor magicieni buni la suflet...”

Kitty avu brusc o senzaţie de greaţă. De data asta nu

mai era legată de tensiunea a ceea ce urma să facă; venea din adâncul sufletului ei, din acel rezervor de furie care îi clocotea permanent în interior. Senzaţia i-o dăduse convingerea că tot ce făceau ei era pur şi simplu în zadar. Nu va schimba niciodată nimic. Reacţia spectatorilor îi transmitea acest mesaj. „Priveşte! – Amaryllis a fost prinsă: un imp o ţine la subraţ, iar ea plânge şi dă din mâini şi din picioare. Auzi cum se înfioară mulţimea! Dar iată! – Bertilak, duhul-erou a azvârlit un imp peste umăr, în focul mocnit! Apoi merge după cel care o ţine pe fată şi – unu, doi – îl taie în bucăţi cu iataganul. Uraa! Ascultă cum aclamă publicul!”

Până la urmă nu conta ce făcea Rezistenţa; nu conta ce furau sau ce atacuri curajoase puneau în practică. Nimic nu se schimba. A doua zi, se vor forma din nou cozi în faţa Teatrului Metropolitan, sferele vor sta în continuare de pază de undeva, de sus, iar magicienii vor fi, ca şi acum, în altă parte, bucurându-se de statutul puterii lor.

Aşa a fost dintotdeauna. Încă de la început, nimic din ce-a făcut ea vreodată, n-a schimbat situaţia în vreun fel.

4
Kitty

Zgomotul de pe scenă începu să scadă; în locul lui, fata începu să audă ciripit de păsărele şi zumzăit îndepărtat de circulaţie rutieră. Cu ochii minţii, văzu cum o lumină ia locul întunericului din sală. Îşi amintea.

Cu trei ani în urmă. Parcul. Mingea. Râsul lor. Dezastrul care era pe cale să se producă, asemenea unui fulger care brăzdează brusc un cer senin.

Jakob alergând spre ea cu un zâmbet reţinut; greutatea crosei de lemn, uscată, în mâna ei.

Lovitura! Victoria ei! Dansul plin de încântare. Bubuitura îndepărtată. Cum au alergat, cu sufletul la gură. Iar apoi – creatura de pe pod…

Se frecă la ochi. Dar oare acea zi cumplită a fost cu adevărat începutul? În primii treisprezece ani din viaţa ei, Kitty nu cunoscuse natura exactă a regimului politic guvernat de magicieni. Sau poate că nu fusese efectiv conştientă de ea, pentru că privind în urmă îşi dădea seama că îndoielile şi intuiţiile reuşiseră dinainte să-şi facă loc în mintea ei.

Magicienii erau de mult la apogeul puterii lor şi nimeni nu-şi amintea o vreme când n-ar fi fost aşa. În cea mai mare parte a timpului, aceştia stăteau retraşi, departe de oamenii de rând, locuind în centrul oraşului şi în suburbii, unde bulevarde largi, străjuite de copaci, se întindeau agale printre vile discrete. Spaţiul cuprins între centru şi suburbii era teritoriul tuturor – străzi înţesate cu magazine mici, terenuri abandonate, fabrici şi tot felul de construcţii. Ocazional, magicienii treceau prin zonă în maşinile lor mari, negre, însă altfel prezenţa lor se simţea în principal prin existenţa sferelor de vigilenţă care pluteau la întâmplare deasupra străzilor.

— Sferele ne apără! îi spusese tatăl ei într-o seară, după ce se întorsese de la şcoală însoţită de un glob mare, tăcut şi roşu. Să nu-ţi fie frică de ele! Dacă eşti copil bun, nu-ţi fac nici un rău! Numai oamenii răi, hoţii şi spionii trebuie să se teamă de ele.

Însă lui Kitty îi fusese frică; mai târziu, deseori îi apăreau în vis sfere goale, luminoase, care o urmăreau.

Părinţii ei nu aveau asemenea viziuni de coşmar. Nici unul din ei nu era înzestrat cu o imaginaţie bogată, însă erau ferm convinşi de măreţia Londrei şi de nimicnicia lor. Considerau superioritatea magicienilor ca pe ceva firesc şi acceptau pe deplin natura constantă a conducerii lor. Chiar o considerau liniştitoare.

— Mi-aş da viaţa pentru prim-ministru! obişnuia să spună tatăl ei. Este un om mare!

— Îi ţine pe cehi la respect! adăuga mama. Dacă n-ar fi el, husarii ar mărşălui pe Clapham High Road, şi nu ţi-ai dori asta draga mea, nu-i aşa?

Kitty bănuia că nu.

Cei trei locuiau într-o casă cu etaj în Balham, o suburbie din sudul Londrei. Era o casă mică, avea o bucătărie şi o cameră de zi la parter, şi o baie mică afară, în spate. La etaj era un mic palier, cu două dormitoare – cel al părinţilor lui Kitty şi al ei.

Pe palier aveau atârnată o oglindă lungă, subţire, în faţa căreia în fiecare dimineaţă toţi membrii familiei se opreau pe rând să-şi pieptene părul şi să-şi aranjeze hainele. În special tatăl ei zăbovea mult, aranjându-şi la nesfârşit cravata. Kitty nu reuşea să înţeleagă de ce o tot lega şi o dezlega, înnodând fâşia de material înăuntru, în sus, cu buclă şi iarăşi pe afară, din moment ce variaţiile fiecărei încercări erau practic microscopice.

— Aparenţele sunt foarte importante, Kitty! îi spunea adesea acesta, inspectând încruntat al nu ştiu câtelea nod făcut la cravată. În meseria mea, trebuie să faci impresie bună de prima dată.

Tatăl lui Kitty era un bărbat înalt, slab şi musculos,

încăpăţânat în concepţii şi direct în exprimare. Era managerul magazinului ce ocupa tot parterul unui complex comercial din centrul Londrei şi era foarte mândru de această responsabilitate. În magazin se vindeau obiecte de marochinărie; era o sală mare, nu prea înaltă, slab luminată cu becuri portocalii, plină cu genţi şi serviete, confecţionate din piele de animal, tratată. Obiectele din piele erau articole de lux, ceea ce însemna că majoritatea cumpărătorilor erau magicieni.

Kitty trecuse doar o dată sau de două ori pe la magazin, însă de fiecare dată simţise că ameţeşte de la mirosul închis, copleşitor de piele prelucrată.

— Nu sta în calea magicienilor, o rugase tatăl ei. Sunt persoane foarte importante şi nu le place să le stea nimeni în drum, nici chiar fetiţe drăguţe ca tine!

— De unde să ştiu eu că cineva e magician? întrebase Kitty. Avea şapte ani la vremea respectivă şi nu prea ştia să-i deosebească.

— Sunt întotdeauna bine îmbrăcaţi, au chipuri severe şi inteligente, şi uneori poartă bastoane elegante. Sunt daţi cu parfumuri scumpe, însă uneori mai poţi distinge pe lângă parfum şi câte un iz slab de magie: miros de tămâie sau de substanţe chimice ciudate... Însă dacă simţi astea înseamnă că eşti deja prea aproape de ei! Nu sta în calea lor!

Kitty promisese asta solemn. De câte ori intrau cumpărători în magazin, fetiţa se ascundea prin colţuri şi îi urmărea cu ochi mari, curioşi. Indicaţiile tatălui ei nu îi fură de prea mare ajutor. Toţi cei care vizitau magazinul păreau bine îmbrăcaţi, mulţi aveau baston, iar mirosul greu de piele masca orice alt parfum ciudat. Însă curând începu să-i recunoască pe magicieni după alte semne (o anumită duritate în privire, aerul lor de autoritate rece) şi, mai presus de toate, după rigiditatea bruscă din manierele tatălui ei. Acesta se comporta mereu ciudat când vorbea cu ei, de emoţie costumul i se încreţea, iar cravata i se strâmba. Când i se adresau, el nu făcea

decât să îngaime câteva frânturi în semn de aprobare şi să încline scurt din cap. Deşi discrete, Kitty surprinse aceste semne care o tulburară şi chiar o necăjiră, deşi nici ea nu ştia exact de ce.

Mama lui Kitty lucra ca vânzătoare la Palmer’s Quill Bureau, o firmă cu vechime, însă una dintre multele legătorii de carte, din sudul Londrei, care fabricau şi pergamente. Aceasta punea la dispoziţia magicienilor condeie speciale pe care să le folosească în invocări. Penele de scris erau încete, murdăreau şi erau greu de folosit, încât din ce în ce mai puţini magicieni se mai oboseau să le întrebuinţeze. Chiar personalul magazinului folosea pixuri cu gel.

Slujba îi oferea mamei lui Kitty scurte ocazii de a intra în vorbă cu magicieni: uneori, aceştia vizitau magazinul pentru a se interesa de noile tipuri de stilouri primite. Fiecare întâlnire cu un magician, fie el bărbat sau femeie, i se părea mamei tulburătoare.

— Tipa era atât de *fermecătoare!* povestea aceasta uneori. Hainele ei erau din cea mai scumpă tafta roşie-aurie şi avea o atitudine foarte *poruncitoare!* Când pocnea din degete, toţi săream ca greierii să-i îndeplinim comenzile.

— Mie mi se pare cam nepoliticos! comenta Kitty.

— Eşti prea mică, scumpa mea, ca să-ţi dai seama! Nu, era o femeie grozavă! Într-o zi, când Kitty avea zece ani, o găsi pe mama ei plângând pe scaun, în bucătărie.

— Mamă! Ce s-a întâmplat?

— Nimic! De fapt, ce tot spun? Sunt puţin supărată, Kitty! Mă tem că… Mi s-a spus la serviciu că nu mai au nevoie de mine! O, draga mea, ce-o să-i spunem tatălui tău?

Kitty o linişti pe mama ei, îi făcu un ceai şi o servi cu biscuiţi. Printre cuvinte, sorbituri din ceai şi suspine, fata află toată povestea. Bătrânul domn Palmer se retrăsese din afaceri. Magazinul acestuia fusese cumpărat de trei magicieni asociaţi, cărora nu le convenea să aibă printre

angajaţi *oameni* obişnuiţi; şi-au adus o echipă nouă şi au concediat jumătate din personalul iniţial, inclusiv pe mama lui Kitty.

— Dar nu pot face una ca asta! protestă Kitty.

— Ba sigur că pot! E dreptul lor! Ei protejează ţara, datorită lor vom fi cea mai mare naţiune din lume; au multe privilegii! Mama fetei îşi şterse ochii înlăcrimaţi şi luă o nouă sorbitură zgomotoasă de ceai. Dar chiar aşa stând lucrurile, e cam dureros când te gândeşti că după atâţia ani…

Dureros sau nedureros, aceea a fost ultima zi când mama lui Kitty a lucrat la magazinul lui Palmer. Câteva săptămâni mai târziu, prietena ei, doamna Hyrnek, care fusese de asemenea concediată, îi găsi acesteia o slujbă ca femeie de serviciu într-o tipografie şi viaţa îşi reluă cursul firesc.

Însă Kitty nu uită acest episod.

Părinţii lui Kitty erau cititori înfocaţi ai ziarului *Times,* care prezenta zilnic noutăţi despre cele mai recente victorii ale armatei. Ani la rând, războaiele păreau să se desfăşoare în favoarea lor; teritoriile imperiului se extindeau cu fiecare nou anotimp, iar bogăţia lumii se revărsa în capitala ţării. Însă şi succesul acesta implica anumite riscuri, aşa încât permanent ziarul îşi sfătuia cititorii să fie numai ochi şi urechi la spioni şi la sabotori ai statului, care puteau locui chiar în cartierul lor şi care, în tot acest timp, făceau planuri periculoase pentru a destabiliza naţiunea.

— Să fii cu ochii în patru, Kitty! o sfătuia mama. Nimeni nu dă atenţie unei fetiţe cum eşti tu. Cine ştie, poate observi ceva!

— Mai ales în zona noastră, adică în Balham! adăugă acru tatăl ei. Cartierul în care locuia Kitty era faimos pentru comunitatea lui cehă, stabilită aici de multă vreme. Strada principală avea câteva mici restaurante, specializate în ciorbe, care se distingeau prin perdelele groase de la geamuri şi prin ghivecele cu flori colorate de

la pervaze. Domni bătrâni, bronzaţi, cu mustăţi albe, lungi, jucau şah şi popice pe trotuarele din faţa barurilor, iar multe dintre firmele locale erau deţinute de nepoţii emigranţilor care veniseră în Anglia încă de pe vremea lui Gladstone.

Deşi zona era înfloritoare (se aflau aici câteva tipografii impunătoare, inclusiv vestita Hyrnek şi fiii), identitatea ei puternic europeană atrăgea constant atenţia Poliţiei de Noapte. Pe măsură ce creştea, Kitty se obişnuise să asiste la raidurile din timpul zilei, cu patrule de ofiţeri în uniforme gri, care spărgeau uşi şi aruncau lucruri în stradă. Uneori, bărbaţi tineri erau luaţi în dube; alteori nu se făceau arestări, însă după plecarea poliţiştilor familiile rămâneau să-şi aranjeze casele devastate. Pe Kitty o neliniştea astfel de scene, în ciuda asigurărilor pe care i le dădea tatăl ei că totul era în ordine.

— Poliţia trebuie să-şi facă din când în când simţită prezenţa! insista el. Să-i facă pe scandalagii să stea cu frica în sân. Crede-mă, Kitty, n-ar acţiona aşa dacă n-ar fi în cunoştinţă de cauză!

— Dar tată, aceia erau prietenii domnului Hyrnek! Drept răspuns, o mormăială:

— Atunci ar trebui să-şi aleagă mai atent prietenii, nu?

Tatăl lui Kitty era de fapt întotdeauna politicos cu domnul Hyrnek, a cărui soţie, la urma urmei, îi găsise mamei un nou loc de muncă. Familia Hyrnek era o familie de localnici importantă, a cărei afacere era sprijinită de mulţi magicieni. Tipografia lor ocupa un spaţiu întins, în vecinătatea casei lui Kitty, şi oferea locuri de muncă multor oameni din cartier. Cu toate astea, familia Hyrnek nu păruse niciodată foarte înstărită; locuiau într-o casă mare, şubrezită, situată nu chiar la stradă, în spatele unei grădini lăsate în paragină, cu arbuşti de dafin şi gazon netuns. Cu timpul, Kitty începuse s-o cunoască bine, datorită prieteniei ei cu Jakob, cel mai mic dintre fiii domnilor Hyrnek.

Kitty era înaltă pentru vârsta ei şi era încă în creştere; părea slăbuţă sub sacoul de şcoală din tricot care atârna ca un sac pe ea şi în pantalonii ei foarte largi, însă era mai puternică decât lăsa impresia. Făcuse câţiva băieţi să regrete că glumiseră pe seama ei; Kitty nu stătea mult la discuţii, când putea rezolva totul cu un pumn. Părul ei era şaten-închis, aproape negru şi drept, mai puţin la vârfuri, unde avea tendinţa să se onduleze dezordonat. Îl purta mai scurt decât celelalte fete, aproape până la umeri.

Ochii ei erau căprui şi avea sprâncene negre, accentuate. Avea un chip expresiv şi, fiind mereu asaltată de gânduri rapide şi dense, sprâncenele şi gura îi erau în continuă mişcare.

— Faţa ta nu are aceeaşi expresie de două ori, îi spusese Jakob la un moment dat. Ăăă… ăsta a fost un compliment! adăugă el în grabă, când Kitty îl fulgeră cu privirea.

Erau colegi de clasă de câţiva ani buni şi încercau să înveţe ce puteau din disciplinele amestecate pe care le oferea programa şcolară copiilor obişnuiţi. Erau încurajate meşteşugurile, deoarece viitorul lor era în fabricile şi în atelierele oraşului; învăţau olărit, tâmplărie, feronerie şi puţină matematică. Li se mai predau, de asemenea, desen tehnic, lecţii de cusut şi de gătit, iar pentru cei asemenea lui Kitty, cărora le plăceau cuvintele, ore de citire şi compunere, cu condiţia ca această calificare să fie folosită în mod corespunzător probabil într-o viitoare carieră de secretariat.

Istoria era o altă disciplină şcolară importantă; zilnic erau informaţi despre dezvoltarea glorioasă a statului britanic. Lui Kitty îi plăceau aceste lecţii, în care afla tot felul de lucruri despre magie şi despre ţări foarte îndepărtate, însă nu putea să nu remarce anumite limitări în ceea ce li se preda. De multe ori ridica mâna să pună întrebări.

— Da, Kitty, ce mai vrei să întrebi iar?

— Vă rog, domnule profesor, spuneţi-ne mai multe despre guvernul pe care l-a răsturnat domnul Gladstone. Aţi spus că avea deja parlament! Şi noi avem acum un parlament. Aşa că, de ce ar fi cel vechi atât de rău?

— Vezi tu, Kitty, dacă ai fi ascultat cu atenţie, m-ai fi auzit spunând cum vechiul parlament nu era atât rău, cât slab. Era condus de oameni obişnuiţi, ca tine şi ca mine, care nu aveau deloc puteri magice. Ia gândeşte-te! Asta însemna că erau în mod constant hărţuiţi de alte ţări, mai puternice, şi că nu puteau face nimic să-i oprească. Acum, care era naţiunea străină cea mai puternică la vremea aceea… ia să vedem… Jakob?

— Nu ştiu, domnule profesor!

— Vorbeşte tare, băiete, nu mormăi! Ei, sunt surprins să aud asta, tocmai de la tine, Jakob. Era Sfântul Imperiu Roman, desigur! Strămoşii tăi! Împăratul ceh a condus majoritatea ţărilor europene din castelul său, aflat în Praga; era atât de gras, că stătea pe un tron cu roţi, făcut din aur şi din oţel. Tronul era tras de-a lungul coridoarelor de un bou, alb ca laptele. Când dorea să iasă din castel, trebuiau să-l coboare pe dinafară zidurilor cu un scripete complicat. Avea o coştereaţă cu papagali şi împuşca în fiecare seară câte unul de altă culoare, pentru cină. Da, aveţi dreptate să vi se facă silă, copii! Un astfel de om conducea Europa în zilele acelea, iar vechiul nostru parlament era neputincios în faţa lui. El conducea o adunare teribilă de magicieni, care erau răi şi corupţi, şi al căror lider, Hans Meyrink, se spune că ar fi fost vampir. Soldaţii lor, ca apucaţii… Da, Kitty, ce mai e?

— Păi, domnule profesor, dacă vechiul parlament era aşa de incompetent, cum se face că împăratul cel gras n-a invadat niciodată Britannia, pentru că n-a făcut asta, aşa-i domnule? Şi de ce…

— Nu pot răspunde la două întrebări deodată, Kitty; nu-s magician; le luăm pe rând! Britannia a avut noroc, pur şi simplu. Praga acţiona întotdeauna foarte greu; împăratul îşi petrecea mare parte din timp bând bere şi

dedându-se la dezmăţuri cumplite, însă crede-mă că în cele din urmă tot şi-ar fi întors ochii spre Londra. Din fericire pentru noi, bieţii miniştri lipsiţi de putere apelau uneori la câţiva magicieni care trăiau în Londra la vremea respectivă. Şi unul dintre aceştia era domnul Gladstone. El a văzut pericolul situaţiei noastre şi a decis să acţioneze preventiv. V-aduceţi aminte ce a făcut, copii? Da, Sylvester?

— I-a convins pe miniştri să-l lase să preia el controlul, domnule profesor! A mers la ei într-o seară şi le-a vorbit aşa de bine, încât l-au ales chiar în acel moment, pe loc, prim-ministru.

— Exact, bravo, Sylvester, primeşti o steluţă pentru că ai răspuns corect! Aşa este, aceea a fost Noaptea Marii Consfătuiri! După o prelungită dezbatere în parlament, elocvenţa lui Gladstone a câştigat, şi miniştrii şi-au dat demisia unanim în favoarea lui. El a organizat în anul următor un atac defensiv asupra Pragăi şi l-a dat jos pe împărat.

Da, Abigail?

— Şi le-a dat drumul papagalilor, domnule profesor?

— Sunt sigur că da! Gladstone era un om tare bun! Era sobru şi decent, şi purta aceeaşi cămaşă apretată în fiecare zi, mai puţin duminicile, când mama lui i-o spăla. După aceea, puterea Londrei a crescut, iar cea a Pragăi s-a diminuat. Şi după cum Jakob şi-ar putea da seama, dacă n-ar sta aşa tolănit şi neglijent în bancă, în acel moment mulţi cetăţeni cehi, asemenea familiei sale, au emigrat în Britannia. Mulţi dintre cei mai buni magicieni ai Pragăi au venit, de asemenea, şi ne-au ajutat să creăm un stat modern. Acum poate că…

— Dar parcă spuneaţi că toţi magicienii cehi erau răi şi corupţi, domnule profesor!

— Păi, bănuiesc că toţi cei răi au fost ucişi, nu crezi, Kitty? Ceilalţi fuseseră doar induşi în eroare şi şi-au dat seama de modul lor greşit de viaţă. A, i-auziţi clopoţelul! E pauza de prânz! Nu, Kitty, nu mai pot să-ţi răspund în

acest moment la nici o întrebare! Toată lumea sus, împingeţi scaunele sub mese şi ieşiţi, vă rog, în linişte!

După astfel de discuţii în clasă, Jakob era de cele mai multe ori îmbufnat, însă proasta dispoziţie nu-l ţinea mult. Era un băiat vesel şi dinamic; subţirel şi brunet, cu un aer sincer şi obraznic. Îi plăceau jocurile, şi încă de mic copil petrecuse ore întregi cu Kitty ascunzându-se sau alergând prin iarba înaltă din grădina părinţilor lui. Jucau fotbal, exersau trasul cu arcul, improvizau jocuri de crichet şi, în general, încercau să stea departe de familia numeroasă şi gălăgioasă a băiatului.

Oficial, domnul Hyrnek era capul familiei, însă în viaţa de zi cu zi, ca mai toţi bărbaţii de altfel, şi el asculta de soţia sa. Doamna Hyrnek era un pachet de energie maternă, o femeie masivă cu umeri largi şi piept generos, care cutreiera prin toată gospodăria asemenea unei corăbii de război purtate de un vânt puternic, tot timpul râzând răguşit în hohote sau strigând în gura mare înjurături în cehă la adresa fiilor ei neascultători. Fraţii mai mari ai lui Jakob – Karel, Robert şi Alfred – moşteniseră cu toţii fizicul impozant al mamei lor, iar statura lor puternică şi vocile lor groase, răsunătoare o făceau mereu pe Kitty să amuţească dacă era în apropierea lor. Domnul Hyrnek era ca Jakob, mic şi slab, dar cu o piele încreţită ca o coajă de măr stafidit. Obişnuia să fumeze dintr-o pipă de lemn de scoruş, umplând casa şi grădina cu rotocoale de fum cu miros dulce. Jakob era foarte mândru de tatăl său.

— E genial! îi spuse el într-o zi lui Kitty, pe când se odihneau la umbra unui copac după un joc de bătut mingea la perete, din cinci reprize. Nimeni nu poate să facă tot ce face el din pergamente şi piele. Ar trebui să vezi pamfletele de vrajă în miniatură la care a lucrat în ultima vreme – sunt stanţate cu filigran de aur după moda veche a Pragăi, însă la scară foarte mică! Face mici contururi de animale şi păsări, redate în detaliu, după care umple aceste spaţii cu mici pietricele

preţioase sau firimituri de fildeş. Numai tata poate să facă asta!

— Bănuiesc că sunt foarte scumpe, spuse Kitty. Jakob scuipă un vârf de crenguţă pe care îl ronţăise.

— Glumeşti, bineînţeles! exclamă el categoric. Magicienii nu-l plătesc cât ar trebui. Niciodată n-au făcut asta! Abia dacă reuşeşte să ţină în funcţiune fabrica. Uită-te la toate astea!... Băiatul îi arătă casa, care avea ţigle smulse din acoperiş, obloanele crăpate şi impregnate cu praf, iar vopseaua de pe uşa de la verandă scorojită. Crezi că vrem să stăm într-o asemenea casă? Îţi spun eu că nu!

— E mult mai mare decât casa mea, observă Kitty.

— Tipografia Hyrnek este a doua tipografie ca mărime din Londra! spuse Jakob. După Jaroslav! Iar *ei* pur şi simplu scot materiale, legături obişnuite de piele, almanahuri anuale şi indexuri, nimic deosebit. La noi se fac lucrăturile delicate, unde se vede meşteşugul adevărat! De aceea atât de mulţi magicieni vin la noi când vor să-şi lege cele mai bune cărţi ale lor şi să le personalizeze; le place nota noastră luxoasă, de unicat.

Săptămâna trecută, tata a terminat de făcut o copertă; avea în centru o pentagramă incrustată cu diamante mici. Ridicol, dar ce să faci; asta voia clienta!

— De ce nu-l plătesc magicienii pe tatăl tău cum trebuie? Parcă se tem că, primind bani mai mulţi, n-ar mai face lucrurile aşa de bine şi de calitate.

— Tatăl meu e prea mândru ca să facă una ca asta! Însă problema adevărată e că îl obligă să facă precum vor ei. Trebuie să se poarte bine, altfel îi închid fabrica şi i-o dau altcuiva. Suntem cehi, ai uitat? Suntem suspecţi... Nu putem fi de încredere, chiar dacă neamul nostru a venit în Londra acum o sută cincizeci de ani.

— Poftim? se înfurie Kitty. Asta-i ridicol! Bineînţeles că vă consideră de încredere. Altfel v-ar alunga din ţară!

— Ne tolerează pentru că au nevoie de priceperea noastră, însă cu tot balamucul care se întâmplă pe

continent, stau cu ochii pe noi, ca nu cumva să ne aliem cu spionii. De exemplu, în fabrica tatei stă mereu de pază o sferă de vigilenţă; iar Karel şi Robert sunt în permanenţă urmăriţi. În ultimii doi ani, poliţia a făcut patru raiduri la noi. Ultima dată, ne-au întors casa pe dos. Bunica făcea baie; au scos-o în stradă cu tot cu cada ei veche din tablă.

— Îngrozitor!

Kitty aruncă mingea de crichet în sus şi o prinse apoi în palma întinsă.

— Ei! Ăştia sunt magicienii! Îi urâm, dar ce poţi să le faci? Ce s-a întâmplat? Strâmbi din buze! Asta înseamnă că te deranjează ceva.

Kitty îşi descreţi repede gura.

— Mă gândeam: îi urâţi pe magicieni, dar toată familia ta îi întreţine – tatăl tău, fraţii tăi, care lucrează în atelierul lui. Tot ce lucraţi ajunge la ei într-un mod sau altul. Şi totuşi, ei se poartă atât de rău cu voi. Nu mi se pare corect. De ce nu face familia ta ceva?

Jakob rânji cu mâhnire.

— Tatăl meu are o vorbă: „Cel mai sigur loc de înotat e chiar în spatele rechinului''. Noi le facem magicienilor lucruri frumoase, iar asta îi face fericiţi. Adică, nu mai stau chiar tot timpul pe capul nostru. Oarecum! Dacă n-am face asta, ce s-ar întâmpla? Ne-ar înhaţă cât ai clipi. Iarăşi te încrunţi!

Kitty nu prea putea fi de acord cu ideea.

— Dar dacă nu vă plac magicienii, n-ar trebui să cooperaţi cu ei, insistă ea. Nu-i corect din punct de vedere moral!

— Cum? Jakob trase nervos un şut în minge, trimiţând-o la picioarele fetei. Nu mă lua cu de-astea! Şi părinţii tăi cooperează cu ei. Toată lumea, de fapt! Doar nu există alternativă, nu-i aşa? Dacă te împotriveşti, poliţia – sau ceva mai rău – îţi face o vizită în timpul nopţii şi atât ţi-a fost! Nu există altă variantă, decât să cooperezi! Spune tu, e altă soluţie?

— Să zicem că nu!
— Nu mai e! Doar dacă vrei cumva să mori.

5
Kitty

Tragedia se întâmplă când Kitty avea treisprezece ani.

Era miezul verii. În timpul vacanţei. Soarele lumina terasele; păsărelele scoteau diferite triluri, iar lumina se revărsa în casă. Tatăl ei fredona un cântecel, aranjându-şi cravata în faţa oglinzii. Mama îi lăsase fetei în frigider un corn cu îngheţată, pentru micul dejun.

Jakob venise la Kitty în vizită dis-de-dimineaţă. Deschizându-i uşa, fata îl văzu în prag, învârtind crosa.

— Hai să jucăm crichet! zise el. Vremea e numai bună. Şi putem merge în parcul din zona rezervată. Lumea lucrează, aşa că n-o să fie nimeni acolo să ne dea afară?

— În regulă! acceptă Kitty. Dar eu dau prima! Stai numai să mă încalţ!

Parcul era situat în vestul suburbiei Balham, departe de fabrici şi magazine. La intrare era o porţiune de teren viran, acoperit cu cărămizi, scaieţi şi rânduri de sârmă ghimpată ruginită. Jakob şi Kitty, şi mulţi alţi copii se jucau acolo în mod frecvent. Însă dacă treceai de acest teren, mai la vest, şi te căţărai pe o pasarelă veche, descopereai că parcul începe să arate din ce în ce mai bine, cu fagi cu coroană bogată, alei umbroase şi lacuri unde înotau raţe sălbatice, şi, cât vedeai cu ochii, o pajişte cu iarbă verde, moale. Dincolo de parc se întindea o stradă largă, unde un şir de vile, ascunse în spatele unor ziduri înalte, semnalau prezenţa magicienilor.

Oamenii de rând nu erau încurajaţi să intre în această parte încântătoare a parcului; pe terenurile de joacă circulau poveşti despre copii care se aventuraseră pe acolo şi nu se mai întorseseră. Kitty nu prea credea în ele, aşa că ea şi Jakob traversaseră de câteva ori pasarela şi merseseră până la lacuri. Într-una din dăţi, un

domn bine îmbrăcat, purtând o barbă neagră, lungă, strigă la ei de pe malul celălalt, iar Jakob îi răspunse cu un gest elocvent. Respectivul domn nu păru să reacţioneze, însă persoana care îl însoţea, pe care copiii nu o observaseră la început – un tip foarte mic de statură, cu trăsături neclare – începu să alerge de-a lungul malului, înconjurând lacul cu o viteză surprinzătoare. Kitty şi Jakob reuşiră să scape în ultimul moment.

Dar, de obicei, când se uitau peste calea ferată, zona interzisă a parcului era goală. Era păcat să laşi să se irosească frumuseţe de parc, mai ales într-o zi atât de încântătoare, când toţi magicienii erau la serviciu. Kitty şi Jakob porniră repejor în direcţia lui.

Paşii lor se auzeau ritmic pe suprafaţa asfaltată a podului de metal.

— Nu-i nimeni prin jur, spuse Jakob. Ţi-am spus eu!

— E cineva acolo? întrebă Kitty, ducându-şi mâna streaşină la ochi şi încercând să distingă ce se afla lângă un cerc de fagi, în bătaia soarelui puternic. Lângă copacul acela? Nu văd bine!

— Unde? Nu… Sunt doar nişte umbre! Dacă ţi-e frică, mergem pe lângă zidul acela, ca să nu fim văzuţi din casele de peste drum.

Băiatul traversă cărarea în fugă şi păşi pe iarba verde, grasă, balansând mingea cu îndemânare pe suprafaţa plană a crosei. Kitty mergea în urma lui, ceva mai precaută. De partea cealaltă a parcului se afla un zid înalt de cărămidă; în spatele lui se întindea bulevardul presărat cu reşedinţele magicienilor. Ce-i drept, mijlocul pajiştii era neplăcut de expus privirilor, iar ferestrele negre ale etajelor superioare ale vilelor dădeau spre parc; totuşi, la fel de adevărat era că, dacă amândoi copiii stăteau aproape de zid, acesta reuşea să-i acopere. Însă acest lucru însemna să traverseze tot parcul, îndepărtându-se foarte mult de pasarelă, ceea ce Kitty considera că nu-i prea înţelept. Însă era o zi frumoasă şi

nu era nimeni prin preajmă, aşa că îşi îngădui s-alerge după Jakob, simţind adierea brizei pe piele, bucurându-se de întinderea cerului albastru.

Jakob se opri la câţiva metri de zid lângă o ţâşnitoare argintată. Aruncă mingea în aer şi o izbi trimiţând-o la o înălţime apreciabilă.

— Până aici e destul! spuse el, aşteptând mingea să coboare. Aici e linia de tuşă! Eu dau primul!

— Dar mi-ai promis!

— A cui este crosa? Dar mingea?

În ciuda protestelor lui Kitty, învinse legea firii, iar Jakob îşi ocupă locul în faţa ţâşnitorii. Kitty se îndepărtă câţiva paşi, şterse mingea de şort după felul în care fac aruncătorii de obicei, se întoarse şi se uită spre Jakob cu ochi mijiţi, apreciind distanţa. Băiatul lovi cu crosa în iarbă, rânji prosteşte şi dădu din fund într-o manieră insultătoare.

Kitty începu alergarea. La început încet, apoi mări viteza, strângând mingea în pumn. Jakob bătu în pământ cu crosa.

Kitty întinse braţul ridicându-l deasupra capului şi eliberă mingea cu o viteză demonică. Aceasta ricoşa din asfaltul cărării şi sări în faţă, spre ţâşnitoare.

Jakob roti crosa şi prinse mingea din plin, care dispăru deasupra capului lui Kitty, sus-sus în aer, până ce nu se mai zărea decât ca un punct pe cer… şi în cele din urmă căzu pe pământ undeva, în spate, tocmai în jumătatea cealaltă a parcului.

Jakob schiţă dansul victoriei. Kitty îl urmări cu o privire cruntă. Cu un oftat greu şi adânc, fata porni cu paşi târşâiţi după minge.

Zece minute mai târziu, Kitty servise cinci mingi şi făcuse cinci drumuri până în capătul celălalt al parcului. Soarele nu mai dogorea. Fata se încălzise, era transpirată şi iritată. Reveni în cele din urmă la locul de bătaie, abia mişcându-şi picioarele, aruncă dezamăgită mingea în iarbă şi se lăsă şi ea să cadă.

— Ai cam obosit? întrebă Jakob grijuliu. Aproape ai prins-o pe ultima! Singurul răspuns fu un mârâit sarcastic. Ca s-o îmbuneze, băiatul îi oferi crosa.

— Atunci, e rândul tău!

— Stai un pic!

Un timp stătură în tăcere, urmărind frunzele mişcându-se prin copaci, ascultând zgomotul de maşini care se auzeau trecând din când în când dincolo de zid. Un stol mare de ciori zbură croncănind răguşit deasupra parcului şi ateriză într-un stejar îndepărtat.

— Ce bine că bunica nu-i aici, vorbi Jakob. Nu i-ar plăcea asta!

— Ce anume?

— Ciorile!

— De ce nu?

Pe Kitty o înfricoşase întotdeauna bunica lui Jakob, o creatură mică, zbârcită, cu nişte ochi mici, negri pe o faţă plină de riduri.

Stătea mereu pe un scaun în grădină, la soare, şi mirosea tare a paprica şi a varză murată. Jakob pretindea că are o sută doi ani.

Băiatul îndepărtă cu un bobârnac un cărăbuş de pe un fir de iarbă.

— Bunica zice că ar fi spirite. Slujitori ai magicienilor! Tot ea mi-a spus că asta este una dintre înfăţişările lor preferate. Ştie de la mama ei, care a venit aici din Praga. Nu-i place să lăsăm ferestrele deschise noaptea, oricât de cald ar fi. Băiatul îşi îngroşă vocea şi vorbi tremurat, ca un om bătrân: „Închide-o, băiete! Că intră demonii!” Pomeneşte tot felul de chestii dintr-astea.

Kitty se încruntă.

— Adică, tu nu crezi în demoni?

— Ba da, normal! Cum altfel ajung magicienii să capete puteri? E scris totul în cărţile de magie pe care ni le trimit nouă să le legăm sau să le tipărim. Asta înseamnă magie de fapt! Magicienii îşi vând sufletele, iar demonii în schimb îi ajută – dacă spun bine vrăjile! Dacă

nu, demonii îi omoară. Cine ar vrea să fie magician? Eu, unul, nu, oricâte bijuterii ar avea.

Câteva minute, Kitty tăcu, întinsă pe spate, privind norii. Un gând îi veni în minte.

— Aşadar, stai să văd dacă am înţeles eu bine… începu ea. Dacă tatăl tău şi înaintea lui bunicul tău au lucrat cărţi de vrăji pentru magicieni înseamnă că au citit multe vrăji, nu? Cu alte cuvinte…

— Înţeleg unde vrei să ajungi. Da, trebuie să fi văzut tot felul de chestii – destul cât să stea deoparte, oricum! Dar multe dintre ele sunt scrise în limbi ciudate şi e nevoie de mai multe lucruri, nu doar de vorbe; cred că mai trebuie şi desenate anumite chestii, şi sunt poţiuni şi alte lucruri îngrozitoare de învăţat, dacă vrei să stăpâneşti demonii. Nu e ceva în care să vrea să se implice cineva cumsecade; tatăl meu pur şi simplu nu iese din cuvântul lor şi face cărţile. Băiatul oftă. Ca să nu-ţi mai spun că lumea a bănuit dintotdeauna că familia mea e implicată şi ea în asta. După ce magicienii au pierdut puterea în Praga, unul dintre unchii bunicului meu a fost urmărit de un grup de persoane şi aruncat de la fereastră, de undeva, de foarte sus. A căzut pe un acoperiş şi a murit. La scurt timp după aceea, bunicul a venit în Anglia şi şi-a deschis din nou afacerea. Aici era mai în siguranţă. Oricum… Băiatul se ridică în picioare şi îşi întinse braţele. Mă îndoiesc că acele ciori ar fi demoni! Ce să facă ei într-un copac? Haide – îi aruncă fetei crosa – e rândul tău şi pun pariu că te scot din joc de la prima lovitură!

Spre frustrarea lui Kitty, aşa se şi întâmplă. Apoi încă o dată, şi încă o dată. Parcul răsuna de fiecare dată când mingea de crichet lovea ţâşnitoarea. Strigătele de bucurie ale lui Jakob se auzeau peste tot. În cele din urmă, Kitty abandonă crosa în iarbă.

— Nu-i corect! urlă ea. Ai îngreunat mingea sau ai făcut tu ceva!

— E, pur şi simplu, vorba de măiestrie! E rândul meu!

— Mai dau o dată!

— Bine…

Jakob îi aruncă mingea cu o mişcare ostentativă, voit uşoară, pe sub braţ. Kitty roti crosa cu disperare sălbatică şi, spre surprinderea ci, o nimeri cu atâta forţă, încât îşi simţi braţul vibrând până la cot.

— Da! O lovitură! Prinde-o pe-asta dacă poţi!

Şi începu să danseze de bucurie, aşteptându-se ca Jakob să alerge cât îl ţineau picioarele de-a lungul pajiştii… Însă acesta rămăsese pe loc, într-o poziţie şovăielnică, uitându-se fix spre un punct aflat pe cer, undeva în spatele ei.

Kitty se răsuci şi privi la rândul ei. Mingea, pe care izbutise să o lovească cu putere sus, peste umărul ei, cobora acum liniştită, din ce în ce mai jos, tocmai dincolo de zid, în afara parcului, pe bulevard.

Urmă un zgomot cumplit de sticlă spartă, scrâşnet de pneuri şi o bufnitură tare, metalică.

Linişte. Din spatele zidului venea un şuierat slab, ca de abur scăpat dintr-un motor stricat.

Kitty se uită la Jakob. Băiatul la ea. După care fugiră.

Începură repede să alerge de-a lungul pajiştii, în direcţia pasarelei de la intrare. Alergau unul lângă altul, cu capetele în jos, cu pumnii strânşi, fără să privească înapoi. Kitty mai ţinea încă în mână crosa. Greutatea acesteia o încetinea; cu răsuflarea întretăiată, fata îi dădu drumul. În acel moment, Jakob dădu să ţipe, se înecă şi se opri, alunecând pe iarbă.

— Idioato! Numele meu e scris pe ea…

Băiatul se repezi înapoi; Kitty încetini, întoarse capul după el şi văzu la distanţă o poartă deschisă în zidul care dădea spre bulevard.

O persoană îmbrăcată în negru, cu mers şchiopătat, îi apăru în vizor; stătea chiar în mijlocul porţii şi se uita spre parc.

Jakob apucase crosa şi revenea spre fată.

— Grăbeşte-te! spuse ea într-un suflet, când acesta i

se alătură. E cineva… Renunţă; nu mai avea suflu să termine propoziţia.

— Aproape am ajuns!

Jakob i-o luă înainte pe lângă marginea lacului, unde sperie cârdurile de păsări sălbatice care zburară, cârâind şi împrăştiind pene pe suprafaţa apei; apoi pe sub umbra fagilor şi în sus, pe moviliţa dinspre pasarelă. Băiatul o încuraja: Vom fi în siguranţă… de îndată ce trecem dincolo… Ne ascundem în cratere… Nu mai avem mult…

Kitty ar fi vrut cu tot dinadinsul să se uite în spatele ei; în minte şi-l închipuia pe bărbatul în negru venind după ei în fugă. Imaginea o făcu să simtă fiori pe şira spinării. Însă ei alergau prea repede ca să-i poate ajunge cineva din urmă. O să fie bine, vor scăpa.

Jakob urcă primul pe pasarelă; Kitty îl urmă. Tălpile lor tropăiau ca pikamerele pe suprafaţa metalică ce trepida, scoţând un zdrăngănit. Până în vârf şi în jos pe partea cealaltă…

Ca din pământ, ceva se ivi la capătul podului.

Jakob şi Kitty ţipară în acelaşi timp. Goana lor nebună fu întreruptă brusc; se opriră îngheţaţi de spaimă, izbindu-se unul într-altul într-un efort suprem, instinctiv de a evita coliziunea cu făptura aceea.

Avea statură de om şi apucături omeneşti, înalt, stând în două picioare, cu braţele întinse şi degetele încleştate. Însă nu era om; părea mai degrabă un fel de maimuţă deformată, uriaşă şi lăbărţată. Avea blană de un verde-deschis pe tot corpul, mai puţin pe cap şi pe bot, unde era de un verde-închis, aproape neagră. Ochii răuvoitori erau galbeni. Îşi înălţă capul şi zâmbi la ei, încordându-şi mâinile ascuţite spre capăt. Coada-i subţire şi dungată se răsucea asemenea unui bici, şfichiuind acrul.

Preţ de o secundă, nici Jakob, nici Kitty nu putură vorbi sau face vreo mişcare. După care:

— Înapoi, înapoi, înapoi! strigă Kitty.

Jakob încremenise, amuţit de frică. Fata îl apucă de

gulerul cămăşii şi-l trase, întorcându-se să fugă.

Cu mâinile în buzunare şi cravata îngrijit vârâtă într-o vestă de moleschin, un gentleman într-un costum negru stătea la celălalt capăt al podului, blocând drumul. Nu arăta deloc ca şi cum ar fi alergat până atunci.

Mâna lui Kitty rămase încleştată în gulerul lui Jakob. Nu putea să-i dea drumul. Ea se uita într-o direcţie, el în cealaltă. Fata simţi că Jakob întinde mâna şi îi apucă strâns marginea tricoului. Nu se auzea decât gâfâitul lor de groază şi şfichiuiala cozii maimuţei în aer. Deasupra lor trecu în zbor o cioară, croncănind tare. Kitty simţi că-i zvâcnesc urechile.

Respectivul gentleman nu părea că s-ar grăbi să le spună ceva. Era destul de mic de statură, dar îndesat şi solid. Avea o faţă rotundă şi în mijlocul ei un nas neobişnuit de lung, ascuţit, care, în ciuda momentelor acelea de cruntă teroare, îi sugeră lui Kitty imaginea unui ceas solar. Faţa părea fără expresie.

Jakob tremura lângă ea. Kitty ştia că el nu va vorbi.

— Vă rog, domnule, începu ea răguşit. Ce-ce doriţi?

Urmă o pauză lungă; ai fi zis că bărbatul îşi pregăteşte un răspuns. Când i se adresă fetei, o făcu cu o blândeţe terifiantă.

— Acum câţiva ani, mi-am cumpărat un Rolls Royce la licitaţie. Avea nevoie de multe reparaţii, dar, chiar şi aşa, m-a costat destul de mult. De atunci am cheltuit o avere pe el, schimbând tot felul de lucruri: caroserie, cauciucuri, motor şi, în primul şi în primul rând, punând un parbriz original de cristal fumuriu, pentru ca autoturismul meu să fie unul dintre cele mai frumoase modele din Londra. Să spunem că acesta e un hobby, o mică variaţie de la munca mea. Chiar ieri, după multe luni de căutare, am dat peste un număr de înmatriculare original, din porţelan, şi l-am fixat pe capotă. În sfârşit, maşina mea era completă. Astăzi am ieşit cu ea la o plimbare. Şi ce păţesc? Sunt atacat din senin de două ploduri obraznice de rând! Mi-aţi spart parbrizul, m-aţi

făcut să pierd controlul maşinii, m-am ciocnit de un stâlp şi mi-am stricat caroseria, cauciucurile, motorul, iar plăcuţa de înmatriculare s-a făcut praf. Maşina mea e distrusă! Nu o să mai meargă niciodată… Se opri să-şi tragă sufletul; îşi umezi buzele cu o limbă mare, roz, şi reluă: Ce vreau? Ei bine, în primul rând sunt curios să aflu ce-aveţi de spus?

Kitty se uită în stânga şi în dreapta, încercând să-şi găsească cuvintele.

— Îmm… pentru început, ce-aţi zice de „Ne pare rău”?

— Vă pare rău?

— Da, domnule! A fost un accident, ştiţi, şi noi n-am…

— După ce-aţi făcut? După toată paguba pe care mi-aţi pricinuit-o? Două mici obrăznicături de rând…

Kitty simţi că-i vin lacrimi în ochi.

— Nu-i adevărat! zise ea disperată. N-am vrut să vă lovim maşina! Ne jucam! Nici măcar nu vedeam bulevardul.

— Vă jucaţi? În parcul rezervat?

— Nu e rezervat! Adică, o fi, dar n-ar trebui! Deşi nu era indicat, Kitty se pomeni că ridică glasul: Nu se mai bucură nimeni de el, nu-i aşa? Nu făceam nici un rău! De ce să nu venim aici?

— Kitty, scânci Jakob. Taci!

— Nemaides! se adresă domnul creaturii-maimuţă din capătul opus al podului, vrei să te apropii un pic? Vreau să te ocupi de ceva!

Kitty auzi un ţăcănit uşor de gheare pe metal; îl simţi pe Jakob cum face un pas în spate.

— Domnule, spuse ea, aproape în şoaptă, ne pare rău pentru maşină. Sincer, chiar ne pare!

— Atunci de ce aţi fugit şi n-aţi stat să vă asumaţi responsabilitatea? întrebă magicianul. O voce slabă, firavă:

— Vă rugăm, domnule! Ne-a fost frică!

— Înţelept, n-am ce zice! Nemaides, cred că e o situaţie care cere o Bombă Neagră, nu?

Kitty auzi o voce gravă, gânditoare şi o pocnitură din degete:

— De ce intensitate? Sunt sub înălţimea medie!

— Cred că mare, nu-i aşa? Era o maşină scumpă. Rezolvă problema!

Acestea fiind zise, magicianul consideră că îşi încheiase rolul în această situaţie; se întoarse în loc şi, ţinând mâinile încă în buzunare, începu să şchiopăteze spre poarta îndepărtată.

Poate dacă alergau… Kitty îl smuci pe Jakob de guler.

— Haide!

Faţa băiatului era albă ca varul; fata abia reuşi să-i înţeleagă cuvintele:

— N-are nici un rost! Nu putem… spuse el şi dădu drumul tricoului; mâinile îi atârnau neputincioase pe lângă corp. Ghearele se auzeau ţac-ţac-ţac pe metal.

— Uită-te la mine, copilă!

Pe moment, Kitty se gândi că ar fi mai bine să-i dea drumul lui Jakob şi să fugă singură, să sară de pe pasarelă şi să scape în parc. Apoi se dispreţui pentru un asemenea gând şi se întoarse intenţionat cu faţa spre creatură.

Aceasta vorbi din nou:

— Aşa mai merge! Contactul frontal direct e de preferat la o Bombă Neagră! Chipul maimuţei nu exprima neapărat răutate; ci mai degrabă plictiseală. Stăpânindu-şi frica, Kitty înălţă rugător două degete.

— Te rugăm… Nu ne face rău!

Ochii galbeni se măriră, buzele negre se ţuguiară maliţios.

— Mă tem că asta-i imposibil! Mi s-au dat ordine – mai exact mi s-a cerut să arunc o Bombă Neagră asupra voastră, iar dacă nu îndeplinesc porunca, mă pun pe mine în pericol! Aţi vrea să simt pe pielea mea Focul Mistuitor?

— Ca să fiu sinceră, aş prefera asta!

Coada demonului se răsucea în stânga şi în dreapta,

ca aceea a unei pisici iritate; îşi îndoi un picior şi se scarpină cu o gheară în spatele genunchiului opus.

— Fără îndoială! Ei, situaţia e neplăcută! Vă sugerez să o încheiem cât mai repede posibil.

Ridică o mână.

Kitty îşi puse un braţ în jurul taliei lui Jakob. Prin haine, îi simţi inima bătându-i cu putere.

Un cerc de fum gri, rotitor se formă dintr-un punct chiar în faţa degetelor întinse ale demonului şi fu proiectat spre ei. Kitty îl auzi pe Jakob ţipând. Mai apucă să vadă flăcările roşii şi portocalii cum joacă în centrul fumului înainte s-o lovească în faţă cu o explozie de căldură, şi totul se întunecă.

6
Kitty

— **K**itty! … Kitty!

— Îmm?

— Trezeşte-te! E vremea!

Fata îşi înălţă capul, clipi şi imediat se trezi în zgomotul pauzei de la teatru. În sală luminile se aprinseseră, iar pe scenă se lăsase cortina mare de culoare mov. Sute de indivizi cu feţe roşii se aliniau să iasă dintre rândurile de scaune. Lui Kitty i se părea că mai aude încă un zumzăit în tâmple şi în urechi. Scutură din cap ca să scape de el şi se uită la Stanley, care stătea aplecat peste scaunul din faţă cu o expresie dispreţuitoare pe faţă.

— O, spuse ea confuză! Da, da sunt gata!

— Geanta! Să n-o uiţi!

— Nu-mi stă în fire, nu-i aşa?

— Nici s-adormi la teatru nu-ţi stătea în fire!

Pufnind şi dându-şi din ochi o şuviţă, Kitty înşfăcă geanta şi se ridică în picioare ca să-i dea voie unui bărbat să treacă prin faţa ei. Se răsuci ca să-l urmeze de-a lungul scaunelor şi în acel moment îl văzu pe Fred: ca de obicei, în ochii lui plictisiţi nu se puteau citi prea multe, însă lui Kitty i se păru că vede în ei o urmă de batjocură. Îşi strânse buzele şi porni cu paşi înceţi de-a lungul culoarului dintre scaune.

Fiecare spaţiu dintre staluri era aglomerat cu o mare de oameni care se îndreptau în direcţii diferite spre baruri, spre toalete sau spre colţul unde o fată vindea îngheţată din spatele unei vitrine iluminate. Se înainta dificil în oricare dintre direcţii, lucru care îi aminti lui Kitty de aglomeraţia de la un târg de vite, când acestea sunt mânate încet printr-un labirint de garduri de metal şi

ciment. Inspiră adânc şi, cu o succesiune de scuze mormăite şi coate atent plasate, se alătură mulţimii. Încet-încet, îşi făcu loc printre burţile şi spinările îngrămădite, spre una din uşile duble.

La jumătatea distanţei, cineva o bătu pe umăr. Era Stanley, cu un rânjet pe faţă:

— Să înţeleg că nu prea ţi-a plăcut spectacolul?

— Bineînţeles că nu!

— Eu cred că a avut şi nişte momente bune!

— Era de aşteptat!

Băiatul ţâţâi amuzat şi surprins.

— Cel puţin eu n-am adormit în front!

— Treaba acum începe, se răsti Kitty.

Hotărâtă şi ciufulită, fata o zbughi pe uşă, spre un coridor lateral care şerpuia în jurul sălii. Era furioasă pe ea, nervoasă că aţipise, nervoasă că-i permisese lui Stanley să-i intre atât de uşor pe sub piele. Băiatul căuta mereu să observe orice semn de slăbiciune, pe care să-l exploateze cu ceilalţi, iar episodul de faţă nu făcea decât să-i ofere muniţie. Fata clătină din cap nerăbdătoare. „Uită! Nu-i momentul acum!”

Îşi croi drum spre foaier, locul de unde mare parte dintre spectatori ieşeau în stradă să bea băuturi cu gheaţă şi să se bucure de seara de vară. Kitty ieşi odată cu ei. Cerul era de un albastru puternic; lumina slăbea încet. Casele de peste drum erau înzorzonate cu steaguri şi bannere colorate, pregătite pentru sărbătoarea oraşului. Oamenii ciocneau pahare, râdeau; încet, cu grijă, cei trei se strecurară în mulţimea veselă.

La colţul clădirii, Kitty îşi privi ceasul de la mână.

— Avem cincisprezece minute! Stanley spuse:

— În seara asta câţiva magicieni sunt ieşiţi în oraş! O vedeţi pe femeia aceea bătrână care bea gin? Cea în verde? Are un obiect puternic în poşetă. Văd aura puternică! Am putea să-l şterpelim!

— Nu! Ne concentrăm asupra planului! Du-te în faţă, Fred!

Fred dădu din cap afirmativ. Din buzunarul de la geaca lui de piele scoase o ţigară şi o brichetă. Merse încet până într-un punct care îi oferea vedere spre o stradă laterală şi, în timp ce-şi aprindea ţigara, scană toată strada. Aparent satisfăcut, porni mai departe fără să privească înapoi. Kitty şi Stanley îl urmară. Pe strada aceea se aflau magazine, baruri şi restaurante; un grup mărişor de oameni trecu pe lângă ei, în pas de plimbare. La următorul colţ de stradă, ţigara lui Fred se stinse. Acesta se opri s-o aprindă, privi atent în toate direcţiile. De data asta, ochii lui se îngustară; cu mers normal, băiatul se întoarse de unde venise. Kitty şi Stanley se făceau că admiră vitrina, pozând într-un cuplu fericit care se ţinea de mână. Fred ajunse lângă ei:

— Vine un demon! şopti el uşor. Feriţi geanta!

Trecu un minut. Kitty şi Stanley începură să gângurească şi să plescăie din limbă admirativ la covoarele persane din vitrină. Fred inspecta aranjamentele florale din vitrina alăturată. Cu coada ochiului, Kitty ţinea sub observaţie colţul străzii. Un domn în vârstă, cu păr alb, mic de statură şi bine îmbrăcat apăru de după colţ, cu un aer soldăţesc. Traversă strada şi ieşi din vizorul lor. Kitty îi aruncă lui Fred o privire. Aproape imperceptibil, acesta clătină din cap. O doamnă între două vârste, purtând pe cap o pălărie mare cu flori, apăru şi ea de după colţ. Femeia păşea încet, cu gândul parcă la nenorocirile lumii. În intersecţie se opri, răsuflă greu şi veni spre ei. Când îi depăşi, Kitty îi simţi parfumul, un miros puternic, cam vulgar. Paşii femeii se stinseră în depărtare.

— OK, spuse Fred. Se întoarse la colţ, făcu o scurtă recunoaştere, înclină din cap şi dispăru. Kitty şi Stanley se smulseră în sfârşit de lângă vitrină şi îl urmară, dându-şi drumul la mâini de parcă ar fi fost fripţi. Geanta de piele, care fusese ascunsă sub haina lui Kitty reapăru în mâna ei.

Cealaltă stradă era mai îngustă, însă nu erau trecători

prin preajmă. Pe stânga, în spatele unui gard de metal negru, se vedea goală şi întunecată curtea unui magazin de covoare. Fred stătea răstignit pe gard, uitându-se în susul şi în josul drumului.

— O sferă cercetaş tocmai a trecut în jos! spuse el. Dar am scăpat, nu mai e nimeni. E rândul tău, Stan!

Poarta curţii era închisă cu lacăt. Stanley se apropie şi o examină îndeaproape. Dintr-un buzunar obscur al hainelor sale, scoase un patent. Întâi strânse, apoi răsuci; lanţul pocni şi se deschise. Intrară în curte, Stanley mergând în faţă. Acesta studia cu atenţie pământul din faţa lor.

— Vezi ceva? întrebă Kitty.

— Aici, nu! Uşa din spate are un fel de perişori pe ea: un soi de vrajă. Ar trebui s-o evităm! Însă fereastra e sigură, răspunse el, arătând cu degetul.

— OK!

Kitty îşi puse o pereche de mănuşi negre, strânse pumnul şi izbi în ochiul cel mai de jos al geamului. O spărtură, zgomot de cioburi căzute pe pervaz. Kitty vârî mâna prin el, răsuci mânerul şi ridică fereastra. Apoi se înălţă peste pervaz şi pătrunse în cameră, aterizând fără zgomot, uitându-se rapid în stânga şi în dreapta. Fără să-i mai aştepte pe ceilalţi, fata se strecură printre piramidele de ţesături, inspirând mirosul închis, tare al covoarelor înfăşurate şi ajungând repejor la uşa întredeschisă. Din geantă, scoase o lanternă: fasciculul de lumină dezvălui în faţă o sală mare de birouri, bogat accesorizată cu mese, scaune şi tablouri pe pereţi. Într-un colţ, mic şi întunecat era un seif.

— Stai pe loc! spuse Stanley, prinzând-o pe Kitty de braţ. La nivelul picioarelor este un fir de aţă luminos, întins între birouri. E o Vrajă-Piedică! Evită-l!

Furioasă, fata se eliberă din strânsoare.

— Doar nu m-aş fi împiedicat în el! Nu-s proastă! El înălţă din umeri.

— Sigur! Sigur!

Ridicând mult piciorul deasupra firului invizibil, Kitty trecu şi ajunse lângă seif. Deschise geanta şi scoase o sferă mică, albă, pe care o aşeză pe pământ. Cu grijă, se dădu înapoi. Din dreptul uşii, rosti un cuvânt; cu un oftat uşor şi un mic curent de aer, sfera făcu implozie. Suflul ei puternic smulse tablourile de pe pereţi, covorul de pe jos, uşa seifului din ţâţâni. Calmă, păşind peste firul invizibil, Kitty reveni lângă seif, unde se lăsă pe genunchi. Mâinile fetei se mişcau rapid, îngrămădind obiecte în geantă.

Stanley ţopăia agitat.

— Ce-ai găsit?

— Sticle cu moli, câteva sfere elementale, acte… şi bani. Mulţi!

— Bun! Grăbeşte-te! Avem cinci minute!

— Ştiu!

Kitty închise geanta şi ieşi din birou fără grabă. Fred şi Stanley deja ieşiseră prin fereastră şi stăteau afară ca pe ace, aşteptând-o.

Kitty traversă camera, sări în curte şi se îndreptă spre poartă. O clipă mai târziu, având o ciudată intuiţie, privi peste umăr, tocmai la timp ca să-l vadă pe Fred cum aruncă ceva înapoi în magazie. Fata se opri încremenită.

— Ce naiba a fost asta?

— Nu-i timp de stat la discuţii, Kitty! Băieţii trecură în grabă pe lângă ea. Începe piesa!

— Ce-ai făcut mai devreme?

Stanley îi făcu cu ochiul când ieşiră tropăind în stradă.

— Un beţişor de foc! Un mic cadou pentru ei! Lângă el, Fred râdea pe înfundate.

— Nu ăsta ne-a fost planul! Ăsta a fost numai un raid!

Fata simţea deja fumul, ridicându-se în aer. Copiii dădură colţul şi trecură prin faţa magazinului.

— Doar nu puteam să luăm covoarele, nu? Aşa că, de ce să le lăsăm ca să fie vândute magicienilor? Nu poţi avea milă pentru colaboratori, Kitty! Îşi merită soarta!

— Am putea fi prinşi…

— N-o să fim! Stai calmă! Ş-apoi, o mică spargere banală n-ar fi o ştire senzaţională în ziare. Însă o spargere şi un incendiu, da!

Albă de furie, cu degetele încleştate pe mânerele genţii, Kitty mergea alături de ei. Treaba asta nu ţinea de publicitate; Stanley îi punea iar la încercare autoritatea, mai grav ca niciodată. Fusese planul ei, strategia ei, iar el în mod deliberat i le subminase. Fără discuţie, trebuia să ia atitudine acum. Mai devreme sau mai târziu, Stanley risca să-i omoare pe toţi.

În faţa Teatrului Metropolitan suna o sonerie intermitentă, iar mulţimea de spectatori se strecura înapoi în sală. Fără să se oprească, Kitty, Stanley şi Fred li se alăturară acestora şi, câteva minute mai târziu, se aşezau iarăşi pe locurile lor. Orchestra se încălzea din nou; pe scenă se ridicase cortina.

Încă tremurând de furie, Kitty îşi aşeză geanta la picioare, între ghete. Pe când făcea astea, Stanley întoarse capul şi, rânjind, îi spuse:

— Crede-mă! O s-ajungem pe prima pagină! Mâine-dimineaţă n-o să fie nici o ştire mai importantă ca asta.

7
Simpkin

La un kilometru mai la nord de apele întunecate ale Tamisei, negustori din toată lumea se adunau zilnic în districtul City pentru a se târgui, pentru a cumpăra şi a vinde marfă. Tejghelele din piaţă se întindeau cât vedeai cu ochii, înghesuite pe sub streşinile caselor ca nişte pui de găină sub aripile cloştii. Bogăţia mărfurilor expuse nu cunoştea limite: era aur din Africa de Sud, pepite de argint din Urali, perle polineziene, bucăţi de chihlimbar baltic, pietre preţioase de diferite nuanţe, mătăsuri iridescente din Asia şi o mie de alte minuni. Dar cele mai valoroase dintre toate erau artefactele magice, care fuseseră prădate din imperii vechi şi aduse în Londra spre vânzare.

În inima districtului, la intersecţia dintre străzile Cornhill şi Poultry, îndemnurile rugătoare ale negustorilor îţi zgâriau auzul. În această zonă centrală nu le era permis accesul decât magicienilor şi poliţiştilor îmbrăcaţi în uniforme gri, postaţi la intrările în târg.

Fiecare tejghea era ticsită cu produse, despre care se pretindea că ar fi extraordinare. La o cercetare rapidă, puteai observa fluiere şi lire din Grecia; oale conţinând ţărână de la mormintele regale din Ur şi Nimrud; artefacte fragile din aur, aduse din Taşkent, din Samarkand şi din alte oraşe de pe Drumul Mătăsii; totemuri tribale din America de Nord, măşti şi efigii polineziene; cranii ciudate care aveau diamante în gură; pumnale din piatră, salvate din ruinele templelor din Tenochtitlan.

În acest loc, o dată pe săptămână, târziu în serile de luni, eminentul magician Sholto Pinn îşi făcea apariţia, ca să treacă în revistă felul în care se prezenta competiţia

şi, eventual, să cumpere oareşice fleacuri care i-ar fi stârnit interesul.

Era jumătatea lunii iunie şi soarele cobora de-acum în spatele frontoanelor caselor. Deşi piaţa în sine, cuprinsă între clădiri, era bine învăluită în umbrele albăstrii ale înserării, strada încă mai reflecta destulă căldură pentru ca domnul Pinn să se bucure de o plimbare plăcută. Purta pantaloni şi un sacou alb din in, şi pe cap avea o pălărie cu boruri mari din paie. Într-o mână ţinea neglijent un baston din fildeş; în cealaltă avea o batistă desfăcută, galbenă cu care îşi tampona din când în când gâtul.

Ţinuta elegantă a domnului Pinn era completată de pantofii săi lustruiţi, asta în ciuda mizeriei de pe caldarâm, unde zăceau grămadă resturile a sute de dejunuri pregătite parcă în grabă – fructe aruncate, chifle de falafel, coji de nuci şi stridii, bucăţi de grăsime şi zgârciuri. Însă domnul Pinn nu băga de seamă: indiferent unde păşea, mizeria era măturată din calea lui de o mână invizibilă.

Pe măsură ce înainta, inspecta standurile de pe fiecare parte a străzii prin monoclul său cu lentilă groasă. Chipul său afişa obişnuita expresie de plictiseală amuzată – un fel de protecţie faţă de eventualele abordări din partea negustorilor, care îl ştiau bine.

— Senor Pinn! Am aici o mână îmbălsămată de provenienţă misterioasă! A fost găsită în Sahara – bănuiesc că este o relicvă de sfânt. Am refuzat toate ofertele de până acum, aşteptându-vă pe dumneavoastră! …

— Vă rog, opriţi-vă un pic, monsieur; să vedeţi ce am în această ladă ciudată din obsidian…

— Ia priviţi acest fragment de pergament, aceste simboluri runice…

— Domnule Pinn, sire, nu-i ascultaţi pe aceşti bandiţi! Gustul dumneavoastră deosebit o să vă spună că…

— … Această statuie voluptoasă…

— … Aceşti dinţi de dragoni…

— … Această tigvă…

Domnul Pinn zâmbea prietenos, examina articolele, ignora strigătele negustorilor şi înainta încetişor. De obicei nu cumpăra mare lucru; multe dintre produsele sale îi erau aduse direct cu avionul de către agenţi care lucrau pe tot cuprinsul imperiului. Dar chiar şi aşa stând lucrurile, nu se ştie niciodată. Merita să arunce măcar o privire prin târg.

Şirul de standuri se încheia cu unul care gemea sub munţi de sticlăraie şi ceramică. Majoritatea mostrelor erau falsuri recente, grosolane, însă o oală mică, verde-albăstruie, cu capac sigilat îi atrase atenţia domnului Pinn. Acesta i se adresă pe un ton nepăsător vânzătorului.

— Obiectul acela. Ce este?

Vânzătorul era o femeie tânără, care purta pe cap un batic înflorat.

— Domnule! Este o ulcică de faianţă din Ombos, din Egiptul Antic. A fost găsită într-un mormânt adânc sub o piatră grea, lângă osemintele unui bărbat înalt, înaripat.

Domnul Pinn ridică o sprânceană.

— Chiar aşa? Ai acest schelet minunat?

— Din păcate, nu! Oasele au fost distruse de o mulţime mult prea agitată.

— Ce convenabil! Dar ulcica? Nu a fost deschisă?

— Nu, domnule! Cred că are în ea un djinn sau posibil vreo pacoste. Cumpăraţi-o, deschideţi-o şi vă veţi convinge singur!

Domnul Pinn ridică ulcica şi o răsuci între degetele sale grase.

— Hmmm! murmură el. Pare neobişnuit de grea pentru mărimea ei. Poate are o vrajă comprimată… mda, e o piesă de o valoare oarecare. Cât ceri pe ea?

— Pentru dumneavoastră, domnule – o sută de lire! Domnul Pinn chicoti cu poftă.

— Sunt, într-adevăr, bogat, draga mea; dar nu e bine

să-ţi baţi joc de mine! Bărbatul pocni din degete şi, sărind dintre oale şi baloturi de stofă, ceva invizibil se caţără rapid pe unul dintre stâlpii care susţineau standul, traversă copertina şi se lăsă uşor pe spinarea femeii. Aceasta ţipă. Domnul Pinn rămase cu ochii la vasul pe care îl avea în mână şi continuă să vorbească:

— E bine să te târguieşti, draga mea, dar întotdeauna se începe de la un nivel acceptabil. Aşadar, ce-ar fi să-mi sugerezi altă sumă? Asistentul meu, domnul Simpkin, îţi va confirma imediat dacă preţul tău merită să fie luat în seamă.

Câteva minute mai târziu, femeia, vânătă la faţă, sufocată de strânsoarea unor degete invizibile care se încleştaseră în gâtul ei, reuşi să bâlbâie o sumă neînsemnată. Domnul Pinn îi azvârli câteva monede pe tejghea şi se îndepărtă binedispus, ţinându-şi obiectul de preţ la adăpost, în buzunar. Ieşi din târg şi coborî pe strada Poultry, spre locul unde îl aştepta maşina sa. Persoanele care îi blocau calea erau date în grabă la o parte de o mână invizibilă.

Domnul Pinn se chinui să-şi vâre în maşină corpul mătăhălos şi îi spuse şoferului să pornească. După care, rezemându-se de banchetă, rosti în gol: Simpkin!

— Da, stăpâne?

— Diseară nu voi lucra până târziu! Mâine îl aniversăm pe Gladstone, iar domnul Duvall dă o cină festivă în onoarea Fondatorului nostru. Din păcate, trebuie să iau parte la acest ospăţ plictisitor.

— Am înţeles, stăpâne! Azi, puţin după prânz, ne-au sosit nişte lăzi din Persepolis. Doriţi să încep să le despachetez?

— Da! Sortează şi pune etichete la toate lucrurile mai puţin importante. Lasă nedespachetat orice pachet care are un timbru cu o flacără roşie; această marcă indică o mare comoară. O să descoperi, de asemenea, o ladă cu lespezi din lemn de santal, bine legate între ele – ai grijă cu asta; în ea e ascunsă o cutie cu o mumie de copil din

vremea regelui Sargon. Vama persană este din ce în ce mai atentă, iar agentul meu trebuie să fie pe zi ce trece mai inventiv cu mărfurile de contrabandă. Ai înţeles?

— Am înţeles, stăpâne! Mă supun cu cel mai mare zel!

Maşina opri în faţa stâlpilor auriţi şi a vitrinei luminoase a Magazinului de Accesorii al lui Pinn. Portiera din spate se deschise şi se închise, dar domnul Pinn rămase înăuntru. Maşina se pierdu în traficul din Piccadilly. La scurt timp după aceea, o cheie zornăi în broasca uşii de la intrare a magazinului; aceasta se deschise, după care se închise iarăşi încet.

Câteva minute mai târziu, un sistem extins de noduri de atenţionare, albastre se întinse în jurul clădirii pe nivelele patru şi cinci, răsucite laolaltă în vârful ei şi sigilate. Magazinul de Accesorii al lui Pinn era păzit peste noapte.

Seara se scurse. Circulaţia se mai împuţinase pe Piccadilly, şi puţini pietoni mai treceau pe lângă magazin. Simpkin foliotul ridică un cârlig îndoit în vârful cozii şi trase obloanele rulante, din lemn, peste vitrină. Unul dintre ele scârţâi un pic în vreme ce era întins. Cu un ţâţâit nervos, Simpkin renunţă la înfăţişarea invizibilă, dezvăluindu-se pe de-a întregul: mic, de culoarea lămâii verzi, cu picioare crăcănate şi cu o figură cam nervoasă. Căută o cutie de conserve în spatele tejghelei, după care îşi lungi coada, ca să ungă cu vaselină balamaua cu pricina. Apoi mătură podeaua, goli cutiile de gunoi, aranjă manechinele din vitrină şi, fiind mulţumit de cum arăta acum magazinul, aduse dintr-o cameră din spate câteva lăzi mari, târându-le pe jos.

Înainte să se apuce de treabă, Simpkin verifică foarte atent sistemul de alarmă magică. În urmă cu doi ani, un djinn rău reuşise să-i înşele atenţia, să intre în magazin, şi astfel multe obiecte preţioase fuseseră atunci distruse. Avusese noroc că stăpânul îl iertase, chiar dacă nu prea merita. Şi totuşi, amintirea pedepselor sale încă-i mai tăcea să tremure toată esenţa. Aşa ceva nu trebuia să se

mai repete.

Nodurile erau intacte şi vibrau ameninţător ori de câte ori păşea pe lângă ziduri. Totul era în regulă.

Simpkin reuşise să deschidă prima ladă şi începu să scoată din ea materialul protector din lână şi rumeguş. Primul articol pe care-l dezveli era mic şi împachetat într-un voal negru; cu degete de expert, foliotul îndepărtă vălul şi inspectă bănuitor obiectul. Era un fel de păpuşă, făcută din oase, paie şi scoici. Simpkin mâzgăli o notă în registru cu un condei lung din pană de gâscă: „Din bazinul Mediteranei; vechime: aproximativ 4 000 de ani. Important doar ca ciudăţenie. Fără valoare semnificativă”. Îl aşeză pe tejghea şi continuă să scormonească în ladă.

Timpul trecea. Simpkin ajunsese la ultima ladă. Era cea căptuşită cu lemn de santal şi umbla cu grijă în ea, căutând mumia de contrabandă, când auzi nişte huruieli. Ce să fie? Zgomot de maşini? Nu. Zgomotele se opriră şi reîncepură pe neaşteptate. Să fie oare bubuituri de tunete îndepărtate?

Bubuielile se auzeau din ce în ce mai tare şi tot mai alarmante. Simpkin lăsă pana din mână şi ascultă, rotindu-şi capul uşor într-o parte. Trosnete ciudate, întrerupte… punctate de bufnituri surde. De unde veneau? Era clar că de undeva din afara magazinului, dar din ce direcţie?

Sări în picioare şi, precaut, se apropie de fereastra de lângă el, ridicând pe fugă obloanele. Din spatele nodurilor de securitate albastre, strada Piccadilly era întunecată şi goală. Se vedeau câteva lumini aprinse la ferestrele caselor de peste stradă şi circulaţie puţină. Nu reuşea să desluşească nimic care ar fi putut explica sunetele.

Ascultă din nou… Acum erau ceva mai puternice; de fapt, păreau să se audă de undeva dindărătul lui, din spate, tocmai din subsolul clădirii… Simpkin coborî la loc oblonul, dând din coadă agitat. Retrăgându-se un pic,

foliotul se întinse peste tejghea, de unde scoase la iveală o bâtă noduroasă. Ţinând-o strâns în mână, merse tiptil spre uşa magaziei şi aruncă o privire înăuntru.

Încăperea arăta ca de obicei: plină cu grămezi de lăzi şi cutii de carton, având rafturi cu artefacte, pregătite pentru vitrină sau vânzare. Becul din tavan bâzâia încet. Simpkin reveni la parterul magazinului, încruntându-se a mirare. Zgomotele se auzeau destul de tare acum – ceva, undeva, era sfărâmat în bucăţi. Era cazul, oare, să-l alerteze pe stăpân? Nu! Un gând necugetat! Domnului Pinn nu-i plăcea să fie deranjat inutil. Era mai bine să nu-l anunţe.

Un alt trosnet răsunător şi zgomot de sticlă spartă; pentru prima dată, atenţia lui Simpkin fu atrasă de zidul din dreapta magazinului, care comunica direct cu magazinul de delicatese şi vinuri. „Foarte ciudat!” Păşi în faţă ca să inspecteze locul. În acel moment trei lucruri se întâmplară.

Jumătate din zid explodă înspre interior. Ceva masiv pătrunse în încăpere. Toate luminile din magazin se stinseră. Încremenit în mijlocul podelei, Simpkin nu reuşea să vadă nimic – nici pe primul plan, nici pe celelalte patru la care avea acces. O întunecime rece ca gheaţa învăluise magazinul şi, în adâncul ei, ceva mişca. Auzi zgomotul unui pas făcut într-o direcţie, şi apoi un sunet cumplit de sfărâmături veni din direcţia rafturilor cu antichităţi din porţelan. Urmă un alt pas, şi apoi zgomot de lemn crăpat şi despicat, care nu putea să vină decât dinspre cuierele de haine pe care Simpkin le aranjase atât de grijuliu chiar în dimineaţa aceea.

Supărarea că-şi ştie munca distrusă îi depăşi frica: scoase un vaiet de nervi, încovoie bâta şi din greşeală o hârşâi de tejghea.

Paşii amuţiră. Simţi cum ceva se uită atent în direcţia lui. Simpkin îngheţă. Întunericul se încolăcea în jurul lui.

Ochii lui căutară rapid în stânga şi în dreapta. Îşi amintea că se află la câţiva metri de cea mai apropiată

fereastră cu obloane închise. Poate dacă mergea acum un pic cu spatele, reuşea să ajungă la ea înainte să…

Ceva păşea de-a lungul camerei spre el. Venea cu mers apăsat.

Simpkin pe vârfuri, se dădea înapoi.

Dintr-odată, se auzi un zgomot de aşchii de lemn, cam prin mijlocul camerei. Foliotul stătu locului, strângând din ochi. Ăsta fusese dulapul din mahon care-i plăcea atât de mult domnului Pinn! Din perioada Regency[1], cu mânere din abanos şi incrustaţii de lapislazuli! Ce dezastru!

Se strădui să se concentreze. Mai avea doar doi metri până la fereastră. Să meargă mai departe… Aproape ajunsese. Paşii greoi veneau după el, fiecare o zguduire răsunătoare pe podea.

Brusc, un zăngănit şi un sunet strident de metal frânt. A, nu, asta era prea mult! Îi luase o groază de timp să aranjeze acele rastele cu coliere protectoare din argint.

Cuprins de furie, se oprise iarăşi locului. Paşii erau acum mai aproape de el. Cu mers clătinat, Simpkin se trase în grabă deoparte şi bâjbâi cu degetele după mânerul de metal al oblonului. Simţi cum vibrează nodurile de atenţionare în spatele lui. Nu-i rămânea decât să treacă prin ele.

Însă domnul Pinn îl instruise să rămână în permanenţă în magazin, să-l păzească cu preţul vieţii. Ce-i drept, nu era o îndatorire oficială, primită într-o pentagramă. Nu mai primise aşa ceva de ani de zile. Aşa că putea să nu i se supună, dacă voia… Dar ce va spune domnul Pinn dacă îşi părăsea postul? Nici nu îndrăznea să se gândească.

Lângă el se auzi un pas târşâit. O miasmă rece de pământ, viermi şi argilă.

Dacă Simpkin şi-ar fi ascultat instinctul, şi-ar fi întors coada şi ar fi fugit, poate că încă ar mai fi putut să se salveze. Ar fi putut să spargă obloanele, să rupă pânza

[1] Perioada anilor 1810–1820, în Anglia. (n. tr.)

nodurilor de atenţionare şi să cadă în stradă. Însă anii de supunere voită în slujba domnului Pinn îi tociseră orice iniţiativă de acest gen. Uitase cum era sa facă ceva din proprie voinţă.

Aşa că nu reuşea decât să stea pe loc, să tremure şi să articuleze câteva chiţăieli; din ce în ce mai înalte, pe măsură ce aerul din jurul lui devenea tot mai rece, ca într-un mormânt, şi treptat se umplea cu o prezenţă nevăzută. Se retrase, lipindu-se de perete.

Chiar deasupra lui, se sparse ceva de sticlă; simţi cum cioburile cad pe podea, ca o cascadă.

„Borcanele de tămâie feniciene ale domnului Pinn! Inestimabile!” Urlă de furie şi, în ultima sa clipă din viaţă, îşi aminti că ţine în mână bâta. În sfârşit, o învârti cu toată puterea, orbeşte, încercând să izbească conturul nedesluşit, ameninţător, care se apleacă să-l ia în primire.

8
Nathaniel

Când zorii se iviră în dimineaţa Zilei Fondatorului, detectivii de investigaţie din Ministerul de Interne erau de multă vreme ocupaţi în strada Piccadilly. Ignorând convenţiile sărbătorii, care recomandau îmbrăcăminte obişnuită pentru toţi cetăţenii, oficialii erau îmbrăcaţi în costume cenuşiu-închis. De la distanţă, cum se căţărau pe ruinele magazinelor dărâmate, arătau ca nişte furnici care trudesc la o movilă de moloz. În fiecare direcţie munceau femei şi bărbaţi, aplecându-se şi ridicându-se de la pământ, aşezând cu pensete fragmente de sfărâmături în saci de plastic sau inspectând pete minuscule de pe ziduri. Aceştia scriau în carneţele şi încropeau scheme pe bucăţi de pergament. Şi mai ciudat, sau cel puţin aşa i se părea mulţimii care rătăcea în spatele steagurilor galbene de avertizare, aceştia dădeau ordine şi făceau semnale scurte în văzduh. Comenzile lor erau adesea însoţite de mici curenţi de aer neaşteptaţi sau de sunete slabe ca de fugă, ce sugerau o oarecare mişcare, iute – senzaţii care preocupau neplăcut imaginaţia privitorilor, până ce îşi aminteau dintr-odată de alte obligaţii şi plecau mai departe.

Stând în vârful grămezii de zidărie ce se întindea din Magazinul de Accesorii al lui Pinn, Nathaniel îi privea pe oamenii de rând cum se îndepărtează. Le înţelegea curiozitatea.

Strada Piccadilly era în mare dezordine. Pe toată distanţa de la magazinul lui Grebe la cel al lui Pinn, fiecare prăvălie fusese răvăşită complet, conţinutul ei întors pe dos şi scos afară, în stradă, prin uşile şi ferestrele sparte. Alimente, cărţi, costume şi artefacte zăceau triste şi distruse în mijlocul unui morman de

sticlă, lemn şi piatră spartă. În interiorul clădirilor, decorul arăta chiar mai rău.

Fiecare dintre aceste magazine avea o origine veche, nobilă; fiecare fusese devastat în aşa hal, încât nu mai putea fi reparat nimic. Rafturi şi tejghele, standuri şi draperii erau făcute bucăţi, produsele scumpe, zob, amestecate în praf.

Scena era copleşitoare şi, de asemenea, foarte ciudată. Ceva părea să fi trecut prin zidul despărţitor dintre fiecare magazin într-o linie aproximativ dreaptă. Dacă intrai într-un fost imobil de la capătul zonei devastate, puteai privi până la capăt, pe toată lungimea străzii, printre resturile de perete ale celor cinci magazine şi-i puteai vedea pe muncitorii care strângeau molozul la capătul celălalt. De asemenea, numai parterul clădirilor fusese distrus. Etajele de mai sus erau neatinse.

Nathaniel îşi băgă capătul pixului în gură. Ciudat! Nici unul dintre celelalte atacuri ale Rezistenţei nu mai fusese aşa. În primul rând, aşa de devastator. Iar cauza lui exactă nu se putea şti.

O tânără femeie apăru în mijlocul dărâmăturilor de la o fereastră apropiată.

— Hei, Mandrake!

— Da, Fennel?

— Tallow vrea să-ţi vorbească. Tocmai a intrat!

Băiatul se încruntă uşor, însă se întoarse şi, păşind delicat, încercând să evite să ia prea mult praf de cărămidă pe pantofii lui de piele, coborî movila de sfărâmături spre întunecimea clădirii distruse. O persoană scundă, îmbrăcată într-un costum de culoare închisă şi cu o pălărie cu boruri mari, stătea în punctul unde fusese cândva mijlocul magazinului. Nathaniel se apropie.

— M-aţi chemat, domnule Tallow?

Ministrul gesticula brusc, arătând de jur-împrejur:

— Vreau să-ţi aflu părerea! Ce crezi că s-a petrecut aici?

— N-am idee, domnule! spuse vioi Nathaniel. Dar este foarte interesant.

— Nu mă interesează cât de interesant este, se răsti ministrul. Nu te plătesc ca să fii interesat! Vreau o soluţie! Ce crezi că înseamnă?

— Încă nu pot să mă pronunţ, domnule!

— Cu ce mă ajută asta? Nu face nici cât o ceapă degerată! Lumea o să înceapă să vrea răspunsuri, Mandrake, şi noi trebuie să le dăm!

— Da, domnule! Poate dacă am să mă uit în continuare prin jur, domnule, poate…

— Ia, zi-mi, vorbi Tallow. Ce crezi că a făcut asta? Nathaniel oftă. Sesizase exasperarea din vocea ministrului Tallow.

Începuse să se simtă presat; un asemenea atac neobrăzat cu ocazia aniversării lui Gladstone nu putea să le priască superiorilor lui.

— Un demon, domnule! răspunse el. Un afrit ar putea produce asemenea distrugere. Sau un marid!

Obosit, domnul Tallow îşi trecu o mână gălbuie peste faţă.

— N-a fost vorba despre nici una din entităţile pe care tocmai le-ai pomenit! Băieţii noştri au trimis sfere pe stradă când duşmanul era încă înăuntru. Cu puţin timp înainte să dispară, au raportat că nu există nici un semn de activitate demonică.

— Iertaţi-mă, domnule Tallow, dar asta nu poate fi adevărat! Agenţii umani n-ar fi putut face asta! Ministrul înjură.

— Aşa spui tu, Mandrake! Dar, cu toată sinceritatea te întreb, cât ai aflat până acum despre modul de operare al Rezistenţei? Răspunsul este: Nu prea multe!

În tonul ministrului se simţea ceva neplăcut de tăios.

— Ce vă face să credeţi că asta a fost mâna Rezistenţei, domnule? Vocea lui Nathaniel era neaşteptat de calmă. Înţelegea cum stau lucrurile: Tallow va face tot posibilul să arunce cât mai mult vina în cârca asistentului

său. Continuă: Este foarte diferit de atacurile cunoscute ale lor. Şi de o cu totul altă amploare!

— Până nu dăm peste dovezi că ar fi vorba despre altcineva, Mandrake, ei sunt suspecţii principali. Ştim despre ei că provoacă asemenea distrugeri în locuri alese la întâmplare.

— Da, dar doar cu sticle cu moli, obiecte din acestea de mică importanţă. N-ar fi în stare să distrugă un corp întreg de case, mai ales fără ajutorul magiei demonilor.

— Poate au avut alte metode, Mandrake! Ia, povesteşte-mi din nou evenimentele de aseară!

— Da, domnule; ar fi o plăcere! „Şi o totală pierdere de timp, completă în gând băiatul.” Clocotind în sinea lui, Nathaniel îşi consultă carneţelul câteva minute şi începu: Ei bine, domnule, cam pe la miezul nopţii, martorii care locuiesc în apartamentele de vizavi au anunţat Poliţia de Noapte, informând că se aud zgomote ciudate dinspre Magazinul de Produse de Lux al lui Grebe, de la unul din capetele străzii. Poliţia a venit la faţa locului şi a constatat o gaură mare făcută în zidul de la margine, iar pe trotuar împrăştiate şampanie şi caviar, din cele mai bune sortimente ale domnului Grebe. O risipă teribilă domnule, dacă îmi permiteţi să adaug! În momentul acela, zgomotele deja se auzeau dinspre Magazinul de Mătăsuri al lui Dashell, la două imobile mai jos; ofiţerii s-au uitat atent prin geamuri, dar înăuntru toate luminile fuseseră stinse, iar sursa zgomotelor nu putea fi identificată. Trebuie să menţionez aici, domnule, adăugă băiatul, ridicând ochii din carneţel, că astăzi toate becurile funcţionează în clădire!

Ministrul făcu un gest a iritare şi dădu cu piciorul în resturile unei mici păpuşi, făcute din os şi din scoici, care zăcea în mizeria de pe jos.

— Asta însemnând ce?

— Că indiferent ce anume a intrat aici a provocat pe moment stingerea tuturor luminilor. Este o altă ciudăţenie, domnule! Chiar şi aşa… comandantul Poliţiei

de Noapte şi-a trimis oamenii înăuntru. Şase, domnule! Bine antrenaţi şi fioroşi! Au pătruns prin vitrina Magazinului de Delicatese al lui Coot, unul câte unul, în vecinătatea locului de unde se auzea zgomotul de sfărâmături. După care totul s-a liniştit.. Apoi s-au văzut şase mici flash-uri de lumină albastră în interiorul magazinului. Unul după altul. Fără vreun zgomot tare, nimic. După care, peste tot s-a lăsat iar bezna. Comandantul a aşteptat, însă oamenii lui nu s-au mai întors. Ceva mai târziu, trosnetele s-au reluat, undeva aproape de magazinul lui Pinn. Era deja aproape ora unu şi douăzeci şi cinci de minute, veniseră şi magicienii de la securitate şi sigilaseră toată strada cu o Vrajă-Reţea. După cum aţi spus, domnule, s-au trimis şi sfere cercetaşe. Care au dispărut imediat… La scurt timp după aceea, la unu şi patruzeci şi cinci de minute, ceva a sfâşiat reţeaua respectivă, ieşind prin spatele clădirii. Nu ştim ce anume, pentru că demonii postaţi acolo au dispărut şi ei. Băiatul închise carneţelul: Şi asta-i tot ce ştim, domnule! Şase victime din rândul poliţiştilor, plus opt demoni de securitate dispăruţi…

— A, şi asistentul domnului Pinn! completă Nathaniel, aruncând o privire înspre peretele opus al clădirii, unde mocnea încet o moviliţă de cărbune. Pierderile financiare sunt, desigur, mult mai mari!

Nu era evident dacă domnul Tallow înţelesese prea multe din relatare; mormăi ceva nervos şi se întoarse cu spatele. Un magician în costum negru, cu o faţă sfrijită, palidă-pământie, străbătu dărâmăturile, ţinând în mână o colivie de aur cu un imp în ea. Din când în când, impui zguduia zăbrelele furios cu ghearele.

Domnul Tallow se adresă bărbatului, când trecu pe lângă ei:

— Ffoukes, ţi-a transmis ceva doamna Whitwel?

— Da, domnule! Vrea rezultate în doi timpi şi trei mişcări! Astea au fost cuvintele dumneaei, domnule!

— Am înţeles! Starea impului sugerează că au mai

rămas dâre de vreo molimă sau otravă în prăvălia de alături?

— Nu, domnule! Este agil ca un dihor şi de două ori mai rău. Nu este nici un pericol!

— În regulă! Mulţumesc, Ffoukes!

Din mers, Ffoukes îl privi pieziş pe Nathaniel şi îi aruncă două vorbe:

— Mandrake, va trebui să lucrezi peste program la cazul ăsta! Din câte am auzit, prim-ministrul nu e deloc încântat.

Rânji şi plecă; zornăitul coliviei cu impul se stingea încet în depărtare. Cu faţa împietrită, Nathaniel îşi dădu părul după ureche şi se întoarse să-l urmeze pe Tallow, care îşi croia drum prin molozul din încăpere.

— Mandrake, mergem să examinăm rămăşiţele ofiţerilor! Ai mâncat de dimineaţă?

— Nu, domnule!

— Mai bine! Trebuie să mergem alături, la Magazinul de Delicatese al lui Coot. Oftă. Cumpăram de obicei un caviar bun aici!

Ajunseră la perele despărţitor care dădea în imobilul alăturat. Fusese găurit perfect. Aici, ministrul se opri şi spuse:

— Auzi, Mandrake, ia pune-ţi mintea aia pe care ţi-o laudă toţi la contribuţie şi zi-mi şi mie ce deduci tu din gaura asta?

În ciuda situaţiei, lui Nathaniel îi plăcea să fie testat. Îşi aranjă manşetele şi îşi strânse buzele gânditor. Începu:

— Ne putem face o oarecare idee despre dimensiunea şi forma intrusului! Tavanul are patru metri înălţime, dar gaura are doar trei: aşa că, indiferent ce anume a făcut-o, nu poate fi mai înalt de atât. Lărgimea găurii este de un metru şi jumătate, deci, judecând după dimensiunile acestea relative, aş spune că ar putea avea formă umană, deşi evident uriaşă. Însă şi mai interesant decât atât este felul în care a fost făcută gaura…

Aici se întrerupse şi îşi frecă bărbia într-un mod care

spera el că-i dă un aer de om deştept, cugetător.

— Până acum ai spus lucruri evidente! Continuă!

Nathaniel se îndoia că domnul Tallow îşi făcuse deja aceste calcule.

— Păi, domnule, dacă duşmanul ar fi folosit o Detonare sau vreo altă magie explozivă asemănătoare, cărămizile s-ar fi vaporizat sau ar fi fost împrăştiate în fragmente foarte mici. Şi totuşi, aici, sunt, desigur, crăpate şi au colţurile sparte, dar majoritatea încă sunt lipite laolaltă cu mortar în bucăţi mari, zdravene. Aş spune că intrusul, pur şi simplu, a împins în zid ca să intre, domnule, a dat la o parte peretele, ca şi cum nici n-ar fi existat!

Aşteptă, însă ministrul nu comentă, ci doar aprobă din cap cu vădită plictiseală.

— Şi?...

— Şi, domnule...! Băiatul strânse din dinţi; ştia că este pus să facă tot raţionamentul în locul şefului său şi asta îi displăcea la culme: Şi... asta înseamnă că este foarte probabil să fi fost un afrit sau un marid. Ei ar sparge zidurile cu pumnii ca să intre! Nu avem de-a face cu un demon obişnuit!

Atât, gata! Tallow nu mai scotea nici o vorbă în plus de la el. Însă ministrul păru pe moment mulţumit de răspuns.

— Aşa mă gândeam şi eu, Mandrake! Măi, măi, atâtea întrebări... Şi uite, aici mai e una!

Se sprijini de peretele spart şi trecu dincolo, în celălalt imobil. Încruntat, băiatul merse după el. Julius Tallow era un prost. Părea mulţumit, însă asemenea unui înotător slab care nu mai atinge fundul apei, dădea disperat din picioare, încercând să se menţină pe linia de plutire. Indiferent ce se întâmpla, Nathaniel nu intenţiona să se scufunde odată cu el.

În Magazinul de Delicatese al lui Coot se simţea un miros tare, urât şi pătrunzător. Nathaniel îşi duse mâna la buzunarul de la piept după batista lui mare, colorată şi şi-o ţinu la nas. Păşi cu băgare de seamă în interiorul

slab luminat. Bazine cu măsline şi cu anşoa în saramură fuseseră desfundate, iar conţinutul se scursese, mirosul lor combinându-se neplăcut cu ceva mai dens, mai acid. O urmă de arsură. Nathaniel simţea că-l usturǎ puţin ochii. Tuşi în batistă.

Auzi vocea lui Tallow, plină de sarcasm:

— Ia uite-i: cei mai buni oameni ai lui Duvall!

Şase mormane conice de cenuşă neagră ca smoala şi oase erau presărate ici-colo de-a lungul podelei magazinului. În grămăjoara cea mai apropiată, se vedeau foarte clar doi canini ascuţiţi; de asemenea, un capăt dintr-un os lung, probabil tibia poliţistului respectiv. Cadavrul fusese în mare parte carbonizat. Băiatul îşi muşcă buza şi înghiţi în sec.

Magicianul îi vorbi cu toată sinceritatea:

— Trebuie să te obişnuieşti cu treburi din astea la interne! Dacă simţi că-ţi vine să leşini, John, poţi să ieşi puţin afară!

Băiatului îi scânteiară ochii.

— Nu, mulţumesc! Mă simt bine! E foarte...

— Interesant? Nu-i aşa, totuşi? Făcuţi scrum – sau aproape; numai dinţii ăştia ciudaţi au scăpat. Şi totuşi, fiecare grămăjoară spune o poveste. Uită-te la cea de lângă uşă, de exemplu, mult mai întinsă decât celelalte. Ceea ce înseamnă că se mişca repede, probabil încercând să sară ca să scape. Dar se pare că n-a fost totuşi destul de rapid!

Nathaniel nu comentă. Considera cruzimea ministrului mai greu de digerat chiar decât imaginea rămăşiţelor umane, care, la urma urmei, erau măcar foarte ordonate. Tallow reluă:

— Aşadar, Mandrake? Ai vreo idee?

Băiatul inspiră adânc şi hotărât, şi îşi consultă rapid memoria bogată.

— Nu este o Detonare, începu el, nici o Miasmă; nici o Molimă – acestea sunt toate mult mai murdare. E posibil să fi fost un Infern...

— Crezi, Mandrake? De ce?

— Mă pregăteam să spun că ar putea fi un Infern, doar că împrejurimile ruinelor nu sunt deloc afectate. Numai magazinele au ars, atât.

— Bine, bine, şi atunci ce poate fi? Băiatul se uită la el.

— Chiar n-am idee, domnule! Dumneavoastră ce credeţi? Nathaniel se îndoia că domnul Tallow ar şti să-i dea un răspuns.

Ministrul fu salvat de la a mai răspunde de un clinchet slab de clopoţel şi de o licărire în aer chiar lângă el. Aceste semne anunţau venirea unui servitor. Domnul Tallow rosti o comandă şi un demon se materializă pe de-a-ntregul. Din motive necunoscute, acesta avea înfăţişarea unei maimuţe mici, verzi, care stătea picior peste picior pe un nor luminos. Domnul Tallow o privi şi întrebă:

— Ce raportezi?

— După cum aţi cerut, am cercetat amănunţit dărâmăturile şi toate nivelurile clădirii pe fiecare plan, spuse maimuţa. Nu am găsit nici o urmă lăsată de vreo activitate magică, cu excepţia celor pe care le voi enumera acum. Unu: Sclipiri slabe ale Vrăjii-Reţea pe care echipa de la securitate a înălţat-o în jurul perimetrului. Doi: Resturile a trei semiafriţi care au fost trimişi în interiorul reţelei. Se pare că esenţele lor au fost distruse în prăvălia domnului Pinn. Trei: Numeroase aure de la artefactele Magazinului de Accesorii al domnului Pinn. Majoritatea acestor resturi împrăştiate în stradă, deşi erau câteva mici obiecte de valoare, au fost însuşite de asistentul dumneavoastră, domnul Ffoukes, când nu se uita nimeni la el. Asta este tot ce am aflat! Maimuţa îşi încolăci coada într-o manieră relaxată: În acest moment, mai doriţi şi alte informaţii, stăpâne? Magicianul flutură din mână.

— Asta-i tot, Nemaides! Poţi să pleci!

Maimuţa înclină din cap. Îşi ridică apoi coada şi, ţinând-o dreaptă, o apucă strâns cu labele, ca şi cum ar fi

fost o frânghie, şi, căţărându-se pe ea în grabă, dispăru în neant. Ministrul şi asistentul său tăcură un timp. Într-un târziu domnul Tallow vorbi:

— Vezi, Mandrake? zise el. Este un mister! Asta nu este opera unor magicieni: orice demon de rang superior ar fi lăsat în urmă semne ale prezenţei sale. Aurele afriţilor, de exemplu, pot fi detectate zile întregi după ce au trecut pe undeva. Şi totuşi, aici, nici o urmă, nimic! Până nu găsim dovezi că ar fi altceva, trebuie să mizăm pe ipoteza că trădătorii Rezistenţei au găsit anumite mijloace nemagice de atac. Adică, trebuie să ne punem pe treabă, înainte să lovească din nou!

— Da, domnule!

— Da... Ei, cred că ai văzut destule pe ziua de azi! Acum mergi şi cercetează datele, cântăreşte informaţiile!

Domnul Tallow îi aruncă o privire piezişă; vocea sa încerca să camufleze o aluzie: „La urma urmei, doar eşti oficial responsabil cu ancheta asta, fiind un caz legat de Rezistenţă!”

Băiatul schiţă o reverenţă.

— Da, domnule!

Ministrul îi făcu semn că e liber.

— Ai permisiunea mea să pleci! A, şi, când ieşi, vrei, te rog, să-i spui lui Ffoukes să vină încoace un minut?

Pe faţa lui Nathaniel înflori în treacăt un mic zâmbet.

— Desigur, domnule! Cu mare plăcere!

9
Nathaniel

În seara aceea, Nathaniel plecă spre casă simţindu-se cumplit de deznădăjduit. Ziua nu se desfăşurase tocmai bine. Un şir de mesaje primite în decursul după-amiezii anunţa agitaţia marilor miniştri. Care erau ultimele noutăţi despre dezastrul din strada Piccadilly? Fuseseră arestate persoane suspecte? Se impunea cumva dictarea stării de necesitate tocmai în acea zi de sărbătoare naţională? Mai exact, cine conducea investigaţia? Când avea poliţia să primească mai multă putere pentru a se ocupa de trădătorii din sânul poporului?

Cât timp se concentrase asupra muncii lui, Nathaniel simţise asupra sa căutăturile urâte ale colegilor lui şi chicotelile mascate ale lui Jenkins. Nu avea încredere în nici unul dintre ei; cu toţii erau nerăbdători să-l vadă cum dă greş. Izolat, fără aliaţi, nu avea nici măcar un servitor pe care să se bazeze. De exemplu, cei doi folioţi îi fuseseră inutili. În după-amiaza aceea îi alungase de tot, fiind mult prea abătut ca să-i mai supună şi pedepsei cu Urzicături, pe care ar fi meritat-o din plin.

„Eu aş avea nevoie, gândi el, în vreme ce pleca de la birou fără să mai arunce vreo privire în urmă, de un servitor straşnic! De ceva puternic. Ceva care ştiu că mi s-ar supune. Ceva cum este Nemaides pentru Tallow sau Shubit pentru îndrumătoarea mea.

Dar uşor de zis, greu de făcut!”

Toţi magicienii erau obligaţi să aibă una sau mai multe entităţi demonice drept sclavi personali, iar natura acestor sclavi era un indicator sigur al statutului lor. Marii magicieni, de talia Jessicăi Whitwell, deţineau controlul asupra serviciilor unui djinn puternic, pe care îl invocau pocnind din degete. Însuşi prim-ministrul era slujit de un

afrit verde-albăstrui – deşi cuvintele de legătură necesare subjugării acestuia fuseseră rostite într-un efort colectiv de mai mulţi dintre asistenţii lui. În problemele zilnice, majoritatea magicienilor se foloseau de folioţi sau de impi, mai puternici sau mai slabi, care în general îşi însoţeau stăpânii, fiind vizibili pe planul al doilea.

Nathaniel era de mult dornic să-şi angajeze un servitor personal. La început invocase un imp-goblin, care îi apăruse sub chip de nor de pucioasă gălbuie şi care îndruga verzi şi uscate; Nathaniel îl păstră un timp în serviciul lui, dar, când hotărî că nu mai poate îndura ticurile şi grimasele lui, îl goni cât colo.

Apoi testă un foliot: deşi acesta afişa o purtare discretă, era un prefăcut înnăscut, încercând să răstălmăcească fiecare comandă de-a lui Nathaniel în folosul lui. Băiatul fusese nevoit să formuleze până şi cele mai simple ordine într-un limbaj corect şi complex, astfel încât creatura să nu pretindă că a înţeles greşit. Abia când văzu că are nevoie de cincisprezece minute pentru a-i comanda servitorului lui să facă o baie, răbdarea lui Nathaniel ajunse la limită; îl trăsni pe foliot cu Palpitaţii Fierbinţi şi-l alungă de tot.

Urmară câteva alte încercări, prin care Nathaniel, din ce în ce mai nechibzuit, ajunse să invoce demoni tot mai puternici în căutarea sclavului ideal. Avea energia şi îndemânarea necesare, însă îi lipsea experienţa de a aprecia caracterul alegerilor sale înainte de a nu fi prea târziu. Într-una dintre cărţile îndrumătoarei sale, legate în coperte albe, aflase despre un djinn pe nume Castor, invocat ultima oară în perioada Renaşterii, în Italia. Acesta părea a fi prostovan, manierat şi eficient, şi (după cum remarcă Nathaniel încântat) mai elegant decât impii diformi ai colegilor lui de birou, fără să depună mari eforturi. Însă, Castor era extrem de mândru.

Într-o zi se organiză un important eveniment social la consulatul persan; era o ocazie pentru toată lumea să-şi arate în public servitorii şi, astfel, şi aptitudinile lor. La

început, totul decurse normal. Castor îl însoţea pe Nathaniel stându-i pe umăr, având înfăţişarea unui heruvim grăsuţ, rozaliu la faţă, înfăşurat într-o mantie ce se asorta cu cravata stăpânului său. Însă înfăţişarea lui sfioasă trezi antipatia celorlalţi impi, care îi şoptiră insulte când trecu pe lângă ei. Castor nu putea să ignore o asemenea provocare; într-o clipă, ţopăi de lângă Nathaniel, înşfăcă o frigăruie de pe un platou şi, fără să se mai obosească să scoată legumele de pe băţ, îl azvârli ca o suliţă în pieptul celui mai provocator dintre adversarii lui. În iadul care a urmat, câţiva alţi drăcuşori au sărit şi ei la bătaie; planul al doilea era tot numai un vârtej de membre, tacâmuri de argint rotite în toate părţile pe post de sabie şi feţe schimonosite, cu ochi bulbucaţi. Magicienilor le-au trebuit câteva minute să restabilească ordinea şi să controleze situaţia.

Din fericire, Nathaniel l-a alungat instantaneu pe Castor şi, cu toate că s-a început o anchetă, nu s-a reuşit identificarea demonului care iscase încăierarea. Lui Nathaniel i-ar fi plăcut tare mult să-l pedepsească pe Castor pentru isprava făcută, dar ar fi fost mult prea riscant să-l invoce din nou. Aşa că se orienta spre sclavi mai puţin ambiţioşi.

Şi totuşi, oricât încerca, nimic din ce invocase Nathaniel nu putu da dovadă de combinaţia aceea de iniţiativă, putere şi supunere de care avea el nevoie. De fapt, în mai multe rânduri chiar, se surprinse căzând pe gânduri, cu nostalgie aproape, amintindu-şi de primul lui servitor…

Însă hotărâse să nu-l mai invoce niciodată pe Bartimaeus…

În zona Whitehall mişunau grupuri de oameni de rând, care parcurgeau răzleţi drumul spre fluviu pentru a urmări trecerea vaselor de seară şi jocurile de artificii. Nathaniel se strâmbă; toată după-amiaza, cât se gheboşase de atâta stat la birou, zgomotele fanfarelor şi ale mulţimii vesele îi intraseră pe fereastră, făcându-l

să-şi piardă concentrarea. Însă era o belea aprobată oficial şi nu avea ce să facă. De Ziua Fondatorului, oamenii obişnuiţi erau încurajaţi să sărbătorească; magicienii, de la care nu se putea pretinde că vor înghiţi propaganda la fel de entuziasmaţi, lucrau ca într-o zi normală.

În jurul lui nu vedea decât feţe îmbujorate, luminoase şi zâmbete fericite. Oamenii de rând se bucuraseră deja de câteva ore de mâncat şi băut pe gratis în corturile speciale instalate peste tot în capitală şi fuseseră plăcut impresionaţi de spectacolele în aer liber organizate de Ministerul Divertismentului. În fiecare parc din centrul Londrei vedeai minuni: acrobaţi pe catalige; înghiţitori de foc din Punjab; şiruri de cuşti – unele cu animale sălbatice exotice, altele cu rebeli ursuzi, capturaţi în campaniile nord-americane; grămezi de comori adunate de pe tot cuprinsul imperiului; expoziţii militare; serbări şi carusele.

Câţiva agenţi ai Poliţiei de Noapte puteau fi văzuţi umblând pe stradă, dar chiar şi aceştia încercau pe cât posibil să se integreze în atmosfera generală de frivolitate. Nathaniel observă cum unii ţineau în mână batoane de acadea roz, iar altul, cu dinţii dezveliţi într-un zâmbet cam neconvingător, chiar acceptase să pozeze unui turist, alături de soţia acestuia, o doamnă mai în vârstă. Starea de spirit a mulţimii părea a fi una de relaxare, ceea ce reprezenta într-un fel o uşurare – evenimentele din strada Piccadilly nu-i neliniştiseră prea mult.

Soarele puternic era încă sus pe cer, scânteind în apele Tamisei, când Nathaniel traversa podul Westminster. Băiatul ridică ochii drept în lumină, pe jumătate închişi; cu ajutorul lentilelor sale de contact, văzu printre pescăruşii ce se roteau deasupra demonii care planau, scanând la rândul lor mulţimea pentru a preîntâmpina eventuale atacuri. Îşi muşcă buza şi lovi tare cu piciorul într-un ambalaj de falafel, aruncat pe jos. Ziua aceea era

o zi numai bună pentru ca Rezistenţa să-şi programeze o nouă ispravă: publicitate maximă, ruşine maximă pentru guvern… Să fi fost oare raidul din Piccadilly o acţiune de-a lor?

Nu, nu putea accepta asta. Era prea diferit de atacurile lor obişnuite, cu mult mai sălbatic şi mai distructiv prin amploarea lui. Şi nu ara opera unor oameni, indiferent ce spunea nebunul ăla de Tallow!

Ajunse pe celălalt mal şi făcu la stânga, îndepărtându-se de mulţime şi intrând într-o zonă rezidenţială cu acces limitat. În chei, iahturile de agrement ale magicienilor se legănau ancorate, fără pază; dintre toate, cel mai mare şi mai impunător fiind cel al doamnei Whitwell, Firestorm[1].

Pe măsură ce Nathaniel se apropia de clădirea în care locuia, un claxon îl făcu să tresară. Limuzina doamnei Whitwell era parcată lângă trotuar şi avea motorul pornit. La volan, un şofer cu aer indiferent, privea fix prin parbriz. La unul dintre geamurile din spate se iţi capul ascuţit al îndrumătoarei sale. Aceasta îi făcu semn să se apropie.

— În sfârşit! Am trimis un imp după tine, dar deja plecaseşi. Urcă! Mergem la Richmond!

— Prim-ministrul…?

— Ne-a chemat direct la el! Grăbeşte-te!

Nathaniel parcurse în viteză distanţa până la maşină, simţindu-şi inima cum îi bate cu putere în piept. O astfel de chemare în audienţă nu putea fi un semn bun.

Aproape înainte ca el să închidă portiera, doamna Whitwell deja îl atenţionase pe şofer că poate pleca. Maşina demară brusc de-a lungul falezei Tamisei; aflat pe bancheta din spate, Nathaniel îşi pierdu pentru o clipă echilibrul. Se redresă şi încercă pe cât posibil să pară calm, conştient că privirea îndrumătoarei sale este aţintită asupra lui.

— Bănuiesc că ştii despre ce este vorba, nu? întrebă

[1] Engl., „incendiu”. (n. tr.)

ea pe un ton sec.

— Da, doamnă! Incidentul de azi-dimineaţă din Piccadilly?

— Normal! Domnul Devereaux vrea să ştie ce facem în privinţa acestui caz. După cum ai observat, m-am referit la „noi”, John! Ca ministru al securităţii, răspund de interne, aşa că sunt oarecum presată de această problemă. Rivalii mei se vor folosi de această situaţie ca să capete un avantaj faţă de mine! Ce să le spun despre acest dezastru? Ai făcut vreo arestare?

Nathaniel tuşi şi-şi drese glasul.

— Nu, doamnă!

— Cine-s făptaşii?

— Nu… suntem foarte siguri, doamnă!

— Aha! Am vorbit cu domnul Tallow azi după-amiază. El era foarte sigur că e mâna Rezistenţei.

— Aha! Păi… vine şi domnul Tallow la Richmond, doamnă?

— Nu! Te-am luat cu mine pentru că lui Devereaux îi eşti simpatic şi chestia asta ne-ar putea ajuta acum. Domnul Tallow e cam antipatic. E îngâmfat şi incompetent! Ha, de fapt în el nu poţi avea încredere nici măcar că spune o vrajă corect, vezi bine ce culoare a pielii are! fornăi ea uşor, cu nasul ei palid şi subţire. Eşti un băiat deştept, John, continuă ea. Înţelegi că dacă prim-ministrul îşi pierde răbdarea cu mine, eu îmi voi pierde răbdarea cu cei aflaţi în subordinea mea. Prin urmare, e de înţeles de ce domnul Tallow este îngrijorat. Se duce la culcare tremurând cu gândul la soarta lui. Ştie că în somn poţi avea parte nu doar de coşmaruri, ci şi de alte lucruri, mai rele. Greşelile mele te pun la adăpost de nemulţumirea mea deocamdată, dar să nu te culci pe o ureche! Chiar dacă eşti tânăr, poţi foarte uşor să fii găsit vinovat de anumite lucruri. Deja, domnul Tallow caută să arunce răspunderea asupra ta!

Nathaniel nu comentă. Doamna Whitwell îl studie o vreme în tăcere, apoi privi pe geam fluviul, unde o flotilă

de vaporaşe defila spre mare în zgomot de fanfară.

Câteva vase erau din acelea de război, blindate, construite pentru a străbate marea spre coloniile îndepărtate, având carcasele lor din lemn învelite în plăci metalice; altele erau mai mici, şalupe de patrulă, proiectate pentru apele europene, însă toate aveau pânzele întinse şi drapelele fluturânde. Pe maluri, mulţimea aclama, arunca confetti, care cădeau deasupra apei, ca stropii de ploaie.

*

Domnul Rupert Devereaux era prim-ministru de aproape douăzeci de ani. Deşi magician de mică valoare, acesta se dovedi a fi un politician de carieră, reuşind să rămână în funcţie prin capacitatea sa de a-şi îndepărta contracandidaţii asmuţindu-i între ei. În timp avuseseră loc câteva încercări de a-l da jos, însă reţeaua sa eficientă de spioni reuşise în aproape toate cazurile să-i prindă pe conspiratori înainte ca aceştia să dea lovitura.

Dându-şi seama că rămânerea sa la conducere depindea într-o oarecare măsură de menţinerea unei detaşări arogante faţă de miniştrii săi din Londra, domnul Devereaux îşi stabilise sediul la Richmond, la cincisprezece kilometri de inima capitalei. Aici, o dată pe săptămână erau invitaţi cei mai importanţi miniştri să se consulte cu el; mesagerii supranaturali asigurau în permanenţă un flux constant de ordine şi rapoarte, şi astfel prim-ministrul era mereu informat. Între timp, putea să-şi satisfacă şi plăcerea de a se bucura de un trai bun, obicei care putea fi pus în practică mult mai bine pe moşia izolată de la Richmond. Printre alte plăceri ale sale, domnul Devereaux mai dezvoltase şi o pasiune pentru teatru. De câţiva ani, întreţinea o frumoasă prietenie cu cel mai important dramaturg contemporan, Quentin Makepeace, un gentleman de un entuziasm nemărginit, care venea în mod frecvent la Richmond pentru a-i oferi prim-ministrului spectacole cu monologuri, particulare.

Odată cu trecerea anilor, simţind că energiile sale se mai împuţinează, domnul Devereaux rar se mai aventura în afara proprietăţii sale de la Richmond. Când se întâmpla acest lucru – poate pentru a inspecta trupele care se pregăteau să plece pe continent sau pentru a asista la vreo premieră teatrală – era acompaniat în permanenţă de o gardă de corp formată din magicieni de nivelul al nouălea şi de un batalion de horle pe planul al doilea. Această precauţie a sa devenise cu atât mai pregnantă din momentul descoperirii conspiraţiei lui Lovelace, când domnul Devereaux fusese la un pas de a fi omorât. Paranoia lui crescuse asemenea unei buruieni îngrăşate cu bălegar, răsucindu-se şi încolăcindu-se strâns în jurul celor care îl slujeau. Nici unul dintre miniştrii săi nu putea fi sigur nici de postul, nici de viaţa lui.

Drumul cu pietriş trecea prin câteva sate ajunse prospere prin darurile primite din partea domnului Devereaux şi se termina pe proprietatea Richmond – un mănunchi de căsuţe bine plasate de jur împrejurul unei întinderi vaste de verdeaţă, cu stejari şi castani. Într-o parte se înălţa un zid mare de cărămidă, întrerupt la un moment dat de o poartă din fier forjat, care era întărită cu obişnuitele metode magice de securitate. În spatele acesteia, o alee scurtă, străjuită de tufişuri de tisă, ducea până la curtea din faţa Conacului Richmond, construit din cărămidă roşie.

Limuzina sforăi, oprindu-se în faţa treptelor de la intrare şi a celor patru servitori îmbrăcaţi în uniforme stacojii, care se grăbiră să-i iasă în întâmpinare. Deşi era încă lumină, deasupra verandei atârnau felinare aprinse, care se reflectau vesele în câteva dintre ferestrele înalte ale casei. Undeva, în depărtare, un cvartet de instrumente cu coarde cânta cu o eleganţă melancolică.

Doamna Whitwell nu făcu semn imediat să-i fie deschisă portiera.

— Va fi un consiliu întreg, spuse ea, aşa că nu cred că

mai trebuie să-ţi spun cum să te comporţi! Fără îndoială, domnul Duvall va fi cât se poate de agresiv! Vede în incidentul de aseară o ocazie bună pentru a câştiga un avantaj decisiv în faţa mea. Trebuie să ne arătăm amândoi calmi şi stăpâni pe situaţie.

— Da, doamnă!

— Nu mă dezamăgi, John!

Femeia bătu uşor cu degetul în geam; un servitor se grăbi s-o deschidă. Păşiră amândoi pe treptele mici, din granit şi intrară în foaierul casei. Aici muzica se auzea mai tare, purtată de vânt parcă printre perdelele grele şi piesele de mobilier de influenţă răsăriteană, intensificându-se din când în când, pentru ca apoi să se audă iar mai încet. Sunetul părea să vină de undeva de aproape, însă nu se vedea nici un instrumentist. Nathaniel nici nu se aştepta să-i vadă. Şi în celelalte ocazii când mai venise la Richmond ascultase acelaşi gen de muzică; o auzeai oriunde mergeai, un fel de fundal acustic permanent al frumuseţii casei şi terenurilor.

Un majordom îi conduse printr-o serie de încăperi luxoase, până ce trecură pe sub o arcadă înaltă, albă şi intrară într-o cameră lungă, deschisă, luminată de soare, evident un fel de seră, anexată vilei. Pe fiecare latură vedeai straturi maronii de pământ de flori, ordonate, goale sau cu tufe îngrijite de trandafiri de grădină. Din loc în loc, persoane invizibile aranjau pământul cu greble.

În seră, aerul era cald, vânturat doar un pic de un ventilator leneş, atârnat de tavan. Sub acesta, pe un semicerc de canapele joase şi divanuri, stăteau întinşi prim-ministrul şi suita sa, bând cafele din ceşti mici albe, bizantine şi ascultând nemulţumirile unui bărbat imens, îmbrăcat într-un costum alb. Nathaniel simţi un gol în stomac când îl văzu acolo: era Sholto Pinn, cel al cărui magazin fusese distrus!

— Cred că este cea mai mare atrocitate! comenta domnul Pinn. Un mare afront! Am suferit nişte pierderi…

Canapeaua din apropierea uşii era goală. Doamna

Whitwell se aşeză acolo, iar Nathaniel, după un moment de ezitare, făcu întocmai. Cu ochi vioi, îi studie rapid pe cei din încăpere.

În primul rând: Pinn! În mod obişnuit, lui Nathaniel nu-i plăcea negustorul şi îl privea cu suspiciune pentru că fusese un prieten apropiat al trădătorului de Lovelace. Însă niciodată nu se putuse dovedi acest lucru, iar în acest caz era clar că el era partea vătămată. Bodogănind, acesta îşi prezenta în continuare lamentările:

— … Pe care mi-e teamă că nu am să le pot recupera vreodată! Colecţia mea de relicve nepreţuite e distrusă! Nu mi-a mai rămas decât un vas de faianţă care conţine o pastă uscată nefolositoare! Abia dacă pot să…

Apoi: Rupert Devereaux, tolănit pe o canapea cu spătar înalt! Bărbatul era de înălţime şi greutate medie, chipeş odinioară, însă acum, din cauza multelor şi variatelor vicii pe care şi le îngăduia, ceva mai îngroşat la guşă şi în jurul burţii. În timp ce-l asculta pe domnul Pinn, pe faţă i se putea citi alternativ plictiseala şi enervarea.

Domnul Henry Duvall, şeful poliţiei, stătea lângă el, cu mâinile în sân, cu chipiul gri pe genunchi. Era îmbrăcat cu uniforma distinctivă a Trupelor Cenuşii, corp de elită al Poliţiei de Noapte, al cărei comandant era: o cămaşă albă cu guler; un sacou gri, culoarea fumului, pătrăţos, ţeapăn şi decorat cu nasturi de un roşu-aprins; pantaloni gri, vârâţi în bocanci negri, înalţi; cu epoleţi de aramă deschisă la culoare, agăţaţi ca nişte gheare de umeri. În acest costum, silueta sa musculoasă părea chiar mai mare şi mai lată decât era; tăcut, aşezat pe scaun, bărbatul domina camera.

Mai erau prezenţi alţi trei miniştri. Un bărbat manierat, între două vârste, cu păr lins, blond, stătea şi-şi studia unghiile – acesta era Cari Mortensen, ministrul administraţiei. Alături de el, cu voce suavă, căscând ostentantiv, era Helen Malbindi, ministrul informaţiilor. Ministrul de externe, Marmeduke Fry, un bărbat cu o

exagerată poftă de mâncare, nici măcar nu se prefăcea că-l ascultă pe domnul Pinn; era mai preocupat să comande cu glas tare unui servitor respectuos un prânz în plus.

— … Şase crochete de cartofi, păstăi, tăiate în lungime…

— … Timp de treizeci şi cinci de ani mi-am făcut stocul magazinului. Fiecare dintre dumneavoastră aţi beneficiat de pe urma experienţei mele…

— Şi încă o omletă cu icre de cod, presărată potrivit cu piper negru!

Pe aceeaşi canapea pe care era aşezat domnul Devereaux, de care îl separa o grămadă de perne persane, stătea un domn scund, roşcat. Purta o vestă verde ca un smarald, pantaloni negri strânşi pe corp, cu paiete cusute pe material, şi avea un zâmbet până la urechi. Dădea impresia că discuţia îl încântă enorm. Ochii lui Nathaniel zăboviră un timp asupra lui. Quentin Makepeace era autorul a mai mult de douăzeci de piese de teatru de succes, dintre care cea mai recentă, *Lebedele din Arabia,* depăşise recordurile de încasări pe tot cuprinsul imperiului. Prezenţa sa într-o asemenea companie era oarecum nepotrivită, dar nu întru totul neaşteptată. Era cunoscut ca fiind unul dintre confidenţii apropiaţi ai prim-ministrului, iar ceilalţi miniştri îl tolerau cu curtoazie studiată.

Domnul Devereaux remarcă sosirea doamnei Whitwell şi ridică o mână în semn de salut. Tuşi discret; imediat şirul de plângeri al domnului Pinn amuţi.

— Mulţumesc, Sholto, spuse prim-ministrul. Te-ai exprimat foarte clar! Suntem profund mişcaţi de necazul care s-a abătut asupra ta. Poate că acum putem să aflăm şi nişte răspunsuri. Au venit Jessica Whitwell şi tânărul Mandrake, de care sunt sigur că vă aduceţi aminte.

Domnul Duvall mormăi cu o voce groasă, ironică:

— Cine nu-l cunoaşte pe marele John Mandrake? Îi urmărim evoluţia carierei cu mult interes, mai ales

eforturile sale de a lupta contra Rezistenţei acesteia, care ne dă bătăi de cap. Sper că vrea să ne comunice un progres înregistrat în ancheta sa!

Toţi ochii erau acum aţintiţi asupra lui Nathaniel. Băiatul salută cuviincios adunarea, cu o plecăciune scurtă, fermă.

— Bună seara, domnilor, doamnelor! Ă… nu am încă nimic concret! Am cercetat cu atenţie locul faptei şi…

— Ştiam eu! Medaliile de pe pieptul hainei şefului poliţiei se legănară şi se ciocniră între ele ca urmare a reacţiei acestuia. Ai auzit, Sholto? Nu au „nimic concret”. E o situaţie disperată!

Domnul Pinn îl privi pe Nathaniel prin monoclu şi răspunse:

— Într-adevăr! Sunt foarte dezamăgit!

— E cazul ca toţi cei de la Interne să cedeze această ancheta altcuiva, continuă Duvall. Noi, cei de la poliţie am putea face treabă mai bună. Rezistenţa trebuie nimicită!

— Aşa e! ridică scurt privirea domnul Fry, după care se întoarse iar spre servitor: şi ca desert o ruladă cu căpşuni…

— Bineînţeles că aşa e! confirmă grav Helen Malbindi. Eu însămi am fost păgubită – o colecţie valoroasă de măşti de spirite africane mi-a fost recent furată!

— Unii dintre asociaţii mei au fost şi ei prădaţi! adaugă Carl Mortensen. Iar magazia din spate a furnizorului meu de covoare persane a fost incendiată aseară.

În colţul său, domnul Makepeace, zâmbind în continuare, comentă:

— De fapt, majoritatea acestor infracţiuni sunt incidente la scară mică, nu-i aşa? Nu ne fac efectiv rău! Cei din Rezistenţă sunt nişte proşti; pentru că îşi fac duşmani printre oamenii de rând; acestora le e frică de ei!

— La scară mică? Cum poţi să spui asta, strigă domnul Duvall, când una dintre cele mai prestigioase străzi din

Londra a fost devastată? Duşmanii noştri de peste tot din lume abia aşteaptă să dea de veste tuturor că Imperiul Britanic este prea slab să prevină nişte atacuri care se petrec chiar sub nasul lui. Asta sigur ar da bine pentru cei din regiunile izolate din America, îţi spun eu! Şi în plus, chiar când îl aniversam pe Gladstone!

— Care, apropo, este o extravaganţă ridicolă, spuse Mortensen. O risipă de resurse preţioase! Nu ştiu de ce îl onorăm pe nebunul acela bătrân.

Se auzi un chicotit din partea domnului Makepeace.

— Nu i-ai fi spus aşa în faţă, Mortensen!

— Domnilor, domnilor! interveni prim-ministrul. Nu trebuie să ne certăm! Într-o singură privinţă are dreptate Carl! Ziua Fondatorului este un eveniment de mare anvergură şi trebuie făcut bine. Ameţim populaţia cu trivialităţi ordinare. Se scot milioane din trezorerie ca să finanţăm toată mâncarea şi jocurile acelea gratuite!

Chiar şi Flota a IV-a şi-a amânat debarcarea în America, numai să asigure un mic spectacol suplimentar. Orice strică acest efect – şi îi mai aduce atingere şi domnului Pinn pe parcurs – trebuie imediat pus la punct. În prezent, investigarea acestor infracţiuni este treaba celor de la Interne. Aşadar, Jessica, dă-ne, te rog, un raport!… Doamna Whitwell arătă spre Nathaniel.

— Domnul Mandrake a făcut până acum cercetări pe teren cu domnul Tallow. Încă nu a avut timp să-mi prezinte detaliile. Vă propun să-l ascultăm!

Prim-ministrul zâmbi blând spre Nathaniel.

— Spune, John!

Nathaniel înghiţi în sec. Îndrumătoarea sa îl lăsa să se apere singur. Bun, atunci!

— Este prea devreme să putem spune ce a cauzat distrugerea de azi-dimineaţă, zise el. Poate…

Monoclul lui Sholto Pinn îi sări de la ochi.

— Distrugere? zbieră el. Asta este o catastrofă! Cum îndrăzneşti, băiete? Nathaniel continuă în aceeaşi manieră:

— Este prea devreme, domnule, să ştim sigur dacă a fost într-adevăr o acţiune a Rezistenţei. Se prea poate să nu fi fost! Poate fi vorba despre agenţi ai unei puteri străine sau despre manifestarea duşmăniei unui trădător, crescut în ţară. Acest caz are nişte aspecte ciudate…

Domnul Duvall ridică o mână păroasă.

— E ridicol! Este sigur un atac al Rezistenţei. Are toate însemnele acţiunilor lor!

— Nu, domnule! Nathaniel se forţă să susţină privirea şefului poliţiei. N-avea de gând să se mai ploconească. Loviturile date de Rezistenţă sunt de mică intensitate, implicând în general un atac magic de nivel scăzut – cu sticle de moli sau sfere elementale. Sunt mereu orientate împotriva unor ţinte politice – împotriva magicienilor sau a firmelor care ne aprovizionează – şi au o notă de oportunism, ceva în genul: „Dai şi fugi!” Incidentul de la Piccadilly este diferit. A fost feroce în intensitate şi a durat multe minute. Clădirile nu fost dărâmate din interior – zidurile exterioare rămânând în mare parte intacte. Pe scurt, cred că totuşi ceva a exercitat un anume control magic de nivel înalt asupra distrugerii. Doamna Whitwell interveni din nou:

— Dar nu s-au găsit urme nici de impi, nici de djinni!

— Aşa e, doamnă! Am verificat metodic zona, căutând indicii, şi n-am găsit nimic. Nu am dat peste urmele clasice de magie, ceea ce pare să excludă prezenţa demonilor; dar nu sunt nici semne care să indice implicarea umană. Persoanele prezente la locul faptei, surprinse de atac, au fost omorâte de un fel de magie puternică, dar nu am putut să-i identificăm sursa. Dacă-mi daţi voie să mă exprim liber – domnul Tallow trudeşte meticulos, dar metodele sale nu ne oferă nici o direcţie de acţiune! Dacă inamicul va lovi din nou, cred că va continua să se împiedice pe urmele lui, dacă nu schimbăm tactica!

— Trebuie să dăm mai multă putere celor din Trupele Cenuşii! zise domnul Duvall.

— Cu tot respectul, remarcă Nathaniel, şase dintre lupii dumneavoastră n-au făcut faţă azi-noapte!

Urmă o scurtă pauză. Ochii mici, negri ai domnului Duvall îl măsurau pe Nathaniel din cap până în picioare. Nasul bărbatului era scurt, dar nefiresc de lat; bărbia lui părea albastră de la ţepii de barbă care îi răsăreau şi era proeminentă ca un plug de zăpadă. Nu spuse nimic, dar privirea lui exprima totul.

— Măi să fie, chiar că ţi-ai dat drumul la gură! zise el într-un târziu. Deci, ce propui, John?

Acum i-acum! Trebuia să valorifice această şansă! Toţi se aşteptau ca el s-o dea în bară.

— Cred că avem toate motivele să ne-aşteptăm ca autorul atacului de azi-noapte să acţioneze din nou! Tocmai a atacat Piccaddilly – una dintre destinaţiile turistice cele mai populare din Londra. Poate că urmăreşte să ne umilească, să răspândească teama printre străinii care vin să ne viziteze, să ne submineze poziţia la nivel internaţional. Indiferent care i-ar fi motivul, avem nevoie de djinni de nivel superior care să patruleze capitala. I-aş plasa în apropierea zonelor comerciale principale şi a obiectivelor turistice, cum ar fi muzee şi galerii artistice. Astfel, dacă se întâmplă ceva, vom fi pregătiţi să acţionăm rapid.

Se auziră câteva fornăieli dezaprobatoare din partea miniştrilor şi un protest zgomotos general. Sugestia era ridicolă: sferele de vigilenţă patrulau deja oraşul; poliţia era de asemenea prezentă în forţă; iar djinnii de nivel superior consumau multă energie… Prim-ministrul tăcea; la fel şi domnul Makepeace, care stătea relaxat pe spate, afişând o expresie foarte veselă.

Domnul Devereaux ceru să se facă linişte.

— Mi se pare că dovezile sunt neconcludente. Este acest atac revoltător opera Rezistenţei? Poate că da, poate că nu! E posibil oare să ne ajute o supraveghere mai complexă? Cine ştie? Ei bine, am luat o hotărâre! Mandrake, te-ai dovedit mai mult decât capabil în trecut.

Fă asta şi acum! Organizează această operaţiune de supraveghere şi prinde-l pe autor! Şi vânează şi Rezistenţa! Vreau rezultate! Dacă Ministerul de Interne nu reuşeşte – aici prim-ministrul îi privi semnificativ pe Nathaniel şi pe doamna Whitwell – va trebui să lăsăm alte departamente să preia controlul situaţiei! Vă sfătuiesc să mergeţi acum şi să vă alegeţi demonii cu multă chibzuinţă! Iar noi, ceilalţi… Este Ziua Fondatorului şi ar trebui să sărbătorim. Să mergem să mâncăm!

Doamna Whitwell nu deschise gura decât după ce maşina cu motor silenţios lăsă mult în urmă proprietatea Richmond:

— Ţi-ai făcut un duşman în Duvall! zise ea în sfârşit. Şi nu cred că te simpatizează prea mult nici ceilalţi! Dar tu ai alte griji, mai mari, acum. Femeia admiră pe geamul maşinii copacii întunecaţi şi peisajul rural care-i fugea prin faţa ochilor în lumina amurgului. Continuă: Am încredere în tine, John! Această idee a ta e posibil să dea randament. Vorbeşte cu Tallow, puneţi-vă la treabă oamenii din departament, trimiteţi-vă demonii pe străzi! Îşi trecu mâna cu degete lungi, subţiri prin păr şi spuse: Eu, una, nu mă pot concentra pe problema asta! Am prea multe de făcut cu pregătirile pentru campaniile din America. Dar dacă reuşeşti să descoperi inamicul, dacă poţi recupera puţin din mândria pierdută de Ministerul de Interne, vei fi răsplătit cum se cuvine…

Afirmaţia conţinea şi sugestia implicită a negaţiei ei. Femeia lăsă fraza neterminată; nu mai era nevoie să spună continuarea.

Nathaniel se simţi obligat să răspundă:

— Da, doamnă! zise el răguşit. Vă mulţumesc!

Doamna Whitwell înclină încet din cap. Întoarse ochii spre Nathaniel şi, în ciuda admiraţiei şi respectului pe care le avea pentru maestra lui, în ciuda anilor petrecuţi la ea în casă, băiatul remarcă dintr-odată că aceasta îl priveşte obiectiv şi foarte distant. Era căutătura pe care ar avea-o un şoim în zbor zărind un iepure sfrijit şi stând

pe gânduri dacă merită sau nu să plonjeze. Nathaniel deveni brusc conştient de tinereţea şi slăbiciunea sa, de vulnerabilitatea lui clară, comparativ cu forţa ei.

— Nu avem mult timp la dispoziţie, încheie maestra lui. Sper, spre binele tău, că ai pregătit un demon competent pe care să-l manevrezi!

10
Bartimaeus

Ca de fiecare dată, am încercat să mă opun.

Mi-am pus în joc toate energiile pentru a contracara forţa de absorbţie, dar cuvintele acelea afurisite erau pur şi simplu prea puternice; fiecare silabă era ca un harpon care îmi străpungea fiinţa, strângând-o la un loc şi târându-mă. Timp de încă trei secunde, dulcea forţă de gravitaţie a Celuilalt Loc m-a ajutat să mai atârn puţin acolo, ca mai apoi, dintr-odată, sprijinul ei să slăbească brusc. Am fost smuls precum un prunc de la sânul mamei.

Cu o rapiditate ieşită din comun, esenţa îmi fu comprimată, apoi întinsă până la infinit, ca doar o clipă mai târziu să fiu scuipat în lume şi în prizonieratul atât de familiar şi de nesuferit al pentagramei.

Acolo, conform legilor impuse din vremuri străvechi, m-am materializat instantaneu.

Alegerile astea mă omoară. În ce să mă transform? Invocarea fusese una puternică – magicianul necunoscut era cu siguranţă unul experimentat. Era puţin probabil să poată fi intimidat de o lighioană care rage sau de o apariţie cu ochi împăienjeniţi. Aşa că m-am decis asupra unei înfăţişări delicate şi pretenţioase, ca să îl impresionez cu sofisticarea mea ieşită din comun pe cel care mă avea în puterea lui.

Era o operă de artă desăvârşită, dacă îmi daţi voie să mă exprim uşa: o sferă mare, sclipind pe toată suprafaţa cu irizări de perlă, se învârtea în aer la nivelul privirii. Dinspre ea veneau arome subtile de lemn parfumat şi muzică eterică de harpe şi viori, şoptită, de parcă s-ar fi născut la mare depărtare. În interiorul sferei, cu ochelari mici şi rotunzi cuibăriţi pe un năsuc ascuţit, stătea o

preafrumoasă fecioară[1].

Fecioara privi galeş printre gene şi brusc îi scăpă un strigăt de surprindere şi mânie:

— Tu!

— Aşteaptă o clipă, Bartimaeus…

— Tu!

Muzica divină fu înăbuşită instantaneu cu o disonanţă neplăcută; miresmele aromatice dulci deveniră râncede şi acre. Chipul frumoasei fecioare se făcu roşu ca de purpură, ochii i se măriră precum două ouă prăjite, iar sticla ochelarilor crăpă. Gura roşie ca un boboc de trandafir se deschise şi lăsă să se vadă nişte dinţi galbeni ascuţiţi, care se mişcau în sus şi în jos cu furie. În interiorul sferei, dansau flăcări, iar suprafaţa acesteia se umfla ameninţător, gata-gata să explodeze. Sfera începu să se învârtă atât de repede, încât aerul din jurul ei zbârnâia.

— Ascultă-mă o clipă…

— Am avut o înţelegere! Am făcut amândoi un jurământ!

— Ei, dacă e să vorbim în cunoştinţă de cauză, asta nu e tocmai adevărat…

— Nu? Ai uitat aşa de repede? Adică, este repede, nu-i aşa? Pierd şirul zilelor în Celălalt Loc, dar tu arăţi puţin schimbat faţă de ultima dată. Eşti încă puşti!

Nathaniel se îndreptă din umeri.

— Sunt un membru important al guvernului…

— Nici măcar nu îţi razi tuleiele. Câţi ani au trecut? Doi? Trei?

— Doi ani şi opt luni!

---

[1] Chipul ei avea ca model o vestală fecioară, pe care o cunoscusem în Roma, o femeie cu o concepţie despre lume admirabil de independentă. Julia obişnuia să plece noaptea pe furiş de lângă altarul Focului Sacru ca să parieze la cursele de care de la Circus Maximus. Desigur, de fapt ea nu purta ochelari. Era un amănunt pe care l-am adăugat eu ca să dau feţei un pic de gravitate. Hai să-i spunem licenţă artistică.

— Deci ai doar paisprezece ani şi deja mă invoci iar?!

— Da, dar aşteaptă o clipă. Eu nu am jurat atunci. Doar te-am lăsat să pleci. Nu am zis niciodată…

— … Că nu mă vei chema înapoi! Implicaţia clară a înţelegerii noastre era totuşi că eu uit numele tău adevărat, iar tu îl uiţi pe al meu. Punct! Iar acum…

În interiorul sferei rotitoare, chipul minunatei fecioare cobora repede pe scara evoluţiei: apăruseră nişte sprâncene stufoase, proeminente, un nas cocoşat, ochi roşii de fiară… Rama ochelarilor, mici şi rotunzi era oarecum anacronică. O gheară se ridică dinăuntrul sferei, apucă ochelarii şi îi aruncă în gură, unde dinţi ascuţiţi îi făcură pulbere.

Băiatul ridică o mână.

— Termină cu prostiile şi ascultă-mă un moment!

— Să te ascult? De ce aş face aşa ceva, când durerea pricinuită data trecută de abia dacă a apucat să se stingă? Îţi zic sincer că mă aşteptam la mai mult de doi ani…

— Doi ani şi opt luni.

— … Doi ani omeneşti amărâţi ca să îmi revin de pe urma traumei de a te fi întâlnit! Sigur, ştiam că într-o zi un idiot cu pălărie ţuguiată mă va chema iar, dar cu greu mi-aş fi putut imagina că va fi acelaşi idiot ca ultima dată!

Băiatul strânse din buze.

— Dar eu nu am pălărie ţuguiată!

— Tu… eşti un prost! Îţi cunosc numele de botez, iar tu mă aduci iar în lume împotriva voinţei mele. Ei bine, nici o problemă, pentru că am să îl trâmbiţez de pe acoperiş înainte să-mi închei socotelile aici!

— Nu! Ai jurat…

— S-a sfârşit cu jurământul meu: e nul, gol, anulat, returnat destinatarului cu specificaţia „nedesfăcut”. Nu-ţi mai fac jocul, băiete!

Chipul fecioarei dispăruse. În loc, o arătare ca o fiară, toată numai colţi şi păr ţepos, se repezi spre suprafaţa

sferei ca şi când ar fi vrut să se elibereze.

— Dacă mi-ai da doar un minut ca să-ţi explic. Îţi fac un serviciu!

— Un serviciu? O, Doamne, asta o să fie o adevărată perlă! Chiar trebuie s-o aud!

— Atunci, ţine gura închisă măcar o jumătate de secundă şi lasă-mă să vorbesc!

— Bine! Fie! Tac.

— Bun!

— Voi fi mut ca un mormânt. Ca mormântul tău, de exemplu!

— În cazul acesta…

— Să vedem dacă poţi să vii cu o scuză cât de cât demnă de a fi ascultată, pentru că mă îndoiesc…

— *Vrei sa taci odată?!*

Magicianul ridică brusc mâna şi instantaneu am simţit o presiune pe suprafaţa exterioară a sferei. M-am oprit imediat din pălăvrăgeală.

Băiatul inspiră adânc, îşi netezi părul pe spate şi îşi aranja manşetele, fără să fi fost nevoie.

— OK! După cum ai ghicit şi tu, îmi zise, acum sunt cu doi ani mai mare, *dar* – ce să vezi? – sunt şi cu doi ani mai *înţelept!* Deci, te avertizez: Nu voi folosi Viciul Sistematic dacă nu te porţi cum trebuie. A, nuuu! Ai auzit de Pielea pe Dos? Sau de Esenţa în Beţe? Sunt convins că da! Cu o personalitate ca a ta, mai mult ca sigur le ştii din proprie experienţă[1]. Aşa că, te rog să nu-mi pui răbdarea la încercare!

— Am mai trecut prin asta, i-am răspuns. Îţi aduci aminte? Tu îmi ştii numele, eu îţi ştiu numele. Dacă tu îmi arunci o pedeapsă, eu ţi-o întorc. Nici unul din noi nu câştigă. Amândoi avem de suferit.

Băiatul oftă şi încuviinţă, dând din cap.

---

[1] Din păcate, avea dreptate! În timp îmi fusese dat să le cunosc pe amândouă. Pielea pe Dos e deosebit de dureroasă. Abia poţi să te mişti şi nu mai poţi să vorbeşti. Ca să nu mai spun ce se alege de accesoriile tale cele mai moi.

— Aşa e! Poate ar trebui să ne calmăm amândoi.

Îşi încrucişă braţele şi se afundă în câteva clipe de contemplare încruntată a sferei mele[1].

L-am privit la rându-mi întunecat. Chipul lui avea încă expresia aia înfometată şi galben-bătrânicioasă… Sau cel puţin porţiunea de faţă pe care puteam eu să o văd, deoarece jumătate din chip îi era adumbrit de claia de păr din cap. Jur că nu ajunsese la un kilometru depărtare de foarfece de când l-am văzut ultima oară. Buclele îi cădeau în jurul gâtului ca o Niagara neagră şi slinoasă.

În ceea ce priveşte restul corpului, era mai puţin uscat decât înainte, e adevărat, dar, chiar şi-aşa, câştigase mai mult în înălţime decât în lăţime. Arăta ca şi cum un uriaş îl apucase de cap şi de picioare, smucise o dată şi apoi îl părăsise dezgustat: avea trunchiul subţire ca o scobitoare, braţele şi picioarele îi atârnau lungi şi parcă nepotrivite, iar tălpile şi mâinile aminteau de o maimuţă.

Efectul de alungire era sporit de felul în care îşi alesese hainele: un costum de fiţe, strâmt de parcă ar fi fost turnat pe el, apoi o haină ridicol de lungă şi neagră, pantofi ascuţiţi ca un pumnal şi o batistă dramatică, de dimensiunea unui cort mic, care îi atârna din buzunarul de la piept. Era uşor de observat că băiatul se credea teribil de irezistibil.

Vedeam în ţinuta lui câteva ocazii perfecte pentru nişte insulte usturătoare, dar toate la timpul lor. M-am uitat prin cameră, care părea să fie o sală de invocări, probabil într-o clădire a guvernului. Podeaua era făcută dintr-un fel de lemn artificial, neted pe toată suprafaţa, fără noduri sau defecte, fără doar şi poate perfect pentru desenarea de pentagrame. Într-un colţ, într-un dulap cu uşi de sticlă, zăceau o serie de bucăţi de cretă, rigle, compasuri şi hârtii.

Altul de alături era umplut cu borcane şi sticle cu

[1] Care acum atârna neclintită, cam la un metru şi ceva înălţime de podea. Suprafaţa era opacă, iar monstrul dinăuntru dispăruse într-un nor negru.

câteva zeci de feluri de tămâie. În afară de astea, camera era complet goală. Pereţii erau vopsiţi în alb. O fereastră pătrată, sus pe perete, părea să se deschidă către un cer de noapte ca păcura. Din tavan atârna un mic mănunchi anost de becuri goale care iluminau camera. Singura uşă era din metal şi se zăvora pe dinăuntru.

Băiatul îşi încheie contemplaţia, îşi îndreptă iar manşetele şi îşi încruntă sprâncenele. Adoptă o expresie uşor suferindă: fie încerca să ia un aer solemn, fie avea o indigestie serioasă. Era greu de zis.

— Bartimaeus, zise el pe un ton cumpătat, ascultă-mă bine! Crede-mă, regret profund că te-am invocat din nou, dar nu am avut de ales. Situaţia s-a schimbat pe aici şi amândoi am avea de câştigat dacă am reînnoda relaţiile.

Făcu o pauză, părând să creadă că aş avea de făcut vreo observaţie constructivă, dar nici o şansă: sfera rămase inertă şi de o culoare moartă. Continuă:

— În esenţă, situaţia este simplă. Guvernul din care fac acum parte[1] planifică pentru această iarnă o ofensivă majoră pe uscat în coloniile americane. Lupta va fi probabil costisitoare pentru ambele părţi, dar, de vreme ce coloniile refuză să se închine voinţei Londrei, pare să nu existe altă soluţie decât autorizarea vărsării de sânge. Rebelii sunt bine organizaţi şi au magicienii lor, iar unii dintre ei sunt chiar puternici. Pentru a-i înfrânge, vom trimite o forţă puternică de magicieni-războinici împreună cu djinnii lor şi alţi demoni de rang inferior, care să îi susţină.

M-am agitat la auzul acestora. O gură se deschise de o parte a sferei:

— Veţi pierde bătălia! Ai fost vreodată în America? Timp de două sute de ani, când şi când am mai stat pe-acolo. Tot continentul este o sălbăticie – se întinde

---

[1] Spunând asta, şi-a netezit din nou părul cu mâna. Gestul lui de ferchezuială îmi aducea aminte de cineva, dar nu-mi dădeam seama de cine.

parcă la nesfârşit. Rebelii se vor retrage, vă vor atrage într-o campanie de gherilă şi, într-un final, vă vor omorî.

— N-o s-o pierdem, dar ai dreptate atunci când spui că va fi o luptă dificilă. Şi vor pieri în ea mulţi oameni şi djinni.

— Mulţi oameni cu siguranţă!

— Djinnii cad la fel de uşor. Nu a fost mereu aşa? Ai fost în destule bătălii la vremea ta şi ştii cum merge treaba. De aceea îţi fac o favoare. Arhivarul-şef a frunzărit prin dosare şi a întocmit o listă de demoni care ar putea fi de folos campaniei militare în America. Numele tău este şi el trecut acolo.

O mare campanie? Listă de demoni? Îmi suna puţin probabil, dar am luat-o uşurel, încercând să scot mai multe de la el. Sfera tresări.

— Ei bine, grăi sfera. Mie mi-a plăcut America. Mai mult decât Londra, bârlogul ăsta de hârciog căruia tu îi zici casă! Nu ai de-a face cu nebunia asta urbană, împuţită – doar fâşii mari de cer şi verdeaţă, munţi cu vârfuri înzăpezite, care se înalţă la nesfârşit...

Pentru a-mi sublima satisfacţia, am făcut să apară în interiorul sferei un bizon cu o mutriţă fericită.

Băiatul îmi adresă zâmbetul acela familiar, cu buze subţiri, care îmi fusese atât de nesuferit cu doi ani în urmă.

— Aaaa... N-ai mai fost în America de ceva vreme, nu-i aşa? Bizonul îl privi pieziş.

— De ce?

— Doar pentru că acum există şi acolo oraşe, aliniate de-a lungul Coastei de Est. Câteva sunt aproape cât Londra. Tocmai aici e problema! Dincolo de fâşia cultivată, se află sălbăticia la care te referi tu, dar asta nu prezintă nici un interes pentru tine, pentru că tu vei lupta în oraşe.

Bizonul îşi studie o copită cu o indiferenţă disimulată.

— Nu mă deranjează câtuşi de puţin.

— Nu? N-ai prefera, în schimb, să lucrezi pentru mine?

Te-aş putea scoate de pe lista de război. Ai lucra doar pentru o perioadă bine stabilită, doar pentru câteva săptămâni. Puţină muncă de supraveghere, de departe mai puţin periculoasă decât înfruntarea deschisă.

— Supraveghere? am repetat eu pe un ton caustic. De ce nu-i ceri asta unui imp?

— Americanii lucrează cu afriţi, ştii, nu?

Discuţia asta mersese prea departe.

— Te rog, i-am zis, nu-ţi face probleme! Pot să-mi port singur de grijă. Am reuşit eu să o scot la capăt cu bătălia de la Al-Arish şi cu asediul Pragăi, şi asta fără să fii tu acolo să mă ţii de mână. Hai să fim sinceri! Cred că eşti în mare necaz, altfel nu m-ai fi adus înapoi. Mai ales ţinând seama că ştiu ce ştiu. Nu-i aşa, *Nat?*

Pentru o clipă, băiatul era gata-gata să explodeze de furie, dar se stăpâni la timp. Răsuflă dezarmat.

— Ei bine, recunosc! Nu te-am invocat aici doar ca să îţi fac o favoare.

Bizonul îşi dădu ochii peste cap. Ei nu mai spune…

— Se fac presiuni mari asupra mea aici, în oraş, zise băiatul. Am nevoie de rezultate imediate. Dacă nu, îşi încleşta el dinţii, s-ar putea să fiu… înlăturat din funcţie. Crede-mă, mi-ar fi făcut plăcere să fi invocat un dem… un djinn cu maniere mai alese decât ale tale, dar nu mai am timp acum să caut unul cum se cuvine.

— Ei, de-abia *acum* îmi pare că aflu adevărul, am zis. Povestea aia eu America este o gogoaşă de la cap la coadă, nu-i aşa? Ai încercat doar să-mi câştigi recunoştinţa. Ei bine… Ghinion! Pentru că n-am înghiţit gogoaşa. Cunosc numele tău de botez şi am de gând să îl folosesc. Dacă gândeşti măcar cu o jumătate de creier, ai să mă laşi să plec repede. Conversaţia noastră a luat sfârşit!

Ca să subliniez lucrul acesta, bizonul îşi ridică botul către cer şi scoase un muget prelung.

Băiatul ţopăia de agitaţie.

— *Hai, măi* Bartimaeus…

— Nu! Poţi să implori tu cât vrei, bizonul ăsta nu te mai ascultă!

— *Nu te voi implora niciodată!*

Furia lui se dezlănţuise. Mamă, ce mai explozie de iritare! Începu să şuiere:

— Ascultă-mă cu atenţie! Dacă nu primesc ajutor, nu voi supravieţui! Poate că asta nu înseamnă nimic pentru tine…

Bizonul se uită peste umăr cu ochii larg deschişi.

— Vai, mă uimeşti cu asemenea puteri! Poţi să îmi citeşti gândurile!

— … Dar *ce* îţi zic acum s-ar putea să însemne ceva. Campania americană există cu adevărat Nu există nici o listă, ai dreptate, dar dacă nu mă ajuţi şi îmi pierd viaţa, voi avea grijă ca înainte să pier, numele tău să fie recomandat trupelor de acolo. Atunci n-ai decât să îmi bolboroseşti numele sus şi tare, să vedem cu ce te mai încălzeşte. Eu nu voi mai fi pe-aici, ca să mă afecteze. În concluzie, acestea îţi sunt opţiunile, încheie el, punându-şi iarăşi mâinile în sân. N-ai decât o scurtă misiune de supraveghere de îndeplinit sau… războiul te mănâncă. Tu alegi!

— Aşa, care vasăzică…

Respira greu. Părul îi căzuse pe faţă.

— Da! Mă trădezi pe socoteala ta.

Bizonul se întoarse şi îl fixă îndelung cu privirea. De fapt, puţină muncă de supraveghere era infinit de preferat participării la război, bătăliile având prostul obicei de a scăpa de sub control. Oricât de supărat eram pe flăcăul ăsta, îl găsisem întotdeauna cu mult mai înţelegător decât majoritatea stăpânilor mei – asta dacă mai era încă aşa cum mi-l aminteam eu, deşi începeam să mă îndoiesc de asta. Era totuşi posibil să nu fi fost corupt pe de-a-ntregul, tocmai pentru că trecuse doar puţin timp.

Am deschis sfera şi m-am aplecat în afară, sprijinindu-mi bărbia într-o copită.

— Se pare că ai câştigat din nou, am zis potolit. Nu prea am de ales. Dădu din umeri.

— Nu, nu prea ai!

— În cazul ăsta, am continuat, poţi cel puţin să mă pui cât de cât la curent cu situaţia. Văd că ai urcat în societate. Cu ce te ocupi?

— Lucrez la Ministerul de Interne.

— Ministerul de Interne? Nu era departamentul lui Underwood? ridică bizonul din sprânceană. Aha! Uite cum *cineva* îi calcă mentorului său pe urme…

Băiatul îşi muşcă buza.

— Nu îi calc pe urme! N-are nici o legătură cu…

— Poate că *cineva* se simte încă totuşi puţin vinovat de moartea lui[1]… Băiatul roşi.

— Prostii! Este o coincidenţă! Noul meu mentor mi-a sugerat să accept funcţia.

— A, da! Desigur! Parfumata doamnă Whitwell. O creatură încântătoare[2]! L-am cântărit îndeaproape, pregătindu-mă pentru ce va urma. Ea te-a consiliat şi în ceea ce priveşte gustul tău vestimentar? Ce-i cu pantalonii ăia strâmţi de comediant? Îţi pot citi eticheta lenjeriei intime prin ei. Cât despre manşete…

Băiatul se zburli.

— Cămaşa a fost foarte scumpă. Mătase milaneză! Manşetele mari sunt ultima modă.

— Parcă sunt pămătufuri din dantelă pentru desfundat veceurile. Când te-o prinde un curent, ai să vezi cum suflă în ele vântul de-o să te răstoarne. De ce nu le tai? Ai putea face din ele încă un costum, şi n-are cum să iasă

---

[1] În urma unui şir complex de furturi şi înşelăciuni, Nathaniel cauzase (mai mult sau mai puţin) din neatenţie moartea mentorului său, în urmă cu doi ani. La vremea respectivă, întâmplarea îi rămăsese pe conştiinţă. Eram curios să văd dacă mai era aşa.

[2] Asta se numeşte ironie. Whitwell era în realitate un specimen cu totul antipatic, înaltă, numai piele şi os, cu membre subţiri ca nişte surcele lungi, uscate. Mă mir că nu lua foc când se aşeza picior peste picior.

cu mult mai rău decât cel pe care îl porţi. Sau ai putea să faci din ele bentiţe de păr, cum poartă fetele.

Era uşor de observat că aceste înţepături referitoare la hainele lui păreau să îl deranjeze mai mult decât remarca referitoare la Underwood. Priorităţile lui se schimbaseră clar de-a lungul anilor. Dădu din umeri ca să-şi stăpânească furia, jucându-se neliniştit cu manşetele şi netezindu-şi în mod repetat părul.

Am continuat:

— Uită-te la tine! Atâtea noi ticuri şi tabieturi. Pun pariu că le-ai copiat de la unul dintre nepreţuiţii tăi de magicieni!

Îşi scoase brusc mâna din păr.

— Nu, nu-i adevărat!

— Probabil te scobeşti în nas în acelaşi fel cum face doamna Whitwell, aşa eşti de disperat să fii ca ea!

Oricât de rău îmi era că m-am întors, era totuşi plăcut să îl văd iar clocotind de furie. L-am lăsat pentru o clipă sau două să se agite de colo-colo, în interiorul pentagramei.

Am reluat cu veselie în glas:

— Sigur îţi mai aduci aminte că, dacă mă invoci, răspunsurile obraznice vin ca bonus. Fac parte din felul meu de a fi.

Băiatul mormăi în pumni:

— Dintr-odată, moartea nu-mi mai pare atât de înfricoşătoare.

M-am simţit brusc ceva mai bine. Cel puţin regulile noastre de bază fuseseră astfel reinstaurate.

— Spune-mi câte puţin despre munca asta de supraveghere pe care trebuie să o fac, am zis. Este o treabă uşoară?

Băiatul se adună şi răspunse:

— Da!

— Totuşi, poziţia ta şi chiar viaţa ta depind de ea.

— Exact!

— Deci nu e vorba despre nimic periculos sau

complicat? Făcu o pauză:

— Nu! De fapt…

Bizonul bătu încruntat din copită.

— Continuă…

Băiatul oftă.

— Există ceva care bântuie Londra. Ceva extrem de distructiv. Nu e marid, nu e afrit, nu e djinn şi nu lasă urme magice. A spulberat jumătate din strada Piccadilly noaptea trecută, provocând pagube cumplite. A fost distrus Magazinul de Accesorii al domnului Pinn.

— Serios? Ce s-a întâmplat cu Simpkin?

— Foliotul? A murit.

— Tţ! Păcat[1]!

Băiatul ridică din umeri.

— Deţin şi eu o parte din responsabilităţile legate de siguranţa capitalei şi vina a căzut pe mine. Prim-ministrul este furios, şi îndrumătoarea mea refuză să mă protejeze.

— Eşti surprins? Te-am avertizat cu privire la Whitwell.

Păru iritat:

— Va veni clipa când va regreta lipsa ei de loialitate, Bartimaeus! Oricum, pierdem timpul. Am nevoie de tine să veghezi şi să dai de urma agresorului. Între timp aranjez şi cu nişte magicieni să îşi trimită şi ei djinnii acolo.

— O facem şi pe-asta! Care e preţul şi care sunt termenii şi condiţiile contractului?

Mă săgetă cu privirea printre buclele lui bogate.

— Propun un contract similar cu cel de data trecută. Vei fi de acord să mă serveşti fără să îmi dezvălui numele de botez. Dacă eşti zelos şi te abţii de la remarcile răutăcioase, perioada ta de serviciu va fi relativ scurtă.

— Vreau o durată definită. Fără variabile!

— În regulă! Şase săptămâni! Pentru tine asta se

---

[1] Chiar vorbisem din inimă. Fusesem privat de plăcerea răzbunării.

traduce în mai puţin de o bătaie de inimă.

— Şi care sunt exact îndatoririle mele?

— Protecţia generală, multispecializată a stăpânului tău (adică eu). Supravegherea anumitor locaţii din Londra. Urmărirea şi identificarea unui duşman necunoscut cu puteri remarcabile. Cum sună?

— Supravegherea, OK! Clauza referitoare la protecţie este puţin anevoioasă. De ce nu renunţăm la ea?

— Pentru că atunci n-aş mai avea încredere că nu reprezinţi un pericol pentru mine. Nici un magician nu ar risca vreodată cu aşa ceva[1]. M-ai înjunghia în spate cu prima ocazie. Deci accepţi?

— Accept!

— Atunci, pregăteşte-te să intri în misiune!

Îşi ridică braţele şi scoase bărbia în afară, o postură care eşua în încercarea sa de a impresiona, deoarece îi tot cădea părul în ochi. Îşi arăta exact vârsta de paisprezece ani.

— Aşteaptă! Lasă-mă să te ajut! E târziu şi ar trebui să fii în pat la ora asta. Bizonul avea acum cocoţaţi pe bot ochelarii fecioarei. Ce zici de asta? Am intonat cu o voce oficială, plictisită: „Promit să te servesc încă o dată timp de şase săptămâni încheiate! Mă angajez ca nici măcar sub tortură să nu destăinui numele tău pe parcursul acestei perioade…”

— Numele meu *de botez!*

— A, ai dreptate: „…numele tău de botez pe parcursul acestei perioade, nici unui om care îmi va ieşi în cale”. E bine aşa?

— Nu e tocmai îndeajuns, Bartimaeus! Nu e o chestiune de încredere, ci mai mult una de acurateţe. Eu propun aşa: „… pe parcursul acestei perioade, nici unui om, imp, djinn sau unui alt spirit înzestrat cu simţuri, din

---

[1] Aici se înşela: un magician chiar renunţase la toate clauzele de protecţie şi avusese încredere în mine. Acela fusese desigur Ptolemeu. Dar el a fost unic. Ceva asemănător nu se va mai repeta nicicând.

această lume sau alta, şi din orice plan; şi nici nu voi lăsa să îmi scape silabele numelui în aşa fel încât ecoul să poată fi auzit, nici nu le voi şopti într-o sticlă, ori vreo cavitate de orice fel, ori în alt loc secret pe unde urmele acestora ar putea fi detectate prin mijloace magice; şi nici nu le voi scrie printr-o altă modalitate, în altă limbă cunoscută, astfel încât înţelesul lor să fie desluşit”.

Mi se părea corect. Am repetat cuvintele cu un aer sinistru. Şase săptămâni foarte lungi! Bine măcar că îi scăpase o implicaţie a formulării pe care o alesese: odată ce aveau să treacă cele şase săptămâni, eram liber să vorbesc! Şi aveam de gând să vorbesc, dacă mi s-ar fi dat cea mai mică ocazie.

— Foarte bine, am zis. S-a făcut! Spune-mi mai multe despre duşmanul acesta necunoscut al tău.

Partea a doua

11
Kitty

În dimineaţa de după Ziua Fondatorului, vremea se înrăutăţi considerabil. Nori cenuşii, mohorâţi se adunaseră deasupra Londrei şi din ei începu să cadă o ploaie măruntă. Străzile se goliră repede – oamenii simpli se închiseseră în casă, iar membrii Rezistenţei, care de obicei îşi pierdeau vremea pe afară, căutând noi ţinte de atac, se strânseră la sediul lor.

Locul lor de întâlnire era un magazin mic din inima cartierului Southwark, dar bine aprovizionat. Aici se vindeau vopsele, pensule şi alte produse de gen şi era popular printre oamenii de rând cu firi artistice. La câteva sute de metri mai la nord, în spatele unui şir de clădiri în paragină, curgea marele fluviu Tamisa; dincolo de acesta începea centrul Londrei, unde se îngrămădeau magicienii. În schimb Southwark era o zonă relativ săracă, comercială şi uşor industrializată, iar magicienii rar puneau piciorul pe acolo.

Asta le convenea de minune persoanelor care se aflau acum în respectivul magazin.

Kitty stătea după tejgheaua de sticlă, sortând nişte topuri de hârtie după mărime şi greutate. Pe tejghea, într-o parte, erau un morman de suluri de pergament, legate cu aţă, o trusă mică de cuţitaşe şi şase borcane mari, pline până la refuz cu pensule din păr de cal. În partea cealaltă, cam prea apropiat ca s-o încânte, era fundul lui Stanley. Băiatul stătea turceşte pe tejghea, cu capul vârât în ziarul de dimineaţă.

— Ştii că dau vina pe noi, zise el.

— Pentru ce? întrebă Kitty. Ştia, de fapt, foarte bine.

— Pentru treaba aia urâtă care s-a întâmplat în centru! Stanley îndoi ziarul şi îl împături cu grijă pe genunchi: şi

citez: „După atacul odios din Piccadilly, purtătorul de cuvânt al Ministerului de Interne, domnul John Mandrake, îi sfătuieşte pe toţi cetăţenii loiali să fie în alertă. Trădătorii responsabili pentru carnagiu sunt încă în libertate şi umblă prin Londra. Suspiciunea planează asupra aceluiaşi grup care a desfăşurat o serie de atacuri recente în Westminster, Chelsea şi pe bulevardul Shaftesbury”. Bulevardul Shaftesbury… Hei, ăştia *suntem noi,* Fred!

Drept răspuns, Fred se mulţumi să mormăie doar. Stătea pe un scaun din răchită, între două şevalete, sprijinindu-se cu spătarul de perete, aşa încât scaunul se legăna şi se clătina pe două picioare. Băiatul stătea de vreo oră în acea poziţie, cu privirea în gol.

— „Credem că aşa-zisa Rezistenţă este formată din tineri nesociabili, continuă Stanley, foarte periculoşi, fanatici şi dependenţi de violenţă. Ptiu, Fred, oare maică-ta a scris articolul ăsta? Zici că te-ar cunoaşte foarte bine – „… nu trebuie abordaţi! Vă rugăm informaţi Poliţia de Noapte”… Bla-bla-bla… „Domnul Mandrake va organiza noi patrule care să lucreze pe timpul nopţii… Se impune interdicţia de a ieşi din casă după ora nouă seara, pentru siguranţa cetăţenilor”. Ca de obicei! Stanley aşeză ziarul pe tejghea: Ultima noastră acţiune abia dacă este amintită. Treaba din Piccadilly pur şi simplu a stârnit toată vâlva şi nimic nu-i mai important decât asta. Nu-i destul ce am făcut! Trebuie să trecem la fapte! Se uită spre Kitty, care era ocupată cu număratul teancurilor de hârtie: Nu crezi, şefo? Ar trebui să ne înarmăm cu câteva din mărfurile alea bune din beci şi să facem o vizită până în Covent Garden sau în altă parte, ştiu şi eu… Să stârnim un scandal adevărat!

Fata ridică ochii la el şi, pe sub sprâncene, îi aruncă o căutătură urâtă.

— Păi, nu mai e nevoie! A făcut-o altcineva în locul nostru!

— Cineva, da… Oare cine? Băiatul îşi dădu şapca pe

spate şi se scarpină în cap: Eu unul zic că sunt cehii! încheie el, privind-o cu coada ochiului.

Căuta iarăşi s-o înfurie, să-i submineze autoritatea, punându-i în evidenţă slăbiciunile. Kitty căscă. Va trebui să se străduiască mai mult de atât.

— Poate, răspunse ea leneş. Sau pot fi maghiarii sau americanii… sau o sută de alte grupuri! Nu ducem lipsă de nemulţumiţi. Indiferent cine a fost, au atacat un loc public, iar ăsta nu-i stilul nostru, *după cum bine ştii!*

Stanley mârâi.

— Sper că nu mai eşti *încă* supărată pe chestia cu incendierea covoarelor? Plic-ti-si-tor! N-am mai fi fost pomeniţi deloc dacă n-ar fi fost măcar treaba aia.

— Au fost răniţi oameni, Stanley! Oameni de rând!

— Zi-le mai degrabă colaboratori! Care au sărit repede să salveze covoarele stăpânilor lor.

— De ce nu te…?

Fata tăcu; uşa se deschisese. O femeie între două vârste, brunetă, cu o faţă plină de riduri intră în magazin, scuturându-şi umbrela udă.

— Bună, Anne! o salută Kitty.

— Bună, tuturor! Femeia privi în jur, simţind tensiunea dintre ei: Are cumva vreun efect vremea asta urâtă asupra voastră? Simt că atmosfera-i cam încordată. Ce s-a întâmplat?

— Nimic! Suntem bine, încercă fata să afişeze un zâmbet relaxat. N-avea rost să continue cearta. Cum te-ai descurcat ieri? întrebă Kitty.

— A, numai chestii scumpe! răspunse Anne.

Femeia îşi agăţă umbrela de un şevalet şi se îndreptă spre tejghea, ciufulindu-i în trecere părul lui Fred. Era cam prost îmbrăcată, cu un mers uşor săltăreţ, însă avea ochi senini şi ageri ca ai unei păsări.

— Aseară, toţi magicienii de pe faţa pământului au fost practic pe malul apei, să vadă trecerea corăbiilor, continuă ea. E uimitor câţi de puţini dintre ei şi-au păzit buzunarele. Femeia ridică o mână şi făcu din degete o

mişcare rapidă, de înhăţare: Am înşfăcat câteva bijuterii cu aure puternice! Şeful o să fie interesat să le vadă! Poate i le arată domnului Hopkins.

Stanley se agită dintr-odată:

— Le ai aici?

Anne se strâmbă la el.

— Pe drum am trecut pe la grajduri şi le-am lăsat în beci. Credeai că o să le aduc aici? Du-te şi fă-mi o cană de ceai, prostuţule! Deşi e posibil să fie ultimele lucruri pe care reuşim să mai punem mâna un timp, de-acum încolo, continuă Anne, în vreme ce Stanley sări de pe tejghea şi se duse în camera din spatele magazinului. Lovitura aceea din Piccadilly a fost senzaţională, indiferent cine a făcut-o. Ca şi cum ai azvârli o piatră într-un cuib de viespi. Aţi văzut cerul azi-noapte? Colcăia de demoni.

Din scaunul său, Fred mârâi aprobator.

— Da, colcăia!

— E mâna lui Mandrake, ăla! zise Kitty. Scrie în ziar. Anne aprobă din cap, înverşunată.

— Nu poţi să spui că nu e insistent. Puştii aceia prefăcuţi…

— Tăceţi!

Kitty arătă cu capul spre uşă. Un bărbat slab, cu barbă, intră în magazin. Studie o vreme creioanele şi caietele; Kitty şi Anne îşi găsiră de lucru prin magazin şi chiar şi Fred se apucă de făcut curăţenie. În cele din urmă, bărbatul cumpără ce avea de luat şi ieşi.

Kitty se uită la Anne, care scutură din cap.

— Nu era suspect!

— Când vine şeful? întrebă Fred, lăsând jos cutia pe care o căra.

— Curând, sper, zise Anne. El şi Hopkins culeg date referitoare la ceva important.

— Bun! Noi fierbem aici.

Stanley reveni, aducând o tavă cu ceşti de ceai. Era însoţit de un tânăr cu păr de culoarea câlţilor, cu un braţ

susţinut într-o bandulieră. Acesta rânji spre Anne, o bătu uşor pe spate pe Kitty şi luă o ceaşcă de pe tavă.

Anne se încruntă, cu ochii la bandulieră.

— Cum? întrebă ea simplu.

— M-am amestecat într-o bătaie! Băiatul luă o înghiţitură lacomă de ceai şi povesti: Aseară, la casa de întâlniri din spatele cârciumii Black Dog. *Aşa-numitul* Grup de Acţiune al Oamenilor de Rând! Încercam să le captez interesul într-o acţiune realmente pozitivă. Le-a fost frică; au refuzat din start. M-am enervat un pic, le-am spus ce gândeam despre ei. Şi ne-am încăierat! Se strâmbă. Nu-i nimic!

— Nick, idiotule! zise Kitty. Nu cred că vei recruta vreun membru nou în felul acesta. Nick o privi mânios.

— Dacă-i auzeai! Erau îngroziţi!

— Laşi!

Stanley sorbi cu zgomot din ceaşcă.

— Îngroziţi de ce anume? întrebă Anne.

— De tot ce vrei: demoni, magicieni, spioni, sfere, magie de orice fel, poliţie, represalii… Inutili!

— Ei, nici nu mă mai mir, spuse Kitty. Nu au avantajele noastre, aşa-i?

— Cine ştie? Nu-şi vor asuma vreun risc ca să afle asta. Am tot făcut aluzii despre genul de lucruri pe care le facem – am pomenit despre magazinul de covoare de azi-noapte, de exemplu, dar au tăcut toţi pur şi simplu, şi-au băut berile şi au refuzat să răspundă. N-a fost nici măcar *o persoană* care să vrea să ni se alăture!

Băiatul trânti nervos ceaşca pe tejghea.

— Avem nevoie să se întoarcă şeful! spuse Fred. Ne va spune el ce să facem. Kitty răbufni din nou.

— Nimeni n-ar vrea să se implice în treburi de genul celei cu magazinul de covoare – este o treabă murdară şi periculoasă şi, mai presus de toate, îi afectează pe oamenii de rând mai mult decât pe magicieni. Asta-i ideea, Nick: Trebuie să le arătăm că facem mai multe, nu doar aruncăm lucruri în aer! Să le arătăm că îi conducem

spre ceva…

— Ia, *ascultaţi-o,* cârâi Stanley. Kitty s-a înmuiat!

— Ai grijă, piticanie…

Anne lovi de două ori marginea ceştii ei de tejgheaua de sticlă, aşa de tare că o crăpă. Se uită spre uşa magazinului. Încet, fără să-i urmărească privirea, ceilalţi se împrăştiară prin cameră. Kitty merse în spatele tejghelei; Nick se întoarse în camera din spate; Fred săltă iarăşi cutia în braţe.

Uşa magazinului se deschise şi un tânăr subţirel, îmbrăcat într-un fulgarin, încheiat până-n gât se strecură pe după ea. Îşi dădu jos gluga, scoţând la iveală o claie de păr brunet. Cu un zâmbet uşor timid se apropie de ghişeu, unde Kitty verifica chitanţele din sertarul cu bani.

— 'Neaţa, salută ea. Cu ce pot să vă ajut?

— Bună dimineaţa, domnişoară! Bărbatul se scarpină ia nas. Lucrez pentru Ministerul Securităţii! Aş vrea să vă pun câteva întrebări.

Kitty lăsă chitanţele jos şi îi oferi toată atenţia ei.

— Vă ascult!

Zâmbetul se lăţi pe faţa bărbatului:

— Vă mulţumesc! Poate că aţi aflat recent din ziare despre anumite incidente neplăcute. Explozii şi alte acte de teroare, petrecute nu departe de aici.

Ziarul se afla lângă ea pe tejghea.

— Da, confirmă Kitty. Am aflat!

— Aceste acte ticăloase au rănit mulţi oameni de treabă şi au distrus proprietatea nobililor noştri conducători, spuse bărbatul. Este esenţial să găsim făptaşii înainte să lovească din nou.

Kitty încuviinţă din cap:

— Absolut!

— Le cerem cetăţenilor cinstiţi să fie atenţi şi să remarce persoane străine în zona noastră, activităţi ciudate, chestii de genul ăsta. Aţi observat ceva nelalocul lui, domnişoară?

Kitty căzu pe gânduri.

— E o întrebare-capcană! Sunt tot timpul persoane străine aici în zonă. Asta pentru că suntem aproape de chei. Marinari străini, negustori… E greu să-i ţii minte pe toţi!

— N-aţi văzut nimic specific, care să vă vină în minte? Kitty păru că se străduieşte să-şi amintească.

— Mă tem că nu.

Zâmbetul bărbatului deveni răutăcios.

— Vom veni la dumneavoastră, dacă *se întâmplă* să vedeţi ceva! Sunt recompense mari pentru informatori.

— V-anunţ cu siguranţă!

Bărbatul o privi fix câteva secunde; apoi se întoarse. O clipă mai târziu, acesta ieşi din magazin şi traversă strada. Kitty remarcă fără să vrea că uitase să-şi tragă gluga pe cap, deşi ploua cu găleata.

Unul câte unul, ceilalţi ieşiră din spatele rafturilor şi din unghere. Kitty se uită întrebătoare la Anne şi la Fred. Amândoi erau palizi la faţă şi transpirau.

— Să înţeleg că nu era de fapt om, spuse fata sec. Fred scutură din cap. Anne zise:

— O chestie cu cap de cărăbuş, negru tot, cu gura din plăci roşii. Avea antenele întinse, aproape te atingeau. Cum de nu ţi-ai dat seama?

— Ăsta nu-i unul dintre talentele mele, răspunse scurt Kitty.

— Restrâng cercul de suspecţi, se apropie, murmură Nick. Avea ochii larg deschişi; vorbi în şoaptă, ca pentru sine: Trebuie să facem repede ceva concret sau ne vor prinde. E destul o greşeală ca să…

— Cred că Hopkins are un plan, încercă Anne să-i liniştească pe toţi. O să reuşim cu el. O să vedeţi voi!

— Sper, spuse Stanley. Băiatul înjură: Aş vrea *să pot vedea* lucrurile, cum poţi tu, Anne!

Femeia îşi strânse buzele.

— Nu-i un dar plăcut! Ei, hai acum, cu demon sau fără demon, vreau să fac inventarul lucrurilor pe care le-am furat. Cine vrea să meargă în beci? Ştiu că este umed

acolo, dar nu-i decât la două străzi distanţă…

Femeia privi în jur.

— Antene roşii… Fred se cutremură. Mamă, dacă le vedeai! Acoperite cu perişori mici, maronii…

— Ăsta a fost *prea* aproape, zise Stanley. Dacă ne-ar fi auzit vorbind…

— Numai o greşeală e de ajuns! Numai una şi vom fi…

— O, taci din gură, Nick! Kitty ieşi de după tejghea şi tropăi nervos până în mijlocul magazinului. Ştia că toţi simţeau acelaşi lucru: senzaţia de sufocare a celui vânat. Într-o zi ca asta, cu ploaie mocănească, nu puteau decât să trândăvească neajutoraţi înăuntru, stare care le exacerba senzaţia permanentă de frică şi de izolare. Erau departe de aglomeraţia oraşului, şi nişte forţe inteligente, malefice, fuseseră stârnite împotriva lor.

Aceasta nu era o senzaţie nouă pentru Kitty. Din păcate, în ultimii trei ani nu reuşise să scape de ea. Totul începuse cu atacul din parc, când lumea ei se răsturnase cu fundul în sus.

12
Kitty

Trecu aproape o oră până ce un domn care-şi plimba câinele găsi corpurile lor pe pod şi contactă autorităţile. La scurt timp după aceea veni o ambulanţă, iar Kitty şi Jakob fură luaţi de sub nasul mulţimii care se strânsese ca la urs.

Fata îşi reveni în ambulanţă. O mică ferestruică de lumină se aprindea undeva departe şi, un timp, fata o urmări: o curbă lungă, formându-se încet prin întuneric. Mici forme se mişcau în interiorul luminii, dar nu reuşea să le distingă. I se părea că are dopuri în urechi. Lumina crescu constant, până ce, cu o mişcare rapidă, deschise bine pleoapele. Auzul îi reveni cu un pocnet dureros în urechi.

O femeie se apleca peste faţa ei.

— Încearcă să nu te mişti! O să te faci bine!

— Ce-ce?

— Încearcă să nu vorbeşti!

Dintr-odată, memoria îi reveni şi o cuprinse panica.

— Acel monstru! Maimuţa aceea!

Fata se zbătu şi-şi dădu seama că are braţele legate de targă.

— Te rog, dragă! Nu! Ai să te faci bine! Kitty se lăsă pe spate; o dureau toţi muşchii.

— Jakob…

— Prietenul tău? E şi el aici…

— E bine?

— Încearcă să te odihneşti!

Datorită legănatului din ambulanţă sau a oboselii adunate, adormi în curând şi se trezi la spital, când asistentele îi tăiau hainele. Partea din faţă a tricoului ei era înnegrită şi pantalonii scurţi erau pârliţi şi atârnau în

franjuri, ca nişte mănunchiuri de ziare arse. De îndată ce fu îmbrăcată într-o cămaşă de noapte albă, foşnăitoare, fata simţi pentru o scurtă perioadă de timp că este centrul atenţiei: doctorii roiau în jurul ei ca nişte viespi la gem, verificându-i pulsul, respiraţia şi temperatura. După care se retraseră dintr-odată, şi Kitty rămase singură, izolată în rezerva goală.

După o perioadă de timp ceva mai lungă, o asistentă trecu pe la ea:

— I-am informat pe părinţii tăi, zise aceasta. Vin să te ia acasă! Kitty o privi pierdută. Femeia se opri şi reluă: Eşti nevătămată, spuse ea. Bomba Neagră cred că a trecut la câţiva milimetri de tine, te-a rănit numai superficial. Eşti o fată norocoasă!

Informaţia dură un pic până se sedimentă.

— Înseamnă că Jakob este şi el bine?

— Mă tem că el n-a fost aşa de norocos. În inima fetei se insinua groaza.

— Ce vrei să spui? Unde este?

— Este pe aproape. Avem grijă de el! Kitty începu să plângă.

— Dar stătea lângă mine. Trebuie să fie bine!

— O să-ţi aduc de mâncare, dragă! Şi o să te simţi mai bine. De ce nu încerci să citeşti ceva ca să-ţi mai iei gândul de la asta? Sunt reviste pe masă.

Kitty însă nu se apucă de citit. După ce asistenta plecă, fata se dădu jos din pat şi se ridică cam nesigur în picioare pe podeaua rece de lemn. Apoi, pas cu pas, dar căpătând tot mai multă încredere în forţele ei, fata traversă rezerva goală, în care domnea liniştea, trecând prin peticele deschise la culoare de lumină de sub ferestrele înalte, arcuite, până ce ajunse în coridorul de afară.

Vizavi era o uşă închisă. Una avea un gemuleţ cu perdeaua trasă. Uitându-se în stânga şi în dreapta, Kitty înaintă ca o stafie până când puse degetele pe mâner. Ascultă, însă dinăuntru nu răzbătea nici un sunet. Kitty

răsuci mânerul şi intră.

Era o cameră mică, aproape goală, cu un singur pat şi o fereastră mare care dădea spre acoperişurile zonei South London. Lumina soarelui trasa o diagonală galbenă de-a lungul patului, împărţindu-l exact în două. Capul patului era în umbră, iar persoana care stătea întinsă acolo, adormită, de asemenea.

Camera era impregnată cu mirosurile normale de spital – medicamente, iod, antiseptice – dar peste toate acestea mai puternic se simţea un altul, cel de fum.

Kitty închise uşa şi, mergând pe călcâie, se apropie de pat. Se uită în jos la Jakob, cu ochii în lacrimi.

Primul ei gând fu acela de furie faţă de doctori, pentru că îl răseseră în cap. De ce făcuseră asta? O să dureze o veşnicie până îi va creşte părul la loc; iar doamnei Hyrnek îi plăceau la nebunie cârlionţii lui negri, lungi. Băiatul arăta ciudat, mai ales cu acele umbre stranii de pe faţă… Abia atunci îşi dădu fata seama ce erau de fapt.

Acolo unde părul o protejase, pielea lui Jakob avea culoarea ei normală, mai închisă. În celelalte părţi, de la baza gâtului în sus, până la linia părului, era arsă sau pătată cu dungi vălurite, aproximativ verticale, negre şi gri, culoarea cenuşii şi a lemnului ars. Nu mai avea nici un centimetru de piele de culoarea obişnuită a tenului său, poate exceptând puţin zona sprâncenelor. Şi acestea fuseseră rase, iar în locul lor rămăseseră două semiluni mici, roz-maronii. Însă buzele, pleoapele, lobii urechilor erau toate decolorate. Arăta mai mult a o mască tribală, o efigie făcută pentru o paradă de carnaval, decât o faţă vie.

Pe sub aşternut, pieptul său se ridica şi se lăsa neregulat. Un şuierat slab îi răzbătea printre buze.

Kitty întinse mâna şi atingând-o pe-a lui, pe pătură. Palmele lui, pe care băiatul le ridicase în faţă ca să pareze explozia de fum, erau la fel de brăzdate ca şi faţa.

Atingerea ei stârni o reacţie: capul se întoarse dintr-o parte în alta; pe faţa lividă se văzu în treacăt o expresie

de disconfort. Buzele gri se răsfrânseră, se mişcară; băiatul încerca să vorbească. Kitty îşi retrase mâna, însă veni mai aproape.

— Jakob?

Pleoapele tremurară şi se deschiseră aşa de brusc, că fata nu avu cum să nu sară în spate şocată, izbindu-se dureros într-un colţ al noptierei. Fata se aplecă din nou, dar îşi dădu seama imediat că Jakob nu este conştient. Ochii lui priveau drept în faţă, deschişi dar lipsiţi de vedere. Pe fondul pielii negre-cenuşii, aceştia arătau decoloraţi şi limpezi ca două pietre de opal, albe ca laptele. În acel moment, fata se întrebă dacă nu cumva era orb.

Când sosiră doctorii, însoţiţi de domnul şi doamna Hyrnek şi de mama lui Kitty, care venea gălăgioasă în urma lor, o găsiră îngenuncheată lângă marginea patului, strângându-i mâinile lui Jakob, cu capul aşezat pe pătură. Reuşiră cu greu s-o ia de-acolo.

Acasă, Kitty fu asaltată de întrebările angoasante ale părinţilor ei; fără să le dea prea multe explicaţii urcă scările, la etaj. Timp de câteva minute lungi, fata stătu în faţa oglinzii, privindu-şi faţa obişnuită, nepătată. Îşi văzu pielea netedă, părul des, închis la culoare, buzele şi sprâncenele, pistruii de pe mână, aluniţa de pe o latură a nasului. Erau toate la fel, ca şi cum n-ar fi fost normal să fie aşa.

Mecanismele legii, aşa cum era ea, se puneau încet, dar sigur, în mişcare. Chiar dacă Jakob încă zăcea inconştient pe patul de spital, poliţia veni la familia lui Kitty pentru o declaraţie, spre neliniştea părinţilor ei. Kitty repovesti ce ştia ea concis şi fără înflorituri, timp în care o tânără poliţistă lua notiţe.

— Sperăm că nu vor fi probleme, doamnă ofiţer! zise tatăl lui Kitty, când aceasta încheie.

— N-am vrea una ca asta, adăuga mama. Chiar n-am vrea!

— Va fi o investigaţie, spuse poliţista, încă scriind.

— Cum veţi da de el? întrebă Kitty. Nu ştiu cum îl chema şi am uitat şi numele... c*reaturii.*

— Putem să-i dăm de urmă după maşină. Dacă s-a ciocnit de stâlp, după cum spui, vehiculul va fi ridicat de un atelier oarecare ca să fie reparat. Atunci vom putea stabili adevărul.

— *Ştiţi* adevărul, zise Kitty pe un ton sec.

— Nu vrem să avem probleme, spuse iarăşi tatăl ei.

— Ţinem legătura, răspunse poliţista. Apoi îşi închise cu zgomot carneţelul.

Maşina, un Rolls Royce Silver Thruster, fu rapid localizată, iar identitatea proprietarului ei reperată. Acesta era domnul Julius Tallow, un magician care lucrase pentru domnul Underwood la Ministerul de Interne. Deşi nu era un ministru important, avea relaţii sus puse şi era o figură cunoscută în oraş. Bărbatul admise vesel că el lansase Bomba Neagră asupra celor doi copii din Wandsworth Park într-adevăr, voia să se ştie că era mândru de ce făcuse. La momentul acela, conducea liniştit, când dintr-odată, a fost atacat de indivizii respectivi. Aceştia i-au spart parbrizul cu un proiectil, aşa încât el a pierdut controlul maşinii, apoi l-au abordat agresiv agitând spre el două prăjini de lemn. În clipa aceea a reacţionat pe loc, în legitimă apărare, doborându-i înainte ca ei să aibă ocazia să-l atace. Considera că răspunsul lui a fost unul reţinut, date fiind circumstanţele.

— Ei, evident minte, spuse Kitty. În primul rând, noi nu eram departe de drum, şi dacă a acţionat în legitimă apărare la marginea drumului, cum explică atunci că noi am fost găsiţi tocmai la pod? L-aţi arestat?

Poliţista păru surprinsă.

— Este un magician! Nu-i aşa simplu! Neagă acuzaţiile. Cazul va fi audiat la tribunal, luna viitoare. Dacă doriţi să mergeţi mai departe, atunci trebuie să vă prezentaţi şi să depuneţi mărturie împotriva domnului Tallow.

— Bun, comentă Kitty. Abia aştept!

— Nu va fi prezentă, vorbi tatăl ei. A făcut deja destule pagube! Kitty pufni, dar nu spuse nimic. Părinţii ei detestau ideea de a se confrunta cu magicienii şi dezaprobau profund faptul că încălcase teritoriul interzis al parcului. La întoarcerea ei teafără de la spital, păreau chiar mai furioşi pe ea decât pe domnul Tallow – o situaţie care fetei îi trezi un puternic resentiment.

— Ei, e hotărârea dumneavoastră, conchise poliţista. Oricum, vă trimit detaliile.

Timp de o săptămână şi mai bine, în spital, nu se vorbi deloc despre starea lui Jakob, iar vizitele la el erau interzise. Disperată să afle noutăţi despre el, Kitty îşi făcu în cele din urmă curaj să parcurgă pe jos drumul până la reşedinţa familiei Hyrnek, pentru prima dată de la incident. Fata păşi rezervată pe aleea cunoscută, nesigură de cum va fi primită; îşi simţea conştiinţa încărcată.

Însă doamna Hyrnek fu destul de politicoasă, chiar o strânse pe Kitty la pieptul ei plin şi o îmbrăţişă prelung înainte să o poftească înăuntru. O conduse în bucătăria în care ca de obicei se simţea puternic şi pătrunzător mirosul de mâncare gătită. Castroane de legume tăiate în jumătăţi stăteau pe mijlocul mesei demontabile; de-a lungul peretelui se întindea dulapul mare din stejar, umplut ochi cu farfurii decorate ţipător. Pe pereţii întunecaţi erau agăţate ustensile de bucătărie de tot felul. Bunica lui Jakob stătea în scaunul ei înalt lângă plita uriaşă, de culoare neagră, amestecând cu o lingură cu coadă lungă într-o cratiţă cu supă. Totul era normal, până la ultima crăpătură familiară din tavan.

Numai Jakob lipsea din peisaj.

Kitty se aşeză la masă şi acceptă să-i fie oferită o cană mare cu ceai puternic aromat. Cu un oftat adânc şi un scârţâit de lemn care cedează, doamna Hyrnek se aşeză pe scaunul din faţa ei. Preţ de câteva minute nu vorbi – faptul în sine fiind o întâmplare unică. La rândul ei, Kitty nu se simţea în stare să înceapă o conversaţie. Lângă

plită, bunica lui Jakob continua să amestece în supa aburindă.

În sfârşit, doamna Hyrnek luă o sorbitură grosolană de ceai, înghiţi şi vorbi brusc:

— S-a trezit azi-dimineaţă! zise ea.

— A, da? E…?

— E aşa cum ne aşteptam să fie, ceea ce nu înseamnă că e bine!

— Nu! Dar dacă e conştient, asta e bine, nu-i aşa? O să se facă bine? Doamna Hyrnek făcu o faţă expresivă.

— Of! A fost o Bombă Neagră! Faţa lui nu o să mai se refacă. Kitty îşi simţi ochii în lacrimi.

— Deloc?

— Arsura e prea puternică. Cred că-ţi dai seama! Doar l-ai văzut. Dar de ce el să…? Kitty se încruntă. Adică… eu sunt bine şi…

— Am fost şi eu lovită! Amândoi am fost…

— Tu? Tu n-ai fost lovită!

Doamna Hyrnek se bătu uşor cu degetele pe faţă şi se uită la *Kitty cu* aşa un aer incriminator, încât fata se ghemui cu spatele în zid şi nu mai îndrăzni să continue. Doamna Hyrnek o cântări un timp din ochi cu privirea unui vasilisc, după care începu din nou să soarbă din ceai.

Kitty vorbi în şoaptă:

— Îm-îmi pare tare rău, doamnă Hyrnek!

— Să nu-ţi pară rău! Nu tu mi-ai rănit fiul!

— Dar nu e nici un mod să-l facem ca înainte? întrebă Kitty. Adică, poate doctorii nu au tratamente, dar nici magicienii n-au cum să-l ajute?

Femeia clătină din cap.

— Efectele sunt permanente! Chiar dacă n-ar fi, oricum, nici un magician n-ar vrea să ne ajute!

Kitty se încruntă.

— *Trebuie* să ne ajute! Cum să nu vrea? Ce-am făcut noi a fost din greşeală. Ce a făcut el a fost o cruzime premeditată. Se înfurie şi mai tare: A vrut să ne omoare,

doamnă Hyrnek! Tribunalul *trebuie* să înţeleagă asta! Eu şi Jakob le vom spune asta, luna viitoare la proces – o să se facă mai bine până atunci, nu? O să-i demontăm varianta lui Tallow bucată cu bucată şi atunci o să-l închidă în Turn. Apoi vor găsi o modalitate să-l ajute pe Jakob, o să vedeţi, doamnă Hyrnek!

Chiar în toiul înflăcărării discursului ei, îşi dădu seama cât de goale erau cuvintele ei. Însă, cu toate astea, replica doamnei Hyrnek o surprinse.

— Jakob nu va veni la proces, dragă! Şi nici tu n-ar trebui să te duci. Părinţii tăi nu vor asta şi au mare dreptate. Nu este înţelept!

— Dar *trebuie,* dacă vrem să le spunem…

Doamna Hyrnek întinse mâna peste masă şi-şi aşeză palma ei mare, roz peste cea a lui Kitty.

— Ce crezi că o să se întâmple cu firma Hyrnek şi fiii dacă Jakob se implică într-un proces împotriva magicienilor? Ei? Domnul Hyrnek va pierde totul în douăzeci şi patru de ore. Ne vor închide sau vor transfera afacerea companiei Jaroslav sau vreunei alte firme concurente. Şi în plus…, zâmbi ea tristă, de ce să vă mai obosiţi? N-am avea nici o şansă *să câştigăm!*

Kitty era prea şocată ca să poată spune ceva. Reuşi, într-un final, să îngaime:

— Dar am fost chemată să mă prezint, şi la fel şi Jakob! Doamna Hyrnek ridică din umeri.

— O asemenea invitaţie poate fi foarte uşor refuzată. Autorităţile chiar ar prefera să nu fie deranjate pentru orice fleac. Doi copii obişnuiţi? Este o pierdere de timp preţios. Ascultă-mă pe mine, drăguţă! Nu te duce la tribunal! Nu poate ieşi nimic bun din asta.

Kitty privea fix la faţa de masă uzată.

— Dar asta ar însemna să-l lăsăm pe domnul Tallow să scape basma curată, şopti ea. Nu pot, n-ar fi corect!

Doamna Hyrnek se ridică brusc în picioare, scaunul ei scrâşnind pe plăcile de gresie.

— Aici nu e vorba de „corectitudine”, fetiţo, zise ea.

Este o problemă de bun-simţ. Şi, în orice caz – luă într-o mână un castron cu varză tăiată şi merse spre plită –, nu se ştie dacă domnul Tallow va scăpa aşa basma curată cum crezi. Cu o mişcare din încheieturi, femeia înclină vasul şi vărsă varza, care şuieră şi se umflă într-o oală de apă clocotită. Lângă plită, bunica lui Jakob dădea din cap şi rânjea prin aburi, ca un spiriduş-goblin, amestecând, amestecând şi tot amestecând în supă cu mâinile ei osoase şi noduroase pe lingură.

13
Kitty

Trecură trei săptămâni în care, printr-un amestec de încăpăţânare şi mândrie, Kitty se strădui din răsputeri să reziste la toate încercările celorlalţi de a o face să se abată de la drumul pe care îl alesese. Cu cât încercau mai mult să o ameninţe părinţii ei sau o linguşeau, cu atât mai hotărâtă devenea ea: era decisă să meargă la tribunal în ziua programată, ca să se asigure că se va face dreptate.

Noutăţile legate de starea lui Jakob îi întăreau hotărârea. Acesta era în continuare în spital, treaz, lucid, dar incapabil să vadă. Familia lui spera că văzul îi va reveni în timp. Gândul că era posibil ca Jakob să nu mai vadă niciodată o făcea pe Kitty să tremure de durere şi de furie.

Dacă părinţii ei ar fi putut, ar fi refuzat citaţia când aceasta a fost adusă de poliţişti. Dar reclamanta era Kitty: era nevoie de semnătura ei pentru a sista judecarea cauzei, iar ea nu voia să şi-o dea. Procesul continuă şi, în dimineaţa respectivă, Kitty se prezentă în faţa Marii Porţi a Tribunalului, la opt şi jumătate fix, îmbrăcată cu sacoul ei elegant şi cu pantalonii ei buni din velur. Părinţii nu o însoţeau; refuzaseră să vină.

În jurul ei era o grămadă pestriţă de oameni care se îmbulzeau şi o înghionteau cu coatele, aşteptând să se deschidă uşile. Într-un colţ mai retras al străzii, câţiva copii săraci se foiau înainte şi înapoi, încercând să vândă produse de patiserie calde şi plăcinte aflate pe tăvi mari de lemn. Kitty îşi ţinea geanta strâns de câte ori aceştia treceau pe aproape. Observă de asemenea câţiva comercianţi, oameni obişnuiţi ca şi ea, îmbrăcaţi în costumele lor bune, cu toţii palizi şi teribil de emoţionaţi.

De departe cel mai mare grup de persoane era format din magicieni, toţi cu feţe îngrijorate, dar eleganţi în costumele lor de Piccadilly, cu pelerinele şi robele lor oficiale. Kitty inspecta chipurile, uitându-se după domnul Tallow, însă acesta nu se zărea pe nicăieri. De pe margine, masivi şi musculoşi, străjuind mulţimea, se vedeau de pază agenţi ai Poliţiei de Noapte.

Uşile se deschiseră, se auzi un fluierat; mulţimea dădu năvală înăuntru.

În şir, fiecare vizitator se prezentă în faţa unui oficial îmbrăcat în uniformă cu roşu şi auriu. Kitty îşi spuse numele; bărbatul cercetă o foaie de hârtie.

— Sala de judecată numărul 27, zise el. Scările din stânga, apoi chiar în capul lor faci dreapta. A patra uşă. Grăbeşte-te!

O împinse pe sub o arcadă înaltă de piatră, şi fata se pomeni pe holurile răcoroase de marmură ale tribunalului. Busturi de piatră reprezentând bărbaţi şi femei priveau imperturbabil în jos din nişele din ziduri; oameni tăcuţi se agitau de colo-colo. Aerul vibra de gravitate şi linişte, şi în jur se simţea un miros clar de dezinfectant. Kitty urcă scările şi-şi croi drum de-a lungul unui coridor aglomerat, până ce ajunse la uşa sălii de judecată numărul 27. În faţa ei era o bancă de piatră. O plăcuţă inscripţionată deasupra acesteia îi instruia pe toţi cei citaţi în procese să se aşeze şi să aştepte să fie strigaţi.

Kitty se aşeză şi aşteptă.

În următoarele cincisprezece minute, câteva persoane gânditoare se strânseră una câte una în faţa uşii respective. Pe bancă sau în picioare, toată lumea tăcea, absorbită de gânduri. Cei mai mulţi erau magicieni, care studiau teancuri întregi de documente legale, scrise pe foi având antete cu stele şi semne complexe, şi care încercau pe cât posibil să nu se privească în ochi unul pe altul.

Uşa sălii de judecată numărul 27 se deschise. Un tânăr

care purta pe cap o şapcă verde, dichisită şi avea o expresie energică pe faţă, îşi iţi capul de după ea.

— Kathleen Jones! strigă el. Este aici? Urmează cazul ei!

— Eu sunt!

Inima lui Kitty bătea cu putere; îşi simţea mâinile zvâcnind.

— Bun! Julius Tallow! Este aici? Avem nevoie şi de el. Tăcere pe coridor. Domnul Tallow nu ajunsese.

Tânărul se strâmbă.

— Ei, nu putem pierde vremea! Dacă nu-i aici, nu-i aici! Domnişoară Jones, dacă sunteţi drăguţă... Băiatul o pofti pe Kitty în sală şi închise uşa în urma lor. Apoi îi spuse: Acela de acolo este scaunul tău, domnişoară Jones! Instanţa este pregătită să înceapă.

Sala de judecată era mică, pătrată şi inundată de o lumină melancolică, colorată, filtrată prin două ferestre mari, arcuite, cu vitralii. Imaginile din ambele ferestre prezentau cavaleri-magicieni viteji. Unul, îmbrăcat în armură, tocmai înfigea o sabie în burta unei fiare mari, demonice, toată numai gheare şi dinţi ca nişte cioturi. Altul, purtând un coif şi un fel de capă lungă, albă, exorciza un spiriduş hidos, care cădea într-o groapă neagră, pătrată, care se căscase în pământ. Ceilalţi pereţi ai încăperii erau îmbrăcaţi în lambriuri de lemn închis la culoare. Tavanul era şi el de lemn, sculptat în aşa fel încât semăna cu o boltă arcuită, din piatră, a unei biserici. Sala avea un aspect înspăimântător de modă veche. Aşa cum, probabil, se şi intenţionase, Kitty se simţi copleşită de admiraţie şi sfială, negăsindu-şi locul acolo.

În dreptul unui perete se vedea o platformă înaltă, pe care, în spatele unei mese lungi, era instalat un tron uriaş din lemn. La unul din capetele mesei era un mic birou, unde stăteau trei grefieri îmbrăcaţi în negru, care scriau grăbiţi la calculator şi frunzăreau nişte teancuri de hârtie. Kitty merse în faţa acestei platforme, în direcţia

arătată de braţul întins al tânărului, spre un scaun izolat cu spătar înalt, care se profila în faţa ferestrelor. Aici se aşeză. Un alt scaun asemănător era vizavi de ea, lipit de perete.

Pe partea opusă platformei, câteva bănci publice erau separate de pupitrul instanţei de un grilaj de alamă. Spre surprinderea lui Kitty, câţiva spectatori erau deja adunaţi acolo.

Tânărul se uită la ceasul de la mână, inspiră adânc, apoi strigă aşa de tare, încât Kitty sări de pe scaun:

— Toată lumea sus! urlă el. Intră curtea: doamna Fitzwilliam, magician de al patrulea nivel, şi judecător al acestei instanţe! Toată lumea sus!

Un scrâşnet de scaune şi hârşâit de pantofi. Kitty, grefierii şi publicul se ridicară în picioare. În acelaşi timp, se deschise o uşă aflată pe peretele cu lambriu din spatele tronului, şi o femeie în robă neagră şi cu glugă pe cap intră în sală. Se aşeză pe jilţ şi îşi lăsă gluga pe spate, dezvelind astfel un cap tânăr cu păr negru, tuns scurt, având cam mult ruj pe buze.

— Mulţumesc, doamnelor şi domnilor! Luaţi loc, vă rog! Tânărul aprod salută în direcţia tronului şi se retrase într-un colţ discret, pe un scaun.

Judecătoarea afişă spre asistenţă un zâmbet reţinut, rece.

— Bună dimineaţa, tuturor! Vom începe cred cu cazul lui Julius Tallow, magician de al treilea nivel, şi al lui Kitty Jones, un om de rând din Balham. Domnişoara Jones a ales să se prezinte, după cum văd; unde este domnul Tallow?

Tânărul sări în picioare ca un hopa-mitică.

— Nu este aici, doamnă preşedinte! Salută apoi elegant şi luă iarăşi loc.

— Observ asta! Unde este? Tânărul sări iarăşi de pe scaun.

— Nu am nici cea mai vagă idee, doamnă!

— Ei, păcat! Grefieri, notaţi vă rog că domnul Tallow

urmează să plătească o amendă pentru sfidarea curţii. Şi să începem…

Judecătoarea îşi puse o pereche de ochelari pe nas şi studie câteva minute nişte foi. Kitty stătea dreaptă în scaun, paralizată de emoţie. Judecătoarea îşi scoase ochelarii şi, privind-o pe fată, întrebă:

— Kathleen Jones? Kitty se ridică rapid.

— Da, doamnă!

— Ia loc, ia loc! Ne place să fim cât mai puţin protocolari pe cât posibil. Câţi ani ai, dragă?

— Treisprezece, doamnă!

— Aha! Fiind tânără şi de origine comună, după cum rezultă de aici – înţeleg că tatăl tău este *asistent de vânzări* şi mama *ta, femeie de serviciu* (rosti aceste vorbe cu un uşor dezgust în glas) – este foarte posibil ca acest cadru august să te fi copleşit. Judecătoarea arătă cu mâna prin sală: Dar nu-ţi fie teamă! Acesta este un tribunal, unde până şi cei „mai puţin egali” dintre noi sunt bine-veniţi, cu condiţia să spună adevărul. Ai înţeles? Kitty avea un nod în gât; simţi că-i vine greu să se exprime clar.

— Da, doamnă!

— Foarte bine! Atunci s-auzim varianta ta despre caz. Începe, te rog!

Preţ de câteva minute, cu o voce destul de răguşită, Kitty prezentă în mare varianta ei despre evenimente. Începu mai stângaci, dar pe parcurs se dezmorţi, intrând în cât mai multe detalii. Sala asculta în linişte, inclusiv judecătoarea, care se uita la fată impasibil, prin ochelari. Grefierii tastau cu repeziciune în faţa computerelor.

Fata încheie cu o descriere înflăcărată a stării de sănătate a lui Jakob, ca urmare a vrăjii Bomba Neagră. Când tăcu, o linişte apăsătoare se lăsă în sală. Cineva, undeva, tuşi. În toiul discursului ei, afară începuse să plouă. Stropii cădeau uşor în geamuri; iar lumina din încăpere devenise apoasă şi murdară.

Judecătoarea se lăsă pe spătarul jilţului.

— Grefieri ai curţii, aţi notat tot?

Unul dintre cei trei bărbaţi în negru înălţă capul.

— Da, doamnă!

— Foarte bine! Judecătoarea se încruntă, ca şi cum răspunsul n-ar fi mulţumit-o. În absenţa domnului Tallow, trebuie să accept, împotriva voinţei mele, această versiune a evenimentelor. Verdictul instanţei...

O ciocănitură puternică răsună brusc în uşa sălii de judecată.

Inima lui Kitty, care, la auzul cuvintelor judecătoarei ajunsese în al nouălea cer, se înnegură iarăşi cu o neagră presimţire. Tânărul cu şapcă verde se repezi să deschidă uşa şi, în acel moment, fu cât pe ce să fie călcat în picioare de Julius Tallow, care năvăli în sală. Îmbrăcat într-un costum gri cu dungi roz, subţiri ca firul de păr, şi cu bărbia îndreptată înainte, acesta merse cu paşi mari până la scaunul liber şi se aşeză hotărât pe el.

Kitty îl privi cu ură. Bărbatul îi susţinu privirea cu un rânjet voalat şi apoi se uită la judecătoare.

— Domnul Tallow, presupun! zise aceasta.

— Da, doamnă! Lăsă ochii în jos: Cu îngăduinţă...

— *Aţi întârziat,* domnule Tallow!

— Da, doamnă! Cu umilinţă, îmi prezint scuzele în faţa curţii. Am fost reţinut azi-dimineaţă cu treburi la Ministerul de Interne, doamnă! Situaţie de urgenţă – o mică problemă cu trei folioţi cu cap de bivol care umblau liberi prin Wapping. O posibilă acţiune teroristă! A trebuit să instruiesc Poliţia de Noapte cu cele mai bune metode pentru a se ocupa de ei, doamnă! Adoptă o postură expansivă şi făcu cu ochiul spre mulţime: O grămadă de fructe, învelite în miere de albine – asta le vine de hac! Dulceaţa îi atrage, înţelegeţi, şi atunci...

Judecătoarea lovi în pupitru cu ciocănelul.

— Nu vă supăraţi, domnule Tallow, dar asta chiar nu contează aici! Punctualitatea este vitală pentru cursul firesc al justiţiei. Consider că vă faceţi vinovat de sfidarea curţii şi vă amendez cu cinci sute de lire!

Bărbatul lăsă bărbia în piept, într-un gest de supunere.
— Da, doamnă!
— Totuşi… Vocea judecătoarei se înmuie puţin. Aţi ajuns tocmai la timp să daţi declaraţia. Expuneţi versiunea dumneavoastră, pe cea a domnişoarei Jones deja am audiat-o! Ştiţi care sunt acuzaţiile! Cum vă declaraţi?
— Nevinovat, doamnă! Tipul era iar în picioare, umflându-se în pene, plin de încredere agresivă. Dungile de pe piept se lăţeau asemenea unor corzi de harpă, ciupite de cineva. Cu regret vă spun, doamnă, că trebuie să vă povestesc un incident de o sălbăticie aproape inimaginabilă, în care doi huligani – inclusiv, îmi pare rău că zic asta, tânăra domnişorică de colo – au tăbărât asupra maşinii mele cu intenţia de a mă jefui şi răni. A fost pur şi simplu o chestie de noroc; având puterea pe care o am – slavă Domnului –, am reuşit să mă feresc de ei şi să mă salvez.
Continuă să-şi dezvolte minciuna vreme de aproape douăzeci de minute, furnizând detalii cumplite despre ameninţările crude făcute de cei doi atacatori. Frecvent, divaga în mici anecdote care aminteau instanţei despre rolul său important în guvern. În tot acest timp, Kitty reuşi să stătea pe scaun, palidă la faţă de nervi, cu pumnii încleştaţi şi unghiile înfipte în piele. O dată sau de două ori, observă că judecătoarea clatină din cap la vreun detaliu neplăcut; doi dintre grefieri se sufocară de indignare când domnul Tallow descrise cum mingea de crichet i-a lovit parbrizul, iar spectatorii din sală articulau „o”-uri şi „a”-uri din ce în ce mai des. Fata presimţea în favoarea cui înclina acum balanţa.
În final, când domnul Tallow descrise cu falsă modestie cum a ordonat ca Bomba Neagră să fie îndreptată numai asupra liderului găştii – Jakob – întrucât dorinţa lui a fost să fie cât mai puţini răniţi, Kitty nu mai putu să se abţină.
— Asta-i o altă minciună! ţipă ea. A fost îndreptată şi către mine! Judecătoarea bătu în mod repetat cu

ciocănelul în masă.

— Linişte în sală!

— Dar este atât de evident că e neadevărat! zise Kitty. Stăteam chiar lângă el! Creatura-maimuţă a tras înspre amândoi, aşa cum a ordonat domnul Tallow. Explozia m-a doborât la pământ şi mi-am pierdut cunoştinţa. Ambulanţa m-a dus la spital.

— Linişte, domnişoară Jones! Kitty se mai domoli.

— Îmi… pare rău, doamnă!

— Domnule Tallow, dacă doriţi puteţi continua!

La scurt timp după aceea, magicianul îşi încheie pledoaria, lăsându-i pe cei din public să şoptească agitaţi între ei. Doamna Fitzwilliam cugetă un timp, apoi se aplecă în stânga şi în dreapta de câteva ori să schimbe păreri în şoaptă cu grefierii. În cele din' urmă, lovi cu degetul în masă. În sală se făcu linişte.

— Acesta este un caz dificil şi nefericit, începu judecătoarea, iar instrumentarea lui este îngreunată şi de lipsa martorilor. Avem numai cuvântul unei persoane împotriva alteia. *Da,* domnişoară Jones, ce doriţi?

Kitty înălţase politicos o mână.

— Mai există un martor, doamnă! Jakob!

— Dacă este aşa, de ce nu se află aici?

— Nu se simte bine, doamnă!

— Familia lui ar fi putut veni în locul lui! Au ales să nu se prezinte. Poate consideră că nu au sorţi de izbândă.

— Nu, doamnă, zise Kitty. Sunt speriaţi!

— Speriaţi? Judecătoarea înălţă din sprâncene. E ridicol! De ce? Kitty ezită, dar nu mai avea ce să facă:

— De represalii, doamnă! Se tem de ce li s-ar putea întâmpla dacă depun mărturie în proces împotriva unui magician.

La astfel de vorbe, sala începu să se agite. Cei trei grefieri se opriră din scris, miraţi. Tânărul cu şapcă verde rămase gură-cască în colţul lui. Doamna Fitzwilliam miji ochii. Se văzu nevoită să lovească destul de tare cu ciocănelul în masă, ca să restabilească liniştea în sală.

— *Domnişoară Jones,* spuse ea, dacă îndrăzneşti să mai rosteşti asemenea aiureli, eu însămi îţi intentez un alt proces. Să nu mai vorbeşti iarăşi neîntrebată!

Kitty îl văzu pe domnul Tallow cum rânjeşte fără să se mai ascundă. Se strădui să-şi reţină lacrimile.

Judecătoarea o privi sever pe Kitty şi continuă:

— Acuzaţia ta deplasată nu face decât să se alăture dovezilor grele care s-au adunat împotriva dumitale. *Nu vorbi!* Copleşită de şoc, Kitty deschisese automat gura. Doamna judecător reluă: De fiecare dată când mai spui ceva, îţi agravezi situaţia! E limpede că, dacă prietenul tău ar fi avut încredere în povestea ta, s-ar fi aflat şi el astăzi aici. Şi la fel de clar e că tu n-ai fost lovită de Bomba Neagră cum tocmai ai pretins, altfel nu te-ai fi simţit – cum să mă exprim? – atât de bine ca acum! Judecătoarea se opri să ia o gură de apă. Apoi: Aproape că-ţi admir îndrăzneala de a te prezenta în faţa instanţei cu aceste susţineri şi de a acuza totodată un cetăţean atât de important cum este domnul Tallow. Întinse mâna spre magician, care luase o faţă mulţumită, de pisică mângâiată. Totuşi, asemenea litigiu nu poate să dureze o zi întreagă într-un tribunal. Afirmaţiile domnului Tallow sunt susţinute de buna lui reputaţie şi de suma uriaşă plătită de el pentru a repara pagubele cauzate de tine. Declaraţia ta nu este susţinută de nimic, în afară de nişte acuzaţii deplasate, pe care cred că le-ai inventat! (Murmure în sală.) De ce? Pur şi simplu pentru că, dacă minţi în legătură cu Bomba Neagră – spunând că te-a lovit şi pe tine, când este evident că nu a fost aşa –, instanţa nu are nici un motiv să accepte restul poveştii tale. Mai mult decât atât, nu poţi aduce nici un martor, nici măcar pe prietenul tău, cealaltă „parte vătămată”. După cum au demonstrat-o ieşirile tale, ai o fire înflăcărată şi turbulentă, cu accese de furie la cea mai mică ocazie. Dacă iau în calcul aceste puncte, nu pot ajunge decât la un singur fapt pregnant, pe care m-am străduit să-l ignor până acum. Şi anume: dincolo de

toate, eşti în acelaşi timp un minor şi un om de rând, al cărui cuvânt nu prea poate fi crezut în faţa celui al unui slujitor de încredere al statului!

În momentul acela judecătoarea inspiră adânc şi, din sală, se auziră câteva şoapte de aprobare:

— Aşa-i! Aşa-i!

Unul dintre grefieri ridică privirea şi murmură:

— Bine spus, doamnă!

Apoi îşi vârî iar nasul în calculator.

Kitty se făcu mică de tot în scaunul ei, simţindu-se cuprinsă de o disperare apăsătoare. Nu putea să se uite nici la judecătoare, nici la grefieri şi, în nici un caz, la odiosul de domn Tallow. Aşa că îşi fixă privirea în podea, urmărind umbrele stropilor de ploaie care se scurgeau pe jos. Acum nu-şi mai dorea decât să iasă de acolo.

— În concluzie – judecătoarea luase acum o înfăţişare de demnitate absolută – instanţa hotărăşte că nu ai dreptate, domnişoară Jones, dar renunţă la acuzaţia împotriva ta! Dacă ai fi fost mai în vârstă, sigur ai fi primit o condamnare cu executare. Dar dată fiind această situaţie şi din moment ce domnul Tallow deja v-a aplicat o pedeapsă, considerată potrivită pentru gaşca voastră de cartier, mă abţin doar să te amendez pentru că ai irosit timpul instanţei.

Kitty înghiţi în sec. „*Te rog,* Doamne, să nu fie mult, te rog să nu fie… „Judecătoarea se pronunţă:

— Eşti amendată cu o sută de lire!

Nu era prea rău. Cu suma asta se descurca. Avea aproape 75 de lire în contul ei, la bancă. Judecătoarea mai adăugă:

— În plus, se obişnuieşte să se transfere cheltuielile de judecată suportate de câştigător în sarcina celeilalte părţi. Domnul Tallow ne datora cinci sute de lire pentru întârziere. Trebuie să plăteşti şi suma asta! Deci, suma totală pe care o datorezi instanţei este de şase sute de lire!

Şocată de ce aude, pe Kitty o luă cu ameţeală şi simţi

iarăşi că o podideşte plânsul, mai tare de data asta. Furioasă, îşi reţinu lacrimile. Nu va plânge! *Nu voia* să plângă! Nu acolo!

Reuşi să-şi transforme primul suspin într-o tuse tare, răsunătoare, în momentul acela, judecătoarea bătu de două ori cu ciocănelul.

— Şedinţa s-a încheiat! Kitty alergă afară din sală.

14
Kitty

Kitty fugi spre una dintre străduţele lăturalnice, cu macadam, din apropierea străzii Strand, unde plânse în voie. Apoi îşi şterse faţa şi, ca să se întremeze, cumpără un corn de la o cafenea persană aflată la colţul străzii, chiar vizavi de tribunal. În timp ce mânca, medita la ce avea de făcut. Ea sigur nu putea plăti amenda şi se îndoia că părinţii ei puteau. Asta însemna că avea o lună în care trebuia să facă rost de şase sute de lire, altfel ea – şi probabil şi părinţii ei – ajungeau la închisoarea datornicilor. Ştia acest lucru deoarece, chiar înainte de a ieşi din sala de judecată, unul dintre grefierii cu costum negru apăru lângă ea, o trase de mânecă şi îi puse în mâna tremurătoare un ordin de plată, pe care încă nu se uscase cerneala. Acolo scria negru pe alb care erau penalităţile.

Gândul că trebuia să-i informeze pe părinţi o făcu pe Kitty să simtă o durere ascuţită în piept. Nu-i venea să dea ochii cu ei; înainte de a se duce acasă, o să se plimbe pe malul apei.

Drumul pietruit se întindea din Strand până la Embankment, o alee de plimbare pietonală foarte plăcută, pe faleza Tamisei. Nu mai ploua, însă pietrele din pavaj erau întunecate şi bălteau de apă. Pe fiecare parte întâlneai obişnuitele prăvălii: bodegi de fast-food în stil oriental, buticuri pentru turişti, gemând de suveniruri kitsch, sau magazine naturiste, ale căror coşuri de sânger şi rozmarin la preţ redus erau ticsite afară, pe jumătate din trotuar.

Când nu mai avea mult şi intra în strada Embankment, Kitty auzi un bocănit rapid în spatele ei ce anunţă apariţia bruscă a unui baston şi a unui bătrân, care

şchiopăta şi se poticnea pe panta cu pietre alunecoase. Fata se feri din calea lui, însă mare îi fu mirarea să vadă că, în loc să treacă grăbit tot înainte, riscând să cadă în apă, bătrânul se opri gâfâind chiar lângă ea.

— Domnişoară Jones?

Rosti cuvintele şuierat, cu răsuflarea întretăiată. Fata răspunse grav:

— Da!

Probabil era un alt grefier cu vreo nouă pretenţie.

— Bun, bun! Staţi! Staţi să-mi trag puţin sufletul!

Asta dură câteva secunde, timp în care Kitty îl studie cu atenţie. Era un bărbat în vârstă, numai piele şi oase, chel în vârful capului, cu un semicerc de păr alb-murdar spre ceafă, care i se zburlea ca un guler încreţit. Era foarte slab la faţă, ai fi zis că-i bolnav, însă ochii îi erau luminoşi. Purta un costum îngrijit şi o pereche de mănuşi verzi, de piele; mâinile îi tremurau când se sprijinea în baston.

În sfârşit, vorbi normal:

— Scuză-mă pentru mai devreme! Mi-era teamă că nu te mai ajung! Mai întâi am apucat-o spre Strand şi apoi m-am întors. Intuiţia!

— Ce doriţi?

Kitty n-avea timp de pierdut cu bătrâni cu intuiţie.

— Da! S-ajung la subiect! Bun! Păi… Am fost în public mai devreme, la sala de judecată 27! Te-am văzut în acţiune!

Bătrânul o privi îndelung.

— Şi?

— Am vrut să te întreb. O singură chestiune. Simplă, dacă nu te superi!

— Nu vreau să vorbesc despre proces, mulţumesc!

Kitty dădu să se îndepărteze, însă, cu o viteză surprinzătoare, bătrânul îi bară drumul cu bastonul. Furia punea din nou stăpânire pe ea; cu starea ei de spirit de acum, n-ar fi fost imposibil să dea cu piciorul într-un bătrânel pe stradă. Aşa că îi explică din nou:

— *Daţi-mi voie!* N-am nimic de spus!

— Am înţeles asta! Serios! Ar putea fi în avantajul tău, totuşi. Ascultă şi hotărăşti după aceea. Bomba Neagră! Am stat în spatele sălii, sunt şi un pic surd. Mi s-a părut că te-am auzit zicând că Bomba Neagră te-a lovit şi pe tine.

— Da! Aşa a fost!

— O! Ai spus că ai leşinat după impact.

— Da!

— În jurul tău erau numai flăcări şi fum. Căldură pârjolitoare?

— Da! Acum eu…

— Dar instanţa nu a crezut.

— Nu! Acum chiar trebuie să plec.

Kitty ocoli bastonul şi parcurse cu paşi mărunţi şi repezi ultimii câţiva metri până la Embankment. Dar se înfurie văzând că, spre surprinderea ei, bătrânul o însoţeşte, împingând tot timpul bastonul în faţă, însă la un asemenea unghi încât fie o lovea peste picioare, fie o împiedica sau o forţa să pună piciorul în altă parte ca să nu se lovească de el. În cele din urmă, hotărî că nu mai suportă; apucă vârful bastonului şi, smulgându-l cu putere, îl dezechilibra pe bătrân, care se sprijini de zidul *falezei.* După care fata porni cu pas vioi mai departe, însă, ca şi mai devreme, auzi acelaşi bocănit sprinten, aproape în urma ei.

Se răsuci pe călcâie.

— Hei, *ia ascultă…*

Bătrânul încerca s-o ajungă din urmă, gâfâind, palid la faţă.

— Domnişoară Jones, vă rog! Vă înţeleg supărarea. Sincer! Dar sunt de partea dumneavoastră! Ce-ar fi dacă v-aş spune… Ce-ar fi dacă aş spune că pot să vă plătesc amenda pe care instanţa v-a impus-o? Toate cele şase sute de lire. Asta ar conta?

Fata îl privi atentă. Bătrânul reluă:

— A! Asta v-ar interesa! Văd că reacţionaţi.

Kitty simţea că inima i se zbate în piept de atâta furie şi confuzie.

— Despre ce vorbeşti? Încerci să-mi înscenezi ceva. Să fiu arestată pentru conspiraţie sau… sau ceva de genul ăsta…

Bătrânul zâmbi. Pielea de pe faţă i se întinse, strâns lipită de craniu.

— Domnişoară Jones, n-am deloc de gând să fac asta! Nu încerc să te vâr în nici un bucluc. Ascultă-mă! Numele meu este Pennyfeather! Uite cartea mea de vizită!

Vârî mâna în buzunarul hainei şi scoase de acolo o carte de vizită pe care i-o înmână fetei cu un zâmbet senin. Aceasta avea pe mijloc cuvintele: „TE. PENNYFEATHER, MAGAZIN DE MATERIALE PENTRU ARTIŞTI iar deasupra două pensule, încrucişate. În colţ era trecut un număr de telefon. Kitty luă cartea de vizită, cam nesigură. Bătrânul adăugă:

— Bun! Acum am să plec. Te las să-ţi faci plimbarea. E o zi numai bună, a ieşit soarele. Sună-mă dacă te interesează! Într-o săptămână!

Pentru prima dată până atunci, Kitty se strădui să fie politicoasă, deşi nu prea înţelegea nici ea de ce:

— Dar, domnule Pennyfeather, de ce m-aţi ajuta dumneavoastră? Nu înţeleg!

— Nu, dar o să înţelegi! Ahh! Ce?…

Strigătul său se datora îmbrâncelii grosolane primite din partea a doi tineri – evident magicieni după hainele lor scumpe – care, mergând pe stradă, râzând în hohote şi înfruptându-se din sandvişuri luate la pachet de la cafeneaua persană, se izbiseră de el şi aproape că-l împinseseră în şanţul de la marginea străzii. Aceştia îşi văzură mai departe de drum, veseli, fără măcar să se uite în urmă.

Kitty întinse o mână ca să-l ajute pe bătrân să se redreseze, dar o retrase surprinzând fulgerarea de mânie din ochii lui. Bătrânul îşi regăsi singur echilibrul, încet, apăsându-se cu putere în baston şi murmură ca pentru

sine:

— Iartă-mă! Of, acei… Parc-ar fi al lor oraşul ăsta! Cum… De fapt, poate chiar e! Deocamdată!

Privi de-a lungul străzii Embankment; departe, spre linia albastră a orizontului, oamenii îşi vedeau de treburile lor, trecând pe la tarabe sau rătăcind spre străzi lăturalnice, aglomerate. Pe apă, patru şlepuri încărcate cu cărbuni alunecau la vale. Rezemaţi pe margini, luntraşii fumau. Bătrânul îşi dezveli dinţii.

— Puţini dintre aceşti neghiobi ştiu ce zboară deasupra lor în văzduh, zise el. Sau măcar bănuiesc ce ţopăie în spatele lor pe stradă. Şi dacă, să zicem, ar afla, n-ar îndrăzni să-i înfrunte! Îi lasă pe magicieni să meargă ţanţoş printre ei; îi lasă să-şi construiască palatele lor pe spinarea poporului; îi lasă să târâie orice noţiune de dreptate şi justiţie în noroi. Dar tu şi cu mine – noi am văzut ce fac magicienii! Şi *cu cine fac* ceea ce fac! Poate că noi nu vom fi la fel de pasivi ca semenii noştri, nu? Bătrânul îşi netezi sacoul şi, dintr-odată, rânji. Trebuie să-ţi dai singură seama! Eu nu mai spun nimic. Doar atât: Cred că povestea ta este adevărată! Pe de-a întregul – chiar cred asta –, dar în mod deosebit în ceea ce priveşte Bomba Neagră! La urma urmei, cine ar fi aşa de nebun să sublinieze acest amănunt dacă nu ar avea nici o rană? A, de aceea este aşa de interesantă! Aştept telefonul dumneavoastră, domnişoară Jones!

Zicând acestea, bătrânul se întoarse în loc şi, cu mers vioi, o luă înapoi în susul străzii, lovind ritmic cu bastonul în pietrele de pe drum şi ignorând rugăminţile stăruitoare ale vânzătorului de plante, care stătea în uşa magazinului naturist. Kitty îl urmări cu privirea cum dă colţul pe Strand, ieşind din vizorul ei.

Aşteptând în bezna beciului, Kitty retrăise în gând amintirea unor întâmplări petrecute cândva. Ce mult părea de-atunci; cât de naivă fusese, să se prezinte în sala de judecată şi să ceară să i se facă dreptate. Furioasă, se înroşi la faţă: chiar şi acum amintirea era

dureroasă! Dreptate de la magicieni? Numai ideea în sine îi stârnea râsul. Era clar că singura alternativă posibilă era aceea de a acţiona direct Cel puţin, acum făceau *ceva,* demonstrau că îi sfidează.

Se uită la ceas. Anne stătuse multişor în camera secretă. În total, de Ziua Fondatorului furaseră unsprezece artefacte magice noi – nouă arme mici şi două bijuterii cu destinaţie necunoscută. Acum Anne le strângea la loc. Afară, se auzea cum se înteţise ploaia. Deşi drumul de la magazinul de obiecte artistice până la curtea părăsită era scurt, erau toţi uzi până la piele. Nici măcar în beci nu scăpau de umezeală: printr-o crăpătură adâncă din tavanul de ghips, şiroiau constant picuri de apă. Sub ea fusese aşezată o găleată neagră, foarte veche, care acum era plină ochi.

— Vrei s-o goleşti, Stanley? îl rugă Kitty.

Stanley stătea pe o ladă cu cărbuni, adus de umeri, cu capul pe genunchi. Ezită un pic cam mult; apoi se dădu jos, apucă găleata şi, străduindu-se s-o care dreaptă, în ciuda greutăţii, o duse în dreptul unui grătar de canalizare de lângă perete. Acolo o răsturnă.

— Nu înţeleg de ce nu repară ţeava aia, mârâi el, aşezând la loc găleata. Manevra nu durase mai mult de câteva secunde, dar între cărămizile uzate din duşumeaua beciului deja se formase o mică băltoacă.

— Pentru că vrem ca beciul să pară scos din uz, răspunse Kitty. Evident, nu? Stanley mormăi:

— Obiectele zac aici nefolosite. Nu-i un loc potrivit pentru ele! Din locul unde stătea, aproape de bolta de la intrare, Fred dădu aprobator din cap. Ţinea în mână un briceag şi îşi trecea degetul pe lamă.

— Ar trebui să ne lase să intrăm! zise el.

În celălalt capăt al micii încăperi, care era slab luminată de un singur bec, era o stivă de lemne, aparent puse în echilibru. Peretele din spatele ei părea rezistent, deşi uşor fisurat, dar ştiau cu toţii cum funcţiona mecanismul: un mâner de metal era apăsat în pământ şi,

în acelaşi timp, zidăria de deasupra butucilor se rabata cu o simplă atingere. Cunoşteau toţi râcâitul acela înfundat de perete şi mirosul rece, chimic ce emana din interior. Dar nu ştiau exact ce conţinea nişa secretă, din moment ce numai Anne, care era administratora grupului, avea voie să intre în tainiţa şefului. Ceilalţi întotdeauna rămâneau afară, de pază.

Kitty se foi cu spatele lipit de perete.

— N-are rost să le folosim încă pe toate, comentă ca. Trebuie să salvăm cât mai multe posibil, să aşteptăm până avem mai mult sprijin.

— Ca şi cum asta se va întâmpla vreodată! Stanley nu îşi reluase locul pe lada de cărbuni, ci păşea agitat de colo-colo prin beci. Continuă: Nick are dreptate! Oamenii de rând sunt ca vitele! Nu vor face niciodată nimic!

— Sunt atâtea arme înăuntru… se auzi gânditor Fred. Ar trebui să ne folosim mai mult de ele. Cum a făcut Mart!

— Nu prea *l-au ajutat,* remarcă Kitty. Prim-ministrul încă trăieşte. Şi Mart ce-a ajuns? Mâncare pentru peşti!

Intenţia ei fusese să-l rănească zicând astea, ceea ce se şi întâmplă. Stanley fusese bun prieten cu Martin. În vocea lui piţigăiată se simţea acum regretul:

— A avut ghinion! Pentru că sfera n-a fost destul de puternică. Ar fi putut să-l termine pe Devereaux şi jumătate din guvern. Ce-i cu Anne? De ce nu se grăbeşte?

— Te amăgeşti singur! comentă amar Kitty, continuând discuţia. Apărarea lor a fost foarte puternică. Mart n-a avut nici cea mai mică şansă! Câţi magicieni am ucis noi în ultimii ani? Patru? Cinci? Şi tot degeaba. Îţi zic eu, cu sau fără arme, ne trebuie o strategie mai bună!

— Când se întoarce, vorbi Stanley, o să-i spun ce-ai zis!

— *Ai fi în stare,* intrigantule! Vocea lui Kitty tăia în carne vie. Şi totuşi, numai simpla idee o făcu să se cutremure.

— Mi-e foame, interveni Fred.

Băiatul apăsă butonul de pe teaca briceagului şi scoase iarăşi lama. Kitty se uită la el.

— Dar ai mâncat mult la prânz. Te-am văzut eu.

— Iar mi-e foame!

— Să fii sănătos!

— N-am ce face dacă n-am mâncat destul.

Brusc, Fred se aplecă în faţă; degetele i se încovoiară uşor; se auzi un zbârnâit prin aer, iar briceagul se înfipse cu lama în cimentul dintre două cărămizi, la zece centimetri deasupra capului lui Stanley. Stanley înălţă uşor capul şi privi lung la mânerul care vibra; era cam verde la faţă.

Fred reluă:

— Vezi ce prost am aruncat? Asta pentru că mi-e foame! aprecie el, încrucişându-şi braţele.

— Mie mi s-a părut destul de bine! replică Kitty.

— Bine? Păi, l-am ratat!

— Dă-i briceagul înapoi, Stanley! Dintr-odată Kitty se simţea tare obosită. Stanley încă se chinuia să scoată cuţitul din zid, când trapa ascunsă se deschise deasupra stivei de lemne şi Anne ieşi. Nu mai avea asupra ei geanta micuţă cu care intrase.

— Iarăşi vă ciondăniţi? întrebă ea aspru. Haideţi, copii!

Se întoarseră la magazinul de obiecte artistice; vremea era la fel de udă şi de mohorâtă ca la venire, iar dispoziţia grupului se înrăutăţi tot mai mult. Intrară în magazin, împroşcând stropi în jur şi scoţând aburi pe nas şi pe gură. Fură întâmpinaţi de Nick, care le ieşi înainte, agitat şi cu faţa toată numai un zâmbet.

— Ce este? se interesă Kitty. Ce s-a întâmplat?

— Tocmai am primit veşti de la Hopkins, zise el pe nerăsuflate. Se întorc săptămâna asta. Vrea să ne spună ceva foarte important. O nouă misiune! Mai mare decât tot ce-am făcut până acum.

— Mai mare decât episodul de la Westminster Hall? Vocea lui Stanley părea sceptică.

Nick rânji.

— Nu vreau să întinez memoria lui Mart, dar mai mare chiar şi decât acel episod. Hopkins nu dă detalii în scrisoare, dar pomeneşte că va zgudui totul din temelii. Este ceea ce ne-am dorit dintotdeauna, fiecare dintre noi. Vom face ceva care ne va schimba norocul dintr-o lovitură. Este periculos, dar el e de părere că, dacă o facem cum trebuie, o să-i dăm pe magicieni jos de pe piedestal. Londra nu va mai fi la fel după aceea.

— Era şi cazul, spuse Anne. Stanley, du-te şi pune ceainicul pe foc!

15
Bartimaeus

Imaginaţi-vă decorul. Londra pe ploaie. Perdele cenuşii de apă se prăvăleau din nori, revărsându-se pe trotuare cu un ropot mai puternic decât lovitura de tun. Un vânt puternic împrăştia ploaia în diferite direcţii, suflând-o pe sub verande şi streşini, cornişe şi bolţi, înecând fiecare posibil refugiu sub un jet de stropi reci ca gheaţa. Era apă peste tot, stropi improşcând din asfalt, scurgându-se de-a lungul jgheaburilor sau strângându-se în colţurile subsolurilor şi deasupra rigolelor. Apa umplea ochi bazinele oraşelor. Orizontal, cădea potop prin ţevi, diagonal, se prelingea de-a lungul ţiglelor din acoperiş, vertical, se scurgea pe ziduri, pătând cărămizile cu nişte dâre măturate, ca de sânge. Apa picura printre grinzi şi printre crăpăturile din tavan. Atârna în aer, ca un fel de ceaţă albă, rece, şi deasupra, invizibil, în înălţimile negre ale cerului. Se infiltra în pereţii clădirilor şi în oasele locatarilor acestora, ghemuiţi la căldură.

În locurile subterane întunecate, şobolanii se cuibăreau unul în altul în bârlogurile lor, ascultând ecourile răpăitului de deasupra, în casele modeste, bărbaţi şi femei – oameni obişnuiţi – închideau obloanele, aprindeau toate luminile şi se strângeau ciorchine în jurul focurilor din vetre, cu căni de ceai aburinde în mână. Chiar şi magicienii se ascundeau, în vilele lor singuratice, de ploaia care nu contenea. Se închideau în atelierele lor de lucru, zăvorau uşile din fier şi, învăluiţi de norii invocatori de tămâie aprinsă, se lăsau absorbiţi de vise despre tărâmuri îndepărtate.

Şobolani, oameni de rând, magicieni: toţi căutau să se pună la adăpost. Şi putea cineva să le găsească vreo vină? Străzile erau pustii, toată Londra părea stinsă şi

închisă. Era aproape miezul nopţii, iar furtuna se abătea şi mai abitir asupra oraşului.

Nimeni în toate minţile n-ar fi ieşit pe afară într-o noapte ca asta.

Ham-ham!

Undeva, în mijlocul acestei ploi grozave, era un loc unde se întâlneau şapte străzi. În centrul intersecţiei, era postat un soclu de granit pe care se înălţa o statuie a unui bărbat masiv pe un cal. Bărbatul era surprins în mişcare, agitând o sabie, faţa sa având expresia îngheţată a unui strigăt de luptă eroic. Calul se sprijinea pe picioarele din spate, depărtate, iar copitele din faţă îi erau ridicate în aer. Fie încerca să arate un fel de sfidare dramatică, fie se pregătea să se avânte în luptă. Sau, pur şi simplu, se străduia să se scuture de tipul gras din spinarea lui. N-o să ştim asta niciodată. Dar ia te uită: sub burta calului, stând chiar în centrul soclului, cu coada înfăşurată elegant în jurul labelor, o pisică mare, gri.

Pisica părea că nu bagă în seamă vântul aspru care îi încreţea blana udă. Ochii ei frumoşi, galbeni scrutau neîntrerupt întunecimea, ca şi când ar fi vrut să străpungă desimea ploii. Numai uşoara aplecare a vârfurilor urechilor ei catifelate semnala nemulţumire faţă de împrejurările acelea. Una din urechi îi tresărea din când în când; altfel, ai fi zis că pisica e din piatră.

Noaptea era tot mai adâncă. Ploaia se înteţea. Înverşunat, mi-am strâns coada mai aproape şi am continuat să privesc străzile.

Timpul se scurgea greu.

Patru nopţi nu înseamnă prea mult nici chiar pentru oameni, dară-mi-te pentru noi, fiinţele superioare din Celălalt Loc[1]. Totuşi, ultimele patru chiar că se

---

[1] Unde nu există timp. Sau, dacă există, este doar ceva aşa… o noţiune indirectă, neliniară… Uite ce, este un concept complicat şi mi-ar plăcea să stau să discut cu tine despre acest subiect, dar poate că acum nu este chiar cel mai bun *moment.* Aminteşte-mi, te rog, despre asta mai târziu!

scurseseră *cu viteza melcului.* În fiecare noapte am patrulat regiunile centrale ale Londrei, în căutarea jefuitorului necunoscut. Recunosc că nu am fost singur; eram în compania altor câţiva djinni necunoscuţi şi a unei şleahte de folioţi. Mai ales folioţii ne-au creat tot felul de probleme, pentru că încercau în permanenţă să tragă chiulul, ascunzându-se pe sub poduri sau lăsându-se pe hornuri, ori speriindu-se din cale-afară[1] de bubuiturile tunetelor sau de umbra vreunuia dintre ei. Doar aşa puteam să-i ţinem în frâu. Şi în tot timpul acesta plouase încontinuu, cu destulă putere cât să îmbolnăvească esenţa oricui.

Nu-i cazul să mai subliniez că Nathaniel nu arăta vreun semn de compasiune. Spunea că el însuşi este presat de alţii şi avea rapid nevoie de rezultate. La rândul său întâmpina dificultăţi în strunirea micului grup de magicieni din departamentul său, cei care puseseră la dispoziţie restul de djinni. Indirect spus adică, aceştia se răzvrăteau pe faţă, pentru că nu le plăcea să primească ordine de la un tinerel debutant. Şi, hai să recunoaştem, nu aveau dreptate? Cu toate astea, în fiecare noapte, atât djinnii, cât şi folioţii se adunau ursuzi pe acoperişurile cenuşii ale clădirilor din Whitehall şi primeau instrucţiuni privind patrulările.

Scopul nostru era să protejăm câteva regiuni turistice importante ale oraşului, pe care Nathaniel şi superiorul său, un anume domn Tallow, le considerau ameninţate. Am primit o listă de posibile obiective turistice: muzee, galerii, restaurante şic, aeroportul, pasajele cu magazine, statui, arcuri şi alte asemenea repere... care în total acopereau cam toată Londra. Cu alte cuvinte, trebuia să ne sincronizăm traseele întruna, toată noaptea, ca să avem vreo şansă să le veghem pe toate.

Ceea ce nu era numai foarte plictisitor şi obositor (şi foarte umed), era şi foarte epuizant, deoarece natura

---

[1] Realmente, se speriau de sărea pielea de pe ei, din păcate. Ceea ce era cam neplăcut şi destul de murdar, credeţi-mă!

inamicului nostru era deopotrivă misterioasă şi malefică. Câţiva dintre folioţii mai curajoşi începuseră deja să lanseze tot felul de şuşoteli: inamicul nostru este un tâlhar de afrit; sau – mai rău – e vreun marid; umblă tot timpul înfăşurat într-o mantie neagră ca smoala, aşa încât victimele lui nici nu presimt că li se apropie sfârşitul; ba nu, dărâmă clădiri numai cât suflă[1] spre ele; sau are un miros de mormânt care paralizează pe loc şi oameni, şi spirite. Pentru a le ridica moralul, am încercat să iniţiez un contra-zvon, că nu era decât un mic imp morocănos, însă, din păcate, zvonul meu nu rezistă; folioţii (şi vreo doi djinni) porniră în noapte cu ochii larg deschişi şi aripi nesigure.

Un mic bonus pentru mine a fost apariţia printre djinni a nimănui altcuiva decât a asociatei mele mai vechi, din vremea cât am fost în Praga, Queezle. Fusese de curând înrobită de unul dintre ceilalţi magicieni din departamentul lui Nathaniel, un tip destul de acru şi smochinit, pe care-l chema Ffoukes. Şi totuşi, în ciuda regimului strict la care o supunea acesta, Queezle era la fel de robustă cum o ştiam. Ne-am înţeles să stăm la pândă împreună ori de câte ori va fi posibil[2].

În primele două nopţi de vânătoare nu s-a întâmplat nimic, cu excepţia faptului că doi folioţi au fost luaţi de

---

[1] Am cunoscut magicieni cu astfel de puteri, manifestate mai ales la prima oră a dimineţii.

[2] Îmi plăcea Queezle. Era tânără şi se ţinea bine (avea numai 1 500 de ani în lumea noastră) şi avusese noroc la stăpâni. Prima dată fusese invocată de un pustnic care trăia în deşerturile iordaniene, mânca miere de albine şi tuberculi uscaţi, şi o trata cu o curtoazie austeră. Când acesta a murit, a fost liberă până în momentul când (pe la 1400) o femeie-magician franţuzoaică i-a descoperit numele. Şi această stăpână a fost neobişnuit de blândă, încât nici măcar nu a pedepsit-o vreodată cu Busola Accelerată. Astfel, la vremea când a ajuns în Praga, Queezle n-avea de ce să fie amărâtă şi înrăită, asemenea puşlamalelor bătrâne, cu ani grei de carceră, ca mine. Eliberată de moartea stăpânului nostru, ea a mai slujit de atunci câţiva magicieni în China şi Ceylon, fără prea multe peripeţii.

apă pe când se ascunseseră sub Podul Londrei. Însă în cea de-a treia noapte, la scurt timp după miezul nopţii, s-au auzit zgomote puternice de sfărâmături, venind dinspre aripa de vest de la National Gallery. Un djinn pe nume Zeno fu primul care sosi la locul acţiunii, cu mine pe urmele lui. În acelaşi timp, câţiva magicieni, inclusiv stăpânul meu, veniră cu un convoi de maşini; învăluiră clădirea galeriei de artă într-o reţea densă şi ne ordonară să începem lupta.

Zeno dădu dovadă de mare curaj. Fără ezitare, zbură direct spre sursa zgomotelor necunoscute şi nu mai fu văzut de-atunci. Eu îl urmam îndeaproape, însă din cauza durerii pe care o resimţeam la un picior şi a planului complex al coridoarelor galeriei, am încetinit şi am rămas în urmă, m-am rătăcit şi am ajuns în aripa de vest abia mult mai târziu. Deja intrusul fugise, după ce făcuse destule stricăciuni şi pagube.

Stăpânul meu nu se lasă înduplecat de nici o scuză din partea mea şi sunt sigur că ar fi născocit cine ştie ce pedeapsă grozavă pentru mine, dacă n-aş fi dispus de protecţia specială a faptului că-i ştiam numele de botez. Chiar şi aşa, se jură că mă va închide într-un cub de fier dacă data viitoare, când va mai apărea duşmanul, voi evita să-l înfrunt. Am încercat să-l liniştesc, dându-mi seama că era înnebunit de teamă: avea părul răvăşit, manşetele cămăşii îi atârnau nescrobite, pantalonii lui croiţi pe picior făcuseră genunchi şi i se lăsau la spate de parcă slăbise. Am încercat să subliniez acest aspect pe un ton cât se poate de compătimitor.

— Mănâncă mai mult, l-am sfătuit. Eşti prea slab! În prezent singura părticică din tine care se dezvoltă este părul. Dacă nu te-ngrijeşti, în curând părul o să-ţi atârne mai greu decât restul corpului!

Băiatul se frecă la ochi care îi erau roşii, injectaţi de nesomn.

— Vrei să nu te mai iei de părul meu? Bartimaeus, mâncatul este o activitate pentru cei care nu au altceva

de făcut. Deocamdată, trăiesc de pe o zi pe alta – ca şi tine! Dacă poţi să distrugi inamicul, bine; dacă nu, află măcar ceva despre ce este. Altfel, Poliţia de Noapte va prelua conducerea anchetei.

— Şi? Ce-mi pasă mie? Băiatul vorbi pe un ton serios.

— Asta înseamnă decăderea mea din funcţie.

— Şi? Cu ce mă afectează asta pe mine?

— Te afectează, dacă înainte de a fi dat afară, te leg într-un cub de fier. De fapt, cred ca va fi unul de argint – ca să doară şi mai rău! Şi aşa voi face, dacă nu obţin curând rezultate.

Atunci am încetat să mă mai cert cu el. Mă cam pusese la punct. Băiatul se mai schimbase de când îl văzusem eu ultima oară, şi nu în bine. Stăpâna şi cariera pe care şi-o alesese avuseseră o influenţă nefastă asupra lui: era mai dur, mai aspru şi, totodată, mai dificil. Îşi mai pierduse chiar şi din simţul umorului, fapt care mi se părea destul de grav. Cum ai lua-o, cum ai da-o, abia aşteptam să se termine cele şase săptămâni.

Dar până atunci, mă aşteptau supravegherile, pericolele şi ploaia.

Din locul de unde stăteam, sub statuie, vedeam trei dintre cele şapte străzi. Fiecare era străjuită de faţade cochete de magazine, întunecate şi umbroase, protejate cu grilaje de metal. Deasupra uşilor, în nişte firide, erau aprinse becuri slabe, însă ploaia lăsa zona mai mult în întuneric. Apa şiroia pe trotuare.

O mişcare bruscă pe strada din stânga: capul pisicii se întoarse. Ceva se lăsase pe pervazul de la fereastra primului etaj. Rămase cocoţat acolo pe moment, ca o pată neagră în întuneric – apoi, dintr-o singură mişcare puternică, se lasă peste pervaz şi în josul zidului, coborând în zigzag printre şanţurile dintre cărămizi, întinzându-se ca un fir subţire de zahăr ars. La baza zidului se aruncă pe trotuar, se făcu iarăşi ca o mică pată neagră, îi crescură picioare şi începu să păşească pleoscăit în direcţia mea.

Am urmărit toate astea, fără să fac vreo mişcare.

Pata ajunse în intersecţie, înainta cu dificultate prin băltoacele întinse şi sări pe soclu. Aici se dezvălui pe de-a întregul ca fiind un cocker spaniel elegant, cu ochi mari, căprui. Căţeluşa se opri în faţa pisicii, şovăi şi se scutură cu putere.

Blana împroşcă în jur un nor de stropi şi o nimeri pe pisică drept în faţă.

— Mersi, Quezzle, i-am spus. M-ai văzut cumva că nu-s ud destul? Căţeluşa clipi, îşi lăsă capul timid într-o parte şi lătră a iertare. Am continuat:

— A, şi scuteşte-mă cu teatrul ăsta! Nu sunt un nătăfleţ de om pe care să-l prostească nişte ochi umezi şi un ghem de blană udă. Uiţi că te văd chiar foarte clar pe planul al şaptelea, cu trompe dorsale şi tot tacâmul!

— Nu pot să mă abţin, Bartimaeus! Cockerul ridică o labă din spate şi se scarpină nonşalant după o ureche. De vină e toată afacerea asta cu lucratul sub acoperire! Începe să-mi intre în reflex. Ar trebui să zici mersi că nu stai lângă un stâlp de iluminat.

N-am catadicsit să-i răspund la remarcă.

— Şi, unde-ai fost? Ai întârziat două ore faţă de cât ne înţeleseserăm. Cockerul dădu afirmativ din cap, cam obosit.

— A fost o alarmă falsă la depozitele de mătase. Doi folioţi au crezut că văd ceva. A trebuit să scotocesc temeinic tot locul înainte să le spun că e în ordine. Nişte proşti de începători! Bineînţeles că i-am şi aranjat pentru asta.

— Ce-ai făcut, i-ai muşcat de glezne?

Un mic zâmbet viclean flutură pe botul căţeluşei.

— Cam aşa ceva.

M-am dat puţin într-o parte ca să-i fac loc şi lui Queezle spre centrul soclului. Nu că ar fi fost cumva mai uscat acolo, dar mi s-a părut un gest camaraderesc. Căţeluşa îşi târşâi labele şi se cuibări lângă mine.

— Nu pot să zic că le găsesc vreo vină, am spus.

Tresar din orice! Mai e şi ploaia asta, şi ceea ce s-a întâmplat cu Zeno. Şi faptul că suntem convocaţi noapte de noapte îşi spune cuvântul. După un timp, esenţa începe să dea semne de uzură.

Queezle mă privi pieziş cu ochii aceia mari, căprui de căţel.

— Şi esenţa *ta,* Bartimaeus?

— Vorbeam retoric! *Eu* mă simt bine! Ca să-i demonstrez, mi-am arcuit spinarea într-o întindere mare, lenoasă, tipică pisicilor, de genul celor care încep de la vârful mustăţilor şi se încheie la vârful cozii. Ahhh, aşa-i mai bine! Nu, am trecut prin altele mai urâte, şi ea la fel. O fi vreun imp care se dă mare, pândind din umbră. Nu cred să fie ceva căruia să nu-i facem faţă!

— Aşa a zis şi Zeno, dacă îmi aduc eu bine aminte!

— Nu-mi amintesc ce-a zis Zeno! Unde ţi-e stăpânul în seara asta? La adăpost în vreo ascunzătoare?

Cockerul mârâi uşor.

— Cică stă pe aproape, cât să-mi sesizeze semnalul. Chipurile în biroul de la Whitehall! De fapt, cred că-i vârât în cine ştie ce bar de magicieni, cu o sticlă într-o mână şi o fată în cealaltă.

Am mormăit:

— Ă, genul *ăsta* e?

— Da! Al tău cum e?

— A, la fel! Mai rău, chiar! El ar ţine într-o mână şi sticla, şi fata[1].

Cockerul scheună a compătimire. M-am ridicat încet pe labe şi am propus:

— Ei, mai bine ne-am schimba traseele între noi! Eu m-apuc să patrulez până în Soho şi înapoi. Tu poţi s-o iei

---

[1] Evident, minţeam! Deşi purta cămăşi plisate şi părul îi flutura ca o coamă (sau poate tocmai din cauza lor), nu observasem nici un semn că Nathaniel ştia măcar ce este aceea o fată. Dacă îi era dat să întâlnească vreuna, exista posibilitatea ca amândoi să fugă ţipând, în direcţii opuse. Dar, ca tuturor djinnilor, îmi plăcea în general în conversaţie să exagerez metehnele stăpânului meu.

printre magazinele acelea scumpe, în jos, pe strada Gibbet, spre zona muzeelor care încep unde se termină ea.

— M-aş odihni un pic! răspunse Queezle. Am obosit.

— Bine! Atunci, hai noroc!

— Noroc!

Cockerul îşi lăsă cam posomorât botul pe labe. Am ieşit în ploaie spre marginea soclului, cu paşi mărunţi şi repezi; mi-am îndoit labele, gata să sar. Din spatele meu se auzi o voce pierită:

— Bartimaeus!

— Da, Queezle?

— A, nimic!

— Ce-i?

— Păi... voiam..., ştii, apropo de folioţi! Şi eu tresar din orice. Pisica se întoarse pe labe şi se aşeză o clipă din nou lângă ea, încolăcindu-şi coada în jurul ei cu afecţiune. Am început:

— N-ai de ce! E trecut deja de miezul nopţii, şi nici unul din noi n-a observat nimic. De fiecare dată când a atacat chestia asta, s-a întâmplat până în miezul nopţii. N-ar trebui să te îngrijoreze decât plictiseala care te-aşteaptă pe parcursul acestei lungi şi obositoare vegheri.

— Cred că ai dreptate!

Deasupra noastră şi de jur-împrejur, ploaia bătea ritmic, ca într-o darabană. În mijlocul ei, stăteam ca într-un cocon. Queezle reluă, cu aceeaşi voce moale:

— Acum, între noi fie vorba, ce crezi că e? Coada mea zvâcni nervos.

— Nu ştiu şi aş prefera nici să nu aflu! Până acum a ucis pe oricine a dat ochii cu ea. Sfatul meu este să fii pe fază cât veghezi şi, dacă vezi că se apropie ceva neobişnuit, fugi imediat, cât te ţin picioarele, în cealaltă direcţie!

— Dar trebuie s-o distrugem! Asta e sarcina noastră.

— Păi, distruge-o fugind!

— Cum?

— Îm… O faci să se ia după tine şi o atragi în circulaţia intensă de pe stradă? Ceva în genul ăsta. Ce ştiu eu? Numai nu face ce-a făcut Zeno, n-o ataca frontal!

Cockerul lăsă să-i scape un suspin.

— Îmi plăcea Zeno! Un pic cam prea zelos, ăsta era cusurul lui! Urmă o tăcere apăsătoare. Queezle nu mai spuse nimic. Ploaia bătea la fel, neîntrerupt.

Într-un târziu, am vorbit din nou:

— Păi, ne mai vedem!

— Da!

Am sărit de pe soclu şi am alergat cu coada întinsă prin ploaie, traversând strada, care era acoperită de apă. Dintr-un salt, am ajuns pe un zid mai puţin înalt, aproape de o cafenea părăsită. Apoi, cu o serie de alte salturi şi ţopăieli – de pe zid pe verandă, de pe verandă pe pervaz, de pe pervaz pe ţigle –, am înaintat cu mersul meu felin, până am aterizat pe jgheabul celui mai apropiat şi nu foarte înalt acoperiş.

Am aruncat o privire în urmă, spre piaţă. Cockerul abia se vedea, ca un biet semn, mic şi abandonat, pitit în penumbra de la picioarele calului. O rafală de vânt şi ploaie îmi întunecă, pe moment, imaginea. Am întors capul şi am pornit-o de-a lungul acoperişurilor.

În partea aceea a oraşului, casele vechi erau strâns lipite una de alta, aplecate în faţă ca nişte babe gheboase, bârfitoare, aşa încât frontoanele lor aproape se atingeau între ele, deasupra străzii. Astfel, chiar şi pe ploaie era uşor pentru o pisică agilă să se îndrepte repede în orice direcţie şi-ar fi dorit. Dacă se întâmpla să arunce cineva atunci o privire de la unul dintre geamurile cu oblon, ar fi văzut un flash cenuşiu, ca un fulger, (nimic altceva), sărind de pe hornul casei pe roza-vânturilor, alunecând de-a curmezişul plăcilor sau a stufului din acoperiş, într-o mişcare cursivă şi fără greşeală.

M-am oprit să-mi trag puţin sufletul într-o vale dintre două acoperişuri foarte ascuţite, abrupte şi am scrutat

melancolic cerul. Ar fi fost mult mai uşor pentru mine să ajung în Soho în zbor, dar primisem ordine să rămân pe pământ şi să veghez să nu se întâmple ceva prin preajmă. Nimeni nu ştia exact cum se apropia sau deplasa inamicul, însă stăpânul meu avea o bănuială ca era cumva legat de pământ. Se îndoia că ar fi vorba de ceva în genul djinnilor înaripaţi.

Pisica îşi şterse un pic cu o labă botul umed şi se pregăti să facă o nouă săritură – de data aceasta urma să fie una foarte mare, una cât toată lăţimea străzii. În acel moment însă, totul în jur fu iluminat de o explozie bruscă de lumină portocalie – am văzut ţiglele şi hornurile de lângă mine, norii joşi de deasupra mea, şi chiar şi perdeaua de stropi de ploaie care atârna de jur-împrejur. Apoi se făcu iarăşi beznă.

Flacăra portocalie era semnalul de urgenţă convenit între noi. Venise de undeva din spate, destul de aproape.

Queezle!

Descoperise ceva sau cineva o găsise pe ea.

Nu mai era timp să ţin seama de reguli. Am făcut stânga-mprejur şi, în acelaşi timp, m-am şi transformat într-un vultur cu cap negru şi pene aurii la vârfurile aripilor, avântându-mă grăbit spre cer.

Mă îndepărtasem la doar două străzi distanţă de locul unde statuia impunătoare a călăreţului păzea cele şapte străzi. Dacă Queezle plecase cumva, nu putea fi prea departe. „O să-mi ia zece secunde să mă întorc. Nici o problemă, o s-ajung la timp!”

Trei secunde mai târziu, i-am auzit ţipătul.

16
Bartimaeus

Vulturul se repezi ca fulgerul în noapte, tăind din plin vijelia cumplită. Zbură deasupra acoperişurilor singuratice; apoi în jos, spre statuie. Am aterizat pe marginea soclului, acolo unde ploaia stropise din belşug piatra. Totul era neschimbat, ca în urmă cu două-trei minute. Însă cockerul dispăruse.

— Queezle?

Nici un răspuns. Nimic, numai vuietul vântului.

O clipă mai târziu, cocoţat pe pălăria călăreţului, scrutam cele şapte străzi pe fiecare plan vizibil. Cockerul nu era nicăieri; şi nu era nici urmă de alţi djinni, impi, blesteme sau alte semne magice. Străzile erau pustii. Eram chiar singur.

Cu inima îndoită, m-am întors la soclu şi am început să-l inspectez în detaliu. Am crezut că detectez o mică pată neagră pe lucrătura în piatră, cam în zona unde stătuse ea, dar era imposibil să-mi dau seama dacă semnul fusese şi înainte sau nu.

Dintr-odată m-am simţit foarte expus. Indiferent în ce direcţie mă întorceam pe soclu, mă simţeam vulnerabil în faţa a ceva care se apropia pe furiş, încet, prin ploaie. Am zburat imediat şi am început să dau rotocoale statuii, simţind în urechi cum se sparg cu zgomot stropii de ploaie. M-am înălţat până deasupra nivelului acoperişurilor, la adăpost – departe de orice ar fi stat la pândă să mă înhaţe din umbra străzii.

În acel moment am auzit bufnitura. Nu era un zgomot drăguţ, reţinut, de ceva spart – cum ar fi, să spunem, un zgomot de sticlă spartă în capul chel al cuiva. Ai fi zis mai degrabă că un stejar falnic fusese smuls din rădăcini şi aruncat la întâmplare alături sau că o clădire întreagă

ar fi fost dată la o parte în grabă din calea a ceva foarte mare. Cu alte cuvinte, nu suna promiţător.

Mai rău chiar, ştiam din ce direcţie se auzise. Dacă răpăiala ar fi fost un pic mai puternică sau bufnitura ceva mai îndepărtată, aş fi putut să mă înşel şi să mă îndrept curajos să investighez într-o direcţie greşită. Dar n-am avut norocul ăsta!

În orice caz, mai exista o mică posibilitate ca Queezle să fie încă în viaţă.

Aşa că am făcut două lucruri. În primul rând, am tras o nouă Flacără, sperând mai presus de orice că va fi reperată de un alt „paznic" din grupul nostru. Dacă nu mă înşela memoria, cel mai apropiat era un foliot, care se postase undeva pe lângă Charing Cross. Era un individ firav, lipsit de vitejie sau iniţiativă, dar acum orice fel de întăriri erau binevenite, chiar dacă doar drept carne de tun.

După care am pornit înspre nord faţă de direcţia de unde venea zgomotul, traversând strada la nivelul hornurilor. Mă îndreptam spre cartierul muzeelor. Zburam foarte încet, cât să mă menţin în aer[1]. În tot acest timp scrutam clădirile de dedesubt. Era o zonă de magazine luxoase, mică, întunecată, discretă. Firme vechi, pe care erau pictate numele magazinelor, atârnate deasupra uşilor, făceau aluzie la minunăţiile dinăuntru: coliere, rulouri de mătase, ceasuri de buzunar cu bijuterii. Aurul domina acest cartier, la fel şi diamantele.

La aceste magazine veneau magicienii să-şi cumpere acele mici accesorii care le evidenţiau statutul. Tot aici se strângeau grămadă şi turiştii străini.

Bufnitura puternică nu se repetă; toate faţadele magazinelor păreau destul de rezistente, becurile din nişele de deasupra uşilor erau aprinse, iar scândurile cu numele lor scârţâiau în vânt. Ploaia cădea în jurul meu, iar apa se scurgea pe stradă. În anumite locuri,

---

[1] Dacă este posibil să *dai din aripi tiptil,* exact asta făceam.

băltoacele acoperiseră cu totul pietrele din pavaj. Nu era nici ţipenie de om sau de spirit. Parc-aş fi zburat deasupra unui oraş-fantomă.

Strada se lăţea un pic de o parte şi de alta a unui mic rond cu iarbă şi flori frumoase. Acesta părea cumva nepotrivit într-o stradă îngustă şi nu se încadra în peisaj. După care observai stâlpul vechi şi spart din mijlocul gazonului, lespezile de piatră ascunse printre flori şi îţi dădeai seama care fusese scopul său iniţial[1]. Acum, rondul respectiv arăta foarte răvăşit de vânt şi bătut de ploi, dar ceea ce mă interesa pe mine şi ce mă făcu să ocolesc ca să aterizez pe stâlp erau urmele din iarbă.

Erau un fel de urme de paşi. Mari. Aveau o formă care aducea uşor a o spatulă, spre capătul mai lat având amprenta clară a unui deget mare. Acestea traversau iarba în cerc dintr-o parte într-alta, fiecare fiind adânc întipărită în pământ.

Mi-am scuturat penele de pe cap şi m-am prins cu ghearele de stâlp. Nemaipomenit! Pur şi simplu, nemaipomenit! Cel pe care îl vânam nu era numai misterios şi puternic, mai era şi mare, şi greu. Noaptea se anunţa din ce în ce mai grozavă.

Am urmărit cu privirea mea de vultur linia urmelor de paşi. De unde se termina gazonul, acestea erau parţial vizibile în stratul de noroi adunat momentan acolo, însă mai departe dispăreau, deşi era evident că nici unul dintre magazinele de la stradă nu fusese ţinta vreunui jaf. Cu siguranţă, cel pe care îl urmăream eu se îndreptase într-o altă direcţie. Mi-am luat zborul urmând firul străzii.

Acolo unde se termina strada Gibbet, intrai într-un bulevard lat, care era cufundat de la stânga la dreapta în

---

[1] Numele străzii, Gibbet (în engl., „spânzurătoare” – n. tr.), era de asemenea concludent. Autorităţile londoneze se pricepuseră dintotdeauna să dea exemplu oamenilor de rând: deşi în ultimii ani infractorii erau spânzuraţi numai în Cartierul închisorii, în jurul Turnului, altundeva considerându-se că ar dăuna turismului.

întuneric. În faţă vedeai un gard impunător, uriaş, cu piloni din fier masiv, fiecare de şase metri înălţime şi cinci centimetri grosime. Gardul avea porţi duble, care erau deschise. Mai bine zis fuseseră smulse din ţâţâni şi atârnau acum de un stâlp de iluminat din apropiere, împreună cu o bucată zdravănă din gratii. În gard se vedea o gaură mare, diformă. Ceva îl rupsese, grăbit să pătrundă prin el. Ce drăguţ să fii atât de grăbit! Spre deosebire de mine, care mă apropiam cu foarte puţină tragere de inimă, zburând lin deasupra străzii.

Am aterizat pe un vârf de metal turtit şi răsucit. În spatele porţii distruse era o alee largă, care ducea spre un rând lat de scări. În capătul acestora era un portic uriaş, format din opt coloane mari, ataşat unei clădiri imense, înaltă cât un castel şi anostă ca o bancă. Am recunoscut-o imediat: era fabulosul British Museum[1].

Mi se părea mie sau *totul* pe aici era cam mare? Vulturul îşi înfoie penele, dar tot se simţea foarte mic. Am inspectat locul. Nu era greu de ghicit de ce venise aici duşmanul meu necunoscut, cu tălpi mari şi, evident, forţos. Muzeul avea destul material numai bun de distrus, care i-ar fi luat o săptămână „de muncă”.

---

[1] British Museum adăpostea un milion de antichităţi, dintre care câteva duzine ajunseseră legitim în posesia acestuia. Vreme de două sute de ani înainte de regimul politic al magicienilor, conducătorii Londrei aveau obiceiul să aducă orice li se părea interesant din ţările pe unde ajungeau negustorii lor. Devenise un fel de obsesie naţională, născută din curiozitate şi avariţie. Lorzi şi doamne făceau turul Europei, cu ochii în patru după mici comori care puteau fi îngrămădite pe neobservate în bagajele de mână; soldaţii aflaţi în campanii ascundeau în sân pietre preţioase şi relicve furate; fiecare negustor se întorcea în capitală având asupra lui un bagaj în plus de obiecte valoroase. Majoritatea acestor obiecte au ajuns într-un final în colecţiile de la British Museum, care creşteau văzând cu ochii; erau expuse în vitrine cu etichete clare, în mai multe limbi străine, aşa încât turiştii străini să vină şi să vadă cu minim de inconvenient valorile lor pierdute. La momentul potrivit, peste ani, magicienii au „uşurat” muzeul de articolele magice, dar acesta continua să rămână o clădire culturală impunătoare.

Indiferent cine era acel personaj care dorea să facă de râs guvernul britanic, îşi alesese bine ţinta şi nu era deplasat să presupun deja că nenorocita de carieră a stăpânului meu se va încheia curând, dacă tâlharul ducea la bun sfârşit o noapte de „acţiune” neîntreruptă.

Ceea ce, bineînţeles, însemna că trebuia să intru[1].

Vulturul plonjă înainte, la mică înălţime pe deasupra aleii, peste trepte, până ce ateriză între coloanele porticului. În faţă aveam uşa mare de bronz a muzeului: ca de obicei, cel pe care îl urmăream hotărâse s-o ignore, croindu-şi drum prin zidul gros de piatră. Impresia artistică nu era cine ştie ce, dar îmi dădea o senzaţie de gol în stomac care mă făcu să mai întârzii câteva minute pe-afară, apelând la tot felul de tertipuri pentru a trage de timp, cum ar fi să verific cu atenţie dărâmăturile porticului pentru a preîntâmpina eventuale pericole.

Gaura din zid se căsca în faţa mea largă şi neagră. De la o distanţă respectabilă, am aruncat o privire în interior într-un fel de hol. Totul părea nemişcat. Nici un fel de activitate pe vreunul din planuri. O movilă de bârne rupte şi cărămizi, şi un indicator rupt, care îndemna vesel „Bine aţi venit la Briti”, zăceau în locul pe unde ceva trecuse hotărât ca un buldozer. În aer plutea un praf gros. Era o gaură şi într-un zid din stânga. Mi-am încordat auzul; mi s-a părut că disting pe fundalul răpăielii un zgomot distinct de antichităţi nepreţuite făcute ţăndări.

Am tras o nouă Flacără spre cer, în caz că pricăjitul de foliot din vecini se întâmpla s-arunce o privire in direcţia mea. După care m-am transformat şi am intrat în clădire.

Minotaurul[2] feroce aruncă o privire atotstăpânitoare

---

[1] Şi mai aveam o motivaţie: răzbunarea! Nu prea mai aveam mari speranţe acum s-o văd pe Queezle vie.

[2] Garantat să vâre spaima într-un duşman uman, nu-i nimic mai bun decât un minotaur cu cap de bivol dacă vrei să stârneşti şoc şi groază. Şi, după secole de studiere atentă, înfăţişarea mea de minotaur arăta superb. Coarnele aveau exact numărul de răsuciri potrivite şi dinţii erau frumos ascuţiţi, de parcă ar fi fost piliţi. Pielea

de-a lungul holului devastat, suflând aburi pe nări, încordându-şi mâinile, scurmând pământul cu copitele. Cine îndrăznea să-l înfrunte? Nimeni! Normal, nu era nimeni în încăpere, exact cum spera. Bun! În regulă! Asta însemna că trebuia să încerc în următoarea sală. Nici o problemă! Trăgând adânc aer în piept, minotaurul încercă să treacă în vârful copitelor prin moloz, spre zidul sfărâmat.

Ploaia bătea cu putere în bezna din ferestre; pe pardoseală erau împrăştiate amfore şi vase feniciene şi, de undeva, de la depărtare, se auzea zgomot de sticlă spartă. Inamicul se afla încă la câteva săli distanţă. Bun! Minotaurul păşi curajos înainte.

În continuare, pentru câteva minute, a urmat un joc de-a şoarecele şi pisica, destul de lent, în care procesul de mai sus s-a repetat de câteva ori. O nouă încăpere, de asemenea goală, zgomote ceva mai departe. Tâlharul îşi vedea de drum şi de distrus, vesel şi nestingherit; eu mă apropiam destul de nesigur pe urmele lui, fără să fiu foarte dornic să-l ajung din urmă. Recunosc, poate nu la asta v-aţi fi aşteptat în mod obişnuit de ia Bartimaeus. Puteţi da vina pe mine zicând că eram prea atent, dar îmi aminteam foarte bine ce soartă avusese Zeno şi încercam să mă gândesc la un plan de bătaie cât mai inofensiv, ca să evit să fiu ucis.

Amploarea măcelului pe care îl observam în jurul meu mă făcu să-mi dau seama că prădătorul nu putea fi om şi, atunci, ce putea fi? Un afrit? Posibil, dar ar fi fost ciudat să acţioneze atât de nerafinat. De la afriţi te aşteptai să folosească multe mijloace magice de atac, de înaltă clasă, cum ar fi, de pildă, Detonările şi Infernurile, iar aici nu erau semne decât de forţă brută. Atunci un marid? Nici ei nu erau neciopliţi şi, în plus, i-aş fi *simţit* cu

---

era neagră-albăstruie, ca de abanos. Mi-am păstrat bustul de om, dar am ales picioare de ţap, ca de satir, şi copite despicate, care sunt niţeluş mai înspăimântătoare decât nişte genunchi juliţi şi sandale de puşti.

siguranţă prezenţa magică până acum[1], însă nu detectam vreun miros cunoscut. Toate sălile erau reci şi păreau moarte. Asta semăna cu ceea ce-mi spusese băiatul despre atacurile precedente: probabil că spiritele nu erau implicate.

Ca să fiu absolut sigur, am trimis înaintea mea un Puls Magic, ca un balon de săpun cu bule, prin următoarea gaură diformă la care ajunsesem şi prin care se auzeau zgomote puternice. Am aşteptat ca Pulsul să revină, fie de intensitate mai mică (dacă nu exista magie), fie de intensitate mai mare (dacă la pândă stătea ceva puternic).

Spre stupoarea mea, nu se mai întoarse deloc.

Minotaurul se frecă la bot gânditor. Ciudat şi destul de familiar! Eram sigur că mai văzusem acest efect cândva.

Am ciulit urechile spre spărtura din zid; din nou, singurele zgomote care se auzeau erau acum la depărtare. Minotaurul se strecură înăuntru…

Şi intră într-o galerie mare, de două ori mai înaltă faţă de primele camere. Ploaia lovea în ferestrele înalte, dreptunghiulare, care se aflau de o parte şi de alta a încăperii şi, de undeva din noapte, probabil dintr-un turn îndepărtat, o lumină difuză, albă lucea pe contururile din acel coridor. Era o sală plină cu statui antice de dimensiuni colosale, toate înconjurate de umbre: erau doi djinni asirieni, portari – lei înaripaţi cu capete de oameni, care, odinioară, au stat la porţile cetăţii Nimrud[2]; apoi o grămadă pestriţă de zei egipteni şi spirite,

---

[1] Marizii radiază atâta putere, că este posibil să le detectezi mişcările recente, luând urma magică pe care o lasă după ei: aceasta rămâne în atmosferă ca o dâră, asemenea mucozităţii secretate de melci. Dar, desigur, n-a fost prea înţelept din partea mea să folosesc această comparaţie în faţa unui marid.

[2] Acestea erau numai *reprezentări în piatră;* în zilele glorioase ale Asiriei, djinnii ar fi fost vii şi le-ar fi spus ghicitori străinilor, asemenea Sfinxului, devorându-i pe aceştia dacă răspunsurile nu erau corecte, cu greşeli gramaticale sau pur şi simplu rostite cu un accent popular. Erau nişte fiare foarte tipicare.

sculptate în zeci de feluri de piatră colorată, având înfăţişări cu capete de crocodil, pisică, ibis şi şacal[1]; mai erau reprezentări uriaşe în piatră a scarabeului sfânt; apoi sarcofage ale unor preoţi de mult uitaţi; şi, mai presus de toate, fragmente din statui monolitice ale marilor faraoni – feţe, braţe, torsuri, mâini şi tălpi sfărâmate, descoperite în nisip şi purtate pe mare în vapoare cu pânze sau aburi spre ţinuturile cenuşii din nord.

Cu o altă ocazie, poate că m-aş fi întors cu nostalgie aici, în căutarea imaginilor unor prieteni şi stăpâni din trecut, dar acum nu era cazul. Pe la jumătatea sălii, se vedea un culoar liber; câţiva faraoni mai mărunţi fuseseră deja răsturnaţi şi trântiţi pe burtă; zăceau pe margine, grămadă ca nişte popice răsturnate, în vreme ce vreo doi zei ajunseseră mult prea aproape unul de altul decât le-ar fi priit în realitate. Însă dacă acestea nu puseseră mari probleme, statuile mai mari se pare că opuseseră mai multă rezistenţă. Cam la jumătatea culoarului, drept în mijlocul drumului pe care apucase tâlharul, se înălţa statuia uriaşă a lui Ramses cel Mare, aşezat pe tron, care avea mai mult de nouă metri înălţime şi era sculptată în granit solid. Vârful acoperământului său se unduia uşor, iar din bezna de la picioarele statuii se auzeau zgomote înfundate de râcâit, semn că ceva încerca să-l dea pe Ramses la o parte din calea lui[2].

[1] Acesta din urmă, Anubis, mă făcea să-mi pierd cumpătul de fiecare dată când îl surprindeam cu coada ochiului, dar, treptat, am început să mă relaxez. Jabor dispăruse de mult.

[2] Ramses nu s-ar fi mirat că statuia lui se dovedeşte a fi aşa de îndărătnică; era de un egocentrism cum nu mi-a fost dat să mai întâlnesc la ceilalţi oameni pe care am avut neşansa să-i slujesc. Şi asta în ciuda faptului că era mic de statură, crăcănat şi cu o faţă atât de ciupită de vărsat de vânt, că arăta ca un dos de rinocer. Totuşi, magicienii lui erau puternici şi neînduplecaţi – vreme de patruzeci de ani am trudit în locul lor la proiecte de construcţii grandioase, împreună cu o mie de alte spirite întunecate.

Chiar şi un utukku şi-ar fi dat seama după vreo două minute că ar fi fost mult mai uşor să înconjuri o chestie atât de mare şi apoi să-ţi vezi mai departe de drum. Însă inamicul meu se opintea în statuie ca un căţel care încearcă să ridice un os de tibie de elefant. Ori (un gând pozitiv) adversarul meu era foarte prost, ori poate (un gând mai puţin încurajator) era pur şi simplu ambiţios – pus pe distrugeri cât mai mari.

În orice caz, în acel moment constatam bucuros că era ocupat. Lucru care îmi dădea ocazia sa mă apropii şi să arunc o privire, ca să văd cu cine am de-a face.

Fără să scoată vreun sunet, minotaurul înainta cu paşi mărunţi prin bezna culoarului, până ce dădu peste un sarcofag înalt care părea neatins. Privi cu atenţie, de jur-împrejur, baza statuii lui Ramses. Şi se încruntă perplex.

Majoritatea djinnilor văd perfect noaptea; este unul din nenumăratele feluri prin care sunt superiori oamenilor. Întunericul nu înseamnă mare lucru pentru noi – nici chiar pe primul plan, pe care îl vedeţi şi voi. Dar acum, deşi am examinat rapid şi celelalte planuri cu viteza gândului, am descoperit că nu pot distinge dincolo de o pată groasă de negreală, situată la baza statuii. Aceasta se umfla şi se îngusta de-a lungul marginilor, dar rămânea tot de nepătruns, de culoarea tuşului, atât pe primul plan, cât şi pe al şaptelea. Indiferent ce anume îl scutura în halul ăla pe Ramses, rămânea perfect ascuns în întuneric, iar eu nu reuşeam să văd nimic.

Totuşi, în mare, îmi puteam da seama pe unde e şi, din moment ce era atât de cumsecade încât să stea pe loc, se pare că nu-mi rămânea decât să-l atac prin surprindere. M-am uitat în jur după un proiectil nimerit. Într-o vitrină de sticlă din apropiere am văzut o piatră neagră ciudată, de formă neregulată, destul de mică s-o ridic, dar simţitor de mare cât să-i spargă capul unui afrit. Pe una din laturile plate avea o mulţime de mâzgălituri, pe care n-aveam timp să le citesc. Probabil

era un set de reguli pentru vizitatorii muzeului, pentru că se pare că era scris în două sau trei limbi. Mă rog, trebuia să-mi fac treaba.

Minotarul săltă de jos atent, fără zgomot, vitrina din sticlă care stătea deasupra pietrei şi o aşeză la fel de încet alături. Se uită iar pe după sarcofag: negreala încă se sforţa, adunată la picioarele lui Ramses, dar statuia rămânea imobilă. Bun!

Minotaurul se aplecă, ridică piatra în braţele lui vânjoase şi porni înapoi spre galerie, căutând un loc cât mai avantajos pentru ambuscadă. Privirea mi se opri pe un faraon micuţ. Nu l-am recunoscut – sigur nu era unul dintre cei memorabili. Până şi statuia lui avea o expresie jenată, ca şi când se scuza, dar stătea la înălţime pe un tron sculptat în piatră, situat pe un podium, iar în poala lui era destul loc cât să încapă un minotaur în picioare.

Având încă piatra în braţe, am sărit mai întâi pe podium, apoi pe tron, după care în poala faraonului. M-am uitat pe furiş peste umărul lui: perfect – eram la o aruncătură de piatră, ca să zic aşa, de negreala care acum se vedea pulsând jos, la altitudinea ideală pentru a-i da pietrei traiectoria potrivită. Mi-am înfipt bine picioarele de ţap în pământ, mi-am încordat bicepşii, am suflat o dată pe nări peste piatră ca să am noroc şi am aruncat-o în sus şi peste statuie, ca şi când ar fi fost lansată dintr-o catapultă folosită în asedii.

O secundă sau două, faţa ei gravată luci în licărul ferestrelor, după care se prăvăli la pământ, drept în faţa statuii lui Ramses, fix în centrul ceţii aceleia negre.

Buf! Zgomot de piatră peste piatră, bolovan peste bolovan. Mici fragmente negre zburară în toate direcţiile din pata nedesluşită, izbindu-se în zidărie şi crăpând sticlăraia. Ei bine, nimerisem ceva şi acel ceva era tare. Norul negru începu să clocotească, cuprins parcă de o criză de nervi. Pe moment se risipi uşor; am surprins în fugă ceva mare şi foarte solid în mijlocul lui, agitând în jur un braţ uriaş, ca stăpânit de o furie oarbă. După care

norul se întunecă din nou şi se umflă, lovindu-se de statuile apropiate, bâjbâind parcă după autorul atacului.

Ca să spun drept, minotaurul curajos se făcuse nevăzut: mă ghemuisem în poala faraonului şi priveam pe furiş în afară printr-o crăpătură din marmură. Până şi coarnele mi se lăsaseră un pic în jos, ca nu cumva să fie expuse. Am urmărit negreala respectivă cum începe să se mişte, căutându-şi duşmanul: se îndepărtase binişor de statuia lui Ramses şi se izbea înainte şi înapoi de statuile învecinate. Se auzeau o serie de bufnituri dure: zgomot de paşi invizibili!

Chiar dacă trebuie să recunosc că nu-mi pusesem mari speranţe în acest prim atac al meu, dat fiind că adversarul meu era în stare să zdrobească ziduri groase, eram totuşi puţin dezamăgit că piatra nu avusese un impact mai mare. Îmi oferise însă acea scurtă imagine a creaturii ascunse şi – dacă nu puteam s-o distrug – una dintre celelalte sarcini ale mele era să obţin informaţii despre tâlhar; deci merita să aflu mai mult. O piatră mică făcuse o mică spărtură în acei întuneric… Aşadar, ce-ar face oare una *mare?*

Norul agitat se deplasa spre partea cealaltă a sălii, înspre un grup de statui ce păreau suspecte. Deşi greu de crezut, minotaurul coborî tiptil din poala faraonului şi porni de-a lungul galeriei, cu o serie de mişcări iuţi şi scurte de la o ascunzătoare la alta, spre locul unde torsul masiv din piatră al unui alt faraon stătea lângă zid[1].

Torsul nu era foarte înalt – cam de patru metri. M-am tupilat în umbra din spatele lui, înhăţând din mers o mică urnă funerară de pe un stand vecin. De îndată ce m-am văzut bine pitit, am întins în exterior un braţ păros şi am azvârlit urna la mai bine de trei metri distanţă. Aceasta se sparse cu un pocnet satisfăcător de puternic.

---

[1] Inscripţia de pe piept îl proclama ca fiind al lui Ahmose, din a optsprezecea dinastie, „cel care uneşte în glorie”, însă lipsindu-i în prezent capul, braţele şi picioarele, acest citat de laudă suna cam gol.

Instantaneu, de parcă acesta era exact sunetul pe care îl aşteptase, norul de negreală îşi schimbă direcţia şi începu să curgă rapid spre locul de unde se auzise zgomotul. Paşii sunau acum nerăbdători; în jur tentacule de negreală se întindeau, biciuind în treacăt statuile de care se atingea. Norul se apropie de urna sfărâmată; rămase locului, înfuriindu-se nedumerit.

Era exact ce-mi dorisem. Între timp, minotaurul se căţărase cam pe la jumătatea torsului de piatră, îşi proptise spinarea în zidul din spatele statuii şi împingea acum statuia cu toată puterea, cu copitele lui despicate. Aceasta începu imediat să se clatine înainte şi înapoi, scoţând un mic hârşâit[1]. Norul de negreală surprinse zgomotul şi se repezi spre mine.

Însă nu destul de rapid. Cu o ultimă opintire din partea mea, torsul îşi pierdu definitiv echilibrul şi se năpusti în jos, şuierând în cădere, şi aterizând cu toată puterea în nor.

Forţa impactului făcu ca din el să sară un milion de ţăndări în toate direcţiile.

Am ţopăit sprinten în lături şi am întors repede capul să urmăresc scena.

Torsul nu stătea perfect lipit de pământ. Se crăpase de la mijloc; partea de sus era cam la un metru înălţime de pământ, ca şi cum stătea pe ceva mare.

Din unghiul meu nu reuşeam să zăresc ce se află leşinat dedesubt. Totuşi, mi se părea că învinsesem. În câteva clipe aveam să fiu liber să plec ca să-l înştiinţez pe băiat şi să mă pregătesc să dispar de tot.

M-am apropiat şi m-am aplecat să mă uit sub statuie.

O mână uriaşă se ivi şi, pe negândite, mă apucă strâns de un picior. Mâna era gri-albăstruie, avea trei degete şi

---

[1] Adversarul meu ar fi trebuit să aibă în vedere principiile pârghiei când încerca să-l mişte pe Ramses din loc. Vorba lui Arhimede: „Daţi-mi un punct de sprijin şi răstorn lumea”. În acest caz, lumea era un tip ambiţios, dar pentru mine bucata de statuie de şase tone, fără cap, braţe sau picioare era numai bună.

un al patrulea opozabil, şi era rece şi dură ca o piatră de mormânt. Ghiceam venele prin ea, desenate ca în marmură, dar pulsau a viaţă. Încleştarea ei îmi nimicea esenţa, asemenea unui viciu. Minotaurul mugi de durere. Trebuia să mă transform, să-mi retrag esenţa din acel pumn, dar ameţisem şi nu reuşeam să mă concentrez îndelung ca să-mi iasă schema asta. O răceală cumplită se lăsa în jur, învăluindu-mă ca o pătură. Simţeam cum flăcările mele interioare încep să se stingă, iar energia să mă părăsească asemenea sângelui care se scurge dintr-o rană.

Minotaurul se clătină şi se prăbuşi, ca o păpuşă fără viaţă. Singurătatea înfrigurată a morţii îmi dădea târcoale.

Apoi, pe neaşteptate, încheietura mâinii ca de piatră se îndoi, strânsoarea mai slăbi; corpul minotaurului fu azvârlit în sus, descriind dizgraţios un arc înainte de a lovi violent zidul apropiat. Conştiinţa mea pâlpâia; am căzut grămadă, pe pardoseală.

Am rămas un timp aşa, ameţit, fără să înţeleg ce se întâmplă cu mine. Am auzit nişte râcâieli, ca şi cum fragmentul de statuie se clintea, dar nu m-am urnit. Am simţit cum se clatină podeaua în momentul când fragmentul de piatră s-a înclinat într-o parte, dar tot nu m-am urnit. Am sesizat mai întâi una, apoi încă o zguduire tare, ca şi când cineva se ridică în picioare pe nişte tălpi mari de piatră, şi tot nu m-am urnit, însă în tot acest timp, înfiorătoarea arsură ca de gheaţă a încleştării mâinii mari slăbea treptat, iar flăcările mele interioare se reaprinseră. Iar acum, în vreme ce tălpile mari de piatră veneau ţintă spre mine, iar eu simţeam o privire fixă, rece, îndreptată asupra mea, strânsesem destulă energie cât să reacţionez.

Am deschis ochii şi am văzut o umbră profilându-se ameninţător în faţa mea.

Cu un efort chinuitor de voinţă, minotaurul redeveni pisică; pisica făcu un salt, ferindu-se din calea tălpii care

cobora şi care intră adânc în materialul pardoselii. Pisica ateriză puţin mai departe, cu blana din jurul gâtului zbârlită, iar coada înfoiată ca o perie de spălat veceul; cu un miorlăit prelung, făcu un nou salt.

În timp ce sărea, privi într-o parte şi surprinse imaginea de ansamblu a adversarului.

Ţăndările negre se regrupau în jurul corpului, adunându-se ca nişte globule de mercur în acel giulgiu care ascundea permanent creatura. Însă întorsesem repede capul, din salt, aşa încât apucasem să-i întrezăresc la lumina lunii conturul.

La prima vedere a-i fi zis că era una dintre statuile de pe hol, care înviase: o siluetă gigantică, având o formă aproximativ omenească, înaltă de trei metri. Avea două braţe, două picioare, un trunchi musculos şi un cap relativ mic şi neted.

Exista numai pe primul plan, pe celelalte fiind beznă totală şi absolută.

Pisica ateriza pe capul solzos al lui Sobek, zeul-crocodil, şi rămase cocoţată acolo un timp, scuipând sfidătoare. Creatura radia pe de-a întregul o prezenţă străină, ca de pe altă lume; simţeam că îmi secătuieşte energia pur şi simplu doar privind-o.

Păşi spre mine cu viteză surprinzătoare. O clipă, faţa ei – aşa cum era – fu scăldată de lumina lunii, iar aici comparaţia cu statuile antice păli. Statuile erau sculptate splendid, fără excepţie; de fapt la asta egiptenii se pricepeau chiar foarte bine, după cum aveau şi noţiuni de religie, şi de construcţii. Însă, în afară de faptul că se apropia de ele ca dimensiune, lucrul care sărea cel mai tare în ochi la creatură era faptul că era foarte brută şi nenaturală. Avea pielea plină de neregularităţi; grămăjoare, crăpături şi suprafeţe plane ca şi cum ar fi fost construită din cocoloaşe bătătorite cu mâna. Nu avea urechi şi nici păr. În locurile unde te-ai fi aşteptat să fie ochii avea două găuri rotunde care arătau ca şi când ar fi fost pur şi simplu ştanţate acolo cu capătul bont al

unui creion uriaş. Nu avea nas, ci numai o crestătură mare pe post de gură, care atârna întredeschisă într-o manieră stupidă, vorace precum cea de rechin, iar în mijlocul frunţii avea o formă ovală, pe care ştiam că o mai văzusem nu cu mult timp în urmă.

Acel oval era relativ mic, confecţionat din aceeaşi substanţă gri-albăstruie ca şi restul corpului, însă, spre deosebire de faţă şi de corp, care arătau brute, acesta era complicat. Era un ochi deschis, fără pleoapă sau gene, dar cu un iris haşurat şi o pupilă rotundă. În mijlocul pupilei, chiar înainte ca pelerina de întuneric s-o cuprindă protector, am zărit privindu-mă o scânteiere de inteligenţă întunecată.

Negreala se năpusti înainte; pisica ţopăi înapoi. În spatele meu l-am auzit pe Sobek sfărmându-se în bucăţi. Am aterizat pe pardoseală şi m-am avântat spre cea mai apropiată uşă. Era timpul să plec; aflasem ce îmi trebuia. Chiar nu voiam deloc să-mi fac iluzii că mai puteam rezolva ceva dacă mai rămâneam acolo.

Un fel de proiectil zbură deasupra capului meu şi se izbi de uşă, dărâmând-o. Pisica plonjă prin deschizătură. Paşi huruiţi veneau din urmă.

Mă aflam într-o cameră mică, întunecată, încărcată cu draperii etnice fragile şi tapiserii. O fereastră înaltă din capăt mi se părea că ar putea fi o cale de ieşire. Pisica alergă spre ea, cu mustăţile în vânt, urechile lipite de cap, zgâriind cu ghearele podeaua. Sări şi, în ultimul moment, se smuci în lateral, murmurând o înjurătură foarte nepisicească. Văzuse liniile albe sclipitoare ale reţelei de înaltă rezistenţă dindărătul ferestrei. Sosiseră magicienii şi ne sigilaseră înăuntru.

Pisica se răsuci, căutând din priviri o altă ieşire, dar nu mai era nici una.

Magicieni afurisiţi!

Un nor de întuneric clocotitor umplu cadrul uşii.

Pisica îşi încovoie spinarea în defensivă, apăsându-se tare în podea. În spatele ei, ploaia bătea ritmic în

geamuri.

Pe moment nici pisica, nici norul negru nu se mişcară. Apoi ceva mic şi alb erupse din nor, zburând de-a lungul încăperii: capul de crocodil al lui Sobek, desprins de pe umeri. Pisica se feri într-o parte. Capul se lovi de geam, sfârâind uşor când sparse reţeaua. Prin gaura formată intră ploaia fierbinte, scoţând aburi la contactul cu bariera şi, odată cu ea, se stârni şi un curent în cameră. Tapiseriile şi bucăţile de material de pe pereţi fluturară în exterior.

Zgomot de paşi. O întunecime care se apropia, creştea acoperind toată camera.

Pisica se furişă într-un colţ, făcându-se cât putu de mică. „Dintr-un moment într-altul, ochiul ăla o să mă vadă...”

O altă pală de vânt: marginile tapiseriilor tremurară. Îmi veni o idee.

Nu era una prea bună, dar în acel moment nu eram foarte pretenţios.

Pisica ţopăi spre ţesătura cea mai apropiată care atârna de pereţi, o piesă fragilă, posibil adusă din America, care reprezenta nişte omuleţi pătrăţoşi în mijlocul unui ocean de porumb stilizat. Se căţără cu ghearele până sus, acolo unde pânza era atent prinsă de perete cu nişte corzi. Urmă o strălucire de gheară şi ţesătura era desprinsă. Instantaneu fu luată de vânt şi suflată până în mijlocul camerei, unde se opri în ceva din mijlocul acelui nor negru.

Pisica era deja pe următoarea tapiserie, pe care, de asemenea, o eliberă, tăindu-i legăturile. Şi următoarea la fel. Într-o clipă, o jumătate de duzină de tapiserii desprinse fâlfâiră până în mijlocul camerei, unde dansau în cerc, palide ca nişte fantome în bătaia vântului şi a ploii torenţiale ce răzbătea prin spărtură.

Creatura din nor sfâşiase prima bucată, dar între timp alta o acoperise. Din toate părţile, fragmente de material se învălătuceau şi se învârteau, ameţind creatura şi

acoperindu-i vederea. Am simţit cum dă năucă din braţele uriaşe şi cum se împiedică înainte şi înapoi pe picioarele imense, în strâmtoarea încăperii.

Văzând-o astfel ocupată, am încercat să mă furişez în altă parte.

Uşor de zis, dar greu de făcut, pentru că norul negru părea să umple acum toată sala, şi nu-mi doream să nimeresc cumva în strânsoarea aducătoare de moarte a corpului din interiorul lui. Aşa că am început să păşesc precaut, lipit de pereţi.

Reuşisem să parcurg cam jumătate din distanţa până la uşă, când creatura, ajunsă clar într-un punct culminant de frustrare, pierdu orice sens de orientare.

Urmă o bătaie bruscă din picior şi o lovitură puternică de pumn în zidul de pe partea stângă. Bucăţi din tencuială căzură din partea de sus şi un nor de praf şi moloz se împrăştie în cameră, alăturându-se vârtejului general de vânt, ploaie şi ţesături antice.

La a doua lovitură, zidul respectiv se prăbuşi şi odată cu el şi tot tavanul. Preţ de o fracţiune de secundă, pisica rămase nemişcată, cu ochii larg deschişi, după care se strânse într-un ghem protector.

O secundă mai târziu, zeci de tone de piatră, cărămidă, ciment, oţel şi zidărie aferentă se prăvăli peste mine, îngropând încăperea.

17
Nathaniel

Omuleţul zâmbi, vrând parcă să-şi ceară iertare.

— Am îndepărtat mare parte din dărâmături, doamnă, zise el, şi până acum n-am găsit nimic.

Vocea Jessicăi Whitwell sună rece şi calmă:

— Nimic, Shubit? Îţi dai seama că tot ce-mi spui este practic imposibil? Cred că, de fapt, cineva se sustrage de la îndeplinirea sarcinilor!

— Cu smerenie vă spun, doamnă, că nu este deloc aşa!

În mod cert, arăta destul de smerit chiar în acel moment, stând cu picioarele lui crăcănate, uşor îndoite, cu capul aplecat şi căciula bine mototolită în mâini. Numai faptul că stătea în centrul unei pentagrame îi trăda originea demonică. Asta şi laba piciorului stâng – labă îmblănită, de urs negru, care îi ieşea din pantaloni – pe care fie din neatenţie, fie din capriciu neglijase s-o mai transforme.

Nathaniel se uită răutăcios la djinn şi începu să-şi lovească vârfurile degetelor între ele, într-o manieră pe care şi-o dorea a fi meditativă şi batjocoritoare în acelaşi timp. Băiatul era aşezat pe un jilţ comod, cu spătar înalt, capitonat cu piele verde, unul dintre cele câteva scaune aranjate în jurul unei pentagrame dintr-un cerc elegant. În mod voit adoptase aceeaşi postură ca şi doamna Whitwell – cu spatele drept, picior peste picior, coatele sprijinite de braţele scaunului – vrând să copieze aerul ei de hotărâre şi putere. Totuşi, avea sentimentul neplăcut că nu reuşea să mascheze groaza care pusese stăpânire pe el. Încercă să-şi păstreze vocea cât mai calmă:

— Trebuie să scotoceşti fiecare crăpătură din ruine, spuse el. Demonul meu trebuie să fie acolo!

Omuleţul îi aruncă o singură privire cu ochii lui verzi, deschişi la culoare, dar altfel îl ignoră cu desăvârşire. Jessica Whitwell vorbi iarăşi:

— Demonul tău poate foarte bine să fi fost distrus, John!

— Cred că i-aş fi simţit sfârşitul, doamnă! replică el politicos.

— Sau poate că s-a eliberat din robia ta! tună vocea groasă a lui Henry Duvall dintr-un scaun negru, aflat în faţa lui Nathaniel. Şeful poliţiei acoperea absolut fiecare colţişor din scaun; degetele sale băteau nerăbdător în mânerele jilţului. Ochii lui negri scânteiară: S-au mai întâmplat astfel de cazuri cu ucenici mult prea ambiţioşi!

Nathaniel ştia că nu era cazul să riposteze, aşa că tăcu. Doamna Whitwell se adresă din nou servitorului ei:

— Discipolul meu are dreptate, Shubit! Trebuie să mai explorezi o dată dărâmăturile, amănunţit! Fă asta cât mai repede!

— Prea bine, doamnă! Omuleţul se înclină şi dispăru.

Urmă un moment de tăcere. Nathaniel părea calm, însă mintea îi era tulbure, copleşită de atâtea emoţii. Cariera şi probabil viaţa lui erau în joc, iar Bartimaeus nu era de găsit. Pariase totul pe ajutorul său şi, după chipurile celor aflaţi în încăpere, înţelegea că se aşteptau să piardă. Privi în jur: în ochii lui Duvall se citea o satisfacţie flămândă, în cei ai îndrumătoarei sale văzu o nemulţumire cruntă, iar în cei ai domnului Tallow, aflat în fotoliul său adânc, de piele, un licăr de speranţă. Şeful Internelor petrecuse mare parte din noapte condamnând toată operaţiunea de supraveghere şi criticându-l aspru pe Nathaniel. Iar Nathaniel chiar nu-i găsea nici o vină. Mai întâi, se întâmplase dezastrul de la Magazinul de Accesorii al lui Pinn, apoi cel de la National Gallery, iar acum (cel mai rău dintre toate) la British Museum. Ministerul de Interne era la mare ananghie, iar ambiţiosul şef al poliţiei abia aştepta să intre în acţiune. De îndată ce se auzi de amploarea atacului de la muzeu, domnul

Duvall insistă să fie prezent la operaţiunea de curăţare. Urmărise totul, fără să-şi ascundă expresia de triumf de pe faţă.

— Ei… Domnul Duvall îşi lovi palmele de genunchi şi se pregăti să se ridice. Cred că mi-am irosit destul timp, Jessica! Pe scurt, în urma eforturilor depuse de Ministerul de Interne, avem o aripă din British Museum distrusă şi cele o sută de artefacte aflate în ea, pierdute. De-a lungul parterului există o dâră de resturi rămase de pe urma jafului, câteva statuete nepreţuite distruse sau sparte, iar piatra din Rosetta[1], făcută praf. Nu am pus mâna pe autorul acestui atac şi nici n-avem vreo perspectivă să-l găsim! Rezistenţa este liberă ca pasărea cerului, iar domnul Mandrake nu-şi găseşte demonul. Nu e un raport prea impresionant, dar, cu toate acestea, este ceea ce va trebui să-i comunic prim-ministrului.

— Te rog, rămâi pe scaun, Henry!

Vocea doamnei Whitwell sună atât de veninoasă, că lui Nathaniel i se făcu pielea de găină. Chiar şi şeful poliţiei păru să încremenească atunci când o auzi: după un moment de ezitare, se relaxă iarăşi pe scaun. Femeia continuă:

— Explorarea nu s-a încheiat încă! O să mai aşteptăm câteva minute. Domnul Duvall pocni din degete. Un servitor înaintă uşor din colţurile întunecate ale camerei, aducând o tavă cu vin. Domnul Duvall luă un pahar, pe care începu să-l rotească gânditor. Urmă un lung moment de linişte.

Julius Tallow îndrăzni să-şi dea cu părerea, vorbind de sub pălăria sa cu boruri late:

— Păcat că n-a fost demonul meu la faţa locului!

---

[1] Placă din granit, inscripţionată în greacă şi cu hieroglife, datând din anul 196 î.Hr.; a fost descoperită în 1799 de trupele lui Napoleon în apropierea oraşului Rashid (anterior denumit Rosetta) din nordul Egiptului şi capturată de trupele britanice în 1801. Din 1802, se află expusă la British Museum; i-a oferit lui Jean-Francois Champollion cheia dezlegării hieroglifelor. (n. tr.)

Nemaides este o creatură capabilă şi ar fi reuşit să-mi transmită ceva înainte de a muri. Este clar că acest Bartimaeus era mult mai slab!

Nathaniel îl străfulgeră cu privirea, dar nu zise nimic.

— Demonul tău, interveni Duvall, uitându-se brusc la Nathaniel, de ce nivel era?

— Un djinn de nivelul patru, domnule!

— Sunt creaturi înşelătoare! exclamă el, rotind paharul cu vin. Băutura căpăta sclipiri în lumina de neon ce se răsfrângea din tavan. Reluă: şirete şi greu de controlat! Puţine persoane de vârsta ta reuşesc asta!

Aluzia era clară. Nathaniel se făcu că nu înţelege.

— Fac tot posibilul, domnule!

— E nevoie în cazul lor de convocări complexe. Se cunosc situaţii când au murit magicieni pentru că au citat ceva greşit sau le-au permis astfel demonilor s-o ia razna. Şi aceştia pot fi distructivi – pot ajunge să dărâme edificii întregi…

Ochii negri scânteiară din nou.

— Nu asta s-a întâmplat în cazul meu, spuse pe un ton liniştit Nathaniel. Îşi strânse degetele în pumni, ca să nu-i mai tremure.

Domnul Tallow îşi trase scurt nasul.

— Este clar că tânărul a fost promovat mai mult decât era cazul.

— Într-adevăr, răspunse Duvall. Asta-i primul lucru inteligent pe care-l spui, Tallow! Poate că doamna Whitwell, care l-a promovat, are de comentat ceva în privinţa asta? rânji el.

Jessica Whitwell îl gratulă pe Tallow cu o căutătură încărcată de ură.

— Eu cred că tu eşti chiar un expert în convocări greşite, Julius! vorbi ea. Doar aşa tenul tău a căpătat culoarea asta încântătoare, nu?

Domnul Tallow îşi trase pălăria mai tare pe cap, încercând să-şi acopere faţa galbenă.

— N-a fost vina mea, se auzi el ursuz. A fost o greşeală

de tipar în cartea mea! Duvall zâmbi şi îşi duse paharul la buze.

— Conduce Ministerul de Interne şi citeşte greşit din propria carte! Vai de mine! Ce speranţe să mai avem? Ei, vom vedea dacă departamentul meu va reuşi să aducă lumină în ancheta privind Rezistenţa, atunci când i se vor acorda puteri suplimentare! Bărbatul dădu peste cap paharul şi îl goli cu o singură sorbitură adâncă. Apoi adăugă: Dar mai întâi sugerez…

Fără vreun sunet, miros sau alt artificiu spectaculos, pentagrama se animă din nou. Omuleţul cu înfăţişare umilă revenise, având de data aceasta ambele labe de urs, în loc de tălpi omeneşti. Ţinea grijuliu în mâini un obiect. O pisică leşinată, murată de ploaie şi şchioapă.

Dădu să vorbească, apoi – amintindu-şi că trebuie s-o facă pe smeritul – lăsă să-i cadă pisica din braţe şi o ţinu atârnată de coadă într-o singură mână. Cu cealaltă mână îşi scoase căciula de pe cap într-o manieră servilă specifică şi începu:

— Doamnă, am găsit acest specimen în spaţiul dintre două grinzi rupte; era într-un mic cotlon, doamnă; ascuns foarte bine! Prima dată ne-a scăpat.

Doamna Whitwell se încruntă dezgustată.

— Acest lucru… merită să i se dea atenţie?

Lentilele lui Nathaniel, ca de altfel şi cele ale îndrumătoarei sale nu aveau capacitatea să vadă dincolo de aparenţe: pentru ei era o pisică pe toate primele trei planuri. Cu toate acestea, băiatul ghici ce are dinaintea ochilor, iar animalul părea mort. Îşi muşcă buzele.

Omuleţul se schimonosi, începând să legene pisica înainte şi înapoi.

— Depinde ce consideraţi dumneavoastră, doamnă, că „merită” atenţie! Cert este că e un djinn cu o înfăţişare cam uzată; urât, neîngrijit; emană un miros urât pe al şaselea plan. Mai mult decât atât…

— Presupun deci, îl întrerupse doamna Whitwell, că încă mai este viu.

— Da, doamnă! E nevoie doar de un stimul potrivit ca să se trezească.

— Ocupă-te de asta, după care poţi pleca!

— Cu multă plăcere!

Omuleţul azvârli în sus pisica destul de grosolan, aţinti un deget spre ea şi rosti un cuvânt. Un arc de electricitate verde erupse cu zgomot scârţâitor din degetul lui, nimeri capul pisicii şi o menţinu în aer, zgâlţâind-o în şocuri, până ce toată blana i se zburli. Omuleţul bătu din palme şi pisica fu coborâtă pe pământ. Trecu un minut. Unda de electricitate verde se stinsese. Pisica zăcea grămadă în centrul pentagramei, acolo unde, în ciuda tuturor legilor firii, aterizase pe spate. Rămase aşa câteva secunde, cu labele orientate în sus în toate patru direcţiile, din mijlocul unui ghem de blană static. Nathaniel se ridică în picioare.

— Bartimaeus!

Ochii pisicii se deschiseră; aveau o expresie revoltată.

— Nu-i nevoie să strigi! Clipi. Ce-ai păţit?

— Nimic! Tu stai cu capul în jos!

— A!

Cu o mişcare nervoasă, pisica se ridică în patru labe. Îşi aruncă ochii prin încăpere şi-i zări pe Duvall, pe Whitwell şi pe Tallow stând impasibili în jilţurilor lor. Se scarpină indiferentă cu o labă din spate şi observă:

— Văd că ai musafiri!

Nathaniel aprobă din cap. Îşi ţinea degetele încrucişate la spate, pe sub haina neagră, rugându-se în gând ca Bartimaeus să nu dezvăluie vreo informaţie nelalocul ei, ca de exemplu numele său adevărat. Băiatul îi spuse:

— *Ai grijă* cum mi te adresezi, suntem printre feţe înalte! Articulă cât putu de mult cuvintele de atenţionare ca să facă impresie în faţa superiorilor săi.

Preţ de câteva secunde, pisica îi privi în tăcere pe ceilalţi magicieni, înălţă o labă şi, aplecându-se uşor în faţă ca pentru a spune ceva ferit, şopti:

— Între noi fie vorba, am văzut alţii mai mari!

— Bănuiesc că şi ei! Arăţi ca un pompon cu labe.

Abia atunci constată pisica cât de înfoiată îi stătea blana. Cu un şuierat de enervare se transformă instantaneu; în pentagramă stătea acum o panteră neagră, cu blană netedă şi lucioasă. Zvâcni uşor din coadă şi şi-o strânse cuminte lângă labe.

— Aşadar, vrei să-ţi raportez?

Nathaniel ridică o mână. Totul depindea de ce avea de gând să spună djinnul. Dacă nu avea informaţii concrete despre natura adversarului lor, atunci poziţia sa era într-adevăr vulnerabilă. Gradul de distrugere de la British Museum era comparabil cu cel din atacul de la Piccaddily, din urmă cu o săptămână, şi ştia că un imp mesager deja o vizitase pe doamna Whitwell, transmiţându-i mânia prim-ministrului. Ăsta nu era un semn bun pentru Nathaniel. Prin urmare, luă el cuvântul:

— Bartimaeus, ştim următoarele! Semnalul tău a fost văzut aseară în faţa muzeului. Eu am ajuns la scurt timp după aceea, împreună cu celelalte persoane din departamentul meu. S-au auzit tot felul de zgomote din interior. Am sigilat muzeul.

Pantera scoase ghearele şi începu să bată în podea cu subînţeles.

— Mda, am cam observat asta!

— În jurul orei 1.44 A.M. am văzut cum se dărâmă un zid interior din aripa de est. Imediat după, ceva necunoscut a străpuns cordonul de securitate, omorând câţiva impi din apropiere. De atunci cercetăm zona. Nu s-a găsit nimic cu excepţia ta – aflat în stare de inconştienţă.

Pantera ridică din umeri.

— Păi, ce-ai vrea, dacă s-a prăbuşit o clădire întreagă peste mine? Credeai că m-apuc să dansez mazurca în ruine?

Nathaniel tuşi tare şi se aplecă spre ea.

— Chiar şi aşa, spuse el cu severitate în glas, în absenţa altor dovezi, vina va cădea pe tine drept cauză a

acestei distrugeri, dacă nu eşti în stare să ne dai informaţii că nu-i aşa!

— Poftim? Pantera făcu ochii mari, cuprinsă de furie. Daţi vina pe mine? După câte am suferit? Esenţa mea este toată numai vânătăi, dacă vrei să ştii! Am vânătăi şi acolo unde teoretic nu-i posibil să fie!

— Păi, atunci spune-ne, care a fost cauza? întrebă Nathaniel.

— Cauza prăbuşirii clădirii?

— Da!

— Vrei să ştii ce a provocat asemenea dezastru noaptea trecută şi totuşi a dispărut de sub nasul nostru?

— Exact!

— Deci mă întrebi de fapt care este identitatea creaturii care se iveşte la miezul nopţii de nicăieri, pleacă iarăşi nevăzută şi, cât timp este aici, este învăluită de un văl de întuneric care o face invizibilă atât oamenilor, animalelor, cât şi spiritelor, indiferent pe care plan ai privi? Eşti sigur că asta mă întrebi?

Inima lui Nathaniel atârna de-acum grea ca un bolovan, împovărată de griji.

— … Da!

— Păi, e simplu! Un golem!

Urmă un scurt icnet din partea doamnei Whitwell şi două sforăituri indignate din partea lui Tallow şi a lui Duvall. Şocat, Nathaniel se lipi cu spatele de spătar.

— Un… un golem?

Pantera îşi linse o labă şi îşi netezi blana deasupra unuia dintre ochi.

— Crede-mă, amice!

— Eşti sigur?

— Un om uriaş din lut animat, dur ca granitul, invulnerabil în faţa oricărui atac, având puterea de a sfărâma ziduri. Se învăluie în întuneric şi emană miros de pământ. Are o atingere care aduce moarte tuturor fiinţelor de aer şi de foc asemenea mie… trasformându-le esenţa în jăratic stins în numai câteva

secunde. Da, pot să-ţi spun că sunt foarte sigur!

Doamna Whitwell făcu un gest de dezaprobare.

— E posibil să te înşeli, demone!

Pantera îşi îndreptă ochii galbeni spre ea. Preţ de un minut, Nathaniel se gândi îngrozit că djinnul îi va răspunde obraznic. Dar dacă aceasta îi fusese intenţia iniţial, păru că se răzgândeşte, înclină capul.

— Se poate, doamnă, dar am mai văzut golemi, cât timp am fost în Praga.

— În Praga, da! Acum câteva secole, interveni domnul Duvall; părea iritat de întorsătura evenimentelor. Au dispărut odată cu Sfântul Imperiul Roman! Ultima dată rămasă în istoric când au fost folosiţi împotriva trupelor noastre datează din vremea lui Gladstone. Ne-au mânat unul dintre batalioane în Vltava, la poalele digului de întărire din jurul castelului lor, însă magicienii care îi controlau au fost localizaţi şi ucişi, iar golemii s-au dezintegrat pe Stone Bridge. Toate acestea s-au consemnat în cronicile vremii.

Pantera făcu o nouă reverenţă.

— Domnule, se poate ca şi acestea să fie adevărate!

Domnul Duvall lovi cu pumnul greu într-unul din mânerele jilţului.

— Este adevărat! De la dizolvarea Imperiului ceh, golemii nu mai apar în istorie. Magicienii care au trecut de partea noastră nu ne-au dezvăluit secretele construirii lor, iar cei care au rămas în Praga erau simple umbre ale predecesorilor lor, amatori în magie. Aşa încât s-au pierdut cunoştinţele tradiţionale în ceea ce priveşte întrebuinţarea lor.

— Evident, nu pentru toţi! Djinnul unduia din coadă înainte şi înapoi. Acţiunile golemului erau controlate de cineva. Un el sau o ea privea printr-un ochi-observator din fruntea golemului. Când s-au mai risipit norii, i-am zărit sclipirea de inteligenţă din el.

— Pfu! pufni domnul Duvall neîncrezător. Astea-s închipuiri! Demonul minte! Nathaniel aruncă pe fugă o

privire spre îndrumătoarea lui; aceasta era încruntată.

— Bartimaeus, zise el, îţi ordon să spui adevărul! Este posibil să te fi înşelat în ceea ce ai văzut?

Ochii galbeni clipiră rar.

— În nici un caz! Acum patru sute de ani am fost martor al activităţilor primului golem, cel pe care marele magician Loew l-a creat în străfundurile ghetoului din Praga. Din podul său plin de pânze de păianjen şi văluri l-a trimis să bage groaza în duşmanii poporului său. Era el însuşi o creatură magică, dar învingea magia unui djinn. Răspândea puternic în jur esenţa pământului: vrăjile noastre păleau în prezenţa lui, ne orbea şi ne slăbea puterile; pur şi simplu ne nimicea ca pe nişte muşte. Creatura cu care m-am luptat azi-noapte era de acelaşi gen. Mi-a omorât unul dintre tovarăşi. Nu mint!

Duvall fornăi.

— N-am ajuns la vârsta asta ca să mai cred orice poveste îmi îndrugă un demon! Este o născocire strigătoare la cer ca să-ţi salvezi stăpânul! Puse paharul deoparte şi, ridicându-se în picioare, privi crunt spre cei adunaţi: Golem sau nu, nu mai contează! Este clar că Ministerul de Interne a pierdut controlul situaţiei! Vom vedea dacă departamentul meu se va descurca mai bine. Imediat îi voi cere o audienţă prim-ministrului. O zi bună vă urez!

Merse cu spatele drept şi paşi mari spre uşă, scârţâind din cizmele sale înalte din piele. Nimeni nu suflă un cuvânt.

Uşa se închise. Doamna Whitwell stătea nemişcată. Becurile fără abajur din tavan luminau rece chiar deasupra ei; faţa îi era mai cadaverică decât de obicei. Femeia îşi freca bărbia gânditoare, unghiile lungi scoţând un sunet neplăcut de zgârietură pe piele. În cele din urmă vorbi:

— Trebuie să analizăm foarte bine această situaţie! Dacă demonul spune adevărul, am aflat un amănunt important, dar Duvall are dreptate să fie sceptic, chiar

dacă vorbeşte din dorinţa de a minimaliza realizările noastre. Este dificil să creezi un golem, dacă nu aproape imposibil. Ce ştii despre asta, Tallow?

Ministrul făcu feţe-feţe.

— Slavă Domnului, foarte puţin, doamnă! Este un gen primitiv de magie care nu a fost practicat niciodată în societatea noastră luminată. Nu m-a interesat niciodată să adâncesc aspectul.

— Dar tu, Mandrake?

Nathaniel îşi drese glasul; întotdeauna savura întrebările de cultură generală.

— Un magician are nevoie de două artefacte puternice, doamnă, spuse el vioi, fiecare cu o funcţie diferită! În primul rând, trebuie să aibă un pergament inscripţionat cu vraja care îl aduce la viaţă pe golem; de îndată ce corpul este format din lut de râu, acest pergament este introdus în gura golemului pentru a-l anima. Îndrumătoarea sa aprobă din cap.

— Exact! Aceasta este vraja care se crede că s-a pierdut. Maeştrii cehi nu au scris niciodată secretul pe hârtie.

— Al doilea artefact, continuă Nathaniel, este o piesă specială din lut, creată prin vrăji separate. Este aşezată pe fruntea golemului şi îl ajută să-şi concentreze puterea. Funcţionează ca un ochi-observator pentru magician, aşa cum a descris Bartimaeus. Acesta poate controla creatura printr-un glob obişnuit de cristal.

— Corect! Deci, dacă demonul tău spune adevărul, noi umblăm după cineva care a pus mâna şi pe un ochi de golem, şi pe pergamentul care îl animă. Cine ar putea fi?

— Nimeni! Tallow îşi împreună degetele şi, îndoindu-le, îşi trosni zgomotos încheieturile ca o salvă de carabină. Este absurd! Aceste obiecte nu mai există! Creatura lui Mandrake ar trebui pedepsită cu Focul Mistuitor. Cât îl priveşte pe Mandrake, doamnă, acest dezastru este răspunderea *lui!*

— Păreţi foarte sigur pe datele care le aveţi, remarcă

pantera, căscând tare şi dezvelindu-şi dantura impresionantă. Este adevărat că pergamentele se dezintegrează când sunt scoase din gura golemului. Iar prin condiţiile impuse de vrajă, monstrul trebuie să se întoarcă la stăpânul său şi să fie iarăşi transformat în lut, aşa încât nici corpul nu supravieţuieşte. Însă ochiul golemului nu este distrus. Poate fi folosit de multe ori. Prin urmare, ar mai putea exista unul aici, în Londra. De ce sunteţi aşa de galben?

Înfuriat, Tallow rămase mască.

— Mandrake – pune la punct această chestie sau o s-o fac să suporte consecinţele! Nathaniel îşi şterse imediat zâmbetul atotcunoscător de pe faţă.

— Da, domnule Tallow! Linişte, sclavule!

— Oooo, scuzaţi-mă, n-am vrut! Jessica Whitwell ridică o mână.

— În pofida insolenţei sale, demonul are dreptate cel puţin într-o privinţă. Ochii golemilor chiar există! Eu însămi am văzut unul acum doi ani.

Julius Tallow arcui o sprânceană.

— Într-adevăr, doamnă? Unde?

— În colecţia cuiva pe care avem cu toţii motive să ni-l amintim. La Simon Lovelace!

Nathaniel tresări uşor; simţi un val de fiori reci pe şira spinării. Numele încă îl mai speria. Tallow ridică din umeri.

— Lovelace e mort de mult!

— Ştiu… confirmă preocupată doamna Whitwell.

Se sprijini cu spatele de spătar şi roti scaunul astfel încât ajunse cu faţa spre o altă pentagramă, similară cu cea în care stătea pantera. În cameră existau câteva, fiecare având un design uşor diferit. Femeia pocni din degete, iar djinnul ei apăru, de data aceasta „deghizat” pe de-a-ntregul în urs.

— Shubit, vizitează tezaurul de artefacte de sub clădirea securităţii! Localizează colecţia lui Lovelace şi inventariaz-o pe toată! În ea vei da peste un ochi

sculptat în lut întărit! Adu-mi-l degrabă!

Ursul îşi îndoi genunchii şi dispăru în elanul unui salt. Julius Tallow îi adresă lui Nathaniel un zâmbet mieros.

— Aşa gen de servitor ţi-ar trebui, Mandrake! Unu' care nu zice nici „câr”, nici „mâr”! Se supune fără discuţie. În locul tău, m-aş descotorosi de acest şarpe cu limbă dulce!

Pantera zvâcni din coadă.

— Hei, vere, toţi avem probleme! Eu sunt prea vorbăreţ, tu arăţi ca un câmp de flori galbene de untişor, îmbrăcat în costum!

— Trădătorul de Lovelace avea o colecţie interesantă, murmură doamna Whitwell, ignorând strigătele de furie ale lui Tallow. Ochiul golemului a fost unul dintre cele câteva piese remarcabile pe care le-am confiscat. Va fi interesant să-l inspectăm acum!

Pocnind din degetele lui îmblănite, ursul reveni, aterizând uşor în mijlocul cercului. Avea labele goale, cu excepţia căciulii pe care o ţinea mototolită, la fel de umil ca întotdeauna.

— Da, ăsta-i genul de servitor care v-ar trebui, spuse pantera. Nu trăncăneşte! E ascultător! Absolut inutil! Staţi să vedeţi dacă n-a uitat sarcina!

Doamna Whitwell îl îndemnă nerăbdătoare:

— Shubit, ai fost la colecţia lui Lovelace?

— Da, doamnă!

— Era un ochi de lut printre lucruri?

— Nu, doamnă! Nu era!

— Era trecut printre obiectele etichetate în inventar?

— Da! La numărul 34, doamnă: „Un ochi de lut cu lăţimea de 9 centimetri, decorat cu simboluri din cabală. Scop: ochi-observator de golem. Origine: Praga”.

— Poţi să pleci! Doamna Whitwell îşi întoarse scaunul înapoi cu faţa spre ceilalţi. Deci, spuse ea, a existat un astfel de ochi! Acum a dispărut!

Faţa lui Nathaniel se îmbujora de agitaţie.

— Nu poate fi o coincidenţă, doamnă! Cineva l-a furat

şi l-a folosit acum!

— Dar Lovelace avea pergamentul de animat în colecţia lui? întrebă iritat Tallow. Bineînţeles că nu! Şi atunci de unde provine acesta?

— Asta, spuse Jessica Whitwell, trebuie să aflăm! Femeia îşi frecă mâinile slabe, albe una de alta. Domnilor, situaţia s-a schimbat! După scena din seara asta, Duvall îl va presa pe prim-ministru să-i ofere puteri mai mari în defavoarea mea. Acum trebuie să plec spre Richmond şi să mă pregătesc să-l contracarez. În absenţa mea, vreau, domnule Tallow, să continui să organizezi operaţiunea de supraveghere. Fără îndoială golemul – dacă cu asta avem de-a face – va ataca din nou! Acum îţi încredinţez numai ţie misiunea asta!

Îngâmfat, domnul Tallow dădu din cap afirmativ. Nathaniel tuşi ca să poată interveni:

— Ă, nu… nu mai doriţi să mă ştiţi şi pe mine implicat, doamnă?

— Nu! John, tu mergi pe sârmă acum! Ţi-am încredinţat o mare răspundere – şi ce s-a întâmplat? National Gallery şi British Museum au fost prădate. Totuşi, mulţumită demonului tău, avem un indiciu privind natura inamicului nostru. Acum trebuie să aflăm identitatea celui care îl controlează. O fi vreo putere străină? Vreun trădător local? Faptul că ochiul golemului a fost furat ne spune că totuşi cineva a descoperit mijloacele de a crea vraja de animare. De aici trebuie să porneşti! Să cauţi să afli cunoştinţele vechi, uitate, şi asta repede!

— Bine, doamnă! Cum spuneţi!

Ochii lui Nathaniel luceau nedumeriţi. N-avea nici cea mai vagă idee cum să înceapă această misiune.

— Vom ataca golemul prin intermediul stăpânului său, reluă doamna Whitwell. Când vom descoperi sursa cunoştinţelor, vom şti chipul duşmanului nostru! Şi atunci vom putea acţiona decisiv!

Vocea ei era aspră.

— Da, doamnă!

— Acest djinn al tău pare folositor…

Femeia contemplă pantera, care stătea cu spatele la ei, spălându-şi labele şi dându-şi toată silinţa să pară că ignoră conversaţia. Nathaniel luă o faţă înciudată.

— E în ordine, să zicem!

— Cel puţin a scăpat de golem şi a supravieţuit, ceea ce e mai mult decât au făcut alţii. Ia-l cu tine!

Nathaniel se opri câteva secunde şi întrebă:

— Scuze, doamnă! Nu cred că înţeleg. Unde vreţi să mă duc? Jessica Whitwell se ridică în picioare, gata să plece.

— Unde crezi? În leagănul istoric al tuturor golemilor. În singurul loc dintre toate posibile în care ştiinţa populară trebuie să se fi păstrat. Vreau să te duci la Praga!

18
Kitty

Kitty nu prea mai dădea importanţă şi altor lucruri în afară de activitatea grupului ei, însă a doua zi după ce se opri ploaia făcu un drum să-şi revadă părinţii.

În seara precedentă, la întâlnirea de urgenţă, Rezistenţa fusese înştiinţată despre această nouă mare ocazie, cea mai mare misiune dintre cele pe care le avuseseră până atunci. Mai trebuiau să afle detalii, dar un aer de tensiune aproape palpabilă umpluse magazinul, o senzaţie apăsătoare de emoţie şi nesiguranţă, care o agită pe Kitty din cale-afară. Având în vedere nerăbdarea care o stăpânea, fata plecă devreme în vizită, cumpără un mic buchet de flori de la o tarabă şi luă autobuzul aglomerat până în Balham.

Strada era la fel de liniştită ca de obicei, iar casa mică, ordonată şi îngrijită. Ciocăni la uşă cu putere, scotocind după cheie în geantă, în vreme ce se chinuia să ţină şi buchetul de flori între bărbie şi umăr. Până să le găsească, o umbră se zări apropiindu-se în spatele geamului din cadrul uşii şi mama ei deschise uşa, iţindu-se şovăielnic în prag.

Ochii i se luminară.

— Kathleen! Ce drăguţ! Intră, draga mea!

— Bună, mămico! Astea-s pentru tine!

Urmă un ritual ciudat de pupături şi îmbrăţişări, apoi florile fură inspectate, iar Kitty se strădui să se strecoare până în hol. În cele din urmă, cu multă dificultate uşa fu închisă, iar Kitty condusă până în bucătăria lor mică, unde o oală cu cartofi clocotea pe aragaz, iar tatăl ei, aşezat în dreptul mesei, îşi peria pantofii. Cu mâinile ocupate pentru că ţinea şi peria şi un pantof, tatăl se ridică de pe scaun şi o pupă pe un obraz, apoi o pofti să

ia loc pe un scaun liber.

— Fac ghiveci cu carne, scumpo! O să fie gata imediat! o anunţă mama.

— A, ce bine! Grozav!

— Deci… După un moment de tăcere, ca să-şi aleagă cuvintele, tatăl fetei puse peria pe masă, aşeză lângă el pantoful, îi zâmbi larg şi o întrebă: Cum e să stai printre vase şi vopsele?

— E bine! Nu-i nimic deosebit, dar încep să mă obişnuiesc.

— Şi domnul Pennyfeather?

— Slăbeşte pe zi ce trece! Nici nu prea mai merge bine acum afacerea.

— I-auzi! Dar are vânzare? De fapt, ce vreau să te întreb e dacă aveţi magicieni printre cumpărători. Ei pictează?

— Nu prea mult!

— Aici trebuie să-ţi direcţionezi toate energiile, fetiţo! De aici vin banii!

— Da, tată! Acum ne concentrăm atenţia asupra magicienilor. Cum merge treaba?

— A, ştii tu! Am făcut o vânzare mare de Paşte.

— Dar Paştele a fost acum câteva luni, tată!

— Merg greu vânzările! Ce zici de-o ceaşcă de ceai, Iris?

— Nu înainte de masă! Mama fetei îşi căuta de lucru, aglomerându-şi mâinile cu tacâmuri în plus, pe care le aşeza în faţa lui Kitty cu grijă exagerată. Îi spuse acesteia: Ştii, Kitty, nu înţeleg de ce nu rămâi să stai cu noi? Distanţa nu-i prea mare şi ai ieşi mult mai ieftin.

— Chiria nu-i mare, mamă!

— Da, dar mâncarea şi restul? Cred că tu cheltuieşti aşa de mult pe astea, când cu noi ai putea mânca la comun. E o risipă de bani!

— Hmm! Kitty apucă furculiţa şi începu să lovească cu ea în masă, absentă. Apoi întrebă: Ce face doamna Hyrnek? Şi Jakob – l-aţi mai văzut de curând?

Mama fetei îşi pusese o pereche de mănuşi mari, de bucătărie şi se aplecă în faţa cuptorului să-l deschidă; un val de aer fierbinte, impregnat cu aroma de carne cu legume şi condimente, năvăli prin uşa deschisă. Vocea femeii răsună ciudat, în vreme ce verifica dacă-i gata mâncarea:

— Jarmilla e cât se poate de bine! răspunse ea. Jakob lucrează pentru tatăl lui, după cum bine ştii! Nu l-am văzut, nu iese pe-afară. Alfred, vrei să-mi aduci te rog fundul de lemn? Asta-i cumplit de fierbinte. Aşa! Acum scurge tu cartofii! Ar trebui să-i vizitezi, scumpo! Bietul băiat, s-ar bucura să-i ţină cineva de urât! Mai ales dacă e vorba despre tine. Păcat că nu vă mai întâlniţi în ultima vreme.

Kitty se încruntă.

— Înainte nu spuneai asta, mamă!

— Asta era acum mult timp… Eşti mult mai potolită acum! O, iar bunica lui a murit, mi-a spus Jarmilla.

— Cum? Când?

— Luna trecută! Nu te uita aşa ia mine – dacă ne-ai fi vizitat mai des, poate că ai fi aflat mai devreme, nu? Nu că aş înţelege de ce ar conta aşa de mult pentru tine. Of – scoate-o, te rog, cu lingura, Alfred! Altfel o să se răcească!

Cartofii erau prea fierţi, dar tocăniţa era excelentă. Kitty mâncă lacom şi, spre bucuria mamei, ceru şi o a doua porţie, înainte ca părinţii ei s-o fi terminat pe prima. Apoi, în vreme ce mama îi comunica tot felul de veşti despre persoane pe care Kitty nu le văzuse niciodată sau de care nu-şi amintea, fata rămase cuminte pe scaun, pierdută în gândurile ei, jucându-se cu un obiect mic, neted şi greu, pe care îl ţinea în buzunarul de la pantaloni.

Seara de după proces fusese deosebit de neplăcută pentru Kitty, pentru că mai întâi mama şi apoi tatăl ei îşi exprimaseră mânia vizavi de consecinţele ivite. Degeaba Kitty încercă să le reamintească nevinovăţia ei şi

răutatea lui Julius Tallow. Degeaba se jură că va face cumva rost de cele şase sute de lire necesare pentru a îmbuna furia instanţei. Părinţii ei nu se lăsară deloc înduplecaţi. Pe scurt, nu ştiau decât să facă următoarele observaţii: 1) Nu aveau atâţia bani. 2) Vor fi nevoiţi să vândă casa. 3) Kitty era o puştoaică răsfăţată, proastă şi arogantă, pentru că s-a luat la harţă cu un magician. 4) Ce-i spuseseră toţi? 4) Ce-i spuseseră ei? 5) Să nu facă asta! 6) Dar ea era prea încăpăţânată ca s-asculte. Şi 7) Acum ce-o să facă ei? Întâlnirea se încheie cum era de aşteptat, cu mama înlăcrimată, tatăl extrem de nervos, iar Kitty plecând furioasă în camera ei. Abia acolo, stând pe pat cu ochii învăpăiaţi, privind fix peretele din faţă, fata îşi aminti de bătrânul domn Pennyfcather şi de oferta sa ciudată de ajutor. În timpul discuţiei cu părinţii, uitase cu desăvârşire despre acest lucru, iar acum, cu toată tulburarea şi supărarea ei, i se părea că e doar închipuirea ei. Fata hotărî că era mai bine să uite.

Câteva ore mai târziu, când mama vru să-i aducă o cană de ceai ca s-o împace, găsi uşa blocată pe dinăuntru cu un scaun vârât sub clanţă. Îi vorbi dindărătul placajului subţire:

— Am uitat să-ţi spun ceva, Kathleen! Prietenul tău Jakob a ieşit din spital. A venit acasă azi-dimineaţă!

— Poftim? Şi de ce nu mi-ai zis? Scaunul fu îndepărtat cu repeziciune; o faţă îmbujorată apăru de sub o claie de păr ciufulit. Trebuie să-l văd!

— Nu cred că va fi posibil! Doctorii… Dar Kitty plecase deja.

Băiatul era în pat, ridicat în capul oaselor, îmbrăcat într-o pereche nouă de pijamale de culoare albastră, cu mânecile încă boţite de la împachetare. Îşi ţinea mâinile bălţate încrucişate în poală. Alături, pe cuvertură, stătea neatins un castron de sticlă, plin cu struguri. Ochii îi erau acoperiţi cu două cercuri albe de tifon curat, avea bandaje în jurul capului, iar pe scalp se vedea deja cum începe să-i crească părul. Faţa îi era la fel cum şi-o

amintea fata, pătată cu nişte dâre groaznice, gri şi negre.

Când intră, băiatul zâmbi uşor, puţin stingher.

— Kitty! Ce repede ai venit!

Tremurând, fata se apropie de pat şi îl luă de mână.

— Cum... cum ţi-ai dat seama că sunt eu?

— Nimeni altcineva nu mai urcă scările aşa, ca un taur furios! Te simţi bine? Fata îşi privi în treacăt mâinile roz-albe, fară cusur şi răspunse:

— Da! N-am nimic!

— Am aflat ce s-a întâmplat! Băiatul încercă să-şi păstreze zâmbetul, însă nu prea reuşi. Eşti norocoasă... mă bucur!

— Da! Tu cum te simţi?

— O, frânt! Mi-e greaţă! Parc-aş fi o bucată de slănină afumată! Mă doare pielea când mă mişc şi mă mănâncă, dar mi-au spus că asta va trece cu timpul. Şi o să mi se vindece şi ochii!

Lui Kitty i se luă o piatră de pe inimă.

— Asta-i nemaipomenit! Când...?

— La un moment dat! Nu ştiu... Băiatul păru dintr-odată obosit şi iritat. Lasă asta! Spune-mi ce se întâmplă! Am auzit că ai fost la tribunal.

Fata îi povesti toată întâmplarea, mai puţin întâlnirea cu domnul Pennyfeather. Jakob nu se clinti, dar luă o mină sobră, cu faţa lui afumată. La final oftă.

— Eşti aşa de proastă, Kitty!

— Da, mersi!

Fata rupse câteva boabe din ciorchinele de strugure şi le vârî sălbatic în gură.

— Mama mea ţi-a spus să nu te duci! Ţi-a zis...

— Ea şi toată lumea! Toţi au avut *aşa* mare dreptate, iar eu m-am înşelat aşa de tare! Fata scuipă sâmburii în palmă şi îi aruncă într-un coş de gunoi de lângă pat.

— Crede-mă, îţi sunt recunoscător pentru ce ai încercat să faci, dar îmi pare rău că suferi acum din cauza mea.

— N-are nimic! O să facem rost de bani.

— Ştim cu toţii că procesele de la tribunal sunt aranjate – acolo nu contează ce-ai făcut, ci cine eşti şi pe cine cunoşti!

— Aşa e! Dar nu mai vorbi despre asta! Kitty n-avea chef s-asculte prelegeri.

— Bine! rânji el, de data asta cu ceva mai mult succes decât mai înainte. Cu tot bandajul ăsta, parcă te şi văd încruntată! Tăcură un timp. Într-un târziu, Jakob spuse: În orice caz, să nu crezi că Tallow va scăpa basma curată!

Începu să se scarpine pe obraz.

— Nu te scărpina! Ce vrei să spui?

— Dar mă mănâncă aşa de tare! Adică, mai sunt şi alte moduri, nu doar la tribunal…

— Cum ar fi?

— Off! Degeaba, va trebui să-mi ţin mâinile sub fund ca să nu le mai mişc! Ei, vino mai aproape – să nu ne audă cineva… Bun! Tallow, fiind magician, va crede că e liber şi că a scăpat! Nici n-o să se mai gândească la mine, dacă a facut-o vreodată până acum. Şi, cu siguranţă, nu va face legătura între mine şi firma Hyrnek!

— Firma tatălui tău?

— Păi, a cui este? Bineînţeles că este a tatălui meu. Şi asta o să-l coste scump pe domnul Tallow. Ca mulţi alţi magicieni, Tallow îşi leagă cărţile de magie tot la firma Hyrnek. Karel mi-a spus: a verificat în registru. La fiecare doi ani, Tallow ne dă comenzi. Preferă un gen de copertă maronie, din piele de crocodil, aşa că poţi adăuga şi lipsa de bun-gust pe lângă celelalte defecte pe care le are. Deci merită să aşteptăm. Mai devreme sau mai târziu, va trimite cine ştie ce carte să-i fie recopertată sau va comanda ceva nou… Ah! Nu mai suport! Trebuie să mă scarpin!

— Nu, Jakob! Mai bine ia un strugure, te rog! Ca să nu te mai gândeşti la asta!

— Degeaba! Mă trezesc noaptea scărpinându-mă. Mama îmi bandajează mâinile ca să nu mă rănesc. Dar

acum mă înnebuneşte mâncărimea asta – trebuie s-o chemi pe mama să-mi aducă nişte alifie!

— Mai bine plec...

— Mai stai un minut! Tocmai îţi spuneam că, data viitoare, Tallow n-o să se aleagă doar cu o carte legată!

Mirată, Kitty îşi încreţi fruntea.

— Ce...? Te referi cumva la vrăjile pe care le conţin? Jakob zâmbi hain.

— Poţi înlocui nişte pagini, modifica propoziţii sau diagrame, dacă te pricepi! De fapt, e mai mult decât posibil – e de-a dreptul uşor pentru oamenii pe care-i cunoaşte tatăl meu. Vom sabota câteva incantaţii pe care bănuim că le-ar folosi, după care... vom vedea!

— N-o să-şi dea seama?

— Pur şi simplu, va citi vraja, va desena pentagrama sau cine ştie ce mai trebuie să facă, apoi... Cine ştie? Magicienilor li se pot întâmpla tot felul de nenorociri dacă vraja e greşită. Mi-a spus tata că vrăjitoria este o artă precisă. Jakob se lasă cu spatele pe perne şi continuă: Pot trece ani până va cădea Tallow în capcană – dar ce contează? Am răbdare infinită. Faţa mea va fi în continuare distrusă şi peste patru, cinci ani. Pot să aştept! Brusc, se întoarse cu spatele la Kitty, vârându-şi faţa în pernă: Acum cheam-o pe mama, te rog! Şi să nu spui nimănui ce ţi-am povestit mai devreme!

Kitty o găsi pe doamna Hyrnek în bucătărie; turna printr-o strecurătoare într-un flacon de medicamente o loţiune ciudată, albă, uleioasă, îngroşată cu plante aromate de un verde-închis. Când Kitty îi transmise că Jakob o cheamă, clătină din cap, cu ochii încercănaţi.

— Am pregătit loţiunea la timp, şopti ea, astupând grăbită cu un dop flaconul şi luând un şervet de pe bufet. Te descurci să ieşi singură, da?

Şi, zicând astea, se repezi spre camera lui Jakob. Kitty nu apucase să facă mai mult de doi paşi spre hol, când un fluierat scurt şi gros o opri în loc. Se întoarse: era bunica lui Jakob, tare în vârstă, slabă şi osoasă, aşezată

ca de obicei în scaunul ei de lângă plită, ţinând în poală o oală mare de păstăi întregi. Ochii ei negri vioi o fixau strălucitori pe Kitty; numeroasele ei riduri de pe faţă îşi modificară liniile când zâmbi. Kitty îi întoarse zâmbetul, uşor nesigură. Bătrâna ridică o mână zbârcită, îndoi un deget încreţit şi îi făcu semn să vină spre ea. Cu inima bătându-i tare în piept, Kitty se apropie. În toate vizitele ei anterioare nu vorbise niciodată cu bunica lui Jakob, nici măcar două vorbe; nici nu o auzise vreodată pe aceasta vorbind. Simţi că o cuprinde o panică ridicolă. Ce o să-i spună? Doar nu ştia cehă. Ce voia oare bătrâna? Lui Kitty i se părea dintr-odată că este ca un personaj de basm, un copil hoinar, reţinut în bucătăria unei vrăjitoare canibale. Ea…

— Asta, rosti bunica lui Jakob cu un accent englezesc clar şi aspru, este pentru tine! Bătrâna îngropă o mână undeva în buzunarele fustelor ei voluminoase, fără să-şi ia ochii de la Kitty şi continuă: S-o ţii mereu aproape!… Ah, unde-o fi? Aha – da! Uite-o!

Când o scoase din nou la iveală, mâna bătrânei era încleştată pe un obiect pe care i-l întinse lui Kitty. Fata simţi în palmă greutatea şi răcoarea obiectului, înainte să vadă ce anume e. Era un mic pandantiv de metal, în formă de lacrimă. În vârf avea o mică buclă de care putea fi agăţat un lanţ. Kitty nu ştia ce să zică.

— Vă mulţumesc! Este… frumos! Bunica lui Jakob mormăi:

— Ha! E de argint! Aşa să ştii, fetiţo!

— Trebuie să fie foarte valoros! Nu… cred că pot…

— Ia-l! Şi poartă-l! Două mâini uscate îi prinseră palmele lui Kitty, făcând-o să strângă în căuşul lor pandantivul. Nu se ştie niciodată! Acum, am o sută de păstăi de ales. Poate o sută două bucăţi – câte una pentru fiecare an, nu? Deci, trebuie să mă concentrez! Hai, du-te!

În zilele ce urmară, Kitty şi părinţii ei încercară câteva deliberări, însă deznodământul era mereu acelaşi – dacă

adunau toate economiile de care dispuneau, tot le mai rămâneau câteva sute de lire în minus până s-acopere toată amenda pentru tribunal. Vânzarea casei, împreună cu nesiguranţa pe care aceasta o implica, părea singura soluţie. Exceptându-l probabil pe domnul Pennyfeather.

„Sună-mă dacă te interesează! Într-o săptămână!” Kitty nu le pomenise părinţilor ei despre el şi nimănui de altfel, însă îşi amintea în permanenţă cuvintele sale. Bătrânul îi promisese c-o ajută, iar ea, în principiu, n-avea nimic împotriva acestui lucru. Dar rămânea întrebarea: De ce? Nu-i venea să creadă că bătrânul ar face-o doar din bunătate.

Însă părinţii ei pierdeau casa dacă ca nu intervenea în vreun fel.

Domnul T.E. Pennyfeather era, într-adevăr, trecut în cartea de telefoane la furnizori, cu firma „Magazin de materiale pentru artişti” din Southwark; numărul de telefon era cel pe care îl avea şi ea notat pe cartea de vizită. Deci cel puţin datele acestea despre el erau reale.

Dar ce dorea oare? O parte din ea îşi dorea foarte mult să nu apeleze la el; altă parte nu vedea ce-ar avea de pierdut.

Dacă nu plătea în curând, urma să fie arestată, iar oferta domnului Pennyfeather era singurul colac de salvare de care putea să se agaţe.

În cele din urmă, se hotărî.

La două străzi distanţă de casa ei se afla o cabină telefonică. Într-o dimineaţă, fata se strecură în cutiuţa strâmtă, înăbuşitoare şi formă numărul. Răspunse o voce, seacă şi uşor astmatică.

— Aici Magazinul de materiale pentru artişti! Alo?

— Domnul Pennyfeather?

— Domnişoară Jones! Ce încântat sunt! Mi-a fost teamă că nu veţi suna.

— Eu sunt! Auziţi…? Mă interesează oferta dumneavoastră, dar trebuie să ştiu ce doriţi de la mine înainte să merg mai departe.

— Bine, bine! Am să-ţi explic! Aş putea să-ţi propun să ne întâlnim?

— Nu! Spuneţi-mi acum, la telefon!

— Asta n-ar fi prudent!

— Pentru mine ar fi! Nu vreau să risc nimic! Nu vă cunosc…

— Aşa este! Facem altfel: dacă nu eşti de acord, foarte bine, nu ţinem legătura! Dacă eşti de acord, vedem ce facem mai departe. Propun să ne întâlnim la Druids' Coffee House, în zona Seven Dials. Ştii cafeneaua? Este un loc popular – mereu plin. Acolo poţi vorbi cu mine în siguranţă. Dacă ai îndoieli, îţi sugerez altceva! Pune într-un plic lipit cartea mea de vizită şi un bilet cu locul şi ora întâlnirii noastre. Lasă-l la tine în cameră sau pune-l la poştă pe adresa ta, una din două! În eventualitatea că ţi s-ar întâmpla ceva, poliţia va da de mine. Asta poate te mai linişteşte! Şi încă ceva! Indiferent care va fi rezultatul întâlnirii noastre, la sfârşit eu tot îţi voi da banii. Vei putea să-ţi achiţi datoria până la sfârşitul zilei!

Domnul Pennyfeather păru epuizat de discursul său lung. În vreme ce acesta răsufla şuierător, Kitty analiză oferta. Nu-i luă mult. Era prea bună s-o refuze.

— Bine, zise ea. De acord! La ce oră să fiu acolo?

Kitty se pregăti cu grijă, scrise un bilet părinţilor şi îl puse într-un plic împreună cu cartea de vizită respectivă, pe care îl lăsă pe patul ei, sprijinit de pernă. Părinţii ei nu ajungeau acasă până la şapte. Întâlnirea fusese programată la ora trei. Dacă totul decurgea bine, fata avea destul timp să se întoarcă şi să recupereze plicul înainte să fie găsit.

Ieşi de la metrou la staţia Leicester Square şi porni spre Seven Dials. Câţiva magicieni o depăşiră în viteză în limuzine cu şoferi; restul trecătorilor se deplasau cu greutate pe trotuarele înţesate cu turişti, păzindu-şi buzunarele de hoţi. Kitty înainta greu.

Ca să ajungă mai repede, o luă pe scurtătură, pe o alee care ocolea prin spatele unui magazin cu costume

de bal mascat şi care tăia o stradă, pentru a se deschide într-o alta, în apropiere de zona unde trebuia să ajungă Kitty. Aleea era rece, umedă şi îngustă, dar pe toată lungimea ei nu erau nici cântăreţi ambulanţi, nici turişti, ceea ce în ochii lui Kitty o făcea să pară de-a dreptul o autostradă. Fata intră pe ea şi păşi cu pas vioi, uitându-se grăbită la ceas. Mai erau zece minute până la ora trei. Ajungea numai bine! Cam pe la jumătatea aleii avu un şoc. Cu un ţipăt pătrunzător ca de *banshee*[1], o pisică cenuşie cu dungi sări în faţa ei de pe o poliţă ascunsă şi dispăru printr-un grătar în zidul opus. Dinăuntru răsună zgomot de sticle răsturnate. Apoi linişte.

Inspirând adânc, Kitty merse mai departe. O clipă mai târziu, auzi zgomot de paşi uşori care se furişau în urma ei.

Simţi că i se ridică părul pe ceafă. Grăbi pasul. „Nu intra în panică! E cineva care a luat-o, ca tine, pe scurtătură. În orice caz, nu mai e mult până la capătul aleii.” Deja zărea oamenii trecând pe strada principală care se desfăşura în faţă.

Paşii din spate părură să se iuţească în acelaşi ritm cu ai ei. Cu ochii mari şi inima stând să-i sară din piept, Kitty începu să meargă şi mai alert.

Apoi ceva îi ieşi în cale din umbra unui cadru de uşă. Era îmbrăcat în negru şi avea faţa acoperită cu o mască netedă cu şanţuri mici, tăiate în dreptul ochilor. Kitty strigă şi se răsuci pe călcâie.

Alte două siluete mascate veneau în vârful picioarelor, din spate.

Fata dădu să deschidă gura ca să ţipe, dar n-apucă. Unul dintre urmăritori făcu o mişcare rapidă: slobozi ceva din mână – o sferă mică, întunecată. Aceasta lovi pământul chiar lângă picioarele ei şi se sparse, dispărând cu totul. În locul unde stătuse mai înainte se ridica un

[1] În folclorul irlandez şi scoţian, spirit feminin care ţipă strident şi despre care se crede că ar prevesti moartea. (n. tr.)

abur negru, învălătucit, care se îngroşa.

Kitty era prea speriată ca să facă vreo mişcare. Nu era în stare decât să stea şi să se uite cum se adună aburul, conturând o mică creatură neagră albăstruie, înaripată, cu nişte coarne lungi, subţiri şi ochi roşii, larg deschişi. Făptura pluti o secundă, făcu o tumbă în aer, parcă neştiind ce să facă.

Persoana care aruncase sfera îndreptă mâna spre Kitty şi strigă o comandă. Făptura ciudată se opri din învârtit. Un rânjet de bucurie răutăcioasă i se răsfrânse pe faţă, crăpând-o parcă în două.

Apoi îşi aplecă coarnele, bătu din aripi cu viteză nebună şi, cu un ţipăt ascuţit de încântare, se năpusti spre capul lui Kitty.

19
Kitty

Într-o clipă, creatura era deja lângă ea, cu gura *zimţată,* căscată şi coarnele ascuţite scânteindu-i în lumină. Aripile negre-albăstrui i se loveau de obraz, iar nişte mâini mici, aspre, cu gheare dădeau să-i atace ochii. Fata îi simţi răsuflarea urât mirositoare pe faţă; ţipătul strident al creaturii o asurzea. Kitty agită din mâini, lovi cu pumnii, urlând din toţi rărunchii…

Şi cu un pocnet moale şi umed, făptura plesni, lăsând în urmă un jet de stropi negri, reci şi un miros amărui, persistent.

Kitty se prăbuşi lângă zidul din apropiere, răsuflând greu, cu pieptul zbuciumat, privind sălbatic în jur. Fără îndoială făptura dispăruse; la fel şi cele trei feţe mascate. Aleea era goală spre ambele capete. Nu se vedea nici o mişcare.

Fata începu să alerge cât o ţineau puterile ca să se amestece în aglomeraţia străzii, în care îşi croi loc şerpuind şi strecurându-se prin mulţime, ca să înainteze în susul pantei mici care ducea spre Seven Dials.

Acolo se intersectau şapte străzi în dreptul unui sens giratoriu ridicat pe un rondou din pietre de caldarâm, care era înconjurat din toate părţile de clădiri medievale din lemn negru şi var colorat, cu multe coridoare şi ascunzişuri. În centrul rondoului se afla statuia unui general pe cal, la baza căreia stăteau adunaţi câţiva oameni, relaxându-se şi bucurându-se de soarele de după-amiază. Vizavi de el se afla altă statuie, cea a lui Gladstone, cu atitudinea sa de legiuitor. Era îmbrăcat în robă şi ţinea într-o mână un pergament desfăcut, iar pe cealaltă o avea ridicată ca şi când ar fi declamat mulţimii. Cineva – fie beat, fie cu tendinţe anarhice –

escaladase statuia marelui om şi aşezase un con portocaliu de circulaţie pe capul său maiestuos, dându-i o alură de vrăjitor din poveşti comice. Poliţia nu observase încă.

Chiar în spatele statuii lui Gladstone era localul Druids' Coffee House, un loc de întâlnire pentru cei tineri şi însetaţi. Zidurile de la parterul clădirii fuseseră înlăturate şi înlocuite cu stâlpi duri de piatră, decoraţi cu viţă-de-vie încolăcită. O serie de mese acoperite cu feţe din material alb erau împrăştiate în jurul stâlpilor, în stil continental, pe strada pietruită. Toate mesele erau ocupate. Chelnerii în tunici negre forfoteau grăbiţi de colo-colo.

Kitty se opri lângă statuia generalului şi îşi recăpătă suflul. Trecu în revistă mesele. Era exact ora trei. Oare…? „Uite-l!” Îl zări, aproape ascuns îndărătul unui pilon, cu semiluna de păr alb pe creştetul capului chel, lucios.

Domnul Pennyfeather sorbea dintr-o ceaşcă de cafea cu lapte când Kitty se apropie de el. De-a curmezişul mesei era aşezat bastonul bătrânului. Acesta o văzu, îi zâmbi larg şi o pofti să se aşeze.

— Domnişoară Jones! Eşti punctuală! Ia loc, te rog! Ce ţi-ar plăcea? Cafea? Ceai? Un corn cu scorţişoară? Sunt foarte bune!

Kitty îşi trecu distrată o mână prin păr.

— Îmm, un ceai! Şi ciocolată! Simt nevoia de ciocolată! Domnul Pennyfeather pocni din degete; un chelner veni la ei.

— O cană cu ceai şi un ecler! Unul mare! Acum, domnişoară Jones! S-ar zice că aţi alergat după cum suflaţi din greu sau mă înşel?

Ochii îi scânteiau, zâmbetul i se lărgise pe faţă. Kitty se aplecă furioasă peste masă.

— Nu-i de râs! Şuieră ca printre dinţi, aruncând scurte priviri la mesele vecine. Tocmai am fost atacată! Când veneam încoace! adăugă ea, ca să puncteze exact.

Domnul Pennyfeather găsea în continuare situaţia

amuzantă.

— Într-adevăr? Într-adevăr? Asta-i foarte grav! Trebuie să-mi povesteşti. A! Poftim, ţi-a adus ceaiul! Ce viteză! Şi un ecler pe cinste! Bun! Ia o gură, după care spune-mi tot!

— Trei persoane m-au înconjurat, pe alee! Au aruncat ceva – cred că un recipient – şi a apărut un demon. A sărit la mine şi a încercat să mă omoare şi… Mă luaţi în serios, domnule Pennyfeather, sau mă ridic chiar acum şi plec?

Faptul că acesta continua să pară vesel şi amuzat începea s-o înfurie pe Kitty, dar la auzul cuvintelor ei zâmbetul dispăru de pe faţa bătrânului.

— Iartă-mă, domnişoară Jones! Este o chestiune serioasă! Şi totuşi, ai reuşit să scapi, cum ai procedat?

— Nu ştiu! M-am apărat – am lovit creatura când încerca să-mi scoată ochii, dar chiar n-am făcut nimic efectiv. Aceasta a pocnit, ca un balon. Şi au dispărut şi oamenii.

Fata sorbi lung din ceai. Domnul Pennyfeather o privi calm, fără să spună nimic. Faţa îi era sobră, dar ochii păreau încântaţi, plini de viaţă. Kitty reluă: Cred că-i mâna magicianului ăla, Tallow! Sunt sigură că el e! încearcă să-mi facă rău după ce-am spus în instanţă. O să trimită alt demon după mine, dacă ăstuia nu i-a reuşit. Nu vreau să…

— Chiar te rog să guşti din ecler! zise domnul Pennyfeather. Ăsta-i primul lucru pe care ţi-l sugerez. Aşa, şi după ce te mai relaxezi, o să-ţi spun ceva!

Kitty mâncă eclerul din patru îmbucături, bău cu poftă din ceai, după care se simţi ceva mai liniştită. Se uită în jur. Din locul în care stătea, îi vedea foarte bine pe cei care se aflau atunci la mese, în cafenea. Unii erau turişti, adânciţi în studierea unor hărţi colorate sau ghiduri; restul erau tineri – probabil studenţi – şi câteva familii ieşite la plimbare.

— În ordine, domnule Pennyfeather! vorbi ea. Puteţi să

începeţi!

— Bine! Bătrânul îşi şterse colţurile gurii cu un şervet de masă, frumos împăturit. Am să revin la acel… incident într-o clipă, dar mai întâi am altceva să-ţi zic! Poate te întrebi de ce aş fi interesat de problemele tale. Păi… De fapt, nu mă interesează atât necazurile tale, cât mă interesezi tu! Apropo, cele şase sute de lire sunt în siguranţă aici! zâmbi el şi-şi pipăi buzunarul de la piept. O să-i ai la sfârşitul conversaţiei noastre! Deci, am stat în public în sala de judecată şi am auzit ce-ai declarat în legătură cu Bomba Neagră. Nimeni altcineva nu te-a crezut – judecătoarea din aroganţă, restul din ignoranţă. Iar eu am fost foarte atent. De ce-ai fi minţit? m-am întrebat. N-aveai nici un motiv. Tocmai de aceea, era sigur adevărat!

— Era adevărat! zise Kitty.

— Dar nimeni din cei loviţi de Bomba Neagră chiar şi doar atins de marginile ei – nu scapă fără urme. Ştiu asta!

— Cum? întrebă Kitty cu voce tăioasă. Eşti magician? Bătrânul făcu o grimasă.

— Te rog, poţi să mă insulţi în orice fel – să spui că-s chel, urât, un bătrân prost care miroase a varză sau cum vrei tu –, dar nu mă numi astfel! Îmi jigneşti sufletul! În mod sigur nu sunt magician, dar nu doar magicienii au cultură, domnişoară Jones! Şi alţii de-ai noştri pot citi, chiar dacă nu ne scăldăm în răutate ca ei. Citeşti, domnişoară Jones?

Kitty înălţă din umeri.

— Desigur, la şcoală!

— Nu, nu, nu ăsta este cititul indicat! Magicienii scriu cărţile care sunt în programa şcolară; nu poţi avea încredere în ei! Totuşi, deviez de la subiect. Crede-mă – Bomba Neagră pătează orice atinge. Tu spui că te-a atins şi pe tine, dar nu te-a însemnat. Ăsta e un paradox!

Kitty se gândi la faţa marmorată a lui Jakob şi o încercă un sentiment de vină.

— N-am ce face!

— Acest demon care te-a atacat mai devreme, descrie-mi-l!

— Cu aripi negre, o gură mare, roşie, două coarne drepte, subţiri…

— Cu o burtă mare, acoperită cu blană? Fără coadă?

— Exact!

Bătrânul dădu din cap afirmativ.

— Un mol! Un demon mic fără multă putere! Chiar şi aşa însă, tot ar fi trebuit să te facă să leşini, din pricina mirosului lui dezgustător.

Kitty strâmbă din nas.

— Cu siguranţă mirosea rău, dar nu chiar atât de rău!

— În plus, molii, de obicei, nu pocnesc! Se prind strâns de părul tău cu mâinile şi rămân agăţaţi până ce stăpânul lor îi alungă!

— Ăsta tocmai a pocnit!

— Draga mea domnişoară Jones, iartă-mă dacă redevin vesel! Vezi tu, mă încântă ce-mi spui! Asta înseamnă, foarte simplu, că ai un dar special: o rezistenţă la magie!

Bătrânul se lăsă pe spătarul scaunului, chemă un chelner şi, zâmbind, comandă încă un rând de băuturi şi prăjituri, fără să dea atenţie la expresia buimacă de pe faţa lui Kitty. Până le fu adusă noua comandă, acesta nu făcu altceva decât să stea pe locul său, în faţa fetei şi să rânjească, chicotind din când în când ca pentru sine. Kitty se strădui să rămână politicoasă. Nu intrase încă în posesia banilor, care se aflau la el în buzunar. În sfârşit, fata vorbi:

— Domnule Pennyfeather, îmi pare rău, dar nu vă înţeleg deloc!

— Dar nu-i evident? Magia minoră – încă nu putem fi siguri dacă e valabil şi la chestii mai puternice – are efect mic sau deloc asupra ta!

Kitty scutură din cap.

— Prostii! Bomba Neagră m-a făcut să leşin.

— Am spus *efect mic* sau deloc! Nu eşti imună! Că veni vorba, nici eu nu sunt, dar *am rezistat* asaltului simultan a trei folioţi, ceea ce consider că este foarte neobişnuit.

Pentru Kitty asta nu avea nici o relevanţă. Fata îl privea inexpresiv. Domnul Pennyfeather făcu un gest nerăbdător.

— Ceea ce încerc să-ţi spun este că eu şi cu tine – şi alţi câţiva, pentru că nu suntem singuri – suntem capabili să rezistăm la vrăjile magicienilor! Nu suntem magicieni, dar nici lipsiţi de puteri nu suntem, spre deosebire de ceilalţi oameni de rând – bătrânul articula răstit aceste cuvinte, fără să-şi ascundă ciuda din glas – în această biată ţară, uitată de Dumnezeu!

Lui Kitty i se învârtea capul, dar era încă sceptică; nu-l credea deocamdată pe cuvânt.

— Nu înţeleg nimic! N-am mai auzit niciodată despre această „rezistenţă”. Pe mine nu mă interesează decât să evit s-ajung la închisoare.

— Zău? Domnul Pennyfeather îşi duse uşor mâna în interiorul hainei. În cazul acesta îţi dau pe loc banii şi poţi să-ţi vezi de drum. Bine! Dar cred că îţi doreşti ceva mai mult decât asta. Citesc pe faţa ta. Vrei câteva lucruri! Vrei să-l răzbuni pe prietenul tău Jakob, vrei să schimbi felul în care se petrec lucrurile la noi, vrei o ţară în care oameni ca Julius Tallow să nu mai prospere şi să meargă mândri pe stradă. Nu toate ţările sunt aşa – unele nici nu au magicieni! Nici unul! Gândeşte-te la *asta* data viitoare când îţi vizitezi prietenul la spital. Îţi spun eu, continuă el cu glas scăzut, poţi să schimbi ceva! *Dacă* mă asculţi!

Kitty privi pe fundul cănii pătat de ciocolată, şi văzu parcă reflectată în ea, faţa nenorocită a lui Jakob. Oftă.

— Ştiu şi eu…

— Fii sigură de un lucru – te pot ajuta să te răzbuni!

Fata se uită în ochii bătrânului. Acesta îi zâmbea, dar în ochi avea aceeaşi strălucire nervoasă pe care o văzuse atunci când fusese îmbrâncit pe stradă. Bătrânul şopti:

— Magicienii ţi-au făcut rău! Împreună putem mânui sabia răzbunării, dar numai dacă mă ajuţi mai întâi. M-ajuţi tu, te-ajut şi eu! Aşa-i cinstit!

Pentru o clipă, Kitty îl revăzu cu ochii minţii pe Tallow, traversând sala de judecată cu un zâmbet superior, plin de încredere, sigur pe protecţia garantată a prietenilor lui. Imaginea o făcu să se cutremure dezgustată.

— Pentru început, spuneţi-mi cum vă pot ajuta! zise ea. Cineva care stătea la două mese distanţă tuşi tare şi, ca şi cum o perdea groasă s-ar fi ridicat de pe mintea ei, Kitty conştientiza brusc pericolul în care se afla. Era printre străini, discutând deschis despre trădare. Şuieră iarăşi furioasă:

— Suntem nebuni! Oricine ne-ar putea auzi! Dacă anunţă cineva Poliţia de Noapte, vor veni să ne aresteze!

Auzind-o, bătrânul râse:

— N-o să ne-audă nimeni! Nu-ţi fie teamă, domnişoară Jones! Situaţia e sub control. Kitty abia dacă îl asculta. Atenţia îi fusese atrasă de o tânără femeie blondă care stătea la o masă în spatele domnului Pennyfeather. Deşi avea paharul gol, aceasta rămăsese aşezată în continuare, adâncită în lectura unei cărţi. Avea capul aplecat, ochii fixaţi în jos; râcâia cu o mână colţul paginii. Deodată Kitty înţelese că femeia doar se prefăcea că citeşte. Îşi amintea vag că o observase când luase loc la masă, aşezată într-o postură similară şi, deşi Kitty o avusese perfect în vizor în tot acest timp, nu o văzuse niciodată întorcând efectiv vreo pagină.

În clipa următoare, era sigură de acest lucru. De parcă ar fi simţit că e studiată, femeia înălţă capul, îi prinse privirea şi îi adresă un zâmbet rece înainte de a reveni cu ochii în carte. Nu încăpea nici o îndoială – ascultase totul!

— Te simţi bine?

Vocea domnului Pennyfeather răzbătu dincolo de panica din mintea ei. Kitty abia dacă putea vorbi.

— În spatele tău… şopti ea. O femeie… un spion, un informator. A auzit tot ce-am vorbit!

Domnul Pennyfeather nu întoarse capul în spate.

— O doamnă blondă? Care citeşte o carte cu coperte galbene? E Gladys! Nu te îngrijora, e una de-a noastră!

— Una de-a…?

Femeia ridică iarăşi privirea şi îi făcu lui Kitty cu ochiul.

— La stânga ei e Anne; la dreapta mea – chiar în spatele acestui stâlp – stă Eva. În stânga mea e Frederick; iar Nicholas şi Timothy sunt unul după altul în spatele tău. Stanley şi Martin n-au găsit nici o masă, aşa că sunt în cafeneaua de vizavi.

Ca năucă, Kitty se uită de jur-împrejur. O femeie între două vârste, brunetă îi rânji de peste umărul drept al domnului Pennyfeather. La dreapta, Kitty zări un tânăr cu faţa plină de coşuri, care, fără să zâmbească, ridică privirea dintr-un exemplar cu pagini îndoite la capete al revistei *Motorbike Trader.* Femeia din spatele stâlpului era parţial acoperită de o jachetă neagră care atârna pe scaunul ei. Riscând să-şi scrântească gâtul, Kitty verifică şi în spatele ei şi zări în fugă alte două feţe – tinere, serioase – care se uitau la ea de la alte mese.

Domnul Pennyfeather i se adresă din nou:

— Vezi, n-ai de ce să te îngrijorezi! Eşti printre prieteni! Nimeni dintre cei aşezaţi dincolo de ei n-ar putea auzi ce spunem şi nu sunt nici demoni prin preajmă, pentru că ne-am fi dat seama.

— Cum?

— Avem timp destul pentru întrebări mai târziu. În primul rând, trebuie să-ţi cer scuze. Mă tem că deja ai făcut cunoştinţă cu Frederick, Martin şi Timothy.

Kitty păru din nou că nu înţelege la ce se referă acesta. Începea să devină o obişnuinţă acest lucru. Explicaţia domnului Pennyfeather veni prompt:

— Pe alee!

— Pe alee? Staţi puţin…

— Ei au asmuţit molul asupra ta. Nu te pripi! Nu pleca! Îmi pare rău că te-am speriat, dar trebuia să fim siguri, înţelegi? Siguri că eşti rezistentă, ca şi noi. Am avut la

îndemână sticla cu mol; a fost o simplă chestiune de…

Kitty îşi regăsi glasul:

— Porcule! Eşti la fel de rău ca Tallow! Aş fi putut să mor!

— Nu! Ţi-am spus – molul poate cel mult să te facă să leşini. Duhoarea lui…

— Şi asta nu-i destul de rău?

Kitty se ridică furioasă de pe scaun.

— Dacă vrei să pleci, nu uita ăsta! Bătrânul scoase un plic alb din haină şi îl aruncă dispreţuitor pe masă printre ceşti. Ai să găseşti în el cele şase sute de lire. În bancnote uzate! Eu nu-mi calc cuvântul!

— Nu-i vreau!

Kitty era vânătă la faţă, incandescentă; îi venea să spargă ceva.

— Nu fi fraieră! Ochii bătrânului fulgerau. Vrei să-ţi putrezească oasele în închisoarea Marshalsea? Ştii că acolo ajung datornicii! Plicul acesta încheie prima parte a înţelegerii noastre. Consideră-l un fel de scuză pentru episodul cu molul, dar ar putea fi doar începutul…

Kitty înşfăcă plicul, aproape dărâmând ceştile.

— Eşti nebun! Tu şi prietenii tăi! Bine! Îi iau! Doar pentru asta am venit. Fata era încă în picioare. Împinse scaunul în spate.

— Să-ţi spun cum a început pentru mine?

Domnul Pennyfeather se aplecase între timp peste masă şi degetele sale noduroase şi strâmbe apăsau tare în masă, mototolind materialul. Vorbea încet, cu o voce imperativă; în nerăbdarea sa de a vorbi se lupta cu astmul care-l sufoca.

— La început am fost ca tine, magicienii nu însemnau nimic pentru mine. Eram tânăr, fericit în căsnicie, ce-mi păsa mie? Apoi draga mea soţie – odihnească-se în pace! – a atras atenţia unui magician.

Ca şi al tău domn Tallow, acesta era un papiţoi hain. Şi-o dorea pentru el, a încercat s-o ademenească cu bijuterii şi haine scumpe, orientale. Dar soţia mea,

săraca femeie, i-a refuzat avansurile. I-a râs în faţă. A fost un act curajos din partea ei, dar nesăbuit. Acum îmi doresc – mi-aş fi dorit ca asta să se fi întâmplat acum treizeci de ani – să fi plecat cu el. Locuiam, domnişoară Jones, într-un apartament deasupra magazinului meu; în fiecare zi lucram până seara târziu, sortându-mi marfa şi completându-mi registrul contabil, în vreme ce soţia mea se retrăgea în apartament şi pregătea masa. Într-o noapte, stăteam ca de obicei la biroul meu. În şemineu ardea focul. Stiloul meu scârţâia pe foaie. Dintr-odată, câinii din stradă au început să urle; o clipă mai târziu, focul meu a tremurat şi s-a stins, lăsând cărbunii încinşi să sfârâie ca nişte şerpi. M-am ridicat în picioare. Deja mă temeam… Ei bine, nu ştiam ce era. Şi atunci – am auzit-o pe soţia mea ţipând. A fost doar un singur ţipăt, strident, întrerupt. N-am alergat niciodată aşa de repede. Sus pe scări, împiedicându-mă în graba mea, prin uşă, până în mica noastră bucătărie…

Ochii domnului Pennyfeather nu o mai vedeau pe fată. Priveau în gol, amintindu-şi o altă viziune, de demult. În mod mecanic, fără să-şi dea seama ce face, Kitty luă iarăşi loc şi aşteptă.

Domnul Pennyfeather reîncepu într-un târziu:

— Creatura săvârşise fapta, abia plecase. Îi simţeam în aer mirosul persistent. Chiar în momentul când am îngenuncheat lângă soţia mea, pe linoleumul din bucătărie, ochiurile de la aragazul nostru au reînviat, iar tocăniţa din oală a reînceput să clocotească. Am auzit lătratul câinilor, ferestrele de la câteva case mai jos zdrăngănindu-se sub adierea unui vânt stârnit brusc… Apoi linişte. Bătrânul adună cu degetul firimiturile de ecler din farfurie şi le duse la gură. Continuă: Era o bucătăreasă bună, domnişoară Jones! Încă îmi mai aduc aminte asta, deşi au trecut treizeci de ani lungi de atunci.

În celălalt capăt al cafenelei, un chelner vărsă un pahar de băutură pe unul dintre clienţi: vacarmul iscat

păru să-i întrerupă domnului Pennyfeather firul amintirilor. Acesta clipi şi o privi din nou pe Kitty.

— Ei, domnişoară Jones, am să-mi scurtez povestea! E suficient să-ţi spun că am dat de magician; vreme de câteva săptămâni l-am urmărit subtil, i-am învăţat programul, fără să mă las pradă vreodată nici nebuniei durerii pe care o simţeam, nici impulsurilor de nerăbdare. La momentul potrivit avea să vină şi şansa mea; l-am acostat într-un loc izolat şi l-am ucis. Cadavrul lui s-a alăturat mizeriei care pluteşte în josul Tamisei. Totuşi, înainte să moară a invocat trei demoni, unul după altul, atacurile lor neavând vreun succes asupra mea. În felul acesta – oarecum spre surprinderea mea, pentru că eram hotărât să mor răzbunându-mă – am aflat de rezistenţa mea. Nu pretind s-o înţeleg, dar este o certitudine. Am darul ăsta, prietenii mei, la fel; şi îl ai şi tu. De fiecare dintre noi în parte depinde dacă vom folosi acest fapt în avantajul nostru sau nu.

Tăcu. Bătrânul părea dintr-odată epuizat, cu chipul lui brăzdat de riduri. Kitty ezită câteva minute înainte să răspundă:

— Bine, acceptă ea, de dragul lui Jakob, pentru domnul Pennyfeather şi pentru răposata sa soţie. N-am să plec chiar acum. Aş vrea să-mi spuneţi mai multe!

20
Kitty

În săptămânile următoare, Kitty se întâlni regulat cu domnul Pennyfeather şi cu prietenii acestuia, la Seven Dials şi în alte cafenele răspândite în centrul Londrei, precum şi în apartamentul domnului Pennyfeather, situat deasupra Magazinului de Materiale pentru Artişti, pe o stradă aglomerată de la sud de fluviu. De fiecare dată, fata afla mai multe despre grup şi despre obiectivele acestuia; găsind mereu ceva cu care se putea identifica, apropiindu-se de ei din ce în ce mai mult.

Se părea că domnul Pennyfeather adunase grupul întâmplător, pornind de la relatări sau articole din ziare, pentru a găsi persoane cu capacităţi neobişnuite. Câteva luni bântuise prin sălile de judecată, căutând pe cineva cum era Kitty; sau ascultase poveştile care circulau prin localuri pentru a descoperi persoane care supravieţuiseră unor dezastre magice. Magazinul său de materiale pentru artişti mergea destul de bine; în general îl lăsa în seama asistenţilor săi şi colinda străzile Londrei în misiunea sa secretă.

Adepţii lui i se alăturaseră în timp. Anne, o femeie vivace de patruzeci de ani, îl întâlnise cu aproximativ cincisprezece ani în urmă. Cei doi erau veteranii a numeroase campanii îndeplinite împreună. Gladys, tânăra blondă de la cafenea, avea în jur de douăzeci de ani; ea supravieţuise unei explozii accidentale cauzate de un duel dintre magicieni, cu zece ani în urmă, când era încă o fetiţă. Ea şi Nickolas, un tânăr îndesat, care părea mereu căzut pe gânduri, lucrau pentru domnul Pennyfeather de când erau copii. Ceilalţi erau mai tineri; nici unul trecut de optsprezece ani. Kitty şi Stanley, amândoi în vârstă de treisprezece ani, erau cei mai

tineri. Bătrânul îi domina pe toţi cu prezenţa lui, care îi inspira şi le impunea respect. Avea o voinţă de fier şi energii mentale inepuizabile, însă sănătatea fizică i se şubrezea treptat, corpul îl trăda, iar acest lucru îi stârnea accese de furie nestăpânită. La început, aceste ocazii erau rare, iar Kitty asculta foarte atentă povestirile sale pătimaşe despre lupta măreaţă în care erau implicaţi.

În mod obişnuit, după cum susţinea domnul Pennyfeather, era imposibil să te opui magicienilor sau conducerii lor politice. Aceştia făceau exact ce doreau, după cum observaseră cei din grup pe pielea lor. Ei conduceau tot ce era important: guvernul, administraţia civilă, marile companii şi ziarele. Până şi piesele de la teatru trebuiau să fie oficial aprobate, ca nu cumva să conţină mesaje subversive. Şi, în vreme ce magicienii se bucurau de luxul puterii lor, restul – majoritatea – îşi duceau traiul oferind serviciile esenţiale de care aveau nevoie magicienii. Lucrau în fabrici, conduceau restaurante, luptau în armată... Orice implica muncă adevărată era asigurat de oamenii de rând. Şi dacă munceau în linişte, magicienii îi lăsau în pace. Dar dacă se auzeau chiar şi cele mai subtile aluzii de nemulţumire, magicienii acţionau dur. Spionii lor erau peste tot; un singur cuvânt nelalocul lui şi erai luat pe sus şi dus în Turn. Multe persoane care tulburau astfel ordinea publică au dispărut pentru totdeauna.

Puterea magicienilor înlătura posibilitatea de a te răzvrăti: controlau forţe întunecate pe care puţini le văzuseră, dar de care toată lumea se temea. Însă grupul domnului Pennyfeather – această mână de oameni, strânsă la un loc şi mânată de aceeaşi ură implacabilă – era puţin mai norocos decât restul. Iar norocul lui venea sub forme diferite.

Într-o anumită măsură, toţi prietenii domnului Pennyfeather aveau în comun această rezistenţă la magie, dar până unde mergea aceasta era imposibil de zis. Datorită întâmplării din trecut, era evident că domnul

Pennyfeather putea supravieţui unui atac destul de puternic; majoritatea celorlalţi însă, fuseseră deocamdată doar încercaţi ceva mai blând, ca şi Kitty.

Unii dintre ei – adică: Anne, Eva, Martin şi ursuzul, Fred, cel cu faţa ciupită de vărsat de vânt – mai aveau un talent. Încă din fragedă pruncie aceştia observaseră cum mici demoni se perindă încoace şi încolo destul de des pe străzile Londrei. Unii zburau, alţii mergeau pe jos prin mulţime. Nimeni altcineva nu-i vedea şi, interesându-se, şi-au dat seama că, pentru majoritatea oamenilor, demonii erau fie invizibili, fie apăreau sub anumite deghizări. Potrivit lui Martin – care lucra într-o fabrică de vopsele şi care era cel mai înflăcărat şi mai înverşunat dintre ei, după domnul Pennyfeather – o groază de pisici şi de porumbei nu erau ceea ce păreau. Eva (brunetă, cu păr creţ, în vârstă de cincisprezece ani, încă elevă) spunea că văzuse odată un demon cu mers şovăitor, ca de om beat, intrând într-un aprozar şi cumpărând o cunună de usturoi; mama ei, care o însoţea, nu văzuse decât o bătrână gârbovită făcându-şi cumpărăturile.

Posibilitatea de a vedea dincolo de aparenţele înşelătoare era o caracteristică foarte folositoare pentru domnul Pennyfeather. O altă capacitate pe care o preţuia foarte mult acesta era cea a lui Stanley, un băiat vorbăreţ, cam încrezut şi care, deşi avea vârsta lui Kitty, deja abandonase şcoala. Muncea ca vânzător de ziare. Stanley nu putea să vadă demoni; însă reuşea să perceapă o iradiere slabă, tremurătoare, emanată de orice obiect care conţinea forţă magică. Copil fiind, băiatul se lăsase atât de încântat de aceste aure, că începuse să fure obiectele în cauză; până să-l depisteze domnul Pennyfeather (în instanţă) ajunsese deja un hoţ de buzunare desăvârşit. Anne şi Gladys aveau o capacitate asemănătoare, dar nu era într-atât de bine definită ca a lui Stanley, care putea detecta obiecte magice prin îmbrăcăminte şi chiar prin paravane subţiri de lemn. Drept urmare, Stanley era una dintre

figurile-cheie din grupul domnului Pennyfeather.

În loc să vadă activităţile magice, blândul şi tăcutul Timothy putea să le *audă.* Cel puţin, după cum o descria el, sesiza un fel de zbârnâit în aer. Nevoit să le povestească, acesta spusese:

— E ca un fel de sunet de clopoţel! Sau clinchetul unui pahar când îl loveşti cu degetul.

Dacă se concentra şi nu avea prea multe alte zgomote în jur, băiatul putea chiar să detecteze sursa sunetului, probabil un demon sau vreun obiect magic.

Când toate aceste capacităţi au fost reunite, domnul Pennyfeather le-a spus că formau o forţă mică, dar eficientă, care se putea opune atotputerniciei magicienilor. Nu se putea declara făţiş, desigur, dar putea activa astfel încât să-şi submineze adversarii. Obiectele magice puteau fi descoperite, pericolele ascunse evitate şi, mai important decât orice, magicienii şi servitorii lor răi puteau fi atacaţi.

De la început aceste dezvăluiri o captivară pe Kitty. Într-una din zilele de antrenament, îl urmări pe Stanley cum alege din şase cuţite obişnuite, fiecare ascuns bine într-o cutie de carton, pe singurul magic. Apoi îl urmă pe Timothy, care mergea de colo-colo prin magazin pentru a localiza rezonanţa unui colier care fusese vârât într-un borcan de pensule.

Obiectele magice reprezentau nucleul strategiei grupului lor. În mod regulat fata îi vedea pe membrii grupului cum sosesc la magazin cu mici pacheţele sau genţi pe care i le dau lui Anne, secunda domnului Pennyfeather, pentru a le pune pe neobservate deoparte. Acestea conţineau bunuri furate.

Într-o seară, domnul Pennyfeather îi spuse:

— I-am studiat treizeci de ani pe liderii noştri infami şi cred că am aflat care este cea mai mare slăbiciune a lor. Sunt lacomi după orice – bani, putere, statut, tot ce vrei – şi se ceartă încontinuu pe ele. Dar nimic nu le stârneşte mai tare interesul ca flecuşteţele magice.

Fata aprobă din cap.

— Vă referiţi la inele şi brăţări magice, nu?

— Nu trebuie să fie neapărat bijuterii, zise Anne. Ea, Eva şi domnul Pennyfeather se aflau în camera din spate a magazinului, stând aşezaţi lângă nişte teancuri de role de hârtie. Pot fi orice: toiaguri, vase, lămpi, bucăţi de lemn. Sticla aceea de mol pe care am aruncat-o în faţa ta – şi asta ar fi unul dintre obiecte, aşa-i, şefule?

— Aşa este! De aceea am şi furat-o! De fapt de aceea am furat *toate* aceste lucruri, de câte ori ni s-a ivit ocazia.

— Cred că sticla aceea provenea de la casa din Chelsea, nu-i aşa? întrebă Anne. Cea la care Eva şi Stanley s-au căţărat pe burlan până la fereastra de la etaj, în vreme ce la parter, în încăperea din faţă, era o petrecere.

Kitty rămase cu gura căscată.

— Asta nu este cumplit de periculos? Casele magicienilor nu sunt păzite de… tot felul de lucruri?

Domnul Pennyfeather înclină afirmativ din cap.

— Ba da, deşi depinde de puterea magicianului respectiv. Acela avea instalate de-a lungul camerei sârme magice care să te împiedice … Evident, Stanley le-a evitat uşor… Am strâns o grămăjoară frumuşică de obiecte atunci.

— Şi ce faceţi cu ele? întrebă Kitty. În afară de faptul că le aruncaţi spre mine, desigur.

Domnul Pennyfeather zâmbi.

— Artefactele sunt o sursă importantă de putere pentru orice magician. Oficialii mai mici, cum ar fi ministrul adjunct al Agriculturii – cred că el era proprietarul sticlei cu mol – îşi pot permite doar obiecte mai slabe, pe când bărbaţii şi femeile cu funcţii mari aspiră la piese rare, cu forţe teribile. Toţi fac aşa pentru că sunt decadenţi şi leneşi. Este mult mai uşor să foloseşti un inel magic ca să dobori un inamic, decât să invoci cine ştie ce demon din groapă care să facă asta.

— Şi e şi mai sigur! punctă Eva.

— Exact! Vezi tu, Kitty, cu cât punem mâna pe mai multe obiecte, cu atât e mai bine. Slăbim considerabil puterile magicienilor.

— Şi le putem folosi noi în loc, adăugă repede Kitty. Domnul Pennyfeather se opri.

— Aici opiniile sunt cam împărţite. Eva, de exemplu – bătrânul îşi răsfrânse uşor buza de sus, dezvelindu-şi dinţii – crede că este periculos din punct de vedere moral să nu călcăm cumva pe urmele magicienilor. Ea consideră că obiectele ar trebui distruse, *eu* însă – şi, la urma urmei, grupul este al meu, nu? deci eu hotărăsc – cred că trebuie să folosim orice tip de arme putem împotriva unor asemenea duşmani. Adică, inclusiv să le întoarcem magia împotriva lor.

Eva se foi pe scaun.

— Mie, Kitty, mi se pare că, folosind aceste lucruri, riscăm să ajungem la fel ca magicienii. Este mult mai bine să rămânem detaşaţi de tentaţia lucrurilor rele.

— Ha! pufni bătrânul cu dispreţ. Cum altfel putem să-i distrugem pe conducătorii noştri? Ne trebuie atacuri directe ca să destabilizăm guvernul. Mai devreme sau mai târziu, poporul se va ridica să ne susţină.

— Păi, *când?* întrebă Eva. N-a fost nici un…

— Noi nu studiem magia cum fac magicienii, o întrerupse domnul Pennyfeather. Dar dacă studiem puţin – citim câte ceva din cărţile furate, de exemplu – putem să învăţăm să operăm cu nişte arme de bază. Pentru sticla cu mol, Kitty, a fost nevoie de o simplă comandă în latină. Asta ne-a fost de ajuns pentru mici… demonstraţii care nu-s pe placul nostru! Pe viitor e bine să depozităm în siguranţă cât mai multa artefacte complexe, care să nu mai fie la îndemâna magicienilor.

— Cred că abordăm problema într-un mod greşit, vorbi încet Eva. Câteva mici explozii nu vor conta prea mult. Ei vor fi întotdeauna mai puternici. Noi…

Domnul Pennyfeather lovi tare cu bastonul în biroul

său făcându-le pe Eva şi pe Kitty să sară în picioare.

— Aţi prefera să nu faceţi nimic? ţipă el. Foarte bine! Mergeţi să vă alăturaţi din nou turmei de afară, băgaţi capul în pământ şi irosiţi-vă vieţile!

— N-am vrut să spun asta! Doar că nu văd…

— Trebuie să închid magazinul! E târziu! Cu siguranţă te-aşteaptă părinţii, domnişoară Jones!

Mama şi tatăl lui Kitty au fost foarte uşuraţi să vadă că fata a plătit aşa de repede amenda pentru tribunal. În conformitate cu personalităţile lor indiferente, aceştia nu s-au interesat prea mult de provenienţa banilor, acceptând recunoscători poveştile lui Kitty despre un binefăcător generos şi un fond pentru erori judiciare. Cu oarecare mirare, aceştia au fost surprinşi s-o vadă pe Kitty cum se dezbară treptat de vechile obiceiurile şi pe toată durata vacanţei de vară îşi petrece tot mai mult timp cu prietenii ei din Southwark. Mai ales tatăl ei nu-şi ascundea satisfacţia:

— Ţi-e mult mai bine să stai departe de băiatul familiei Hyrnek! zise el. Te-ar vârî iar în bucluc!

Deşi Kitty continua să-l viziteze pe Jakob, vizitele ei erau în general scurte şi nemulţumitoare. Jakob mai avea mult până să-şi recapete puterile, iar mama lui stătea lângă patul lui, veghindu-l prompt, şi o trimitea pe Kitty acasă de îndată ce detecta semne de epuizare la băiatul ei. Kitty nu-i putea povesti despre domnul Pennyfeather, iar Jakob la rândul lui era preocupat de faţa lui vărgată şi care-l mânca groaznic.

Băiatul deveni cu timpul introvertit şi probabil, gândea Kitty, uşor ranchiunos pentru sănătatea şi energia ei. Treptat, vizitele ei la casa Hyrnek deveniră din ce în ce mai rare şi încetară după câteva luni.

Două lucruri o făceau pe Kitty să ţină legătura cu grupul. În primul rând, recunoştinţa pentru plata amenzii ei. Se simţea categoric datoare într-un fel domnului Pennyfeather. Chiar dacă acesta nu mai aduse niciodată vorba despre asta, era posibil ca bătrânul să fi ghicit ce

părere avea fata despre acest subiect; şi totuşi, nu încercă s-o convingă că nu era cazul.

Al doilea motiv era mult mai important decât primul, în multe privinţe. Kitty voia să afle mai multe despre „rezistenţa” pe care domnul Pennyfeather o descoperise la ea şi să înţeleagă ce poate face. Alăturându-se grupului, i se părea singura modalitate posibilă pentru a obţine asta; îşi găsea, astfel, un sens în viaţă, un ţel, şi se bucura şi de strălucirea unei mici societăţi secrete, ascunse de ochii întregii lumi. Nu dură mult până ce fata începu să-i însoţească pe ceilalţi în expediţiile lor după „provizii”.

La început ca spectator, stând de pază, în timp ce Fred sau Eva mâzgăleau grafitti antiguvernamentale pe ziduri sau spărgeau casele şi maşinile magicienilor, în căutare de artefacte. Kitty rămânea de obicei în umbră, jucându-se cu pandantivul de argint din buzunar, gata să fluiere la orice semn de pericol. Mai târziu, mergea cu Gladys sau cu Stanley după magicieni, care se întorceau acasă, luând urma aurelor obiectelor pe care aceştia le aveau asupra lor. Kitty nota adresele respectivelor vile, ca să fie pregătiţi pentru raidurile lor ulterioare.

Uneori, seara târziu, fata îi observa pe Fred sau pe Martin plecând de la magazin în misiuni de un alt gen. Purtau haine închise la culoare, feţele le erau mânjite cu funingine şi cărau la subraţ genţi mici, grele. Nimeni nu vorbea direct despre obiectivele lor, dar când ziarele de a doua zi dimineaţă raportau atacuri inexplicabile asupra unor proprietăţi ale guvernului, Kitty trăgea singură concluziile.

În timp, pentru că era inteligentă şi hotărâtă, Kitty începu să-şi asume un rol tot mai important. Tactica domnului Pennyfeather era să-şi trimită prietenii în misiune în mici grupuri, în care fiecare membru avea o sarcină diferită: după câteva luni, bătrânul o lăsă pe Kitty să preia controlul unui asemenea grup, cel format din Fred, Stanley şi Eva. Se ştia că agresivitatea îndărătnică

a lui Fred şi opiniile sincer exprimate ale Evei erau incompatibile, însă Kitty reuşi să le strunească caracterele atât de bine, încât reveniră dintr-un tur al depozitelor magicienilor cu mai multe „premii pescuite” – inclusiv câteva globuri mari albastre, despre care domnul Pennyfeather spuse că era posibil să fie sfere elementale, foarte rare şi valoroase.

Pentru Kitty, timpul petrecut în afara grupului deveni în curând extrem de plictisitor; devenea din ce în ce mai dispreţuitoare faţă de perspectiva limitată despre lume pe care o aveau părinţii ei şi de ideile insuflate în şcoală. Prin contrast, fata savura din plin emoţia operaţiunilor pe timp de noapte ale grupului, dar acestea erau pline de riscuri. Într-o seară, un magician i-a prins pe Kitty şi pe Stanley în timp ce încercau să fugă din biroul lui, cu o cutie magică în mâini, pe fereastră. A invocat o creatură mică cu aspect de hermină, care s-a luat după ei, scuipând flăcări pe gură. Eva, care îi aştepta pe o stradă mai jos, a aruncat o sticlă de mol spre demon şi acesta, surprins de apariţia molului, s-a oprit în loc, dându-le şansa să scape. Cu alt prilej, în grădina unui magician, Timothy a fost asaltat de un demon santinelă care s-a furişat prin spatele lui, cuprinzându-l cu nişte degete albastre, subţiri. Ar fi încurcat-o atunci, dacă Nick n-ar fi apucat să-i zboare capul creaturii cu o sabie antică, pe care o furase cu câteva minute înainte. Fiind rezistent, Tim a supravieţuit, dar s-a plâns mai târziu că nu reuşea să scape de un vag miros urât al pielii.

Pe lângă demoni, şi poliţiştii reprezentau o problemă permanentă, iar acţiunile întreprinse de ei se soldară în cele din urmă cu câteva morţi. Pe măsură ce furturile grupului deveniră din ce în ce mai ambiţioase, un număr tot mai mare de oameni ai Poliţiei de Noapte apăreau pe străzi. Într-o seară de toamnă, Martin şi Stanley au observat în Trafalgar Square un demon deghizat care avea asupra lui o amuletă ce emitea un puls magic vibrant. Creatura se deplasa pe jos, dar lăsa în urma ei o

rezonanţă puternică, pe care Tim era în stare s-o detecteze foarte uşor. Îl încolţiră pe demon într-o alee liniştită, unde grupul făcu faţă atacurile foarte violente ale acestuia.

Din păcate, exploziile sale magice atraseră atenţia Poliţiei de Noapte. Kitty şi tovarăşii ei se împrăştiară, urmăriţi de făpturi care păreau a fi o haită de câini. În ziua următoare, toţi, mai puţin unul dintre ei, se strânseră la Pennyfeather să-i dea raportul. Lipsea Tim, care nu mai apăru niciodată.

Dispariţia lui Tim afectă puternic grupul şi avu drept consecinţe aproape imediate noi morţi. Câţiva dintre membrii grupului, mai ales Martin şi Stanley, strigară într-un glas că era nevoie de o strategie mai îndrăzneaţă împotriva magicienilor.

— Am putea sta la pândă la Whitehall, zise Martin, când intră cu maşinile la parlament. Sau să-l atacăm pe Devereaux, când părăseşte castelul de la Richmond! I-ar zgudui cu siguranţă moartea prim-ministrului! Avem nevoie de o mişcare seismică să stârnim revolta populară.

— Nu încă, replică ţâfnos domnul Pennyfeather. Trebuie să mai studiez nişte treburi. Plecaţi acum şi lăsaţi-mă în pace!

Martin era un băiat slăbuţ, cu ochi negri, cu un nas subţire, drept şi o înflăcărare pe care Kitty nu o mai întâlnise la nimeni până atunci. Cineva îi povestise că părinţii lui fuseseră ucişi de magicieni, însă Kitty nu aflase niciodată împrejurările întâmplării. Băiatul nu privea niciodată pe nimeni în ochi în timp ce vorbea, se uita mereu puţin în jos şi într-o parte. Când Pennyfeather îi refuza îndemnurile la acţiune, băiatul mai întâi îşi susţinea cu pasiune cazul, apoi brusc se retrăgea în sine, cu un chip inexpresiv ca o mască, incapabilă parcă să-i exprime tăria sentimentelor.

La câteva zile după moartea lui Tim, Martin nu apăru la patrula de seară; când domnul Pennyfeather intră în

beci, descoperi că depozitul său secret de arme fusese deschis. O sferă elementală lipsea. Câteva ore mai târziu, avu loc un atac asupra parlamentului. O sferă elementală fusese aruncată în mijlocul membrilor acestuia, omorând câteva persoane, însuşi prim-ministrul fusese la un pas de a fi ucis. În cursul zilei următoare, cadavrul unui tânăr fu adus la mal de apele Tamisei.

Aproape peste noapte, domnul Pennyfeather deveni mai singuratic şi tot mai nervos, vizitând tot mai rar magazinul, venind doar în scopuri legate de Rezistenţă. Anne îi informă că se dedica foarte intens studiilor sale privind cărţile de magie furate.

— Vrea să avem acces la arme mai bune, spuse ea. Abia am început să descifrăm lucrurile mai simple. Trebuie să aflăm mai multe dacă vrem să îi răzbunăm pe Timothy şi pe Martin.

— Cum ar putea să facă asta? protestă Kitty. Îi plăcuse Tim în mod deosebit, iar moartea lui o afectase profund. Cărţile acelea sunt scrise într-o sută de limbi. N-o să înţeleagă nici o iotă din ele.

— A stabilit o legătură, argumentă Anne. Cineva care poate să ne ajute.

Şi, într-adevăr, cam în acea perioadă, un nou asociat se alătură grupului. Domnul Pennyfeather îi aprecia foarte tare opiniile.

— Domnul Hopkins este un învăţat, zise el, prezentându-l grupului. Un om foarte înţelept. Ştie multe lucruri despre felul blestemat în care-şi duc viaţa magicienii.

— Mă străduiesc, spuse cu modestie domnul Hopkins.

— Lucrează ca bibliotecar la British Museum, continuă domnul Pennyfeather, bătându-l pe umăr. Aproape am fost prins când încercam să, hm… îmi însuşesc o carte de magie. Domnul Hopkins m-a acoperit în faţa gardienilor şi mi-a permis să plec. I-am fost recunoscător; am început să vorbim. N-am mai întâlnit până acum un om de rând cu asemenea cultură! A învăţat singur multe

lucruri citind cărţile din bibliotecă. Din nefericire, fratele său a fost ucis de un demon acum câţiva ani şi, ca şi noi, caută să se răzbune. Ştie – câte limbi, Clem?

— Paisprezece, răspunse domnul Hopkins. Şi şapte dialecte!

— Poftim! Ce părere aveţi? Nu este rezistent ca noi, din păcate, dar ne poate oferi sprijin altfel.

— O să fac tot ce pot, spuse domnul Hopkins.

De câte ori Kitty încerca să şi-l închipuie pe domnul Hopkins, găsea că îi vine foarte greu. Nu pentru că ar fi fost neobişnuit într-un anume fel – din contră! Era extrem de comun. Să zicem că avea părul lins, cenuşiu-închis şi faţa netedă, îngrijit bărbierită. Nu avea trăsături care să iasă în evidenţă, nici ticuri verbale sau vreun defect de vorbire. Una peste alta, omul acesta avea ceva care făcea să-l dai uitării aşa de repede, încât chiar şi în prezenţa lui, şi efectiv în timp ce vorbea, fata se surprindea cum nu mai e atentă la el, ascultând cuvintele, dar ignorându-l pe vorbitor. Era, clar, un lucru tare curios.

La început, domnul Hopkins fu tratat cu oarecare suspiciune de către grup, în primul rând pentru că, neavând rezistenţă, bărbatul nu-i însoţea „pe teren” să facă rost de artefacte. În schimb, punctul său forte erau informaţiile, fiindu-le superior din acest punct de vedere. Datorită slujbei sale de la bibliotecă şi probabil şi felului său de a fi uşor de ignorat, reuşea să tragă cu urechea la discuţiile dintre magicieni. Drept urmare, putea să prezică de multe ori mişcările acestora, permiţând astfel ca raidurile să aibă loc pe proprietăţile lor, cât timp erau plecaţi; auzea poveşti despre artefacte cumpărate recent de la magazinul lui Pinn şi îl ajuta astfel pe domnul Pennyfeather să organizeze spargerile corespunzătoare. Şi, mai presus de toate, domnul Hopkins le dezvălui o gamă variată de incantaţii, permiţând astfel ca noi arme să poată fi folosite în atacuri cât mai sofisticate ale Rezistenţei. Acurateţea ponturilor sale îi determină în

curând pe toţi membrii grupului să aibă încredere totală în el. Domnul Pennyfeather era încă liderul grupului, dar inteligenţa domnului Hopkins era lumina lor călăuzitoare.

Timpul trecu. Kitty termină şcoala la vârsta de cincisprezece ani. Avea acum o diplomă, dar nu vedea nici un viitor în munca nefericită de la fabrică sau în posturile de secretariat oferite de autorităţi. I se ivi însă o alternativă agreabilă: la sugestia domnului Pennyfeather şi spre satisfacţia părinţilor ei, deveni vânzătoare la magazinul de materiale pentru artă. Printre sute de alte sarcini pe care le avea de îndeplinit, Kitty învăţă să ţină contabilitatea, să taie hârtia de desen şi să sorteze pensulele după zeci de varietăţi de păr. Domnul Pennyfeather nu o plătea prea mult, dar Kitty era mulţumită.

La început, acţiunile riscante ale Rezistenţei o încântau; fetei îi plăcea fiorul fierbinte şi secret pe care-l simţea când trecea pe lângă lucrători ai guvernului care se chinuiau să acopere sloganuri scrise de ea cu graffiti sau când vedea câte un titlu revoltat de articol în *Times,* care acuza unul dintre recentele lor jafuri. După câteva luni, pentru a scăpa de supravegherea părinţilor ei, fata închirie o cameră mică într-un imobil şubred, cu locuinţe ieftine, aflat la cinci minute distanţă de magazin. Fata se odihnea puţin, fiind în magazin toată ziua şi acţionând cu grupul pe timpul nopţii; chipul începu să-i pălească, expresia ochilor să-i devină mai dură, din cauza ameninţării constante a faptului că puteau fi prinşi şi a pierderilor repetate pe care le înregistrau. În fiecare an sufereau noi pierderi de vieţi omeneşti: Eva fu omorâtă de un demon într-o casă din Mayfair, rezistenţa ei nereuşind s-o facă să ţină piept atacului; Gladys muri într-un incident de la un depozit, când sfera care fusese aruncată iscă un incendiu.

Cum grupul se tot micşora, înţeleseră că autorităţile se zbăteau să-i prindă. Un nou magician, pe nume Mandrake, intrase în acţiune: fură văzuţi demoni cu

înfăţişări de copii, interesându-se de Rezistenţă şi oferind spre vânzare obiecte magice. Apărură informatori umani în cârciumi şi cafenele, care fluturau bancnote sub nasul clienţilor în schimbul unor informaţii. La întrunirile din camera din spate se simţea o atmosferă generală de asediu. Starea sănătăţii bătrânului se înrăutăţea; era irascibil, iar locotenenţii lui – neliniştiţi. Kitty anticipa o criză.

Apoi veni întrunirea predestinată şi cea mai mare provocare de până atunci.

21
Kitty

— **A**u venit!

Stanley stătuse de gardă, iscodind camera principală a magazinului printr-un grătar din uşă. Stătea aşa de ceva vreme, încordat şi nemişcat; acum sări, trase zăvorul şi deschise uşa. Se dădu într-o parte şi-şi scoase şapca.

Kitty auzi bocănitul familiar al bastonului apropiindu-se. Se ridică din scaun şi, înţepenită, îşi arcui spatele ca să scape de durere şi frig. Lângă ea, ceilalţi făceau la fel; Fred îşi freca ceafa, înjurând printre dinţi. În ultima vreme, domnul Pennyfeather devenise foarte insistent în privinţa acestor mici politeţuri.

Singura lumină din camera din spate venea de la o lanternă aflată pe masă; era târziu şi nu voiau să atragă atenţia sferelor care treceau prin zonă. Domnul Hopkins, care mergea în faţă, se opri în cadrul uşii ca să-şi îngăduie ochilor să se obişnuiască cu întunericul, după care se dădu într-o parte şi-l ajută pe domnul Pennyfeather să intre. În penumbră, silueta mărunţică a liderului lor arăta chiar mai mică decât de obicei; bătrânul îşi târa picioarele cu zgomot, părând un schelet animat. Ultimul venea Nick, cu statura lui masivă. Intrară toţi trei, iar Nick închise uşor uşa după ei.

— Bună seara, domnule Pennyfeather, să trăiţi!

Vocea lui Stanley era mai puţin veselă decât de obicei; lui Kitty îi sunase greţos de umilă şi de prefăcută. Nu se auzi nici o replică, încet, Domnul Pennyfeather se apropie de scaunul din răchită a lui Fred; fiecare pas pe care-l făcea părea să-l doară cumplit. Se aşeză. Anne traversă camera ca să aşeze lanterna într-o firidă din apropierea lui; faţa îi era învăluită în întuneric.

Domnul Pennyfeather îşi propti bastonul de scaun.

Încet, îşi trase mânuşile de pe mâini, scoţând, pe rând, câte un deget. Domnul Hopkins rămase în picioare lângă el, cuminte, tăcut, aproape insesizabil. Anne, Nick, Kitty, Stanley şi Fred erau şi ei în picioare. Acesta era un ritual obişnuit.

— Bun, bun, luaţi loc, luaţi loc! spuse domnul Pennyfeather, aşezându-şi mănuşile pe genunchi. Prieteni, începu el, am făcut multe împreună. Nu e nevoie să mai subliniez câte sacrificii am făcut sau… – se întrerupse, tuşind – … sau cu ce scop. Recent am constatat, şi domnul Hopkins, aici de faţă, mi-a atras atenţia asupra aceluiaşi lucru, că ne lipsesc resursele pentru a continua lupta cu inamicul. Nu avem destui bani, destule arme, destule cunoştinţe! Cred că acum putem corecta toate acestea.

Se opri şi făcu un semn nerăbdător. Anne se grăbi să-i întindă un pahar cu apă. Domnul Pennyfeather înghiţi cu zgomot, apoi vorbi:

— Aşa-i mai bine! Aşadar! Hopkins şi cu mine am fost plecaţi şi am studiat anumite documente furate de la British Library. Sunt documente vechi, din secolul al XlX-lea. Din ele am aflat despre existenţa unui important depozit secret de comori, multe cu o putere magică deosebită. Dacă reuşim să punem mâna pe el, sigur norocul ni se va schimba.

— Ce magician le are? întrebă Anne.

— În prezent, nu se mai află în mâinile magicienilor. Stanley păşi repede în faţă.

— Vom călători unde vreţi, domnule, strigă el. Spre Franţa sau Praga sau… sau până la capătul lumii!

Kitty îşi ridică scârbită privirea. Bătrânul râse pe înfundate.

— Nu-i nevoie să călătorim atât de departe! Ca să fiu mai exact, nu trebuie decât să traversăm Tamisa. Făcu o pauză ca să îngăduie murmurelor de uimire să se stingă, apoi reluă: Aceste comori nu se află în cine ştie ce templu îndepărtat. Sunt aici, chiar foarte aproape de noi,

într-un loc pe unde am trecut cu toţii de mii de ori. Vă voi spune – ridică mâinile ca să potolească vacarmul stârnit – vă rog, vreau să vă spun! Ele se află în centrul oraşului, chiar în inima imperiului magicienilor. Este vorba despre Westminster Abbey!

Kitty îi auzi pe ceilalţi trăgând aer în piept şi emoţionată, simţi un val de fiori pe şira spinării. „În catedrală? Dar nimeni n-ar îndrăzni…”

— Vă referiţi la un mormânt, domnule? întrebă Nick.

— Întocmai! Domnule Hopkins, vreţi să ne explicaţi mai departe? Savantul tuşi.

— Vă mulţumesc! Catedrala adăposteşte morminte ale multora dintre marii magicieni din trecut – Gladstone, Pryce, Churchill, Kitchener, ca să amintesc doar câţiva. Zac în cripte secrete, ascunse sub plăcile din pardoseală şi împreună cu ei sunt îngropate comorile lor, obiecte puternice la care nătângii şovăielnici din zilele noastre nici nu îndrăznesc să se gândească.

Ca de obicei când vorbea domnul Hopkins, Kitty abia dacă îl băga în seamă; se juca în gând cu vorbele lui, cu sensurile lor variate.

— Dar mormintele lor sunt legate cu blesteme, spuse Anne. Pe cei care le deschid îi pasc pedepse cumplite!

Din scaunul său, domnul Pennyfeather slobozi un hohot de râs răguşit.

— Liderii din zilele noastre – care sunt toţi nişte caricaturi de magicieni – se feresc de morminte ca de ciumă. Sunt toţi nişte laşi! I-apucă tremuratul la gândul cum s-ar răzbuna strămoşii lor, dacă le-ar deranja cineva osemintele.

— Putem evita capcanele, spuse domnul Hopkins, dacă facem un plan bun! Nouă nu ne e frică de superstiţii, cum le este magicienilor. M-am uitat prin însemnări şi am dat peste o criptă care conţine minuni la care nici nu visaţi. Ia ascultaţi… Scoase din haină o foaie împăturită, într-o tăcere absolută, o despături, scoase o mică pereche de ochelari dintr-un alt buzunar şi şi-i puse

pe nas. Citi: şase lingouri de aur, patru statuete cu bijuterii, două pumnale cu cap de smarald, un set de globuri de onix, un potir din alamă, o.. . Aici urmează ceva interesant! O punguţă fermecată din satin negru, umplută cu cincizeci de sovereigni[1] de aur! Domnul Hopkins îi privi pe deasupra ochelarilor. Această punguţă poate părea modestă la prima vedere, dar fiţi atenţi – oricâţi bănuţi de aur aţi scoate din ea, nu se goleşte niciodată! Bănuiesc că v-ar prinde bine o sursă nesfârşită de venituri.

— Am putea cumpăra arme, murmură Stanley. Cehii ni le-ar pune la dispoziţie, dacă am putea plăti!

— Cu bani poţi cumpăra orice, chicoti domnul Pennyfeather. Continuă, Clem, zi! Pentru că mai e, cu siguranţă!

— Ia să vedem… Domnul Hopkins reveni cu privirea pe foaie. A, da, punguţa… şi un glob de cristal în care – şi citez – „poţi vedea crâmpeie din viitor şi tot felul de lucruri ascunse sau secrete”.

— Vă daţi seama? strigă domnul Pennyfeather. Vă închipuiţi ce putere ne-ar da asemenea lucru! Am putea anticipa orice mişcare a magicienilor! Am putea da de urma unor minuni din trecut pierdute, bijuterii uitate…

— Nu ne-ar mai sta nimic în cale! şopti Anne.

— Am fi bogaţi, zise Fred.

— Dacă este adevărat, remarcă Kitty încet. Domnul Hopkins continuă:

— Mai este şi o geantă mică, în care pot fi vârâţi demonii – şi asta ne-ar fi de folos dacă am descoperi incantaţiile cu care s-o dirijăm. Mai sunt acolo o mulţime de alte lucruri, obiecte de mai mică importanţă, inclusiv, staţi un pic, o pelerină, un toiag de lemn şi diverse alte obiecte personale. Însă punguţa, globul de cristal şi geanta sunt capturile cele mai de preţ.

Domnul Pennyfeather se aplecă în faţă în scaunul său

---

[1] Monedă britanică de aur, în valoare de 20 de şilingi. (n. tr.)

şi rânji ca un spiriduş.

— Deci, prieteni, ce ziceţi? Sunt nişte trofee pe care merită să le aveţi? Kitty consideră că era momentul să arunce o înţepătură.

— Toate-s bune şi frumoase, domnule, spuse ea, dar cum de aceste minunăţii n-au fost luate până acum? Care-i şmecheria?

Comentariul ei păru să diminueze uşor starea generală de visare. Stanley se strâmbă la ea.

— Ce-ai păţit? întrebă el. Treaba asta nu ţi se pare destul de importantă? Tu erai cea care tot mâţâia că ne-ar trebui o strategie mai bună!

Kitty simţi privirea domnului Pennyfeather aţintită asupra ei. Se cutremură şi ridică din umeri. Domnul Hopkins interveni:

— Kitty are dreptate! Există o problemă sau, mai degrabă, un gen de protecţie în jurul criptei. Potrivit documentelor pe care le-am studiat, pe bolta cavoului a fost fixată o Molimă. Aceasta se activează la deschiderea uşii. Dacă intră cineva în mormânt, bomba cu Molimă cade din tavan şi loveşte pe oricine se află în preajmă – îşi aruncă o clipă ochii pe foaie – smulgând carnea de pe os.

— Bună treabă! exclamă Kitty.

Degetele ei se jucau cu medalionul în formă de lacrimă din buzunarul de la haină.

— Şi… cum propuneţi să evităm această capcană? îl întrebă Anne politicos pe domnul Pennyfeather.

— Sunt mai multe moduri, vorbi bătrânul, dar în acest moment toate sunt peste puterile noastre. Noi nu ştim magie, dar domnul Hopkins cunoaşte pe cineva care ne-ar putea ajuta.

Toată lumea se uită spre savant, care adoptă o expresie rugătoare.

— Este sau a fost magician, răspunse acesta. Vă rog – cuvintele sale stârniseră un val de dezaprobare – ascultaţi-mă până la capăt! Are motivele lui pentru a fi

nemulţumit de regimul politic din ţara noastră şi caută să-i înlăture de la conducere pe Devereaux şi pe ceilalţi. Dispune de măiestria necesară şi de artefacte care să ne ajute să scăpăm de Molimă. În plus, domnul Hopkins aşteptă până se făcu linişte în cameră – are cheia respectivului mormânt.

— Cine este? se interesă Nick.

— Tot ce pot să vă spun e că este un membru de seamă al societăţii, un cărturar şi un cunoscător de artă. Îi cunoaşte cam pe toţi oamenii mari din ţara noastră.

— Cum îl cheamă? întrebă Kitty. Asta nu ne-ajută cu nimic!

— Mă tem că îşi protejează identitatea foarte bine. Cum ar trebui să facem toţi de altfel. Nu i-am spus nici eu nimic despre voi. Dar dacă acceptaţi ajutorul lui, doreşte să vă cunoască curând pe fiecare în parte. Şi ne va da informaţiile de care avem nevoie.

— Dar cum putem şti dacă este de încredere? protestă Nick. Poate are de gând să ne trădeze. Domnul Hopkins tuşi.

— Nu cred! V-a mai ajutat şi în trecut de multe ori. Multe dintre ponturile pe care vi le-am oferit mi-au fost transmise de acest om. De mult doreşte să se alăture misiunilor noastre.

Domnul Pennyfeather adăugă:

— Am studiat la bibliotecă actele de inventariere a mormintelor. Par autentice! Ar fi un efort prea mare să fie falsuri. Şi, în plus, ne cunoaşte de atâţia ani, prin Clem Hopkins. Dacă ar fi vrut să vină de hac Rezistenţei, ne-ar fi trădat în trecut. Nu, eu cred în vorbele lui. Bătrânul se ridică în picioare, cam nesigur; vocea lui deveni aspră, congestionată: şi la urma urmei este organizaţia mea! Aţi face bine s-aveţi încredere în cuvântul meu. Acum, mai aveţi întrebări?

— Doar una, se auzi Fred, deschizându-şi briceagul. Când începem?

— Dacă totul decurge bine, vom face un raid la

catedrală mâine noapte… Rămâne numai…

Bătrânul se întrerupse şi se încovoie într-un acces de tuse neaşteptată. Spinarea sa gârbovită arunca umbre ciudate pe zid. Anne merse lângă el şi îl ajută să se aşeze. Timp de câteva minute, acesta tăcu, căutând să-şi recapete suflul. Într-un final vorbi:

— Îmi cer scuze! Dar vedeţi cum evoluează starea mea de sănătate. Mă lasă puterile! Prieteni, cu adevărat lovitura de la Westminster Abbey este cea mai bună şansă pe care o am să vă conduc pe toţi spre ceva mai bun. Acesta va fi un nou început!

„Şi un sfârşit potrivit pentru dumneata, gândi Kitty. Aceasta este ultima ta şansă să realizezi ceva concret înainte de a muri. Sper numai ca judecata ta să fie dreaptă până la sfârşit.”

Ca şi cum i-ar fi auzit gândurile, domnul Pennyfeather îşi întoarse brusc capul spre ea şi zise:

— Ne rămâne doar să îi facem o vizită misteriosului nostru binefăcător şi să stabilim detaliile. Kitty, din moment ce eşti aşa de efervescentă azi, tu vei merge să te întâlneşti cu el mâine!

Kitty îi întâlni privirea.

— Bine! acceptă ea.

— Şi acum, spuse bătrânul, privindu-i iarăşi pe toţi, trebuie să vă spun că sunt puţin dezamăgit. Nici unul dintre voi nu a întrebat încă al cui este mormântul pe care avem de gând să-l deschidem.

— Ă… Al cui este, domnule? întrebă Stanley.

— Al cuiva despre care aţi auzit cu toţii încă din primii ani de şcoală. Nimeni altul decât fondatorul statului nostru, cel mai mare şi mai teribil dintre toţi liderii, însăşi eroul Pragăi – ochii domnului Pennyfeather sticliră în întuneric – dragul nostru William Gladstone!

Partea a treia

22
Nathaniel

Avionul lui Nathaniel decolă de pe aeroportul Box Hill la şase şi jumătate fix. Maşina lui oficială avea să ajungă la minister cu o oră mai devreme, la cinci şi jumătate. Asta însemna că avea aproximativ o jumătate de zi ca să se pregătească pentru cea mai importantă misiune din scurta lui carieră guvernamentală: misiunea sa la Praga!

Primul lucru pe care trebuia să-l facă era să trateze cu servitorul său şi să-i propună să-l însoţească. La întoarcerea în Whitehall găsi o cameră de invocări liberă şi, bătând o dată din palme, îl invocă instantaneu pe Bartimaeus. Când acesta se materializă, nu mai avea înfăţişare de panteră, ci apăru sub una dintre întruchipările sale preferate: un băieţaş cu pielea oacheşă. Nathaniel băgă de seamă că băiatul nu mai purta obişnuita fustă de tip egiptean, în schimb era împopoţonat cu un costum demodat de tweed, cu ghetre şi jambiere, completat de o caschetă de zbor din piele, total nepotrivită, cu tot cu ochelarii de aviator, puşi lejer la ochi.

Nathaniel se încruntă la el.

— Pentru început, poţi să scapi de ăia! N-o să zbori! Băiatul păru jignit.

— De ce nu?

— Deoarece călătoresc incognito, iar asta înseamnă că nu vreau demoni care să treacă mascaţi prin vamă.

— Poftim? Dar ce, ne bagă în carantină acum?

— Magicienii cehilor vor scana toate avioanele care intră la ei în ţară, căutând obiecte magice, şi vor supune mai ales un avion britanic celui mai amănunţit control posibil. Nici un obiect magic, carte sau idiot de demon n-ar trece prin vamă. Va trebui să mă dau drept un „om

de rând” pe toată durata zborului, iar pe tine te voi invoca doar atunci când ajung acolo.

Băiatul îşi săltă ochelarii ca să-şi arate clar expresia sceptică de pe faţă.

— Credeam că Imperiul Britanic e cel mai tare din Europa! Aţi înfrânt Praga cu ani în urmă. Cum de ajung *ei* să vă zică *vouă* ce să faceţi?

— Nu fac asta! Noi controlăm echilibrul de forţe în Europa, dar în mod oficial avem un acord de pace cu Cehia. În prezent, garantăm lipsa incursiunilor magice în Praga, de aceea trebuie ca această călătorie să se desfăşoare cât mai subtil.

— Apropo de subtilitate… Băiatul făcu cu ochiul în mod ostentativ. M-am descurcat bine mai devreme, nu-i aşa?

Nathaniel îşi ţuguie buzele.

— Adică?

— Ei, m-am purtat cât am putut de bine azi-dimineaţă, n-ai observat? Aş fi putut să îi zic multe şefei tale, dar m-am stăpânit.

— Serios? Eu am avut impresia că ai fost la fel de enervant ca întotdeauna.

— Glumeşti? Eram atât de mieros, că aproape mă bâzâia musca: Simt încă gustul supuşeniei prefăcute pe vârful limbii, dar oricum aşa e mai bine decât să mă trezesc iar într-un Orb Jelitor al drăguţei de Jessica. Băiatul se cutremură şi urmă: Totuşi, slugăreala mea a durat numai câteva minute. Trebuie să fie groaznic să te ploconeşti în faţa lor tot timpul cum o faci tu, mai ales să ştii că oricând poţi pune capăt acestui lucru – doar că tu nu ai curajul să o faci!

— Poţi să taci acum! Nu mă interesează părerea ta! Nathaniel nu avea de gând să stea să-l asculte bătând câmpii – demonii adesea le aruncă magicienilor în faţă, jumătăţi de adevăr ca să îi dezorienteze. Era mai bine să îţi astupi urechile la răutăţile lor. Apoi adăugă: în plus, Duvall nu este stăpânul meu. Îl dispreţuiesc!

— Şi pe Whitwell nu? N-am băgat de seamă să vă iubiţi

prea mult…

— Destul! Trebuie să-mi fac bagajele. Şi trebuie să merg şi până la Ministerul de Externe înainte de plecare. Nathaniel se uită la ceas: Voi avea iar nevoie de tine peste… douăsprezece ore, la hotelul meu din Praga! Până te voi invoca din nou, te leg pe loc cu o reţea.

Rămâi în acest cerc, tăcut şi ascuns, fără să te vadă şi fără să te simtă nimeni, până când trimit după tine! Băiatul ridică din umeri.

— Dacă trebuie…

— Trebuie!

Figura din pentagramă sclipi şi se stinse apoi treptat, ca amintirea unui vis. După ce dispăru complet, Nathaniel făcu câteva vrăji de siguranţă, ca să împiedice eliberarea accidentală a djinnului, în cazul în care cineva încerca să utilizeze cercul, şi plecă în grabă. Îl aşteptau câteva ore foarte încărcate.

Înainte să plece acasă ca să-şi facă bagajele, Nathaniel trecu pe la Ministerul de Externe, o clădire nu cu mult diferită de British Museum în ceea ce priveşte dimensiunea, volumul şi forţa gri, meditativă pe care o emana. Aici se petreceau mare parte dintre activităţile zilnice care ţineau de conducerea imperiului; magicienii îşi transmiteau indicaţiile şi instrucţiunile prin telefon şi prin mesageri către omologii lor din ministere mai mari sau mai mici din toată lumea. Şi cum urca el treptele către o uşă rotativă, Nathaniel se uită în sus, spre acoperiş. Pe toate cele trei planuri pe care le putea observa, cerul era negru de forfota formelor imateriale – curieri ce purtau tot felul de ordine în plicuri codate magic şi demoni mai mari pe post de escorte. Ca întotdeauna, scara la care funcţiona marele imperiu şi care putea fi percepută numai în privelişti precum aceasta, îl lăsă mut de admiraţie şi de groază şi uşor îngrijorat. În consecinţă, avu ceva probleme să deschidă uşa rotativă. Împingând cu putere în direcţia greşită, răsturnă – din păcate – o doamnă în vârstă, cu părul

grizonat, care căzu cu picioarele în sus în foaierul aflat de partea cealaltă a uşii, iar teancul de hârtii pe care îl avea în braţe se împrăştie pe podeaua de marmură.

După ce reuşi, în sfârşit, să deschidă uşa, Nathaniel se grăbi către victima lui, se aplecă şi, îngăimând zeci de scuze, o ajută să se ridice în picioare înainte de a se apuca să-i strângă hârtiile. În vreme ce se ocupa de acestea sub o ploaie de reproşuri usturătoare din partea bătrânei, Nathaniel zări o siluetă suplă, familiară ieşind pe o uşă aflată în partea opusă foaierului şi croindu-şi drum spre el. Era Jane Farrar, discipola lui Duvall, la fel de elegantă ca întotdeauna, cu părul ei negru strălucitor.

Faţa lui Nathaniel se făcu stacojie. Se grăbi să adune foile, dar erau prea multe şi foaierul nu era prea mare. Cu mult înainte să fi terminat şi în timp ce bătrâna doamnă încă îi arunca, plină de năduf, tot felul de injurii, domnişoara Farrar ajunse la locul faptei. Îi zări pantofii cu coada ochilor: aceasta se oprise şi urmărea scena. Nathaniel putea cu uşurinţă să îşi imagineze expresia ei de amuzare detaşată.

Inspirând adânc, se ridică şi îi trânti doamnei bătrâne hârtiile în braţe.

— Poftiţi! Încă o dată, îmi pare rău!

— Cred şi eu. Dintre toţi neglijenţii aroganţi şi cei mai împuţiţi plozi…

— Da, daţi-mi voie să vă ajut să treceţi de uşă…

Cu o mână fermă o învârti pe loc şi cu un brânci bine plasat între omoplaţii bătrânei, o împinse grăbit afară pe uşă. Scuturându-se, se întoarse şi clipi ca şi cum ar fi fost foarte surprins: Domnişoară Farrar! Ce plăcere!

Ea îi aruncă un zâmbet leneş şi misterios.

— Domnule Mandrake! Îmi pari puţin obosit!

— Aşa par? Păi, *sunt* cam preocupat şi pe fugă în această după-amiază. Şi s-a mai întâmplat şi să o lase picioarele pe doamna aceea în vârstă, aşa că m-am grăbit să o ajut. Ochii ei reci îl măsurau. Nathaniel continuă: Ei bine… cred că ar cam trebui să o iau din loc!

Se dădu într-o parte, dar deodată Jane Farrar făcu un pas mai aproape.

— Ştiu că eşti ocupat, John, zise ea, dar mi-ar face mare plăcere să te iscodesc în legătură cu ceva, dacă îmi îngădui. Fata îşi răsuci leneş pe deget o şuviţă lungă de păr: Ce noroc pe mine! Sunt atât de bucuroasă că ne-am întâlnit din întâmplare! Mi-a şoptit o vrăbiuţă cum că ai reuşit să invoci recent un djinn de nivelul al patrulea. Este adevărat?

Se uită la el cu ochii mari, negri, care sclipeau de admiraţie.

Nathaniel făcu uşor un pas înapoi. Simţea că-l ia cu căldură; era uşor flatat, dar foarte hotărât să nu discute fapte atât de personale cum ar fi alegerea demonului său. Era o întâmplare nefericită că evenimentul de la British Museum devenise un fapt atât de public – acum se făceau tot mai multe speculaţii referitoare la servitorul lui.

Totuşi, nu e niciodată bine să laşi garda jos: *Protejat, Precaut, Puternic!* Zâmbi chinuit:

— Este adevărat! N-ai fost dezinformată! Nu-i nimic complicat, te asigur! Acum, dacă nu te superi…

Jane Farrar oftă uşor şi îşi dădu o şuviţă de păr după ureche, gest care o prindea foarte bine.

— Eşti deştept! Ştii, am încercat şi eu să fac acelaşi lucru – să invoc un demon de nivelul al patrulea, dar probabil mă încurc pe undeva pentru că pur şi simplu nu reuşesc. Nu-mi dau seama care ar putea să fie problema! N-ai putea veni cu mine acum să m-ajuţi cu incantaţiile? Am un cerc de invocări numai al meu în apartament. Nu e departe de aici. Este foarte intim – nu vom fi deranjaţi! … Tânăra îşi lăsă capul într-o parte şi zâmbi. Avea dinţi foarte albi.

Nathaniel simţi că pe frunte i se scurge într-un mod foarte neelegant o picătură de transpiraţie. Făcu un gest cât se poate de firesc, chipurile ca să-şi dea părul peste cap, şi şterse broboana buclucaşă. Se simţea foarte

ciudat: topit şi totuşi în acelaşi timp energic. La urma urmei – ar fi fost uşor s-o ajute pe domnişoara Farrar. Invocarea unui djinn devenea o practică foarte la îndemână după ce îţi reuşea de câteva ori. Nu era mare lucru. Brusc îşi dădu seama că ar fi vrut să-i câştige recunoştinţa fetei.

Fata îl atinse uşor pe braţ, cu degetele ei fine.

— Ce spui, John?

— Păi…

Băiatul deschise şi închise gura fără un cuvânt, încruntându-se. Ceva îl reţinea. Ceva legat de timp sau mai bine zis, de lipsa acestuia. Ce era oare? Venise la minister ca să – ce să facă mai exact? Îi venea greu să-şi amintească.

Fata se îmbufnă cochet.

— Eşti îngrijorat cumva din cauza îndrumătoarei tale? N-o să afle şi n-o să-i spun nici eu mentorului meu. Ştiu că n-avem voie să…

— Nu-i vorba de asta! zise el. Doar că…

— Păi, atunci?

— Nu! Trebuie să fac ceva astăzi… Ceva important!

Încercă să-şi ia ochii de la ea. Nu se putea concentra, asta era problema, iar inima îi bătea prea tare ca să îşi mai poată ordona gândurile. Şi mai era şi parfumul ei, o aromă încântătoare, nu mirosul obişnuit de scoruş al cremelor de piele folosite de magicieni. Era ceva mai oriental şi floral, foarte plăcut, deşi puţin cam tare. Puternic prin apropierea ei, parfumul îl ameţea.

— Ce este acel ceva pe care îl ai de făcut? întrebă ea. Poate am cum să te ajut!

— Hmm… Plec undeva…. la Praga… Ea se băgă şi mai mult în el.

— Pleci? Pentru ce?

— Ca să investighez… ă…

Clipi, îşi scutură capul. Ceva nu era în regulă.

— Ce-ar fi, zise ea, să ne aşezăm amândoi şi să stăm frumos de vorbă. Mi-ai putea spune tot ce ai pus la cale.

— Presupun că am putea…

— Am o canapea lungă, foarte drăguţă.

— Da?

— Ne-am putea cuibări amândoi pe ea, am bea şerbet cu gheaţă, iar tu mi-ai spune despre demonul ăsta pe care l-ai invocat, Bartimaeus! Aş fi aşa de impresionată!

De îndată ce o auzi rostind numele djinnului, un sunet scurt de alarmă îi sună în minte, întrerupându-i starea de confuzie senzuală. De unde aflase ea numele lui Bartimaeus? Nu putea fi decât Duvall la mijloc, maestrul ei, care îl aflase chiar în dimineaţa aceea în camera de invocare. Iar Duvall nu era nicidecum prietenul lui. Duvall şi-ar fi dorit să zădărnicească orice acţiune întreprindea el, chiar şi călătoria la Praga. Se uită lung la Farrar, tot mai neîncrezător. Redeveni dintr-odată lucid şi abia atunci sesiză că reţeaua lui cu senzorul îi emitea un semnal slab la ureche, avertizându-l de prezenţa unei vrăji subtile exercitate asupra lui. Un Farmec… sau poate o Strălucire… Chiar în vreme ce gândea toate astea, luciul părului domnişoarei Farrar începu să pălească puţin, iar sclipirea din ochii ei începu să pâlpâie şi apoi se stinse.

— Îmi pare rău, domnişoară Farrar, zise el răguşit. Eşti foarte amabilă, dar trebuie să te refuz. Te rog să îi transmiţi salutările mele mentorului dumneavoastră!

Fata îl privi în tăcere şi privirea-i ca de căprioară, plină de admiraţie, se schimbă rapid într-una de dispreţ nemărginit. O clipă mai târziu, expresia cumpătată, bine cunoscută, de indiferenţă revenise pe chipul lui Jane Farrar.

— Va fi încântat să le primească, zâmbi ea.

Nathaniel se înclină uşor şi se îndepărtă. Ajuns în cealaltă parte a foaierului se uită în spate, dar ea plecase deja. Cinci minute mai târziu, când ieşi din lift la etajul al treilea al clădirii ministerului, încă mai era bulversat de întâlnire. Traversă un coridor larg, răsunător şi ajunse la uşa secretarului de stat. Îşi aranja manşetele, se adună o

clipă, apoi bătu şi intră.

Biroul era o încăpere cu tavan înalt şi pereţi acoperiţi cu lambriuri de stejar. Lumina ţâşnea înăuntru prin ferestrele înguste, elegante, arcuite în partea de sus, care dădeau spre traficul aglomerat de la Whitehall. Încăperea era dominată de trei mese mari de lemn cu inserţii de piele verde. Pe mese erau întinse zeci de hărţi desfăcute, de diferite mărimi: câteva din hârtie albă, imaculată, altele din pergament rupt, crăpat pe alocuri. Toate erau prinse cu grijă în piuneze de pielea de pe suprafaţa meselor. Secretarul de stat al Ministerului de Externe, un omuleţ chel, era aplecat deasupra uneia dintre aceste hărţi, urmărind nişte detalii cu degetul. Privi în sus şi dădu din cap prietenos.

— Mandrake! Ce bine! Jessica mi-a zis că ai să treci pe aici. Intră! Ţi-am pregătit deja hărţile pentru Praga.

Nathaniel înainta până ajunse lângă secretar, care, scund fiind, abia îi ajungea acestuia până la umăr. Pielea omuleţului era galbenă-maronie, precum culoarea pergamentului pătat de soare, şi avea un aspect uscat şi prăfuit. Bărbatul puse un deget pe hartă şi spuse:

— Deci, asta-i Praga! Este o hartă destul de recentă, după cum vezi: indică şanţurile şi gropile făcute de trupele noastre în timpul Marelui Război. Cunoşti oraşul în mare, aşa-i?

— Da, domnule! Mintea eficientă a lui Nathaniel accesă cu uşurinţă informaţia relevantă. Cartierul în care se află castelul este pe malul de vest al fluviului Vltava, iar oraşul vechi e situat în partea de est. Vechiul cartier magic era lângă castel, nu-i aşa, domnule?

— Aşa este! Degetul se mişcă pe hartă. Chiar aici, de jur împrejurul dealului, pe Zlata Ulicka[1] a fost sediul tuturor magicienilor şi al alchimiştilor împăratului; asta, desigur, înainte ca flăcăii lui Gladstone să intre peste ei. În zilele noastre, magicienii care mai trăiesc în Cehia

[1] „Străduţa de aur”; în orig. *Golden Lane.* (n. tr.)

sunt baricadaţi departe de centrul oraşului, în suburbii, aşa că foarte puţine lucruri se mai petrec în zona castelului. Cred că totul e o ruină acolo! Celălalt vechi centru magic – degetul îi coborî la est, dincolo de fluviu – este ghetoul. *Aici!* Locul unde Loew a creat primii golemi, în vremea lui Rudolf. Alţii din acea zonă au continuat tradiţia până în secolul trecut, aşa că îmi imaginez că, dacă s-a păstrat undeva un folclor referitor la aceştia, atunci acolo trebuie căutat! Ridică ochii spre Nathaniel: îţi dai seama că ăsta e un drum inutil, nu-i aşa, Mandrake? Dacă ar fi avut posibilitatea să creeze golemi în tot acest timp, de ce n-au mai făcut-o până acum? Martor mi-e cerul de câte ori i-am tot bătut în luptă. Eu, unul, nu cred că aşa ceva ar fi posibil.

— Domnule, eu nu fac decât să acţionez conform indicaţiilor primite, zise Nathaniel cu respect. Praga pare locul cel mai nimerit din care să pornim cercetările.

Postura sa şi tonul neutru ascundeau faptul că în realitate era întru totul de acord cu ceea ce spusese secretarul de stat.

— Hmm… Tu ştii mai bine, conchise secretarul de stat, vocea sa lăsând să se înţeleagă clar că de fapt gândea exact contrariul. Acum… vezi pachetul acesta? Conţine paşaportul tău fals pentru excursia asta! Vei călători sub numele de Derek Smithers, un ucenic tânăr care lucrează pentru firma de vinuri Watt, din Marylebone. Ai aici documente care confirmă acest fapt, în cazul în care vama cehă se arată nemulţumită.

— Derek… Smithers, domnule? Nathaniel nu părea prea entuziasmat.

— Da! Singurul nume pe care l-am putut obţine. Sărmanul băiat a murit luna trecută de hidropizie. Era cam de vârsta ta. De atunci i-am trecut identitatea în slujba serviciului guvernamental. Aşadar, conform actelor, mergi în mod oficial la Praga pentru a importa berea excelentă produsă de ei. Am pus o listă de producători de bere în pachet ca s-o memorezi în timpul

zborului.
— Da, domnule!
— Bun! Mai presus de orice, trebuie să păstrezi anonimatul în timpul acestei călătorii, Mandrake! Nu atrage atenţia asupra la în nici un fel! Dacă trebuie să foloseşti magia, fă-o discret şi rapid! Am auzit că te însoţeşte un demon. Dacă este adevărat, ţine-l sub control!
— Desigur, domnule!
— Cehii nu trebuie să ştie că eşti magician! O parte din convenţia pe care o avem în prezent încheiată cu ei se bazează pe promisiunea noastră că nu facem nici un fel de magie pe teritoriul lor şi viceversa.
Nathaniel făcu o grimasă.
— Totuşi, domnule, am auzit că de curând elemente cehe infiltrate au fost active în Marea Britanic. Deci, ei încalcă sigur tratatul!
Secretarul de stat aruncă o privire iritată spre Nathaniel şi bătu cu degetul în hartă.
— Asta cam aşa este! Nu prea putem avea încredere în ei! Cine ştie, e posibil ca tot ei să fie şi în spatele acestui incident cu golemi, care te preocupă pe tine.
— În cazul acesta…
— Ştiu ce vrei să spui, Mandrake! Desigur, nu există nimic pe lumea asta care ne-ar face mai multă plăcere decât să ne trimitem trupele să mărşăluiască în Piaţa Wenceslas chiar de mâine şi să le arătăm cehilor cum stau de fapt lucrurile, dar nu putem face asta chiar acum.
— De ce nu, domnule?
— Din cauza rebelilor americani. Din păcate, suntem puţin presaţi în momentul de faţă. Nu va dura mult. Îi vom şterge pe yankei de pe faţa pământului şi apoi ne vom întoarce atenţia asupra Europei. Dar în acest moment nu dorim nici un incident care să creeze probleme. Ai priceput?
— Desigur, domnule!

— În plus şi *noi* încălcăm tratatul în zeci de feluri. Cam asta e diplomaţia, ca să îţi faci o idee. De fapt, cehii au întrecut măsura în ultimii zece ani. Campaniile domnului Devereaux în Italia şi în Europa Centrală au fost neconcludente, iar Consiliul de la Praga a început să încerce cu degetul slăbiciunea imperiului nostru. Ne ciupesc aşa cum ciupeşte puricele un câine. Dar nu contează… Toate la vremea lor… Secretarul de stat avea o expresie dură şi totodată mulţumită. Îşi întoarse iar privirea către hartă şi continuă: Aşadar, Mandrake, spuse el pe un ton dinamic, presupun că vrei o persoană de contact în Praga, nu-i aşa? Cineva care să te ajute să descoperi informaţiile de care ai nevoie…

Nathaniel încuviinţă dând din cap:

— Aveţi pe cineva acolo, domnule?

— Avem! Unul dintre agenţii noştri cei mai buni. Numele lui este Arlechin.

— Arlechin!…

Cu ochii minţii, Nathaniel văzu o siluetă subţirică, mascată, trecând în pas de dans printre umbre, având ceva carnavalesc şi ameninţător în felul ei de a fi…

— Întocmai! E numele său de agent. Nu-ţi pot dezvălui adevăratul său nume. E posibil ca nici măcar el să nu îi ştie. Dacă îţi imaginezi un domn subţirel, cu mască, în costum colorat şi iute de picior, mai gândeşte-te o dată! Arlechin al nostru este un tip rotofei, în vârstă, cu un caracter morbid. De altfel, chiar obişnuieşte să se îmbrace în negru… Secretarul făcu o faţă de scârbă rafinată: Praga te poate transforma astfel, dacă zăboveşti prea mult. Este un oraş al melancoliei! Câţiva dintre agenţii noştri de acolo au ajuns până la sinucidere, după ani de zile. Deocamdată, Arlechin pare destul de robust mental vorbind, dar e puţin cam morbid.

Nathaniel îşi trecu mâna prin păr.

— Sunt sigur că pot face faţă aspectului ăstuia, domnule! Cum mă voi întâlni cu el?

— La miezul nopţii, în seara asta, vei pleca de la hotel

şi te vei duce în cimitirul din ghetou – uite aici e, Mandrake, vezi?… Pornind de la Piaţa Cetăţii. Vei purta o beretă moale cu pană roşie şi te vei plimba printre morminte. Arlechin te va găsi. Îl vei recunoaşte după lumânarea neobişnuită pe care o are la el.

— O lumânare neobişnuită…

— Exact!

— Adică… e neobişnuit de lungă sau aproape consumată, ce are?

— Nu mi-a dat această informaţie. Nathaniel se strâmbă.

— Scuzaţi-mă, dar totul pare cam… melodramatic, nu credeţi, domnule? Cu toate aceste cimitire şi lumânări, şi pene roşii! Nu m-ar putea contacta mai bine la telefon în camera de la hotel, după ce apuc să fac şi eu un duş, şi să ne întâlnim apoi în cafeneaua de la parter?

Secretarul de stat zâmbi întunecat. Împinse pachetul spre Nathaniel şi se îndreptă spre masa cea mai îndepărtată, trase un scaun tapiţat cu pluş şi se aşeză pe el, oftând. Apoi îşi întoarse scaunul spre fereastră, unde nori prevestitori de ploaie se vedeau strânşi deasupra Londrei. Ploua departe, spre apus: urme şterse pe cer se ascuţeau în toate direcţiile, peste oraş. Secretarul de stat se uită lung afară, fără să spună ceva.

În cele din urmă comentă:

— Priveşte oraşul modern! Construit după cele mai actuale şi mai rafinate modele. Uită-te la clădirile mândre de la Whitehall: nici una nu e mai veche de o sută cincizeci de ani. Desigur, mai sunt zone dărăpănate şi nerenovate – este inevitabil cu atâţia oameni de rând în jur, dar inima Londrei, unde lucrăm noi şi unde locuim, e cât se poate de avangardistă. Un oraş al viitorului, un oraş demn de un mare imperiu, Mandrake! Reşedinţa doamnei Whitwell este o clădire remarcabilă, un exemplu, pentru moda contemporană. Ar trebui să fie mai multe aşa! Domnul Devereaux a planificat să dărâme o mare parte din Covent Garden la anul, să

reconstruiască toate casele acelea cu structură din lemn şi să le transforme în apariţii glorioase din beton şi sticlă… Scaunul se întoarse iar cu faţa către cameră. Secretarul de stat arătă spre hărţi: Iar Praga… e o altă lume, Mandrake! Din câte mi s-a spus, este un loc neobişnuit de *întunecat,* mult prea nostalgic faţă de victoriile dintr-un trecut apus, cu un fel de fixaţie morbidă pentru lucruri de mult dispărute: magicieni, alchimişti, marele imperiu ceh! Orice doctor ţi-ar putea spune că aceasta e o abordare nesănătoasă: Dacă Praga era o persoană, am fi internat-o într-un sanatoriu. Ei, pot să-ţi spun că avem cum s-o scoatem din starea asta de visare, dacă vrem, Mandrake! Dar noi nu vrem! Nu! E mult mai bine ca Praga să aibă mintea înceţoşată şi plină de mistere, decât s-o aibă limpede şi vizionară ca a Londrei. Iar oameni ca Arlechin, care urmăresc pentru noi situaţia de la faţa locului, trebuie să gândească precum cehii, altfel nu ne-ar fi de nici un folos, nu-i aşa? Arlechin este un spion mai bun decât mulţi alţii, Mandrake! De aici se trag şi instrucţiunile lui neobişnuite. Îţi sugerez să le urmezi întocmai!

— Da, domnule, mă voi strădui!

23
Bartimaeus

Mi-am dat seama că sunt în Praga de îndată ce m-am materializat. După etalarea pretenţioasă a candelabrului de aur, cam uzat, ce atârna din tavanul camerei de hotel, după stucaturile înzorzonate şi înnegrite din colţurile tavanului, după pliurile prăfuite ale baldachinului care acoperea patul, înălţat pe patru stâlpi înguşti, după nota de melancolie ce se simţea în aer – toate indicau acest lucru. Ca de altfel şi expresia respingătoare de indispoziţie de pe faţa stăpânului meu. Chiar în momentul când rostea ultimele silabe din vraja de invocare se uita în jur, inspectând camera cu o privire de ai fi zis că se aştepta să sară la el să-l muşte ceva de pe margini.

— Ai călătorit bine? m-am interesat.

Băiatul încheie cu câteva vrăji de protecţie şi legare, apoi păşi în afara cercului şi îmi făcu semn să fac la fel.

— Nu prea! Mai aveam câteva urme de magie pe mine când am trecut prin vamă. M-au luat de guler şi m-au dus într-o cameră dosnică, unde a trebuit să dau repede explicaţii – le-am spus că depozitul de vinuri la care lucrez e chiar lângă o clădire a guvernului şi că, uneori, vrăji rătăcite accidental pătrund prin ziduri. Până la urmă, m-au crezut pe cuvânt şi mi-au dat drumul. Băiatul se încruntă. Nu înţeleg! Mi-am schimbat toate hainele înainte să plec de-acasă ca nu cumva să rămână vreo dâră sau vreun iz magic pe mine.

— Şi chiloţii? Băiatul se opri.

— O! Eram grăbit, am uitat de ei!

— E, vezi? De la ei era! Dacă ai şti câte izuri se adună-n ei!

— Şi uită-te şi tu la camera asta! continuă băiatul. Cică

ar trebui să fie cea mai bună cameră de hotel a lor! Pun pariu că n-a fost renovată din secolul trecut! Uită-te la pânzele de păianjen din draperiile alea! Şi poţi să-ţi dai seama ce culoare a avut la origine covorul? Eu, unul, nu! Băiatul dădu înfuriat cu piciorul în pat; din saltea se ridică un nor de praf. Şi ce-i cu prostia asta cu patru stâlpi? Nu puteau să aibă şi ei o saltea de bumbac drăguţă şi curată, pe un cadru jos, ca acasă?

— Bucură-te! Măcar ai toate facilităţile şi stai singur în cameră! M-am apucat să investighez o uşă laterală, ce părea să ascundă un teritoriu interzis: aceasta se deschise cu un scârţâit teatral, dezvăluind o baie cu gresie şi faianţă murdare, luminată de un singur bec. O cadă cu aspect de monstru cu trei picioare stătea la pândă într-un colţ; era genul de cadă în care sunt omorâte miresele în filmele de groază sau în care sunt crescuţi crocodili ca animale de companie până ajung la nişte dimensiuni remarcabile, hrăniţi fiind cu carne de o provenienţă dubioasă[1]. Vizavi de ea aştepta o toaletă la fel de impresionantă, lanţul de tras apa atârnând din tavan ca o funie de spânzurătoare[2]. Pânze de păianjen şi mucegai se luptau aprig să câştige supremaţia asupra colţurilor îndepărtate ale tavanului. Un şir complex de ţevi metalice care se întortocheau una în jurul celeilalte, se-ntindea de-a lungul peretelui, făcând legătura între cadă şi vasul de toaletă, şi creându-i oricărui privitor impresia că nişte intestine revărsate de… Am închis uşa.

— Dacă mă gândesc mai bine, n-am de ce să mă uit aici! E doar o baie! Nu-i nimic deosebit! Ce se vede de la fereastră?

Băiatul mă privi încruntat.

— Ia uită-te!

---

[1] Asta este una dintre calităţile ciudate ale Pragăi: ceva din atmosfera oraşului, probabil şi ca urmare a celor cinci sute de secole de vrăjitorie întunecată, scoate în evidenţă potenţialul macabru al oricărui obiect, indiferent cât e de banal.

[2] Înţelegeţi la ce mă refeream?

Am tras draperia grea, stacojie şi am zărit panorama fermecătoare a unui cimitir imens, municipal. Rânduri ordonate de pietre de mormânt se întindeau departe, adâncindu-se în întunericul nopţii, străjuite pe margini de movile de cenuşă sumbră şi arbori de zadă. Ici-colo, flăcărui galbene de felinare atârnate în copaci se vedeau răspândind o lumină tristă, ca de înmormântare. Câţiva indivizi singuri, aduşi de spate puteau fi zăriţi rătăcind pe cărările cu pietriş dintre pietrele de mormânt; vântul le purta suspinele până la fereastra de la etaj. Am tras înapoi draperia, acoperind tot geamul.

— Da! … Recunosc, n-ai putea spune că-i ceva înălţător!

— Înălţător? Este locul cel mai mohorât în care am fost vreodată!

— Păi, la ce te aşteptai? Doar eşti britanic! Normal că te-au pus într-o cameră cumplită, cu vedere spre cimitir!

Băiatul se aşezase la biroul masiv din cameră şi inspecta nişte foi scoase dintr-un pacheţel maroniu. Vorbi absent:

— Ar fi trebuit să primesc cea mai bună cameră, tocmai din acest motiv!

— Glumeşti? După ce i-a făcut Gladstone Pragăi? Poporul lor n-a uitat, să ştii! Auzind asta, ridică ochii la mine.

— Asta s-a întâmplat în timpul războiului! Am câştigat detaşat, cu pierderi minime de vieţi omeneşti, jucând cinstit!

În momentul acela aveam înfăţişarea lui Ptolemeu; stăteam în dreptul ferestrei, cu mâinile încrucişate, şi îl priveam, la rândul meu, încruntat.

— Crezi? am rânjit eu batjocoritor. Zi-le asta şi oamenilor care trăiesc în suburbii! Acolo n-a mai rămas nimic după ce englezii le-au ars casele.

— De unde ştii tu?!

— Bineînţeles că ştiu! Doar am fost de faţă, nu? Luptam de partea cehilor, dacă vrei să ştii! În timp ce tot

ce ai învăţat *tu* a fost inventat de Ministerul de Propagandă al lui Gladstone, înfiinţat după război. Nu-mi spune tu mie cum a fost, *băiete!* Nathaniel îmi dădea impresia că va izbucni într-unui din obişnuitele lui accese de furie, dar se temperă imediat, devenind în schimb rece şi indiferent. Îşi îndreptă iarăşi atenţia asupra foilor, complet inexpresiv, cu un aer uşor plictisit, ca şi cum pentru el n-avea nici o importanţă ce-i povestisem. Mai că aş fi preferat să facă o scenă. Vorbi încet, ca pentru sine:

— În Londra, cimitirele se află în afara oraşului. E mult mai igienic aşa! Există nişte trenuri speciale de înmormântare care duc cadavrele până acolo. Asta este procedura modernă! Ţara asta trăieşte în trecut!

Am tăcut. Nu merita să-mi irosesc înţelepciunea pe urechile lui.

Timp de aproape o oră, băiatul îşi studie hârtiile la lumina unei lumânări scurte, făcând mici notiţe pe margini. Mă ignora; şi eu îl ignoram, doar că stârneam din când în când o mică adiere în cameră, care făcea ca lumânarea să şiroiască pe hârtiile lui, într-o manieră enervantă. La zece şi jumătate sună la recepţie şi, într-o cehă perfectă, comandă în cameră o porţie de friptură de miel la grătar şi o carafă cu vin. Apoi lăsă pixul pe birou şi se întoarse cu faţa spre mine, aranjându-şi părul cu mâinile.

— M-am prins! am exclamat eu din vârful patului cu patru stâlpi, unde mă instalasem să mă relaxez. Ştiu acum de cine îmi aduci aminte! Îmi stătea pe creier de săptămâna trecută de când m-ai invocat. De Lovelace! Umbli mereu cu mâna prin păr, aşa cum făcea el. Nu-l laşi deloc în pace!

— Vreau să vorbim despre golemii din Praga, zise el.

— Este – sigur – o chestie de vanitate! Să te dai cu atâta ulei de păr!

— Ai văzut golemi în acţiune! Ce fel de magicieni îi folosesc?

— Cred că e un semn de nesiguranţă nevoia ta constantă de a te dichisi!

— Numai magicienii cehi i-au creat? Ar putea oare şi unul britanic să-i facă?

— Pe Gladstone nu-l vedeai vreodată că se joacă cu mâna prin păr sau altfel. Era mereu băţos şi neclintit!

Băiatul clipi; abia atunci începu să fie atent la mine.

— L-ai cunoscut pe Gladstone?

— Dacă l-am cunoscut? Crezi că era floare la ureche să intri în legătură cu el? Îl vedeam de la distanţă! Era, de obicei, prezent la locul luptei, sprijinindu-se în toiag, urmărindu-şi trupele cum fac măcel în jur; aici, în Praga, sau pe tot cuprinsul Europei... Cum îţi spuneam, observa orice detaliu, oricât de mic; abia după ce cântărea fiecare mişcare lua o hotărâre şi acţiona exact la momentul potrivit. Nu se compara nici pe departe cu magicienii gângavi de astăzi.

— Serios? Băiatul părea cu siguranţă clar fascinat. Era lesne de înţeles pe cine avea drept idol şi model. Deci, zise el, oarecum, în felul tău răutăcios şi demonic îl admirai?

— Nu, bineînţeles că nu! Era unul dintre cei mai răi. Când a murit, clopotele bisericilor au bătut de-a lungul şi de-a latul Europei ocupate. N-ai vrea să fii ca el, Nathaniel, îţi spun eu! În plus – am bătut un pic o pernă prăfuită – n-ai ce-ţi trebuie!

Mamă, cum s-a zbârlit la vorbele mele!

— De ce?

— Mai ai mult până s-ajungi la fel de rău şi de periculos. Ţi-a venit cina!

Un ciocănit în uşă anunţă sosirea unui valet în uniformă neagră şi a unei cameriste în vârstă care aduseră două platouri identice, acoperite cu capace ca nişte cupole metalice, şi vin de la rece. Băiatul li se adresă destul de politicos, punând câteva întrebări despre străzile din apropiere şi dându-le un bacşiş pentru serviciul prestat. Pe durata vizitei lor, am stat cuibărit

comod între perne sub chip de şoarece şi am rămas sub această înfăţişare cât timp stăpânul meu înfulecă mâncarea. În sfârşit, lăsă cu zgomot furculiţa în farfurie, îşi goli paharul cu o ultimă sorbitură şi se ridică în picioare.

— Bun! exclamă el. Nu mai avem timp de stat de vorbă! Este unsprezece şi un sfert! Trebuie să mergem!

Hotelul era pe strada Kremencova, o stradă scurtă de la marginea oraşului vechi, nu departe de marele fluviu. Ieşirăm şi ne îndreptarăm spre nord pe străzile luminate de stâlpi cu felinar, înaintând încet spre ghetou.

În ciuda ravagiilor războiului şi uitării în care căzuse oraşul după dizolvarea Imperiului ceh şi după transferul puterii la Londra, Praga încă mai păstra ceva din vechea ei grandoare şi din misticism. Eu însumi, Bartimaeus, aşa indiferent cum sunt de obicei la diferitele văgăuni de iad omeneşti, în care am fost surghiunit, îi recunoşteam frumuseţea: casele văruite în culori pastelate, cu acoperişurile lor din teracotă, înalte şi abrupte, strânse laolaltă în jurul turlelor şi clopotniţelor numeroaselor biserici, sinagogi şi teatre, fluviul mare, cenuşiu şerpuind pe lângă ele, traversat de zeci de poduri, fiecare construit într-un stil diferit de mâna de lucru locală a djinnilor care transpiraseră din greu ridicându-le[1]; şi mai presus de orice, castelul împăraţilor, care trona nostalgic şi gânditor pe dealul său.

Pe drum băiatul tăcea. Lucru care nici nu era de mirare – rar mai fusese plecat din Londra până atunci. Îmi închipuiam că, privind în jur, amuţise de admiraţie.

— Ce loc înfricoşător! comentă el. Le-ar fi de folos să ia

[1] Am fost implicat în construirea celui mai nobil pod dintre toate, Kamenny Most („Podul de piatră”; *Stone Bridge* în orig. – n.r.) în 1357. Nouă de-ai noştri am îndeplinit sarcina, după cum ne-a fost cerut, într-o singură noapte, închegând fundaţia cu obişnuitul sacrificiu: îngropând de viu un djinn! În zori am tras la sorţi cu paie pe cine pică „bucuria”. Săracul Humphrey, cred că este încă acolo, încremenit, plictisit de atâta stat pe loc, deşi i-am dat un pachet de cărţi să-şi mai piardă vremea cu ele.

măsurile dispuse de Devereaux pentru curăţarea cartierelor sărace!

M-am uitat la el.

— Să înţeleg că Oraşul de Aur nu e pe gustul tău?

— Păi… E aşa de murdar, nu?

Era adevărat, pe măsură ce înaintam tot mai mult în oraşul vechi, străzile deveneau din ce în ce mai înguste şi mai întortocheate, legate între ele de un sistem capilar de străduţe şi curţi laterale, unde cornişele frontoanelor erau atât de proeminente, încât lumina zilei abia mai răzbătea spre pietrele din caldarâm. Turiştii probabil găseau acest furnicar de străzi mici fermecător; pentru mine, care am o perspectivă ceva mai „învechită”, amănuntul întruchipa perfect nefericita idee de lucru de mântuială, aşa cum erau toate strădaniile omeneşti. Iar lui Nathaniel, tânărul magician britanic, obişnuit cu străzile principale, largi din sobrul cartier Whitehall, această parte a oraşului îi părea un pic prea murdară, uşor scăpată de sub control.

— Marii magicieni aici au trăit, am încercat să-i amintesc.

— Atunci, o fi fost cum o fi fost, replică el acru, dar lumea a mai şi evoluat! Am traversat Kamenny Nost, cu vechiul lui turn dărăpănat din partea de est; în jurul grinzilor proeminente ale acestuia se vedeau zburând în cercuri largi lilieci, iar la ferestrele de la ultimul nivel pâlpâiau lumânări. Chiar şi la această oră târzie, era destul de multă circulaţie: una sau două maşini de modă veche, cu caroserii înalte şi înguste şi capote greoaie, care se puteau coborî, se deplasau cu viteză mică pe pod; de asemenea, mulţi bărbaţi şi femei călare; alţii mânau boi sau şarete încărcate cu legume sau cu butoaie de bere. Majoritatea bărbaţilor purtau berete moi, negre, după moda franceză, stilurile vestimentare evident schimbându-se de când fusesem eu pe aici ultima oară, cu foarte mulţi ani în urmă. Băiatul se strâmbă dezaprobator.

— A, mi-am adus aminte! Hai să fiu pregătit cum trebuie pentru întâlnirea asta secretă!

Spunând asta, începu să scotocească în rucsacul mic de piele pe care îl căra şi din care scoase o beretă mare, foarte moale. Scormonind mai departe în rucsac, dădu şi peste o pană încreţită şi cam şifonată, pe care o ridică în lumina felinarului. Mă întrebă:

— Ce culoare zici că-i asta? Am privit-o şi am răspuns:

— Nu ştiu! Roşu, presupun.

— Ce fel de roşu? Vreau să mi-l descrii!

— Îmm, roşu-cărămăziu? Roşu ca focul? Roşu ca pătlăgeaua roşie? Roşu ca pielea arsă de soare? Ar putea fi toate nuanţele la un loc sau nici una.

— Adică nu-i roşu ca sângele? Înjură. N-am avut timp să umblu – doar asta am găsit! Ei, merge şi asta! Băiatul prinse pana în beretă şi şi-o puse pe cap.

— La ce te ajută bereta cu pană? m-am interesat eu. Sper că nu încerci s-o faci pe elegantul, pentru că arăţi ca un idiot!

— Te asigur că e strict legat de misiune! N-a fost ideea mea! Hai să mergem, e aproape miezul nopţii!

Mergeam în direcţia opusă fluviului acum, îndreptându-ne spre centrul oraşului vechi, unde ghetoul adăpostea marile secrete ale Pragăi[1]. Casele erau din ce în ce mai mici şi mai dărăpănate, îngrămădite una într-alta aşa de strâns, încât unele cu siguranţă mai erau

---

[1] Pe vremea lui Rudolph, când Sfântul Imperiu roman era la apogeu, iar şase afriţi patrulau zidurile Pragăi, proaspăt înălţate, comunitatea evreiască de aici era cea care îi oferea împăratului cea mai mare parte din bani şi obiecte magice. Deşi forţaţi să locuiască numai în zona străduţelor înghesuite din ghetou, bănuiţi şi folosiţi de către restul societăţii din Praga, magicienii evrei ajunseseră puternici într-o vreme. Din moment ce defăimarea şi omorurile în masă îndreptate împotriva poporului lor erau ceva obişnuit, magia acestora era în general defensivă – după cum o arată exemplul marelui magician Loew, care a creat primul golem pentru a-i proteja pe evrei împotriva atacurilor venite deopotrivă din partea oamenilor şi a djinnilor.

ţinute în picioare doar de apropierea celor vecine. Esenţa mea căpăta energie de la emanaţia magică a pietrelor vechi din jur şi a amintirilor faptelor mele din trecut. În schimb, Nathaniel devenea tot mai morocănos, murmurând şi bodogănind sub bereta sa enormă ca un bătrân arţăgos.

— Am vreo şansă să-mi spui şi mie exact ce vom face? l-am întrebat. Băiatul se uită la ceasul de la mână.

— Mai sunt zece minute până la miezul nopţii! Trebuie să fiu în cimitirul vechi când se vor auzi ceasurile bătând ora fixă! Băiatul ţâţâi iarăşi: încă un cimitir! Îţi vine să crezi? Câte sunt oare în oraşul ăsta? Mă întâlnesc acolo cu un spion! O să mă recunoască după beretă, iar eu pe el după – îţi citez – „lumânarea sa neobişnuită”. Ridică o mână. Nu întreba – habar n-am ce vrea să însemne! E posibil ca el să ne îndrume spre cineva care cunoaşte practicile vechi de creare a unui golem.

— Crezi că vreun magician ceh e de vină pentru dezastrul petrecut în Londra? Ştii bine că nu-i neapărat aşa!

Mă aprobă din cap sau cel puţin capul său încercă să se încline, destul de rigid sub boneta aceea diformă, uriaşă.

— Ştiu! Sigur cineva de-acasă a furat ochiul de lut din colecţia lui Lovelace: un trădător care cine ştie pe unde umblă acum, dar cunoştinţele pentru a-l folosi trebuie să provină de aici, din Praga! Nimeni din Londra nu a mai făcut vreodată aşa ceva. Poate spionul nostru ne poate ajuta. Oftă. Deşi, mă îndoiesc! Cineva care se recomandă cu numele de Arlechin este clar deja dus cu sorcova!

— Nu-i cu mult mai dezamăgitor decât alţii ca voi, cu numele voastre false, prosteşti, domnule Mandrake[1]! Şi eu ce voi face cât timp tu te întâlneşti cu acest gentleman?

— Stai ascuns şi fii pe fază! Suntem pe teritoriu inamic

[1] „Mătrăgună”. (n. tr.)

şi n-am de gând să mă încred în Arlechin sau în mai ştiu eu cine. În regulă, am ajuns la cimitir! Mai bine transformă-te!

Ajunseserăm la o curte pietruită, înconjurată pe toate părţile de clădiri cu ferestre mici, negre. În faţa noastră se desfăşura un rând de trepte care urcau până la o poartă de metal fixată într-un grilaj răsturnat. În spatele acestuia, se zărea o beznă dinţoasă parcă – impresie dată de vârfurile pietrelor funerare aşezate la căpătâiul mormintelor din vechiul cimitir al Pragăi.

Cimitirul avea aproximativ cincizeci de metri pătraţi, fiind de departe cel mai mic din oraş. Şi totuşi, secole la rând fusese folosit în mod repetat, lucru care contribuise la aroma sa „deosebită”.

De fapt, numărul mare al celor care trebuiau înmormântaţi în acest spaţiu restrâns a obligat autorităţile să îngroape cadavrele unul peste altul, iar şi iar, încât suprafaţa cimitirului era cu aproape doi metri mai înaltă decât nivelul curţii înconjurătoare. Pietrele funerare verticale erau înghesuite una peste alta – cele mai mari aplecate peste cele mai mici, care erau pe jumătate intrate în pământ. Aspectul acesta de alandala denota o totală lipsă de interes pentru ordine şi claritate, cimitirul în cauză fiind exemplul perfect de loc care să tulbure mintea ordonată a lui Nathaniel[1].

L-am auzit:

— Păi, hai, transformă-te! Te aştept!

— A, asta făceai? Nu mi-am dat seama, nu te vedeam sub beretă!

— Transformă-te în ceva detestabil, un şarpe sau un şobolan infect, ori în orice altă creatură spurcată a nopţii doreşti! Eu intru! Fii pregătit să mă protejezi dacă este

---

[1] Să vă spun drept, şi pe mine mă luase puţin tremuratul, dar motivul era altul. Aici pământul era foarte puternic – forţa sa se răspândea în jur, înălţându-se în aer şi-mi sorbea energia. Djinnii nu erau bine primiţi aici; era un loc retras, care ţinea de un alt fel de magie.

cazul!

— Nimic nu mi-ar face mai multă plăcere!

De data asta am ales să mă preschimb într-un liliac cu urechi lungi, aripi golaşe şi cap îmblănit, ca de catifea. Consider că este o deghizare destul de flexibilă – mă mişc rapid, în linişte şi mă asortez perfect cu cimitirul la miezul nopţii. Am fluturat rapid din aripi şi m-am avântat deasupra decorului sălbatic cu monumente funerare puse de-a valma. Ca o precauţie iniţială, am verificat repede cele şapte planuri vizuale: erau toate libere, însă impregnate cu atâta magie, că fiecare vibra uşor datorită amintirilor unor fapte din trecut. N-am remarcat nici un fel de senzori sau capcane, deşi pe clădirile din apropiere fuseseră instalate câteva descântece de protecţie, ceea ce însemna că aici încă mai locuiau nişte magicieni[1]. Nu se afla nimeni în preajmă; la ora aceea târzie, aleile înguste şi întortocheate din cimitir erau goale, cufundate în umbra nopţii. Felinarele ruginite fixate în nişte cuie din gard emiteau o lumină slabă. Am dat peste o piatră de mormânt ieşită mai în afară şi m-am agăţat elegant de ea, strângându-mi aripile pe lângă corp. Am inspectat aleea principală a cimitirului.

Nathaniel intră pe poartă, paşii săi scârţâind uşor pe cărare. Chiar în acel moment, zecile de ceasuri din bisericile din Praga începură să bată, anunţând că începea ora tainică a miezului nopţii[2]. Băiatul oftă din toţi

---

[1] Vrăjile respective erau nişte apărări foarte slabe. Chiar şi un imp ciung ar fi putut să le rupă. Ca un centru al magiei, Praga se afla în urmă cu o sută de ani şi era într-un declin continuu.

[2] Din motive complexe, posibil legate şi de astronomie şi de unghiul orbitei pământului, orele îngemănate ale miezului zilei şi miezului nopţii, cele şapte planuri se apropie cel mai mult între ele, permiţându-le oamenilor sensibili să zărească frânturi de imagini care în mod normal sunt invizibile pentru ei. De aceea la aceste ore se vorbeşte cel mai mult despre stafii, năluci, câini negri, dubluri fantomatice şi alte spirite rătăcite – care în general sunt impi sau folioţi ce îndeplinesc anumite sarcini sub o înfăţişare sau alta. Pentru că noaptea în mod special stimulează imaginaţia (atâta cât e),

rărunchii, scutură din cap cu un aer dezgustat şi înaintă precaut, cu o mână întinsă în faţă, orientându-se pe bâjbâite printre pietre. În apropiere, o bufniţă scoase un ţipăt ca un huiduit – fie strigătul ei de pasăre răpitoare care anunţa un atac violent, fie un comentariu vizând dimensiunea ridicolă a beretei stăpânului meu. Pana roşie ca sângele se legăna înainte şi înapoi, prinsă în spatele beretei şi lucind uşor în lumina slabă.

Nathaniel mergea cu paşi rari. Liliacul atârna neclintit. Timpul se scurgea încet, cum se întâmplă de obicei când stai şi îţi pierzi vremea prin cimitire. O singură dată se simţi ceva mişcare în stradă dincolo de gardul de metal: o creatură ciudată cu patru picioare, două mâini şi un fel de cap dublu apăru din noapte cu paşi târşâiţi.

Stăpânul meu o zări şi se opri în loc, neştiind ce să creadă. Creatura trecu prin dreptul unui felinar dezvăluindu-şi adevărata natură: era un cuplu de îndrăgostiţi, care mergeau îmbrăţişaţi, cu capetele lipite. Se sărutară înfocat, chicotiră un pic şi plecară mai departe. Stăpânul meu îi urmări cum se îndepărtează, având o expresie ciudată pe faţă. Cred că voia să se arate dispreţuitor.

Din momentul acela, mersul său, care oricum nu era niciodată prea vioi, păru mai apatic. Băiatul îşi târâia picioarele fără tragere de inimă, lovind cu pantoful în pietricele închipuite, înfăşurându-se în haina lui neagră, lungă, într-o postură gheboasă şi neglijentă. Dădea impresia că mintea nu-i stă la misiunea din seara asta. Simţind că are nevoie de nişte vorbe încurajatoare, am zburat spre el şi am rămas în aer, plutind deasupra unei pietre de mormânt.

— Hei, fruntea sus! l-am îndemnat. N-ai nici un fel de prestanţă! Dacă nu eşti atent, ai să-l faci pe individul

---

oamenii dau mai puţină atenţie acestor apariţii la amiază, însă ele sunt totuşi prezente: siluete tremurătoare care se ghicesc în aburii arşiţei, trecători care – la o privire atentă – nu fac umbră, feţe palide în mijlocul mulţimii, care dispar când vrei să te uiţi direct la ele.

ăsta, Arlechin, să se întoarcă din drum! Închipuie-ţi că eşti la o întâlnire romantică cu o tânără domnişoară magician, drăguţă!

N-aş putea să jur că aşa era – în toată bezna aia –, dar cred că îl văzusem roşind. Interesant? … Poate că acesta era un teren fertil care merita exploatat la momentul potrivit.

— Degeaba! şopti el. Este aproape douăsprezece şi jumătate! Dacă intenţiona să vină, l-am fi văzut până acum Cred… M-asculţi?

— Nu!

Urechile ascuţite ale liliacului prinseseră un zgomot ca de hârşâit de pantofi tocmai din partea cealaltă a cimitirului. M-am înălţat ceva mai sus şi am privit atent în întuneric. L-am anunţat:

— Ar putea fi el! Scoate pana la înaintare, Romeo!

Am lăsat capul în jos şi am început să cobor în picaj printre pietre, urmând o traiectorie circulară, ca să evit coliziunea cu ceea ce părea să-mi iasă în cale.

Cât priveşte băiatul, el adoptă o ţinută ceva mai semeaţă, cu bereta aşezată şmechereşte pe o ureche, mâinile prinse indiferent la spate, şi având aerul că s-a oprit pe acea potecă, fiind cufundat în gânduri profunde. Nu arăta în vreun fel că sesizase zgomotele crescânde de paşi sau lumina palidă, stranie care se apropia de el printre morminte.

24
Nathaniel

Cu coada ochiului, Nathaniel văzu liliacul zburând către o tisă bătrână aflată într-un colţ al cimitirului, care reuşise cumva să supravieţuiască de-a lungul multor secole de înmormântări. Alese să se oprească pe o ramură deosebit de uscată, dar care îi oferea o privelişte foarte bună a aleii. Liliacul se prinse cu capul în jos de ramură şi rămase nemişcat.

Nathaniel trase adânc aer în piept, îşi aranjă bereta şi înaintă cât putu de nonşalant. În tot acest timp, ochii îi rămaseră aţintiţi către ceva care se mişca în întunecimea din fundul cimitirului. În ciuda scepticismului profund pe care îl simţea faţă de această situaţie confuză şi complicată, pustietatea, răceala şi umezeala acelui loc izolat îi afectaseră totuşi şi lui starea de spirit. Fără să vrea îşi simţi inima bătându-i puternic în piept.

Ce vedea oare în faţa lui? Într-un halou palid, o nălucă se apropia de el; lumina era albă-verzuie, dând pietrelor peste care se revărsa o strălucire bolnăvicioasă. În spatele acesteia se vedea apropiindu-se o umbră mişcătoare, cocoşată, care-şi târşâia picioarele, înaintând încet, cotind printre pietre.

Nathaniel miji privirea: pe nici unul dintre cele trei planuri pe care le putea observa nu vedea desfăşurându-se vreo activitate demonică. Deci trebuia să presupună, după toate aparenţele, că silueta aceea era a unei fiinţe umane.

În cele din urmă, târşâitul care se auzea semnală că năluca venea acum pe alee. Nu se opri, ci înaintă uşor, purtând o pelerină sau o capă zdrenţuită, care-i flutura jalnic în spate. Pe măsură ce se apropia, Nathaniel observă două mâini îngrozitor de albe care ieşeau din

partea din faţă a capei, ţinând ceva care emana acea lumina slabă, sinistră. Băiatul se strădui din răsputeri să-i distingă chipul, dar acesta era acoperit de o glugă de culoare negru-închis, trasă bine pe cap, ca o gheară încovoiată de vultur. Nimic altceva nu mai putea fi zărit din personajul ciudat. Nathaniel îşi întoarse atenţia către obiectul ţinut în mâinile palide, acel lucru care radia strălucirea albă, ciudată. Era o lumânare, înfiptă bine în…

— Îuu! spuse el în cehă. E dezgustător!

Silueta se opri brusc. O voce stridentă şi subţire, indignată de altfel, se auzi de sub glugă:

— A, ce vrei să spui? Personajul ciudat tuşi în grabă să-şi dreagă glasul; o voce joasă, care vorbea rar, deci mult mai înfricoşătoare, repetă de sub glugă: Adică… Ce… vrei… să spui?

Nathaniel strâmbă din nas:

— Lucrul ăla îngrozitor pe care îl duci. E scârbos?

— Ai grijă! Este un lucru care are puteri.

— Nu este igienic deloc, să ştii! De unde o ai?

— Eu însămi am tăiat-o dintr-un spânzurat, pe când era lună plină.

— Pun pariu că nu este nici măcar conservată. Da! Uite – cad bucăţi din ea!

— Ba nu, nu cad! E ceara de la lumânare!

— Aşa o fi, dar tot nu e bine să o iei cu tine. Îţi sugerez să o arunci în spatele unor pietre de mormânt şi apoi să te speli pe mâini.

— Îţi dai seama, spuse silueta care luase acum o postură arţăgoasă, cu mâna înfiptă în şold, că te referi la un obiect care are puterea să amorţească membrele duşmanilor mei şi care poate detecta orice urmă de magie de la cincizeci de paşi? Este un obiect foarte valoros. Nu am de gând s-o arunc la gunoi!

Nathaniel dădu din cap.

— Ar trebui să te bage în puşcărie! O asemenea purtare nu ar fi acceptată la Londra, îţi spun eu!

Silueta tresări.

— Londra? Ce importanţă are asta pentru mine?

— Păi, eşti Arlechin, nu-i aşa? Agentul! Urmă o pauză lungă.

— … S-ar putea!

— Bineînţeles că tu eşti! Cine altcineva să bântuie printre morminte noaptea, la ora asta? Nu-i nevoie să văd chestia aia dezgustătoare cu lumânare în ea ca să-mi dau seama că tu eşti, aşa-i? În plus, vorbeşti cehă cu accent britanic. Gata cu astea! Am nevoie de informaţii foarte repede.

Silueta ridică mâna care-i era liberă.

— Stai puţin! Încă nu ştiu cine eşti *tu!*

— Sunt John Mandrake, din serviciul guvernamental! După cum bine ştii.

— Nu-i de-ajuns! Trebuie să-mi dovedeşti acest lucra! Nathaniel privi în sus şi arătă cu degetul spre beretă.

— Vezi asta? Pana roşie ca sângele! Silueta analiză pana de la beretă.

— Mie mi se pare că este roşu-cărămiziu.

— Îţi zic eu că-i roşu *ca sângele!* Sau aşa va fi în câteva minute, dacă nu pui capăt acestei discuţii tâmpite şi nu vorbim pentru ce am venit!

— Ei… bine atunci! Dar mai întâi – arătarea adoptă o poziţie stranie – trebuie să mă asigur că nu este nici un observator printre noi. Înapoi!

Îşi ridică mâna cu care ţinea neobişnuitul suport de lumânare şi rosti ceva. Deodată, flacăra palidă se desprinse de lumânare şi pluti *printre ei* într-un cerc luminos. La o altă comandă, începând să se învârtă mai repede, cercul se făcu mai mare, unduindu-se în toate direcţiile deasupra cimitirului. Nathaniel observă cum liliacul cade ca un bolovan de pe craca de care se agăţase, chiar înainte ca lumina să treacă pe lângă el. Mai departe, nu ştia ce se întâmplase cu acesta; cercul de foc trecu dincolo de marginea cimitirului şi apoi dispăru uşor în neant.

Silueta dădu din cap.

— Suntem în siguranţă, putem vorbi acum!

Nathaniel făcu un semn spre lumânarea care revenise la forma de mai înainte şi exclamă:

— Ştiu trucul acesta! Este Vraja Cercului Luminat declanşat de un imp. Nu ai nevoie de extremităţile unui muribund ca să faci aşa ceva. Această chestie gotică e o scamatorie pentru prostovanii de oameni de rând. Pe mine nu mă impresionezi, Arlechin!

— Poate!… O mână îmbrăcată cu o mănuşă dispăru sub pelerină scărpinând ceva în mod contemplativ. Continuă: Chiar şi aşa, cred că eşti un tip cam cusurgiu, Mandrake! Ignori esenţa fundamentală a magiei noastre. Nu e chiar atât de curată şi de pură cum îţi imaginezi tu! Sânge, ritualuri, sacrificii, moarte… Cam astea stau la baza fiecărei Incantaţii pe care o facem! La urma urmei, cu toţii ne bazăm pe chestii gotice când „lucrăm”.

— Aici în Praga, poate, spuse Nathaniel.

— Nu uita că puterea Londrei a fost construită pe cea de la Praga. Aşa că… – vocea lui Arlechin deveni dintr-odată serioasă ca a unei persoane care discută afaceri – impul care a ajuns la mine mi-a spus că te afli aici într-o misiune strict secretă. Care-i aceasta şi ce doreşti de la mine?

Nathaniel vorbi imediat, oarecum liniştit că se poate explica, scoţând în evidenţă cele mai importante evenimente din ultimele zile. Bărbatul cu glugă îl ascultă până la capăt, fără să scoată vreun cuvânt.

— Un golem ajuns la Londra? repetă el atunci când Nathaniel făcu o pauză. Viaţa nu încetează să te surprindă! Ia uite exemplul gotic care vine tocmai de la voi de acasă, chiar dacă îţi convine sau, nu. Interesant!…

— Interesant *şi* inteligibil? întrebă Nathaniel plin de speranţă.

— Despre asta nu ştiu ce să-ţi spun. Dar am câteva detalii pentru tine. Repede! Capul jos!

Cu agilitatea unui şarpe, personajul se aruncă la pământ fără nici o ezitare. La fel făcu şi Nathaniel. Stătea

întins, cu faţa lipită de sol, ascultând sunetele scoase de cizmele înalte care se auzeau trecând pe strada din jurul cimitirului. Un miros slab de fum de ţigară fu adus de vânt. Sunetele se stingeau în depărtare. După un minut sau două, agentul se ridică uşor în picioare şi spuse:

— Patrula de Noapte! Din fericire, simţurile lor olfactive au pierit de mult din cauza ţigărilor pe care le fumează; acum suntem în siguranţă!

— Spuneai… îl zori Nathaniel.

— Da! În primul rând, chestia cu ochii golemului. Câteva dintre aceste obiecte sunt păstrate în depozite magice care aparţin guvernului ceh. Consiliul de la Praga împiedică accesul oricui la ele. Din câte ştiu eu, nu au fost folosite în scopuri magice, dar au o valoare simbolică foarte mare, de vreme ce golemii au fost folosiţi ca instrumente care au produs multe pagube armatei lui Gladstone în prima sa campanie în Europa. Cu câţiva ani în urmă, una dintre aceste pietre a fost furată, iar hoţul nu a fost găsit. Presupun – şi este doar o presupunere, te rog să înţelegi acest lucru – că această piatră care lipseşte este aceea care a fost găsită mai târziu în colecţia prietenului tău Simon Lovelace.

— Scuze, spuse Nathaniel aspru, dar nu era prietenul meu!

— Păi, acum nu mai este prietenul nimănui, nu-i aşa? Pentru că a dat-o în bară. Dacă i-ar fi reuşit şmecheria, acum cu toţii i-aţi fi sorbit cuvintele şi l-aţi fi invitat la masă. De undeva de sub glugă, agentul se auzi cum îşi trage nasul grosolan, lung şi melancolic, apoi spuse: Să nu-ţi uiţi vorbele, ţine asta o clipă, trebuie să beau ceva!

— Îîuu! E rece, umedă şi lipicioasă! Grăbeşte-te!

— Imediat!

Mâinile lui Arlechin scotoceau prin buzunarele pelerinei într-un mod destul de complicat. O clipă mai târziu, le scoase la iveală ţinând o sticlă de culoare verde-închis, cu dop de plută. Scoase dopul şi îşi îndesă sticla în glugă. Urmă o înghiţitură lacomă şi apoi mirosul unei băuturi

spirtoase foarte tari se simţi în aer.

Exclamă:

— *Aşa-i* mai bine! După care răsună un plescăit din buze, dopul fu pus la loc în sticlă, iar sticla în buzunar: Retrag ce-am spus! N-ai stricat-o cumva, nu-i aşa? E cam fragilă, continuă Arlechin, recuperându-şi lumânarea. Deci, poate Lovelace avea de gând să folosească el însuşi ochiul; dacă e aşa, planul i-a fost dejucat de moartea sa. Altcineva, poate un asociat al lui – cine ştie? – l-a furat acum de la guvernul nostru şi se pare că l-a folosit. Aici totul se complică!

— E nevoie şi de vraja de formare, spuse Nathaniel. Este scrisă pe un pergament şi introdusă în gura golemului pentru ca acesta să prindă viaţă. Asta e partea despre care nimeni nu a mai auzit nimic în toţi aceşti ani. Cel puţin, nimeni din Londra.

Agentul aprobă din cap.

— Secretul se poate să se fi pierdut; în aceeaşi măsură, el poate fi cunoscut la Praga, doar că a rămas nefolosit. În momentul de faţă, consiliul nu vrea să îi înfurie pe cei de la Londra; britanicii sunt prea puternici. Ei preferă să trimită spioni şi grupuri mici la Londra pentru a lucra în linişte ca să adune informaţii. Apropo de golemul ăsta al tău… Ar fi o mişcare mult prea dramatică din partea cehilor – s-ar aştepta la o invazie imediată după o asemenea acţiune. Nu, eu cred că acela pe care-l cauţi e un rebel, cineva care lucrează pe cont propriu.

— Şi unde să-l caut? întrebă Nathaniel.

Nu se putea abţine să nu caşte în timp ce vorbea. Nu se mai culcase de când cu incidentul de la British Museum, cu o seară în urmă. Fusese ziua de adunat taxe.

— Trebuie să mă gândesc… Agentul căzu pe gânduri pentru câteva clipe. Îmi trebuie timp ca să fac cercetări! Ne vom întâlni din nou mâine-seară, când o să-ţi dau nişte nume. Dintr-o mişcare dramatică a braţului se acoperi în întregime cu pelerina. Ne vedem la…

Nathaniel îl întrerupse:

— Sper că nu ai de gând să spui „la umbra spânzurătorii” sau „la docul execuţiilor”, sau în oricare alt loc la fel de sinistru!

Silueta se îndreptă.

— Ar fi ridicol, chiar simpla idee sună ridicol.

— Bun!

— Aveam de gând să-ţi sugerez vechile gropi cu ciumaţi de pe strada Hybernska.

— Nu!

Agentul păru uşor ofensat.

— Bine, bombăni el. La ora şase la standul cu hotdogi din Piaţa Cetăţii. Ţi se pare suficient de normal locul ăsta de întâlnire?

— Îmi convine, e perfect!

— Ne vedem atunci…

Cu o mişcare care îi umflă pelerina şi un scârţâit de genunchi care nu se vedeau, silueta se întoarse şi-şi croi drum grăbit în susul aleii cimitirului, lumina care-i învălui trupul pâlpâind vag în depărtare. Curând lumina dispăru şi, exceptând o umbră trecătoare şi un murmur de înjurătură înăbuşită atunci când se lovi de piatra unui mormânt, nimic nu mai trăda faptul că tocmai plecase cineva de acolo.

Nathaniel se aşeză pe o piatră de mormânt, aşteptând să apară Bartimaeus. Întâlnirea fusese mulţumitoare, chiar dacă puţin cam enervantă; acum îi rămânea destul de mult timp ca să se odihnească până în seara următoare. Mintea lui obosită îi umbla aiurea. Îşi aduse aminte de Jane Farrar. Fusese atât de plăcut să o simtă lângă el… Apropierea ei avusese un efect ca de drog asupra lui. Se încruntă – *bineînţeles* că fusese ca un drog! Doar îl vrăjise, nu? Şi, ignorând complet semnalele de avertizare date de senzorul lui, era să se lase prins în mrejele ei. Ce *prost* fusese!

Fata fie că voia să-l facă să întârzie, fie să afle mai multe de la el. În oricare din cazuri, sigur fusese pusă de

mentorul ei, Duvall, care, în mod clar, nu dorea ca Ministerul de Interne să soluţioneze în vreun fel acest caz. Când se va întoarce, cu siguranţă va avea de înfruntat mai multă ostilitate, şi asta din mai multe părţi. Duvall, Tallow, Farrar… chiar şi îndrumătoarea lui, doamna Whitwell, pe care nu se mai putea baza, dacă nu obţinea rezultate.

Nathaniel se frecă la ochi. Dintr-odată, se simţea foarte obosit.

— *La naiba,* arăţi de parcă stai să cazi! Djinnul apăru pe o piatră de mormânt din faţa lui cu înfăţişarea sa bine cunoscută de băiat. Se aşezase picior peste picior, cam în acelaşi fel ca Nathaniel, şi căsca ostentativ: Ar fi trebuit să fii în pat de *multe* ore!

— Ai auzit tot?

— Aproape, în mare! Am pierdut puţin după ce a lansat acel Cerc. Era să mă nimerească, aşa că a trebuit să fac ceva. Bună treabă că nişte rădăcini de copac mişcaseră de la locul lor câteva pietre de mormânt. Am putut să mă arunc într-un mormânt gol când a trecut detectorul pe acolo. Băiatul făcu o pauză ca să-şi scuture puţin părul plin de un praf gri. Reluă: Nu că de obicei aş recomanda gropile de mormânt drept ascunzători! Nu ştii niciodată ce poţi găsi acolo, dar locatarul acestuia era chiar ospitalier. M-a lăsat să mă cuibăresc lângă el niţel! Îi făcu cu ochiul în mod conspirativ.

Nathaniel se înfioră.

— Cum nu se poate mai scârbos!

— Apropo, spuse djinnul, lumânarea pe care o ducea tipul respectiv. Chiar era…?

— Da, încerc să nu mă gândesc la asta! Arlechin este pe jumătate nebun, şi asta pentru că a stat prea mult timp la Praga. Nathaniel se ridică şi îşi încheie haina. Dar ne este de ajutor! Speră să ne dea nişte nume de contact mâine-seară.

— Bun, spuse celălalt băiat, preocupat să-şi încheie şi el haina. Apoi, poate că vom avea parte de puţină

acţiune. Ştii ce recomand eu în cazul informatorilor? Fie să-i pârleşti deasupra unei flăcări slabe, fie să-i ţii atârnaţi de un picior, la o fereastră de la etaj. De obicei, asta îl face pe un ceh să spună tot!

— Nu se va întâmpla nimic din ce-mi spui tu dacă există şi alte metode. Nathaniel începu să meargă în josul aleii, afară din cimitir. Autorităţile nu trebuie să afle că suntem aici, deci nu trebuie să atragem atenţia asupra noastră. Asta înseamnă fără violenţă sau magie evidentă! Ai înţeles?

— Bineînţeles! Djinnul îmi aruncă un zâmbet larg, mergând în ritm cu mine. Doar mă cunoşti!

25
Kitty

La nouă şi douăzeci şi cinci de minute în dimineaţa marelui raid, Kitty cobora pe una dintre străzile dosnice din cartierul West End din Londra. Mergea repede, aproape că alerga; autobuzul întârziase din cauza traficului de pe podul Westminster, iar acum şi ea era în întârziere. Înainta grăbită, părul îi flutura pe spate, iar rucsacul mic pe care îl căra îi sălta ritmic la fiecare pas.

Exact la nouă şi jumătate, cu părul răvăşit şi cu respiraţia tăiată, Kitty ajunse în dreptul uşii pentru intrarea actorilor, la Teatrul Coliseum; o împinse uşor şi descoperi că este descuiată. Aruncă o privire înapoi spre strada plină de gunoaie, nu văzu nimic şi se strecură înăuntru.

Se pomeni pe un coridor murdar şi cenuşiu, plin cu găleţi şi construcţii din lemn obscure, probabil făcute pentru decor. O lumină uşoară se reflecta printr-un geam murdar; în aerul închis, se simţea un miros foarte puternic de vopsea.

În faţă era o altă uşă. Conformându-se instrucţiunilor pe care le memorase, Kitty înainta fără zgomot până la uşă şi intră într-o a doua încăpere, aceasta fiind plină de cuiere cu costume. Aerul devenea din ce în ce mai greu. Resturile de la masa cuiva – bucăţi de sandviş, chipsuri la pungă şi ceşti de cafea, golite pe jumătate – rămăseseră împrăştiate pe masă. Kitty intră într-o a treia încăpere şi, brusc, remarcă o schimbare de decor: sub picioarele ei se afla un covor gros, iar pereţii erau acoperiţi cu tapet. Acum se simţea în aer un miros îndepărtat de fum şi polizor… Era aproape de intrarea în teatru, pe coridoarele pentru spectatori.

Se opri şi ascultă. În toată clădirea goală nu se auzea

nici un zgomot.

Totuşi, undeva, deasupra, cineva aştepta.

Primise instrucţiunile în acea dimineaţă, într-o atmosferă de pregătiri febrile. Domnul Pennyfeather închisese magazinul şi se retrăsese în depozitul din pivniţă ca să aleagă echipamentul pentru raid. Toţi ceilalţi erau şi ei ocupaţi, confecţionând haine închise la culoare, lustruind instrumentele şi, în cazul lui Fred, exersând, de unul singur, undeva în partea din spate a pivniţei, aruncatul briceagului. Domnul Hopkins îi dăduse lui Kitty indicaţii privind întâlnirea de la Coliseum. Binefăcătorul misterios, spunea el, alesese teatrul care nu mai era în folosinţă drept cel mai neutru loc de întâlnire posibil, locul unde un magician şi un om obişnuit se puteau găsi pe picior de egalitate. Acolo ea urma să primească informaţiile şi obiectele de care aveau nevoie pentru a intra în mormântul lui Gladstone. Deşi avea anumite îndoieli privind toată această acţiune, Kitty nu se putea abţine să nu tresară la numele de *Gladstone.* Circulau o grămadă de poveşti despre măreţia lui. Era descris drept un prieten al poporului, dar care duşmanilor le insufla groaza… Fata nici nu putea concepe ideea de a-i profana mormântul şi abia reuşea s-o accepte. Şi totuşi, dacă misiunea le reuşea, dacă se întorceau acasă cu comorile Fondatorului, ce treabă minunată ar putea face mai departe cei din Rezistenţă!

În cazul în care acţiunea nu le reuşea, Kitty ştia foarte bine care aveau să fie consecinţele. Grupul se destrăma. Pennyfeather era bătrân: în ciuda pasiunii lui şi a furiei pe care o nutrea faţă de magicieni, puterea lui scădea simţitor. Fără îndrumarea lui riguroasă, grupul s-ar dizolva – s-ar întoarce cu toţii la vieţile lor banale, călcate în picioare de magicieni. Dar dacă ar pune mâna pe globul de cristal şi pe punguţa magică, oare, ce s-ar întâmpla, mai departe? Probabil că soarta le-ar surâde, ar căpăta un curaj nou ca să lupte pentru cauza lor. Numai cât îşi imagină acestea, inima începu deja să-i

bată mai tare.

Dar, mai întâi de toate, trebuia să se întâlnească cu binefăcătorul lor anonim şi să-l lase să-i ajute.

Multe dintre uşile de pe coridor erau pe jumătate deschise. Prin ele Kitty putea vedea contururile învăluite în întuneric ale sălii teatrului. Era o linişte profundă, fiecare sunet era înăbuşit de mocheta groasă şi de hârtia elegantă, poroasă care îmbrăca pereţii. Mocheta era de un rubiniu-închis, iar tapetul avea dungi de culoare roz sau ca de teracotă. Postere vechi cu spectacolele teatrului şi candelabre ciobite, cu braţe din alamă care împrăştiau o lumină slabă, pâlpâindă erau singurele accesorii ale coridorului respectiv. Kitty merse repede, până ajunse la scări.

Urcă un şir de trepte înguste, în spirală, apoi – dublându-se parcă în urma ei – parcurse un al doilea şir de scări, de-a lungul unui culoar foarte silenţios şi tot aşa până la locul unde şase alcovuri acoperite de draperii se înşirau pe partea stângă. Fiecare reprezenta câte o uşă care dădea în lojele magicienilor orientate spre scenă.

Fiecare nişă avea deasupra draperiei un număr înscris pe o plăcuţă din alamă. Fără să se oprească, Kitty înaintă până la ultima nişă din rând. Aceasta avea numărul 7; locul unde binefăcătorul trebuia s-o aştepte.

Ca şi la celelalte, draperia acoperea toată intrarea. Kitty se opri în faţa ei, ascultă, dar nu auzi nimic. O şuviţă de păr îi căzuse pe faţă. O suflă şi, ca să-i poarte noroc, atinse pandantivul din argint pe care îl avea în buzunar. Apoi apucă draperia sigură pe ea, o dădu la o parte şi intră.

Loja era goală, cu excepţia a două scaune masive aurite care erau aşezate cu faţa spre scenă. Pe partea stângă, era trasă o altă draperie care acoperea loja de privirile spectatorilor aflaţi pe scaunele de la parter. Kitty se încruntă surprinsă şi nedumerită. Greşise oare numărul sau ora? Nu! Mai degrabă binefăcătorul se răzgândise şi nu mai venise.

O bucăţică de hârtie era prinsă cu un bold de un braţ al scaunului. Kitty făcu un pas ca s-o ia de acolo. În timp ce făcea acest lucru, sesiză în aer o mişcare uşoară şi un sunet foarte slab, venind de undeva din spatele ei. Mâna i se mişcă rapid spre haină. Simţi o presiune mică, însă ascuţită în ceafă. Îngheţă.

Auzi o voce calmă şi meditativă:

— Te rog să nu încerci să te întorci, draga mea! Înţepătura ca de ac pe care o simţi este vârful unui stilet, făcut în Roma pentru familia Borgia. Ascuţimea nu este singura lui calitate – pe lamă, spre vârf sunt doi *centimetri* de otravă cam cât grosimea unui deget; dacă te rănesc şi-ţi intră în sânge, vei muri în treisprezece secunde! Îţi spun aceste lucruri ca să ştim de la început cum stau lucrurile. Fără să te întorci, te rog să iei scaunul şi să-l aşezi cu faţa la perete… Bun, acum ia loc! Am să mă aşez aproape de tine, în spatele tău şi apoi vom vorbi!

Kitty trase scaunul cu faţa la perete, îl înconjură uşor şi se aşeză cu băgare de seamă, simţind în tot acest timp vârful ascuţit în ceafă. Auzi foşnetul unui material, scârţâitul unor pantofi din piele, un oftat uşor ca atunci când cineva ia loc şi se odihneşte. Rămase cu ochii la perete şi nu spuse nimic.

Vocea se auzi din nou:

— Bun! Acum suntem gata şi putem trece la treabă. Sper că înţelegi că toate precauţiile pe care le-am luat aici sunt pur şi simplu pentru protecţie. Nu vreau să-ţi fac nici un rău!

Kitty privea în continuare spre perete.

— Nici noi ţie, zise ea calmă. Totuşi, am fost şi noi prevăzători. Vocea mormăi:

— Adică?

— O colegă de-a mea aşteaptă în faţa teatrului. Are o geantă mică din piele. În interiorul ei sunt ţinuţi prizonieri într-un gel explozibil şase demoni mici. Ştiu că este o armă eficientă în caz de război şi că poate distruge din

temelii o clădire. Am furat-o nu de mult dintr-un depozit al Ministerului Apărării. Spun toate astea ca să vă impresionez: chiar suntem capabili de a face lucruri remarcabile, dar şi pentru că, dacă nu mă întorc în cincisprezece minute, prietena mea va activa impii şi îi va arunca în teatru.

Faţa lui Kitty devenise inexpresivă. Tocmai spusese o minciună sfruntată. Vocea pufni în râs.

— Frumos spus, draga mea! Ei bine, atunci, trebuie să ne grăbim! După cum, fără îndoială, ţi-a spus domnul Hopkins, sunt un domn bine-crescut care are multe cunoştinţe printre magicieni. Mă mai ocup şi eu de artă, ocazional. Totuşi, ca şi voi sunt sătul de regimul lor politic. O urmă de supărare se simţea în vocea lui. Din cauza unei minuscule neînţelegeri financiare, guvernul m-a furat, m-a deposedat de bunuri şi de proprietăţi. Acum sunt un om sărac, deşi cândva dormeam pe mătăsuri aduse din Taşkent. Nu se poate tolera o asemenea situaţie! Nimic altceva nu mi-ar provoca o plăcere mai mare decât să văd cum sunt distruşi magicienii. Acesta este motivul pentru care vreau să vă ajut!

Ultimele cuvinte fuseseră rostite cu multă emoţie, punctate de o presiune accentuată a vârfului stiletului care împungea gâtul lui Kitty. Fata îşi umezi buzele.

— Domnul Hopkins a spus că aveţi informaţii valoroase pentru noi.

— Chiar aşa este, chiar am! Trebuie să înţelegi că nu am nici o compasiune pentru oamenii de rând pentru care voi luptaţi, dar acţiunile voastre le-au dat peste cap pe cele ale guvernului, iar lucrul acesta mă încântă. Deci, la treabă! Hopkins ţi-a explicat despre ce este vorba? Kitty înclină din cap cu multă băgare de seamă. Bărbatul continuă: Aşadar, prin cunoştinţele mele am avut acces la documentele lui Gladstone şi le-am analizat un pic. Prin descifrarea anumitor coduri, am descoperit câteva detalii despre Vraja cu Molimă pe care a lăsat-o el, ca

să-i păzească rămăşiţele.

— Pare a fi o apărare foarte slabă pentru un magician cu puterea lui, spuse Kitty, dacă-mi permiteţi să remarc!

— Eşti o fată inteligentă şi îndrăzneaţă, aprobă vocea. Când a murit, Gladstone era bătrân şi slăbit, uscat ca un ţâr, în stare să folosească doar această vrajă simplă, care oricum s-a dovedit eficientă. Nimeni nu a deranjat mormântul de teamă să nu fie secerat de Molimă. Cu toate acestea se poate trece de ea, cu precauţiile necesare. Îţi voi da aceste informaţii!

— De ce ar trebui să avem încredere în dumneavoastră? spuse Kitty. Nu înţeleg! Ce aveţi de câştigat din asta?

Întrebările nu părură să-l deranjeze.

— Dacă doream să distrug grupul vostru, răspunse el liniştit, ai fi fost reţinută de poliţie din clipa în care ai băgat capul în loja asta. În plus, ţi-am spus deja că îmi doresc să-i distrug pe magicieni. Dar, desigur, ai dreptate, *mai am* şi altceva de câştigat! Când am răscolit prin arhiva lui Gladstone, am găsit o listă cu bunurile sale din mormânt. Acolo sunt obiecte care ne interesează pe amândoi. Kitty se mişcă în scaunul aurit, spaţios.

— În cel puţin două minute voi părăsi clădirea, spuse ea. Vă asigur că prietena mea este foarte punctuală.

— Voi fi scurt! Probabil că domnul Hopkins v-a spus despre minunile care se află în criptă – puteţi să luaţi voi armele magice şi tot restul! Eu nu am nevoie de ele; eu sunt un pacifist, însă colecţionez obiecte neobişnuite şi aş fi recunoscător să am pelerina lui Gladstone, care a fost împăturită şi aşezată peste sarcofagul său. Nu are nici o proprietate magică, deci nici ţie nu îţi este de vreun folos. A, şi dacă a rezistat, toiagul său din lemn de stejar mi-ar fi pe plac! Valoarea sa magică este neglijabilă – probabil l-a încărcat cu un mic blestem ca să ţină departe carii –, dar aş fi încântat să-l văd în modesta mea colecţie.

— Dacă punem mâna pe celelalte comori, confirmă

Kitty, vom fi încântaţi să vi le dăm dumneavoastră pe acestea.

— Foarte bine! Atunci ne-am înţeles. Amândurora ne va merge bine după aceea. Ăsta-i echipamentul de care ai nevoie! Cu un foşnet uşor, o geantă mică neagră fu împinsă pe covor astfel încât să fie la vedere. Să nu o atingi, deocamdată! În geantă se află o cutie şi un ciocan. Acestea vă vor proteja de Molimă. Găseşti înăuntru toate instrucţiunile! Respectaţi-le şi veţi trăi! Ascultă cu atenţie, continuă vocea, în seara asta, la unsprezece şi jumătate, administratorii bisericii vor pleca! Du-te la uşa pridvorului bisericii: voi aranja în aşa fel încât să rămână descuiată! O a doua uşă blochează drumul către corpul de biserică efectiv; de obicei este asigurată cu două încuietori medievale şi un drug. Şi pe asta o voi lăsa deschisă! Îndreaptă-te spre transeptul din nord şi localizează statuia lui Gladstone. În spatele ei, într-un stâlp, este intrarea în mormânt. Ca să poţi intra, trebuie doar să răsuceşti cheia.

Kitty se agită.

— Cheia?

Ceva mic şi lucios căzu din aer lângă geantă.

— Păstreaz-o bine, spuse vocea, şi *nu uita* să vă acoperiţi bine în vraja mea ca o mantie înainte de a deschide mormântul, altfel tot acest subterfugiu obositor a fost degeaba!

— Nu vom uita, spuse Kitty.

— Bine! Auzi zgomotul pe care-l face cineva atunci când se ridică de pe scaun. Vocea se auzea acum de la înălţime, chiar în spatele ei. Asta-i tot! Îţi doresc numai bine! Să nu întorci capul!

Senzaţia acută cauzată de vârful ascuţit care-i stătea în ceafă începu să slăbească, încet, atât de încet şi imperceptibil, încât lui Kitty i-a fost greu să-şi dea seama când dispăruse. Aşteptă un minut, nemişcată, cu ochii larg deschişi, privind fix în faţă.

În cele din urmă îşi pierdu răbdarea. Dintr-o mişcare

bruscă se întoarse, având deja în mână cuţitul pe care-l ţinuse până atunci în buzunar.

Loja era goală. Ieşi pe coridorul tăcut, încercând să se ferească să nu dea ochii cu cineva, ţinând bine în palmă cheia şi mânerele genţii, însă nu văzu în jur nici ţipenie de om.

26
Kitty

La un moment dat în trecutul îndepărtat, cu mult înainte ca primul magician să fi sosit la Londra, marea biserică Westminster Abbey a exercitat o considerabilă putere şi influenţă în oraşul din jurul ei. Înălţată de-a lungul secolelor de către o dinastie de regi căzuţi în uitare, abaţia şi terenurile acesteia se întindeau pe o zonă largă, populată de călugări învăţaţi care oficiau slujbele religioase, studiau în biblioteca sa şi lucrau câmpurile care îi aparţineau. Corpul bisericii se ridica în aer la mai mult de treizeci de metri, iar mult deasupra, în vestul şi centrul sanctuarului, se ridicau turnuri ascuţite. Clădirea a fost construită din piatră albă dură, decolorată în timp de fumul şi efuziunile magice emanate de oraşul în dezvoltare.

Au trecut anii; regii au pierdut puterea, fiind înlocuiţi de o succesiune de parlamente, care se adunau la Westminster Hall, nu departe de abaţie. Încetul cu încetul influenţa bisericii a scăzut, ca şi grosimea taliei călugărilor care au rămas să înfrunte vremurile grele. Multe dintre anexele abaţiei s-au deteriorat, şi numai boltele s-au păstrat în stare bună – patru alei largi, închise, în jurul unei pajişti centrale de formă pătrată. Când Parlamentul a fost şi el acaparat de o nouă autoritate – un grup de magicieni puternici, dispunând de prea puţin timp pentru tradiţiile Bisericii – părea că abaţia va cădea curând în ruine.

Dar clădirea a fost salvată datorită unei tradiţii. Din timpuri străvechi cei mai mari conducători ai ţării – regi sau miniştri parlamentari – erau îngropaţi în criptele abaţiei. Nenumărate morminte şi monumente erau înghesuite printre stâlpii naosului, iar terenul de

dedesubt era plin de cripte şi morminte, asemenea unui fagure. Magicienii, care preţuiau amintirea veşnică exact ca regii de dinaintea lor, au hotărât să continue acest obicei; să fii înmormântat în interiorul bisericii a devenit o mare onoare.

Călugării rămaşi au fost alungaţi, pentru oficierea ceremoniilor ocazionale a fost instalat un mic grup de preoţi, iar abaţia a supravieţuit până în epoca modernă ca un gigantic mormânt. Doar câţiva obişnuiţi ai locului o vizitau în timpul zilei, dar noaptea până şi împrejurimile sale erau evitate. Avea o reputaţie nesănătoasă.

Din această cauză paza clădirii era relativ slabă. Nu erau în pericol să întâlnească vre-un gardian când, exact la ora 11:30, primul dintre ei sosi la uşa nezăvorâtă a curţii şi se furişă înauntru. Kitty dorise să viziteze abaţia la deschiderea acesteia, pentru o cercetare amanunţită şi pentru a vedea exteriorul mormântului lui Gladstone. Dar Dl. Pennyfeather a oprit-o. „Nu trebuie să dăm naştere la suspiciuni”, a spus el.

De fapt Kitty n-ar fi trebuit să-şi facă griji. În cursul acelei zile lungi şi neliniştite, dl. Hopkins s-a făcut util, ca de obicei, frunzărind numeroase hărţi ale abaţiei şi zonelor înconjurătoare. Le-a arătat dispunerea naosului secundar, la baza căruia erau ascunse majoritatea mormintelor; le-a arătat boltele acoperite sub care călugării stăteau odată şi citeau, sau îşi faceau plimbările pe vreme rea. Le-a arătat drumurile din jur, scoţând în evidenţă locurile de pază ale Poliţiei de Noapte şi rutele de patrulare. A indicat uşile care vor fi descuiate şi a sugerat ca, pentru evitarea patrulelor, să se adune pe rând la abaţie, unul câte unul. Dl. Hopkins a organizat totul foarte bine.

— Mi-aş fi dorit să am energia voastră, a spus el cu tristeţe. Aş fi putut să particip şi eu la misiune.

Dl. Pennyfeather îl supraveghea pe Stanley, care meşterea la o ladă de arme luate din pivniţă.

— Ei, Clem! strigă el. Tu ţi-ai îndeplinit rolul până aici!

De restul ne ocupăm noi. Suntem profesionişti când e vorba de furt sau de misiuni secrete.

— Dacă îmi permiteţi domnule, întrebă Kitty, veniţi şi dumneavoastră? Revoltat, bătrânul se îmbujorase.

— Bineînţeles! Acesta va fi momentul de triumf al întregii mele vieţi! Cum îndrăzneşti să sugerezi că aş putea lipsi? Crezi că sunt prea slab?

— Nu, nu domnule! Bineînţeles că nu!

Kitty îşi coborî din nou privirea asupra hărţilor abaţiei.

În acea zi, în interiorul grupului se instaură o stare de mare nelinişte şi de aşteptare; toţi, până şi Anne, care era de obicei calmă, erau ţâfnoşi, cu nervii întinşi la maximum. În cursul dimineţii, se împărţi echipamentul şi fiecare persoană îşi pregăti în linişte geanta. Când Kitty reveni cu darurile de la binefăcător, domnul Pennyfeather şi domnul Hopkins se retraseră în camera din spate, pentru a studia instrucţiunile. Ceilalţi se foiau printre vopsele şi şevalete, fără să vorbească. Anne pregăti sandvişuri pentru prânz.

În după-amiaza aceea, Kitty, Fred, Stanley şi Nick merseră în pivniţă ca să-şi exerseze aptitudinile. Fred şi Stanley aruncară pe rând discuri într-o grindă cu găuri, în timp ce Nick o provocă pe Kitty la o luptă falsă, cu cuţitele. Când se întoarseră în magazin, domnul Hopkins şi domnul Pennyfeather nu ieşiseră încă din camera unde intraseră să consulte instrucţiunile. La cinci şi jumătate, într-o atmosferă apăsătoare, Anne aduse tăvi cu ceai şi biscuiţi cu migdale. O oră mai târziu, domnul Pennyfeather apăru din camera din spate. Îşi turnă în ceaşcă ceai, cu mişcări încete.

— Am desluşit instrucţiunile, spuse el. Acum suntem gata cu adevărat. Ridică apoi ceaşca pentru a ţine un toast solemn. Pentru indiferent ce va aduce seara aceasta! Dreptatea este de partea noastră! Fiţi încrezători şi atenţi, prieteni! Dacă suntem curajoşi şi nu şovăim, vieţile noastre se vor schimba de-acum înainte!

Bău şi aşeză cu zgomot ceaşca înapoi pe farfurie.

Urmau să stabilească ultimele detalii.

Kitty intră a doua din grup în dependinţele abaţiei. Înaintea ei cu mai puţin de un minut intrase Anne. Privi fix în întuneric, auzind respiraţia acesteia prin apropiere.

— Să riscăm oare să aprindem o lumină? întrebă ea în şoaptă.

— Stiloul-lanternă, spuse Anne. L-am găsit!

O rază subţire lumină peretele din partea opusă lor şi apoi, scurt, faţa lui Kitty. Aceasta clipi şi ridică o mână.

— Ţine-o mai jos, spuse ea. Pot fi ferestre în preajma!

Stând ghemuită aproape de podeaua cu dale de piatră, Anne roti lumina spre ea, cercetător, apoi repede spre nişte grămezi de cutii cu vopsele, lopeţi, greble, o maşină nouă, lucitoare de tuns iarba şi diverse alte unelte de grădinărit. Kitty îşi dădu jos din spate rucsacul, îl aşează pe podea în faţa ei şi îşi verifică apoi ceasul.

— E timpul să intre următorul, anunţă ea.

În loc de răspuns, se auzi sunetul slab al unei râcâieli de undeva din afară, de dincolo de uşă. Anne stinse lanterna. Stăteau una lângă alta, în întuneric, aşezate pe vine.

Uşa se deschise şi se închise, apoi se auzi cineva respirând. După ce se închise uşa, aerai din cameră era încărcat de un miros puternic de aftershave. Kitty se linişti şi salută:

— Bună, Fred!

La intervale de cinci minute sosi şi restul grupului. Ultimul apăru domnul Pennyfeather, obosit deja şi fără suflare. Gâfâind, le dădu o comandă:

— Frederick, Stanley! Lanternele… aprinse! Nu sunt – nu sunt… ferestre în această încăpere. Nu avem de ce să ne temem!

Lumina a două lanterne puternice divulgă prezenţa celor şase: toţi aveau rucsacuri şi erau îmbrăcaţi în negru. Domnul Pennyfeather îşi vopsise chiar şi bastonul în negru şi îi învelise vârful cu material textil. Se sprijini în el, uitându-se atent la fiecare dintre ei, încet,

recăpătându-şi forţele.

— Foarte bine! exclamă el în cele din urmă. Anne, acoperămintele pentru cap, te rog!

Cagulele din lână fură scoase din genţi şi distribuite. Fred se uită la a lui, neîncrezător:

— Nu-mi plac chestiile astea, bombăni el. Zgârie! Domnul Pennyfeather ţâţâi nerăbdător:

— Doar capetele negre nu sunt de-ajuns în această seară, Frederick! Este mult prea important! Puneţi-o pe cap! Aşa – o ultimă verificare, apoi coridoarele pridvorului! Deci, Nicholas, ai cutia cu Mantaua de Protecţie Ermetică?

— Da, o am!

— Şi ciocanul cu care să o loveşti?

— Şi!

— Frederick, ai ranga? Bun! Şi seria ta de cuţite folositoare? Excelent! Stanley, frânghia şi compasul; Kitty, leucoplastul, bandajele şi unguentul? Bine, iar eu am cheia de la mormânt. În ceea ce priveşte armele – toţi ar trebui să avem cel puţin o sticlă cu mol şi o sferă elementară oarecare. Foarte bine! Îi trebui un moment ca să-şi tragă sufletul, apoi adăugă: Câteva lucruri înainte de a intra! Vom folosi armele doar în ultimă instanţă, dacă ne iese cineva în cale. Altfel, nu trebuie să ne remarce careva! Să ne strecurăm neobservaţi! Dacă uşa de la biserică este încuiată, ne retragem. Când suntem în mormânt, identificăm comorile pe loc; le voi împărţi între voi! Vă umpleţi genţile şi vă întoarceţi pe drumul pe care am venit. La întoarcere, ne regăsim în această cameră. Dacă totuşi ceva nu merge conform planului, duceţi-vă în pivniţă! Evitaţi magazinul! Dacă, dintr-un motiv anume, să spunem, mi se întâmplă ceva rău, domnul Hopkins vă va sfătui ce să faceţi mai departe. Vă va aştepta mâine după-amiază la Druid’s Coffee House. Aveţi întrebări? Nu? Nicholas, te rog!…

La capătul dependinţei se afla o a doua uşă. Nick merse în linişte până la ea şi o împinse, iar aceasta se

deschise; dincolo de ea se întindea bezna neagră-albăstruie din curtea interioară.

— Haideţi, spuse domnul Pennyfeather.

Intrară în următoarea ordine: Nick, urmat de Kitty; apoi Fred, Anne, Stanley şi domnul Pennyfeather, care încheia convoiul.

Silenţioşi ca nişte lilieci, parcurseră repede coridoarele pridvorului – ai fi zis că-s nişte pete neclare pe zidul întunecat. Umbre dreptunghiulare negre, slabe, de o nuanţă ceva mai deschisă trasau ferestrele cu arcade în partea dreaptă, dar tot nu vedeau nimic în curtea interioară. Nici măcar luna nu răsărise ca să le arate pe unde merg. Pantofii din pânză cu talpă de cauciuc cu care erau încălţaţi făceau un zgomot asemănător foşnetului frunzelor moarte, suflate de vânt când păşeau pe dalele de piatră. Bastonul domnului Pennyfeather, înfăşurat la capăt cu material moale, se auzea lovind încet undeva mai în spate. În fruntea grupului, lanterna acoperită a lui Nick, legată cu un lanţ lung, se rotea uşor, luminând aproape de pământ ca o himeră; băiatul o ţinea în jos, sub nivelul pervazurilor, de teamă să nu-i vadă cineva.

În timp ce mergea, Kitty număra bolţile. După a opta umbră dreptunghiulară, gri, lumina călăuzitoare se mişcă brusc spre partea dreaptă, pe după colţul pridvorului. Fata o urmă fără să se oprească, numărând din nou arcadele. Una, două… Greutatea rucsacului o apăsa pe spate; auzi cum se mişcă obiectele din el. Spera din tot sunetul ca sferele să rămână bine învelite şi protejate în materialul cu care le împachetase. „Patru, cinci…” în mod automat, verifică şi celelalte arme pe care le avea asupra ei: un cuţit la curea şi un disc de aruncat în haină, lucru care îi dădu un sentiment de mai mare siguranţă decât orice altă armă magică. Acestea nu fuseseră contaminate de atingerea demonilor.

„Şase, şapte…” Erau la capătul părţii de nord a pridvorului. Lumina călăuzitoare tresări şi încetini pasul.

Kitty fu cât pe ce să se ciocnească de Nick, dar se opri la timp. În spate, foşnetul paşilor celorlalţi continuă pentru o clipă, apoi încetă.

Simţi cum Nick îşi întoarce capul. Vocea lui părea mai mult un murmur.

— Uşa naosului! Acum să vedem!

Ridică lanterna şi o agită în faţă pentru o clipă. Kitty zări partea exterioară, neagră a unei uşi vechi, găurite şi presărate cu nişte cuie imense, a căror umbră se alungea şi se rotea pe măsură ce erau luminate. Făcură lumina lanternei mai mică. Întuneric, linişte, sunetul unei râcâieli slabe. Kitty aşteptă, cu mâinile în buzunar, atingând uşor pandantivul. Îşi imagina cum degetele lui Nick pipăie lemnul negru brăzdat de şanţuri, trecând peste cuiele bătute în el, căutând zăvorul imens din metal. Auzi o foială uşoară şi nişte sunete produse de un efort susţinut înăbuşit – mici opintiri şi înjurături din partea lui Nick, foşnetul hainei lui. Era evident că era în dificultate.

— Haide odată!

Un zăngănit uşor; o lumină slabă pe dale. Nick lăsase lanterna pe podea şi se chinuia cu amândouă mâinile să tragă zăvorul. Aproape în spate, chiar lângă urechea ei, Kitty îl auzi pe Fred mormăind o înjurătură. Atunci îşi dădu seama că, stând în tensiune, strânsese atât de tare din dinţi, încât o dureau fălcile. Se înşelase binefăcătorul? Oare uşa nu putea fi descuiată? Dacă aşa stăteau lucrurile, atunci se înecaseră chiar la mal. Era singura lor şansă de a pătrunde acolo, iar uşa nu putea fi distrusă. Nu puteau să rişte să o facă să explodeze. Cineva trecu pe lângă Kitty, atingând-o în mers; după parfum ghici că era Fred.

— Dă-mi voie! Lasă-mă să trec în locul tău...! Se iscă mai mult foşnet când Nick se dădu la o parte, un scurt hârşâit, apoi bombănitul lui Fred. O trosnitură puternică căreia îi urmă brusc o bufnitură şi un scârţâit strident de balamale ruginite. În vocea lui Fred se ghicea satisfacţia:

— Mă gândeam că este o problemă! Nici măcar nu era înţepenit. Băiatul reveni la poziţia sa din rând; fără un cuvânt, intrară pe uşă, şi o închiseră după ei. Erau acum în naosul bisericii Westminster.

Nick ajustă poziţia capacului lanternei, limitându-i raza de dispersie a luminii la nişte cercuri mici. Aşteptară câteva clipe, ca ochii să li se acomodeze cu întunericul. De fapt, biserica nu era cufundată într-o beznă totală: treptat, Kitty începu să zărească umbrele fantomatice ale ferestrelor arcuite care se aflau vizavi de ei, aliniate pe peretele de nord al naosului. Contururile lor deveneau din ce în ce mai vizibile, luminate din afară de surse îndepărtate de lumină, inclusiv de farurile maşinilor aflate în trecere. În vitralii se zăreau desenate nişte figuri ciudate – dar lumina nu era atât de puternică încât să se vadă clar. Nici un sunet nu răzbătea de pe străzile apropiate; Kitty se simţea închisă ca într-o gogoaşă uriaşă de mătase.

Foarte aproape de ea, fata observă o coloană din piatră, al cărei capăt de sus se pierdea în umbra bolţilor. Din loc în loc, numeroşi alţi stâlpi inegali se ridicau de-a lungul naosului, înconjuraţi la bază de bucăţi masive de material negru. Uitându-se la ele, simţi cum i se strânge stomacul: toate erau morminte şi monumente comemorative!

Un bocănit surd sugera că domnul Pennyfeather înainta. Cuvintele lui, deşi şoptite sub cagulă, stârniră o mulţime de ecouri, suspine ce răsunau, în faţă şi în spate, printre blocurile de piatră.

— Hai, repede! Urmaţi-mă!

Se îndreptară spre culoarul liber de pe mijlocul naosului, pe sub acoperişul ascuns, urmând lumina lanternelor. Domnul Pennyfeather mergea acum primul, cât putea el de repede, ceilalţi înghesuindu-se în urma lui. Stanley se abătu pe partea stângă. După ce traversă o mică zonă, complet întunecată, îşi ridică lanterna curios… şi scoase un ţipăt de frică. Se trase înapoi,

smucind braţul cu care ţinea lanterna, a cărui lumină se mişcă şi-i învălui pe ceilalţi în tot felul de umbre. Ecourile ţipătului său le răsunau în urechi.

Domnul Pennyfeather se întoarse spre el; Kitty puse repede mâna pe cuţit; Fred şi Nick, pe discurile argintii.

— Ce s-a întâmplat? rosti Kitty printre dinţi, simţind cum inima îi bubuia în piept.

O voce plângăcioasă se auzi în întuneric:

— Chiar lângă noi, acolo... O fantomă!...

— Nu există fantome! Ridică-ţi lanterna!

Cu o silă destul de evidentă, Stanley se supuse. Lumina tremurândă a lanternei sale dezvălui un soclu de piatră, adăpostit într-un alcov. Avea o arcadă într-o parte, în care apărea sculptat un schelet, înfăşurat într-un giulgiu, ţinând o suliţă în poziţie de luptă.

— Ah! exclamă Stanley încet. Este o statuie!

— Idiotule, şopti Kitty. Este doar mormântul cuiva! Nu puteai oare să ţipi mai tare?

— Haideţi! Domnul Pennyfeather porni mai departe. Pierdem timpul!

În timp ce părăseau naosul şi înconjurau un stâlp gros pentru a intra în transeptul din nord, de-o parte şi de alta a culoarului erau din ce în ce mai multe monumente comemorative, îngrămădite lângă pereţi. Nick şi Stanley îşi ridicară lanternele pentru a lumina mormintele; pe-acolo, pe undeva, trebuiau să-l găsească pe al lui Gladstone. Multe dintre statui erau reprezentări în mărime naturală ale magicienilor morţi: aşezaţi în scaune sculptate, studiind nişte pergamente nedesfăcute; sau în picioare, grandioşi, îmbrăcaţi în robe sculptate, cu feţele lor ascuţite, palide îndreptate în jos, uitându-se parcă, aşa nevăzători cum erau, la grupul care trecea grăbit. Una dintre statui înfăţişa o femeie magician cu o colivie în mână în care se afla o broască oropsită; femeia părea că râde. Deşi se străduise să rămână fermă pe poziţie, Kitty se simţi descurajată. Cu cât plecau mai repede de acolo, cu atât era mai bine.

Domnul Pennyfeather îi anunţă încet:

— Aici!

Erau în faţa unei statui modeste din marmură albă – un bărbat care stătea pe un piedestal de dimensiuni joase, circular. Expresia sa era încruntată, iar trăsăturile severe trădau o minte îngândurată. Purta o mantie fluturândă şi pe sub ea un costum demodat, cu un guler mare apretat. Mâinile îi erau uşor împreunate in faţă. Pe piedestal era un singur cuvânt, gravat adânc în marmură:

Gladstone

Ceva din faima acestui nume îi impresionă pe loc pe toţi. Se opriră în loc, strângându-se unul într-altul şi păstrând o distanţă respectabilă. Domnul Pennyfeather vorbi încet:

— Cheia de la mormânt este în buzunarul meu! Intrarea este prin stâlpul de acolo. O uşă mică din bronz! Kitty, Anne voi aveţi privirea cea mai ascuţită! Găsiţi uşa şi localizaţi gaura cheii! Dacă ne luăm după... – înăbuşi un acces de tuse – dacă ne luăm după datele din registre ar trebui să fie pe partea stângă!

Kitty şi Anne înconjurară statuia şi se apropiară de stâlp. Anne verifică stiloul-lanternă luminând o sculptură de piatră din faţa ei. Păşind atent, făcură un ocol în jurul coloanei, până când lumina surprinse o strălucire mată de metal. Se apropiară. Panoul din metal era mic şi îngust, înalt de numai un metru şi jumătate. Nu avea nici un fel de ornament, cu excepţia unui strat de cuie mici pe margini.

— Am găsit-o, murmură Kitty.

O gaură minusculă la mijlocul distanţei în partea de sus, pe marginea din stânga. Anne apropie lanterna; în gaură, păianjenii îşi ţesuseră pânze.

Domnul Pennyfeather îi conduse şi pe ceilalţi; se adunară toţi lângă stâlp.

— Nicholas, spuse el. Pregăteşte Mantaua! Timp de două minute, Kitty rămase cu ei în întuneric, respirând

uşor printre firele de lână ale măştii ei, aşteptând ca Nick să se pregătească. Din când în când, un zumzet estompat indica trecerea unei limuzine pe undeva prin Piaţa Parlamentului; altfel, totul era foarte liniştit – cu excepţia tusei liniştite a domnului Pennyfeather, înăbuşită în mănuşi. Nick îşi drese vocea:

— Gata!

În acel moment, auziră sirenele maşinilor din ce în ce mai tare, apoi sunând jalnic în trecere peste Podul Westminster, pierind în noapte. În cele din urmă, domnul Pennyfeather făcu un semn scurt cu capul:

— Acum, spuse el. Staţi aproape sau Mantaua nu vă va proteja!

Nu era nevoie să le mai spună acest lucru nici lui Kitty, nici celorlalţi. Se strânseră împreună în formă de cerc, cu faţa spre interior, atingându-şi umerii unii altora. În mijlocul lor, Nick ţinea o cutie simplă, din abanos; cu cealaltă mână flutura un ciocan mic. Domnul Pennyfeather îi confirmă din cap:

— Am cheia aici! În clipa în care Mantaua ne acoperă, voi răsuci cheia! După ce fac acest lucru, să nu vă mişcaţi – indiferent ce se întâmplă!

Nick ridică ciocanul şi lovi scurt capacul cutiei din abanos. Capacul se sparse în două; trosnitura precisă răsună ca o împuşcătură de pistol. Un abur cu particule galbene se înălţă din cutie, rotindu-se şi împrăştiind lumină. Se învârtiră în formă de spirală deasupra grupului, la o înălţime de aproape patru metri, apoi se arcuiră şi coborâră ca apa dintr-o fântână arteziană, lovind podeaua şi dizolvându-se în ea. Din cutie continuau să iasă particule, şerpuind deasupra şi coborând apoi ca o ploaie, formând o boltă strălucitoare care îi învăluia de jur-împrejur ca un dom.

Domnul Pennyfeather ţinea între degete cheia minusculă din aur. În mare grabă, se întinse până la uşă, având grijă ca mâna să nu-i iasă dincolo de marginile cupolei strălucitoare, şi băgă cheia în broască. O răsuci şi

îşi retrase mâna, cu rapiditatea unui şarpe cu clopoţei.

Aşteptau. Nimeni nu îndrăzni să se clintească. Kitty simţea că pe tâmple îi curg şiroaie de transpiraţie.

Fără să scoată vreun sunet, uşa mică din bronz se deschise înspre interior. În spatele ei era un spaţiu întunecat şi din acesta se vedea plutind uşor spre ieşire un balon luminos, verde strălucitor. Când ajunse în prag acceleră deodată, umflându-se în acelaşi timp şi scoţând un şuierat respingător. O clipă mai târziu, un nor verde-deschis erupse de-a lungul transeptului, luminând toate statuile şi monumentele comemorative, ca o flacără verzuie. Grupul se ghemui sub Mantaua protectoare, în timp ce Molima ardea aerul din jurul lor, ridicându-se la jumătatea înălţimii pereţilor transeptului. Erau în siguranţă atâta vreme cât nu ieşeau de sub cupolă; şi totuşi simţeau în nări un miros de stricăciune şi putrefacţie atât de puternic, încât se chinuiau să nu se sufoce.

— Sper, spuse gâfâind domnul Pennyfeather în timp ce norul verde se învălătucea înainte şi înapoi, ca Mantaua să ţină mai mult decât Molima. Dacă nu – dacă nu, Stanley, mă tem că următoarele schelete pe care o să le vezi vor fi ale noastre!

Era foarte cald în interiorul Mantalei. Kitty începu să aibă ameţeli. Îşi muşcă buza şi încercă să se concentreze: să leşine acum ar fi fatal.

Pe neaşteptate, Molima se stinse. Norul verde păru că face implozie, ca şi când – din lipsă de victime – aburul fusese forţat să-şi consume esenţa proprie. Într-un moment, întregul transept se lumină cu strălucirea lui bolnăvicioasă, pentru ca mai apoi imediat să fie absorbit în neant şi întunericul să pună din nou stăpânire pe interior.

Trecu un minut. Transpiraţia curgea pe nasul lui Kitty. Nimeni nu mişca un fir de păr.

Apoi, deodată, domnul Pennyfeather începu să râdă. Era un sunet puternic, aproape isteric, care o făcu pe

Kitty să scrâşnească din dinţi. Sunetul avea în el o notă de exaltare care părea uşor forţată. Instinctiv, se smuci înapoi, departe de el şi ieşi de sub Manta. Simţi o înfiorare când trecu prin bolta galbenă, apoi nimic. Privi în jur o clipă, apoi trase aer în piept.

— Ei bine, mormântul este deschis, zise ea.

27
Bartimaeus

Se lăsa seara; proprietarii cafenelelor mici de pe străzile dosnice din jurul pieţei se puneau în sfârşit în mişcare, aprinzând felinarele pe care le atârnaseră de grinzile uşilor şi aşezând unele peste altele scaunele din lemn care fuseseră împrăştiate pe trotuar în timpul zilei. Se auzeau clopote bătând în turlele negre, întunecate ale vechii biserici Tyn, acolo unde este înmormântat bunul meu prieten Tycho[1], iar pe străzile Pragăi locuitorii se îndreptau pe jos spre casă.

Aproape toată ziua, pe terasa unei taverne, băiatul lenevise la o masă, citind mai multe ziare cehe şi pamflete ieftine răsfirate pe faţa albă de masă. Dacă ar fi ridicat ochii din ele, ar fi avut o vedere foarte bună asupra Pieţei Cetăţii, în care o stradă se deschidea la doisprezece metri distanţă; dacă ar fi studiat masa la care stătea, ar fi avut o imagine şi mai clară a unei amestecături de ceşti goale de cafea şi de farfurii presărate cu coji de salam şi firimituri de covrigi, resturile prânzului lui.

Stăteam la aceeaşi masă, purtând nişte ochelari mari negri şi un pardesiu elegant asemănător cu al lui.

[1] Tycho Brahe (1546–1601), magician, astronom şi duelist, poate cel mai puţin agresiv dintre stăpânii mei. Dar de fapt, posibil cel mai agresiv, dacă erai vreunul dintre contemporanii săi, de vreme ce Tycho era un tip pasional, întotdeauna participând la bătăi şi încercând să sărute nevestele prietenilor săi. În treacăt fie spus, în felul acesta şi-a pierdut nasul – retezat de o lovitură norocoasă în timpul unui duel pentru o femeie. I-am creat unul nou, frumos, din aur, oferindu-i totodată un beţişor delicat, îmbrăcat în tafta, cu care să-şi lustruiască nările, iar cu asta i-am câştigat prietenia. Din momentul acela m-a mai invocat în special când simţea nevoia să aibă o conversaţie aleasă.

Simbolic, îmi pusesem un covrig pe farfurie şi-l sfărâmasem în câteva bucăţele ca să arăt că mă străduiam să par cât mai veridic, dar bineînţeles că nu am mâncat şi nu am băut nimic[1].

Piaţa Cetăţii era unul dintre cele mai vaste spaţii deschise din partea de est a oraşului, un spaţiu neregulat, cu un macadam curat, presărat din loc în loc cu treceri pentru pietoni şi standuri cu flori. Stoluri de păsări zburau leneşe prin faţa caselor elegante de cinci etaje; fumul ieşea din sute de hornuri; de altfel, un decor cât se poate de liniştit. Cu toate astea nu mă simţeam în largul meu.

— Vrei să nu te mai agiţi? se răsti băiatul la mine, trântind pamfletul pe masă. Îmi distragi atenţia!

— Nu pot să mă controlez, am spus eu. Suntem prea expuşi aici!

— Linişteşte-te, nu suntem în nici un pericol! M-am uitat împrejur pe furiş.

— Aşa spui tu! Ar fi trebuit să rămânem la hotel! Băiatul scutură din cap.

— Înnebuneam dacă mai rămâneam vreo clipă în camera aceea ieftină şi murdară. N-am putut să dorm în pat de atâta praf. Şi un trib de ploşniţe s-a îndopat cu sângele meu toată noaptea – le auzeam căzând de pe mine ori de câte ori strănutam.

— Dacă erai plin de praf, trebuia să faci o baie! Păru stânjenit.

— Parcă nu mă dădeam în vânt nici după cadă. Arăta cam… prea flămândă! Oricum, Praga e destul de sigură; abia dacă se mai foloseşte magia la ei. N-ai văzut nimic cât timp am stat aici – nici impi, nici djinni, nici vrăji – şi

[1] Mâncarea muritorilor ne umple esenţa cu ceva cronic. Dacă devorăm totuşi ceva – un om să zicem – trebuie în general să fie în viaţă, astfel încât esenţa lui vie s-o galvanizeze pe-a noastră. Asta compensează neplăcerea de a ingera oasele şi carnea, care ne sunt inutile. Scuze – nu cumva te-am făcut să-ţi piară cheful de mâncare, nu-i aşa?

suntem în centrul oraşului! N-are cine să-şi dea seama ce eşti tu de fapt. Linişteşte-te!

Am ridicat din umeri.

— Dacă spui tu! N-o să fiu eu cel care o să alerge în jurul zidurilor, ferindu-se de soldaţi să nu-l împungă cu lănci în pantaloni.

Nu mă asculta. Îşi luase din nou pamfletul şi, încruntat, căuta rândul unde rămăsese. Am revenit la ceea ce făcusem toată după-amiază: verificam planurile vizibile de mai multe ori la rând!

Situaţia era următoarea: băiatul avea perfectă dreptate – nu se întâmplase nimic magic toată ziua. Ceea ce nu însemna că autorităţile nu erau prezente: câţiva soldaţi îmbrăcaţi cu uniforme bleumarin, cu cizme lustruite şi cu chipie[1] periate s-au tot învârtit prin piaţă. (Odată s-au oprit la masa noastră şi ne-au cerut să ne legitimăm; stăpânul meu a prezentat actul său de identitate fals, în timp ce eu am suflat o vrajă asupra lor ca să uite motivul chestionării noastre şi au plecat mai departe.) Dar nu văzusem nimic din toate chestiile magice care se făceau la Londra: sfere cercetaşe, folioţi care se deghizează în porumbei etc… Totul părea foarte nevinovat.

Totuşi, simţeam o magie destul de puternică în apropiere, nu departe de locul unde ne aflam noi, acţionând serios pe toate planurile. Pe fiecare existau vibraţii, în special pe al şaptelea, de unde apar de obicei pericolele cele mai mari. Nu erau îndreptate spre noi – deocamdată; dar chiar şi aşa eram neliniştit din cauza

---

[1] Ca o primă regulă, cu cât uniformele sunt mai ţipătoare, cu atât mai puţin puternice sunt armatele. În epoca de aur a oraşului Praga, soldaţii purtau uniforme sobre cu puţine decoraţii; acum, constatam scârbit că umblau cu o grămadă de zorzoane pompoase: ici un epolet pufos, colo o tortiţă din alamă în plus. Bucăţile din metal de pe uniformele lor se auzeau de departe, din josul străzii, zornăind ca nişte clopoţei de la zgardele pisicilor. Comparaţi astea cu uniforma Poliţiei de Noapte din Londra, care este de culoarea mâlului de râu. De soldaţii ei chiar trebuia să ne fie frică!

băiatului care – fiind muritor, tânăr şi arogant – nu simţea nimic şi insista să se comporte ca un turist. Nu-mi plăcea să fim atât de expuşi. Am insistat, reamintindu-i părerea mea:

— Ar fi trebuit să acceptăm să ne întâlnim cu el într-un loc retras! Aici sunt prea mulţi oameni!

Băiatul râse zgomotos.

— Şi să-i dau ocazia să vină iar costumat ca un ghul? Nu cred! Să umble în costum cu cravată ca toţi ceilalţi!

Ora şase se apropia. Băiatul achită consumaţia şi-şi îndesă pamfletele şi ziarele în rucsac:

— Hai să mergem la standul cu hotdogi, spuse el. Ca şi ieri, rămâi în urmă şi protejează-mă dacă se întâmplă ceva!

— Bine, şefu'! De data asta nu porţi nici o pană roşie. Ce zici de un trandafir, o fundă în păr?

— Nu, mulţumesc!

— Întrebam doar!

Ne-am despărţit în mulţime; m-am retras, ţinându-mă aproape de clădirile de pe o parte, în timp ce băiatul porni tot înainte către centrul pieţei. De vreme ce majoritatea trecătorilor care se duceau acasă alegeau din diferite motive să meargă pe margine, stăpânul meu apărea cam izolat pe mijlocul străzii. L-am urmărit îndepărtându-se. Un stol de vrăbii îşi luă zborul de pe caldarâmul de lângă picioarele lui, oprindu-se tocmai pe vârfurile acoperişurilor. Le-am privit destul de îngrijorat, dar nu aveau printre ele nici un observator deghizat. Deocamdată, totul părea în regulă.

Un domn cu o mustaţă mică, răzvrătită şi cu o fire întreprinzătoare ataşase un grătar pe roţi cu jăratic la o bicicletă, pe care o oprise într-un loc ce-i oferea o poziţie de desfacere favorabilă, în mijlocul pieţei. Aici aprinse cărbunii şi, foarte preocupat, frigea acum nişte cârnaţi picanţi pentru cetăţenii înfometaţi ai Pragăi. Se formase deja o coadă mică la care se aşeză şi stăpânul meu, care, vrând să pară indiferent, arunca din când în când câte o

privire în jur ca să-l zărească pe Arlechin când îşi face apariţia.

Nonşalant, m-am postat în dreptul unuia dintre zidurile lateralei şi supravegheam piaţa. Nu-mi convenea: prea multe ferestre ardeau în lumina soarelui care apunea – era imposibil să-ţi dai seama dacă îndărătul lor era sau nu cineva care privea în stradă! Ora şase veni şi trecu, fără ca Arlechin să apară. Rândul la cârnaţi se micşora. Nathaniel era ultimul din coadă. Înaintă puţin, odată cu cei din faţă, scotocind în buzunar după mărunţiş.

Mă uitam atent la trecătorii din colţurile îndepărtate ale pieţei. Un grup mic de persoane stătea la taclale sub ferestrele primăriei, dar majoritatea oamenilor se grăbeau spre casă, intrând şi ieşind de pe străzile care dădeau în piaţă.

Dacă Arlechin era pe undeva pe-aproape, nu era de văzut. Sentimentul meu de nelinişte se accentua. Nu detectam nici acum vreo urmă vizibilă de magie, dar resimţeam acea vibraţie furnicătoare de pe fiecare plan.

Din obişnuinţă, am verificat toate ieşirile străzilor care porneau din piaţă. Erau şapte… Asta cel puţin era bine: aveam mai multe posibilităţi de evadare, la nevoie!

Nathaniel era acum al doilea la rând. O fetiţă care era în faţa lui ceru mai mult ketchup la hotdog.

Un bărbat înalt traversă piaţa. Purta costum şi pălărie, şi ducea o geantă cam uzată. L-am luat în vizor. Părea să fie de aceeaşi înălţime cu Arlechin, dar nu eram foarte sigur.

Nathaniel nu-l observase încă. Se uita la fetiţă, care se poticnea să iasă din rând, luptându-se să ţină bine în mâini chifla imensă a hotdogului ei.

Bărbatul se îndrepta spre Nathaniel, mergând repede. Prea repede, poate – ca şi când îl mâna un scop anume… Am început să înaintez.

Bărbatul trecu prin spatele lui Nathaniel, aproape de el, fără să-i arunce vreo privire şi îşi continuă drumul la fel de rapid.

M-am liniştit din nou. Poate că băiatul avea dreptate. Eram puţin cam agitat! Nathaniel îşi comanda acum o chiflă cu cârnat. Părea că se tocmeşte cu vânzătorul să-i pună o cantitate mai mare de varză murată.

Unde era Arlechin? Ceasul din turnul primăriei oraşului vechi arăta şase şi douăsprezece minute. Întârzia mult.

Am auzit în depărtare un clinchet, undeva, din mijlocul trecătorilor aflaţi pe laturile pieţei – vag, ritmat, precum clopoţeii săniilor din Laponia, străbătând întinderi mari de zăpadă. Părea că sunetul venea din toate părţile deodată. Îmi era cunoscut, totuşi puţin diferit de ce mai auzisem până atunci… Nu puteam să-l localizez.

Apoi am văzut petele albastre şerpuind printre cei care se aflau întâmplător opriţi la intrarea pe fiecare dintre cele şapte străzi şi am înţeles ce se întâmpla. Cizmele loveau cu putere caldarâmul, razele soarelui se reflectau pe puşti, accesoriile metalice zornăiau pe pieptul a jumătate dintre trupele forţelor armate ale Pragăi, care îşi făceau drum cu umerii printre trecători, umplând piaţa. Mulţimea se risipea în spatele lor, vocile strigau dând semnale de alarmă Soldaţii se opriră brusc şi se aşezară în linii puternice, blocând fiecare stradă.

Eu deja o apucasem la fugă spre centrul pieţei.

— Mandrake, am strigat eu. Lasă-l pe Arlechin, trebuie să mergem! Băiatul se întoarse, ţinând în mână hotdogul. Abia atunci îi observă pe soldaţi.

— Ah, spuse el. Devine obositor!

— Chiar că ai dreptate! Şi nici nu ne putem urca pe acoperişuri. Nici acolo nu o să fim mai numeroşi.

Nathaniel privi în sus şi surprinse imaginea impresionantă a câtorva zeci de folioţi, care cu siguranţă se căţăraseră acolo zgâriind acoperişurile pe partea opusă, iar acum se ghemuiau pe ţiglele şi hornurile cele mai înalte ale fiecărei case dinspre piaţă, uitându-se lacomi la noi şi facându-ne gesturi jignitoare cu cozile.

Vânzătorul de hotdogi văzu cordoanele formate de armată. Cu un strigăt de spaimă, sări rapid în şaua

bicicletei şi, agitat, coti de-a lungul pavajului ca să se îndrepte in direcţia opusă, lăsând în urma lui miros de cârnaţi, varză acră şi fum de cărbuni încinşi.

— Sunt oameni la urma urmei, spuse Nathaniel. Asta doar nu-i Londra, nu-i aşa? Hai să ne strecurăm printre ei!

Alergarăm spre cea mat apropiată stradă – Karlova.

— Parcă nu voiai să folosesc violenţa sau să fac vreo vrajă evidentă, i-am zis. S-a dus cu menajamentele! Dacă prietenii noştri cehi vor să ne atace, putem… O! Încă îl aveam sub ochii noştri pe biciclist când avu loc scena respectivă. Înnebunit parcă de frică, neştiind ce să facă, acesta păru să încerce două posibile ieşiri, alese la întâmplare, dintr-o parte şi din alta a pieţei; brusc, lăsă capul în jos, pedală intens, schimbă direcţia şi atacă frontal una dintre liniile armate. Un soldat ridică puşca; se auzi o împuşcătură. Biciclistul se zgâlţâi în şa, capul i se lăsă într-o parte, tălpile îi alunecară de pe pedale şi se izbiră şi se hârşâiră de pavaj. Totuşi, dusă mai departe de avânt, bicicleta continua să alunece cu mare viteză, în spate grătarul sălta şi pocnea înfiorător, până când intră în cordonul de soldaţi, care deja începuseră să rupă rândurile, răsturnându-se peste ei cu tot cu cel mort şi împrăştiind în jur cârnaţii, cărbunii încinşi şi varza rece.

Stăpânul meu se opri din alergat, suflând din greu.

— Am nevoie de un Scut, spuse el. Acum!

— Cum doreşti!

Am ridicat un deget şi am creat un Scut în jurul nostru: acesta atârna deasupra noastră sclipind, vizibil pe al doilea plan – un glob diform, ca un cartof, care se deplasa când ne mişcăm.

— Acum, mă zori sălbatic băiatul, fă o Explozie, ca să ne deschidem drum! L-am privit.

— Eşti *sigur?* Soldaţii aceştia nu sunt djinni!

— Păi, dă-i la o parte cumva! Răneşte-i uşor! Nu-mi pasă! Atâta vreme cât trecem nevătămaţi…

Un soldat scăpă din toată harababura aia de încăierare

de membre şi-şi stabili repede o ţintă. Se auzi o împuşcătură: un glonţ traversă şuierând distanţa de treizeci de metri până la noi şi trecu direct prin Scut şi mai departe, făcând cărare în părul vâlvoi din creştetul lui Nathaniel.

Băiatul îmi aruncă o privire duşmănoasă.

— Ăsta numeşti tu Scut? M-am schimbat la faţă.

— Folosesc gloanţe din argint[1]. Scutul nu mai este sigur. Vino!

M-am întors, l-am apucat de guler şi, în acelaşi moment, am făcut şi o transformare esenţială. Silueta subţire, elegantă a lui Ptolemeu crescu devenind mai dură; pielea se preschimbă în piatră sculptată, iar părul negru într-un lichen verde. Soldaţii din piaţă aveau acum în faţa ochilor un gargui vânjos, crăcănat, cu mers grăbit, dar apăsat, care târa după el un adolescent nervos.

— Unde te duci? protestă băiatul. Pe aici suntem blocaţi! Garguiul scrâşni din ciocul lui turtit.

— Taci, mă gândesc!

Lucru care era destul de greu de făcut în toată zarva aia. Am alergat înapoi spre mijlocul pieţei. Din dreptul fiecărei străzi soldaţii înaintau încet, cu puştile pe poziţie, bocănind cu cizmele şi zornăind din decoraţiile metalice. Sus, pe acoperişuri, folioţii ciripeau nerăbdători şi patrulau înainte şi înapoi pe pantele acoperişurilor, zgâriind cu ghearele ţiglele, ca sute de insecte bâzâitoare. Garguiul încetini şi se opri. Mai multe gloanţe şuierară pe lângă noi. Aşa cum îl târam după mine, băiatul era vulnerabil.

L-am adus în faţă şi l-am acoperit cu aripile de piatră

---

[1] Argintul este ca o otravă pentru esenţa noastră şi, de asemenea, *este* capabil să treacă prin multe dintre sistemele noastre magice de apărare, aşa cum un cuţit fierbinte trece prin unt. Deşi în prezent în Praga se foloseşte mai puţină magie, se pare că nu renunţaseră chiar la toate şmecheriile vechi. Nu că gloanţele din argint ar fi fost folosite în special pe djinni în vremurile de altădată – în general, erau folosite împotriva duşmanilor periculoşi.

ca să-l feresc de gloanţe. Mişcarea avu şi avantajul de a-i înăbuşi mormăielile nemulţumite.

Un glonţ de argint ricoşă din aripa mea, iar prin atingere îmi arse esenţa cu otrava lui. Eram înconjuraţi din toate părţile: argintul la nivelul străzii, folioţii sus, la înălţime. Nu ne mai rămânea decât o opţiune: Calea de mijloc!

Mi-am dat puţin la o parte o aripă şi l-am înălţat pe băiat, ca să poată avea o scurtă imagine a pieţei. L-am îndemnat:

— Aruncă o privire! Ce casă crezi că are pereţii cei mai subţiri? Pe moment nu înţelese, apoi făcu ochii mari.

— Doar nu…

— Aia? Cu obloanele roz? Da, poate că ai dreptate. Ei, hai să vedem!…

Şi spunând asta, am pornit-o prin ploaia de gloanţe – eu cu ciocul înainte şi ochii mijiţi, el trăgând aer în piept, încercând să se facă ghem şi să-şi protejeze în acelaşi timp capul cu mâinile. Garguii pot prinde viteză destul de mare şi pe jos, dacă dau din aripi în timp ce aleargă, şi sunt mândru să vă spun că lăsam în urmă o dâră de arsură pe pietrele din pavaj.

Să vă descriu pe scurt ce obiectiv aveam: O clădire veche de patru etaje, pătrată, largă, cu arcade înalte la bază care marcau bolţile unui magazin comercial. În spatele ei se înălţau vârfurile ascuţite ale bisericii Tyn[1]. Se vedea că era un proprietar care îşi adora casa. Fiecare fereastră avea obloane duble, vopsite recent în roz încântător. Pe fiecare pervaz erau jardiniere lungi şi

[1] Aproape că-l auzeam pe bătrânul Tycho încurajându-mă. Îi plăcea să parieze. O dată a pariat pe libertatea mea că nu puteam sări peste Vltava dintr-o singură săritură, într-o anumită zi. Dacă reuşeam, puteam să fac ce doream cu el. Bineînţeles că jigodia şireată calculase dinainte data fluxurilor de primăvară. În acea zi, fluviul s-a umflat şi a inundat o suprafaţă mult mai mare decât în mod normal. Am aterizat cu picioarele direct în apă, spre amuzamentul crud al stăpânului meu. A râs atât de tare, încât i-a căzut nasul.

înguste, ticsite cu bujori albi-roz; în interiorul fiecărei ferestre se vedeau perdele albe cu volănaşe. Totul era extrem de delicat. Obloanele de lemn nu aveau inimioare decupate în ele, dar probabil nu mai lipsea mult să le facă.

Soldaţii alergau dinspre două străzi laterale, intenţionând să ne taie calea.

Folioţii alunecau pe burlane şi se aruncau în gol spre noi, umflându-şi pielea de la subsuori ca pe nişte paraşute.

Mă pregăteam de salt, ţintind să ajung la etajul al doilea, aflat la jumătatea distanţei dintre atacatorii noştri.

Am alergat, am sărit, mi-am întins aripile, care trosniră de câteva ori, iar garguiul de două tone se lansă falnic în aer. Două gloanţe fură trase în sus, în direcţia noastră; de asemenea, un foliot mic, care o luase oarecum înaintea tovarăşilor lui, veni să ne întâmpine. Gloanţele ne vâjâiau pe la urechi şi de o parte, şi de alta; foliotul întâlni un pumn din piatră care îl turti, făcându-l rotund şi plat, ca o plăcintă înfuriată.

Garguiul ca o statuie de două tone se izbi într-o fereastră de la etajul doi.

Scutul meu era încă activ, aşa că eu şi băiatul nu puteam fi răniţi de sticla, lemnul, cărămizile şi tencuiala care explodară în jurul nostru. Ceea ce nu-l împiedică totuşi pe Nathaniel să urle, văitându-se amarnic. Aceeaşi reacţie avu mai mult sau mai puţin şi bătrâna din casă, care se afla în cadă atunci când zburarăm pe lângă ea, atingând punctul cel mai înalt al arcului saltului nostru.

Am aruncat în fugă o privire spre dormitorul dichisit, îngreunat peste măsură cu ornamente din dantelă, înainte să ieşim cu totul din viaţa respectivei doamne, trecând prin peretele din partea opusă.

Am căzut în umbrele reci ale străzii din spate, într-o ploaie de cărămizi, agăţând în cădere şi o frânghie cu rufe spălate, puse la uscat de cine ştie ce aiurită în

dreptul unei ferestre. Am aterizat dur, garguiul atenuând în mare parte impactul cu tălpile sale venerabile; băiatul îi sări din braţe şi se rostogoli în rigolă.

M-am ridicat cu greu în picioare; băiatul, la fel. Vacarmul stârnit în urma noastră era acum înăbuşit, dar nu mai dura mult până ce apăreau soldaţii sau folioţii. În faţa noastră se deschidea o străduţă ce părea să ducă spre inima oraşului vechi. Fără să scoatem vreun cuvânt, am fugit spre ea.

O jumătate de oră mai târziu, ne prăbuşeam într-o vegetaţie abundentă, umbroasă dintr-o grădină neîngrijită, încercând să ne recăpătăm răsuflarea. Preţ de câteva minute nu sesizarăm nici un zgomot cum că am fi urmăriţi. Luasem din nou înfăţişarea modestă a lui Ptolemeu.

— Deci, cum rămâne cu teoria să nu atragem atenţia asupra noastră? Ce facem?

Băiatul nu-mi răspunse. Se uita la ceva ţinut strâns în mână. Am reluat:

— Îţi sugerez să-l dăm uitării pe Arlechin! Dacă are o urmă de bun-simţ va emigra în Bermude după toată această tărăşenie. N-ai să-i mai dai de urmă vreodată!

— Nici n-am nevoie, spuse stăpânul meu. Şi, în plus, n-ar mai avea cum să mă ajute. E mort!

— Îî?

Vestita mea elocvenţă fusese pusă la grea încercare de întâmplările recente, sper că mă înţelegeţi!

Abia atunci mi-am dat seama că băiatul avea încă în mână hotdogul. Sandvişul arăta jalnic după toată aventura noastră, în loc de varză acră fiind acum umplut cu o garnitură sfărâmicioasă de var, aşchii de lemn, cioburi de geam şi petale de flori. Băiatul se uita fix la el, cu foarte mare atenţie.

M-am pomenit că-i zic:

— Auzi, ştiu că ţi-e foame, dar chestia asta e deja prea de tot! Lasă-mă să mă duc să-ţi găsesc un burger sau altceva!

Băiatul scutură din cap. Cu degetele pline de praf desfăcu chifla.

— Asta, spuse el încet, este ceea ce ne-a promis Arlechin. Următoarea noastră persoană de contact în Praga!

— Un cârnat?

— Nu, prostule! Asta…

De sub hotdog trase o bucată mică de carte de vizită, cam îndoită şi pătată de ketchup.

Băiatul continuă: Arlechin era vânzătorul de hotdog! Asta a fost deghizarea lui şi uite că a murit acum pentru ţară. Deci, prin misiunea noastră, trebuie să răzbunăm şi moartea lui! Dar mai întâi trebuie să-l găsim pe magicianul acesta!

Întinse cartea de vizită. Pe ea erau mâzgălite doar patru cuvinte:

Kavka
Zlata Wicka nr. 13

28
Bartimaeus

Spre marea mea uşurare, băiatul părea că învăţase ceva din ultima noastră experienţă din Piaţa Cetăţii când reuşiserăm să scăpăm ca prin urechile acului. Nu mai afişa aerul acela de turist englez de ocazie; în schimb, pentru cât mai rămăsese din seara aceea întunecată şi incomodă, îmi îngădui să-i fiu un ghid în adevăratul sens al cuvântului, călăuzindu-l pe străduţele întortocheate şi năruite din Praga – eram doi spioni aflaţi în străinătate pe pământul duşmanilor, care înaintau anevoie şi pe ascuns. Ne îndreptam spre nord cu multă grijă, evitând patrulele pedestre care veneau din piaţă, învăluindu-ne sub Vrăji de Acoperire sau, alteori, intrând în clădiri părăsite pentru a ne feri de soldaţii care tropăiau, trecând pe lângă noi. Întunericul ne ajuta, la fel şi lipsa evidentă de mijloace magice a inamicului. Câţiva folioţi ţopăiseră pe acoperişuri, emiţând Pulsuri de Căutare, pe care le-am redirecţionat destul de uşor, fără să fim descoperiţi. În afară de asta însă, nu mai era nimic: nici un semiafrit eliberat, nici un djinn de vreo putere oarecare. Conducătorii de la Praga se bazau foarte mult pe trupele umane fără capacităţi paranormale, iar eu am profitat din plin de asta. La mai puţin de o oră după ce fugisem din piaţă, am traversat Vltava, în spatele unui camion care transporta legume, şi am parcurs pe jos o zonă cu multe grădini, în drum spre castel.

În zilele de aur ale imperiului, dealul mic pe care era înălţat castelul era luminat la apus de mii de felinare; acestea îşi schimbau lumina şi poziţia din când în când, după pofta împăratului, răspândind o lumină variată

asupra copacilor şi a caselor, agăţate de pantele lui[1]. Acum însă, lămpile erau sparte şi rugineau pe suporturile lor. Cu excepţia câtorva pete slabe, portocalii, care indicau ferestrele, Dealul Castelului se vedea negru în faţa noastră, cufundat în întunericul nopţii.

Am ajuns în cele din urmă la baza unui şir de trepte pietruite şi abrupte. Sus de tot era Zlata Wicka – i-am observat luminile licărind la înălţime, aproape de stele, chiar pe marginea acelor dale negre de pe deal. Aproape de baza treptelor era un zid mic, iar în spatele lui era o movilă; l-am lăsat pe Nathaniel aici, să stea ascuns, în timp ce eu am zburat pe deasupra treptelor, sub chip de liliac, pentru un tur rapid de recunoaştere.

Treptele din partea de est se schimbaseră puţin din acea zi atât de îndepărtată când, odată cu moartea stăpânului meu, fusesem eliberat de sub puterea lui. Ar fi fost prea mult să sper că un afrit ar sări acum să mi-l înşface şi pe actualul meu stăpân.

Singurele prezenţe pe care am putut să le detectez erau trei bufniţe grase, ascunse pe aleile cu copaci întunecaţi de pe ambele părţi ale drumului. Am verificat de două ori; erau tot bufniţe, chiar şi pe planul al şaptelea.

Foarte departe, în partea cealaltă a fluviului, vânătoarea era încă în toi. Puteam auzi fluierele soldaţilor sunând ascuţit, zadarnic şi trist, sunete care-mi făceau fiinţa să se cutremure. De ce? Păi, pentru că Bartimaeus era prea rapid pentru ei; iar djinnul pe care voiau ei să-l prindă era deja foarte departe şi parcurgea repede în zbor cele două sute cincizeci şi şase de trepte

---

[1] Fiecare felinar conţinea un recipient din sticlă sigilat în interiorul căruia se găsea un imp nervos. Maestrul Lămpilor, un oficial, succesor ereditar printre magicienii de la curte, stătea la pândă pe deal în fiecare după-amiază, dând instrucţiuni captivilor lui cu privire la culorile şi intensităţile cerute pentru noaptea ce urma să vină. Printr-o formulare rostită la fiecare sarcină de încărcare, nuanţele obţinute puteau fi subtile sau spectaculoase, dar întotdeauna erau conforme cu starea de spirit de la curte.

de pe Dealul Castelului. Şi pentru că undeva în faţa mea, în liniştea nopţii, simţeam sursa acelei nelinişti care vibra pe fiecare plan – o activitate magică neidentificată, stranie. Lucrurile păreau să devină interesante.

Liliacul trecu pe lângă fortul răsturnat al vechiului turn negru, cândva locuit de garda de elită, în prezent însă adăpostind doar zeci de corbi adormiţi. În spatele lui se afla obiectivul meu. O stradă îngustă şi modestă înconjurată de un şir de căsuţe sărăcăcioase – toate înalte, cu hornuri murdare, cu zidăria exterioară crăpată şi uşi din lemn, simple, care dădeau direct în stradă. Locul a fost întotdeauna aşa, chiar şi în anii de glorie ai ţării. Zlata Ulicka funcţiona după alte reguli.

Acoperişurile care fuseseră dintotdeauna încovoiate, acum erau într-o aşa stare de degradare, încât nu mai puteau fi reparate – o amestecătură de osaturi dărâmate şi ţigle desprinse. M-am aşezat pe o bârnă de lemn, de la cea mai îndepărtată casă, şi supravegheam strada. În perioada lui Rudolf, cel mai lacom dintre împăraţi, Zlata Ulicka era un centru cu experimente magice măreţe, al cărui ţel era chiar crearea unei Pietre Filozofale[1]. Fiecare casă fusese închiriată câte unui alchimist şi, pentru o perioadă de timp, se lucrase pe rupte în căsuţele minuscule[2]. Chiar şi după ce s-a abandonat căutarea,

---

[1] O piatră legendară capabilă să transforme metale esenţiale în aur sau argint. Existenţa sa este, bineînţeles, o născocire, cum se poate afla întrebând orice imp. Noi, djinnii, putem schimba *aparenţa* lucrurilor folosind un Farmec sau o Iluzie; dar ca să schimbi pentru totdeauna *natura a ceva* este aproape imposibil. Însă fiinţele umane nu ascultă niciodată ceva ce nu le convine, şi nenumărate vieţi au fost irosite pentru această căutare inutilă.

[2] Magicienii veneau de peste tot, din toate ţările cunoscute – din Spania, Marea Britanie, din Rusia înzăpezită, de la marginile deşerturilor indiene – în speranţa că vor obţine o recompensă inestimabilă. Fiecare era maestrul celor o sută de arte, fiecare un izvor de suferinţă pentru zeci de djinni. Fiecare a muncit ca un rob ani în şir pentru marea căutare; şi fiecare, pe rând, a dat greş. Una câte una, bărbile lor au încărunţit, mâinile fără putere le-au paralizat, robele lor s-au uzat şi s-au decolorat de atâtea invocări

strada respectivă era cunoscută în continuare ca fiind aceea unde locuiau magicienii străini care lucrau pentru cehi. Guvernul dorea ca ei să fie aproape de castel ca să-i poată supraveghea. Şi aşa a rămas, până în seara blestemată când forţele lui Gladstone au pus stăpânire pe oraş. Acum nici un magician străin nu mai locuia aici. Clădirile erau mai mici decât mi le aminteam, îngrămădite precum păsările de mare pe un promontoriu. Simţeam magiile de altădată, încă infiltrate în zidărie, dar nimic din toate astea nu era nou. Doar… vibraţia uşoară a planurilor devenea mai puternică, iar sursa lor mai aproape. Liliacul se uită atent împrejur. Ce putea vedea? Un câine scotocind într-o gaură la baza unui zid vechi. O fereastră aprinsă, decorată cu perdele subţiri; în interior, un bătrân aplecat lângă foc. O tânără femeie, în dreptul luminii unui felinar, mergea foarte atent de-a lungul străzii pietruite, încălţată cu pantofi cu tocuri înalte, îndreptându-se probabil spre castel. Ferestre goale, geamuri închise, găuri pe acoperişuri şi hornuri sparte. Gunoiul era purtat de vânt. O scenă veselă.

Şi numărul treisprezece, la jumătatea străzii, o cocioabă care nu ieşea prin nimic în evidenţă, din cauza aspectului ei auster şi deprimat, dar care era înconjurată de o reţea de putere, de un verde incandescent care o proteja pe al şaselea plan. Cineva era înăuntru, iar acel cineva nu dorea să fie deranjat.

Liliacul cercetă repede strada, în sus şi în jos, evitând cu grijă reţeaua acolo unde aceasta se curba prin aer. În

---

neîncetate şi experimente. Unul câte unul au încercat să renunţe la poziţia lor, doar că Rudolph nu voia să îi lase să plece. Aceia care au încercat să fugă găseau soldaţi care îi aşteptau pe treptele castelului; alţii care au încercat să evadeze prin mijloace magice au descoperit că sunt ţinuţi prizonieri de o reţea puternică întinsă în jurul castelului şi nu s-au putut salva. Mulţi şi-au găsit sfârşitul în carcerele subterane; restul s-au sinucis. Pentru noi, spiritele care am asistat la acest proces, morala a fost următoarea: cei care ne ţineau captivi pe noi s-au pomenit prinşi în capcana propriilor ambiţii.

rest era întuneric şi linişte pe Zlata Ulicka, unde singura grijă a localnicilor era activităţile mărunte din cursul serii. M-am oprit şi am făcut cale-ntoarsă până jos, la poalele dealului, trezindu-l pe stăpânul meu.

— Am găsit casa, i-am spus. Are un slab sistem de securitate, de care vom putea trece uşor. Grăbeşte-te cât nu e nimeni în jurul nostru!

Am mai spus-o, dar repet: fiinţele umane sunt de-a dreptul neputincioase când e vorba să se deplaseze. Timpul de care băiatul a avut nevoie ca să urce acele pipernicite de două sute cincizeci şi şase de trepte, numărul total de pufăieli şi gâfâieli, şi pauzele nejustificate ca să-şi tragă sufletul, culoarea remarcabilă pe care o afişa – n-am mai văzut în viaţa mea aşa ceva!

I-am şi zis:

— Îmi doresc să fi avut o pungă de hârtie sau altceva. Faţa îţi străluceşte atât de tare, încât poate fi văzută de pe malul celălalt al fluviului Vltava. Şi nici măcar nu-i un deal foarte mare.

— Ce... ce fel de sistem de securitate e? Măcar gândul îi era acolo unde trebuia.

— O reţea slabă, am răspuns. Nu-mi fac probleme. Nu faci deloc sport?

— Nu, n-am timp. Sunt prea ocupat!

— Da, bineînţeles! Eşti prea important acum. Am uitat!

După vreo cinci minute sau poate chiar mai mult, am ajuns la turnul ruinat şi am luat din nou înfăţişarea lui Ptolemeu. Astfel transformat, l-am condus către o pantă uşor înclinată ce dădea spre stradă. Aici, am studiat cocioabele de pe Zlata Ulicka, în timp ce stăpânul meu gâfâia şi icnea uşor, sprijinindu-se de un zid.

M-am trezit comentând:

— Halal condiţie!

— Da! Ar trebui... să le dărâme... şi să o ia de la capăt.

— La *tine* mă refeream!

— Care... care dintre ele este?

— Numărul treisprezece? Aceea de pe dreapta, după

primele trei. Cu faţada tencuită în alb. După ce nu-ţi mai tragi atâta sufletul, o să vedem ce putem face!

Precauţi, am pornit pe partea umbrită a străduţei înguste şi am ajuns la vreo câţiva metri de căsuţă. Stăpânul meu avea de gând să se ducă drept la uşa din faţă. Am întins o mână şi l-am avertizat:

— Stai pe loc! Reţeaua este chiar în faţa ta! Un vârf de deget dacă înaintezi, o declanşezi.

Se opri.

— Crezi că poţi intra?

— Nu cred, băiete, ştiu! Făceam treburi dintr-astea când Babylonul era doar un mic târg de vite. Stai deoparte! Bagă de seamă şi învaţă!

Am înaintat către firava reţea de filamente lucitoare care ne bloca drumul şi mi-am înclinat capul ca s-o privesc mai de aproape. Am ales o gaură mică dintre fire şi am suflat uşor spre ea.

Planul îmi reuşi: stropul de Răsuflare Supusă[1] trecu prin gaură şi rămase acolo – nici nu alunecă mai departe şi mei nu se retrase. Fusesem la un pas de a declanşa semnalul de alarmă. Dar mai departe era simplu.

Am mărit încet şi delicat stropul; pe măsură ce creştea, acesta depărta filamentele. În câteva minute, în reţea se formase o gaură mare, rotundă, la mică depărtare de pământ. Am remodelat Răsuflarea, dându-i forma unui inel şi, nonşalant, am trecut prin el. I-am spus băiatului:

— Poftim! E rândul tău! Băiatul se încruntă.

— Ca să fac ce? Tot nu pot să văd nimic!

Uşor exasperat, am modificat Răsuflarea, ca să poată fi văzută pe al doilea plan.

— Eşti mulţumit acum? I-am întrebat. Păşeşte cu foarte mare atenţie prin acel inel! Făcu întocmai, dar tot nu părea impresionat.

---

[1] Un fel de invocare constând în expirarea aerului pe gură şi un semn magic. Nu se aseamănă nici pe departe cu Vântul Zgomotos, care se produce în cu totul alt mod.

— Ha! exclamă el. Poţi foarte bine să fi inventat toate astea, din câte ştiu eu.

— Nu este vina mea că fiinţele umane sunt atât de oarbe, am răbufnit. Iarăşi îmi iei în râs măiestria. Cinci sute de ani de experienţă sunt puse la dispoziţia ta şi nici măcar un „mulţumesc” nu poţi să spui. Bine! Dacă nu vrei să mă crezi că este o reţea acolo, aş fi foarte bucuros să o declanşez pentru tine. Ai să vezi cum apare imediat magicianul Kavka alergând!

— Nu, nu, se grăbi el. Te cred!

— Eşti *sigur?*

Degetul meu rămăsese suspendat în aer, gata să atingă firele strălucitoare.

— Da! Calmează-te! Hai, acum… Să ne strecurăm printr-o fereastră şi să-l luăm prin surprindere!

— Bine, după tine!

Înverşunat, păşi direct în firele unei *a doua* reţele, pe care nu o observasem[1]. Un zgomot lung şi puternic de sirenă în care se auzeau zeci de clopoţei şi pendule se declanşa în casă. Zgomotul continuă timp de câteva secunde. Nathaniel se uita la mine, eu mă uitam la el. Înainte ca vreunul din noi să reacţioneze, sunetul se opri, iar de dincolo de uşa căsuţei se auzi un sunet ca o horcăială. Uşa se deschise larg, şi un bărbat înalt cu privirea sălbatică, purtând o bonetă pe cap, se năpusti afară[2] ţipând furios.

— Ţi-am spus, ţipă acesta. Este prea devreme! Nu va fi gata decât în zori. Nu vrei să mă laşi în…? Abia atunci ne zări. Ce naiba?

— Aproape ai ghicit, am răspuns eu. Ceva în genul ăsta, depinde de punctul tău de vedere.

Am sărit înainte şi l-am înşfăcat bine, trântindu-l la

---

[1] Aceasta era foarte subţire. Vizibilă doar pe al şaptelea plan, cu fire dintre cele mai fine. Oricine ar fi ratat-o.

[2] Nu avea *numai* o scufie pe cap; purta şi alte haine. Asta în cazul în care eraţi surprinşi. Ştiţi ceva, vă voi da detaliile mai târziu; acum e un moment narativ.

pământ, într-o clipă, mâinile îi erau la spate, frumos legate cu cordonul de la halat[1]. Am făcut asta ca să previn orice gest rapid făcut cu mâinile prin care bărbatul ar fi putut chema ceva ca să-l ajute[2]. Şi ca să nu rostească vreo comandă, i-am umplut gura cu o fâşie ruptă din cămaşa lui Nathaniel.

Acestea fiind zise, l-am ridicat în picioare, aşa, legat fedeleş, şi l-am vârât înapoi în casă, înainte ca stăpânul meu să zică vreo comandă. Cam aşa de repede acţionează un djinn atunci când e nevoie!

Am exclamat cu mândrie:

— Poftim! Fără vreun gest violent care să atragă atenţia. Stăpânul meu clipi.

— Mi-ai distrus cămaşa, remarcă el. Ai rupt-o în două!

— Să-mi fie ruşine, am răspuns. Acum închide uşa, putem discuta despre asta înăuntru!

Cu uşa închisă, am inspectat decorul. Casa domnului Kavka putea cel mai bine să fie descrisă cu sintagma „mizerie savantă”. Întreaga podea şi fiecare piesă de mobilier de pe ea era presărată cu cărţi şi manuscrise lăsate la voia întâmplării: aruncate ici-colo, alcătuiau straturi neobişnuit de groase, de câţiva centimetri. Acestea erau, la rândul lor, acoperite cu un strat subţire de praf, stilouri şi pene de scris împrăştiate, precum şi multe bucăţi înnegrite şi cu miros înţepător, care, după aspectul neplăcut, dădeau impresia că sunt resturi rămase de la prânzurile magicianului din urmă cu vreo lună, două. Sub toate astea mai erau o masă mare de lucru, un scaun, o canapea din piele şi, în colţ, o chiuvetă dreptunghiulară rudimentară, care avea un singur robinet. Câteva manuscrise rătăcite ajunseseră chiar şi în chiuvetă.

Părea că etajul acesta al căsuţei era ocupat numai de

---

[1] Vedeţi? Avea şi un halat. Şi pijamale, aşa, pentru informaţia dumneavoastră. Era deci într-o ţinută decentă!

[2] Am înlăturat astfel şi gesturile grosolane, care l-ar fi supărat pe băiat.

o singură cameră. O fereastră din spate se deschidea în noapte, dând spre poalele dealului: prin geamul ferestrei, luminile oraşului străluceau slab în depărtare. O scară din lemn trecea printr-o gaură din tavan, ducând probabil spre un dormitor. Cameră în care magicianul nu mai mersese, se pare, de foarte mult timp, după cum arăta: la o privire mai atentă, ochii vineţii îi erau încercănaţi de oboseală, iar obrajii îi erau livizi. Era, de asemenea, foarte, foarte slab şi avea alura unui om epuizat, de parcă toată energia se scursese din el.

Nu era o privelişte impresionantă – nici magicianul, nici camera lui. Totuşi, aici era sursa vibraţiilor de pe al şaptelea plan. Înăuntru, le simţeam mult mai puternice. Îmi făceau să-mi clănţăne dinţii în gură.

— Pune-l jos, spuse stăpânul meu. Pe canapea e bine! Dă la o parte gunoaiele alea de-acolo! Aşa!

Se aşeză pe un colţ al mesei de lucru, cu un picior pe podea, celălalt suspendat, bălăngănindu-l neglijent în aer. Continuă, adresându-i-se calm prizonierului său, în cehă:

— Ei, nu prea am timp, domnule Kavka! Sper că vei coopera cu mine! Magicianul se uită lung la el, cu ochi obosiţi. Ridică din umeri. Băiatul vorbi mai departe: Te avertizez! Sunt un magician cu puteri foarte mari. Deţin controlul asupra multor entităţi îngrozitoare. Fiinţa pe care o vezi în faţa ta – atunci mi-am tras umerii spre spate şi mi-am împins pieptul înainte ameninţător – este cel mai puţin fioros şi impresionant dintre sclavii mei! Moment în care mi-a căzut brusc umărul şi mi-am scos în afară burta. Stăpânul meu continuă: Dacă nu-mi dai informaţia pe o doresc, va fi vai de tine!

Domnul Kavka scoase un sunet incoerent, îşi lăsă capul pe spate şi-şi dădu ochii peste cap. Băiatul se uită la mine şi întrebă:

— Ce crezi că înseamnă asta?

— De unde să ştiu? Îţi sugerez să-i scoatem căluşul şi să aflăm.

— Bine, în regulă! Dar, dacă va rosti fie şi numai o silabă pentru cine ştie ce vrajă, să-l distrugi imediat!

Rostind fraza, băiatul încercă să ia o faţă ce ar fi vrut să exprime o ură înspăimântătoare, dar nu reuşi decât să se strâmbe de parcă avea ulcer. I-am scos bărbatului căluşul. O vreme, magicianul tuşi şi îngăimă ceva. Nu mai părea incoerent ca mai înainte. Nathaniel bătu cu buricele degetelor în masă şi spuse:

— Fii atent, domnule Kavka! Vreau să asculţi cu mare atenţie toate întrebările mele. Linişte, te avertizez, altfel nu vom ajunge nicăieri! Pentru început…

— Ştiu de ce ai venit! deschise gura magicianul şi izbucni cu toată forţa unui râu care se revarsă. Vocea îi suna sfidătoare, profund mâhnită şi extrem de obosită. Nu-i nevoie să-mi spui! Este vorba despre manuscris! Bineînţeles! Cum ar putea fi altceva, când, în ultimile şase luni, n-am făcut decât să mă dedic tuturor tainelor sale? Mi-a mâncat viaţa în tot acest timp; vezi – mi-a furat tinereţea! Mi se zbârceşte pielea la fiecare zgârietură a peniţei. Manuscrisul! N-ar putea fi altceva!

Nathaniel fu luat prin surprindere.

— Un manuscris? Da, posibil! Dar lasă-mă să…

— Am jurat că ţin secretul, continuă domnul Kavka. Am fost ameninţat cu moartea – dar ce-mi pasă acum? O dată a fost de-ajuns. De două ori – este imposibil pentru orice fiinţă. Vezi cum mă lasă puterile? Îşi ridică în lumină încheieturile legate; braţele îi erau ca nişte beţe care tremurau, pielea îi era atât de subţire, încât lumina i se reflecta în oase. Asta mi-a făcut! Înainte debordam de viaţă.

— Da, dar ce…?

— Ştiu exact cine eşti, continuă bărbatul, vorbind peste stăpânul meu ca şi când acesta nici nu exista. Un agent al guvernului britanic! Te aşteptam de ceva vreme, deşi, recunosc, nu mă gândeam la cineva atât de tânăr şi îngrozitor de neexperimentat. Dacă veneai acum o lună poate că mă salvai. Aşa cum sunt lucrurile acum,

nu înseamnă mai nimic. Nu-mi pasă! Oftă din adâncul inimii: Este în spatele tău, pe masă!

Băiatul se uită în spate, întinse mâna şi apucă o hârtie. Când o atinse, ţipă de durere; îi dădu drumul imediat.

— Auuuu! E încărcat! E o şmecherie!

— Nu-ţi arăta tinereţea şi lipsa de experienţă, l-am sfătuit. Mă faci de ruşine! Nu poţi să vezi ce este? Oricine ar avea ochi ar putea să-ţi spună că este centrul tuturor activităţilor magice din Praga. Nu-i de mirare că te-a scuturat puţin. Foloseşte-ţi batista aia fistichie din buzunar şi studiază-l mai atent! Apoi spune-mi ce este!

Bineînţeles că ştiam deja. Mai văzusem astfel de lucruri, dar mi-a priit să văd cum tremură de frică. Prea speriat ca să nu asculte indicaţiile mele, puştiul îşi înveli mâna în batista sa împopoţonată şi apucă din nou documentul cu cea mai mare grijă.

Era un manuscris la scară mare, făcut din piele de viţel tăiată, fără îndoială întinsă şi uscată după metode vechi – un pergament subţire şi unsuros, extraordinar de neted, pârâind de-atâta putere. Această putere nu venea din material, ci din cuvintele scrise pe el. Erau scrise cu o cerneală neobişnuită, un amestec de cantităţi egale de roşu şi negru[1], şi curgea foarte frumos dinspre dreapta spre stânga, din partea de jos a paginii către marginea de sus; rând după rând de stihuri complicate, scrise caligrafic.

Băiatul făcu ochii mari, rămase surprins. Înţelese măiestria, truda pentru această muncă, chiar dacă nu putea citi însemnările. Probabil că şi-ar fi exprimat această uimire dacă ar fi putut să rostească vreun cuvânt, dar magicianul, bătrânul Kavka, încă mai turuia straşnic, cum cântă un canar:

— Nu s-a terminat încă, spuse el. Ai să vezi cu ochii tăi! Mai trebuie adăugată încă o jumătate de vers.

[1] Presupun că asta simbolizează puterea pământului (negru) şi sângele magicianului (roşu) care dă viaţă pământului. Dar este doar o presupunere: nu sunt un cunoscător al magiei golemilor.

M-aşteaptă o noapte întreagă de lucru: o noapte care, în orice caz, va fi ultima pentru mine, din moment ce el cu siguranţă mă va ucide, dacă nu cumva cerneala o să-mi consume tot sângele. Vezi spaţiul de la marginea de sus, căsuţa aceea mică şi pătrată? Angajatorul va scrie propriul nume acolo. Acela este singurul sânge pe care *el* trebuie să-l consume ca să domine creatura. Pentru *el* chestia asta funcţionează de minune, da, da! Mai puţin pentru bietul Kavka!

— Cum *îl* cheamă? am întrebat eu.

Mi se părea mai nimerit să trecem direct la subiect.

— Pe angajator? Kavka râse cu un sunet strident, ca strigătul unei păsări bătrâne şi nebune. Nu ştiu, nu l-am cunoscut niciodată!

Uluit, băiatul se tot uita fix la manuscris.

— Asta-i pentru alt golem, spuse el încet. Îi va fi băgat în gură ca să prindă viaţă! Magicianul îşi dă sângele acestei hârtii, cu care va fi animat golemul.

Se uită în sus la Kavka, cu o expresie de mirare şi de groază.

— *De ce* faci asta, întrebă el? Chestia asta te ucide! Am făcut un gest nerăbdător.

— Nu asta vrem să ştim, am intervenit. Trebuie să aflăm *cine* face asta! Timpul se scurge, iar în curând se face ziuă!

Dar magicianul vorbi din nou. Privirea sa uşor înceţoşată sugera că nu ne mai vedea clar.

— Din cauza lui Karl, bineînţeles, spuse el. Şi a Miei! Mi s-a promis că se vor întoarce în siguranţă dacă voi crea aceste lucruri. Înţelege că nu cred toate astea, dar nu trebuie să renunţ la ultima fărâmă de speranţă care mi-a mai rămas. Poate că îşi va onora promisiunea, poate că nu. Poate că sunt deja morţi! Izbucni într-o tuse urâtă şi chinuitoare. Ca să fiu sincer, nici nu mai cred altceva!

Băiatul era nedumerit.

— Karl, Mia? Nu înţeleg!

— Ei sunt singura mea familie, spuse magicianul. Ce

trist e că i-am pierdut! Este o lume nedreaptă, dar când ţi se oferă o rază de lumină urci până la ea – chiar şi tu, un englez blestemat, trebuie să înţelegi asta! N-am putut să ignor singura şansă pe care o aveam ca să le mai văd chipurile o dată.

— Unde sunt ei, familia ta? întrebă Nathaniel.

— Ha! Auzind astea, magicianul deveni agitat; o lumină scurtă îi luci în privire. De unde să ştiu? Închişi pe vreun vas uitat de Dumnezeu? În Turnul Londrei? Sau poate că oasele lor sunt deja arse şi îngropate… Asta-i de competenţa ta, englezule – tu să-mi spui, tu faci parte din guvernul britanic, nu-i aşa? Stăpânul meu aprobă din cap. Kavka reluă: Persoana pe care o cauţi nu doreşte binele guvernului. Tuşi din nou. Şi apoi – ştii asta! Doar de asta eşti aici! Guvernul meu m-ar ucide dacă ar afla ce am făcut. Ei nu-şi doresc să se creeze un nou golem, în cazul în care un alt Gladstone ar ataca Praga, purtând acelaşi toiag teribil.

— Să înţeleg, spuse băiatul, că rudele dumitale sunt spioni cehi? S-au dus în Anglia? Magicianul confirmă din cap.

— Şi au fost prinşi! Nu mai ştiu nimic de ei. Apoi m-a sunat un domn care mi-a spus că angajatorul lui mi-i va aduce înapoi vii dacă spun secretele golemului, dacă le creez manuscrisul care le trebuie. Ce puteam să fac? Ce ar face un tată?

Deşi nu-i stătea în fire, stăpânul meu nu spunea nimic. La rândul meu, şi eu tăceam, tot atipic. Mă uitam la faţa şi la mâinile vlăguite ale lui Kavka, la ochii săi tulburi, în care citeam orele în şir petrecute gârbovit asupra cărţilor şi hârtiilor, vedeam cum îşi dăduse viaţa, gândindu-se că astfel exista cea mai mică şansă ca familia să-i fie adusă înapoi.

Kavka continuă:

— Primul manuscris l-am terminat acum o lună. Asta a fost atunci când mesagerul şi-a schimbat comanda, dintr-odată mi se cereau *doi* golemi! Degeaba am

argumentat spunând că mă vor ucide, că nu o să mai trăiesc să-i văd pe Mia şi pe Karl… Vai, cât e de nemilos! Nici n-a vrut să audă.

— Vorbeşte-ne despre acest mesager, spuse deodată băiatul, şi dacă copiii tăi sunt în viaţă eu am să ţi-i aduc. Îţi garantez!

Muribundul făcu un mare efort. Îşi fixă ochii asupra stăpânului meu. Pentru o clipă, în ochii lui opaci se zări o oarecare putere. Îl cântări cu atenţie pe Nathaniel.

— Eşti prea tânăr ca să faci astfel de promisiuni, şopti el.

— Sunt un membru respectat al guvernului, spuse Nathaniel. Am putere…

— Da, dar poţi fi de încredere? suspină greu Kavka. La urma urmei, eşti britanic! Îl voi întreba pe demonul tău. Cât timp vorbi, nu-şi luă ochii de la Nathaniel. Ce spui? Pot avea încredere în el?

Am pufnit.

— Complicată întrebare! Este magician! Prin definiţie şi-ar vinde propria mamă pentru o bucată de săpun, dar este mai puţin corupt decât câţiva dintre ei. Posibil! Un pic!

Nathaniel se uită la mine.

— Mulţumesc pentru acest sprijin sonor, Bartimaeus!

— Cu plăcere!

Dar, spre surprindere mea, Kavka dădea aprobator din cap.

— Foarte bine! Las la latitudinea conştiinţei tale, băiete! În nici un caz nu o să mai apuc să-i văd. Ca să fiu sincer, sunt sleit de puteri! Nu dau nici o ceapă degerată pe el sau pe tine – puteţi să mergeţi să vă rupeţi gâturile, până ce Anglia va fi devastată. Dar vă voi spune ce ştiu şi cu asta încheiem! Fără putere, începu să tuşească, cu barba crescută până aproape de piept. Să fiţi siguri de un lucru! Nu voi termina acest manuscris acum. Nu veţi avea doi golemi care să umble pe străzile Londrei!

— Asta chiar *ar fi păcat,* se auzi o voce joasă.

29
Nathaniel

Cum ajunsese acolo, Nathaniel nu-şi putea da seama. Nu se activase nici una dintre reţelele de securitate din jurul casei şi nici unul dintre ei – Nathaniel, Kavka, nici chiar Bartimaeus – nu-l auzise intrând în casă. Şi totuşi, era acolo, sprijinindu-se neglijent de scara dinspre mansardă, cu braţele sale musculoase încrucişate în dreptul pieptului.

Nathaniel deschise gura. Nu-i ieşi nici un cuvânt – nimic, doar icnetul terifiant al recunoaşterii.

Mercenarul cu barbă! Asasinul angajat al lui Simon Lovelace.

După lupta de la Heddleham Hall, din urmă cu doi ani, mercenarul reuşise să nu se lase prins. Agenţi ai guvernului îl căutaseră pe ici, pe colo, în Marea Britanie sau pe continent, fără succes însă – nimeni nu reuşise să-i ia urma. Cu timpul, poliţia abandonase acest caz; au închis dosarele şi au renunţat la căutare. Dar Nathaniel nu avea cum să uite. O imagine teribilă îi rămăsese bine înfiptă în minte: mercenarul ieşind de undeva din umbra biroului lui Lovelace cu Amuleta din Samarkand în mână, având haina pătată de sângele unui bărbat ucis. Timp de câteva luni, imaginea îi stăruise în minte ca un nor.

Acum, asasinul stătea la doi metri distanţă de ei, analizându-i pe fiecare cu o privire rece.

Ca şi în trecut, emana o vitalitate malignă. Era înalt şi musculos, avea ochi albaştri, sprâncene groase. Părea că-şi tunsese puţin barba, dar părul său negru şi-l purta lung, aproape până la umeri. Hainele îi erau negre-tăciune – o cămaşă largă, o tunică căptuşită, pantaloni largi deasupra genunchiului, cizme înalte care se umflau în jurul gambei. Încrederea cu care o făcea pe

grozavul era ca o lovitură de pumn pentru Nathaniel. Băiatul deveni dintr-odată conştient de cât de neînsemnată era puterea lui, de slăbiciunea picioarelor lui.

— Nu te mai obosi să ne faci cunoştinţă, Kavka, spuse bărbatul, cu o voce domoală, joasă şi înceată. Noi trei suntem cunoştinţe vechi!

Bătrânul suspină adânc, cu mare tristeţe – o atitudine greu de interpretat.

— Ar fi absolut inutil, în orice caz, nu ştiu numele nici unuia dintre voi!

— Numele nu ne-au preocupat de fapt niciodată! Dacă djinnul era speriat, nu arăta deloc.

— Văd că ţi-ai recuperat ghetele, zise el. Sprâncenele negre se încruntară.

— *Am spus* că veţi plăti pentru asta! Şi aşa se va întâmpla! Tu *şi* băiatul!

Până în acest moment, Nathaniel stătuse pe biroul lui Kavka, încremenit de uimire. Acum, făcând eforturi combinate pentru a-şi restabili autoritatea, înaintă, stând drept, cu pieptul înainte, cu mâinile în şold.

— Eşti arestat, spuse el, aruncându-i o privire urâtă, de temut mercenarului, în timp ce vorbea.

Bărbatul îl privi, la rândul lui, cu o nepăsare atât de răutăcioasă, încât Nathaniel simţi cum se face mic, ghemuindu-se în locul în care era. Furios, îşi drese vocea:

— N-ai auzit ce ţi-am spus?

Braţul bărbatului se mişcă – atât de repede, încât Nathaniel abia observă – şi o sabie îi ieşi din mână. O îndreptă încet spre Nathaniel.

— Unde ţi-e arma, băiete?

Nathaniel, îşi ridică sfidător bărbia şi i-l arătă pe Bartimaeus.

— Acolo, spuse el. O singură comandă să-i dau, şi devine un afrit. Un cuvânt de la mine, şi te va face bucăţele.

Djinnul păru puţin surprins.

— Îm, da, răspunse acesta şovăitor. Aşa este! Un zâmbet neprietenos se zări de sub barbă.

— Asta-i creatura pe care o aveai şi acum câţiva ani. Atunci nu a reuşit să mă ucidă. Ce te face să crezi că de data asta va avea mai mult noroc?

— Practica te perfecţionează, spuse djinnul.

— Cât de adevărat ai grăit!

O altă mişcare rapidă ca o fluturare, uşor neclară – şi ţinea acum în cealaltă mână un disc metalic sub formă de „S”. Mercenarul comentă:

— M-am antrenat foarte mult cu ăsta. O să-ţi taie esenţa în două şi se va întoarce în mâna mea!

— În acel moment n-o să-ţi mai rămână nici o mână cu care să-l prinzi, spuse Nathaniel. Afritul meu este rapid. Ca o cobră înfometată. O să te doboare înainte ca discul să se întoarcă la tine.

Băiatul se uită când la djinn, când la mercenar. Nici unul nu părea prea convins.

— Nici un alt demon nu este la fel de rapid ca mine, spuse mercenarul.

— Chiar aşa? replică Nathaniel. Pune-l la încercare! Bartimaeus se grăbi să ridice un deget.

— Auzi, ia ascultă!

— Arată-i ce ştii tu mai bine!

— Chiar s-ar putea să fac asta!

— Să vezi ce-o să se întâmple cu tine!

— Hei, ia-o uşurel, spuse djinnul. Această atitudine de dur este bună, dar nu mă lua pe mine cu de-astea, te rog! De ce nu vă aşezaţi la masă ca să vedeţi cine are braţul cel mai puternic sau să vă comparaţi bicepşii sau altceva? Rezolvaţi-vă problemele în felul acesta! Nathaniel îl ignoră.

— Bartimaeus, începu el, îţi ordon…

În acel moment, se întâmplă ceva neaşteptat. Kavka se ridică.

— Stai pe loc!

Ochii mercenarului se mişcau repede, vârful aţintit al

săbiei îşi schimbă poziţia.

Kavka părea că nu aude. Se legănă uşor pe picioare, apoi avansă clătinându-se, se îndepărtă de canapea şi străbătu încăperea, luând în picioare manuscrisele care zăceau pe duşumea. Fiind desculţ, pergamentele foşneau sub tălpile sale la fiecare pas. În câteva secunde ajunse la masă. O mână osoasă, subţire se întinse şi înşfăca manuscrisul golemului din strânsoarea degetelor lui Nathaniel. Magicianul se trase înapoi, strângând manuscrisul la piept. Mercenarul dădu să arunce discul, dar se opri.

— Lasă-l jos, Kavka, mârâi el. Gândeşte-te la familia ta, gândeşte-te la Mia! Kavka avea ochii închişi; iarăşi se legăna. Îşi ridică faţa spre tavan.

— Mia? Nu mai înseamnă nimic pentru mine!

— Completează hârtia în seara asta şi ai s-o vezi mâine, îţi jur! Ochii i se deschiseră. Vedea în ceaţă, dar era lucid.

— Ce mai contează? Voi fi mort până în zori. Forţa mea de viaţă oricum e secătuită.

Pe faţa mercenarului se citea o puternică agasare. Nu era genul de om căruia să-i placă să negocieze.

— Angajatorul meu mă asigură că sunt teferi şi în siguranţă, spuse el. Putem să-i scoatem din închisoare în noaptea asta şi să-i trimitem în Praga până dimineaţă. Gândeşte-te bine – îţi doreşti ca toată această muncă să fi fost în zadar?

Nathaniel se uită la djinn. Acesta începuse să se mişte uşor din loc. Mercenarul părea că nu observase. Nathaniel îşi drese vocea, căutând să-i distragă atenţia.

— Nu-l asculta Kavka, zise el. Minte! Mercenarul îl săgeta cu privirea pe Nathaniel.

— E o situaţie care nu-mi place absolut deloc, spuse el – faptul că nu aţi fost prinşi în piaţă în această după-amiază! Le-am dat poliţiştilor cele mai minuţioase instrucţiuni şi cu toate astea au lucrat prost. Eu însumi ar fi trebuit să pun mâna pe voi!

— *Ştiai* că suntem aici? întrebă Nathaniel.

— Bineînţeles! Sincronizarea a fost nepotrivită. Încă o zi sau două şi n-ar mai fi contat – m-aş fi întors la Londra cu manuscrisul complet. Investigaţiile voastre n-ar fi dus la nimic. După cum aţi văzut, v-aş fi dat de lucru! De asta v-am dat pe mâna poliţiei.

Privirea lui Nathaniel se îngustă.

— *Cine* ţi-a spus că vom veni?

— Angajatorul meu, bineînţeles, spuse mercenarul. Le-am spus cehilor şi l-au urmărit toată ziua pe acel agent britanic prost, ştiind că, într-un final, îi va duce la voi. Că veni vorba, ei cred că sunteţi în Praga ca să puneţi vreo bombă, dar astea de-acum sunt discursuri *teoretice.* M-au dezamăgit!

În timp ce vorbea, întinse sabia şi discul, urmărindu-i cu privirea când pe Nathaniel, când pe magician. Nathaniel simţea că i se învârte capul – doar *câteva persoane* ştiau că va veni la Londra, totuşi cineva îl informase pe mercenar. Ceea ce însemna... Nu, trebuia să se concentreze! Îl vedea pe Bartimaeus încă înaintând într-o parte, iute ca un şarpe. Încă puţin, şi djinnul ieşea din vizorul mercenarului, ajungând în poziţia potrivită pentru atac.

— Văd că ţi-ai găsit un alt trădător mişel în locul lui Lovelace, rosti el scurt.

— Lovelace? Sprâncenele bărbatului se arcuiră uşor a amuzament. Nici măcar atunci nu era angajatorul meu principal! Era doar de umplutură, un amator, mult prea dornic de succes. Stăpânul meu l-a încurajat, indiferent cât de departe a ajuns, dar Lovelace nu era singura lui unealtă. Nu că eu aş fi singurul său slujbaş acum!

Nathaniel izbucni, plin de furie.

— *Cine e?* Pentru cine lucrezi?

— Pentru cineva care plăteşte bine. Evident, nu? Tu eşti un magician mic şi ciudat!

În acel moment, djinnul, care, între timp, reuşise să se deplaseze pas cu pas, încât să iasă din raza vizuală a

mercenarului, ridică mâna ca să lovească. Dar în aceeaşi clipă, Kavka acţiona şi el. În tot acest timp, magicianul stătuse în spatele lui Nathaniel, ţinând în mână pergamentul golemului. Acum, fără să spună ceva, cu ochii închişi, se încorda dintr-odată şi rupse manuscrisul în două. Efectul a fost neaşteptat.

O forţă magică izbucni din pergamentul rupt, explodând şi zguduind căsuţa ca în timpul unui cutremur. Nathaniel fu aruncat în aer, în mijlocul unui vârtej în care zburau obiecte: djinnul, mercenarul, masa, canapeaua, hârtii, creioane, cerneală împroşcată. Într-o fracţiune de secundă, Nathaniel putu vedea cele trei planuri vizibile mişcându-se cu intensităţi diferite: totul era triplat. Pereţii se cutremurau, podeaua se mişca. Becul trosni şi apoi se stinse. Nathaniel fu izbit cu putere de podea.

Valul de intensitate se revărsă prin podea, în pământ, încărcătura manuscrisului dispăru. Planurile vizibile se liniştiră, ecourile se stinseră. Nathaniel ridică capul. Era prins sub canapeaua întoarsă cu susul în jos, cu faţa spre fereastră. Văzu prin ea cum luminile oraşului mai erau încă aprinse, dar i se păreau mult mai sus decât de obicei. Îi luă o clipă ca să-şi dea seama ce se întâmplase. Căsuţa era înclinată în întregime într-o parte şi ajunsese să fie cocoţată chiar pe buza dealului. Scândurile podelei se aplecau într-un unghi mic către fereastră. Uitându-se în jur, băiatul văzu cum tot felul de obiecte alunecau pe lângă el şi se opreau în pereţii înclinaţi.

În camera destul de întunecată, hârtiile foşneau aşternându-se uşor pe podea. Unde era mercenarul? Unde era Bartimaeus? Nathaniel stătea nemişcat sub canapea, cu ochii mari deschişi, ca ai iepurilor pe timpul nopţii.

Îl vedea destul de bine pe Kavka. Bătrânul magician zăcea sprijinit cu faţa în sus pe chiuveta sa înclinată, iar deasupra lui pluteau zeci de foi de hârtie care se aşterneau în cădere pe el, ca un giulgiu provizoriu. Chiar dacă era la distanţă, Nathaniel putea să-şi dea seama că

este mort.

Băiatul simţea greutatea canapelei, apăsându-i destul de tare pe un picior, ţintuindu-l la podea. Îşi dorea din tot sufletul să se mişte, dar ştia că era prea riscant. Rămase întins, liniştit; privea şi asculta.

Un pas; treptat, îi apăru în faţa ochilor o siluetă. Mercenarul se opri lângă cadavrul de lângă chiuvetă, îl analiză preţ de o secundă, rosti o înjurătură şi merse mai departe, ca să scotocească prin mobila aruncată lângă fereastră. Mergea încet, cu picioarele ţepene pe podeaua înclinată. Nu mai avea sabia în mână, dar ţinea în dreapta ceva care strălucea ca argintul.

Negăsind nimic printre sfărâmături, mercenarul începu să urce înapoi, traversând camera, învârtindu-şi capul sistematic când într-o parte, când în alta, cu ochii mijiţi în întuneric. Spre groaza lui, Nathaniel văzu cum mercenarul se apropia de canapea. Nu se putea retrage: canapeaua, care-l ferea ca să nu fie văzut, îl ţinea acum pe loc, ca într-o capcană. Îşi muşcă buzele, încercând să-şi aducă aminte cuvintele unei invocări adecvate.

În momentul acela, mercenarul zări canapeaua. Rămase nemişcat câteva secunde. Apoi, cu discul de argint în mână, se lăsă pe genunchi şi se aplecă s-o ridice de pe Nathaniel.

Dar Bartimaeus apăru în spatele lui.

Băieţelul egiptean zbura pe deasupra podelei înclinate, ţinându-şi picioarele moi, iar mâinile întinse. Era înconjurat de un nor argintiu, ce-i scânteia în pânza albă din jurul taliei şi-i lucea misterios în părul negru. Djinnul fluieră o dată, un sunet vesel. Cu o iuţeală nemaipomenită, mercenarul se învârti în loc; discul şuieră prin aer, trecu prin pata luminoasă din stânga lui Bartimaeus şi ajunse în partea cealaltă a camerei.

— Ha, ha, ai ratat! hohoti djinnul. O Vrajă de Infern se desprinse din mâna djinnului şi-l nimeri în plin pe mercenar. Partea superioară a corpului acestuia fu cuprinsă de flăcări; mercenarul urlă, ascunzându-şi faţa

în palme. Făcu un pas în faţă, se împiedică, răspândind în cameră o lumină galbenă-roşiatică ce ardea cu limbi de foc printre degetele lui încovoiate ca nişte gheare.

Discul lansat sfârâi prin aer, ajungând în cel mai îndepărtat colţ al camerei, de unde se întoarse şi, cu un şuierat diferit, dădu si se îndrepte spre mâna mercenarului. În trecere îl tăie într-o parte pe băiatul egiptean. Nathaniel îl auzi pe djinn ţipând şi-i văzu silueta luminoasă cum pâlpâie şi tremură. Discul reveni în mâna care ardea. Nathaniel îşi trase piciorul de sub canapea; o dădu cu putere de pe el şi, împiedicându-se pe podeaua inegală, se ridică în picioare.

Băiatul egiptean dispăruse. În locul unde stătuse mai înainte, luminat de flăcări, rămăsese un şobolan şchiop, care fugi să se ascundă în întuneric. Bărbatul care ardea se avântă după el, clipind din cauza căldurii. Hainele i se înnegriseră; discul pe care-l ţinea între degete strălucea roşiatic.

Nathaniel încercă să-şi ordoneze gândurile. Chiar lângă el era scara de la pod, care se răsturnase şi se aşezase în diagonală, proptindu-se de tavan. Se sprijini de ea.

Şobolanul alerga, prinzând sub labe un pergament învechit. Hârtia pârâi tare sub ghearele lui.

Discul tăie pergamentul în două; şobolanul chiţăi şi se rostogoli într-o parte.

Degetele care ardeau se mişcară; alte două discuri apărură între ele. Şobolanul încercă să scape, fugind ca un nebun, dar tot nu fu suficient de rapid. Un disc se înfipse în plăcile podelei, prinzându-i coada sub un cârlig de argint. Şobolanul se zbătea fără vlagă, încercând să se elibereze.

Mercenarul se apropie. Îşi scoase o cizmă, care ardea mocnit.

Disperat, Nathaniel făcu un efort şi desprinse scara de la mansardă, făcând-o să cadă pe spatele mercenarului. Luat pe nepregătite, bărbatul îşi pierdu echilibrul şi căzu doborât într-o ploaie de scântei. Trântit la pământ

aprinse manuscrisele împrăştiate pe podeaua căsuţei.

Şobolanul scoase un geamăt puternic şi se eliberă. Smucindu-se, sări şi ateriza lângă Nathaniel.

— Mulţumesc pentru asta, spuse el gâfâit. Ai văzut cum ţi l-am doborât? Nathaniel se holba cu ochii larg deschişi la trupul îngrămădit care, furios, se forţa s-arunce scara de pe el, părând indiferent la flăcările din jur.

— Cum de mai trăieşte? şopti el. E cuprins în întregime de flăcări. Arde!

— Mă tem că doar hainele-i ard, vorbi şobolanul. Corpul său este invulnerabil, dar acum îl avem în dreptul ferestrei. Păzea!

Şobolanul înălţă o labă mică, roz. Bărbosul se întoarse şi abia atunci îl văzu pe Nathaniel. Mârâi de furie, ridică o mână, în care îi lucea ceva argintiu. Duse mâna la spate... Şi, în momentul acela, fu izbit din plin de forţa unui Uragan lansat din laba şobolanului care îl luă pe sus şi-l azvârli cu spatele în geam, într-un vârtej de cioburi şi bucăţi de hârtie aprinse, măturate de pe podea odată cu el. Căzu undeva, în bezna n*opţii,* departe, în josul dealului, cu corpul ca o vâlvătaie. Nathaniel îl văzu, departe, cum se zgâlţâie o dată, apoi rămâne întins.

Şobolanul urcă pe podeaua înclinată, grăbindu-se spre uşa căsuţei.

— Vino! ţipă el. Crezi că asta îl va opri? Avem cinci minute, poate zece!

Nathaniel se caţără după el, peste mormanele de hârtie mocnindă, şi ieşi afară, în noapte, declanşând pe rând ambele reţele de securitate.

Bâzâitul alarmei se ridică spre cer şi-i trezi pe locuitorii din Zlata Ulicka din visurile lor melancolice, dar şobolanul şi băiatul erau deja dincolo de ruinele turnului şi coborau în goană treptele castelului, de parcă toţi demonii invocaţi vreodată urlau pe urmele lor.

Târziu, a doua zi de dimineaţă, purtând haine curate şi o perucă de damă, şi prezentând un paşaport proaspăt

furat, Nathaniel traversă graniţa cehă în Prusia controlată de britanici. Făcu autostopul şi fu dus în oraşul Chemnitz de un brutar în duba lui, apoi merse direct la consiliul britanic şi le explică situaţia. S-au dat nişte telefoane, s-au verificat nişte parole şi identitatea lui. După-amiaza târziu, era deja la bordul unui avion care pleca de pe aeroportul local spre Londra.

Djinnul fu alungat temporar la graniţă, deoarece stresul unei invocări prelungite îl epuiza pe Nathaniel, care dormise foarte puţin in ultimele zile. În avion era cald şi, în ciuda dorinţei lui de a încerca să desluşească în gând cuvintele mercenarului, oboseala şi zumzăitul motoarelor îşi făcură efectul. Chiar înainte de a decola, Nathaniel adormise.

O însoţitoare de bord îl trezi la Box Hill:

— Domnule, am ajuns! Vă aşteaptă o maşină! V-am ruga să vă grăbiţi! Nathaniel ieşi pe scara avionului într-o burniţă uşoară, dar rece. O limuzină neagră aştepta lângă pista de aterizare. Nathaniel coborî încet, încă adormit. Se aştepta oarecum s-o vadă pe îndrumătoarea lui acolo, dar bancheta din spate era goală. Şoferul îşi atinse şapca, în timp ce-i deschidea portiera.

— Felicitările doamnei Whitwell, domnule, îi transmise acesta. Veţi ajunge la Londra imediat! Rezistenţa a lovit chiar în Westminster şi – ei bine, veţi vedea singur consecinţele! Nu-i timp de pierdut! Avem de-a face cu un dezastru în plină desfăşurare.

Fără să scoată vreun cuvânt, Nathaniel se urcă în maşină. Portiera se închise în urma lui cu un clic.

30
Kitty

Treptele se încolăceau în jurul unui stâlp, şerpuind în jos, spre podea, în sensul acelor de ceasornic. Pasajul era îngust, iar tavanul jos. Până şi Kitty fu nevoită să se aplece, iar Fred şi Nick – care se ghemuiseră de tot – trebuiră să coboare pe o parte, ca doi crabi uriaşi. În aerul fierbinte se simţea un iz uşor infect.

Domnul Pennyfeather mergea în frunte, cu lanterna lui fixată pe raza cea mai mare. Ceilalţi făcură la fel, ca şi când lumina mai puternică le dădea curaj. Acum, că se aflau în siguranţă, nu exista nici un pericol să-i vadă cineva. Primejdia trecuse.

Kitty venea în urma lui Nick, iar Stanley îi seconda îndeaproape. Chiar dacă lumina lanternei îi venea din spate, umbrele păreau din ce în ce mai scurte; le vedea cu coada ochiului tresăltând neîncetat.

Un număr mare de păianjeni îşi întinseseră pânzele dintr-o parte în alta a treptelor. Judecând după înjurăturile domnului Pennyfeather, era clar că era nevoit să rupă pânzele înăbuşitoare, ţesute în decurs de o sută de ani, ca să poată înainta.

Coborârea nu dură mult. Kitty numără treizeci şi trei de trepte, după care trecu printr-o poartă de metal şi ieşi într-un spaţiu deschis, greu de desluşit la lumina lanternei. Fata se dădu într-o parte ca să-l lase şi pe Stanley să coboare de pe scară, apoi îşi scoase cagula. Domnul Pennyfeather tocmai făcuse acelaşi lucru. Faţa bătrânului era uşor îmbujorată, iar cerculeţul de păr alb-cenuşiu de pe cap, ţepos şi răvăşit.

— Bine aţi venit, în mormântul lui Gladstone! şopti acesta cu glas răguşit.

Prima senzaţie pe care o avu Kitty fu aceea de

apăsare, dată de imaginea pereţilor de pământ din jur. Tavanul fusese construit din blocuri de piatră frumos sculptate; însă, cu trecerea anilor, alinierea acestor pietre se schimbase. Acum ieşeau în afară ameninţător înspre centrul încăperii, venind să acopere lumina slabă de parcă ar fi vrut să sufle în direcţia ei ca s-o stingă. Aerul era alterat, iar din lanterne se ridica un fum care se răsucea şi se ridica gros în rotocoale spre tavan. Kitty se surprinse strângându-şi instinctiv braţele pe lângă corp la fiecare răsuflare.

Cripta în sine era destul de îngustă, neavând mai mult de patru metri în zona cea mai lată; lungimea nu putea fi aproximată, cripta prelungindu-se în întuneric, dincolo de raza lor de lumină. Podeaua era formată din dale şi era dezgolită, cu excepţia unui covor gros de mucegai alb care, pe alocuri, se întindea până la jumătatea zidurilor. Se pare că păianjenii harnici de pe trepte nu se aventuraseră dincolo de poarta de metal – aici nu se vedea nici urmă de pânze de păianjen.

În direcţia opusă intrării, în perete era un raft lung tăiat în piatră, încărcai cu trei emisfere de sticlă. Deşi sticla era murdară şi crăpată, Kitty izbuti să vadă resturile unui mic cerc de flori uscate în interiorul fiecăruia: crini antici, flori de maci şi beţişoare de rozmarin, presărate cu puncte sălcii de lichen. Acestea erau florile de înmormântare ale marelui magician. Kitty se cutremură şi îşi întoarse privirea spre punctul principal al atenţiei grupului – sarcofagul de marmură care se afla imediat sub raft.

Acesta avea trei metri lungime şi mai bine de un metru înălţime, sculptat simplu, fără ornamente sau inscripţii de vreun fel, cu excepţia unei plăci de bronz care fusese aplicată în centrul uneia dintre laturi. Capacul lui, care era tot din marmură, era aşezat deasupra, deşi lui Kitty i se păru uşor mişcat, ca şi când ar fi fost lăsat la loc în grabă, fară a fi aranjat.

Domnul Pennyfeather şi ceilalţi se strânseră încântaţi

în jurul sarcofagului.

— Este în stil egiptean, spuse Anne. E la fel de grandios ca cele ale faraonilor, deşi nu are hieroglife.

— Ce scrie aici? întrebă Stanley, străduindu-se să distingă scrisul de pe placă. Nu înţeleg nimic!

Domnul Pennyfeather îşi miji şi el ochii.

— E în cine ştie ce limbă drăcească! Hopkins ar fi putut s-o citească, dar nu ne poate ajuta. Acum – bătrânul se îndreptă şi lovi cu bastonul în capacul sarcofagului – cum deschidem chestia asta?

Kitty se încruntă dezgustată şi puţin speriată.

— Trebuie? Ce vă face să credeţi că lucrurile sunt înăuntru? Tonul de agasare al domnului Pennyfeather îi trăda emoţia.

— Păi, cam greu de crezut că o să le găsim înşirate pe jos, nu crezi, fetiţo? Bătrânul ghul ar fi vrut să le aibă aproape, chiar şi după moarte. Restul încăperii e gol!

Kitty îşi susţinu punctul de vedere:

— Aţi verificat?

— Of! Pierdem vremea! Anne, ia o lanternă şi cercetează colţul îndepărtat! Asigură-te că nu sunt nici un fel de firide! Frederick, Nicholas, Stanley – o să avem nevoie de forţa voastră reunită ca să mişcăm ăsta din loc! Reuşiţi s-o apucaţi din partea voastră? S-ar putea să avem nevoie de frânghie.

În vreme ce bărbaţii se adunară în jurul sarcofagului, Kitty se trase în spate ca să vadă cum se descurcă Anne. Îşi dădu imediat seama că domnul Pennyfeather avusese dreptate. După câţiva paşi, lanterna lui Anne ilumină peretele îndepărtat al încăperii, dezvăluind o suprafaţă netedă de blocuri întregi de piatră. Femeia trecu de câteva ori fasciculul de lumină pe deasupra lui, uitându-se după eventuale nişe sau contururi de uşi, dar nu era nimic de găsit. Ridică din umeri spre Kitty şi reveni în mijlocul încăperii.

Stanley scosese la iveală frânghia din geantă şi începuse s-o lege de unul din capetele capacului.

— Va fi greu să facem nod, zise el, scărpinându-şi ceafa. N-am de ce s-o înfăşor! Şi e prea greu să-l ridicăm…

— Am putea să-l tragem deoparte, sugeră Fred. Cred că merge!

— Nuu, e prea greu! E din piatră masivă!

— Nu cred că ar fi prea mare forţa de frecare, remarcă Nick. Marmura e destul de netedă.

Domnul Pennyfeather îşi şterse transpiraţia de pe frunte.

— Ei bine, băieţi, va trebui să încercăm! Singura alternativă este să aşezăm o sferă pe el şi s-o facem să explodeze, dar am putea strica obiectele dinăuntru. Dacă tu, Fred, te împingi cu bocancii în zid, o să obţinem o pârghie în plus. Deci, Nick!

În vreme ce discuţia continua, Kitty se aplecă să inspecteze placa de bronz. Aceasta era acoperită pe o porţiune destul de mare cu nişte crestături mici, unghiulare, aranjate astfel încât să formeze clar nişte cuvinte sau simboluri. Nu era prima oară când Kitty îşi regreta propria ignoranţă. Cunoaşterea unor scrieri vechi nu era o materie care se preda în şcoli, iar domnul Pennyfeather nu le dăduse voie celor din grup să studieze cărţile de vrăji pe care le furaseră. Se întrebă într-o doară dacă tatăl lui Jakob ar fi fost în stare să citească acel text şi ce mesaj le-ar fi dezvăluit.

— Kitty, vrei să te dai din calea noastră? Ce fetiţă ascultătoare!

Stanley prinsese unul dintre colţurile capacului, Nick era la altul, iar Fred – care se descurca singur la capătul celălalt – proptise un bocanc în zid, imediat sub raft. Se pregăteau cu toţii pentru prima opintire. Muşcându-şi buza la gluma aruncată de Stanley, Kitty se ridică în picioare şi se dădu la o parte, ştergându-şi faţa cu mâneca. Pielea îi era plină de broboane de transpiraţie; aerul în criptă era foarte închis.

— Acum, băieţi! Împingeţi!

Mârâind sub presiunea efortului, bărbaţii începură să împingă. Anne şi domnul Pennyfeather ţineau lanternele aţintite spre cei trei, ca să urmărească ce se întâmplă. Lumina lucea pe feţele contorsionate, dinţii rânjiţi şi sprâncenele de pe care picura sudoare. O fracţiune de secundă, în afară de gemetele lor, se auzi un scrâşnet slab.

Domnul Pennyfeather îi lămuri:

— În regulă, odihniţi-vă! Nick, Fred şi Stanley se lăsară să cadă pe duşumea, cu răsuflarea întretăiată. S-a mişcat! Sigur s-a clintit! Bravo, flăcăi! încă nu se vede interiorul, dar o să ajungem şi acolo! Trăgeţi-vă puţin sufletul, după care încercăm din nou!

Şi aşa făcură. Şi înc-o dată! De fiecare dată, icnetele lor se auzeau din ce în ce mai tare, muşchii le pocneau de atâta efort; cu fiecare încercare, capacul se mai dădea puţin la o parte, apoi, încăpăţânat, se bloca din nou. Domnul Pennyfeather îi îndemna să continue, ţopăind în jurul lor ca un demon, uitând de piciorul său şchiop, cu faţa schimonosită în lumina săltăreaţă.

— Împingeţi! Aşa! Norocul se află la câţiva centimetri sub nasul vostru, dacă v-aţi strădui îndeajuns! O, împinge, fir-ar să fie, Stanley! Un pic mai mult! Opintiţi-vă cât puteţi de tare, băieţi!

Ridicând de jos una din lanternele abandonate, Kitty începu să se plimbe în jurul criptei goale, târâindu-şi pantofii de pânză cu tălpi de cauciuc prin stratul gros de mucegai alb, care se aşternuse în timp. Ajunse până în capătul cel mai îndepărtat al încăperii, aproape de zid, apoi se întoarse şi reveni cu pas agale.

Dintr-odată, avu senzaţia că îi atrăsese ceva atenţia, o ciudăţenie percepută pe jumătate, dar care îi stăruia vag în minte. Pe moment, nu-şi dădea seama exact ce era, iar chiotele de bucurie ale celorlalţi care marcau un real progres în clintirea capacului o distraseră şi mai mult. Se răsuci pe călcâie şi privi înapoi spre zidul îndepărtat, ridicând lanterna.

Un zid – pur şi simplu, nimic altceva.

Atunci ce anume îi sărise în ochi?…

Mucegaiul! Sau mai bine zis, lipsa lui.

De jur împrejurul ei, sub tălpi, pardoseala era acoperită cu mucegai alb; nici una dintre dalele de piatră nu scăpase de acesta. La fel şi pereţii, şi de o parte şi de cealaltă. Mucegaiul se extindea treptat spre tavan. Probabil că într-o zi toată încăperea va ajunge să fie acoperită.

Însă pe zidul din faţa ei nu era nici o pată de mucegai. Blocurile de piatră erau curate, cu un contur ascuţit, ca şi când ar fi fost construite în ziua aceea. Kitty întoarse capul spre ceilalţi.

— Hei! strigă ea.

— Asta e! Încă o opintire şi am reuşit, băieţi! Domnul Pennyfeather mai avea puţin şi începea să facă tumbe de bucurie. Văd un gol la colţ! Încă un efort şi vom fi primii care îl văd pe Gladstone, de când a fost înmormântat!

Nimeni nu o auzise pe Kitty; nimeni nu-i dădea nici cea mai mică atenţie.

Fata îşi îndreptă iarăşi privirea spre zidul îndepărtat. Acolo nu era pic de mucegai… Nu înţelegea. Poate că acele blocuri de piatră curate erau dintr-un alt fel de piatră?

Kitty înainta ca să atingă peretele, însă în acel moment se împiedică pe podeaua denivelată şi căzu în faţă. Ridică o mână ca să se sprijine de zid – şi căzu prin el.

O clipă mai târziu se prăbuşi la pământ, julindu-şi cumplit încheieturile mâinii şi genunchii. Scăpă lanterna din mână, care căzu lângă ea cu zgomot.

Kitty strânse din ochi de durere. Genunchiul îi zvâcnea tare şi simţea furnicături în degete de la impactul căzăturii. Însă senzaţia cea mai puternică pe care o resimţea era cea de nedumerire. Ce se întâmplase? Era sigură că se proptise de zid şi totuşi căzuse prin el, de parcă acesta nici n-ar fi existat.

Din spatele ei se auzi un scrâşnet înfiorător, urmat de o bubuitură puternică, apoi câteva urale de triumf şi, în acelaşi timp, de un strigăt de durere. Recunoscu vocea domnului Pennyfeather:

— Bravo, băieţi! Bună treabă! Nu te mai smiorcăi, Stanley, nu te-ai rănit grav! Adunaţi-vă, hai să ne uităm la el!

Izbutiseră să dea la o parte capacul. Trebuia să vadă şi ea asta. Înţepenită de durere, Kitty se sprijini pe palme şi genunchi, şi întinse mâna după lanternă. Se ridică în picioare şi, în acel moment, lumina lanternei ilumină puţin din spaţiul în care se afla.

Surprinzător, în ciuda experienţei acumulate de-a lungul acţiunilor lor „pe teren”, în ciuda tuturor acelor situaţii limită prin care trecuse, capcanelor sau demonilor întâlniţi şi morţilor prietenilor ei, şocul a ceea ce văzu acum o făcu să i se taie răsuflarea şi să înceapă să tremure din nou ca în urmă cu câţiva ani, când, copil fiind, se afla pe podul acela de fier. Pulsul îi zvâcnea în urechi, capul îi vuia. Auzi răsunând în încăpere un văicărit lung, ascuţit, pătrunzător, şi sări în lături înainte să-şi dea seama că ea îl scosese.

În spatele ei, chiotele de bucurie ce anunţau succesul celorlalţi amuţiră dintr-odată. Anne vorbi:

— Ce-a fost asta? Unde-i Kitty?

Kitty avea încă privirea aţintită înainte.

— Sunt aici, şopti ea.

— Kitty!

— Unde eşti?

— Fată răzgâiată! A urcat cumva pe scări? Nicholas, du-te şi uită-te!

— Kitty!

— Sunt aici, lângă voi! În colţul îndepărtat! Nu mă vedeţi? Fata nu putea ridica glasul; îşi simţea gâtul uscat. Sunt aici! Şi nu sunt singură…

Adevăratul capăt al încăperii nu era foarte departe de cel iluzoriu prin care trecuse, aproximativ la trei metri

distanţă faţă de locul unde stătea. Mucegaiului alb nu-i păsase de bariera falsă şi trecuse fix prin ea: îmbrăcase zidurile şi podeaua, şi tot ce se mai afla pe aceasta, şi lucea cu o strălucire bolnăvicioasă în lumina rece a lanternei. Însă, în ciuda stratului gros, ca o pătură, se puteau distinge nişte obiecte aranjate într-un şir ordonat, între ziduri, şi a căror natură era foarte clară. Erau şase cadavre, adunate laolaltă, unul lângă altul, cu capetele înspre Kitty şi picioarele îndreptate spre zidul opus al încăperii, cu mâinile lor osoase odihnindu-se liniştite pe piept. Închiderea ermetică a criptei împiedicase putrezirea cărnii pe de-a întregul, care, în schimb, se uscase cumva în jurul scheletelor, astfel încât craniile erau trase în jos de pielea din ce în ce mai strânsă, dându-le o expresie permanentă de teroare fără margini. Pielea în sine se înnegrise, ca lemnul învechit sau ca pielea tăbăcită. Ochii se zbârciseră cu totul. Cei şase erau toţi îmbrăcaţi în haine ciudate, costume de modă veche; iar în picioarele subţiri ca nişte beţe de acadea aveau ghete masive. Cutia toracică a unuia dintre ei avea o gaură vizibilă prin cămaşă. Părul le rămăsese exact ca în timpul vieţii; atârna în valuri din creştetele înspăimântătoare, ca nişte ierburi acvatice. Kitty observă că unul dintre bărbaţi avea un păr lung castaniu-auriu, frumos cârlionţat.

Tovarăşii ei continuau să strige tare după ea; neghiobia lor o uimea din cale-afară.

Cu un efort brusc, fata ieşi din şoc, se întoarse şi ţipă:

— Sunt aici!

Nick şi Anne erau în apropiere; auzindu-i vocea, întoarseră capul în direcţia ei, însă privirea le rămase nedumerită şi goală, trecând dincolo de Kitty, ca şi când fata n-ar fi fost acolo. Kitty mârâi exasperată şi păşi spre ei; mergând, simţea o senzaţie ciudată, înţepătoare, străbătându-i tot corpul.

Nick urlă. Anne scăpă lanterna din mână. Kitty le vorbi răspicat:

— Mai bine aţi veni să vedeţi asta! Pentru că nu primi nici o replică, fata întrebă supărată: Ce naiba aveţi?

Furia ei îl scoase pe Nick din transă:

— Ui… uită-te la tine! se bâlbâi băiatul. Eşti pe jumătate în zid, pe jumătate afară!

Kitty se privi în jos – într-adevăr, din partea lor, iluzia era destul de evidentă: burta, pieptul şi partea din faţă a pantofilor ei ieşeau din pietrele zidului, ca şi cum acesta trecuse efectiv prin ea. Fata simţea furnicături în corp, spre marginile unde atingea conturul magic.

— Nici măcar nu clipeşte! şopti Anne. N-am mai văzut până acum o Vrajă-Iluzie atât de puternică.

— Puteţi trece prin ea, zise sec Kitty. Sunt nişte chestii în spatele zidului.

— Comori? se interesă grăbit Nick.

— Nu!

În câteva clipe, restul grupului se apropie de zid şi, după un moment de ezitare, păşiră şi ei, unul câte unul prin falsul obstacol. Pietrele nici măcar nu se clintiră. De partea cealaltă, bariera era invizibilă.

Cei şase membri ai grupului priviră fix, într-o tăcere de mormânt, spre cadavre, pe care le luminau cu lanterna.

— Eu propun să ieşim acum, spuse Kitty.

— Ia uitaţi-vă la *părul lor,* şopti Stanley. Şi la unghiile lor. Ce *lungi* sunt!

— Stau întinşi ca nişte sardele pe o farfurie…

— Cum crezi că au…?

— Probabil sufocaţi…

— Vezi pieptul ăstuia – gaura aceea? Asta n-avea cum să se întâmple de la sine…

— N-avem de ce să ne îngrijorăm, vorbi domnul Pennyfeather apăsat, vrând să se liniştească pe el la fel de mult ca pe ceilalţi. Sunt foarte vechi! Uitaţi-vă ce culoare are pielea lor! Sunt practic mumificaţi!

— Crezi că sunt de pe timpul lui Gladstone? întrebă Nick.

— Fără îndoială! Croiala hainelor ne indică asta! Moda

sfârşitului de secol al XIX-lea!

— Totuşi, şase persoane... Câte una pentru fiecare dintre noi...

— Taci din gură, Fred!

— Dar de ce să fie oare...?

— Cine ştie, poate să fi fost vreun fel de sacrificiu...?

— Auziţi domnule Pennyfeather, chiar trebuie să...

— Nu, dar de ce să-i ascundă? Nu înţeleg!

— Atunci să fie hoţi de morminte? Îngropaţi de vii, drept pedeapsă.

— *Chiar* trebuie să plecăm!

— Cel mai probabil! Dar te întreb din nou, de ce să-i ascundă? Şi cine oare a făcut asta? Ş-apoi, cum rămâne cu Molima? Asta nu înţeleg! Dacă au declanşat-o...

— Domnule Pennyfeather! Kitty bătu cu piciorul în pământ şi ţipă, zgomotul răsunând în toată încăperea. Discuţia se întrerupse brusc. Simţind că se îneacă, fata se forţase să elibereze cuvintele din gât: Este ceva aici despre care nu ştim nimic. Un fel de capcană. Ar fi indicat să uităm de comoară şi să plecăm imediat!

— Dar scheletele astea sunt *vechi,* spuse Stanley, adoptând tonul decisiv al domnului Pennyfeather. Linişteşte-te, fetiţo!

— Nu mă lua *pe mine* de sus, prăpădit mic ce eşti!

— Sunt de acord cu Kitty, interveni Anne.

— Dar *dragele* mele – domnul Pennyfeather îşi aşeză o mână pe umărul lui Kitty şi o linişti cu o voioşie forţată în glas – este, într-adevăr, foarte neplăcut, vă dau dreptate, dar nu e cazul să exagerăm! Indiferent cum au murit aceşti bieţi oameni, au fost aşezaţi aici cu mulţi ani în urmă – probabil pe vremea când mormântul mai era încă deschis. De aceea, zidul care îi ascunde nu are deloc mucegai pe el, vedeţi? Pentru că mucegaiul s-a extins după aceea. Zidurile erau noi şi curate când oamenii aceştia şi-au găsit sfârşitul, spuse bătrânul arătând cu bastonul în direcţia cadavrelor. Ia gândiţi-vă! Băieţii ăştia zăceau aici *dinainte* ca mormântul să fie sigilat – altfel

Molima s-ar fi declanşat în momentul când au intrat! Ceea ce nu s-a întâmplat – pentru că noi tocmai am văzut-o şi am făcut-o să se împrăştie!

Cuvintele sale stârniră un ecou mut în rândul grupului; aprobară toţi dând din cap sau mormăind. Însă Kitty scutură din cap:

— Avem în faţa ochilor şase oameni morţi, care ne avertizează că e un pericol, zise ea. Am fi nebuni să-i ignorăm.

— Ha! Sunt *vechi!* După tonul liniştit din vocea lui Fred, se părea că abia atunci înţelesese implicaţiile acestei expresii. Oase vechi! Băiatul întinse o gheată şi înghionti în derâdere craniul cel mai apropiat; acesta se rostogoli într-o parte, desprinzându-se de trunchi, şi se opri ceva mai încolo, pe dalele de piatră, cu un sunet uşor ca zornăitul de ceramică.

— Trebuie să înveţi, Kitty dragă, să nu mai fii atât de emotivă! spuse domnul Pennyfeather, scoţând din buzunar o batistă cu care îşi şterse fruntea. Am deschis deja sarcofagul diavolului bătrân şi n-am fost înghiţiţi de pământ. Vino şi te uită, fetiţo: nu l-ai văzut încă! Are un cearşaf de mătase întins frumos pe capac – el singur trebuie să valoreze o avere. Cinci minute, Kitty! N-avem nevoie decât de cinci minute ca să ridicăm acel cearşaf şi să punem mâna pe geantă şi pe globul de cristal. Nu o să-i deranjăm prea mult somnul de veci lui Gladstone.

Kitty nu spuse nimic; se întoarse şi trecu apoi cu paşi ţanţoşi prin bariera falsă şi, mai departe, spre capătul încăperii. Nu îndrăznea să vorbească, pentru a nu arăta cât era de nervoasă. Era furioasă pe ea – pentru propria slăbiciune şi frică inexplicabilă –, dar şi pe conducătorul grupului lor. Vorbele lui sunaseră prea simplu; superficiale şi spuse parcă la repezeală. Însă nu era obişnuită să-l înfrunte şi să se opună direct voinţei lui; în plus, ştia că restul grupului era de acord cu el.

Bocănitul bastonului domnului Pennyfeather se auzi apropiindu-se în spatele ei. Bătrânul gâfâia uşor.

— Sper, dragă Kitty, că îmi vei face onoarea de a lua globul de cristal, la tine în geantă! Vezi, am încredere în tine, ţi-l încredinţez cu totul de fapt! Ne vom ţine cu toţii firea încă cinci minute, după care vom părăsi pentru totdeauna locul ăsta blestemat! Apropiaţi-vă şi pregătiţi-vă rucsacurile! Comorile ne aşteaptă!

Capacul sarcofagului rămăsese acolo unde căzuse, proptit între mormânt şi podea. O bucată dintr-un colţ se spărsese la impact şi ceva sărise la distanţă, pe dalele cu mucegai. Pe podea, una dintre lanternele abandonate lumina veselă, însă nici una dintre celelalte surse de lumină nu fusese direcţionată în sus, spre interiorul negru şi găunos al mormântului. Domnul Pennyfeather se postă la unul din capetele sarcofagului, îşi sprijini de piatră bastonul şi se prinse cu o mână de marginea de marmură. Le zâmbi tuturor şi, îndoindu-şi degetele de la mâna liberă, zise:

— Frederick, Nicholas, ţineţi lanternele sus, să bată pe deasupra! Aş vrea să văd exact pe ce pun mâna!

Stanley chicoti nervos.

Kitty privi în fugă spre colţul îndepărtat al încăperii. Prin întuneric, abia zărea conturul zidului fals, ghicind secretul înspăimântător ascuns în spatele lui. Trase adânc aer în piept. De ce? Nu înţelegea…

Fata întoarse iar privirea spre sarcofag. Domnul Pennyfeather se întinse, apucă ceva şi trase.

31
Kitty

Vălul de mătase fu ridicat de pe sarcofag aproape fără zgomot, într-un murmur slab de şoapte; un nor delicat de praf maroniu erupse ca nişte spori dintr-o ciupercă ruptă. Praful se roti în lumina lanternelor dispuse în cerc, apoi, treptat, se aşeză. Domnul Pennyfeather strânse giulgiul şi îl aşeză cu grijă pe bordura de marmură; abia după aceea se aplecă şi privi înăuntru.

— Lasă mai în jos lumina, şopti el.

Nick se conformă; cu toţii îşi lungiră gâturile şi priviră pe deasupra. Bătrânul exclamă:

— Ooo!…

Oftatul lui fusese ca al unui gurmand care se aşează la masă, cu farfuria plină de mâncare în faţa lui, şi care ştie că recompensa este aproape. Un cor de înfiorări şi strigăte blânde răsunară ca un ecou după el. Chiar şi Kitty uită pe moment de îndoielile pe care le avea.

Fiecare dintre ei ştia respectivul chip ca şi când ar fi fost al lor. Era o piesă centrală a vieţii în Londra, o prezenţă de care nu puteai scăpa în nici un loc public. Îi văzuseră imaginea de mii de ori: statui, monumente comemorative, încrustaţii pe zidurile de pe laturile străzii. Era inscripţionat în relief pe manualele şcolare, pe formularele guvernamentale, pe postere şi pancarte ridicate pe nişte suporturi înalte, în fiecare piaţă. Acelaşi chip privea în jos, inspirând un aer de comandă austeră, de pe jumătate dintre soclurile aflate în scuarurile oraşului; sau se uita în sus la ei, de pe desenele bancnotelor mototolite pe care le scoteau din buzunare. În toată agitaţia şi goana vieţii lor ocupate, cu toate speranţele şi grijile lor zilnice, chipul lui Gladstone era un tovarăş constant, care le supraveghea micile lor

existenţe.

Aici, în mormânt, grupul îi privi masca mortuară cu un fior de recunoaştere. Era probabil confecţionată dintr-o foiţă subţire de aur, filigranată; o mască mortuară potrivită pentru un fondator de imperiu. Când cadavrul nici măcar nu se răcise bine, meşteşugari pricepuţi îi luaseră mulajul şi turnaseră înăuntru metal lichid. La înmormântare, masca îi fusese din nou aşezată pe faţă, o imagine nemuritoare care avea să privească pentru totdeauna în întuneric, în vreme ce sub ea carnea dispărea. Era chipul unui bătrân: nas coroiat, buze subţiri, obraji supţi şi brăzdaţi de o mie de riduri – dublura imprimată în aur copiindu-i chiar şi favoriţii. În dreptul ochilor, metalul se afunda bine în orbite, dar în locul pupilelor erau două găuri negre, aţintite parcă spre veşnicie. Celor din grup, care fixau respectivul chip cu gura întredeschisă, li se părea că văd faţa unui împărat din timpuri de demult învăluit în puterea sa teribilă. De jur împrejurul măştii era o pernă de păr alb.

Mortul zăcea ordonat, într-o postură destul de asemănătoare cu cea a cadavrelor din camera secretă, cu mâinile încleştate pe burtă. Degetele erau numai piele şi oase.

Purta un costum negru, cu nasturi încheiaţi, destul de umplut deasupra coastelor, dar atârnând neplăcut în celelalte părţi. Ici-colo, viermi şi paraziţi harnici începuseră procesul de putrefacţie în material, şi mici petice albe se vedeau prin el. Pantofii erau mici, negri şi înguşti, materialul obişnuit de piele neagră având un aspect învechit, acoperit cu un strat gros de praf.

Corpul se odihnea pe nişte perne roşii de satin, pe un fel de etajeră înaltă, care ocupa cam jumătate din lăţimea sarcofagului. În vreme ce ochii lui Kitty zăboveau pe masca de aur, ai celorlalţi se abăteau acum spre raftul de mai jos.

— Priviţi ce strălucire! exclamă Anne pe nerăsuflate. Este incredibil!

— Ar trebui să luăm *tot!* spuse Stanley, rânjind stupid. N-am mai văzut până acum o aură ca asta. *Ceva* de aici este foarte puternic; de fapt, toate au putere, până şi pelerina!

Pe genunchii mortului stătea frumos împăturit un material negru cu mov, peste care trona o broşa mică din aur.

— Pelerina de Stat! şopti domnul Pennyfeather. Prietenul şi binefăcătorul nostru o vrea şi o s-o primească! Uitaţi-vă la restul lucrurilor…

Acestea erau aşezate laolaltă, unele peste altele, pe raftul de; mai jos: minunăţiile de bunuri mortuare după care veniseră. Era un morman de obiecte aurite – statuete micuţe modelate în formă de animale, cutii cu diferite incrustaţii, săbii şi pumnale bătute în pietre preţioase, nişte globuri negre din onix, un craniu mic, triunghiular, al cine ştie cărui animal, câteva pergamente sigilate. Sus, lângă cap, era ceva mic, de formă rotunjită, acoperit cu o pânză neagră, acum pudrată cu praf – probabil globul de cristal profetic. La picioare, între o sticluţă închisă cu un dop şi un potir închis la culoare, din aliaj de cositor, se zărea o punguţă din satin într-un vas de sticlă. Alături de aceasta era o geantă mică neagră, închisă cu o cataramă din bronz. Pe toată lungimea sarcofagului, chiar pe lângă cadavru, era întinsă o sabie ceremonială, împreună cu un toiag din lemn negru, simplu şi fără nici un fel de ornamente în afară de vârful cioplit cu o pentagramă închisă într-un cerc.

Chiar şi fără să aibă capacităţile paranormale ale celorlalţi, Kitty simţea puterea ce emana din acest ansamblu. Forţa obiectelor practic vibra în aer.

Domnul Pennyfeather încercă să-şi vină în fire, scuturându-se.

— Bun, să trecem la fapte! Deschideţi rucsacurile şi fiţi pregătiţi! Luăm totul! Bătrânul se uită grăbit la ceasul de la mână şi anunţă: E aproape ora unu! Am pierdut deja prea mult timp! Anne, tu eşti prima!

Bătrânul se aplecă peste marginea sarcofagului, întinse mâna înăuntru şi apucă obiectele cu ambele mâini.

— Poftim! Astea sunt egiptene, dacă nu mă înşel… Uite punguţa!… Ai grijă cu ea, femeie! Geanta e plină? Bun, Stanley, treci în locul ei.

În vreme ce sarcofagul era prădat de bunuri, Kitty stătea undeva mai la distanţă, cu rucsacul desfăcut şi braţele lăsate moi pe lângă corp. Simţi că o cuprinde aceeaşi nelinişte ca atunci când descoperise cadavrele. Fata privea întruna ba spre zidul fals, ba spre scările de la intrare, simţind cum o furnică pielea de teama a tot felul de închipuiri. Pe lângă spaimă, resimţea şi un regret din ce în ce mai adânc faţă de activitatea lor nocturnă. Până în acel moment, idealurile ei – dorinţa de a-i învinge pe magicieni şi de a reda conducerea ţării în mâinile oamenilor de rând – nu păruseră niciodată a fi atât de diferite de cele ale grupului domnului Pennyfeather, realitate ce-i apărea acum grotescă. Lăcomia evidentă a tovarăşilor ei, strigătele lor, faţa roşie, unsuroasă a domnului Pennyfeather, clinchetele slabe ale obiectelor de preţ care dispăreau în gentile întinse – toate o dezgustară dintr-odată. Rezistenţa nu era decât o bandă de hoţi şi jefuitori de morminte, iar ea era unul dintre membrii ei.

— Kitty! Vino încoace!

Stanley şi Nick îşi umpluseră rucsacurile şi se dădură la o parte. Era rândul ei. Kitty se apropie. De data asta, domnul Pennyfeather se aplecă şi mai mult în sicriu, intrând până la umeri, cu capul înainte. Se ridică repejor, îi întinse fetei o mică urnă funerară şi un vas cu capac, decorat cu un cap de şarpe, apoi se afundă din nou.

— Uite!… Vocea lui răsuna ciudat în mormânt. Ia pelerina… şi toiagul! Amândouă sunt pentru binefăcătorul domnului Hopkins, care ne-a – uuf! – îndrumat aşa de bine. Nu mai reuşesc să apuc celelalte piese din partea asta; Stanley, te ocupi tu, te rog?

Kitty luă toiagul şi îndesă pelerina în rucsac, constatând cu o uşoară silă că este rece şi puţin alunecoasă. Fata îl văzu pe Stanley cum se ridică peste marginea sarcofagului şi se apleacă apoi cu trunchiul înainte, vrând să ajungă cu mâinile pe fundul sicriului, în vreme ce picioarele îi atârnau caraghios prin aer. La capătul celălalt, domnul Pennyfeather se sprijini de zid şi-şi şterse fruntea. Cu răsuflarea întretăiată, adăugă:

— Au mai rămas doar câteva lucruri, după care vom… Of, al naibii băiat! *De ce* nu poate fi mai atent?

Probabil dintr-un exces de entuziasm, Stanley alunecase cu totul în sarcofag, lăsând lanterna să cadă pe podea. Urmă o bufnitură. Domnul Pennyfeather îl apostrofă:

— Copil prost! Dacă ai spart ceva… zise acesta venind mai aproape ca să privească înăuntru, dar nereuşind să distingă nimic în bezna aceea. Dinăuntru se auzeau nişte foşnete, precum şi nişte zgomote ca de mişcări necontrolate. Bătrânul continuă: Ridică-te cu grijă! Să nu spargi globul de cristal!

Kitty recuperă lanterna din locul în care căzuse, pe dalele de piatră, bombănind ca pentru sine de neghiobia lui Stanley. Acesta se comporta mereu ca un nerod, dar întâmplarea de acum parcă le întrecea pe toate. Fata se căţără pe capacul sfărâmat ca să ţină lanterna deasupra sarcofagului, dar sări înapoi şocată când, brusc, deasupra marginii se ivi cu o iuţeală nemaipomenită capul lui Stanley. Cagula îi căzuse peste faţă, acoperind-o în întregime.

— Uups! exclamă el cu voce piţigăiată, enervantă. Ce *neîndemânatic* sunt! Pe Kitty o apucă furia.

— Ce-ţi veni să mă sperii aşa? Aici nu-i de joacă!

— Grăbeşte-te, Stanley! spuse domnul Pennyfeather.

— Mii de scuze! Îmi pare aşa de rău!

Însă Stanley nu prea dădea impresia că regretă ceva. Nu-şi aranja cagula pe cap şi nici nu ieşi din mormânt.

Starea de spirit a domnului Pennyfeather se înrăutăţi

surprinzător.

— Pun bastonul pe tine, băiete, urlă el, dacă nu te mişti odată!

— Să mă mişc? A, pot să fac asta!

Zicând acestea, capul lui Stanley începu să se zgâlţâie fără sens înainte şi înapoi, pe un ritm parcă numai de el auzit. După care, spre stupefacţia lui Kitty, dispăru în interiorul sicriului, zăbovi o clipă şi ieşi iarăşi la iveală cu un chicotit. Această mişcare părea să-i ofere o satisfacţie copilărească lui Stanley, pentru că o repetă, însoţind-o cu chiote şi ţipete pe măsură.

— Acum mă vedeţi, anunţă el, cu vocea uşor înăbuşită sub cagulă, acum nu mă mai vedeţi!

— Băiatul a înnebunit, comentă domnul Pennyfeather.

— Ieşi afară *acum,* Stanley! spuse Kitty pe un ton poruncitor. Brusc, inima începuse să-i bată mai repede.

— A, Stanley sunt? întrebă capul. Stanley… Mm, îmi convine! E un nume britanic onest şi bun. Domnul G. ar fi fost de acord! Fred venise lângă Kitty între timp.

— Hei, o atenţiona acesta, cu destul de multă ezitare în glas şi purtare. Cum de i s-a schimbat vocea?

Capul stătu locului dintr-odată, apoi se înălţă cochet într-o parte şi vorbi:

— Ei, *asta-i* întrebarea! Oare poate să răspundă cineva?

Kitty se trase încet un pas în spate. Fred avea dreptate. Glasul nu mai părea a fi al lui Stanley, dacă fusese de fapt vreodată al lui. Vorbi din nou:

— O, nu încerca să pleci, fetiţă! Capul se smucea cu putere înainte şi înapoi. Că o să fie mai rău! Ia să te vedem!

Nişte degete de schelet, ieşite dintr-o mânecă neagră rufoasă se înălţară din sarcofag. Capul se înclină pe o parte. Cu grijă infinită, degetele îndepărtară cagula de pe faţă şi o ridicară pe creştet uşor pieziş. Vocea se auzi din nou:

— Aşa-i mai bine! Acum putem să ne vedem clar unii

pe alţii. De sub cagulă, o faţă care nu era a lui Stanley lucea cu o scânteiere de aur. De jur împrejurul ei se vedea un nor de păr alb.

Anne urlă pe neaşteptate şi alergă spre scară. Capul tresări surprins.

— Ce obrăznicătură! Nici măcar nu am făcut prezentările! Cu o mişcare bruscă a încheieturii mâinii osoase, ceva fu săltat din sarcofag şi azvârlit în faţă, prin aer. Globul de cristal ateriza cu o trosnitură la picioarele scării, rostogolindu-se chiar în calea lui Anne. Aceasta ţipă şi se prăbuşi pe podea.

Toţi cei din grup urmăriseră cu privirea traiectoria globului şi îl văzură aterizând. Acum toată lumea se întoarse încet cu faţa spre sarcofagul din care ceva se pregătea să se ridice în picioare, cu mişcări ţepene, ciudate şi scrâşnet de oase. În cele din urmă se înălţă, învăluit în întuneric, scuturându-şi praful de pe haine şi ţâţâind ca o bătrână năzuroasă:

— Ia te uită ce mizerie! Domnul G. ar înnebuni de supărare, iar viermii au făcut *prăpăd* în indispensabilii săi! Sunt nişte găuri tocmai unde nu te bate soarele.

Se aplecă brusc şi întinse un braţ, apucând cu nişte falange lungi una din lanternele căzute lângă sarcofag, pe care o ţinu în sus ca un paznic, urmărind în parte fiecare chip îngrozit din faţa lui. Vertebrele de la gât scârţâiau, în timp ce craniul din spatele măştii se mişca, iar masca mortuară din aur licărea stins în mijlocul acelui halo de păr alb, lung.

Continuă:

— Aşadar!

Vocea dindărătul măştii nu avea un ton constant. La fiecare silabă se modifica, mai întâi suna ascuţită ca de copil, apoi groasă şi răguşită; întâi de bărbat, apoi de femeie, după care mârâia ca o fiară sălbatică. Fie vorbitorul nu se hotăra cum sună mai bine, fie îl încânta variaţia. Vorbi iarăşi:

— Aşadar, *iată-vă!* Cinci suflete singuratice, aflate în

adâncul pământului, fără un loc sigur spre care să fugiţi. Vă întreb, rogu-vă, care sunt numele voastre?

Kitty, Fred şi Nick stăteau neclintiţi la jumătatea distanţei până la grilajul de metal. Domnul Pennyfeather era şi mai în spate, îngrămădindu-se în zidul de sub raft. Anne era cea mai aproape de trepte, dar zăcea întinsă, suspinând încetişor. Nici unul dintre ei nu reuşea să capete glas.

Masca de aur se înclină într-o parte.

— Ei, haideţi! Încerc să fiu prietenos! Ceea ce consider că e din cale afară de cumsecade din partea mea, în condiţiile în care mai devreme m-am trezit că un mocofan lacom cu o cagulă imensă pe cap a dat iama în bunurile mele. Şi ce-i mai rău chiar – uitaţi-vă la rosătura de pe costumul de înmormântare! – el a făcut-o tot zvârcolind din picioare. Ce ţi-e şi cu tinerii din ziua de azi, zău aşa! Că veni vorba, în ce an suntem? Tu! Fata! Cea care nu se smiorcăie! Vorbeşte!

Buzele lui Kitty erau aşa de uscate că abia putu să rostească anul. Masca de aur dădu afirmativ din cap.

— Mă gândeam eu că a trecut mult timp! De ce? Aţi spune că din cauza plictiselii. Da, şi aţi avea dreptate! Dar şi din cauza durerii! O, nu m-aţi crede cât e de dureros! E atât de greu, că abia reuşesc să mă concentrez în toată agonia şi singurătatea asta, şi în zgomotul viermilor care rod în întuneric. Pe un individ mai slab din fire l-ar fi înnebunit! Dar nu şi pe mine! Am rezolvat problema durerii cu ani în urmă, iar cu restul… M-am învăţat să le îndur. Şi acum, cu un pic de lumină şi niscaiva persoane cu care pot lega o conversaţie, pot chiar să vă spun că mă simt *bine!* Scheletul pocni din falange şi se legănă dintr-o parte într-alta, apoi reluă: Sunt un pic cam înţepenit – nici nu-i de mirare, dacă nu mai am deloc tendoane –, dar asta o să treacă. Toate oasele sunt aici, poziţionate corect? Am verificat, da! Şi toate bunurile? O, nu… Vocea deveni meditativă. Nişte şoricei au venit şi le-au furat! *Şoricei* obraznici… Să-i

prinzi de coadă şi să le smulgi mustăţile!

Încet, Kitty îşi băgase mâna în rucsac, pe sub pelerină şi alte obiecte ca să localizeze sfera elementală. Acum, în sfârşit, o ţinea strâns în palma umezită. Lângă ea, îl simţi pe Fred că face acelaşi lucru, dar cu ceva mai puţină precizie; fata se temu că foşnetele mişcărilor lui vor fi în curând sesizate, aşa că vorbi, mai mult ca să distragă atenţia, decât să obţină efectiv un rezultat:

— Vă rog, Sire, domnule Gladstone, se poticni ea, avem toate bunurile dumneavoastră la noi şi am fi bucuroşi să vi le înapoiem exact în starea în care erau!

Cu un scârţâit neplăcut, craniul se roti la 180 de grade pe vertebrele sale ca să privească în urma lui. Nevăzând nimic, ridică din umeri a mirare şi se roti înapoi.

— Cui i te adresezi, fetiţo? întrebă scheletul. *Mie?*

— A... da! Mă gândeam...

— Mie îmi spui domnul Gladstone? Eşti nebună sau proastă ca o gâscă?

— Păi...

— Uită-te la mâna asta! Cele cinci falange fură ţinute în lumina lanternei şi rotite pe încheietura osoasă. Uită-te la pelvisul ăsta şi la coastele din cutia toracică!

În fiecare caz amintit, degetele scheletice dădeau la o parte materialul de îmbrăcăminte putrezit ca să ofere vederii oasele galbene de dedesubt. Preţ de o secundă, masca aurită fu ridicată uşor şi Kitty surprinse în fugă imaginea craniului cu dinţii rânjiţi şi orbitele goale. Vocea continuă:

— Spune-mi sincer, fetiţă, ţi se pare că domnul Gladstone mai e viu?

— Ă... nu prea!

— *„Nu prea”...* Răspunsul e: NU! Nu, nu mai e! De ce mă-ntrebi? Pentru că e mort! E mort de o sută zece ani şi putrezeşte în mormântul lui. „Nu prea.” Ce fel de răspuns e ăsta? Fetiţă, chiar sunteţi nişte tăntălăi, tu şi prietenii tăi! Apropo... Scheletul întinse falanga degetului arătător spre placa de bronz de pe latura sarcofagului. Nu ştii să

citeşti?

Kitty scutură din cap. Scheletul îşi lovi fruntea cu degetele osoase, în semn de surprindere:

— Nu ştie să citească sumeriană şi vine să scotocească în mormântul lui Gladstone! Deci n-aţi dat de partea în care se spune „lăsaţi corpul Liderului Glorios să se odihnească în pace”? ‘

— Nu, n-am ştiut! Ne pare foarte rău.

— Şi nici de pasajele care pomenesc de „paznicul etern”, de „răzbunarea cruntă” sau de „nu se acceptă scuzele”?

— Nu, chiar deloc!

Cu coada ochiului, Kitty îl văzu pe Fred lăsând ceva mai jos rucsacul, având mâna dreaptă ascunsă în el. Băiatul era pregătit acum.

— Ei, atunci ce pretenţii să mai ai? Drept răspuns la atâta ignoranţă, în cazul de faţă v-aşteaptă o moarte sigură. Şi primul grup a implorat iertare. Să-i fi văzut cum cădeau în genunchi şi strigau: „Îndurare!” în gura mare. Sunt cei de colo! Scheletul îndreptă falanga degetului mare înspre zidul fals. Ce să spun, fuseseră foarte nerăbdători! Au venit la câteva săptămâni după înmormântare. Unul era secretarul personal al domnului G., dacă îmi amintesc eu bine, un personaj foarte loial; făcuse rost de o copie a cheii şi prin nu ştiu ce metodă blocase Molima. I-am ascuns doar ca să ţin curat şi, dacă sunteţi cuminţi, o să fac la fel şi cu voi. Staţi aşa!

Scheletul smuci un crac de pantalon înţepenit peste marginea sarcofagului. Kitty şi Fred se priviră repede în ochi, scoaseră la unison sferele elementale din rucsacuri şi le aruncară spre schelet. Acesta ridică o mână într-un gest de ofensare; ceva invizibil bloca atacul sferelor, care căzură greu pe podea, unde, în loc să explodeze, se dizolvară cu nişte scâncete moi, patetice, lăsând în urma lor, pe dalele de piatră, doar două mici pete negre. Cu reproş în glas, scheletul vorbi din nou:

— Efectiv, *nu accept* să se facă mizerie aici! În vremea

domnului Gladstone, oaspeţii erau ceva mai respectuoşi.

Domnul Pennyfeather scoase din rucsacul său un disc de argint şi, sprijinindu-se în baston, îl aruncă dintr-o parte în schelet. Discul tăie antebraţul costumului prăfuit şi rămase înfipt în os. Vocea din spatele măştii de aur scoase un zbierat ascuţit:

— Esenţa mea! Am simţit asta! Chiar nu suport argintul! Ia să vedem cum îţi place să fii atacat direct, moşule!

Un trăsnet verde-deschis izbucni de sub mască şi ţâşni înspre pieptul domnului Pennyfeather, izbindu-l tare cu spatele în zid. Acesta se prăbuşi la podea. Scheletul mârâi satisfăcut şi se întoarse spre ceilalţi:

— Asta o să-l înveţe minte!

Însă Fred acţionă din nou, începând să scoată din tot felul de buzunare secrete mai multe discuri de argint, aruncându-le unul după altul în aceeaşi fracţiune de secundă. Scheletul se feri de primul aplecându-şi capul, sări peste al doilea, iar al treilea îi scurtă o şuviţă din părul lung, neted şi gri. Între timp, izbutise să iasă din sarcofag şi părea că îşi redescoperise puterea de mişcare; cu fiecare pas şi săritură devenea din ce în ce mai vioi, încât conturul lui se estompa în întuneric:

— Asta-i distractiv, strigă el, pe când se ghemuia şi făcea piruete. Serios, băieţi, vă rămân dator!

Rezerva de proiectile a lui Fred părea inepuizabilă; băiatul continuă să întreţină atacul, în vreme ce Nick, Anne şi Kitty se retrăgeau cu paşi constanţi spre scări. Dintr-odată, un alt fulger verde izbucni şi îl lovi pe Fred peste picioare, doborându-l la pământ, într-o clipă, băiatul se ridică din nou, puţin nesigur şi încruntat de durere, dar cât se poate de viu.

Scheletul se opri surprins:

— Hopa! Rezistenţă naturală! Respinge magia! N-am mai întâlnit asta de când am fost în Praga! Vorbea lovindu-şi gura de aur cu una dintre falange: Ce să fac? Mă întreb. Stai să mă gândesc! … Aha! Cu un salt ajunse

lângă sarcofag şi începu să cotrobăie înăuntru. Dă-te la o parte, Stanley! Trebuie să iau... Da! M-am gândit bine! Mâna scheletică reapăru la suprafaţă ţinând sabia ceremonială. Cu asta nu mai e vorba deloc despre magie. E pur şi simplu un metru de oţel dur imperial. Crezi că poţi respinge şi asta, domnule cu faţa plină de coşuri? Vom vedea!

Scheletul flutură sabia deasupra capului şi păşi ţanţoş înainte. Fred luă poziţie de apărare. Îşi scoase briceagul mare din haină şi îi scoase lama, apăsând pe teacă.

Kitty ajunse în dreptul grilajului de metal şi se opri nehotărâtă la baza scărilor. Nick şi Anne dispăruseră deja pe trepte în sus; fata le auzea paşii, urcând nebuneşte. Întoarse privirea spre domnul Pennyfeather, a cărui rezistenţă îl ajutase să scape nevătămat până acum. Bătrânul venea târâş în patru labe spre ea. Fără să ia seama la ce îi dicta instinctul să facă, adică să fugă cât mai repede de acolo şi să nu mai privească înapoi, fata se avântă în adâncul criptei, îl prinse pe domnul Pennyfeather de umeri şi încercă din răsputeri să-l tragă spre scări.

În spatele ei îl auzi pe Fred mârâind de furie. Apoi se auzi un şuierat, urmat de un mic impact.

Kitty îl târî mai departe pe domnul Pennyfeather, cu o forţă de care nu se credea în stare.

Trecu dincolo de grilaj şi urcă câteva trepte. Reuşise să-l ridice în picioare pe bătrân; acesta continua să ţină într-o mână bastonul, iar cu cealaltă se agăţase bine de haina lui Kitty. Respira repede, superficial şi îl durea în piept. Nu putea vorbi. Nici unul dintre ei nu mai avea vreo lanternă, aşa încât urcară într-o beznă deplină. Kitty se susţinea pe toiagul luat din sicriu, cu care bâjbâia să ghicească fiecare treaptă.

De undeva din urmă, cumva de sub ei, o voce strigă:

— Iu-hu! E cineva acolo? Şoriceii au luat-o la sănătoasa în hrubă! Câţi şoricei? Unu... doi! Vai, dragă, şi unul dintre ei e şchiop!

Faţa lui Kitty era acoperită de pânze de păianjen. Răsuflarea domnului Pennyfeather începuse să semene cu un plânset gâfâit. Vocea imploră:

— Nu vreţi să veniţi jos la mine? Mă simt singur! Nici unul dintre prietenii voştri nu vrea să mai vorbească cu mine.

Fata simţi chipul domnului Pennyfeather apropiindu-i-se de ureche.

— Tre-tre-buie… să mă… odihnesc!

— Nu! Mergeţi în continuare!

— Nu pot!

— Dacă nu vreţi să coborâţi, atunci o să urc eu… Trebuie să urc! Dedesubt, în adâncul criptei, grilajul de metal scârţâi.

— *Haideţi!*

Un pas. Şi încă unul. Fata nu-şi mai amintea câte trepte sunt, în orice caz le pierduse şirul. Era sigură că aproape ajunseseră sus, dar domnul Pennyfeather o încetinea; o ţinea pe loc, atârnând greu ca un om mort Kitty şopti:

— Vă rog, o ultimă sforţare!

Însă acesta se oprise deja; fata îl simţi încovoindu-se pe treptele de lângă ea, inspirând adânc, cu răsuflarea tăiată. În zadar îl trăgea ea de braţ, încercând disperată să obţină o reacţie din partea lui.

— Îmi pare rău, Kitty!…

Fata renunţă; se lipi cu spatele de treptele în spirală, scoase briceagul de la brâu şi aşteptă.

Un foşnet de haine. Un zăngănit în întuneric. Kitty întinse în faţă cuţitul. Linişte.

După care sesiză o mişcare rapidă şi, cu un singur ţipăt scurt, sufocat, domnul Pennyfeather fu tras în întuneric. Într-o secundă dispăruse, şi acum fata auzea un zgomot care se îndepărta de ea: ceva greu era târât în jos pe scări, bum! bum! bum!

Kitty rămase încremenită vreo cinci secunde; după care urcă în goană scările, trecând nepăsătoare prin

rândurile de pânze de păianjen rupte, izbindu-se de câteva ori în zid sau împiedicându-se pe treptele inegale; în sfârşit, ghici în faţa ochilor un dreptunghi de lumină cenuşie şi se pomeni ieşind în naosul aerisit şi slab luminat, acolo unde luminile de pe stradă sclipeau în ferestre, iar statuile magicienilor priveau în jos, implacabil la neputinţa şi disperarea ei.

Fata fugi de-a lungul transeptului, evită milimetric câteva piedestaluri, însă lovi din plin un rând de scaune de lemn, iar zgomotul iscat de acestea la căzătură răsună înfundat în sala imensă. Trecu de un stâlp uriaş, apoi de un altul, încetini şi, simţind că s-a îndepărtat destul de mult acum de intrarea în mormânt, îşi îngădui să plângă înăbuşit.

Abia atunci îşi dădu seama că ar fi putut să răsucească cheia în broască.

— Kitty! se auzi o voce slabă în întuneric.

Inima lui Kitty începu să-i bată tare în piept; ţinând cuţitul întins în faţă, fata se dădu înapoi. Glasul se auzi din nou:

— Kitty, eu sunt! Zări un fascicul subţire de lumină de la stiloul-lanternă, şi faţa palidă a lui Anne, cu ochii ei cenuşii. Femeia stătea ghemuită în spatele unei strane mari de lemn.

— Trebuie să ieşim! se auzi spartă vocea lui Kitty. Încotro este uşa?

— Unde-s Fred şi domnul Pennyfeather?

— Încotro e uşa, Annie? Ţi-aminteşti?

— Nu! Adică, cred că pe acolo, parcă! E aşa de greu să-ţi dai seama pe întuneric, dar…

— Haide, atunci! Stinge lanterna deocamdată!

Kitty porni iarăşi în fugă, Anne se strădui să o urmeze, însă mai mult se împiedica. În primele ei momente de panică, Kitty alergase pur şi simplu, fără să se mai gândească, fără să urmărească o direcţie anume. Cu siguranţă, asta se întâmplase şi din cauza întunericului cu miros greu din subteran, care îi amorţise mintea,

împiedicând-o să mai gândească limpede. Însă acum, deşi era într-un mediu încă întunecat şi mucegăit, măcar aerul era proaspăt – lucru care o ajuta să-şi dea seama de ce e în jur şi să ştie încotro să se orienteze. Undeva, la înălţime, distingea un şir de ferestre slab luminate: erau încă în naos, pe partea opusă uşii dinspre curtea interioară. Se opri, oferindu-i ocazia lui Anne s-o ajungă.

— E chiar vizavi de noi, şopti ea şuierător. Mergi cu băgare de seamă!

— Unde-s…?

— Nu întreba!

Femeia mai înainta câţiva paşi.

— Dar Nick?

— A plecat! Nu l-am văzut… Kitty înjură în sinea ei. N-are importanţă!

— Kitty, mi-am scăpat rucsacul!

— Păi, ce mai contează acum, nu? Doar am pierdut totul! Chiar când spunea aceste cuvinte, îşi dădu brusc seama că încă mai ţinea în mâna stângă toiagul magicianului. Faptul în sine o surprinse într-un fel; cât timp alergase nu realizase că îl mai are. Rucsacul cu pelerina şi celelalte obiecte preţioase îl pierduse undeva pe scări.

— Ce-a fost asta?

Înlemniră amândouă, în mijlocul naosului pustiu şi întunecat.

— N-am auzit…

— Ceva a foşnit! Ai umblat tu…?

— Nu! … N-am atins nimic! Mergi mai departe! Mai făcură câţiva paşi; ajunseseră în faţa unei coloane mari. Kitty se întoarse spre Anne: În spatele coloanei o să avem nevoie de lumina lanternei ca să localizăm uşa. Nu ştiu cât mai avem de mers.

— Bine!

În momentul acela, chiar în spatele lor se auzi un zgomot, ca şi cum ceva aluneca pe pardoseală. Amândouă ţipară ascuţit şi dădură să se ascundă în

direcţii opuse. Kitty se lovi de coloana de piatră, se dezechilibră şi căzu la pământ, scăpând cuţitul din mână. Se redresa cât putu de repede şi, imediat ce se ridică în picioare, făcu stânga împrejur.

Întuneric; undeva se auzi un râcâit slab. Stiloul-lanternă zăcea pe duşumea, revărsând pe coloană un fascicul mic de lumină. Anne nu se mai vedea.

Încet-încet, Kitty se retrase în spatele coloanei.

Era sigură că uşa spre curtea interioară era undeva aproape, dar nu ştia exact pe unde. Ţinând în mână toiagul, fata înainta tiptil, bâjbâind cu mâna liberă întinsă în faţă, îndreptându-se spre zidul dinspre sud al naosului.

Spre surprinderea ei şi cu o senzaţie de liniştire aproape instantanee, degetele ei atinseră lemnul dur şi simţi pe faţă suflarea rece a aerului proaspăt de afară. Uşa era întredeschisă; fata râcâi disperată cu degetele ca s-o deschidă şi se strecură prin ea.

Abia atunci auzi un sunet familiar; undeva, în urma ei, în naos: bocănitul bastonului unui şchiop.

Kitty îşi ţinu respiraţia; înlemni pe loc aşa cum era, pe jumătate înăuntru şi pe jumătate în afara uşii mănăstirii.

Boc! boc! boc! O şoaptă nespus de slabă:

— Kitty… ajută-mă!

„Nu se poate! *Nu se poate!”* Fata dădu să iasă afară şi se opri. Din nou:

— Kitty… te rog!…

Vocea era slăbită, paşii, şovăitori.

Fata închise ochii strâns; inspiră adânc şi se strecură înapoi înăuntru.

Cineva mergea cu paşi târşâiţi cam pe la mijlocul naosului, bocănind ezitant cu bastonul. Era prea întuneric să-i distingă silueta; persoana respectivă părea confuză, fără direcţie, mergând încoace şi încolo, tuşind slab şi strigând-o. Kitty urmări silueta, ascunsă în spatele unei coloane, ferindu-se de câte ori aceasta părea să se îndrepte către ea. După toate aparenţele, forma şi mărimea siluetei dădeau impresia că ar fi domnul

Pennyfeather; şi se mişca în stilul lui. Glasul părea de asemenea cunoscut, însă, în ciuda tuturor acestor amănunte, Kitty avea îndoieli. Sigur scheletul încerca să-i întindă o capcană. Şi totuşi nu putea să se întoarcă şi să fugă, pur şi simplu, fără să ştie sigur dacă nu cumva îl lasă acolo în urmă pe domnul Pennyfeather, singur şi încă în viaţă.

Îi trebuia lanterna.

Stiloul-lanternă scăpat de Anne rămăsese în acelaşi loc pe podea, fasciculul firav de lumină bătând spre coloana vecină. Kitty aşteptă până ce silueta şchioapă se îndepărtă puţin, după care se furişă rapid, ca o pisică, îngenunche şi luă lanterna în palmă. O stinse şi se retrase în întuneric.

Silueta păru că a sesizat mişcarea. Aflată chiar în centrul naosului, se răsuci înapoi şi şopti tremurat:

— E… cineva acolo?

Ascunsă după coloană, Kitty nu scoase nici un sunet. Glasul şopti iarăşi:

— Te rog… O să mă găsească în curând!

Bocănitul bastonului reîncepu. Constant, acesta se apropia.

Kitty îşi muşcă buza. Avea de gând să-i sară brusc în faţă cu lanterna aprinsă, să arunce o privire şi să fugă. Dar frica o ţinea pe loc; rigide, picioarele refuzau s-o asculte.

Boc! boc!… După care, cu un zăngănit gol, fata auzi bastonul căzând pe podeaua de piatră, urmat de bufnitura înfundată a unui corp care se prăbuşeşte.

Kitty se hotărî pe loc. Ţinând stiloul-lanternă între dinţi, fata scoase ceva mic din buzunarul de la pantaloni: pandantivul de argint de la bunica familiei Hyrnek, care îi atârna greu şi rece în palmă. Luă iar lanterna în mână şi ieşi de după coloană. O aprinse.

Chiar lângă ea, scheletul se sprijinea indolent de coloană, cu mâna în şold şi masca aurită lucindu-i pe faţă.

— Surpriză! exclamă el şi sări spre ea.

Kitty ţipă şi căzu pe spate, scăpând lanterna, însă reuşi să îndrepte protector pandantivul de argint spre silueta neagră care o atacase. Se auzi un şuierat în aer, un scârţâit de oase şi apoi un strigăt răguşit:

— Hei, nu-i cinstit!

Silueta se opri speriată. Kitty îi surprinse abia atunci ochii roşii ca două puncte arzânde, scăpărând de furie.

Kitty se trase înapoi, ţinând încă pandantivul de argint în faţă. Cei doi ochi o fixau, aproape hipnotic, urmărind simetric fiecare mişcare legănată a pandantivului.

Scheletul îi vorbi pe un ton foarte contrariat:

— *Ascunde* obiectul acela, fetiţo! Mă arde! Trebuie să fie de foarte bună calitate dacă îmi face asta, deşi este aşa de mic.

— Nu te apropia, mârâi Kitty.

Undeva în spatele ei era uşa de la curtea interioară.

— Hei, chiar crezi că pot face asta? Doar ştii că-mi fac datoria. De fapt, am două obligaţii de îndeplinit. În primul rând să protejez bunurile domnului Gladstone. Am făcut asta! Bravo, Honorius! N-am avut probleme. Şi al doilea, să-i distrug pe cei care invadează mormântul. Câţi am doborât până acum? Zece din doisprezece! Nu-i rău, dar e loc de mai bine. Iar *tu* fetiţă, *eşti numărul unsprezece!*

Scheletul făcu un salt brusc s-o înhaţe; Kitty simţi cum degetele osoase lovesc aerul; strigă, se ghemui şi ridică în sus pandantivul. Urmă o scurtă ploaie de scântei verzi şi un răget de animal:

— Auu! Să te ia naiba! Ascunde-l!

— „Hei, chiar crezi că pot face asta?”

Kitty simţi o briză răcoroasă venindu-i din spate, se mai dădu înapoi cu doi paşi şi aproape se izbi de uşa deschisă. O ocoli, îi trecu pragul şi ieşi în curtea interioară.

În uşa boltită, scheletul părea acum o umbră cocoşată care scutura un pumn ameninţător deasupra capului.

— Ar fi trebuit să mi-aduc sabia pentru tine, Kitty! Îmi

vine să mă întorc şi s-o iau… Dintr-odată încremeni şi privi în sus. Ceva îi atrăsese atenţia.

Kitty continua să se îndepărteze, mergând cu spatele de-a lungul coridorului. Scheletul comentă:

— Stelele! … Uitasem cum se văd! Silueta de sub arcadă ţopăi brusc şi sări pe bordura pridvorului, uitându-se la cer. Ce multe sunt… Aşa de scânteietoare şi de un albastru perlat!

Deşi era tocmai la celălalt capăt al pridvorului, la câţiva metri depărtare, retrăgându-se rapid, Kitty îl auzi cum adulmecă aerul şi mormăie ca pentru sine, scoţând mici strigăte de fascinaţie şi încântare. Arătarea părea că uitase cu totul de existenţa fetei.

— Fără pic de piatră! Fără viermi! Ce schimbare e asta! Fără mucegai, fără tăcerea aceea de moarte şi pământ. Nici urmă de ele! Atâtea stele… şi aşa de mult spaţiu!…

Kitty ocoli colţul şi o zbughi spre uşa pridvorului.

Partea a patra

32
Nathaniel

Limuzina lui Nathaniel gonea prin cartierele mărginaşe ale sudului Londrei, o regiune cu industrie uşoară, plină cu şantiere în lucru şi fabrici de alchimişti, în care un smog cu o nuanţă uşor roşiatică plutea permanent în jurul caselor şi strălucea malefic în soarele ce apunea. Pentru a se putea circula mai uşor şi cu viteză mai mare, autostrada magicienilor de la aeroport fusese înălţată pe diguri şi viaducte ce treceau pe deasupra labirintului de mahalale poluate. Drumul era aproape pustiu şi de jur împrejurul lui se întindeau numai acoperişuri de case; din când în când, maşina părea că se deplasează singură pe o mare cu valuri de un roşu pământiu.

Şoferul era genul obişnuit, taciturn, şi, oricât de mult se strădui Nathaniel, nu reuşi să scoată de la el prea multe legate de dezastrul din noaptea precedentă.

— Nu ştiu mai mult nici eu, domnule, îi spuse acesta. Dar azi-dimineaţă se strânsese lume în stradă sub geamurile mele. Era panică mare în rândul oamenilor de rând, domnule! Erau foarte speriaţi. O mare tulburare!

Nathaniel se aplecă spre scaunul din faţă.

— Ce fel de tulburare?

— Ceva legat de un monstru, domnule!

— Un monstru? Poţi fi ceva mai exact? Cumva despre un om de piatră uriaş, învăluit în întuneric?

— Nu ştiu, domnule! Ajungem în curând la biserică. Miniştrii se adună acolo. „Biserica Westminster?” Profund nemulţumit, Nathaniel se lăsă pe bancheta din spate şi se resemnă să aştepte. În scurt timp, lucrurile se vor limpezi. Era foarte probabil ca golemul să fi atacat din nou, situaţie în care cu siguranţă erau nerăbdători să afle

rezultatul călătoriei sale la Praga. Băiatul analiză toate datele pe care le avea, trecu în revistă succesele şi piedicile întâmpinate, încercând să aprecieze dacă va fi bine primit sau nu. Punând în balanţă totul, rezultatul era destul de strâns.

Cât priveşte câştigarea încrederii, în mod cert obţinuse o victorie împotriva inamicului: cu ajutorul lui Arlechin descoperise sursa pergamentelor golemului şi o distrusese. Aflase despre implicarea teribilului mercenar bărbos şi despre un asociat al acestuia, o persoană din umbră, care, dacă era să dea crezare vorbelor mercenarului, fusese de asemenea implicat şi în conspiraţia lui Lovelace cu doi ani în urmă. Era o veste importantă existenţa acestui trădător. Şi totuşi, Nathaniel nu aflase cine era trădătorul. Desigur, era foarte greu să fi aflat, din moment ce nici nefericitul de Kavka nu-l ştia.

Pe moment, Nathaniel se foi neliniştit pe banchetă, amintindu-şi promisiunea pripită pe care i-o făcuse bătrânului magician. Se părea că spionii cehi, copiii lui Kavka, erau încă în viaţă într-o închisoare din Anglia. Dacă era adevărat, îi va fi foarte greu lui Nathaniel să garanteze eliberarea lor. Dar ce mai conta? Kavka era mort. Pentru el nu mai avea nici o importanţă. Promisiunea putea foarte bine să fie uitată. În ciuda acestei logici tranşante şi clare, Nathaniel observă că nu reuşea să-şi şteargă din minte această problemă. Scutură din cap nervos şi reveni cu analiza la chestiuni mai importante.

Identitatea trădătorului era un mister, dar mercenarul îi dăduse lui Nathaniel un indiciu important. Angajatorul acestuia ştia că Nathaniel urma să meargă la Praga şi îl instruise pe mercenar să acţioneze, însă plecarea lui Nathaniel fusese aproape spontană şi ţinută în secret. Foarte puţine persoane aveau informaţii despre misiunea lui.

De fapt, cine ştia *sigur?* Nathaniel îi numără, în gând, pe degetele de la o mână. El; Whitwell, bineînţeles – doar

ea hotărâse să-l trimită acolo; Julius Tallow – care fusese prezent la întrunire. Apoi mai era şi secretarul-adjunct al Afacerilor Externe, care îl informase pe scurt pe Nathaniel înainte de a pleca cu avionul – şi pe care Whitwell îl rugase să-i pregătească hărţi şi acte. Şi atât! Doar dacă nu... „Ia stai!” O uşoară îndoială începu să-l preocupe pe Nathaniel.

Întâlnirea aceea cu Jane Farrar în foaier, când fata îl vrăjise cu un Farmec... Să-i fi scăpat lui atunci ceva? Nu reuşea să-şi amintească; vraja ei îi înceţoşase mintea o clipă... Degeaba! Nu-şi amintea!

Chiar şi aşa, şirul suspecţilor era foarte mic. Nathaniel îşi rodea o unghie. Trebuia să fie foarte atent de acum înainte. Mercenarul îi mai spusese ceva: angajatorul lui avea mulţi servitori. Dacă trădătorul făcea parte din cercul apropiaţilor lui Nathaniel, atunci trebuia să fie cu ochii în patru. Cineva dintre persoanele cu puteri mari acţiona asupra golemului în secret, direcţionându-l prin ochiul-observator, şi acea persoană nu-şi dorea ca Nathaniel să investigheze mai departe. Se va atenta cu siguranţă la viaţa lui. Va avea nevoie ca Bartimaeus să-l păzească îndeaproape.

În ciuda acestor griji, Nathaniel se simţea destul de mulţumit de sine în momentul când ajunseră în pantă la ieşirea de pe viaduct, iar maşina se apropia de centrul Londrei. La urma urmei, oprise eliberarea unui al doilea golem care ar fi îngrozit capitala britanică, şi pentru asta va fi sigur lăudat de toată lumea. Primul lucru pe care îl va face va fi să le dea raportul lui Whitwell şi lui Devereaux. Fără îndoială, aceştia vor lăsa totul baltă şi îl vor asculta.

Însă această certitudine fericită începu să scârţâie uşor, puţin înainte ca maşina să intre în Westminster Green. Pe măsură ce se apropiau de Tamisa, Nathaniel începu să observe câteva lucruri neobişnuite: grupuri de oameni de rând stăteau în stradă, discutând între ei; din loc în loc, pe şosea se vedea mizerie – hornuri dărâmate,

bucăţi rupte de zidărie şi sticlă spartă. Podul Westminster era traversat de un cordon al Poliţiei de Noapte, iar la intrare paznicii verificară permisul şoferului, înainte de a-i lăsa să treacă. Pe măsură ce parcurgeau podul, Nathaniel văzu cum în aval se înalţă fum gros dintr-o clădire: un cadran de ceas instalat pe una din laturile clădirii fusese sfărâmat, vârât cu totul în zid şi avea limbile smulse. Alte grupuri de gură-cască hoinăreau pe Embankment, sfidând în mod flagrant legile privind vagabondajul.

Maşina depăşi în viteză Parlamentul şi o luă în sus spre Westminster Abbey, care se vedea mare, cenuşie, undeva în depărtare, locul unde ultimele rămăşiţe ale îngâmfării lui Nathaniel aveau să se stingă de tot.

Iarba din faţa aripii de vest era acoperită de maşinile oficiale – ambulanţe, dube ale Poliţiei de Noapte, un grup de limuzine lucitoare. De pe capota uneia dintre ele se vedea fluturând drapelul guvernului lui Devereaux, cu suport aurit. Deci venise şi prim-ministrul.

Nathaniel coborî din maşină şi, arătându-le cardul de identitate gardienilor de la uşă, intră în biserică. Înăuntru era agitaţie mare. Magicienii de la Ministerul de Interne forfoteau în jurul naosului secondaţi de impii lor, luând diferite măsuri, făcând însemnări şi cercetând sculpturile din piatră după informaţii. Zeci de oficiali din securitate şi patrule din Poliţia de Noapte, în uniforme gri, îi acompaniau; aerul zumzăia de conversaţii murmurate.

O femeie de la Ministerul de Interne îl observă şi îi făcu un semn cu degetul mare.

— Sunt în transeptul de nord, Mandrake, în dreptul mormântului! Whitwell te aşteaptă.

Nathaniel o privi şi întrebă:

— Care mormânt?

Ochii femeii se aprinseră dispreţuitori.

— A, o să vezi! O să vezi!

Nathaniel înaintă pe mijlocul naosului, haina sa neagră umflându-i-se moale în urmă. Simţi că-l cuprinde panica.

Unu sau doi agenţi din Poliţia de Noapte stăteau de pază lângă un baston rupt, care era aruncat pe podeaua de piatră; aceştia îi râseră în faţă când trecu pe lângă ei.

Băiatul ajunse în transeptul de nord, locul unde statuile marilor magicieni ai imperiului erau îngrămădite într-o încâlceală de marmură şi alabastru. Nathaniel mai vizitase locul de multe ori, privind îndelung chipurile înţelepţilor; fu oarecum şocat acum să vadă că jumătate dintre statui erau desfigurate: capetele fuseseră smulse şi aşezate cu ceafa în faţă; statuia unei vrăjitoare ce purta o pălărie cu boruri foarte late fusese chiar aşezată cu *susul* în jos. Locul fusese scena unui act de vandalism îngrozitor.

Magicieni în costume negre se înghesuiau peste tot, făcând tot felul de teste şi notându-şi rezultatele pe foi. Nathaniel trecu printre ei destul de ameţit, până ce ajunse într-un spaţiu deschis, unde, aşezaţi pe scaune în cerc, erau adunaţi domnul Devereaux şi miniştrii săi principali. Erau toţi prezenţi: înneguratul şi vânjosul Duvall, Malbindi, mignonă, Mortensen, cel cu faţa prietenoasă şi corpolentul Fry. Era acolo şi Jessica Whitwell, care privea în gol mânioasă, cu braţele încrucişate în dreptul pieptului. Pe un scaun un pic mai îndepărtat decât restul stătea prietenul şi confidentul domnului Devereaux, dramaturgul Quentin Makepeace, chipul său, vesel de obicei, fiind acum solemn şi îngrijorat. Tăceau cu toţii şi se uitau spre un glob mare, luminos care atârna în aer, la un metru deasupra podelei de piatră. Nathaniel îşi dădu seama imediat: era globul de vizualizat al unei sfere de vigilenţă, care în acel moment înfăţişa o parte din Londra, văzută de sus. Undeva la distanţă şi destul de neclar se vedea o siluetă mică sărind de pe un acoperiş pe altul. Pe locurile unde ateriza izbucneau mici explozii verzi. Nathaniel se încruntă şi se apropie, ca să vadă mai bine…

— Carevasăzică te-ai întors din goana după umbre? Nişte degeţele galbene îl agăţară de mânecă; văzu faţa

lui Julius Tallow chiar lângă el, cu nasul ascuţit, ieşit în afară şi afişând o expresie de dezgust. Era şi cazul! Aici totul a luat-o razna!

Nathaniel se smulse din strânsoare.

— Ce se întâmplă?

— Ai descoperit misterioasa minte stăpânitoare din spatele golemului? punctă Tallow cu dispreţ.

— Păi, nu, dar...

— Ce surpriză! Poate vrei să ştii, Mandrake, că în vreme ce tu umblai aiurea prin străinătate, Rezistenţa a lovit din nou. Nu vreun golem neştiut, nici vreun trădător misterios exercitând puteri uitate, ci aceeaşi grupare umană, Rezistenţa, pe care în atâta amar de vreme tu nu ai reuşit s-o înfrângi. Fără să se mulţumească însă că au distrus jumătate din British Museum alaltăieri-noapte, de data asta au pătruns în mormântul lui Gladstone şi l-au eliberat pe unul dintre afriţii acestuia. Care, după cum vezi, se plimbă vesel şi bine mersi prin oraş.

Nathaniel clipi, încercând să absoarbă toată informaţia.

— Rezistenţa a făcut asta? De unde ştii?

— Pentru că am găsit cadavrele. N-a fost implicat nici un uriaş de golem din lut, Mandrake! Poţi să renunţi la ideea asta de tot. Şi în curând o să rămânem fără slujbă toţi. Duvall...

Tallow se trase un pas. Îndrumătoarea lui Nathaniel, Jessica Whitwell, se ridicase din scaunul ei şi se îndrepta spre băiat, mergând impunător cu silueta ei filiformă. Băiatul tuşi şi-şi drese glasul.

— Doamnă, trebuie să vă vorbesc urgent! În Praga...

— Dau vina *pe tine,* Mandrake, pentru asta! se repezi ea asupra lui şi, furioasă, îl săgetă cu privirea. Mulţumită faptului că mi-ai distras atenţia cu minciunile demonului tău, părem acum mai incompetenţi ca niciodată! M-ai făcut să pic de proastă în ochii tuturor şi am pierdut încrederea prim-ministrului. Lui Duvall i-a fost încredinţat departamentul meu de securitate în dimineaţa asta. De

asemenea, a preluat controlul şi asupra operaţiunilor anti-Rezistenţă.

— Îmi pare rău, doamnă, dar vă rog, ascultaţi-mă…

— Îţi pare rău? E prea târziu acum, Mandrake. A fost destul de rău şi dezastrul de la British Museum, dar asta a fost picătura care a umplut paharul. Duvall a obţinut exact ce şi-a dorit. Acum lupii săi sunt peste tot şi a…

— Doamnă! Nathaniel nu mai putea să se abţină. Am dat de magicianul ceh care a creat pergamentul golemului. L-am găsit făcând un al doilea – pentru un trădător din guvernul nostru!

Băiatul ignoră expresia de neîncredere de pe faţa lui Tallow. Doamna Whitwell îl privi în ochi.

— Cine este trădătorul?

— Încă nu ştiu.

— Ai vreo dovadă pentru povestea asta? De exemplu, pergamentul?

— Nu, a fost distrus în întregime, dar cred…

— Atunci, spuse doamna Whitwell, pe un ton tăios şi sec, nu ne ajută deloc nici pe mine, nici pe *tine.* În Londra e mare zarvă, Mandrake, şi trebuie găsit un ţap ispăşitor! Intenţionez să mă distanţez de tine – iar dacă domnul Tallow are minte cât de cât, o să facă acelaşi lucru.

Femeia se răsuci pe călcâie şi merse înapoi la scaun cu paşi ţanţoşi. Tallow o urmă, rânjind peste umăr la Nathaniel. Acesta ezită o clipă, după care ridică din umeri şi se trase şi mai mult lângă globul rotitor de supraveghere. Semiafritul care oferea imaginea se străduia să se apropie de silueta care ţopăia pe acoperişurile clădirilor. Imaginea se focaliză; Nathaniel zări un costum negru, păr alb, o faţă de aur… După care, pe negândite, o lumină verde erupse din silueta respectivă: cu un flash verde ca de smarald, sfera se stinse. Domnul Devereaux oftă.

— Asta-i a treia sferă pe care o pierdem! În curând, n-o să mai avem. Bun – aveţi comentarii sau rapoarte de

făcut?

Domnul Mortensen, ministrul Administraţiei, se ridică şi îşi dădu peste cap o şuviţă de păr gras.

— Domnule, trebuie să acţionăm de îndată împotriva acestui demon. Dacă nu acţionăm, numele lui Gladstone va fi târât în noroi! Nu este el, oare, conducătorul nostru cel mai de seamă? Cel căruia îi datorăm prosperitatea, puterea şi propria ideologie? Şi ce a ajuns acum? Nu-i decât un sac de oase criminal, care dansează prin capitală, iscând balamuc în urma lui! Oamenii de rând vor observa asta imediat, să ştiţi; şi, de asemenea, duşmanii noştri de afară. Eu zic…

Marmaduke Fry, ministru de externe, îl întrerupse:

— Am avut parte de câteva clipe de panică în masă, pe care nici o grupare puternică de-a poliţiştilor lui Duvall, indiferent cât de numeroasă, nu a reuşit s-o prevină.

Bărbatul aruncă o privire piezişă, şmecheră spre şeful poliţiei, care mârâi enervat.

— Creatura este clar dusă cu sorcova, adăugă ministrul Informaţiei, doamna Malbindi, şi, după cum a zis Mortensen, asta face ca situaţia să fie şi mai jenantă. Zburdă pe acoperişuri, se agaţă de suporturi de steag, dansează pe stradă în centrul Whitehallului şi, dacă e să dăm crezare surselor noastre, a fost văzută făcând roata în repetate rânduri prin mijlocul pieţei de peşte Camberwell. De asemenea, creatura continuă să omoare oameni, aparent la întâmplare. Urmăreşte tineri, băieţi şi fete; majoritatea oameni de rând, dar şi oameni de vază. Pretinde că-i caută pe „ultimii doi”, cine ştie ce-o mai fi însemnând şi asta.

— Ultimii doi supravieţuitori ai raidului, răspunse domnul Fry. E evident, nu? Şi unul din ei are Toiagul. Dar problema noastră imediată este că oamenii de rând ştiu al cui este cadavrul pe care îl văd.

De undeva, de la marginea grupului, se auzi vocea ca de gheaţă a Jessicăi Whitwell:

— Staţi să lămurim o treabă! zise ea. Astea chiar *sunt* oasele lui Gladstone? Nu e doar o înfăţişare asumată?

Doamna Malbindi înălţă mofturos din sprâncene.

— Sunt, într-adevăr, oasele lui! Am intrat în mormânt, iar sarcofagul este gol. Sunt o groază de cadavre acolo, credeţi-mă, dar al Fondatorului nostru lipseşte.

— Ciudat, nu-i aşa? se auzi pentru prima oară domnul Makepeace. Afritul gardian şi-a întrupat propria esenţă în oasele mortului. De ce oare? Cine ştie…

— Nu contează de ce, interveni domnul Devereaux pe un ton grav, formal, lovind cu pumnul în cealaltă palmă. Prioritatea noastră numărul unu este să scăpăm de el. Până nu este distrus, demnitatea statului nostru este călcată în picioare. Vreau să fie omorâtă creatura, iar oasele să fie din nou îngropate. Începând din această după-amiază, fiecare ministru – adică voi toţi – trebuie să pună la treabă câte un demon care să facă asta. Cei din ministerele inferioare au eşuat lamentabil până acum. La urma urmei, creatura e a lui Gladstone; are ceva putere! Între timp, trebuie să avem în vedere şi problema Toiagului.

— Da, admise domnul Fry. Pe termen lung, acest aspect este mult mai important. Ţinând cont că se apropie şi războaiele cu americanii…

— Nu putem permite să ajungă în mâinile duşmanilor. Dacă îl prind cehii…

— Într-adevăr! Urmă o scurtă tăcere.

— Iertaţi-mă! Nathaniel ascultase până atunci toată discuţia în linişte, respectuos, dar acum frustrarea pe care o resimţea îl făcu să-şi piardă cumpătul. Vă referiţi cumva la Toiagul oficial de conducător al lui Gladstone? Cel pe care l-a folosit ca să distrugă Praga?

Domnul Devereaux îl privi cu răceală.

— Mă bucur că, în sfârşit, ai catadicsit să ni te alături, Mandrake! Da, este acelaşi Toiag!

— Deci, dacă aflăm care sunt cuvintele sale de comandă, îi putem dirija energiile în noi campanii?

— Noi sau duşmanii noştri! În prezent nu ştim unde se află.

— Suntem siguri, întrebă Helen Malbindi, că scheletul... sau afritul – mă rog, ce o fi – nu mai are Toiagul?

— Da! Cară o geantă în spate – în care bănuim că se află majoritatea comorilor lui Gladstone, dar Toiagul a dispărut. Sigur se află în posesia unuia dintre cei care au jefuit mormântul.

— Am închis porturile şi aeroporturile! zise domnul Mortensen. Sferele stau de pază de-a lungul coastei.

— Scuzaţi-mă, intră iar în vorbă Nathaniel, dar dacă acest Toiag a stat *dintotdeauna* în biserică, de ce nu l-am folosit până acum?

Câţiva dintre magicieni se foiră în scaunele lor. Ochii domnului Duvall scăpărară.

— Întrunirea de faţă se vrea a fi o adunare principală a consiliului, nu o creşă! Propun, Rupert, ca acest copil schimbat de spiriduşi la naştere să fie îndepărtat.

— O clipă, Henry! Domnul Devereaux părea la fel de agasat ca şi miniştrii săi, dar vorbi totuşi politicos. Băiatul are dreptate! Motivul, Mandrake, e că am vrut să evităm un dezastru ca acesta! Pe patul de moarte, Gladstone a jurat răzbunare faţă de oricine i-ar deranja mormântul şi ştim cu toţii că puterea sa nu era uşor de învins. Nu se ştia exact ce blesteme a făcut sau ce demoni a invocat, dar...

— M-am interesat eu puţin, spuse Quentin Makepeace, întrerupându-l cu un zâmbet uşor. Mereu am fost pasionat de Gladstone. La înmormântare, mormântul a fost sigilat cu o Molimă pe dinăuntru – o vrajă mică, puternică, totuşi, nu ceva peste care să nu se poată trece. Însă Gladstone şi-a pregătit el însuşi sarcofagul; surse contemporane lui spun că aura de magie care a emanat din cadavru a omorât câţiva impi ce duceau lumânările de înmormântare. Dacă nici avertizarea asta nu a fost una destul de puternică, la scurt timp după

moartea lui, câţiva magicieni din guvernul lui, ignorând interdicţiile impuse de el au încercat să recupereze Toiagul. Au îngheţat Molima, au coborât în mormânt şi nu s-au mai întors. Complicii care aşteptau afară au auzit ceva închizând uşa din interior. De atunci, nimeni n-a mai fost aşa de nesăbuit încât să pună la încercare sistemele de apărare ale marelui bătrân. Până noaptea trecută.

— Credeţi că Rezistenţa a reuşit să facă asta? întrebă Nathaniel. Dacă au rămas în urmă cadavre, ele ne pot furniza nişte indicii. Aş vrea să…

— Scuză-mă, Mandrake, dar asta nu mai e treaba ta! Acum totul cade în sarcina poliţiei. E destul să-ţi spun că oamenii mei din Trupele Cenuşii vor începe anchete. Şeful poliţiei se întoarse spre prim-ministru. Cred că e momentul, Rupert, să se spună nişte cuvinte mai aspre. Acest băiat, Mandrake, trebuia să prindă Rezistenţa. Acum, Westminster Abbey, locul odihnei veşnice a marilor figuri din istorie, a fost spart, iar mormântul lui Gladstone pângărit. Toiagul a fost furat, iar băiatul n-a făcut nimic.

Domnul Devereaux se uită la Nathaniel.

— Ai ceva de zis?

Pe moment, Nathaniel se gândi să relateze întâmplările din Praga, dar ştia că ar fi fost în zadar. Nu avea nici o dovadă. Şi, în plus, era aproape sigur că trădătorul era de faţă, urmărindu-l. O să povestească atunci când va fi cazul.

— Sunt dezamăgit, Mandrake, profund dezamăgit! Prim-ministrul întoarse capul de la el şi anunţă: Doamnelor şi domnilor, trebuie să dăm de urma celor rămaşi în viaţă din grupul Rezistenţei şi să recuperăm Toiagul. Cine reuşeşte va fi recompensat pe măsură! În primul rând, trebuie să distrugem scheletul. Strângeţi-vă cei mai buni magicieni în – îşi privi în fugă ceasul – două ore! Vreau ca totul să se rezolve. E clar? Urmă un murmur general stins, de aprobare. Atunci acest consiliu

s-a încheiat!

Grupul gălăgios de miniştri părăsi biserica, doamna Whitwell şi Tallow rămânând printre cei din urmă. Nathaniel nu schiţă nici o mişcare ca să-i urmeze. „Prea bine, gândi el, şi eu voi lua distanţă faţă de voi. O să pornesc nişte investigaţii pe cont propriu.”

O magiciană debutantă stătea într-o strană din naos, şi-şi consulta notiţele. Nathaniel îşi îndreptă umerii şi se apropie cu un mers cum nu se poate mai fudul.

Femeia se arătă surprinsă.

— O, domnule Mandrake! Nu ştiam că încă vă ocupaţi de caz. Da, e o treabă urâtă! Băiatul dădu din cap, arătând în spate, în direcţia mormântului.

— Ştii ceva despre ăştia? Femeia înălţă din umeri.

— Dacă ne-ajută la ceva, actele de identitate găsite asupra bătrânului îl recomandă ca fiind numitul Terence Pennyfeather. Era proprietarul unui magazin de materiale pentru artişti în Southwark. Ceilalţi sunt mulţi mai tineri. E posibil să fi lucrat ca angajaţi la el în magazin. Nu le ştiu încă numele. Tocmai mă pregăteam să mă duc în Southwark să mă uit prin registrele lui.

Nathaniel se uită la ceas. Mai erau două ore până la întrunire. Avea timp.

— Vin cu tine! Dar, mai vreau să te întreb ceva... Ezită, bătăile inimii accelerându-i-se uşor. În criptă... aţi găsit cumva şi o fată – slăbuţă, brunetă, cu păr drept?

Fennel se încruntă:

— Nu era printre cadavrele pe care le-am văzut eu.

— Bine, bine! Păi, hai, mergem?

La intrarea Magazinului de obiecte pentru artişti a lui Pennyfeather erau postaţi agenţi solizi din Poliţia de Noapte, iar interiorul era atent cercetat de magicieni din câteva ministere. Nathaniel şi Fennel îşi prezentară legitimaţiile şi intrară. Ignorară acţiunea de căutare a urmelor artefactelor furate ce se petrecea în jurul lor şi începură la rândul lor să frunzărească un morman de registre uzate aflat în spatele tejghelei. În câteva minute,

Fennel găsise deja o listă de nume.

— Este o listă de plăţi către angajaţi, zise ea. De acum două luni. S-ar putea ca toţi să fie membri ai Rezistenţei. Nici unul dintre ei nu-i azi aici.

— Ia să vedem! Nathaniel le trecu repede în revistă. „Anne Stephens, Kathleen Jones, Nicholas Drew...” Nu i se păreau deloc cunoscute. Stai puţin – *Stanley Hake* şi *Frederick Weaver.* Fred şi Stanley, e evident, ce mai! Era pe drumul cel bun, dar nici urmă de vreo Kitty. Băiatul răsfoi paginile la plăţile lunii următoare. Aceeaşi listă. Îi înapoie registrul lui Fennel şi începu să bată cu degetele în geamul de pe tejghea.

— Mai e una, domnule!

— Nu te mai obosi! Am văzut deja... *Ia stai!*

Nathaniel aproape smulse hârtia din mâinile lui Fennel şi o studie amănunţit, clipi, după care o reciti. Ca să vezi – lista era aceeaşi, cu o singură deosebire: Anne Stephens, Kitty Jones, Nicholas Drew!... Fără doar şi poate: Kitty Jones, Kathleen Jones erau una şi aceeaşi persoană!

Lunile acelea cât încercase să dea de ei, Nathaniel parcursese dosare oficiale pentru a găsi ceva legat de Kitty şi nu găsise nimic. Acum înţelegea că în tot acest timp nu căutase numele care trebuia.

— Vă simţiţi bine, domnule Mandrake? Fennel îl privea agitată. Dintr-odată, redeveni atent la tot ce era în jur.

— Da, da, n-am nimic! Doar că... Zâmbi spre ea şi îşi aranjă o manşetă. Cred că mi-a venit o idee bună!

33
Bartimaeus

Era cea mai mare întrunire la care participam de la zilele măreţe pe care le trăisem în Praga. Patruzeci de djinni se materializară toţi aproximativ în acelaşi timp într-o sală imensă, construită special pentru aşa ceva în interiorul clădirii de la Whitehall. Cum se întâmplă de obicei în astfel de cazuri, era o treabă destul de murdară, în ciuda eforturilor depuse cu bună intenţie de magicieni. Aceştia erau toţi aliniaţi în nişte şiruri ordonate de pentagrame identice, îmbrăcaţi în costume negre, rostindu-şi în gând incantaţiile, în vreme ce secretarii adunării le scriau numele la mesele de pe laturi. Noi, djinnii, eram, bineînţeles, mai puţin preocupaţi de etichetă: am sosit în patruzeci de înfăţişări diferite, demonstrându-ne strident individualitatea cu coame, cozi, ţepi, moţuri iridescente şi tentacule; având culori ce variau de la negru sticlos, obsidian până la galben delicat, ca de păpădie; cu hărmălaia de ţipete şi ciripeli a unei menajerii întregi şi o gamă magnifică de hohote sulfuroase şi duhori. Din simplă plictiseală, am recurs la una dintre vechile mele înfăţişări preferate, apărând ca un şarpe cu pene de argint ce se arcuiau dindărătul capului[1]. În dreapta mea aveam pe cineva cu aspect de pasăre pe nişte picioroange, iar în stânga o miasmă stranie ca un fum albastru-verzui. În spatele acestui spirit

[1] În Yucatan, înfăţişarea mea de obicei înfricoşa toată asistenţa; îi vedeai pe preoţi cum se împiedică pe treptele piramidei sau plonjează în lacuri cu aligatori doar ca să scape de legănatul meu hipnotic. Totuşi, nu avu acelaşi efect asupra băiatului. Ca reacţie la ondulările mele ameninţătoare, flăcăul căscă, se scobi cu un deget în dinţi şi începu să mâzgălească într-un carneţel. Mi se pare mie sau copiii din ziua de azi prea le-au văzut pe toate?

se afla un grifon[1] şi în spatele acestuia – mai mult derutant decât ameninţător, un fel de taburet imobil, scurt şi butucănos. Stăteam toţi cu faţa spre stăpânii noştri, aşteptând să ne dea comenzi. Băiatul nu-mi dădea deloc atenţie, preocupat fiind să-şi noteze ceva.

— Aham! tuşi politicos şarpele cu pene de argint. A-ham! Tot nici un răspuns. Vă daţi seama ce nepoliticos era? Invoci pe cineva şi apoi nu-i dai nici o atenţie. Am tuşit ceva mai tare: A-thaniel!

Acum reacţionă. Capul îi zvâcni în sus, apoi se roti într-o parte şi într-alta. Şuieră spre mine:

— Taci! Te putea auzi cineva!

— Ce-i cu toate astea? l-am întrebat. Credeam că o să avem o întâlnire privată, când colo sunt de faţă o mulţime de oameni şi impii lor.

— E prioritatea numărul unu a ţării! Avem un demon nebun care umblă liber prin oraş. Trebuie să-l distrugem!

— N-ar fi singurul lucru nebun care umblă în libertate, dacă analizezi puţin şi adunarea asta. Am scos limba şi am fluturat-o uşor înspre stânga. Ia uită-te la ăla din capăt! A luat înfăţişarea unui taburet. Ciudat... dar, într-un fel, îmi place ideea!

— Acela chiar e un taburet! Nu foloseşte nimeni pentagrama respectivă. Acum, ascultă-mă! S-au întâmplat multe! Rezistenţa a intrat în mormântul lui Gladstone şi l-a eliberat pe paznicul comorilor. Acesta umblă liber prin Londra, făcând măcel în jur. E uşor de recunoscut după oasele mucegăite şi mirosul general de putrefacţie pe care-l emană. Prim-ministrul vrea să scăpăm de el; de aceea am fost convocaţi toţi aici.

— Noi toţi? Înseamnă că e puternic spiritul. E un afrit[2]?

---

[1] Monstru mitologic cu corp de leu, cu aripi, cap şi gheare de vultur şi cu urechi de cal. (n. tr.)

[2] Avusesem câteva întâlniri personale cu afriţii lui Gladstone în timpul războiului său de cucerire şi, vă spun drept, nu eram nerăbdător să mai fie şi altele. În general erau nişte tipi „ţepoşi”, trataţi urât, ca să devină neliniştiţi şi agresivi. Cu alte cuvinte, chiar

— Da, aşa credem! Este puternic şi ne face de râs! Ultima oară a fost văzut unduind pelvisul lui Gladstone pe muzica Marşului Gărzii Cavaleriei. Fii atent, vreau să mai faci ceva! În caz că dai de afrit, vezi dacă poţi afla vreo informaţie despre Rezistenţă: în special despre o fată pe care o cheamă Kitty! Cred că a reuşit să ia cu ca un toiag valoros. Creatura ar putea să-ţi dea o descriere a fetei.

— Kitty!… repetă gânditor şarpele, sâsâindu-şi limba înainte şi înapoi. Parcă ne-am mai întâlnit cândva cu o fată din Rezistenţă având numele ăsta! Dacă mi-aduc bine aminte era o tipă bătăioasă, îmbrăcată cu nişte pantaloni largi… Ei, au trecut vreo doi ani, probabil acum e şi mai bătăioasă[1]! Îmi mai amintisem ceva. Nu-i fata care ţi-a furat discul magic de ghicit viitorul?

Luă figura lui caracteristică de buldog care stă pe ghimpi.

— Posibil!

— Şi acum a şutit şi Toiagul lui Gladstone!… A trecut la lucruri veritabile.

— Dar şi discul meu de ghicit viitorul era valoros.

— Ba nu, trebuie să recunoşti că furtul ăla n-a fost o mare pagubă. Toiagul însă este un obiect formidabil. Şi zici că a stat atâta timp în mormântul lui Gladstone?

— Aşa se pare!

Băiatul privi cu atenţie în jurul lui, însă vecinii săi magicieni erau ocupaţi să le dea ordine sclavilor lor, strigându-le cu glas tare în vacarmul general. Băiatul se aplecă spre mine, adresându-mi-se conspirativ:

— E ridicol! şopti el. Dintotdeauna lumea s-a temut să deschidă mormântul, şi acum o gaşcă de oameni de rând a făcut de râs tot guvernul. Dar am de gând să dau de fată şi să îndrept acest lucru.

---

dacă acest afrit să spunem că avusese la început firea iubitoare a unei fete blânde (puţin probabil totuşi), după ce stătuse o sută de ani îngropat într-un mormânt, era normal să se fi înrăit.

[1] Nu ştiam dacă mai purta tot pantaloni largi.

Am ridicat din gluga de pene:

— Ai putea foarte bine s-o laşi în pace!

— Şi s-o las să vândă Toiagul celui care-i oferă preţul cel mai bun? Mă faci să râd! Stăpânul meu se apleacă şi mai mult spre mine. Cred că pot să-i dau de urmă, şi când o să fac asta… Ei bine, am citit multe despre Toiagul acela! Este într-adevăr puternic, dar comenzile cu care poate fi mânuit sunt destul de directe. E nevoie de un magician foarte puternic care să-l controleze, însă aflat în mâinile potrivite – cine ştie câte poate face? Se îndreptă nerăbdător. Ce ne întârzie oare acum? Ar trebui să se dea ordinul general să trecem mai departe! Am treburi mai importante de făcut!

— Îl aşteaptă pe Floare-Galbenă-de-Untişor, care stă acolo în colţ să-şi încheie incantaţia.

— Pe cine? Pe Tallow? Ce-i ia atâta idiotului ăla? De ce nu-şi invocă odată maimuţa aia verde?

— După cantitatea de tămâie pe care a aprins-o şi mărimea cărţii pe care o are în mână, cred că vrea să cheme ceva mare.

Băiatul mârâi:

— Bănuiesc că vrea să ne impresioneze cu vreun demon de nivel superior. Tipic lui! Ar face orice ca să rămână în graţiile doamnei Whitwell.

Şarpele cu pene se trase în spate, cu o mişcare violentă.

— Huu!

— Ce-ai mai păţit?

— M-a speriat faţa ta! O secundă ai avut un rânjet neplăcut, arăta oribil.

— Nu te mai prosti! Tu vorbeşti, care eşti un şarpe uriaş? N-am nimic, dar ştii Tallow prea mi-a sărit în cap. Înjură. El şi toţi ceilalţi! Nu mai am încredere în nimeni dintre cei de faţă. Că veni vorba… Se apropie din nou de mine; şarpele îşi coborî capul maiestuos ca să-l audă. O să am nevoie de protecţia ta mai mult ca oricând! Ai auzit ce-a zis mercenarul. Cineva din guvernul britanic l-a

informat că vom pleca la Praga.

Şarpele cu pene aprobă din cap.

— Mă bucur că te-ai prins, în sfârşit! Înţelesesem de mult asta. Apropo, i-ai eliberat deja pe spionii aceia cehi?

Se înnegură.

— Lasă-mă un timp! Am treburi mai urgente de rezolvat acum. Cineva dintre cei apropiaţi conducerii controlează ochiul golemului, creând probleme aici. Ar putea încerca să mă reducă la tăcere.

— Cine ştia că pleci la Praga? Whitwell? Tallow?

— Da. Şi un ministru de la externe. A, şi posibil Duvall!

— Părosul ăla de şef al poliţiei? Dar a părăsit adunarea înainte ca…

— Ştiu, dar discipola lui, Jane Farrar, e posibil să mă fi iscodit şi să mă fi tras de limbă fără să vreau.

Mi s-a părut mie din cauza luminii sau băiatul se îmbujorase pe moment?

— Iscodit? Cum, mai exact? Nathaniel mă privi mânios.

— A folosit un Farmec şi…

Spre dezamăgirea mea, această poveste interesantă fu brusc întreruptă de o apariţie neaşteptată şi în acelaşi timp tulburătoare în ochii adunării de magicieni. Tallow, magicianul îndesat, cu pielea galbenă, care stătea într-o pentagramă de la capătul rândului vecin, încheiase în sfârşit lunga şi complexa sa invocare şi lăsase în jos uşor braţele îmbrăcate în haina lui cu dungi subţiri şi în care ţinea cartea din care citise. Trecură câteva secunde; răsuflând obosit, magicianul aşteptă pentru ca invocările să-i fie ascultate. Dintr-odată, din centrul celei de-a doua pentagrame începu să iasă o coloană de fum negru, învolburat, în centrul căreia pocneau mici fulgere galbene. Imaginea era un pic răsuflată, dar destul de bine realizată în felul ei[1].

---

[1] Câţiva dintre noi, care ne aflam în apropiere, urmăream scena cu interesul detaşat al cunoscătorului. Mereu e interesant să studiezi stilul altcuiva când ai ocazia, pentru că nu se ştie niciodată când poţi copia vreun indiciu nou de prezentare. În tinereţe, îmi

Magicianul făcu ochii mari, presimţind ceva rău; cum, de fapt, se şi întâmplă. Fumul se adună într-o formă neagră, musculoasă, de aproximativ doi metri înălţime, care avea patru braţe pe care le agita în jur. Arătarea mergea încet, cu paşi greoi pe lângă marginea pentagramei, căutând un punct slab în conturul acesteia.

Şi spre uimirea ei evidentă, găsi unul[1].

Cele patru braţe înlemniră pe moment, parcă neîncrezătoare. Apoi, o dâră de fum se ivi la baza figurii şi începu să împungă marginea pentagramei, vădind experienţă. Doar două împunsături fură de-ajuns. Punctul slab fusese identificat: o gaură mică din bariera incantatorie. Imediat, piciorul acela fals se extinse şi se îngustă cât să încapă prin ea, lărgindu-se din nou de partea cealaltă. Fumul ieşea afară din ce în ce mai repede; se umflă şi crescu, luând forma unui tentacul bombat care se lansă nerăbdător spre spaţiul celeilalte pentagrame, în care magicianul stătea pe loc, transfigurat de groază. Frunzele mărunţite de rozmarin şi scoruş pe care magicianul le presărase de-a lungul marginilor fură spulberate în toate direcţiile. Fumul se strânse în jurul pantofilor lui, cuprinzându-i repede picioarele într-o coloană groasă, neagră. În momentul acela, magicianul scoase câteva zgomote incoerente, dar nu avu prea mult timp la dispoziţie; figura din prima pentagramă dispăruse cu totul; toată esenţa ei trecuse prin gaura aceea şi îşi învăluia acum prada. În mai puţin

---

făceam întotdeauna o intrare dramatică. În prezent, în limitele stilului meu caracteristic, încercam variante mai rafinate şi mai subtile; de acord, cu excepţia situaţiilor ocazionale când apăream ca şarpe cu pene.

[1] Cuvintele într-o invocare sunt formule esenţiale de întărire a runelor şi a liniilor desenate pe podea. Ele creează nişte benzi invizibile de putere care încercuiesc pentagrama, înnodându-se din ce în ce mai mult şi făcând tot felul de rotocoale între ele, până ce formează o barieră de netrecut. Totuşi, dacă un singur cuvânt nu este folosit acolo unde trebuie, apare o spărtură fatală în toată apărarea amintită. Ceea ce Tallow avea să înţeleagă pe pielea lui.

de cinci secunde, magicianul în costumul cu dunguliţe fu înghiţit cu totul de fum. Câteva fulgere şi trăsnete triumfătoare se văzură în vârful coloanei de fum, după care aceasta se prăbuşi la pământ asemenea unui obiect solid şi dispăru cu tot cu magician.

O secundă mai târziu, ambele pentagrame erau goale, cu excepţia unei arsuri denunţătoare în locul unde stătuse magicianul şi a cărţii pârlite, de lângă ea.

În camera de invocări se lăsă o tăcere gravă. Magicienii erau consternaţi, secretarii lor atârnau ca leşinaţi de stupefacţie în scaunele lor.

Apoi în toată încăperea erupse larma generală; acei magicieni care îşi legaseră deja sclavii ca la carte, printre care şi stăpânul meu, ieşiră din pentagramele lor şi se strânseră în jurul urmei de arsură, vorbind agitat cu feţele aprinse. Noi, celelalte fiinţe superioare, începurăm o pălăvrăgeală veselă şi aprobatoare. Am schimbat câteva remarci cu miasma verde şi cu pasărea cu picioroange.

— Drăguţă fază!

— Făcută cu stil!

— Nenorocita aceea norocoasă! Se vedea că nu-i venea să creadă.

— Ei bine, cât de des se iveşte o ocazie ca asta?

— Mult prea rar! Mi-aduc aminte odată, pe când eram în Alexandria. Era un ucenic de magician, tânăr…

— Prostul cred că a pronunţat greşit una dintre formulele de închidere.

— Asta sau a fost o greşeală de tipar. Aţi văzut că citea direct dintr-o carte? Ei, a zis „exciteris” în loc de „stringaris” l-am auzit!

— Ei, nu! Serios? Greşeală de începător.

— Exact! Tot asta s-a întâmplat şi cu tânărul ucenic de care ţi-am pomenit; a aşteptat până când stăpânul său a plecat, după care… Fiţi atenţi, n-o să vă vină să credeţi asta…!

— Bartimaeus, vino încoace!

Băiatul revenise cu paşi ţanţoşi în pentagramă, cu haina fluturându-i în urmă. Ceilalţi magicieni făceau la fel, de-a lungul încăperii. Păreau dintr-odată cuprinşi toţi de o preocupare intensă să facă treabă.

Eu şi tovarăşii mei sclavi ne întoarserăm privirile către stăpânii noştri.

Băiatul vorbi din nou, cu voce tremurată:

— Bartimaeus, fă cum îţi poruncesc: mergi şi vânează-mi afritul răzvrătit! Îţi ordon să te întorci doar atunci când e distrus! Bun, hai, fuguţa!

Şarpele cu pene îl privi oarecum amuzat. Dintr-odată devenise foarte aţos şi oficial cu mine, folosind formule gen „îţi poruncesc” şi „îţi ordon” – ceea ce îmi dădea de înţeles că era foarte supărat.

L-am întrebat:

— Ce-ai păţit? Îmi pari cam şocat. Parcă ziceai că nu-ţi place tipul. Se coloră la faţă.

— Ţine-ţi gura! Nu vreau să mai aud nici un cuvânt! Sunt stăpânul tău, chiar dacă uiţi cam des asta. Vei face cum îţi spun!

Nu mai avea chef de confidenţe conspirative cu mine. Băiatul revenise la vechea lui metodă de a mi se adresa bătând din picior. E ciudat cât de mult te poate aduce un mic şoc cu picioarele pe pământ.

N-avea sens să vorbesc cu el când avea dispoziţia asta. Şarpele cu pene se întoarse cu spatele, se strânse încolăcit şi pieri în neant, odată cu ceilalţi sclavi.

34
Bartimaeus

În seara aceea, era forfotă mare deasupra acoperişurilor clădirilor din Londra, din moment ce vreo patruzeci şi ceva de djinni de rang superior, printre care mă aflam şi eu, se împrăştiară în toate direcţiile, după ce părăsiră sala de la Whitehall. La acea oră, aerul era deja plin de impi şi folioţi de diferite niveluri de stupiditate. Abia dacă vedeai vreun turn sau vreo clădire de birouri pe al cărei acoperiş să nu stea la pândă câte unu sau doi.

La nivelul solului, mărşăluiau batalioane ale Poliţiei de Noapte, inspectând străzile cu ceva mai puţin entuziasm, căutând să dea de urma afritului îmbrăcat în zdrenţe. Pe scurt, capitala era traversată în lung şi-n lat de servitori guvernamentali de toate tipurile. Era de mirare că afritul nu fusese găsit imediat.

Un timp am rătăcit prin centrul Londrei cu înfăţişare de gargui, fără să am vreun plan definit în minte. Ca de obicei, înclinaţia mea de a mă feri de pericole venea în conflict cu dorinţa de a-mi duce la bun sfârşit sarcina ca să-mi grăbesc eliberarea cât mai repede cu putinţă. Problema e că afriţii sunt nişte creaturi dubioase: foarte greu de ucis!

După un timp, neavând altceva mai bun de făcut, am zburat peste stradă spre o clădire înaltă, modernă, neatrăgătoare – construită din ciment şi sticlă, probabil după ideea unui magician – ca să vorbesc cu santinelele care făceau de gardă acolo.

Garguiul ateriză cu graţia unui balerin.

— Hei, voi doi de-acolo! A trecut pe aici scheletul? Ia ziceţi!

Mă adresam destul de politicos, ţinând cont că erau nişte impi micuţi, albaştri – un gen destul de dificil.

Unul din impi răspunse prompt:

— Da!

Am aşteptat. Mă salută cu mâna la frunte şi se apucă din nou să-şi cureţe coada. Garguiul oftă obosit şi tuşi gros.

— Păi, când l-aţi văzut? Încotro a luat-o?

Al doilea imp zăbovi, examinându-şi minuţios degetele de la picioare, înainte să-mi răspundă:

— A trecut pe aici acum două ore. Nu ştiu unde s-a dus. Eram prea ocupaţi să ne ascundem. Ştii, e nebun!

— În ce sens?

Impul se gândi puţin, apoi zise:

— Ei, bine, toate spiritele de rang superior sunt destul de primejdioase, dar majoritatea sunteţi previzibili! Ăsta, în schimb… spune chestii ciudate! Acu' e vesel, şi în clipa următoare – în fine, să vezi ce i-a făcut lui Hibbet!

— Mie mi se pare c-arată destul de bine.

— Ăla-i Tibbet! N-a pus mâna pe Tibbet şi nici pe mine. A spus c-o să ne prindă data viitoare!

— Data viitoare?

— Da, a trecut până acum de cinci ori pe aici! De fiecare dată ne ţine câte o predică îngrozitor de plictisitoare, după care îl mănâncă pe unul dintre noi. Au murit cinci, mai suntem doi. Îţi spun drept, nu ştiu dacă au murit de frică sau de plictiseală. Ce părere ai, unghia asta e încarnată?

— Nu pot să mă pronunţ! Când trebuie să se întoarcă scheletul?

— Cam în zece minute, dacă e să-şi respecte programul.

— Mulţumesc! În sfârşit – obţin o informaţie precisă! O să aştept aici. Garguiul se făcu din ce în ce mai mic şi se transformă într-un imp albastru, mai puţin hidos decât ceilalţi doi. M-am dus lângă ei, în contra direcţiei vântului, şi m-am aşezat pe o margine cu vedere spre cerul londonez. Exista posibilitatea ca un alt djinn să se întâlnească cu afritul înainte ca acesta să revină aici, dar,

dacă nu se întâmpla asta, trebuia să-mi încerc norocul. Nimeni nu înţelegea de fapt de ce se tot plimba în jurul oraşului; probabil lunga sa veghe din mormânt îl făcuse să-şi piardă minţile. Oricum, aveam destule rezerve în apropiere: la doar două străzi distanţă vedeam alţi doi djinni plutind.

În timp ce aşteptam, am început să analizez în gând câteva aspecte. În mod clar se petreceau multe lucruri ciudate în Londra, simultan, în primul rând: golemul care făcea prăpăd, instigatorul lui fiind necunoscut. În al doilea rând, oamenii Rezistenţei care spărseseră un mormânt păzit cu un sistem de apărare sofisticat şi fugiseră cu nişte piese valoroase. Şi, în al treilea rând, urmare directă a celui de-al doilea, ajunseserăm să avem şi un afrit smintit, liber prin oraş, care, la rândul lui, omora pe capete. Drept urmare: simţisem frica şi deruta din rândul magicienilor în timpul adunării generale. Să fi fost, oare, doar o coincidenţă? Nu prea cred.

Nu-mi venea să cred că o gaşcă de oameni de rând ar fi putut de unii singuri să ştie cum să aibă acces la mormântul lui Gladstone. Îmi închipuiam, în schimb, că îi pusese cineva să facă asta, dându-le nişte indicii ca să treacă de primele dispozitive de siguranţă şi apoi mai departe în criptă. Iar acea persoană săritoare, fie nu ştia de paznicul mormântului, fie ştia; în orice caz, mă îndoiesc că Kitty şi prietenii ei aveau idee ce-i aşteaptă.

Totuşi, cel puţin ea supravieţuise. Iar acum, în vreme ce magicienii se dădeau peste cap ca să prindă scheletul hoinar al lui Gladstone, teribilul Toiag era iarăşi liber în lume[1]. Cineva avea să profite de pe urma acestui lucru şi

---

[1] În jurul anului 1860, când sănătatea şi vigoarea lui Gladstone începeau să se şubrezească, hodorogul şi-a înzestrat Toiagul cu puteri considerabile, care să-i fie la îndemână. Acesta a ajuns să ascundă câteva entităţi, a căror agresiune naturală era şi mai concentrată, fiind strânsă într-un singur nod din lemn. Arma care a rezultat era probabil cea mai grozavă dintre arme, din vremea zilelor glorioase ale Egiptului. O zărisem de la distanţă în timpul războiului de cucerire dus de Gladstone, sfâşiind noaptea cu izbucniri

nu mă gândeam la fată.

Mi-am amintit de inteligenţa necunoscută pe care am simţit-o privindu-mă prin ochiul golemului, când creatura încerca să mă omoare la muzeu. Era posibil, dacă analizai din afară toată povestea, să-ţi imaginezi o prezenţă obscură similară şi în cazul spargerii de la biserică. Oare aceeaşi? Eram aproape sigur.

Tot aşteptând, ocupat să formulez tot felul de speculaţii perspicace ca aceasta[1], din reflex am trecut în vedere toate planurile, ca să preîntâmpin eventuale probleme. Aşa se face că, pas cu pas, cam pe la al şaptelea plan, am zărit o sclipire învăpăiată, amorfă apropiindu-se în întunericul serii. Se mişca rapid de colo-colo printre hornuri, uneori vizibilă clar printre umbre, alteori pierzându-se pe fondul lucirii roşiatice a soarelui la apus în ţiglele de pe casă. De pe planul al doilea până la al şaselea, lucirea era identică; fără vreo formă evidentă. Era, desigur, aura a ceva – emanaţia esenţei cuiva – dar era imposibil de descifrat forma ei materială. Am încercat şi primul plan, pe care am surprins imaginea lipsită de culoare a unei forme cu contur de om care ţopăia în bătaia soarelui ce apunea.

Acesta sărea de pe un fronton pe o roza-vânturilor cu precizia unei capre de munte căţărându-se pe cele mai mici creste, învârtindu-se în jur ca un titirez şi sărind mai departe. Cu cât se apropia, auzeam nişte strigăte subţirele, cum scot copiii încântaţi la joacă.

Tovarăşii mei impi părură dintr-odată cuprinşi de o

---

fulgerătoare în formă de seceră. Văzusem şi silueta bătrânului, lat în umeri, stând pe loc, ţinând Toiagul, el şi acesta fiind singurele puncte fixe din interiorul boltei de foc. Tot ce ajungea în raza lui de acţiune – forturi, palate, ziduri trainice – se făcea pulbere; chiar şi afriţii fugeau din calea puterii lui. Iar acum, Kitty reuşise să-l şterpelească. Mă întrebam dacă ştia exact în ce se băgase.

[1] Îmi trecuseră prin minte mult mai multe idei incredibil de inteligente, dar cu care n-o să vă mai încurc căpşoarele alea drăguţe. Credeţi-mă însă pe cuvânt, erau toate bune, al naibii de bune!

panică îngrozitoare, încetară să-şi mai rupă unghiile de la picioare ori să-şi cureţe cozile şi o zbughiră înainte şi înapoi pe acoperiş, încercând să se ascundă unul după altul, sugându-şi burţile ca să nu fie văzuţi. Nu spuneau decât:

— Ă! A? Ă! A!

Am sesizat că unul sau doi dintre semenii mei djinni urmăreau silueta săltăreaţă de la o distanţă oarecare, sigură. Nu-mi puteam imagina de ce nu atacaseră încă. Poate voi afla în curând. Venea în direcţia mea.

M-am ridicat, mi-am aşezat coada pe umăr ca să arăt cât mai îngrijit şi am aşteptat. Ceilalţi impi mişunau pe lângă mine, care încotro, chiţăind întruna. Într-un târziu, am întins un picior şi i-am pus piedică unuia. Un altul s-a împiedicat de el şi a căzut grămadă.

— Gura! m-am răstit eu la ei. Fiţi ceva mai demni! Cei doi mă priviră în linişte. Am continuat: Aşa-i mai bine!

— Fii atent!… vorbi primul imp, împungându-l cu cotul pe celălalt şi arătând spre mine: Ar putea fi el următorul!

— Da! Ar putea să-l mănânce pe el de data asta! Şi noi să fim salvaţi!

— Hai în spatele lui! Repede!

— Eu primul! Tu după mine!

Urmă o manifestare atât de nedemnă de foială şi îmbrânceli, pe când se luptau unul cu altul ca să se ascundă în spatele meu, încât atenţia mea fu complet absorbită preţ de câteva minute, de administrarea unor binemeritate palme al căror zgomot răsună în tot oraşul, în mijlocul acestei acţiuni, am ridicat privirea. Şi iată-l! La nici doi metri distanţă, stând cu picioarele răşchirate deasupra unui parapet de la marginea acoperişului blocului-turn era renegatul de afrit.

Recunosc că această apariţie m-a speriat.

Nu mă refer la masca de aur, conturată cu trăsăturile moarte ale marelui magician, la părul subţire care flutura dindărătul ei în adierea serii, la mâinile de schelet, ţinute în şold ori la vertebrele care se iţeau deasupra cravatei,

şi nici la costumul prăfuit de înmormântare, care atârna aşa de jalnic pe silueta lui subţire. Nimic din toate acestea nu erau deosebit de spectaculoase; doar mai văzusem înfăţişări de schelet de zeci de ori până acum – aţi văzut şi voi, nu? Ce mă surprindea era conştientizarea faptului că aceasta nu era deloc o „deghizare magică”, ci erau oase şi haine adevărate, şi o mască de aur reală pusă pe deasupra. Propria esenţă a afritului era de-a dreptul invizibilă, ascunsă undeva în interiorul rămăşiţelor pământeşti ale magicianului. Nu avea o înfăţişare proprie – pe nici unul dintre planuri.

Asta nu mai văzusem până acum[1]!

Nu ştiu pe unde umblase scheletul toată ziua, dar e clar că fusese foarte activ, din moment ce hainele îi arătau îngrozitor: la unul din genunchi avea o tăietură în material cum se poartă acum[2], un umăr de la haină era ars şi o manşetă era zdrenţuită ca şi când ar fi fost sfâşiată de gheare. Stăpânul meu probabil ar fi plătit bani grei să aibă toată acea costumaţie dacă ar fi văzut-o în vreun butic milanez, dar, pentru un afrit veritabil, arăta destul de ieftină şi de proastă calitate. Oasele de sub haine păreau a fi complete, mişcându-se uşor din încheieturi de parcă ar fi fost unse cu ulei.

Scheletul privi grupul de impi, ţinând capul înclinat

---

[1] E lesne de înţeles că, atunci când ne materializăm în lumea oamenilor, trebuie să ne asumăm o înfăţişare oarecare, chiar dacă aceasta ar fi pur şi simplu o dâră de fum sau un strop de lichid. Deşi majoritatea dintre noi avem capacitatea de a fi invizibili pe planurile inferioare, pe cele superioare suntem nevoiţi să ne arătăm cumva: lucru care face parte din legătura crudă pe care ne-o fac magicienii cu lumea lor. Din moment ce nu avem o întrupare definită pe Tărâmul Celălalt, strădania de a face asta e destul de mare şi ne dă dureri; cu cât rămânem mai mult aici, cu atât durerea e din ce în ce mai puternică, deşi, schimbând forma, scăpăm temporar de simptome. Totuşi, nu posedăm obiecte materiale: ne ferim cât putem de mult de lucruri pământeşti şi, în orice caz, această procedură este strict interzisă de termenii invocării noastre.

[2] Mai puţin la modă, însă, era rotula care ieşea în afară.

într-o parte. Noi stăteam cu gurile căscate, îngroziţi de şoc, înlemniţi în toiul foielii noastre. În sfârşit vorbi:

— Vă înmulţiţi?

— Nu! i-am răspuns. Doar că ne-am luat puţin la trântă!

— Mă refeream la număr! Eraţi doi data trecută.

— Ne-au venit întăriri, l-am lămurit. M-au chemat să te aud vorbind şi să fiu mâncat, bineînţeles!

Scheletul făcu o piruetă pe marginea parapetului.

— Ce drăguţ, strigă el vesel. Ce compliment pentru elocvenţa şi claritatea mea! Voi, impilor, sunteţi mai inteligenţi decât păreţi!

M-am uitat pe fugă la Tibbet şi la amicul lui, care, şocaţi, stăteau amândoi neclintiţi, cu gurile deschise, lăsând să le curgă salivă pe bărbie. Iepurii surprinşi în lumina farurilor de maşină i-ar fi privit cu dispreţ.

— N-aş zice! am replicat.

Drept răspuns la inteligenţa mea arzătoare, scheletul hohoti într-un râs zgomotos şi efectuă pe neaşteptate câţiva paşi de step, ţinând mâinile în sus. Cam la cincizeci de metri în spate, ascunzându-se pe după un horn ca doi adolescenţi temători, îi zăream pe ceilalţi djinni urmărindu-ne şi aşteptând[1]. Deci mă gândeam că aproape încercuisem scheletul lui Gladstone.

M-am trezit observând:

— Pari extrem de binedispus!

— Şi de ce n-aş fi? se opri din dans scheletul, pocnind din oasele degetelor ca din nişte castanete în acelaşi timp cu ultima bătaie de step a pantofilor săi. Sunt liber! Cât de liber poţi fi! Şi nu mă poţi opri! Vezi, rimează!

— Da… bravo! remarcă impul, scărpinându-se în cap cu vârful cozii.

— Dar eşti încă în lumea asta, am adăugat eu încet.

[1] Unul dintre ei era amicul meu de la marea întrunire – pasărea cu picioroange. Celălalt avea înfăţişarea unui urangutan cu burta mare. Cu alte cuvinte, nişte forme corecte, tradiţionale, obişnuite; nici vorbă să se încurce cu oasele mucegăite ale cuiva.

Sau cel puţin aşa pari, de unde te văd eu. Deci, nu eşti liber cu adevărat! Eşti liber abia atunci când rupi legătura de vrajă şi te întorci acasă.

— Aşa gândeam şi eu, pe vremea când eram în acel mormânt puturos! Dar acum gata! Uită-te la mine! Pot să mă duc unde vreau, să fac ce vreau! Dacă vreau să mă uit la stele, pot să le privesc cât îmi place! Dacă vreau să mă plimb printre flori şi copaci, pot face şi asta! Dacă vreau să înşfac un bătrân şi să-l arunc în fluviu, nu mă împiedică nimeni! Lumea mă cheamă: „Apropie-te, Honorius, şi fă ce doreşti!” Deci, impule, aş zice că asta înseamnă libertate, tu nu?

Zicând acestea, făcu câţiva paşi repezi, ameninţători spre mine, strângând din degete furios de câteva ori, în timp ce o lumină roşie, criminală i se aprinse brusc în orbitele goale dindărătul ochilor măştii de aur. Am sărit repede în spate, ferindu-mă din calea lui. O clipă mai târziu, lumina roşie scăzu puţin în intensitate, iar înaintarea scheletului se transformă într-un mers agale, jucăuş.

— Ia priveşte apusul acela! oftă el, ca pentru sine. De culoarea sângelui şi a caşcavalului topit!

— O imagine încântătoare, am fost eu de acord.

Fără îndoială, impii avuseseră dreptate. Afritul era nebun de-a binelea. Dar nebun sau nu, mai erau câteva lucruri care mă nedumereau.

— Iertaţi-mă, domnule Schelet, ca un imp modest cu inteligenţă limitată ce sunt, mă întreb dacă aţi vrea să mă lămuriţi? Mai acţionaţi sub îndemnul vreunei comenzi?

O unghie lungă, curbată arătă spre masca de aur.

— Îl vezi? vorbi scheletul pe un ton profund melancolic. E numai vina lui! M-a legat în oasele astea cu ultima suflare. M-a însărcinat să le protejez pe veci şi să-i păzesc şi bunurile. Am mare parte din ele aici! adăugă el, învârtindu-se în loc ca să-mi arate un rucsac modern care îi atârna pe spate, incompatibil cu imaginea de

ansamblu. Şi, de asemenea, mi-a poruncit să-i distrug pe toţi invadatorii mormântului său! Ce zici, zece din doisprezece, nu-i rău deloc, nu? Mi-am dat toată silinţa, dar cei care au scăpat nu-mi dau pace! Impul încercă să-l liniştească:

— E foarte bine! Nimeni nu s-ar fi descurcat la fel de bine! Şi bănuiesc că ultimii doi erau greu de omorât, aşa-i?

Lumina roşie i se aprinse din nou în ochi; am auzit de sub mască scrâşnituri de dinţi.

— Unul era băiat, cred! Nu l-am văzut. Un laş; a fugit in timp ce tovarăşii lui se luptau. Dar cealaltă… O, era sprintenă ca un mic ogar! Mi-ar fi plăcut să-i strâng gâtul alb între degete, dar – cine să creadă că o copilă aşa de tânără poate avea atâta curaj? – avea la ea şi argint din cel mai pur; când am dat să pun mâna pe ea, l-a zguduit pe bietul Honorius de-au clănţănit oasele astea bătrâne!

— Ce ruşine! comentă impul, scuturând trist din cap. Şi pun pariu că nici nu ţi-a spus cum o cheamă!

— Ea nu, dar i-am auzit numele – of, şi aproape am prins-o! Scheletul bătu nervos din picioare. O cheamă Kitty şi, când o s-o găsesc, Kitty va muri! Dar nu mă grăbesc. Am timp destul! Stăpânul meu e mort, iar eu încă-i respect ordinele primite, să-i păzesc oasele astea bătrâne! Nu fac decât să le car cu mine. Pot să mă duc unde vreau, să înfulec ce imp vreau! Mai ales – ochii roşii fulgerară din nou – pe cei vorbăreţi, care-şi dau cu părerea!

— Mmm! dădu din cap impul, cu gura închisă.

— Şi vrei să ştii care-i partea cea mai grozavă? Scheletul se învârti la loc pe călcâie (departe, pe celălalt acoperiş, i-am văzut pe cei doi djinni ferindu-se în spatele hornului) şi se aplecă, apropiindu-se de mine.

— Nu simt nici o durere!

— Îhm?

Continuam să tac, dar încercam să par că-i acord atenţia cuvenită.

— Serios! Nici una! Lucru pe care i-l spun oricărui spirit cu care mă întâlnesc! Ăştia doi – arătă cu degetul spre ceilalţi impi, care între timp avuseseră îndrăzneala să se furişeze spre capătul celălalt al acoperişului – ăştia doi au auzit povestea de câteva ori! Tu, care eşti la fel de urât ca ei, ai ocazia acum s-o auzi prima dată! Vreau să-mi împărtăşesc bucuria. Oasele astea îmi protejează esenţa, nu mai trebuie să-mi creez o formă proprie, vulnerabilă! M-am instalat înlăuntrul lor confortabil, ca un pui în cuibar. Stăpânul meu şi cu mine rămânem astfel uniţi, spre avantajul amândurora. Îi respect comanda, dar pot în continuare să fac ce-mi doresc, fericit şi lipsit de durere! Nu-mi dau seama de ce nu s-a gândit nimeni la asta până acum!

Impul rupse jurământul său de tăcere.

— Hai să-ţi dau eu o explicaţie! Posibil pentru că implică moartea magicianului? i-am sugerat. Majoritatea magicienilor nu vor să facă acest sacrificiu. Pe ei nu-i deranjează că esenţa noastră se ofileşte cât timp îi slujim; de fapt, probabil preferă că se întâmplă aşa, din moment ce în ea ni se concentrează mintea. Şi, cu siguranţă, nu le-ar conveni să fim liberi şi să cutreierăm peste tot, făcând orice ne trece prin cap, nu?

Masca de aur mă analiză gânditoare.

— Eşti un imp foarte impertinent! zise el, în sfârşit. Pe tine am să te mănânc acum, pentru că esenţa mea are nevoie de energie[1]; totuşi ai dreptate în ce spui! Într-adevăr, sunt unic! Chiar dacă n-am prea avut noroc până acum şi am stat ani buni închis în mormântul lui Gladstone, acum sunt cel mai norocos dintre afriţi! De acum înainte voi cutreiera lumea, răzbunându-mă în tihnă pe oameni şi pe spirite deopotrivă. Poate că într-o zi, când voi fi sătul de răzbunare, mă voi întoarce pe

[1] Îţi dădeai seama că Honorius e dus de tot cu pluta prin simplul fapt că nu se obosise să verifice şi celelalte planuri. Dacă ar fi făcut-o, ar fi văzut că nu sunt imp decât pe primele trei, in rest, pe următoarele eram Bartimaeus, în toată splendoarea mea glorioasă!

Tărâmul Celălalt – dar nu încă!

Scheletul se avântă brusc spre mine; am făcut o tumbă în spate, ferindu-mă la timp să nu mă prindă, şi am aterizat cu dosul pe marginea parapetului, balansându-mă să-mi ţin echilibrul.

— Deci nu te deranjează că ai pierdut Toiagul? am întrebat eu repejor, făcând semne disperate cu coada spre djinnii de pe celălalt acoperiş. Era cazul să punem capăt episodului de megalomanie[1] al lui Honorius şi să-i venim de hac. Cu coada ochiului l-am zărit pe urangutan scărpinându-se la subraţ. Fie ăsta era un semnal subtil care îmi promitea un ajutor rapid, fie nu mă văzuse deloc.

— Toiagul! Ochii scheletului se aprinseră scurt. Da, mă roade puţin conştiinţa! Şi totuşi, ce contează? Trebuie să fie la fată. Kitty e în Londra, deci mai devreme sau mai târziu o voi găsi! Păru că se mai binedispune. Da!… Şi, dacă pun mâna pe Toiag, cine ştie ce-aş mai putea face! Acum stai pe loc, să te pot devora!

Întinse agale o mână, neaşteptându-se la cea mai mică manifestare de rezistenţă. Bănuiesc că toţi ceilalţi impi au stat liniştiţi, acceptându-şi soarta, fiind nişte tipi destul de şovăielnici. Dar Bartimaeus era ceva mai rezistent, după cum avea să afle în curând Honorius. M-am strecurat uşor pe sub braţele întinse, m-am înălţat şi am sărit peste capul alb, îngrozitor, smulgându-i din aer masca mortuară de pe chip[2].

Aceasta se desprinse destul de uşor; nu o ţineau decât

---

[1] Trebuie să recunosc că, într-un mod ciudat, aiurelile lui erau totuşi interesante. Din vremuri imemoriale, fiecare dintre noi, de la cel mai puternic marid la cel mai mic imp, căzusem pradă blestemului dublu al supunerii şi al durerii. Trebuia să ne supunem magicienilor, şi supuşenia ne făcea rău. Prin porunca lui Gladstone, se părea că Honorius descoperise o cale de a întrerupe acest cerc vicios. Dar, între timp, îşi pierduse minţile. Cine ar prefera să rămână pe pământ, în loc să se întoarcă acasă?

[2] Mi-au venit foarte la îndemână acum cele şase degete de imp, fiecare având la capăt câte o mică ventuză.

câteva şuviţe întărite din părul alb, murdar al scheletului. Honorius scoase un strigăt scurt de mirare şi se roti în loc, arătându-şi craniul cu expresie răutăcioasă, complet dezgolit:

— Dă-mi-o înapoi!

Drept răspuns, impul se îndepărtă, fugind de-a lungul acoperişului.

— N-o vrei! i-am strigat eu peste umăr. I-a aparţinut stăpânului tău, care acum este mort. Iuuu, şi se pare că nu prea avea dinţi buni! Ia te uită la ăla care abia se mai ţine!

— Dă-mi faţa înapoi!

— „Faţa” ta? Un afrit normal la cap n-ar zice asta! Uups, ia uite-o cum se duce! Ce neîndemânatic sunt!

O azvârlisem ca pe un disc zburător, cu toată puterea, peste marginea clădirii, jos, în gol.

Scheletul urlă de furie şi lansă iute trei Detonări una după alta, aprinzând aerul în jurul meu. Impul se dădu peste cap şi sări peste, sub, iarăşi peste şi sub parapet, unde m-am grăbit să-mi folosesc ventuzele de pe degete ca să mă caţăr până la cea mai apropiată fereastră.

Din acest punct avantajos le-am făcut din nou cu mâna celor doi djinni care ne spionau de după horn şi am fluierat cât am putut de tare. Clar, îndemânarea lui Honorius în a-şi lansa Detonările fusese motivul precauţiei lor anterioare, dar acum constatam cu uşurare că, teferi fiind, făcuseră pe ei de frică, mai întâi pasărea cu picioroange şi apoi urangutanul.

Îl auzeam pe schelet stând pe buza clădirii, chiar deasupra mea, lungindu-şi gâtul să mă vadă. Pocnea din maxilare şi scrâşnea din dinţi de mânie. M-am lipit de fereastră. Abia acum îşi dădea seama Honorius că unul dintre dezavantajele nete ale întrupării sale în oase era că nu mai putea să-şi schimbe înfăţişarea. Orice afrit veritabil ar fi reacţionat imediat, venind înaripat să mă găsească, dar, în lipsa unei bârne sau a unui acoperiş pe care să sară, scheletul era ţintuit pe loc. Mai mult ca

sigur că se gândea ce să facă mai departe.

Între timp eu, Bartimaeus, făceam la fel. M-am prelins tiptil, mergând de-a lungul ferestrei şi al zidului, apoi pe după colţul clădirii. Acolo, m-am căţărat repede deasupra şi am tras cu ochiul peste parapet. Scheletul stătea încă aplecat pe margine, destul de riscant. Din spate nu mai arăta la fel de ameninţător ca din faţă: pantalonii îi erau tăiaţi şi rupţi, şi-i atârnau în aşa hal, că îmi dezvăluiră fără să vreau o panoramă a noadei sale.

Dacă ar mai rămâne în poziţia asta încă o clipă… Impul sări pe acoperiş şi redeveni gargui, care înaintă în vârful ghearelor, cu mâinile întinse în faţă.

Tocmai atunci, planul îmi fu zădărnicit de apariţia neaşteptată a păsării şi a urangutanului (care acum avea în plus nişte aripi portocalii), care coborâră din cer în faţa scheletului. Amândoi aruncară câte o bombă magică – o Detonare şi un Infern, mai exact; exploziile îngemănate îl izbiră din plin pe schelet, răsturnându-l pe spate, departe de buza clădirii.

Cu iuţeala specifică minţii mele agere, mi-am abandonat ideea şi am decis să contribui la planul lor, lansând la rându-mi o Convulsie, ca să mai variem arsenalul. Asupra scheletului năvăliră benzi pâlpâitoare de culoarea cernelii care căutau să-l zguduie, rupându-l în bucăţi, dar în zadar. Scheletul rosti un cuvânt, bătu din picior, iar resturile celor trei atacuri ricoşară şi se stinseră.

Pasărea, urangutanul şi garguiul se retraseră puţin care încotro. Simţeam că urma riposta.

Craniul lui Gladstone se roti cu un scârţâit; mi se adresă:

— De ce crezi că stăpânul meu mi-a acordat mie onoarea de a sălăşlui în osemintele sale? Eu sunt Honorius, un afrit de nivelul al nouălea, invulnerabil la magia unor simpli djinni! Acum, lăsaţi-mă în pace!

Arcuri verzi de putere magică ţâşniră din degetele scheletului; garguiul sări de pe acoperiş ca să le evite, în

schimb pasărea şi urangutanul se prăbuşiră.

Cu un salt, scheletul ajunse pe un acoperiş mai puţin înalt şi se îndepărtă cu mers vioi. Cei trei djinni se consultară în grabă în aer.

— Nu prea îmi place jocul ăsta! începu urangutanul.

— Nici mie! răspunse pasărea. L-aţi auzit! E invulnerabil! Mi-aduc aminte odată, când eram în vechiul Siam, erau un afrit regal, şi…

— Nu-i invulnerabil la argint, îl întrerupse garguiul. Mi-a zis chiar el.

— Mda, dar nici noi! protestă urangutanul. Năpârlesc de la el.

— Doar nu trebuie să-l atingem şi noi! Haideţi!

Am aterizat rapid pe strada principală de sub noi, provocând un mic accident, când şoferul unui camion ieşi de pe carosabil, încercând să ne ocolească.

Nasol, dar s-ar fi putut întâmpla şi mai rău[1].

Tovarăşul meu se opri indignat.

— Ce-a păţit ăla? N-a mai văzut urangutan până acum?

— Unul cu aripi, nu cred! Vă sugerez să ne facem porumbei pe primul plan. Bun, acum smulgeţi-mi vă rog trei răngi din gardul ăla! Nu sunt din fier, nu? Bun! Mă duc să caut o prăvălie de bijutier.

La o examinare rapidă a prăvăliilor din cartier am descoperit exact ce-mi trebuia: un magazin cu lucruri din argint veritabil, care se lăuda cu o vitrină, plină printre altele cu ţapi de bere, căni, trofee de golf şi plăcuţe

[1] Camionul, care căra pepeni spre cine ştie ce loc de livrare, intră în vitrina unei pescării, împroşcând tot trotuarul cu gheaţă şi plătici. Trapa din spate a camionului se deschise, iar pepenii se rostogoliră în stradă, unde, urmând panta firească a drumului, se aliniară, coborând la vale. Câţiva biciclişti fură răsturnaţi sau forţaţi să se arunce în şanţurile de la marginea drumului, înainte ca goana pepenilor să fie oprită de un magazin de sticlă, aflat la poalele dealului. Puţinii trecători care reuşiseră să evite bombele ce se rostogoleau fură imediat doborâţi de hoardele de pisici vagaboande care năvăliră spre pescărie.

memoriale, care fuseseră evident lucrate cu multă dragoste. Pasărea şi urangutanul izbutiseră să scoată din grilajul unui gard trei răngi lungi, dar se ţineau temători departe de magazin, fiindcă aura ca de gheaţă a argintului ne afecta esenţa chiar şi de la depărtare, din mijlocul străzii. Însă garguiul n-avea timp de pierdut. Am apucat una dintre răngi, am strâns din dinţi şi, sărind în faţa magazinului, am spart vitrina[1]. Folosindu-mă de rangă ca de o suliţă am ridicat de toartă un ţap mare din argint şi m-am îndepărtat de magazin, ignorând strigătele de protest care se auzeau din interior.

— Vedeţi asta? am legănat eu cana de la capătul răngii în faţa tovarăşilor mei năuciţi. Avem o suliţă! Acum ne mai trebuie două!

Ne-au trebuit douăzeci de minute de zbor la joasă înălţime ca să-l reperăm din nou pe schelet. De fapt, nici n-a fost prea greu; ne-am luat după ţipete. Se pare că Honorius redescoperise plăcerea de a-i înspăimânta pe oameni şi se plimba de-a lungul falezei, învârtindu-se în jurul stâlpilor de iluminat şi sărind de după zidul de pe ţărmul fluviului, speriindu-i din cale-afară pe trecătorii care se nimereau pe acolo. Era o îndeletnicire destul de inofensivă, dar noi trei aveam o sarcină comună, şi asta însemna că trebuia să acţionăm.

Fiecare dintre noi căra acum o suliţă improvizată, completată cu un obiect din argint. Pasărea avea atârnată de capătul suliţei o cupă, în vreme ce urangutanul, care se chinuise degeaba câteva minute înainte să menţină în echilibru o tavă mare pe vârful suliţei, se mulţumise până la urmă cu un grătar de prăjit pâine. M-am grăbit să-i instruiesc pe amândoi ce trebuia făcut şi ne-am apropiat de schelet ca trei dulăi de stână care vor să abordeze un berbec încăpăţânat. Pasărea zbură pe deasupra falezei dinspre sud, urangutanul

[1] Imaginaţi-vă ce senzaţie neplăcută aţi avea dacă v-aţi apropia de un foc pârjolitor: acesta era efectul pe care-l avea asupra mea atâta argint la un loc – doar că era rece!

zbură dinspre nord, iar eu m-am apropiat de el de pe uscat. L-am încolţit în zona numită Acul Cleopatrei[1].

Honorius a văzut mai întâi pasărea. A lansat un nou jet magic, care i-a trecut acesteia printre picioarele crăcănate şi a aruncat în aer o toaletă publică. Între timp, urangutanul s-a apropiat şi a înfipt grătarul de pâine între omoplaţii lui Gladstone.

O izbucnire de scântei verzi, miros de haine arse; scheletul sări câţiva metri în aer. Ateriză din nou, cu un ţipăt agitat, şi făcu un nou salt de retragere, evitând la mustaţă o lovitură puternică venind dinspre suliţa mea, ornată cu ţapul de argint.

— Ooo! Trădătorilor!

Următorul atac al lui Honorius trecu razant pe lângă urechea garguiului; totuşi, în vreme ce el se străduia să-şi menţină ţinta pe silueta mea mobilă, pasărea se apropie pe nesimţite şi îl gâdilă la picior cu cupa. Când Honorius se întoarse ca să scape de acest nou pericol, grătarul de pâine acţiona din nou. Şi tot aşa! Oricât s-ar fi învârtit şi răsucit scheletul, una sau alta dintre armele de argint îl surprindeau mereu din spate. Nu după mult timp, proiectilele sale începură să rătăcească, imprecise şi lipsite de vigoare; scheletul părea a fi din ce în ce mai preocupat să se retragă, în loc să atace. Urlând şi blestemând, alerga de colo-colo pe faleză, apropiindu-se tot mai mult de zidul dinspre apă.

L-am încercuit toţi trei, precauţi. Pe moment, nu-mi dădeam seama de ce situaţia în cauză mi se părea neobişnuită, după care am înţeles: era o urmărire şi, pentru prima dată în viaţa mea, eu eram urmăritorul! De

[1] Acul Cleopatrei: un obelisc egiptean de cincisprezece metri, cântărind 180 de tone, care nu are absolut nici o legătură cu Cleopatra. Ştiu, pentru că am fost unul dintre lucrătorii care l-au înălţat, pentru Tuthmosis al III-lea, în 1475 î.Hr. Din moment ce îl trântisem în nisip la Heliopolis, am fost foarte surprins să-l revăd în Londra, 3500 de ani mai târziu. Dar cred ca l-a furat cineva. În zilele noastre, trebuie să stai cu ochii în patru la toate.

regulă sunt cel urmărit.

În câteva minute reuşisem să-l încolţim pe schelet cu spatele la obelisc. Craniul se răsucea nebuneşte spre stânga şi spre dreapta, cu două puncte roşii incandescente în locul ochilor, căutând căi de scăpare.

— Honorius, i-am strigat, asta e ultima ta şansă! Înţelegem stresul şi tensiunile la care ai fost supus! Dacă nu te poţi dematerializa voluntar din aceste oase, mă îndoiesc că vreunul dintre magicienii contemporani ar putea să te elibereze de sub legătura asta! Predă-te acum şi îi voi cere stăpânului meu să caute în cărţi vraja care-ţi trebuie!

Scheletul scoase un strigăt strident, ca să-şi arate dispreţul:

— Să-i ceri stăpânului tău? Chiar crezi că ţi-ar merge aşa de uşor? Vă trataţi de pe poziţii de egalitate? Mă îndoiesc foarte tare! Voi, toţi sunteţi robii toanelor stăpânilor voştri umani, numai eu sunt liber!

— Eşti prizonier într-un sac de oase putrezite! i-am răspuns. Uită-te la tine! Nici măcar nu poţi să te transformi într-o pasăre sau un peşte ca să scapi.

— Sunt într-o situaţie mai bună decât a ta, se răsti scheletul la mine. De câţi ani lucrezi pentru ei? Poate că-ţi schimbi tu înfăţişarea după pofta inimii, dar tot sclav rămâi, legat de sarcina ta prin ameninţări şi piedici! Uuu, priviţi-mă – acum sunt imp, acum sunt demon! Cui îi pasă? Mare brânză!

— Gargui, de fapt! am murmurat eu, dar abia şoptit; argumentul lui mă atinsese.

— Dacă ţi s-ar ivi cea mai mică şansă de scăpare, ai fi aici lângă mine, cutreierând Londra după bunul tău plac şi i-ai învăţa minte pe magicieni! Ipocritule! Te sfidez!

Vertebrele pocniră, torsul se răsuci, oasele albe se întinseră şi apucară coloana de granit. Cu un icnet şi o opintire, scheletul lui Gladstone începu să se caţere pe obelisc, proptindu-şi tălpile în şanţurile hieroglifelor. Eu şi tovarăşii mei îl urmăream cum urcă.

— Unde vrea să se ducă? întrebă pasărea. Garguiul ridică din umeri.

— N-are unde să se ducă! Doar amână inevitabilul! Eram nervos, deoarece cuvintele lui Honorius conţineau mai mult decât un sâmbure de adevăr şi acest lucru mă jignise. Hai să-l terminăm!

Dar chiar când ne înălţarăm cu suliţele în aer, ale căror accesorii de argint luceau întunecat în amurg, scheletul ajunse în punctul cel mai înalt al monumentului antic. Se căţărase destul de caraghios până în vârf, unde, stând în picioare, îşi ridică braţele în costumul lui zdrenţuit spre vest, în direcţia soarelui care apunea. Lumina se vedea prin părul alb, lung şi dansa prin interiorul găunos al craniului. După care, fără să mai scoată vreun sunet, îşi îndoi picioarele şi se aruncă în apa fluviului, într-un plonjon graţios ca de lebădă.

Urangutanul îşi azvârli suliţa după el, dar, de fapt, nu mai era nevoie.

În seara aceea, Tamisa era la flux şi avea un debit surprinzător de mare; scheletul atinse suprafaţa undeva în depărtare şi fu tras la fund instantaneu. Reapăru o singură dată, undeva în aval, agitându-şi braţele scheletice, apa revărsându-i-se prin orbitele goale şi prin maxilarele care se încleştau în gol, dar tot fără să scoată vreun zgomot. Apoi dispăru.

Privitorii de pe mal nu puteau şti dacă scheletul urma să fie purtat până în mare sau dacă se afunda în mâlul de pe fundul Tamisei. Însă afritul Honorius, împreună cu oasele lui Gladstone care-l adăposteau, nu mai fu văzut.

35
Kitty

Kitty nu plânse.

Dacă anii petrecuţi în Rezistenţă nu-i folosiseră la nimic, măcar reuşiseră s-o înveţe să-şi domine emoţiile. Plânsul n-ar mai fi rezolvat nimic acum. Amploarea dezastrului era atât de mare, încât reacţiile normale nu păreau potrivite. Nici în timpul momentului de criză din biserică şi nici imediat după aceea, când se oprise pentru prima dată din goana ei disperată într-o piaţă liniştită, la aproape doi kilometri distanţă, nu-şi îngădui să-şi plângă de milă sau să se vaite.

Frica o îndemna să meargă mai departe, pentru că nu-i venea să creadă că scăpase de demon. La fiecare colţ de stradă, folosind tehnici vechi de-ale Rezistenţei, aştepta treizeci de secunde, apoi trăgea cu ochiul înapoi, spre drumul de unde venise. De fiecare dată observă că nu o urmărea nimeni: vedea doar case cufundate în somn, felinare licărind, alei cu copaci liniştite. Oraşului părea să nu-i pese dacă ea mai trăia sau nu; pe cer erau nenumărate stele indiferente şi luna cu faţa calmă şi rece. Nu era nimeni în bezna nopţii, nici măcar o sferă de vigilenţă.

Paşii săi uşori abia dacă se auzeau în timp ce înainta de-a lungul trotuarului, în umbra clădirilor.

Auzea destul de puţine zgomote: o dată, o maşină trecând pe o stradă din apropiere; apoi o sirenă în depărtare; sau un copil mic, plângând, într-o cameră, undeva, la un etaj superior.

Încă mai avea Toiagul în mâna stângă.

La primul adăpost găsit în grabă, un subsol avariat dintr-un bloc cu locuinţe ieftine, de unde se vedeau turnurile bisericii Westminster, aproape că era să-l uite

sub nişte dărâmături. Deşi era cam nefolositor – vrăjit doar cât să ţină la distanţă carii, după cum spusese binefăcătorul – era singurul lucru pe care reuşise să-l ia din toată groaza dinăuntru şi nu voia să-l piardă.

Preţ de câteva minute se odihni în subsolul acela, fără să-şi îngăduie să adoarmă. Până în zori, poliţia va roi în centrul Londrei. Ar fi fatal să rămână acolo. Şi apoi, dacă închidea ochii, îi era teamă de ce şi-ar putea aduce aminte.

În puterea nopţii, Kitty îşi croi drum spre est, de-a lungul malurilor Tamisei, spre Southwark Bridge. Asta era partea cea mai periculoasă a traseului ei, în care se expunea cel mai mult, mai ales având Toiagul cu ea. Auzise de la Stanley că obiectele magice au o anumită radiaţie percepută de către cei care aveau capacitatea s-o vadă şi bănuia că demonii ar putea să-i detecteze încărcătura magică de pe malul celălalt al fluviului. Aşa că aşteptă în tufişurile de lângă pod timp de câteva minute, încercând să-şi facă curaj înainte de a alerga repede spre partea cealaltă.

Cum primele raze ale dimineţii începeau să strălucească deasupra oraşului, Kitty trecu grăbită pe sub o mică arcadă, îndreptându-se spre grajdurile din curtea unde era ascunsă pivniţa cu arme. Era singurul loc unde se gândise că s-ar putea adăposti rapid, iar nevoia de a se pune în siguranţă era urgentă. De atâta oboseală se şi împiedica; mai rău, începea să vadă anumite lucruri – cu coada ochiului vedea mişcări foarte rapide – care făceau să-i sară inima din piept. Nu se putea duce la magazinul domnului Pennyfeather – asta era de la sine înţeles, din moment ce acesta (văzu parcă aievea imaginea închipuită) zăcea mort în criptă, aşteptând ca autorităţile să-l găsească. La fel de imprudent ar fi fost şi să-şi viziteze camera închiriată (Kitty încercă să se concentreze la problema care o preocupa în acel moment), deoarece magicienii care supravegheau magazinul ar putea-o suspecta imediat şi

i-ar apărea repejor ia uşă.

Pe bâjbâite, găsi cheia pivniţei şi tot aşa o răsuci în yală. Fără să se oprească ca să aprindă lumina, înainta prin nişte coridoare întortocheate, până ce ajunse la o încăpere unde ţeava din tavan încă picura în găleata plină ochi. Aici, azvârli Toiagul pe jos, se întinse lângă el pe podeaua din ciment şi adormi.

Se trezi în beznă şi, ţeapănă şi rece, rămase întinsă acolo pentru mult timp. Apoi se ridică, căută peretele bâjbâind şi aprinse singurul bec electric. Pivniţa arăta exact ca în după amiaza de cu o zi înainte – când şi ceilalţi fuseseră acolo, când Nick îşi exersase mişcările de luptă, iar Fred şi Stanley aruncaseră cu discurile. Se mai vedeau încă găurile din grinda în care lovise discul lui Fred. La ce le folosiseră toate astea?

Kitty stătea lângă grămada de butuci şi se uita fix la peretele din faţa ei, cu mâinile atârnându-i în poală. Mintea îi era limpede acum, deşi, flămândă fiind, o lua cu ameţeală. Trase adânc aer în piept şi încercă să se concentreze asupra a ceea ce era de făcut. Ceea ce era cam greu, pentru că viaţa îi fusese dată peste cap.

Timp de mai bine de trei ani, îşi investise toată energia şi emoţiile în constituirea Rezistenţei; acum, într-o singură noapte, totul fusese distrus, ca după potop. E adevărat că fusese o grupare destul de şubredă, chiar în vremurile ei cele mai bune: nici unul dintre ei nu se pusese de acord asupra strategiilor, iar în ultimele luni neînţelegerile dintre ei deveniseră din ce în ce mai mari. Acum, chiar că nu mai rămăsese nimic. Colegii ei muriseră şi, odată cu ei, idealurile pe care le împărtăşeau cu toţii.

Dar care erau exact aceste idealuri? Evenimentele din biserică nu numai că-i schimbaseră viitorul, dar îi transformaseră şi viziunea despre trecut. Inutilitatea întregii poveşti părea acum evidentă. Inutilitatea, dar şi absurditatea. Când încercă să şi-l închipuie pe domnul Pennyfeather, cu ochii minţii nu-l mai văzu pe acel lider

cu convingeri ferme pe care îl urmase de atâta timp, ci mai degrabă îşi aminti de un hoţ cu un zâmbet răutăcios, cu faţa roşie, plină de sudoare în lumina lanternei, scotocind după lucruri vrăjite în locuri dezgustătoare, scârboase.

Ce se aşteptaseră ei oare să câştige? Ce le-ar fi adus cu adevărat artefactele? Magicienii nu vor putea fi distruşi nici măcar cu un glob de cristal. În tot acest timp se amăgiseră singuri cu această idee. Rezistenţa nu fusese nimic altceva decât un purice care ciupeşte un buldog de ureche: o lovitură puternică cu laba şi totul s-a sfârşit.

Scoase din buzunar pandantivul din argint şi, plictisită, se uită fix la el. Darul de la bunica Hyrnek o salvase: atât şi nimic mai mult. Supravieţuise dintr-un noroc chior.

În sufletul ei, Kitty ştia de mult că grupul va pieri, dar descoperirea că putea fi distrus cu atâta uşurinţă, venise ca un şoc imens. Un singur demon atacase – iar din curajul lor se alesese praful. Toate cuvintele curajoase, sfaturile inteligente ale domnului Hopkins, toate laudele de sine ale lui Fred, toate cuvintele sforăitoare ale lui Nick spuse cu atâta seriozitate – toate se dovediseră total inutile. Kitty îşi amintea cu greu argumentele lor: amintirile i se şterseseră odată cu evenimentele din mormânt.

Nick! Demonul spusese (lui Kitty nu-i fu deloc greu să-şi aducă aminte cuvintele lui) că omorâse zece din cei doisprezece intruşi. Cu tot cu victimele istorice, asta însemna că Nick supravieţuise. Fata surâse uşor batjocoritor; probabil că ieşise atât de repede, încât nici ea nu-l văzuse plecând. Nici măcar nu se gândise să-i ajute pe Fred sau pe Anne, sau pe domnul Pennyfeather.

Şi apoi, mai era inteligentul domn Hopkins… De îndată ce îşi aminti chipul calm al eruditului, pe fată o trecu un fior de mânie. Unde fusese el în tot acest timp? Departe de ei, viu şi nevătămat.

Nici el şi nici misteriosul binefăcător, domnul ale cărui

informaţii despre mijloacele de apărare ale mormântului lui Gladstone fuseseră atât de vagi, nu îndrăzniseră să intre în criptă. Dacă n-ar fi insistat ei atât de mult asupra domnului Pennyfeather în ultimele luni, poate că restul grupului ar mai fi fost viu în dimineaţa aceea. Şi cu ce s-au ales în urma sacrificiului lor? Cu nimic altceva decât cu o bucată noduroasă de lemn.

Toiagul era aşezat lângă ea, direct pe pământ. Într-un acces brusc de furie, Kitty se ridică în picioare, îl apucă cu ambele mâini şi îl lovi cu putere de genunchi. Spre surprinderea ei, nu reuşi decât să-şi scrântească ambele încheieturi ale mâinii: lemnul era mult mai dur decât părea. Cu un ţipăt, îl aruncă în zidul cel mai apropiat.

Aproape imediat cum se stârni, furia lui Kitty fu înlocuită de o senzaţie de mare deşertăciune. Se gândi la posibilitatea de a-l contacta pe domnul Hopkins la momentul potrivit, ca să discute un eventual plan de acţiune. Dar nu chiar atunci. Pe moment, simţea nevoia de altceva, ceva care să-i alunge sentimentul acela acut de singurătate. Voia să-şi vadă din nou părinţii.

Era deja după-amiază târziu, când Kitty ieşi din pivniţă în curtea grajdurilor şi ascultă. Zgomote surde de sirene şi una sau două bubuituri se auzeau aduse de vânt de departe, tocmai dinspre centrul Londrei, unde, cu siguranţă, ceva era în plină desfăşurare. Cu atât mai bine. Nimeni nu o va deranja. Închise uşa, ascunse cheia şi plecă.

Orientându-se după luminile de pe stradă – lăsase Toiagul pe jos, în pivniţă – lui Kitty îi luă aproape toată seara să meargă pe jos până la Balhalm, iar cerul se întunecase de-a binelea când ajunse la binecunoscuta întretăiere de drumuri care era aproape de casa ei veche. Era deja obosită, o dureau picioarele şi îi era foame. Nu mâncase nimic, în afară de câteva mere furate dintr-o băcănie. Gusturile imaginare ale mâncării mamei ei începeau să-i aţâţe simţurile, la care se adăugau şi gândurile despre vechea ei cameră, cu patul

ei mic confortabil şi cu dulapul a cărui uşă nu se închidea. Cât timp trecuse de când nu mai dormise acolo? Parcă ani în şir. I-ar plăcea să se mai cuibărească acolo măcar o noapte.

Se lăsa întunericul când urcă panta pe strada veche şi, fără să-şi dea seama, încetini în apropiere de casa părinţilor ei. O lumină era aprinsă în sufragerie: asta o determină să scoată un suspin de uşurare, dar şi un suflu de nelinişte. Oricât de nepăsătoare era mama ei, nu trebuia să ghicească însă că era ceva în neregulă, nu până când Kitty ar avea ocazia să se gândească la ce era de făcut. Se studie în fereastra unei case vecine, îşi netezi părul ciufulit şi-şi aranja hainele cât putu de bine. Nu putea să facă nimic în privinţa murdăriei de pe mâini sau a pungilor de sub ochi. Oftă. Nu se simţea grozav, dar trebuia să facă faţă. Se apropie de uşă şi ciocăni. La plecare îşi lăsase rândul ei de chei în cameră.

După o uşoară întârziere, o umbră subţire apăra în hol, tocmai când Kitty se pregătea să bată din nou. Silueta zăbovi la mijlocul distanţei, nefiind sigură dacă să deschidă sau nu. Kitty bătu în geam.

— Mamă! Eu sunt!

Sfioasă, umbra se apropie; mama ei întredeschise uşa şi se uită.

— Ah, spuse ea, Kathleen!

— Bună, mamă, salută Kitty, zâmbind atât cât putu. Îmi pare rău că v-am luat pe nepregătite.

— A, da!

Mama ei nu deschise uşa mai mult. O privi pe Kitty cu o expresie uimită, uşor precautã.

— S-a întâmplat ceva, mamă? întrebă Kitty, prea obosită ca să-i mai pese.

— Nu, nu. Nimic!

— Deci, pot să intru?

— Da… Bineînţeles!

Mama ei se dădu la o parte ca să o lase pe Kitty să intre, îi întinse obrazul rece ca să i-l sărute şi închise uşa

cu grijă în urma ei.

— Unde-i tata? În bucătărie? Ştiu că este târziu, însă mor de foame.

— Cred că mai bine ai intra în sufragerie, draga mea!

— Bine!

Kitty trecu din antreul mare în holul cel mic.

Totul era cam la fel cum îşi aducea ea aminte: covorul ros, decolorat; oglinda micuţă de deasupra căminului; canapeaua şi scaunul vechi pe care tatăl ei le moştenise de la tatăl lui, terminate cu o rezemătoare pentru cap, acoperită cu o husă dantelată din mileu. Pe masa micuţă de servit ceai era un ceainic aburit şi trei ceşti. Pe canapea era aşezat tatăl ei, iar vizavi, pe scaun, stătea un tânăr.

Kitty înlemni. Mama închise încet uşa.

Tânărul o privi şi zâmbi, iar Kitty îşi aduse imediat aminte de expresia domnului Pennyfeather când căuta comorile din mormânt. Era un zâmbet vesel, lacom în acelaşi timp, care încerca din răsputeri să pară calm, liniştit.

— Bună Kitty, spuse tânărul.

Kitty tăcu. Ştia foarte bine ce era tipul din faţa ei.

— Kathleen! Vocea tatălui ei abia dacă se auzea. Acesta este domnul Mandrake! De la Ministerul de Interne, nu?

— Exact, confirmă domnul Mandrake zâmbind.

— Doreşte… Tatăl ei ezită. Doreşte să-ţi pună câteva întrebări. Mama ei se văicări brusc:

— Vai, Kathleen, ţipă aceasta. Ce-ai mai făcut?

Kitty nu răspunse. În haină mai avea un singur disc zburător, dar, altfel, era fără apărare. Privirea îi zbură repede la draperiile ridicate de la fereastră. Fereastra avea un zăvor; putea ieşi pe-acolo – dacă tatăl ei unsese zăvorul. Sau s-o facă bucăţi la nevoie – masa pentru servit cafeaua ar trece exact prin ea. Exista şi posibilitatea să iasă prin holul de la intrare, însă mama ei stătea în faţa uşii…

Tânărul arătă spre canapea.

— Nu vrei să iei loc, domnişoară Jones? i se adresă el politicos. Putem discuta într-o manieră foarte plăcută, dacă îţi doreşti acest lucru. Făcu o grimasă din colţurile gurii. Sau ai de gând să faci un salt şi să sari de la fereastră?

Rostind exact gândul care-i trecea ei prin minte, magicianul – intenţionat sau nu – o prinse pe Kitty cu garda jos. Nu era momentul potrivit. Fata se înroşi la faţă, strânse din buze şi se aşeză pe canapea, de unde îl privi pe magician cât se poate de calm.

Deci acesta era Mandrake, ai cărui subordonaţi urmăriseră Rezistenţa atâtea luni. Şi-ar fi dat seama cu ce se ocupă de la o poştă; îmbrăcămintea îl dădea de gol – o haină lungă neagră, un costum negru, ridicol de strâmt, pantofi din piele, lucioşi. O batistă roşie, neobişnuit de mare, îi ieşea din buzunarul de la piept, ca o parte din scheletul unui coral. Părul lung îi încadra faţa, care era subţire şi palidă. Abia atunci îşi dădu Kitty seama cât de tânăr era: încă adolescent, cam de vârsta ei, poate chiar mult mai tânăr. Şi, ca şi cum dorea să compenseze acest lucru, băiatul îşi împreunase mâinile într-un mod foarte categoric, se aşezase picior peste picior, dând dintr-unul aşa cum dă o mâţă tolănită din coadă, şi luase un zâmbet care poate că ar fi părut politicos dacă nu s-ar fi forţat atât de mult să-i iasă.

Faptul că era atât de tânăr o făcu pe Kitty să fie mai încrezătoare.

— Ce doreşti, domnule Mandrake? întrebă ea cu voce reţinută.

Magicianul se întinse, luă ceaşca cea mai apropiată cu tot cu farfurie şi sorbi din ceai. Cu o atenţie ostentativă, aşeză cu grijă, pe braţul fotoliului său, ceaşca şi farfuria. Kitty şi părinţii ei îl urmăreau în linişte.

— Foarte bun, doamnă Jones, spuse el în cele din urmă. O băutură plăcută! Vă mulţumesc pentru ospitalitatea lăudabilă!

Această remarcă glumeaţă smulse doar un suspin din partea mamei lui Kitty. Kitty nu se uită la ea. Îl privea fix pe magician.

— Ce vrei? repetă ea.

De data aceasta, primi răspuns:

— În primul rând, să-ţi spun că, din acest moment, eşti arestată!

— Sub ce acuzaţie?

Kitty simţi că-i tremură vocea.

— Păi, să vedem… Tânărul lovea uşor cu degetul într-o foaie de hârtie pe care-şi aruncă ochii. Terorism, apartenenţă la un grup declarat ilegal, trădare împotriva domnului Devereaux, a guvernului său şi a imperiului său, acte de vandalism, pagube nejustificate aduse proprietăţii, complicitate la crimă, furturi premeditate, profanarea unui loc de odihnă sacru… Aş putea să continui, dar n-aş vrea s-o fac pe mama ta să sufere. Este o situaţie tristă ca doi părinţi atât de cinstiţi şi de loiali să fie blestemaţi cu o fiică ca tine.

— Nu înţeleg, spuse Kitty calmă. Astea sunt acuzaţii grave! Ce dovezi aveţi?

— Ai fost văzută în compania unor criminali cunoscuţi, membri ai aşa-numitei Rezistenţe.

— Am fost văzută? Ce vrea să însemne asta? Cine spune acest lucru?

— Kathleen, fetiţă prostuţă ce eşti, spune-i adevărul, o sfătui tatăl ei.

— Tată, taci!

— Aceşti criminali cunoscuţi, continuă magicianul, au fost găsiţi azi-dimineaţă morţi, într-o criptă din Westminster Abbey, pe care mai întâi au jefuit-o. Unul dintre ei era un anume domn Pennyfeather pentru care lucrezi, nu?

— Am ştiut dintotdeauna că e un tip rău, şopti mama lui Kitty. Kitty trase adânc aer în piept.

— Regret să aud toate astea, dar nu cred că te aştepţi să ştiu tot ce face patronul meu în timpul său liber. Va

trebui să te descurci mai bine de-atât, domnule Mandrake!

— Deci, să înţeleg că negi orice asociere cu acest Pennyfeather?

— Bineînţeles că da.

— Dar cum rămâne cu tovarăşii lui trădători? Doi tineri: Fred şi Stanley!

— Mulţi oameni lucrează cu jumătate de normă pentru domnul Pennyfeather. Îi ştiam, dar nu bine. Asta e tot, domnule Mandrake? Nu cred că ai nici cea mai mică dovadă!

— Ei bine, că tot veni vorba de asta... Magicianul stătea în fotoliu şi rânjea. Cineva ar putea să se întrebe de ce pe hainele tale sunt atâtea pete albe. Aproape că arată a mucegai de mormânt dacă sunt privite într-o anumită lumină. Cineva ar mai putea să se întrebe de ce nu erai la magazinul patronului tău azi-dimineaţă, când era datoria ta să-l deschizi. Cineva ar putea, de asemenea, atrage atenţia asupra documentelor pe care tocmai le-am citit la Oficiul Rapoartelor Publice. Se referă la un anumit proces – Kathleen Jones împotriva lui Julius Tallow; un caz foarte interesant. Ai un dosar penal, domnişoară Jones! Ai fost amendată cu o sumă destul de mare pentru atac asupra unui magician. Şi, nu în ultimul rând, mai e martorul care te-a văzut făcând tranzacţii cu lucruri furate în compania răposaţilor Fred şi Stanley; un martor pe care l-aţi atacat şi pe care aproape l-aţi omorât.

— Şi cine este acest martor atât de important? mormăi Kitty. Oricine ar fi, minte!

— Îmm, eu cred că este de mare încredere! chicoti magicianul, dându-şi părul din ochi. Îţi aminteşti acum?

Kitty îl privi indiferentă.

— Ce să-mi amintesc? Magicianul îşi încreţi fruntea.

— Păi, de mine să-ţi aduci aminte, de exemplu.

— De dumneata? Ne-am mai întâlnit până acum?

— Nu-ţi aduci aminte? Ei bine, s-a întâmplat cu câţiva

ani în urmă. Recunosc că arătam altfel atunci.

— Mai puţin sclivisit, poate?

Kitty o auzi pe mama ei scoţând un geamăt uşor, ca de durere; geamătul însă nu o impresionă deloc, ca şi când ar fi fost al unui străin.

— Nu fi obraznică, fato! Magicianul îşi schimbă poziţia – cu o mişcare greoaie din cauza pantalonilor strâmţi – şi zâmbi uşor. De fapt, fă-ţi de cap! Dă drumul la toate comentariile astea ieftine, dacă ţi-e pe plac! Tot nu-ţi vor schimba soarta.

Acum, că ştia că i se înfundase, Kitty îşi dădu seama că nu-i mai era frică; avea doar un sentiment puternic de iritare privindu-l pe tânărul ţâfnos din faţa ei. Îşi încrucişă mâinile şi îl privi drept în faţă.

— Hai, continuă. Lămureşte-mă! Băiatul îşi drese glasul.

— Poate asta îţi va împrospăta memoria. Cu trei ani în urmă, în nordul Londrei… într-o noapte rece de decembrie… Nimic? Oftă. O întâmplare pe o alee dosnică?

Kitty ridică din umeri plictisită.

— Mi s-au întâmplat multe incidente pe alei. Probabil că ai o faţă care se uită uşor.

— Hmm, dar eu n-am uitat-o niciodată pe a ta! se înfurie tânărul; cum stătea el în scaun se aplecă înainte, lovi cu cotul ceaşca şi vărsă ceaiul pe fotoliu. Aruncă o privire vinovată spre părinţii lui Kitty. Of, îmi cer scuze!

Mama lui Kitty se năpusti deasupra petei, tamponând-o cu un şervet.

— Lăsaţi, domnule Mandrake! Vă rog să nu vă faceţi griji!

— Vezi tu, domnişoară Jones… spuse mai departe magicianul, ridicând ceaşca de pe fotoliu astfel încât mama lui Kitty să poată şterge mai bine pata. Eu nu te-am uitat niciodată, deşi te-am zărit doar pentru o clipă. Şi nu ţi-am uitat nici colegii, pe Fred şi pe Stanley, de vreme ce ei au fost cei care m-au jefuit şi au încercat

să mă omoare.

— Te-au jefuit? se încruntă Kitty. Ce ţi-au luat?

— Un disc magic de ghicit viitorul, foarte valoros.

— Aha… Fata începea vag să-şi aducă aminte ceva. Tu erai puştiul de pe alee? Micul spion! Acum mi-am amintit de tine – şi de discul tău. Era o chestie de foarte proastă calitate.

— Era făcut de mine!

— Nici măcar nu am reuşit să-l pornim.

Domnul Mandrake se linişti cu greu şi vorbi cu o voce controlată, destul de ameninţătoare:

— Remarc că nu mai negi acuzaţiile.

— A, da, admise Kitty, şi deveni dintr-odată conştientă că în ultimele luni nu se mai simţise niciodată atât de vie ca acum. Sunt adevărate, aşa e! Tot ceea ce ai spus, ba chiar mai mult. Doar că acum îmi pare rău că totul s-a terminat. Ba nu, aşteaptă, neg un singur lucru! Spui că te-am lăsat aproape mort pe aleea aceea. Nu-i adevărat! Fred ţi-ar fi tăiat gâtul, dar eu te-am scăpat. Dumnezeu ştie de ce, şarpe nenorocit ce eşti! Ar fi trebui să-i fac lumii o favoare.

— Nu vorbeşte serios!

Tatăl ei sări în picioare punându-se între ei, ca şi cum corpul său l-ar fi putut apăra pe magician de cuvintele fiicei lui.

— Ba da, vorbeşte serios, foarte serios! Băiatul zâmbea, însă ochii îi ardeau de furie. Să vedem! Las-o să vorbească!

Kitty abia apucă să respire.

— Te dispreţuiesc pe tine şi pe toţi ceilalţi magicieni! Nu vă pasă de oamenii ca noi! Suntem aici ca să… ca să vă asigurăm hrana, să vă facem curăţenie în case şi să vă facem hainele. Slugărim în fabricile şi în atelierele voastre, în timp ce voi şi demonii voştri vă lălăiţi în lux. Dacă vă stăm în drum, avem de suferit! Aşa cum s-a întâmplat cu Jakob. Toţi sunteţi nişte brute fără inimă şi înfumurate!

— Înfumurate? Băiatul îşi aranjă vârful batistei. Ce criză de isterie faci! Îmi place doar să ies bine în lume. Să ştii că e important să arăţi bine.

— Nimic nu este important pentru tine! Mai lasă-mă-n pace, mamă! Furioasă, Kitty se ridică; mama ei, pe jumătate înnebunită de atâta supărare, se repezise dintr-o parte să o apuce. Kitty o împinse.

— A, mârâi fata. Şi dacă vrei să-ţi dau un pont despre felul cum trebuie să arăţi, să ştii că pantalonii ăia sunt mult prea strâmţi!

— Zău? Băiatul se ridică şi el, haina umflându-i-se pe lângă el. Mi-ajunge câte am auzit! Vei putea să-ţi îmbunătăţeşti după bunul plac părerile astea cizelate, în Turnul Londrei.

— Nu! Mama lui Kitty se prăbuşi pe podea. Vă rog, domnule Mandrake!… Tatăl lui Kitty părea paralizat.

— Nu se poate face chiar nimic? Magicianul scutură din cap.

— Mă tem că fiica dumneavoastră şi-a ales de mult drumul în viaţă. Îmi pare rău pentru dumneavoastră, de vreme ce sunteţi loiali statului.

— Întotdeauna a fost o fată exagerat de încăpăţânată, vorbi încet tatăl lui Kitty, dar niciodată nu m-am gândit că va face atâtea rele. Acel incident cu Jakob Hyrnek ar fi trebuit să ne fie învăţătură de minte, dar eu şi Iris întotdeauna am sperat că o să se redreseze. Şi acum, cu armatele noastre care au plecat la război în America, şi cu ameninţări de ambele părţi, să aflăm că fata noastră este o trădătoare cu mâinile murdare de sânge… Ei bine, acest lucru m-a distrus, da, domnule Mandrake m-a distrus! Am încercat întotdeauna să o cresc aşa cum se cuvine.

— Sunt sigur că aşa aţi făcut, se grăbi să spună magicianul. Totuşi…

— Obişnuiam să o iau să vadă paradele, soldaţii, în timpul defilărilor. O ţineam pe umeri de Ziua Regalităţii, când mulţimile din Trafalgar îl ovaţionau pe

prim-ministru ore în şir. Nu ştiu dacă-ţi aduci aminte, domnule Mandrake, şi dumneata eşti foarte tânăr, dar era o ocazie grandioasă. Şi acum fetiţa aceea a mea nu mai e, în schimb i-a luat locul această vulpe arogantă, care nu are nici un fel de respect pentru părinţii ei, pentru superiorii ei… sau pentru ţara ei.

În încheiere, tonul bărbatului sună teatral.

— Chiar că eşti un idiot, tată, spuse Kitty.

Mama ei era încă pe jumătate îngenuncheată pe podea, implorându-l pe magician.

— Nu o închideţi în turn, domnule Mandrake, vă rog!

— Îmi pare rău, doamnă Jones!

— E-n regulă, mamă – interveni Kitty, fără să-şi ascundă dispreţul – poţi să te ridici! Nu mă va duce în Turn! Nu văd cum poate să facă asta.

— Ei nu, zău? Băiatul părea amuzat. Te îndoieşti de acest lucru, nu-i aşa? Kitty se uită atent in colţurile îndepărtate ale camerei.

— Se pare că eşti singur. Un zâmbet uşor.

— Poate că aşa pare! O maşină oficială ne aşteaptă pe strada vecină. Ai de gând să mergi cu mine în linişte?

— Nu, domnule Mandrake! N-am de gând.

Kitty făcu un pas în faţă; îi dădu un pumn, care îl lovi pe băiat în maxilar cu un trosnet puternic; acesta se răsturnă şi căzu lat pe scaun. Kitty trecu pe lângă pe mama ei, care privea în pământ, şi se îndreptă spre uşă, însă fu trasă înapoi de ceva care o apucă tare de umăr: tatăl ei, alb la faţă, o privea inexpresiv.

— Tată, dă-mi drumul! strigă Kitty.

Îl trase de mânecă, însă strânsoarea lui era ca o menghină.

— Ce-ai făcut? o întrebă tatăl, uitându-se la ea ca la un monstru, ca la ceva îngrozitor. Ce-ai făcut?

— Tată, dă-mi drumul! Te rog, atât îţi cer: să-mi dai drumul! Kitty se luptă, însă tatăl ei o ţinea şi mai strâns.

De pe podea, mama ei se întinse şi o prinse cu teamă pe Kitty de picior, oarecum nesigură, parcă voia să

implore iertare, dar şi să o constrângă. Din scaun, magicianul, care dădea din cap ca un câine ameţit, îşi îndreptă privirea către ei. În clipa în care reuşi să focalizeze, ochii îi scânteiară maliţioşi. Rosti câteva silabe stridente într-o limbă necunoscută şi bătu din palme. Kitty şi părinţii ei încetară să se mai lupte; un abur sălciu apăru deodată şi se infiltră în aer. În mijlocul său, o arătare întunecată: neagră-albăstruie, cu coarne subţiri şi aripi pleşuve, cercetându-i din cap până-n picioare cu o privire răutăcioasă.

Magicianul îşi frecă falca lovită, strângând din dinţi.

— Fata, spuse el. Păzeşte-o şi n-o lăsa să plece! Poţi s-o tragi de păr cât de tare vrei! Drept răspuns, pasărea ciripi strident, bătu din aripi şi zbură în afara aburului respectiv. Tatăl lui Kitty scoase un geamăt grav; slăbi din strânsoare umărul lui Kitty. Mama ei se aruncă înapoi, în colţul bufetului, şi-şi ascunse faţa.

— Doar atâta eşti în stare să invoci? întrebă Kitty. Un mol? Te rog!

Întinse mâna şi înainte să ajungă la ea creatura, luată prin surprindere, o apucă bine de gât, o învârti de cap de vreo câteva ori şi o aruncă înapoi în faţa magicianului, unde aceasta explodă, scoţând un zgomot ca o bolboroseală. O erupţie de picături amărui de culoare purpurie îi împroşcară costumul şi haina, precum şi mobilele din jur. Şocat, magicianul ţipă; întinse o mână după batistă, iar cu cealaltă făcu un semn mistic. Instantaneu, pe umărul lui apăru un imp micuţ cu faţa roşie, care sări pe dulap şi căscă gura. O săgeată cu o flacără portocalie fu aruncată spre Kitty, o atinse în piept şi o ţintui la perete. Mama ei ţipă, tatăl ei strigă şi el. Impul se dădea de-a dura, bucuros că ieşise triumfător, şi se opri la mijlocul unei tumbe. Kitty se ridică în picioare, îşi scutură haina arsă şi se uită fix la magician, cu un zâmbet înfiorător. Cu o mişcare foarte rapidă îşi scoase din geacă discul de aruncat şi îl flutură; magicianul, care, furios, mergea spre ea împleticindu-se, făcu un pas

înapoi.

— N-ai decât să porţi cei mai strâmţi pantaloni, dacă aşa ţi-e pe plac, domnule Mandrake, spuse ea, dar adevărul e că nu eşti decât un mic funcţionar încrezut. Dacă mă urmăreşti, te voi ucide. La revedere! A! Nu vă faceţi griji, mamă, tată – se întoarse ca să-i privească pe fiecare în parte cu sânge rece. Nu vă voi strica reputaţia cu nimic mai mult. Nu mă veţi mai vedea niciodată!

Acestea fiind spuse, îşi lăsă părinţii, pe magician şi pe imp să se holbeze la ea, se întoarse, deschise uşa şi ieşi. Apoi merse încet, calmă prin antreu şi ieşi prin uşa din faţă în aerul cald al nopţii. În stradă alese o direcţie la întâmplare şi o urmă fără să se mai uite înapoi. Abia când luă colţul şi o luă la fugă, începură să-i curgă lacrimile.

36
Nathaniel

Furia lui Nathaniel pricinuită de eşecul atacului era fără margini. Se întoarse la Whitehall în toane foarte rele, forţându-şi şoferul să meargă cu viteză din ce în ce mai mare şi bătând cu pumnul în scaunul din piele la fiecare încetinire uşoară. În faţa clădirii Internelor lăsă maşina să plece şi, în ciuda orei foarte târzii, traversă cu paşi apăsaţi curtea, până la biroul său. Aici aprinse cu zgomot luminile, se lăsă să cadă în fotoliu şi se adânci în gânduri.

Greşise calculele rău de tot, şi faptul că fusese atât de aproape de izbândă făcea ca nereuşita să fie una foarte supărătoare. Avusese perfectă dreptate să caute la Oficiul Rapoartelor Publice numele lui Kathleen Jones: descoperise textul dactilografiat al procesului ei – împreună cu adresa ei de acasă – în mai puţin de o oră. Avusese dreptate să-i viziteze şi pe părinţi. Erau nişte proşti îngăduitori, amândoi, iar planul său iniţial – să-i facă să-şi reţină fiica în cazul în care s-ar întoarce acasă, timp în care îl vor informa pe el – ar fi mers de minune, dacă fata n-ar fi venit acasă mai devreme decât se aşteptau.

Chiar şi aşa ar fi fost bine, dacă fata nu l-ar fi surprins cu rezistenţa ei la demonii mici. Surprinzător – asemănările cu mercenarul erau evidente, desigur; întrebarea adevărată era dacă puterile lor erau chiar ale lor sau rezultatul vreunei vrăji. Senzorii lui nu detectaseră nimic.

Dacă Bartimaeus ar fi fost cu el probabil că l-ar fi lămurit cumva în privinţa puterii fetei şi a sursei ei, şi poate că ar fi prevenit scăparea ei. Era mare păcat că djinnul era în cealaltă misiune.

Nathaniel se uită la mâneca hainei lui, care acum avea

urme permanente ale rămăşiţelor molului. Scăpă o înjurătură:

— Puştoaică încrezută! Era greu să nu admiri tăria de caracter a fetei. Totuşi, Kitty Jones va plăti scump pentru acea insultă.

În afară de sentimentul de furie pe care-l simţea, mai era şi neliniştit. Ar fi putut foarte uşor să ceară poliţiei întăriri sau să ceară lui Whitwell să-i asigure sfere de vigilenţă la casa părinţilor ei. Dar nu făcuse acest lucru. Îşi dorea succesul pentru el şi numai pentru el. Recuperarea Toiagului i-ar fi îmbunătăţit statutul fără doar şi poate. Prim-Ministrul l-ar fi slăvit până-n ceruri şi i-ar fi permis să exploreze puterile Toiagului. Duvall şi Whitwell ar fi rămas cu gura căscată, privindu-l neputincioşi.

Dar fata scăpase – şi dacă ar afla cineva de eşecul lui, va trebui să dea socoteală. Moartea lui Tallow îi lăsase pe colegii lui iritaţi, agitaţi şi chiar mai paranoici decât de obicei. Nu era un moment potrivit ca acest lucru să se afle. Trebuia să găsească fata foarte repede.

În acel moment, un sunet în urechea lui îl preveni că urmează să se petreacă o vrăjitorie. Rămase cu ochii în patru şi o clipă mai târziu îl văzu pe Bartimaeus întruchipându-se în mijlocul unui nor albastru. Avea înfăţişarea unui gargui. Nathaniel se frecă la ochi şi se adună.

— Ei bine, ai ceva de raportat?

— Şi mie îmi pare bine să te văd. Garguiul coborî, umflă norul sub forma unei perne pe care se aşeză cu un oftat: Hmm, da! Veni, vidi, vici[1] şi chestii dintr-astea. Arăţi groaznic!

— Ai scăpat de demon? înălţă Nathaniel capul. Astea-s veşti bune! Acelaşi lucru îi vom spune şi lui Devereaux când o să-i dăm socoteală.

— Bineînţeles! L-am înecat în Tamisa. Vestea umblă

---

[1] „Venit, văzut, învins”. (n. tr.)

deja. Şi apropo – aveai dreptate – tipa aceea, Kitty a furat Toiagul. Ai prins-o deja, nu? Ei, mai bine ai înceta să te strâmbi atât şi te-ai preocupa mai mult să-i dai de urmă. Hei… Garguiul se uită mai de-aproape. Ai o zgârietură pe obraz! Te-ai luptat!

— Ba nu, nu m-am luptat. E un fleac!

— Te baţi ca băieţii de pe stradă! A fost pentru o fată? O chestie de onoare? Haide, mie poţi să-mi spui!

— Uită de asta, gata! Ascultă, mă bucur de succesul tău! Acum trebuie neapărat să dăm de urma fetei.

Nathaniel îşi atinse delicat cu un deget zgârietura. Îl durea. Garguiul oftă.

— Uşor de spus, greu de făcut. De unde, rogu-vă, să încep?

— Nu ştiu, trebuie să mă gândesc. Deocamdată eşti liber să pleci, am să te invoc din nou de dimineaţă.

— Foarte bine!

Garguiul şi norul plutiră cu spatele spre perete şi dispărură.

Când fu din nou tăcere, Nathaniel se opri lângă biroul său, cufundat în gânduri. Noaptea se grăbea să intre prin fereastra biroului său, iar în stradă nu se mai auzea nici un zgomot. Era foarte obosit; simţea nevoia să se întindă într-un pat. Dar Toiagul era mult prea important ca să îl piardă atât de uşor. Cumva, trebuia să-i dea de urmă. Poate că un ghid ar reuşi să…

Nathaniel se ridică brusc când auzi o bătaie în uşa din curte.

Ascultă. Inima îi bătea să iasă din piept. Alte trei bătăi: uşoare, dar hotărâte. „Cine ar putea fi la această oră?” Imagini ale mercenarului teribil îi apărură în minte; scăpă repede de ele, îşi îndreptă umerii şi se apropie de uşă.

Umezindu-şi buzele, apăsă mânerul şi deschise uşa.

Un bărbat scund, rotunjor stătea pe treaptă, clipind la vederea luminii care ieşea din birou. Era îmbrăcat cu un costum înzorzonat din catifea verde, ghetre şi o pelerină mov, închisă la gât. Pe cap purta o şapcă din velur.

Zâmbi larg, băgându-l pe Nathaniel în ceaţă.

— Bună, Mandrake, băiete! Pot să intru? E cam rece afară.

— Domnule Makepeace! Îmm, da, vă rog, poftiţi, domnule!

— Mulţumesc băiete, mulţumesc!

Îşi scoase pălăria şi o azvârli prin cameră. Aceasta ateriză cu mare precizie pe un bust de-al lui Gladstone. Bărbatul se uită la Nathaniel şi clipi.

— Ne-am cam săturat de el, într-un fel sau altul, cred. Râse la gluma lui şi se înghesui într-un scaun.

— Ce onoare neaşteptată, domnule! şovăi Nathaniel puţin, nefiind sigur la ce să se aştepte. Vă pot servi cu ceva?

— Nu, nu, Mandrake! Stai jos, stai jos! Am trecut pe neaşteptate, ca să stăm puţin de vorbă. Îi zâmbi larg băiatului. Sper că nu te-am întrerupt din treabă.

— Nu, domnule, sigur că nu! Mă gândeam să plec spre casă.

— Foarte bine! „Somnul este atât de vital, şi totuşi atât de greu de câştigat", după cum spune sultanul în scena din baie – din actul al doilea, scena trei a piesei *Iubita mea e o domniţă din Orient,* bineînţeles. Ai văzut-o?

— Mă tem că nu, domnule! Eram prea tânăr. Fostul meu mentor, domnul Underwood, nu prea obişnuia să meargă la teatru.

— Vai, ce ruşine revoltătoare! Domnul Mandrake dădu din cap cu tristeţe. Cu o educaţie atât de plină de lipsuri, e de mirare că ai devenit un tânăr care promite mult.

— Dar, bineînţeles, am văzut *Lebedele din Arabia,* domnule! adăugă Nathaniel în mare grabă. O piesă nemaipomenită. Foarte emoţionantă!

— Hmm! Câţiva critici au numit-o lucrarea mea de căpătâi, dar am convingerea că o voi depăşi cu următorul meu efort. Am fost inspirat de necazurile americanilor şi mi-am întors atenţia către Vest. Un continent întunecat despre care ştim atât de puţine,

Mandrake! Titlul la care lucrez este *Fuste şi arme;* este vorba despre o fetiţă care locuia în desişul pădurii…

În timp ce vorbea, domnul Makepeace făcea nişte semne ciudate cu mâinile; din palmele sale ieşiră şi se împrăştiară mai multe scântei portocalii, care plutiră în sus şi spre exterior, oprindu-se în anumite puncte din cameră. Când încetară să se mai mişte, scriitorul se opri în mijlocul frazei şi clipi la Nathaniel.

— Vezi ce-am făcut, băiete?

— Un senzor reţea! Pentru a detecta ochii care supraveghează sau urechile care ascultă.

— Exact! Şi, deocamdată, e linişte. Ei bine acum, nu am venit ca să vorbesc cu tine despre opera mea, oricât de fascinantă ar fi. Pentru că eşti un tânăr care promite mult, voiam să-ţi fac cunoscută o propunere anume.

— Aş fi onorat, domnule, să aud despre ce este vorba!

— E de la sine înţeles, spuse domnul Makeplace, că această discuţie rămâne numai între noi. Ne-ar face mult rău dacă vreun cuvânt ar fi rostit dincolo de cei patru pereţi. Ai o reputaţie ca fiind inteligent şi agil, Mandrake! Sunt convins că înţelegi!

— Desigur, domnule!

Nathaniel se stăpâni şi adoptă o mască prin care arăta o atenţie politicoasă. În plus, se simţea încurcat, chiar măgulit. De ce îl aborda oare scriitorul într-o manieră atât de secretă? Nathaniel nu putea să-şi dea seama. Se vorbea mult despre prietenia strânsă dintre domnul Mandrake şi prim-ministru, dar Nathaniel nu se gândise niciodată că autorul era el însuşi un magician. De fapt, fiindcă îi văzuse câteva piese, se gândi că ar fi fost puţin probabil: în sinea lui, Nathaniel le considera drept nişte caraghioslâcuri ieftine.

— Mai întâi să te felicit, spuse domnul Makepeace. Afritul renegat a dispărut – şi cred că djinnul tău a contribuit la îndepărtarea lui. Foarte bine! Poţi fi sigur că i s-a adus la cunoştinţă prim-ministrului. De fapt, din această cauză mă aflu aici în seara asta. Cineva care are

eficienţa ta mă poate ajuta cu o problemă complicată.

Făcu o pauză, însă Nathaniel nu spuse nimic. E mai bine să fii precaut când se pune problema să ai încredere în cineva. Obiectivele lui Makepeace nu erau foarte clare. Domnul Makepeace continuă:

— Ai fost la biserică în dimineaţa asta, şi ai fost martor la dezbaterile din consiliu. Cred că nu ai scăpat din vedere că prietenul nostru, şeful poliţiei, domnul Duvall, a ajuns să aibă o foarte mare influenţă.

— Da, domnule!

— Fiind comandant al Trupelor Cenuşii, puterea a fost în mâinile lui pentru foarte mult timp şi nu-şi ascunde dorinţa de a câştiga mai mult. S-a folosit deja de tulburările de atunci pentru a câştiga autoritate pe socoteala îndrumătoarei tale, doamna Whitwell.

— Am observat eu ceva concurenţă, comentă Nathaniel, gândindu-se că nu ar fi prudent să zică mai mult.

— Te-ai exprimat foarte precaut, Mandrake! Acum, ca prieten apropiat al lui Rupert Devereaux, nu mă deranjează să-ţi spun că am privit cu foarte mare îngrijorare atitudinea lui Duvall. Oamenii ambiţioşi sunt periculoşi. Ei schimbă firea lucrurilor. Indivizi necivilizaţi şi bădărani precum Duvall – te va şoca să-ţi spun că niciodată în viaţa lui nu a venit la nici o premieră de-a mea – sunt cei mai răi, de vreme ce nu au nici un fel de respect pentru colegii lor. De ani de zile, Duvall îşi construieşte puterea, căutând să rămână în bune relaţii cu prim-ministrul, în timp ce subminează alte personalităţi. Ambiţia cu care se laudă atât a fost dintotdeauna evidentă. Evenimentele din ultimul timp, cum ar fi decesul regretabil al prietenului nostru, Tallow, i-a tulburat pe miniştrii mai în vârstă, şi asta probabil că-i dă posibilitatea lui Duvall să mai profite puţin. De fapt – şi nu mă deranjează să-ţi spun ţie acest lucru – cu puterea pe care o are Duvall acum, mă tem să nu iasă o revoltă.

Poate că datorită experienţei lui în lumea teatrului domnul Makepeace avea un mod cu totul special, plin de viaţă de a vorbi: vocea îi tremura şi şuiera în acelaşi timp, apoi îi cobora ca să fie mai joasă şi mai puternică. În ciuda precauţiei lui, Nathaniel era fascinat: se aplecă să fie mai aproape.

Dramaturgul continuă:

— Da, băiete, ai auzit bine! Mi-e teamă de o revoltă, şi, fiind prietenul cel mai loial al domnului Devereaux, sunt nerăbdător să intervin ca să o împiedic. În privinţa aceasta caut aliaţi. Jessica Whitwell este puternică, desigur, dar nu putem merge mai departe aşa. Nu este o iubitoare a teatrului. Dar tu, Mandrake, mai degrabă tu eşti tipul meu! Ţi-am urmărit evoluţia de ceva vreme, de fapt, încă de pe vremea afacerii regretabile cu Lovelace, şi cred că putem face împreună lucruri extraordinare.

— Foarte frumos din partea dumneavoastră, spuse Nathaniel încet. Îşi simţea capul înfierbântat: asta aştepta el – un drum direct către prim-ministru. Domnişoara Whitwell nu era un aliat de încredere: deja lăsase să se înţeleagă că intenţiona să-i sacrifice cariera. Ei bine, dacă acţiona cu mare atenţie, putea câştiga un avantaj în scurt timp. Poate că, la urma urmei, nu avea nevoie de protecţia ei.

Dar ăsta era un teritoriu periculos. Trebuia să fie în gardă. Vorbi pe un ton prietenos:

— Domnul Duvall este un adversar formidabil. E cam periculos să acţionăm împotriva lui.

Domnul Makepeace zâmbi.

— Cât de adevărat grăieşti! Dar nu cumva tu ai făcut ceva care să aibă legătură cu această discuţie? Cred că ai vizitat deja în această după-amiază Oficiul Rapoartelor Publice – şi apoi ai pornit-o într-o mare viteză spre o adresă din Balham, nu?

Cuvintele erau rostite la întâmplare, însă îl şocară pe Nathaniel, care nu schiţă nici un gest.

— Mă scuzaţi, se bâlbâi el, de unde ştiţi?

— Eu aflu foarte multe lucruri, băiete! Ca prieten al domnului Devereaux, de multă vreme sunt numai ochi şi urechi la toate. Nu fi atât de îngrijorat! Habar nu am ce voiai să faci, probabil că era o chestiune personală. Zâmbi larg. Duvall se ocupă acum de tacticile împotriva revoluţionarilor, dar nu cred că i-ai adus la cunoştinţă activităţile tale...?

Cu siguranţă, Nathaniel nu făcuse acest lucru. Capul i se învârtea, avea nevoie să câştige timp.

— Îmm, aţi pomenit la un moment dat de o colaborare între noi, domnule, spuse el. La ce anume vă gândiţi?

Quentin Makepeace luă loc înapoi în scaun.

— Toiagul lui Gladstone, zise el. Atât, pur şi simplu. Afritul a avut de-a face cu el şi se pare că mulţi din rezistenţă sunt morţi. Toate bune şi frumoase. Dar Toiagul este un talisman foarte puternic. Cel care îl poartă are multă putere. Acum, că veni vorba, îţi pot spune că domnul Duvall îşi dă toată silinţa ca să găsească persoana care l-a luat. În cazul în care face acest lucru – magicianul îl fixă pe Nathaniel cu ochii săi albaştri strălucitori – s-ar putea să se hotărască să-l folosească el însuşi, în loc să-l înapoieze guvernului. Mă tem că situaţia este foarte serioasă. Mare parte din Londra ar putea fi ameninţată.

— Da, domnule, spuse Nathaniel, am citit despre Toiag şi cred că se poate avea acces foarte uşor la energiile lui, doar prin câteva incantaţii simple. Se prea poate ca Duvall să-l folosească.

— Într-adevăr! Şi cred că ar trebui să i-o luăm înainte. Dacă găseşti Toiagul şi îl înapoiezi domnului Devereaux, poziţia ta va deveni foarte importantă, iar domnul Duvall va suferi o înfrângere. Şi eu voi fi mulţumit, de vreme ce prim-ministrul va continua să mă ajute să-mi finanţez operele peste tot în lume. Ce părere ai despre această propunere?

Lui Nathaniel i se învârtea capul din ce în ce mai tare.

— Un... plan interesant, domnule!

— Bine, bine! Deci ne-am înţeles! Trebuie să acţionăm repede. Domnul Makepeace se aplecă în faţă şi-l bătu pe Nathaniel pe umăr.

Băiatul clipi. Cu entuziasmul său colegial, Makepeace luă de bun acceptul lui Nathaniel. Propunerea era ademenitoare, într-adevăr, dar se simţea nesigur, îi dejucase planurile; avea nevoie de o clipă ca să se gândească la ce avea de făcut. Totuşi, nu avea timp. Faptul că magicianul ştia de activităţile lui îl luă prin surprindere; simţea că pierde teren. Nathaniel luă o decizie şovăielnică: dacă Makepeace ştia de vizita la Balham, oricum nu mai avea nici un sens s-o ascundă.

— Am făcut şi eu câteva investigaţii, spuse el rece, şi cred că Toiagul este în mâinile unei fete pe nume Kitty Jones.

Magicianul dădu din cap aprobator.

— Văd că părerea mea foarte bună despre tine a fost corectă, Mandrake! Ai vreo idee unde ar putea fi?

— Păi… Aproape că o prinsesem în casa părinţilor ei în această seară, domnule! Am pierdut-o la câteva minute. Nu cred că avea Toiagul la ea.

— Hmm!… Domnul Makepeace se scărpină-n bărbie. Nu încercă să-l supună vreunui interogatoriu pe Nathaniel ca să afle detaliile. Şi acum, probabil că a şters-o! Va fi greu să-i dăm de urmă… Doar dacă nu cumva o determinăm să iasă din ascunzătoare. I-ai arestat pe părinţi? Dacă s-ar scrie în ziare la ce torturi sunt supuşi, s-ar putea s-o facem să iasă.

— Nu, domnule! M-am gândit la acest lucru, dar nu erau apropiaţi. Nu cred că s-ar preda ca să-i salveze pe ei.

— Chiar şi aşa, este o opţiune. Dar mai am o idee, Mandrake! Am o relaţie care cunoaşte lumea interlopă din Londra. Cunoaşte mai mulţi cerşetori, tâlhari şi hoţi de buzunare decât ar încăpea la un loc într-un teatru. Am să vorbesc cu el în seara asta; să văd dacă ne spune ceva despre această Kitty Jones. Cu puţin noroc, vom

putea acţiona începând de mâine. Între timp, îţi sugerez să te duci acasă şi să dormi. Şi nu uita, băiete, este o miză mare în joc, iar domnul Duvall este un adversar periculos. Să nu sufli o vorbă nimănui despre înţelegerea noastră!

37
Bartimaeus

Sosise ora prânzului, iar umbrele erau cum nu se putea de mici. Cerul era albastru cu tente de alb-gălbui, acoperit cu nori binevoitori. Soarele strălucea frumos deasupra acoperişurilor din suburbie. Era o oră moartă, cum se zice, era vremea pentru activităţi cinstite şi pentru muncă decentă. Şi, ca şi cum voiau să dovedească acest lucru, câţiva negustori harnici treceau pe stradă împingându-şi cărucioarele din casă în casă. Îşi scoteau şepcile în faţa doamnelor mai în vârstă, îi băteau uşor pe cap pe copii şi zâmbeau politicos, în timp ce-şi prezentau articolele de ceramică. Se făceau târguri, se schimbau bunuri şi bani; negustorii plecau mai departe, fluierând imnuri sobre.

Îţi venea greu să crezi că avea să se întâmple ceva rău.

Cocoţată între ramurile încâlcite ale unui tufiş de soc aflat departe de drum, o arătare cocoşată supraveghea locul acţiunii. Era un amalgam de pene murdare cu ciocul şi picioarele ieşite în afară parcă la voia întâmplării. O cioară de mărime medie: o pasăre care prevesteşte răul şi dezordinea. Pasărea nu-şi mişca ochii, urmărind astfel ferestrele de la etaj ale unei case mari, cu multe coridoare, aflate în capătul unei grădini năpădite de buruieni.

Iarăşi hoinăream, dar acum aveam un scop.

Lucrul pe care trebuie să îl ţii minte apropo de invocări este faptul că niciodată nu poate fi vorba de greşeala ta. Dacă vreun magician îţi încredinţează vreo sarcină, tu o îndeplineşti – şi foarte repede – sau cazi victimă Focului Nimicitor. Cu o astfel de pedeapsă deasupra capului, înveţi foarte repede să renunţi la orice scrupule. Asta

înseamnă că timp de cinci sute de ani în care m-am fâţâit de colo-colo pe tot pământul ăsta, am fost implicat fără voia mea în multe acţiuni murdare[1]. Nu că aş avea conştiinţă, dar chiar şi noi, djinnii, aşa duri cum suntem, ne putem înmuia uneori când vine vorba să îndeplinim anumite sarcini. Cam asta era şi situaţia de acum.

Cioara se ghemui, făcându-se nevăzută în copac, ţinând la distanţă celelalte orătănii cu un truc simplu, acela de a emana o duhoare. N-aveam chef de companie.

Mi-am mişcat ciocul cu o uşoară disperare. Nathaniel! Ce să mai zici? În afară de neînţelegerile noastre ocazionale[2], am sperat întotdeauna că ar putea fi uşor diferit faţă de ceilalţi magicieni obosiţi. În trecut, de exemplu, dăduse dovadă că are multă iniţiativă şi un dram de altruism. Aproape că era foarte puţin probabil ca el să-şi urmeze propriul drum în viaţă, fără să urmeze calea veche a puterii/ bogăţiei/ notorietăţii pe care o alesese fiecare dintre prietenii lui.

Dar făcuse el acest lucru? Nu.

Semnele de acum erau din ce în ce mai rele. Fiind poate încă tulburat pentru că fusese martor la decesul colegului său Tallow, stăpânul meu fusese nepoliticos, aproape obraznic când mă invocase în dimineaţa aceea. Avea chipul foarte palid şi era foarte tăcut. Nu s-a străduit nici să fie amabil, nici să facă vreo glumă plină de tact. Nu m-a mai lăudat că-l scăpasem cu o seară în

---

[1] De exemplu, cum a fost înfrângerea regretabilă a lui Akhenaton. Nefertiti nu m-a iertat niciodată pentru asta, dar ce puteam face? Să dea vina pe înalţii Preoţi ai Răului, nu pe mine. Apoi a mai fost afacerea incomodă cu inelul lui Solomon, pe care unul dintre rivalii săi m-a însărcinat să-l fur şi să-l arunc în mare. Simţeam nevoia să pârăsc atunci, asta v-o spun cu siguranţă. Şi apoi au mai fost toate acele nenumărate asasinate, răpiri, furturi, calomnieri, intrigi şi înşelăciuni… Dacă mă gândesc mai bine, au mai fost şi câteva sarcini mai puţin murdare şi de bună-credinţă, însă cam puţine la număr.

[2] Ei, bine, continue.

urmă de renegatul de afrit şi, în ciuda faptului că luasem forme feminine înşelătoare, n-am scos nimic de la el. Am primit, în schimb, o nouă sarcină foarte promptă, de genul celor care se încadrează perfect în categoria obligaţiilor „neplăcute şi regretabile”. Era un punct nou de plecare pentru Nathaniel, însă era prima dată când recurgea la asemenea metode josnice, şi trebuie să recunosc că m-a surprins acest lucru.

Dar o sarcină este o sarcină! Deci, iată-mă, o oră sau două mai târziu, pierzându-mi vremea într-o tufă în Balham.

Fusesem instruit să nu zic nimănui nimic despre asta, tocmai de aceea nu am spart tavanul ca să intru prin el[1]. Ştiam că prada mea era acasă, probabil chiar la etaj, deci aşteptam, cu privirea pironită pe fereastră.

Nu era casa vreunui magician. Avea zugrăveala scorojită, tocurile ferestrelor erau putrezite şi tot felul de plante creşteau prin găurile din ţiglele verandei. O proprietate de o mărime considerabilă, dar nu prea întreţinută şi tristă. Erau chiar şi nişte jucării de copii cam ruginite lăsate în iarba înaltă de un picior.

După o oră sau chiar mai mult, timp în care nu se mişcă deloc, cioara deveni cam nervoasă. Chiar dacă stăpânul meu voia discreţie, în acelaşi timp voia şi viteză. Nu puteam să mai pierd vremea; trebuia să trec curând la treabă. Dar, în mod ideal, voiam să aştept până se goleşte casa şi victima rămâne singură.

Ca răspuns parcă la planul meu, uşa de la intrare se deschise brusc şi o femeie imensă ieşi brusc, ţinând strâns în mână o geantă din pânză groasă. Trecu exact pe sub mine, ducându-se în josul străzii. Nu m-am sinchisit să mă ascund. Pentru ea, eram doar o pasăre. Nu erau nici un fel de reţele, nici un fel de apărare magică, nici un semn pe care să-l vadă cineva dincolo de primul plan. Cu alte cuvinte, operaţiunea aceasta nu

[1] Am respins această procedură şi din motive estetice, nu-mi plăcea să las dezastru în urma mea.

putea fi în nici un caz considerată o testare a puterilor mele. Întreaga misiune era dezgustătoare de la început până la sfârşit.

Apoi – o mişcare la o fereastră. O bucată de perdea prăfuită din tul de culoare gri ieşi în afară, iar o mână slăbănoagă se întinse să deschidă încuietoarea şi împinse în sus rama. Ăsta era semnul pe care îl aşteptam. Cioara îşi luă zborul şi bătu din aripi deasupra grădinii, ca o pereche de indispensabili negri aruncaţi în bătaia vântului. Ateriză pe pervazul ferestrei respective şi, şovăind puţin, înaintă cu picioarele ei solzoase de-a lungul perdelelor din tul murdare până ce observă o ruptură mică verticală.

Destinaţia iniţială a acestei camere era evidentă, de vreme ce patul era împins în peretele mai îndepărtat: un aşternut şifonat arăta faptul că fusese de curând folosit. Dar acum patul nu prea se observa, din cauza unui număr impresionant de tăvi din lemn, fiecare dintre ele având mai multe compartimente. Unele aveau pietre semipreţioase: agate, topazuri, opaluri, granate, jaduri şi chihlimbar; toate aveau o formă, erau şlefuite şi împărţite după mărime. Altele aveau dungi de metal subţire, funii din fildeş incrustat sau bucăţi triunghiulare din materiale de diverse culori. Într-o parte a camerei, de la un capăt la celălalt, se afla un suport neprelucrat, acoperit şi acesta cu alte tăvi, dar şi cu suporturi de instrumente tăioase şi cu vase mirosind scârbos a clei. Într-un colţ, aranjate cu grijă şi etichetate, era o stivă de cărţi cu coperte din piele nouă, netedă, de diverse culori.

La lumina a două lampadare, am zărit nişte semne făcute cu creionul pe coperte care arătau locul unde urmau să fie adăugate ornamentele, iar în mijlocul biroului se vedea că o astfel de activitate era în desfăşurare. Un volum gros în piele de crocodil avea un model sub formă de stea pe prima copertă, pe care erau aşezate bucăţi roşii de granit. De pe pervazul ferestrei, cioara privi cum una dintre pietrele care avea o picătură

de clei aplicată dedesubt fu aşezată la locul ei cu o pensetă.

Adânc cufundat în această muncă, fără să-şi dea seama de prezenţa mea, era tânărul pe care venisem să îl găsesc. Purta un halat de casă uzat şi o pereche de pijamale albastre. Picioarele lui încrucişate sub scaun erau încălţate cu nişte şosete imense cu dungi. Avea părul negru, lung, lăsat pe umeri – iar firele despicate şi groase puneau în umbră chiar şi coama nocivă a lui Nathaniel. Atmosfera din cameră era greoaie din cauza mirosului de piele, clei şi a mirosului băiatului.

Ei bine, cam asta era. Nu aveam timp de pierdut! Trebuia să acţionez.

Cioara oftă, se prinse de perdeaua din tul cu ciocul şi, cu o mişcare a capului, rupse materialul în două.

Am trecut prin el, spre pervazul din interior şi m-am aşezat repede pe o stivă de cărţi, exact în momentul în care băiatul ridică privirea.

Nu prea era în formă; carnea atârna greoaie pe el, iar ochii îi erau obosiţi. Observă cioara şi îşi trecu mâna prin păr, oarecum confuz. Pe faţă i se citi o uşoară panică, apoi se resemnă. Îşi aşeză pe birou penseta.

— Ce fel de demon eşti tu? întrebă el. Cioara fu luată prin surprindere.

— Porţi lentile magice cumva? Băiatul dădu din umeri plictisit.

— Bunica mi-a spus întotdeauna că demonii vin sub forma unei ciori. Iar păsările normale nu-şi fac drum prin perdele, nu-i aşa?

Această ultimă frază era perfect adevărată.

— Ei bine, dacă vrei neapărat să ştii, i-am răspuns, sunt un djinn bătrân şi cu foarte mare putere. Am vorbit cu Solomon şi cu Ptolemeu, i-am urmărit pe Oamenii Mării[1] până în pânzele albe, în slujba regilor. Totuşi, momentan, sunt o cioară. Dar ajunge cât ţi-am spus

---

[1] Creaturi subacvatice despre care se spune că întemeiază oraşe pe fundul lacurilor. (n. red.)

despre mine, am adoptat eu un ton mai eficient şi practic. Eşti omul de rând Jakob Hyrnek? Băiatul confirmă din cap. Bine! Atunci, pregăteşte-te!

— Ştiu cine te-a trimis!

— Da?… Chiar ştii?

— Bănuiam de multă vreme că se va întâmpla şi asta. Cioara clipi surprinsă.

— Fir-ar să fie! Eu am aflat abia azi-dimineaţă.

— Acum înţeleg! S-a hotărât să termine treaba.

Băiatul îşi îndesă mâinile în buzunarele halatului de casă şi oftă adânc. Eram nedumerit. „S-a hotărât"? La ce se referea oare?

— Ascultă, nu te mai văita ca o babă şi explică-te…

— Să mă omoare, desigur, mă lămuri Hyrnek. Presupun că tu eşti un demon mai eficient decât cel de data trecută. Deşi trebuie să recunosc că totuşi celălalt arăta mai înspăimântător. Tu eşti un pic mai trist şi mai slăbănog. Şi mai scund.

— Stai, opreşte-te! Cioara se frecă la ochi cu vârful unei aripi. Cred că este o greşeală aici! Stăpânul meu nu mai auzise de existenţa ta până ieri. Aşa mi-a spus.

Fu rândul băiatului să fie confuz.

— De ce ar spune Tallow aşa ceva? A înnebunit?

— Tallow? Cioara rămase perplexă. Ia-o uşurel! Ce legătură are el cu asta?

— Păi, n-a trimis maimuţa verde după mine? Aşa că e normal să presupun… Am ridicat o aripă.

— S-o luăm de la început! Am fost trimis ca să-l găsesc la această adresă pe Jakob Hyrnek. Tu eşti Jakob Hyrnek. Corect? Da! Până aici e bine. Acum, nu ştiu nimic despre maimuţa verde – şi dă-mi voie să-ţi spun, aşa, în treacăt, că asta nu-i tot. Probabil că nu prea ştiu eu ce se întâmplă, dar sunt mult mai rău decât par.

Băiatul dădu din cap cu părere de rău.

— Mă gândeam că eşti.

— Foarte adevărat, tipule! Sunt mult mai rău decât orice maimuţă pe care e posibil să o întâlneşti, asta-i

sigur! Acum, unde rămăsesem? Mi-am pierdut firul… A, da!… Nu ştiu nimic de maimuţă şi cu siguranţă nu am fost trimis de Tallow. Ceea ce ar fi imposibil, în orice caz.

— De ce?

— Deoarece a fost înghiţit de un afrit noaptea trecută. Asta în treacăt fie spus… Nu şi pentru băiat, pentru el nu era doar aşa, în treacăt fie spus. La auzul acestei veşti, faţa i se aprinse ca focul; ochii i se măriră, gura i se mişcă în toate direcţiile cu un zâmbet uşor. Întregul corp, care stătuse trântit pe scaun ca un sac de ciment, începu deodată să se îndrepte şi să revină la viaţă. Apucă atât de tare marginile biroului cu degetele, încât articulaţiile îi pocniră.

— A murit? Eşti sigur?

— Am văzut cu ochii mei. Ei bine, nu chiar ăştia! În momentul respectiv eram şarpe.

— Cum s-a întâmplat?

Interesul pe care-l manifesta era ieşit din comun.

— O invocare nu a ieşit cum trebuia. Prostul a greşit cuvintele când le-a citit sau le-a inversat.

Rânjetul lui Hyrnek deveni mai larg.

— Citea dintr-o carte?

— Dintr-o carte, da – în general acolo se găsesc incantaţiile. Acum, putem, te rog, să ne întoarcem la ale noastre? N-am toată ziua la dispoziţie.

— Bine, dar îţi sunt foarte recunoscător pentru informaţie, să ştii? Băiatul făcu tot ce-i stătea în putinţă ca să-şi revină, dar continua să rânjească de aproape îi crăpau fălcile. Mă călca pe nervi.

— Uite, eu încerc să fiu serios! Te avertizez să fii cu mare băgare de seamă. Ce naiba! Cioara făcu înainte un pas ameninţător şi-şi înfipse gheara într-un vas cu clei. După câteva încercări, am reuşit să-l scutur şi să-l arunc prin cameră, şi am început să-mi răzui ghearele de colţul unei tăvi din lemn. Auzi, ascultă, am mârâit eu în timp ce mă ştergeam, am venit aici nu ca să te omor după cum ai presupus tu, ci ca să te iau cu mine şi te sfătuiesc să

nu mi te opui!

Oarecum înţelesese asta.

— Să mă iei? Unde?

— Vei vedea! Vrei să te îmbraci? Pot să-ţi mai acord puţin timp.

— Nu, nu! Nu pot!

Deodată se întristă, frecându-şi faţa şi scărpinându-şi mâinile. Am încercat să-l liniştesc.

— Nu voi încerca să-ţi fac nici un rău.

— Dar eu nu ies niciodată. Niciodată!

— N-ai de ales, băiete! Acum, ce-ai zice de o pereche de pantaloni? Pantalonii ăia de pijama sunt cam largi, iar eu zbor cu mare viteză.

— Te rog! mă implora el disperat. Eu nu ies niciodată. N-am mai făcut acest lucru de trei ani. Uită-te la mine! Uită-te la mine! Vezi?

Mă uitam la el indiferent.

— Ce este? Eşti cam durduliu. Afară sunt unii care merg pe stradă şi arată mai rău decât tine, şi ai fi rezolvat problema imediat dacă ai fi făcut nişte exerciţii, în loc să stai toată ziua-n fund. Să împodobeşti cărţi de magie în dormitorul tău nu-i trai pentru un băiat în creştere. Şi, pe deasupra, o să-ţi strici şi vederea.

— Nu – faţa mea! Şi mâinile mele. Uită-te la ele! Sunt oribil!

Acum ţipa, îşi împinse mâinile sub ciocul meu şi-şi îndepărtă părul de pe faţă.

— Îmi pare rău, nu…

— La culoare mă refer, nu pricepi? Uită-te la piele! Peste tot într-adevăr, acum, că-mi atrăsese atenţia, am văzut nişte dungi verticale gri-negre care-i treceau pe faţă şi pe dosul mâinilor.

— A, asta, am comentat. Ce-i cu asta? Am crezut că te-ai vopsit intenţionat. Hyrnek începu să râdă prosteşte şi cu gemete, o atitudine care arăta că stătuse prea mult timp singur; nu l-am mai lăsat să vorbească. Am continuat:

— A fost o Bombă Neagră, nu-i aşa? Ei bine, tribul banja din Marele Zimbabwe[1] obişnuia s-o folosească – printre alte vrăji – ca să se facă mai atrăgători. Considerau că este potrivit pentru un mire tânăr să aibă întregul trup îmbrăcat în dungi înainte de nuntă, iar femeile o aplicau şi ele, dar, desigur, local, în zone mult mai restrânse. Doar cei bogaţi îşi permiteau acest lucru, de vreme ce vrăjitorii cereau foarte mulţi bani pentru asta. Oricum, din punctul lor de vedere eşti extrem de atrăgător, am făcut eu o pauză. Cu excepţia părului, care arată cam rău. Dar la fel arată şi cel al stăpânului meu şi nu-l deranjează să şi-l fluture în plină zi. Ei hai – în vreme ce vorbeam, mi se păru că aud o uşă trântită undeva în casă – e cazul să plecăm! Mă tem că nu mai avem timp de pantaloni. Va trebui să înduri curenţii de aer.

Am sărit pe birou. Băiatul căzuse din scaun, se panică şi începu să se tragă înapoi.

— Nu, lasă-mă în pace!

— Îmi pare rău, nu pot să fac asta. Făcea mult prea mult zgomot. Simţeam mişcare în camera de dedesubt.

— Nu da vina pe mine, n-am de ales!

Cioara sări pe podea şi începu să se transforme, dimensiunile crescându-i ameninţător. Băiatul ţipă, se întoarse şi o zbughi spre uşă. Drept răspuns, un ţipăt, probabil de origine maternă, veni de dincolo de uşă. Am auzit paşi greoi grăbindu-se pe scări.

Jakob Hyrnek se lupta cu clanţa, dar nu reuşi s-o răsucească până la capăt. Un cioc imens auriu se năpusti spre gulerul halatului de casă; ghearele din oţel se rotiră în covor, tăind scândurile de dedesubt. Băiatul fu ridicat în sus şi se balansă, atârnând ca un pui neajutorat în gura mamei lui. Aripile puternice fâlfâiră o dată, răsturnând tăvile şi împrăştiind pietrele semipreţioase. O rafală de vânt; băiatul fu aruncat spre fereastră; o aripă cu pene stacojii se ridică ca să-l cuprindă; geamul fu

---

[1] Marele Zimbabwe a fost, între sec. VIII–XV d.Hr., centrul unui bogat imperiu african. (n. red.)

făcut ţăndări, un aer rece cuprinse corpul băiatului, care ţipă, se zbătu nebuneşte – şi dispăru.

Oricine ar fi ajuns la peretele spart din spatele nostru n-ar fi văzut şi n-ar fi auzit nimic, cu excepţia poate a umbrei păsării imense, care zbura repede pe deasupra ierbii, şi a câtorva ţipete îndepărtate ce se urcau spre cer.

38
Kitty

În acea după-amiază, Kitty trecuse prin faţa cafenelei Druids' Coffee House de trei ori. Primele două dăţi nu văzu nimic sau pe nimeni interesant, dar a treia oară norocul îi surâse. În spatele unui cârd de turişti europeni agitaţi, care se instalaseră la câteva mese mai îndepărtate, observă chipul calm al domnului Hopkins; acesta stătea liniştit la masa lui, amestecând în espresso cu o linguriţă. Părea absorbit de ceea ce făcea, adăugând fără să-şi dea seama cuburi de zahăr unul după altul în băutura de un negru tăciune. Însă nu luă nici o înghiţitură.

Kitty îl privi îndelung din umbra statuii din centrul pieţei. Ca de obicei, chipul domnului Hopkins era blând şi nu prea expresiv: lui Kitty îi era imposibil să-şi dea seama la ce se gândea.

Pentru că fusese trădată de părinţi, Kitty se simţea acum mai expusă ca niciodată, fără prieteni, singură, iar a doua noapte de foamete petrecută în pivniţă o convinsese de faptul că avea nevoie să stea de vorbă cu singurul aliat pe care spera să-l mai aibă. Era convinsă că Nick stătea undeva bine ascuns: dar domnul Hopkins, întotdeauna cu un pas înaintea celorlalţi din Rezistenţă, ar mai putea încă să vrea să colaboreze cu ei.

La ora aceea, el aştepta mai mult ca sigur la locul de întâlnire; totuşi, nesigură, Kitty avea unele reţineri.

Poate că nu era neapărat vina domnului Hopkins pentru că raidul ieşise prost. Poate că în nici unul dintre documentele vechi pe care el le studiase nu era menţionat slujitorul lui Gladstone. Totuşi, Kitty nu se putea abţine să nu asocieze sfatul său prudent cu sfârşitul teribil al celor morţi în mormânt. Domnul

Hopkins le făcuse cunoştinţă cu binefăcătorul necunoscut şi îi ajutase să pună la cale toată acţiunea, în cel mai bun caz, s-ar fi putut spune că strategia lui avusese nişte lipsuri foarte mari; iar, în cel mai rău, că el, cu nepăsare, le pusese tuturor viaţa în pericol.

Dar cum ceilalţi nu mai erau, iar magicienii o urmăreau, lui Kitty îi rămâneau puţine variante de ales. În cele din urmă ieşi de după statuie şi traversă pavajul pietruit până la masa domnului Hopkins.

Fără să salute, îşi trase un scaun şi se aşeză. Domnul Hopkins îşi ridică privirea; ochii săi spălăciţi o cercetau. Aproape că uitase să mai amestece în cafea. Kitty se uită fix la el, indiferentă. Un chelner agitat se apropie; Kitty făcu o comandă rapidă şi îl lăsă să plece. Nu spuse nimic.

Domnul Hopkins scoase linguriţa, o scutură de marginea ceştii şi o aşeză cu grijă pe masă.

— Am auzit vestea, spuse el pe neaşteptate. Te-am căutat în ultimele zile. Kitty zâmbi trist.

— Nu sunteţi singurul!

— Dă-mi voie să-ţi spun imediat, izbucni domnul Hopkins în timp ce chelnerul îşi făcu din nou apariţia, puse un milkshake şi o brioşă ornată cu îngheţată în faţa lui Kitty şi plecă. Să-ţi spun imediat că... îmi pare nespus de rău. Este o tragedie îngrozitoare! Se opri; Kitty se uită la el. Reluă: Dacă te consolează cu ceva, informatorul meu a fost foarte, foarte supărat.

— Mulţumesc, spuse Kitty, dar nu mă consolează.

— Informaţia pe care am avut-o – şi pe care i-am împărtăşit-o în totalitate domnului Pennyfeather – nu arăta că ar fi vreun gardian. Domnul Hopkins continuă senin: Molima da, dar nimic mai mult! Dacă am fi ştiut, nu am fi fost de acord niciodată cu o astfel de acţiune.

Kitty se uită foarte atentă la milkshakeul ei; nu se simţea în stare să vorbească. Dintr-odată, simţi că i se face rău. Domnul Hopkins o privi o clipă şi întrebă:

— Şi restul? începu el, dar apoi se opri. Tu eşti singura?

— Credeam, comentă Kitty cu amărăciune, că având o reţea de informatori atât de sofisticată ca a dumneavoastră ştiţi deja. Oftă. A supravieţuit şi Nick!

— Da? Serios? Bun, bun! Şi unde este Nick?

— N-am nici o idee. Şi nici nu-mi pasă. A fugit pe când ceilalţi se luptau.

— Aha! Înţeleg!

Domnul Hopkins se jucă din nou cu linguriţa. Kitty îşi privi atentă genunchii. Îşi dădea seama că nu ştia ce să-l întrebe şi că el era la fel de încurcat ca şi ea. Degeaba: era singură, singurică.

— Desigur că acum nu este important, începu domnul Hopkins, şi ceva in vocea sa o făcu să ridice privirea brusc. Având în vedere tragedia care a avut loc, nu este important şi nici relevant, desigur, dar aş vrea să te întreb dacă – după atâtea evenimente neaşteptate prin care ai trecut şi după nefericirea de a-ţi fi pierdut colegii, nu ai reuşit să scoţi nimic valoros din mormânt.

Această afirmaţie era atât de deplasată şi pe ocolite de spusă, încât imediat avu efectul opus celui pe care şi l-ar fi dorit oratorul ei prudent. Kitty, neîncrezătoare, făcu ochii mari şi încruntă uşor sprâncenele.

— Aveţi dreptate, spuse ea cu tărie. Este irelevant!

Îşi mâncă brioşa cu îngheţată din două muşcături şi luă o gură de milkshake. Domnul Hopkins începu iar să-şi amestece cafeaua.

— Asta înseamnă că n-aţi luat nimic? interveni el. Nu aţi fost în stare… vocea sa se stinse.

Când Kitty se aşezase la masă avusese intenţia să-i spună domnului Hopkins despre Toiag; la urma urmei, ei nu-i folosea la nimic şi era posibil ca binefăcătorul, care-l voia pentru colecţia sa, să fi fost pregătit să-i dea o recompensă – banii de subzistenţă fiind cel mai important lucru care-i trecea prin minte acum lui Kitty. Presupunea, date fiind circumstanţele, că domnul Hopkins ar fi putut stabili coordonatele unei eventuale înţelegeri; însă nu se aştepta să-l audă presând-o pe faţă

pentru câştigul său din toată prada. Se gândi la Anne, care murise în timpul acţiunii lor în naosul întunecat, sfâşiată de durere din cauză că-şi scăpase geanta cu comori. Buzele lui Kitty se crispară.

— Luaserăm în rucsaci tot ce era în mormânt, răspunse ea. Dar nu am putut ieşi cu ele. Poate că Nick a reuşit să scoată ceva. Nu ştiu!

Domnul Hopkins o studia cu ochii lui gri-deschis.

— Dar tu, tu nu ai luat nimic?

— Mi-am aruncat geanta.

— Aha! Desigur! înţeleg!

— Printre alte lucruri, aveam şi pelerina. Va trebui să vă scuzaţi foarte mult în faţa informatorului dumneavoastră; ăsta era unul dintre obiectele pe care şi le dorea, nu-i aşa?

Bărbatul făcu un gest de îngăduinţă.

— Nu-mi aduc aminte. Cred că nu ştii ce s-a întâmplat cu Toiagul lui Gladstone, nu-i aşa? Parcă îl interesa şi chestia asta.

— Bănuiesc că şi el a rămas acolo.

— Da... doar că nu se preciza nicăieri că a fost găsit în biserică, şi n-a fost văzut nici în posesia scheletului care cutreieră prin Londra.

— Înseamnă că Nick l-a luat... Nu ştiu! Ce mai contează? După spusele dumneavoastră, nu are nici o valoare, nu-i aşa? vorbi Kitty pe un ton indiferent, urmărind în tot acest timp chipul interlocutorului ei.

Acesta scutură din cap.

— Nu! Nu are! Doar că informatorul meu va fi dezamăgit. Şi-l dorea cu adevărat şi ar fi plătit regeşte să-l aibă în mâini.

— Noi toţi suntem dezamăgiţi, spuse Kitty. Şi mulţi dintre noi sunt morţi. Se poate împăca, aşadar, cu situaţia.

— Da! Domnul Hopkins bătea uşor cu degetele pe faţa de masă, părea că se gândeşte. Ei bine, spuse el cu vioiciune, dar tu, Kitty? Ce planuri ai acum? Unde o să

stai?

— Nu ştiu! Mă gândesc eu la ceva.

— Ai nevoie de ajutor? Să găseşti unde să stai?

— Nu, mulţumesc! Ar fi bine dacă nu am sta unul în calea celuilalt. Magicienii au dat de urma părinţilor mei. Nu vreau să vă expun la vreun risc, nici pe dumneavoastră, nici pe informatorul dumneavoastră. Kitty nu dorea să se asocieze mai departe cu domnul Hopkins. Nepăsarea lui evidentă manifestată faţă de moartea colegilor ei o uimise. De fapt – zise fata, împingându-şi scaunul în spate – ar trebui să plec acum!

— Grija faţă de noi te onorează. În mod clar îţi doresc să continui cu succes. Totuşi, înainte de a pleca – domnul Hopkins se scarpină la nas ca şi când se gândea cum să formuleze ceva mai puţin pompos – mă gândesc că poate ar trebui să ştii ceva ce am aflat de la una dintre sursele mele. Te afectează într-o oarecare măsură. Kitty dădu să se ridice, însă se opri.

— Pe mine?

— Mă tem că da. Am auzit acest lucru cu mai puţin de o oră în urmă. Este absolut secret; majoritatea membrilor guvernului habar nu au. Unul dintre magicienii care te urmăresc – numele lui este John Mandrake, cred – ţi-a răscolit trecutul. A aflat că acum câţiva ani o anume Kathleen Jones a fost acuzată de atac într-un proces la tribunal.

— Şi? Kitty nu schiţă nici un gest, rămase nemişcată, dar inima ei bătea dintr-odată foarte repede. Asta s-a întâmplat demult.

— Într-adevăr! Uitându-se prin dosarul procesului, a aflat că ai pornit un atac nejustificat asupra unui magician de rang înalt pentru care ai fost amendată. El consideră acest lucru unul dintre primele atacuri ale Rezistenţei.

— E ridicol! explodă furioasă Kitty. A fost un accident! Habar n-aveam!

— Ba, mai mult, continuă domnul Hopkins, el ştie că

nu ai pornit singură acest atac. Kitty stătea neclintită.

— Ce? Doar nu se gândeşte…

— Domnul Mandrake crede – nu contează dacă are dreptate sau nu – că prietenul tău – cum îl cheamă? – Jakob şi mai cum…

— Hyrnek! Jakob Hyrnek!

— Aşa! Mandrake crede că tânărul Hyrnek colaborează şi el cu Rezistenţa.

— E ridicol!

— Chiar şi aşa, la un moment dat, în această dimineaţă, şi-a trimis demonul să-l ia pe prietenul tău la un interogatoriu. Vai, draga mea! M-am gândit că te-ar putea impresiona!

Lui Kitty îi trebuiră câteva secunde ca să se adune. Când vorbi, o făcu greoi, şovăi:

— Dar nici măcar nu l-am văzut pe Jakob de ani de zile. Nu ştie nimic.

— Fără îndoială că domnul Mandrake va descoperi şi el tot atât de mult. În cele din urmă.

Lui Kitty i se învârtea capul. Încercă să-şi adune gândurile.

— Unde l-au dus? Cumva… în Turn?

— Sper, draga mea că nu te gândeşti să faci ceva nechibzuit, şopti domnul Hopkins. Se spune că domnul Mandrake este unul dintre cei mai puternici magicieni tineri. Un băiat talentat, unul dintre favoriţii prim-ministrului. Nu te sfătuiesc!

Kitty se abţinu cu greu să nu ţipe. Cu fiecare moment cu care ei întârziau, Jakob se apropia mai mult de tortură; demoni mai răi decât scheletele l-ar putea împrejmui, îmboldindu-l cu ghearele lor… şi era cât se poate de nevinovat; nu avea nici o legătură cu ea. Ce proastă fusese! Acţiunile ei nesăbuite din ultimii ani puneau în pericol pe cineva pentru care altădată şi-ar fi dat viaţa.

Domnul Hopkins îi sugeră:

— În locul tău aş încerca să-l uit pe tânărul Hyrnek! Nu

poţi face nimic!

— Vă rog, spuse ea. Este în Turnul Londrei?

— De fapt, nu este! Aşa s-ar întâmpla în cazul arestărilor simple. Dar cred că Mandrake încearcă să facă lucrurile de unul singur; ca să se răzbune pe unul dintre adversarii lui din guvern. L-a răpit în secret pe prietenul tău şi l-a dus într-un loc sigur, ca să-l interogheze. Probabil nu e foarte bine păzit. Dar vor fi demoni acolo…

— L-am întâlnit pe Mandrake, îl întrerupse Kitty violent. Se apleacă în faţă, bătând cu palma în masă lângă paharul de milkshake, făcându-l să se clatine şi vărsându-i conţinutul pe faţa de masă. L-am întâlnit, i-am ţinut piept şi am plecat fără să mai arunc vreo privire în urmă. Dacă acest băiat îi face vreun rău lui Jakob, se răsti ea, dacă îi face rău în vreun fel, crede-mă, domnule Hopkins, îl voi ucide cu mâinile mele! Pe el şi pe toţi demonii care îmi vor sta în cale.

Domnul Hopkins îşi ridică palmele de pe masă şi apoi le lăsă la loc. Un gest care putea însemna orice. Kitty reluă:

— Încă o dată! Sigur ştiţi unde este acest loc?

Ochii gri-deschis o priviră pentru un timp; apoi clipiră.

— Da, spuse el nepăsător. Chiar ştiu adresa. Ţi-o pot da!

39
Kitty

Kitty nu fusese niciodată în magazia secretă a domnului Pennyfeather, dar ştia cum să opereze mecanismul de deschidere a uşii. Apăsă cu piciorul mânerul metalic ascuns printre dărâmăturile de pe podeaua pivniţei şi, în acelaşi timp, împinse cărămizile de deasupra grămezii de buşteni. Zidăria se mişcă descriind o mişcare de răsucire spre interior, înceată şi greoaie; simţi dintr-odată un iz chimic venind dinspre gaura apărută în zid.

Kitty se strecură prin ea şi lăsă uşa să se închidă în urma ei.

Înăuntru, beznă totală, Kitty rămase pe loc, încremenită de spaimă. Apoi întinse mâinile în faţă şi pipăi şovăielnic în ambele părţi, căutând un întrerupător. Mai întâi, se îngrozi când dădu de ceva rece şi îmblănit; exact când îşi retrăgea mâna, simţi că cealaltă prinde un fir care atârnă.

Îl trase: se auzi un clic, un zumzet, şi o lumină gălbuie, moale se aprinse.

Kitty se linişti imediat când se lămuri că obiectul îmblănit era gluga unei haine vechi, agăţate într-un cuier. Alături erau atârnate trei genţi ca de poştaş. Kitty o alese pe cea mai mare, îşi trecu toarta peste cap, după care inspectă restul încăperii.

Era o magazie mică, având pe toţi pereţii de la podea şi până în tavan rânduri de rafturi din lemn neşlefuit. Aici se aflau resturile colecţiei domnului Pennyfeather: artefactele magice pe care Kitty şi ceilalţi membri ai grupului izbutiseră să le fure în ultimii ani. Multe dintre obiecte fuseseră luate la atacul de la biserică, dar mai rămăseseră încă destule. Aşezate ordonat, vedeai globuri

explozive şi sticle cu moli, lângă una sau două sfere elementale, beţe de Infern, stele care împroşcau argint şi alte arme uşor de mânuit. Acestea sclipeau strălucitor în lumină: se pare că domnul Pennyfeather le ştergea periodic de praf, ca să fie curate. Kitty şi-l imagină cum cobora singur în beci şi-şi desfăta privirile cu tezaurul său. Fără motiv, acest gând o sperie. Se puse pe treabă, înghesuind cât mai multe lucruri în geantă.

Apoi ajunse în dreptul unui set de pumnale, stilete şi alte cuţite. Unele aveau, probabil, proprietăţi magice; altele erau foarte ascuţite. Fata alese două dintre ele; îndesă unul din argint într-un compartiment secret din interiorul pantofului ei drept, iar pe celălalt îl vârî la curea. Când stătea în picioare, haina îi venea peste curea, acoperind-o.

Pe un alt raft se aflau câteva sticle prăfuite, de diferite mărimi, majoritatea umplute cu lichid incolor. Fuseseră luate din casele magicienilor, dar nu se ştia la ce pot fi întrebuinţate. Kitty le aruncă o privire scurtă, apoi căută mai departe.

Celălalt şir de rafturi rămas necercetat era plin de sus până jos cu obiecte pe care domnul Pennyfeather le considerase nefolositoare: bijuterii, ornamente, robe şi veşminte preoţeşti, câteva tablouri din Europa Centrală, câteva bibelouri asiatice, scoici şi pietre viu colorate, cu spirale şi modele ciudate. Stanley sau Gladys observaseră o oarecare aură magică la fiecare dintre acestea, dar grupul lor nu reuşise să le activeze. În astfel de cazuri, domnul Pennyfeather pur şi simplu le punea deoparte în magazie.

Intenţia lui Kitty fu să ignore rafturile respective, dar, chiar când se întorcea spre uşa secretă, văzu, pe jumătate ascuns, undeva în spate, un mic disc întunecat, acoperit cu pânze de păianjen.

Era discul magic de ghicit viitorul al lui Mandrake.

Fără să ştie ce anume o îndemnă să facă asta, Kitty luă discul şi îl vârî în buzunarul din interiorul hainei cu tot

cu pânzele de păianjen de pe el. După care se îndreptă spre uşă, care din interior se deschidea cu o clanţă obişnuită. O deschise şi ieşi afară din beci.

Toiagul zăcea încă în locul unde îl aruncase pe podea în dimineaţa aceea. Dintr-un impuls de moment, Kitty îl ridică şi îl duse în camera secretă. Prietenii ei muriseră ca să pună mâna pe el, aşa nefolositor cum era. Singurul lucru pe care-l putea face era să-l pună măcar la adăpost. Fata îl lăsă într-un colţ, aruncă o ultimă privire de jur împrejurul magaziei Rezistenţei şi trase de firul întrerupătorului. Uşa scârţâi trist, închizându-se în urma ei, când Kitty se îndreptă spre treptele de la ieşire.

Casa în care Jakob era ţinut prizonier se afla într-o parte părăsită a zonei East London, cam la un kilometru nord de Tamisa. Kitty ştia zona destul de bine: era o regiune cu depozite şi terenuri virane, multe rămase de pe timpul bombardamentelor aeriene din Marele Război. Rezistenţa considera locul respectiv ca fiind o zonă numai bună de operat: atacaseră câteva dintre depozite şi folosiseră o parte dintre clădirile abandonate drept ascunzători temporare. Prezenţa magicienilor aici era în schimb foarte scăzută, mai ales după lăsarea întunericului. Puţine sfere de vigilenţă erau văzute trecând pe aici, iar cele care apăreau puteau fi în general evitate. Tocmai datorită obscurităţii lui alesese magicianul Mandrake acest loc: voia să-şi poată interoga ostaticul fără să fie deranjat.

Planul lui Kitty avea două variante. Dacă era posibil, avea să-l scoată pe Jakob din casă, folosindu-se de armele şi de rezistenţa ei înnăscută la magie pentru a-i ţine la distanţă pe Mandrake şi eventualii demoni prezenţi. După care va încerca să-l ducă în port şi, de acolo, să se îmbarce pe ceva care să-i ducă pe continent. Era bine să dispară o vreme din Londra. Dacă vedea că nu poate nici să-l salveze, nici să scape, alternativa era mai puţin plăcută: intenţiona să se predea, cu condiţia să obţină în schimb eliberarea lui Jakob. Implicaţiile acestui

lucru erau clare, dar Kitty nu ezita. Era de prea multă vreme un duşman înrăit al magicienilor, ca să se mai teamă acum de consecinţe.

Înaintând pe drumurile dosnice, fata parcurgea încet cartierul East London. La ora nouă, se auzi zgomotul familiar al sirenei din turnurile oraşului: în replică la atacul de la biserică înregistrat cu două seri înainte, se dispusese o stare de asediu după o anumită oră. Oamenii treceau pe lângă Kitty în ambele sensuri, mergând grăbiţi, cu capul în jos, spre casele lor. Kitty nu le dădu atenţie; încălcase în repetate rânduri astfel de interdicţii instituite. Totuşi, se aşeză pe o bancă într-un părculeţ pustiu, unde aşteptă preţ de mai bine de jumătate de oră să se risipească toată îmbulzeala aceea. Era de preferat să nu aibă martori când se apropia de obiectivul ei.

Domnul Hopkins nu o întrebase ce plan are şi nici ea nu se oferise să-i dea această informaţie. În afară de adresă, nu mai voia nimic de la el. Indiferenţa nemiloasă de care acesta dădu dovadă la cafenea o îngrozise. Nu se mai putea baza decât pe ea de acum înainte.

Ora zece veni şi trecu; între timp, răsărise luna plină deasupra oraşului. Păşind cu grijă în tenişii cu talpă de cauciuc, ţinând geanta grea într-o parte, Kitty străbătu repejor străzile goale. Ajunse la destinaţie în douăzeci de minute: un drum scurt, înfundat, un gen de alee „fund de sac” cum se zice, cu mici ateliere de fabrică pe ambele laturi. La adăpostul umbrelor dintr-un colţ, fata inspecta ce are în faţă.

Aleea în sine era îngustă, luminată de numai două felinare, unul la câţiva metri distanţă de colţul unde stătea ea, iar celălalt aproape de capătul străzii. Lumina lor, dar şi cea albă a lunii, care venea de sus, se răsfrângeau pe marginile clădirilor.

Depozitele erau în general joase, de doar unul sau două etaje. Unele erau acoperite cu scânduri, altele n-aveau nici ferestre, nici uşi; în locul lor, deschizături se holbau negre şi goale. Kitty stătu şi le urmări îndelung,

respirând liniştită în calmul nopţii. Nu-i plăcea să se avânte noaptea în spaţii deschise, necunoscute, dar nu vedea şi nici nu auzea nimic în preajmă. Totul era foarte liniştit.

La capătul străzii, dincolo de al doilea felinar, era o clădire cu trei etaje, ceva mai înaltă decât restul. Parterul ei părea să fi fost cândva un fel de garaj: avea o intrare largă prin care, probabil, intrau vehiculele, acoperită acum parţial cu nişte plase pescăreşti. Deasupra, la etaj, nişte ferestre late, goale marcau probabil vechi birouri sau încăperi de locuit. Toate aceste geamuri erau negre şi goale – mai puţin unul, la care se vedea o lumină slabă.

Kitty nu ştia care dintre clădiri era casa aleasă de Mandrake, dar acest amănunt – singura fereastră luminată de pe toată strada – îi atrase imediat atenţia. Un timp rămase cu ochii fixaţi pe ea, dar nu sesiză nimic, cu excepţia unei uşoare mişcări a perdelei sau a unei draperii ce se trăsese peste ea. Era la distanţă prea mare ca să vadă clar.

Noaptea era rece; Kitty îşi trase nasul şi-l şterse de mâneca hainei. Inima îi bătea cu putere în piept, dar fata nu avea de gând să mai piardă timpul. Era momentul să acţioneze.

Traversă strada şi înaintă pe furiş, pe trotuarul de vizavi; puse o mână pe zid, iar pe cealaltă o sprijini lejer de geantă. Ochii i se mişcau rapid: scană strada, clădirile tăcute, ferestrele întunecate de la etajele de sus, fereastra acoperită cu perdea, care se afla undeva mai în faţă. La fiecare câţiva paşi se oprea şi asculta, dar oraşul rămânea tăcut, închis în sine; merse mai departe.

Kitty se apropie de unul dintre cadrele de uşă goale; trecu prin el, fiind cu ochii în patru şi simţind fiori pe şira spinării, deşi nimic nu se mişca în jur.

Era acum destul de aproape să vadă că fereastra luminată aflată undeva în faţă era acoperită cu o perdea murdară. Aceasta era clar dintr-un material destul de

subţire, din moment ce fata sesiză o umbră care păşi rar îndărătul ei. Degeaba îşi chinui mintea să înţeleagă mai multe din imaginea umbrei respective; era de om, asta ştia sigur, dar mai mult nu mai văzuse.

Se furişă ceva mai aproape, în susul străzii. Undeva, în stânga ei, era, de asemenea, o uşă spartă, dincolo de ea întrezărindu-se un hău de un negru intens. Kitty trecu prin el, pe vârfuri, simţind că i se ridică părul de pe ceafă şi aruncând priviri în toate direcţiile; şi, din nou, nu văzu nimic care s-o alarmeze. La un moment dat, simţi un miros slab, de animal, adus de vânt dinspre casa părăsită. Probabil, de la pisici; sau de la vreunul dintre câinii hoinari care trăiau în zonele abandonate ale oraşului. Kitty porni din nou.

Trecu pe lângă cel de-al doilea felinar şi, la lumina lui, studie clădirea de la capătul străzii. Chiar lângă intrarea în garaj, înainte de locul unde începeau plasele pescăreşti, văzu o uşă îngustă, pe unul dintre pereţii laterali. De la distanţă i se păru chiar că este uşor întredeschisă.

Prea frumos să fie adevărat? Poate! De-a lungul anilor, Kitty învăţase să trateze lucrurile care păreau atât de simple cu maximă precauţie. Mai întâi, va face un tur de recunoaştere a întregii zone şi abia după aceea va merge la uşa ce părea extrem de îmbietoare.

Aşadar, o luă din nou din loc, iar în următoarele cinci secunde văzu două lucruri.

Primul, sus la fereastra luminată. Umbra trecu din nou prin dreptul perdelei, de data asta doar pentru câteva secunde, dar distinse foarte bine profilul ei. Inima îi tresări de bucurie; acum era sigură: Jakob era aici.

Al doilea se petrecu la nivelul parterului, un pic mai în faţă, pe partea opusă a străzii. Aici, lumina de la felinarul stradal cădea într-o formă circulară imperfectă, întinzându-se în stradă şi pe zidul clădirii din spate. În zidul respectiv se vedea o fereastră îngustă şi, ceva mai la distanţă, o uşă deschisă, iar Kitty observă acum, pe

măsură ce se apropia uşor, că lumina ce intra pe fereastră putea fi văzută prin cadrul uşii, răsfrângându-se într-o diagonală îngustă de-a lungul podelei. Remarcă, de asemenea, lucru care o făcu să se oprească tocmai când se pregătea să păşească – un contur ordonat la unul din capetele acestui fascicul de lumină: silueta unui bărbat.

Acesta sigur stătea sprijinit de perete în dreptul ferestrei, deoarece numai profilul liniei sprâncenelor şi a nasului se distingeau clar din siluetă. Trăsăturile respective erau destul de proeminente – probabil cumva mai alungite decât şi-ar fi dorit proprietarul acestora, ieşind în lumină. Exceptând acest detaliu, individul stătea clar în aşteptare.

Ţinându-şi respiraţia, Kitty se lipi cu spatele de zid. Abia atunci îşi dădu seama de ceva: trecuse deja de două uşi – amândouă lăsate deschise – şi mai avea cel puţin două până la capătul străzii. Era posibil ca după fiecare să stea câte un individ la pândă. Probabil de îndată ce ajungea, în final, la casă, se declanşa o capcană.

Dar a cui capcană? A lui Mandrake? Sau – un gând nou şi îngrozitor îi trecu atunci prin minte – a lui Hopkins?

Furioasă, Kitty strânse din dinţi. Dacă mergea mai departe, risca să fie înconjurată; dacă se retrăgea, îl lăsa pe Jakob pe mâinile magicienilor, care cine ştie ce soartă îi hotărau. Prima opţiune era posibil sinucigaşă, dar a doua cu siguranţă nu putea fi deloc luată în calcul.

Îşi potrivi cureaua de la geantă ca să-i stea mai lejer pe umeri şi deschise geanta. Apucă arma care-i veni cel mai la îndemână – un băţ de Infern – şi înaintă pe ascuns, cu ochii la silueta din cadrul uşii.

Aceasta nu se mişca deloc. Kitty merse pe lângă zid.

Dintr-un loc ascuns păşi un bărbat, chiar în faţa ei.

Uniforma lui gri-cenuşie se camufla perfect, în noapte: chiar dacă fata îl vedea din cap până în picioare stând chiar în faţa ei, arătarea înaltă şi mătăhăloasă părea a fi

doar o închipuire, un fel de spirit conturat din umbre. Însă vocea lui, aspră şi groasă, sună foarte adevărată:

— Poliţia de Noapte! Eşti arestată! Lasă geanta jos şi treci cu faţa la perete! Kitty nu răspunse. Începu încet să se tragă în spate, îndreptându-se în diagonală spre mijlocul străzii, departe de zona cadrelor de uşă goale, din spatele ei. Ţinea uşor între degete băţul de Infern.

Poliţistul nu schiţă nici un gest c-ar vrea să se ia după ea. Continua să vorbească:

— Asta-i ultima ta şansă! Stai pe loc şi lasă armele jos! Dacă nu faci asta, vei fi omorâtă!

Kitty continuă să se retragă. Dintr-odată, auzi o mişcare în dreapta ei – silueta din cadrul uşii! Cu coada ochiului văzu cum aceasta îşi schimbă poziţia. Se apleacă în faţă şi, în acelaşi timp, îşi modifică trăsăturile. Nasul proeminent începu să se alungească alarmant; bărbia se întinse şi ea, parcă să-l urmeze; sprâncenele îngroşate se afundară în cap, pe vârful craniului se ridicară nişte urechi ascuţite, mişcându-se şi rotindu-se. Kitty surprinse cu plivirea într-o secundă vârful unui bot de câine negru ca smoala în dreptul ferestrei luminate, după care acesta se lăsă la podea şi dispăru din câmpul ei vizual.

Silueta dispăruse din cadrul uşii. Din cameră se auzea fornăială şi zgomot de material sfâşiat.

Kitty îşi încleştă dinţii şi aruncă o privire în urmă spre poliţistul din stradă. Şi acesta se transforma: umerii i se clătinau înainte şi înapoi, hainele i se rupeau, lăsând să iasă la iveală nişte smocuri lungi de păr aspru, cenuşiu de-a lungul şirei spinării. Ochii îi sclipeau gălbui în întuneric, iar dinţii îi clănţăneau nervos, pe măsură ce capul i se afunda în umbrele nopţii.

Lui Kitty atât îi trebui; se întoarse şi o luă la fugă.

La capătul străzii, ceva pe patru labe se agita, la adăpost de lumina felinarului. Fata îi zări ochii aprinşi şi îi detectă mirosul urât, distinct, când acesta căscă gura.

Se opri, nefiind sigură ce să facă. Din cadrul uşii

dinspre dreapta ei zări o altă formă întunecată, joasă. Aceasta o văzu la rândul ei, clănţăni o dată din dinţi şi se năpusti spre ca.

Kitty azvârli băţul.

Acesta ateriză pe trotuar între labele din faţă ale creaturii, se sparse şi emise o coloană înaltă de flăcări. Un scheunat, apoi un scâncet cât se poate de omenesc; lupul se ridică pe labele din spate, lovind asemenea unui boxer cu cele din faţă, aerul cuprins de flăcări, apoi căzu şi, răsucindu-se, bătu în retragere.

Kitty era deja pregătită cu o sferă – nu ştia exact de care – în mână. Fugi spre cea mai apropiată fereastră închisă de la parter şi aruncă sfera prin ea. Explozia de aer aproape că o culcă la pământ; cioburile se împrăştiară în toate direcţiile, cărămizile căzură în drum. Kitty se avântă într-un salt prin noul spaţiu deschis pe care-l crease, zgâriindu-se la mână într-un ciob mare de geam. Ateriza în picioare în cameră.

Afară, auzi mârâieli şi zgârieturi de gheare pe pietrele din caldarâm.

În faţă, într-o încăpere goală, Kitty zări un rând îngust de scări ce urcau undeva în întuneric. Alergă spre ele, strângându-şi apăsat mâna rănită în haină, ca să amorţească durerea de la tăietura proaspătă.

Puse piciorul pe prima treaptă şi întoarse capul spre fereastră.

Un lup sări prin deschizătură cu fălcile căscate. Sfera îl lovi drept în bot.

Camera se umplu de apa împroşcată de sferă, trântind-o pe Kitty la baza scărilor, orbind-o pe moment. Când izbuti să deschidă ochii, un şuvoi de apă se scurgea în jurul picioarelor ei, umplând aerul cu mici plescăieli şi zgomote de vârtej aspirat. Lupul dispăruse.

Kitty urcă repede scările.

Camera de la etaj avea câteva geamuri deschise: lumina argintie a lunii se întindea nestingherită de-a lungul duşumelii. Ceva la nivelul străzii se auzi urlând ca

un câine. Imediat, Kitty căută din priviri o ieşire. Era într-o situaţie cum nu se putea mai rea şi n-avea cum să-şi asigure spatele: scările se deschideau direct la etajul superior – nu avea nici un fel de trapă sau alt mijloc de a le închide, blocând calea urmăritorilor. De dedesubt auzi cum ceva greoi mergea plescăind prin apa mică.

Îndepărtându-se de scări, Kitty se trase spre cea mai apropiată fereastră. Era veche şi putrezită, cadrul de lemn fiind în multe locuri desprins din toc. Kitty îl izbi cu pantoful. Bucăţi de lemn şi sticlă se împrăştiară în exterior. Aproape înainte ca geamul să se facă cioburi, Kitty sărise deja pe pervaz, simţind cum lumina lunii i se răsfrânge pe chip; înălţă uşor gâtul, căutând un mâner oarecare de care să apuce.

Jos, în stradă, o formă întunecată se foia în cerc şi muşca aerul, călcând cu tălpi greoaie peste cioburile de sticlă.

Ceva urca scara cu o asemenea forţă, că ai fi zis c-ar putea-o împinge cu totul în zidul din faţă. Kitty zări un prag, o ieşitură nelustruită cam la treizeci de centimetri deasupra geamului. Fata aruncă o sferă în cameră, întinse mâna şi se trase în sus, căţărându-se cu pantofii pe bordura geamului, simţind cum îi pârâie muşchii de pe urma efortului, iar durerea înţepătoare de la tăietura din palmă aproape c-o ardea.

Undeva, sub ea, se produse explozia. Vâlvătăi de foc galbene-verzui ieşiră prin fereastra de sub tălpile ei şi, pentru câteva secunde, strada păru inundată de o lumină solară bolnăvicioasă.

Lumina magică se stinse. Kitty stătea agăţată de zid, căutând un alt loc de care să se apuce. Zări unul, îl testă şi i se păru sigur. Începu să escaladeze. La mică înălţime faţă de locul unde stătea era un parapet; iar dincolo de acesta probabil se întindea un acoperiş plan – cel puţin aşa spera ea.

Lipsa de odihnă şi hrană îi secase energia; braţele şi

picioarele i se înmuiaseră de tot. După câteva minute, fata se opri să-şi tragă sufletul.

Sub ea auzi un râcâit şi un hârşâit de gheare; unul dintre urmăritori era îngrozitor de aproape. Atentă, Kitty îşi înfipse degetele între cărămizile fine şi privi peste umăr înspre strada aflată la două niveluri mai jos, scăldată în lumina lunii. La jumătatea distanţei dintre ea şi trotuar se afla o formă care urca rapid. Ca să poată escalada zidul, acesta îşi modificase uşor aspectul de lup: labele se schimbaseră în degete cu gheare lungi, picioarele din faţă de animal redobândiseră coate omeneşti; iar muşchii proeminenţi reveniseră la locul lor, în jurul oaselor. Însă faţa era aceeaşi: botul căscat, dinţii lucind la lumina argintie a lunii, limba atârnând într-o parte, spume la gură. Avea ochii galbeni pironiţi asupra ei.

Imaginea aproape că o făcu pe Kitty să-şi piardă echilibrul şi să cadă în gol. Însă se strânse şi mai aproape de zid, susţinându-şi toată greutatea cu o singură mână, în vreme ce cu cealaltă umblă la geantă. Apucă primul lucru pe care puse mâna – o sferă oarecare – şi ţintind rapid, o aruncă spre urmăritor.

Rotindu-se cu luciri de sticlă, sfera rată cu câţiva centimetri spinarea cenuşie a fiarei; o clipă mai târziu se lovi de ciment, împroşcând în jur un mic jet de flăcări.

Lupul scoase un zgomot din gât, ca un gâlgâit gros, şi continuă să urce.

Muşcându-şi buza, Kitty începu şi ea să urce din nou. Ignorând protestele corpului ei complet amorţit, fata se grăbi să se caţere, înnebunită de teama ca nu cumva braţul cu gheare s-o apuce de gleznă. Auzea fiara râcâind chiar sub călcâiele ei.

„Parapetul…” Cu un strigăt, se înălţă peste acesta, se împiedică şi căzu, prinzând geanta sub ea şi blocându-şi astfel accesul la muniţie.

Se răsuci pe spate şi, chiar în acel moment, capul de lup se ridică uşor deasupra marginii parapetului,

adulmecând lacom o dâră de sânge scursă din mâna ei. Ochii galbeni ai fiarei sticliră şi se uitară direct în ai ei.

Degetele lui Kitty bâjbâiră în căptuşeala încălţămintei; fata scoase cuţitul.

Se strădui să se ridice.

Cu un salt agil, lupul trecu peste marginea parapetului şi ateriză pe acoperiş, ghemuindu-se o clipă pe cele patru labe, cu capul în jos şi muşchii încordaţi. Cu coada ochiului o fixă pe Kitty, încercând să-i aprecieze puterea, stând la îndoială dacă să sară sau nu. Kitty agita pumnalul înainte şi înapoi ameninţător.

— Vezi ăsta? gâfâi ea. E argint, să ştii!

Lupul îi aruncă o privire piezişă. Încet, labele din faţă i se ridicară, spatele cocoşat i se alungi şi se îndreptă. Acum stătea pe labele din spate ca un om, clătinându-se înainte şi înapoi, gata să atace.

Cu cealaltă mână, Kitty începu să cotrobăie prin geantă după altă bombă. Ştia că nu putea întârzia prea mult…

Lupul sări, lovind în stânga şi în dreapta cu ghearele, dând să muşte cu gura lui roşie. Kitty se ghemui, se răsuci şi lovi, ridicând cuţitul. Lupul scoase un zbierat straniu, foarte ascuţit, întinse un braţ şi o prinse pe Kitty strâns de umăr. Cureaua genţii fu străpunsă de gheare şi cedă. Kitty înfipse cuţitul din nou. Lupul făcu un salt înapoi, ca să se ferească. Kitty se trase şi ea, un pas în spate. Zgârietura de la umăr îi pulsa de durere. Lupul îşi dusese o labă încleştată la o mică rană pe care o avea într-o parte. Dădu din cap cu tristeţe spre ea. Nu fusese rănit prea grav. Preţ de câteva secunde, se mişcară în cerc unul în jurul altuia, sub lumina argintie a lunii. Kitty abia dacă mai avea putere să ridice cuţitul.

Lupul întinse o labă cu ghearele scoase şi trase geanta spre el, pe acoperiş, departe de Kitty. Pufni într-un râs gros, înfundat.

Fata auzi un zgomot slab în spatele ei. Îşi asumă riscul de a întoarce iute capul. De partea cealaltă a

acoperişului plan văzu ţiglele care urcau în diagonală către o muchie cu fronton jos. Pe ea stăteau doi lupi în poziţie de atac; chiar în acel moment, aceştia începură să coboare în viteză pe acoperiş.

Kitty scoase de la curea cel de-al doilea cuţit, dar mâna stângă îi era moale şi slăbită din cauza rănii de la umăr, iar degetele abia dacă puteau să strângă mânerul. Îi trecu vag prin minte dacă n-ar fi mai bine să se arunce de pe acoperiş – o moarte rapidă era de preferat ghearelor de lup.

Dar aşa ar alege laşii să scape. Până să se lase bătută, o să le mai dea puţin de furcă.

Trei lupi înaintară spre ea, doi pe patru picioare, unul mergând ca un om. Kitty îşi dădu peste cap părul care-i cădea în ochi şi ridică cele două cuţite pentru o ultimă confruntare.

40
Nathaniel

— Ce seară plictisitoare, spuse djinnul. N-o să se-ntâmple nimic. Nathaniel se opri din mersul în cerc în jurul camerei.

— Ba o să se întâmple. Taci! Dacă o să am nevoie de părerea ta, o să ţi-o cer. Îşi dădea seama că vocea lui nu suna deloc convingător, îşi verifică apoi ceasul de mână ca să-şi dea curaj. E încă devreme!

— Sigur, sigur! Văd că eşti extrem de convins de asta. Ai făcut deja brazdă în podea. Şi pariez că eşti teribil de flămând pe deasupra, având în vedere faptul că ai uitat să aduci provizii.

— N-o să am nevoie. O să apară în curând. Acum taci!

Din locul său de observaţie de pe un dulap vechi, djinnul, care îşi reluase înfăţişarea de băiat egiptean, îşi întinse braţele deasupra capului şi scoase un căscat copios.

— Toate planurile măreţe au neajunsuri, comentă el. Toate conţin mici erori care duc la năruirea lor. Aşa e natura umană: v-aţi născut imperfecţi! Fata n-o să vină, tu o s-o aştepţi; n-ai adus nimic de mâncare; prin urmare, tu şi prizonierul tău veţi muri de foame!

Nathaniel îi aruncă o privire furioasă.

— Nu-ţi face griji în privinţa lui. Îi este bine!

— Ba mie chiar îmi este foame!

Jakob Hyrnek se aşezase pe un scaun prăpădit dintr-un colţ al camerei. Pe sub mantaua militară veche pe care djinnul o găsise într-o mansardă a casei, Hyrnek nu avea decât pijamaua şi o pereche de şosete de noapte foarte mari.

— N-am luat micul dejun, adăugă el, balansându-se înainte şi înapoi pe scaunul şubred. Mi-ar prinde bine o

îmbucătură.

— Poftim, vezi? spuse djinnul. E flămând!

— Ba nu este şi, dacă-şi vrea binele, o să-şi ţină gura!

Nathaniel îşi reluă mersul prin cameră, fără să-l piardă din ochi pe prizonier. Hyrnek părea să fi trecut deja peste groaza produsă de zbor şi – dat fiind că fusese închis în casa pustie imediat după aceea – criza de paranoia provocată de starea feţei sale se mai atenuase şi ea. Captivitatea în sine nu părea să-l deranjeze prea mult, lucru care îl mira oarecum pe Nathaniel; pe de altă parte, însă, ştia că Hyrnek trăise vreme îndelungată într-o captivitate autoimpusă.

Privirea magicianului era îndreptată spre fereastra ascunsă în spatele plăcilor de metal. Îşi înăbuşi impulsul de a face un pas în partea cealaltă şi de a arunca o privire afară, în noapte. „Răbdare. Fata va veni; încă puţin."

— Ce-ai zice de-un joc? Băiatul de pe dulap zâmbea răutăcios către el. Aş putea să fac rost de o minge şi de un cerc de butoi, şi să vă învăţ pe amândoi un joc aztec. E foarte distractiv! Trebuie să treci mingea prin cerc, folosindu-te de coate şi de genunchi. Asta-i singura regulă! A, şi cel care pierde este sacrificat. Sunt foarte bun la jocul ăsta, o să vezi!

Nathaniel făcu un gest plictisit cu mâna.

— Nu!

— Atunci Ghiceşte obiectul[1]?

Nathaniel pufni nervos. Îi era destul de greu să-şi păstreze calmul, chiar şi fără pălăvrăgeala djinnului. Era o miză mare în joc acum şi nici nu concepea să piardă.

Domnul Makepeace îl vizitase pe ascuns în dimineaţa aceea, aducându-i veşti. Omul lui de legătură din lumea interlopă credea că ar putea da de urma fugarei Kitty

---

[1] *I Spy* – joc în care un participant alege în minte un obiect din mediul înconjurător pe care ceilalţi trebuie să îl ghicească. Cel care a ales obiectul le dă participanţilor un singur indiciu – de obicei un atribut al obiectului. (n. tr.)

Jones şi că ar putea s-o atragă afară din ascunzătoare, dacă ar găsi stimulentul potrivit pentru care fata să cedeze. Nathaniel, cu mintea lui ageră şi inventivă, s-a gândit imediat la Jakob Hyrnek, prietenul ei din copilărie, al cărui nume fusese menţionat în dosarul procesului ei şi faţă de care Kitty dovedise loialitate în trecut. Din câte aflase despre ea – se gândise Nathaniel, atingându-şi uşor vânătaia roşiatică de pe obraz – fata nu s-ar feri să sară în ajutorul lui Hyrnek, dacă acesta ar fi în primejdie.

Restul a fost simplu. Capturarea lui Hyrnek a fost executată rapid, iar Makepeace a trimis vorbă despre asta omului său de legătură. Lui Nathaniel nu-i rămânea acum decât să aştepte.

— Psst!

Privi în sus. Djinnul îi tot făcea semne dând din cap şi clipind furios pe furiş.

— Ce vrei?

— Vino aici un minut! Să nu ne audă!

Djinnul făcu un gest cu capul în direcţia lui Hyrnek, care se legăna înainte şi înapoi pe scaun, la mică distanţă de ei, în partea cealaltă a camerei. Cu un oftat, Nathaniel veni mai aproape.

— Ei bine?

Djinnul se aplecă peste marginea dulapului.

— Mă tot gândesc, şopti el, ce-o să păţeşti când o să afle de treaba asta draga ta doamnă Whithwell! Ea nu ştie că l-ai răpit pe băiat, aşa-i? Nu înţeleg ce joc faci. Tu, care te porţi de obicei ca un mic valet bine-crescut, ca un căţeluş de salon dornic să fie pe plac.

Înţepătura îşi atinse ţinta. Nathaniel strânse din dinţi.

— S-au dus vremurile alea, zise el. O să afle abia după ce am fata şi Toiagul în siguranţă, sub cheie. Când va fi nevoită să mă aplaude alături de ceilalţi. Moment în care voi fi deja mult mai apropiat de Devereaux decât oricare dintre ei şi n-o să le mai rămână decât să mă felicite.

Băiatul djinn se aşeză turceşte, încrucişându-şi frumos picioarele, într-o manieră ce amintea de un scrib

egiptean.

— Tu nu faci asta de capul tău, remarcă el. Cineva te-a ajutat să pui totul la cale. Cineva care ştie unde este fata şi care poate să-i spună că noi suntem aici. Tu nu ştii unde este, altfel ai fi pus mâna pe ea până acum!

— Am contactele mele.

— Contacte care ştiu o mulţime de lucruri despre Rezistenţă, se pare. Ai face bine să fii prudent, Nathaniel! Lucrurile astea sunt cu dus-întors. Părosul ăla de şef al poliţiei ar putea să ceară carnivorelor lui să găsească o legătură între tine şi trădătorii aia. Dacă ar şti că faci afaceri cu ei…

— Nu fac nici un fel de afaceri!

— Ooo! Ai ţipat! Eşti nervos, remarcă djinnul.

— Nu sunt! Ţi-am răspuns. Încerc să pun mâna pe ea, nu-i aşa? Doar că vreau să fac asta în felul meu.

— Bine, dar cine este omul tău de legătură? Cum de ştie atâtea despre fată? Asta e întrebarea pe care ar trebui să ţi-o pui.

— Nu asta contează! Şi nu mai vreau să vorbesc despre asta! Nathaniel se întoarse cu spatele. Djinnul avea, desigur, dreptate.

Uşurinţa cu care Makepeace se mişca în lumea interlopă era de mirare. Pe de altă parte, lumea teatrului avea, într-adevăr, o reputaţie proastă. Makepeace era obligat să cunoască tot soiul de oameni de rând – actori, dansatori, scriitori – pe care abia dacă îi separa o distanţă infimă de tipul infractorului. Stânjenit cum era de această nouă alianţă neaşteptată, Nathaniel ar fi fost chiar fericit să-i culeagă roadele, cu condiţia ca totul să meargă bine. Dar situaţia ar deveni explozivă dacă Duvall sau Whitwell ar afla că el acţionează fără ştirea lor. Acesta era riscul cel mai mare pentru el. Amândoi îi ceruseră în acea dimineaţă să-i pună la curent cu acţiunile lui şi pe amândoi îi minţise. Acest lucru îi dădea flori pe şira spinării. Jakob Hyrnek îşi ridică rugător o mână.

— Dacă se poate, domnule…?

— Ce este?

— Mă scuzaţi, domnule Mandrake, am cam îngheţat.

— Păi, ridică-te în picioare şi mişcă-te atunci! Dar ascunde-ţi şosetele alea idioate de noapte, să nu ţi le mai văd!

Cu mantaua strânsă bine în jurul corpului, Hyrnek începu să-şi târâie picioarele prin cameră, dezvelind la fiecare doi paşi şosetele de noapte vărgate în culori vesele, de sub pantalonii de pijama.

— Greu de crezut că şi-ar risca cineva viaţa pentru individul ăsta, observă djinnul. Şi maică-sa să fiu, m-aş face că plouă!

— Nu o cunoşti pe această Kitty, spuse Nathaniel. O să vină după el.

— Ba n-o să vină!

Hyrnek, care ajunsese între timp lângă fereastră, auzi ultima replică.

— Eram apropiaţi într-o vreme, dar nu mai suntem. N-am mai văzut-o de mulţi ani.

— Chiar şi aşa, zise Nathaniel. O să vină!

— N-am mai văzut-o de când… cu accidentul… cu faţa mea, o ţinu înainte băiatul. Vocea îi tremura de autocompătimire.

— Hai, scuteşte-mă! Tensiunea sub care se afla Nathaniel se transformă în enervare. Faţa ta n-are nimic! Poţi să vorbeşti, nu-i aşa? Poţi să vezi? Să auzi? Atunci? Încetează să te mai plângi! Am văzut cazuri mult mai grave.

— Asta i-am spus şi eu. Djinnul se ridică repejor în picioare pe dulap şi sări de pe el fără zgomot. Este mult prea obsedat de chestia asta. Uită-te la faţa ta: nici tu n-o poţi schimba, dar ţie nu-ţi este teamă s-o afişezi prin lume! Nici vorbă, în cazul vostru, al amândurora, adevărata problemă este părul! Am văzut pieptănături mai stilate şi la un dos de bursuc. Daţi-mi un foarfece şi în cinci minute…!

Nathaniel îşi dădu ochii peste cap şi încercă să reinstaureze puţină autoritate. Îl apucă pe Hyrnek de guler şi-l scutură.

— Treci înapoi pe scaun, mârâi el. Stai jos! Iar tu, se adresă el djinnului, să ştii că omul meu de legătură i-a dat fetei adresa asta acum câteva ceasuri. Deja trebuie să fie în drum spre noi şi, mai mult ca sigur, are cu ea Toiagul, de vreme ce acesta este arma ei cea mai puternică. Când o să păşească pe scara de sub noi, se va declanşa o sferă de detecţie şi noi o să auzim alarma. Tu trebuie să o dezarmezi cum intră pe uşă, să-mi dai Toiagul şi să n-o laşi să fugă. Ai înţeles?

— Clar ca lumina zilei, şefu'! Cu atât mai mult cu cât este a patra sau a cincea oară când îmi explici.

— Tu ai grijă să nu uiţi. Pune mâna pe Toiag! Este lucrul cel mai important.

— De parcă n-aş şti! Căderea oraşului Praga, îţi aminteşti…?

Nathaniel mormăi ceva printre dinţi şi îşi reluă marşul prin cameră. Dar, chiar în acel moment, se auzi ceva de afară, din stradă. Se întoarse către djinn cu ochii mari.

— Ce-a fost asta?

— O voce. De bărbat.

Ai auzit…? Ascultă, se aude din nou! Djinnul arătă către fereastră.

— Vrei să arunc o privire?

— Ai grijă să nu fii văzut!

Băiatul egiptean se înclină peste pervaz şi dispăru, în spatele plăcilor de metal apăru un scarabeu. O lumină strălucitoare se aprinse undeva de partea cealaltă a geamului. Nathaniel se foi de pe un picior pe altul.

— Ei bine?

— Cred c-a venit fata! anunţă djinnul cu voce subţirică, venind parcă de la distanţă. De ce nu arunci un ochi?

Nathaniel îndepărtă plăcile care acopereau fereastra şi privi afară, la timp pentru a vedea o limbă mică de flăcări ridicându-se din pământ, pe la mijlocul străzii. Flăcăruia

se stinse. Câteva siluete alergau pe strada mai devreme pustie – unele pe două picioare, altele pe patru, altele alandala, fiind evident indecise în această chestiune, dar care goneau vitejeşte sub razele lunii. Se auzi zgomotul produs de o pocnitură şi apoi un urlet de câine. Nathaniel simţi cum îi dispare culoarea din obraji.

— O, la naiba! Poliţia de Noapte!

Încă un zgomot de explozie. Pereţii camerei se clătinară uşor. O siluetă bipedă, măruntă şi agilă traversă strada în fugă şi sări printr-o gaură pe care explozia o făcuse în peretele unei clădiri. Un lup care o urmărea fu înghiţit de o nouă explozie.

Scarabeul fluieră în semn de aprobare.

— Frumoasă utilizare a unei sfere elementale! Fata asta se pricepe. Totuşi, n-o să-i poată veni de hac întregului batalion.

— Câţi sunt?

— Doisprezece, poate mai mulţi. Uite, vin pe acoperişuri!

— Crezi că o să o pr…?

— A, da, şi o s-o mănânce! Sunt furioşi acum. Li s-a urcat sângele la cap!

— Bine! Nathaniel se îndepărtă de fereastră. Luase o hotărâre. Bartimaeus, spuse el, du-te şi adu-o! Nu putem risca să fie ucisă.

Scarabeul scoase un zumzăit de dezgust.

— O altă sarcină minunată. Splendid! Eşti sigur, de data asta? Încalci în mod direct autoritatea şefului poliţiei.

— Cu puţin noroc, n-o să afle că e vorba de mine. Du-o la… Mintea lui Nathaniel lucra febril. Băiatul pocni din degete. La biblioteca veche, ştii care, cea în care ne-am adăpostit când eram urmăriţi de demonii lui Lovelace. Eu o să-l iau pe prizonier şi vin acolo mai târziu. Trebuie să plecăm de aici!

— De acord cu tine. Foarte bine! Dă-te la o parte!

Scarabeul, care se afla pe pervaz, se îndepărtă puţin

de fereastră mergând cu spatele, se ridică pe picioarele de dinapoi şi îşi flutură antenele în direcţia geamului. O lumină puternică, o undă de căldură – în sticla topită în mijlocul ferestrei se deschidea o gaură strâmbă. Scarabeul îşi deschise aripile şi cu un zumzet îşi luă zborul în noapte.

Nathaniel dădu să întoarcă privirea spre cameră exact în momentul în care fu lovit în obraz de un scaun răsucit prin aer.

Căzu grămadă pe podea, pe jumătate năuc. Cu coada ochiului prinse imaginea piezişă a lui Jakob zvârlind scaunul deoparte şi avântându-se spre uşă. Nathaniel bolborosi o comandă în aramaică – un imp mic i se materializă pe umăr şi aruncă un fulger în direcţia şezutului pijamalei purtate de Hyrnek. Se auzi un sfârâit de arsură şi un scâncet ascuţit. După ce-şi îndeplini misiunea, impul dispăru. Hyrnek stătu locului câteva secunde, ţinându-se cu mâinile de dos, apoi îşi continuă mersul împleticit către uşă.

Între timp, Nathaniel se ridicase în picioare destul de şovăielnic, clătinăndu-se înainte şi înapoi. Întinse mâna, apucă un picior încălţat cu şoseta de noapte şi-l trase într-o parte. Hyrnek căzu. Nathaniel se aruncă asupra lui şi începu să-l lovească frenetic peste cap. Hyrnek ripostă în aceeaşi manieră. Cei doi se rostogoliră o vreme fără ţintă.

— Ce spectacol inutil!

Nathaniel încremeni cu mâna în părul lui Hyrnek. Ridică privirea.

În pragul uşii stătea Jane Farrar, flancată de două matahale ale Poliţiei de Noapte. Purta uniforma scorţoasă şi şapca ţuguiată a membrilor Trupelor Cenuşii şi avea o privire dispreţuitoare. Unul din ofiţerii de lângă ea scoase un sunet ca un mârâit gutural.

Nathaniel căută în minte o explicaţie mulţumitoare, dar nu găsi nici una. Jane Farrar dădu din cap cu tristeţe.

— Cum decad cei puternici, domnule Mandrake,

comentă ea. Extrage-te, dacă poţi, din îmbrăţişarea acelui om de rând semiîmbrăcat. Eşti arestat pentru trădare!

41
Bartimaeus

Vârcolaci în stradă, Nathaniel în casă. Dumneavoastră ce aţi alege? Sincer să fiu, eram fericit să ies puţin pe afară.

Purtarea lui Nathaniel mă nedumerea din ce în ce mai mult. În anii ce trecuseră de la prima noastră întâlnire – fără îndoială, sub tutela atentă a lui Whitwell – se transformase într-o mică bestie servilă care îndeplinea cu atenţie ordinele primite, cu gândul mereu la promovare. Acum, însă, acţiona deliberat de unul singur, lucrând pe ascuns şi riscând foarte mult prin asta. Asta nu era, sub nici o formă, o idee doar a lui. Cineva îl împingea de la spate, cineva trăgea sforile. Pentru mine, Nathaniel însemna mai multe lucruri – majoritatea de nedescris; totuşi, marionetă ca acum nu mai fusese niciodată. Şi deja totul o luase razna.

Scena care se petrecea dedesubt era una de haos. Creaturi rănite zăceau ici şi colo de-a lungul străzii, printre grămezi de cărămidă şi sticlă spartă. Se contorsionau, mârâiau, se strângeau, modificându-şi conturul cu fiecare spasm. Om, lup, om, lup... Asta e problema cu licantropia[1]: e foarte greu s-o controlezi. Durerea şi emoţiile puternice produc modificări corporale[2].

---

[1] Stare de nebunie în care bolnavul îşi imaginează că a devenit lup. (n. red.)

[2] Această nestatornicie cronică este unul dintre motivele pentru care vârcolacii sunt atât de rău văzuţi. Pe lângă faptul că sunt lacomi, sălbatici, sângeroşi şi nu prea ştiu să se ceară afară. Lycaon al Arcadiei a înfiinţat primul detaşament de lupi însărcinat cu asigurarea protecţiei sale, demult, în jurul anului 2000 î.Hr. şi, cu toate că aceştia i-au mâncat fără întârziere pe câţiva dintre musafirii casei, ideea că ei îndeplineau un rol util în asigurarea ordinii a prins

Fata pusese la pământ vreo cinci, am socotit eu, fără să-l includ pe cel aruncat în aer de sfera elementală. Cu toate astea, mai erau câţiva care se foiau fără rost pe stradă şi alţii care, dând dovadă de ceva mai multă inteligenţă, escaladau la grămadă burlanele sau încercau să urce scările de incendiu.

Nouă sau zece erau în viaţă. Prea mulţi ca să poată fi dovediţi de un singur om.

Dar ea continua să lupte. O priveam: o siluetă rotindu-se pe acoperiş. Avea câte un obiect strălucitor în fiecare mână pe care îl ridica şi îl cobora, executând fente şi fandând în încercarea disperată de a-i ţine pe cei trei lupi la distanţă. Dar, cu fiecare mişcare pe care o făcea, formele întunecate se apropiau cu încă un pas.

În ciuda calităţilor sale, un scarabeu nu e de mare ajutor într-o luptă. În plus, mi-ar fi luat cam o oră să zbor până la locul acţiunii. Prin urmare, m-am transformat, am dat din imensele mele aripi roşii de două ori şi am ajuns lângă ei cât ai clipi. Aripile mele acopereau luna, aruncând cea mai neagră dintre umbre asupra celor patru combatanţi de pe acoperiş. Ca să-mi anunţ prezenţa, am scos acel strigăt teribil pe care pasărea roc îl face atunci când se năpusteşte asupra unei turme de elefanţi ca să răpească puii[1].

---

repede. Mulţi conducători tiranici care aplicau magia i-au folosit de atunci, aruncând vrăji complexe de transformare asupra unor exemplare umane corespunzător de musculoase pe care le ţineau izolate si le supuneau unor programe de înmulţire menite să îmbunătăţească rasa. La fel ca multe alte lucruri, Poliţia Britanică de Noapte a fost opera lui Gladstone – el cunoştea potenţialul lor ca instrumente de semănat teroarea.

[1] De regulă, elefanţi indieni. Pasărea roc trăia pe insule îndepărtate, în Oceanul Indian şi îşi făcea, din când în când, apariţia în zona continentală, în căutarea hranei. Cuibul ei avea o suprafaţă de un acru, iar ouăle ei se zăreau de departe, ca nişte uriaşe domuri albe pe mare. Adulţii erau nişte adversari redutabili şi reuşeau să scufunde mare parte dintre corăbiile trimise să le prade cuiburile cu ouă, aruncând de la mare înălţime pietre asupra lor. Califii plăteau sume uriaşe pentru penele păsării roc celor care reuşeau să le taie

Toate acestea au avut efectul corespunzător. Unul dintre lupi făcu un salt de un metru mai în spate, cu blana cenuşie înfoiată de spaimă, şi dispăru cu un urlet peste marginea parapetului. Un altul se ridică pe picioarele dinapoi pentru a fi lovit drept în stomac de ghearele strânse ca un pumn ale păsării roc. Fu proiectat în aer ca o minge din blană şi dispăru cu zgomot în spatele unui horn.

Al treilea, care stătea pe două picioare ca o imitaţie neizbutită de om era mai sprinten şi mai iute la minte. Apariţia păsării roc o luă prin surprindere şi pe fată, care privea prostită la penajul meu splendid şi lăsase în jos cuţitele. Fără să scoată vreun sunet, lupul dădu să se arunce la beregata ei.

Colţii se încleştară în gol, aruncând câteva scântei în noapte.

Fata era deja la câţiva metri în aer şi continua să se înalţe, suspendată de ghearele mele. Părul îi flutura peste faţă, picioarele i se bălăbăneau deasupra acoperişurilor, străzii şi agitaţiei trecătorilor, care păreau din ce în ce mai mici. Glasurile furioase şi dezamăgite se stinseră, iar noi ne-am trezit dintr-odată singuri, undeva sus, deasupra luminilor fără sfârşit ale oraşului, ridicaţi de aripile mele protectoare într-o oază de linişte.

— Au! Ăla e piciorul meu! Au! Ah! Fir-ai tu să fii, ăla e din argint! Potoleşte-te! Fata îşi înfigea cuţitul iar şi iar în carnea acoperită cu solzi de deasupra ghearelor mele. Vă vine să credeţi? Tocmai piciorul care – nu uitaţi! – o ţinea să nu cadă de la înălţime în hăul negru ca smoala, printre hornurile din cartierul East London. Vă întreb pe dumneavoastră, vi se pare normal? I-am atras atenţia asupra acestui lucru şi ei, în obişnuita mea manieră elegantă.

— Nu este nevoie să înjuri, demonule, zise ea, oprindu-se câteva secunde. Vocea ei era ascuţită şi se auzea slab din cauza vântului: Şi, oricum, nu-mi pasă.

---

pe furiş de pe pieptul păsării când aceasta dormea.

Vreau să mor!

— Crede-mă, dacă aş putea să te ajut… încetează!

Altă împunsătură de durere, altă senzaţie de ameţeală. Asta e efectul argintului; încă puţin şi ne prăbuşeam amândoi. Am scuturat-o cu putere până i-au clănţănit dinţii şi a scăpat cuţitele din mână. Dar tot nu se cuminţi – începu să se foiască şi să se răsucească înainte şi înapoi, într-un efort înfrigurat de a scăpa din strânsoarea mea. Pasărea roc îşi slăbi strânsoarea.

— Vrei să te opreşti din zvârcolit, fată dragă? N-o să-ţi dau drumul, în schimb o să te ţin cu capul în jos deasupra unui coş de tăbăcărie.

— Nu-mi pasă!

— Ori o să te înmoi in Tamisa! Sau o să te duc la Serviciul de Canalizare Rothridge şi o să-ţi….

— Nu-mi pasă, nu-mi pasă, nu-mi pasă!

Ziceai că o să facă apoplexie de atâta furie şi necaz, şi în ciuda puterii mele de pasăre roc, abia reuşeam s-o împiedic să se elibereze.

— Kitty Jones, i-am vorbit, ţinându-mi ochii aţintiţi asupra luminilor din nordul Londrei, ne apropiem deja de destinaţia noastră. Nu vrei să-l revezi pe Jakob Hyrnek?

Fata tăcu şi se linişti fără vlagă şi gânditoare, şi am zburat o vreme într-o binecuvântată linişte. Am folosit momentul de răgaz pentru a zbura în cerc un timp, atent să nu apară sferele de urmărire. Dar totul era calm. Mi-am reluat zborul mai departe.

De undeva, de sub osul meu iadeş, se auzi o voce. Ceva mai reţinută decât înainte, dar înflăcărarea din ea nu dispăruse cu totul.

— Demonule, spuse vocea, de ce nu i-ai lăsat pe lupi să mă devoreze? Ştiu că tu şi stăpânul tău aveţi de gând să mă omorâţi oricum.

— Nu pot să comentez acest aspect, zise pasărea roc. Dar eşti liberă să-mi mulţumeşti, dacă doreşti.

— Acum, mă duci să-l văd pe Jakob?

— Da! Dacă totul merge conform planului.

— Şi după aceea?

Am tăcut. Ştiam continuarea destul de bine.

— Ei? Vorbeşte! Şi spune adevărul, dacă eşti în stare.

În încercarea de a schimba subiectul, pasărea roc simula dispreţul.

— În locul tău, aş fi prudentă, drăguţă! Nu e înţelept să faci observaţii răutăcioase în timp ce te afli suspendată la mare înălţime[1].

— Doar n-o să-mi dai drumul. Tocmai ai spus asta!

— O, desigur! Aşa am spus. Pasărea roc oftă. Adevărul este că nu ştiu care-i planul în ce te priveşte. Acum tacă-ţi fleanca un minut, mă pregătesc să aterizăm!

Ne-am cufundat în întuneric, deasupra unui ocean de lumini portocalii, până jos, pe strada unde eu şi băiatul ne adăpostiserăm în noaptea în care casa lui Underwood luase foc. Biblioteca distrusă era încă acolo – puteam să-i zăresc silueta masivă înghesuită între luminile micilor magazine din apropiere. Clădirea se deteriorase puţin în anii care trecuseră şi într-un perete, în locul unde cândva se aflase un luminator, se căsca acum o gaură de dimensiuni considerabile. Pe măsură ce se apropia, pasărea roc îşi micşora dimensiunile; apoi calculă atent unghiul şi o introduse pe fată prin gaură, cu picioarele înainte, ca pe o scrisoare într-o cutie poştală. Am coborât în hăul luminat ici-colo de razele lunii. Abia când ne-am apropiat la o distanţă sigură de podeaua acoperită cu moloz am dat drumul poverii mele[2]. A căzut cu un

[1] După cum o arată cazul lui Icar, unul dintre pionierii zborului. După Faquarl, care nu era, fireşte, cea mai credibilă dintre surse, magicianul grec Dedal a construit o pereche de aripi magice, fiecare adăpostind un foliot iute la mânie. Aceste aripi au fost testate de Icar – un tânăr exaltat şi cu un simţ al umorului cam neinspirat – care a făcut remarci ieftine pe socoteala folioţilor în timp ce se afla la câteva mii de metri deasupra Mării Egee. În semn de protest, aceştia au dat drumul penelor una câte una, lăsându-l pe Icar să cadă, cu vorbele lui de duh cu tot, în apa care i-a fost mormântul.

[2] Eram la o înălţime de aproape doi metri. Hei, era tânără şi robustă!

scâncet şi s-a rostogolit pe jos de câteva ori.

Am făcut puţină lumină şi abia atunci am reuşit s-o studiez bine. Era, într-adevăr, fata de pe alee, care încercase să şterpelească Amuleta. Părea mai matură acum, mai slabă şi mai obosită, palidă şi trasă la faţă, şi cu o privire precaută de animal la pândă. Trecuse probabil printr-o perioadă grea în ultimul timp, iar ultimele câteva minute fuseseră, în mod categoric, crude. Un braţ îi atârna fără vlagă, cu umărul rănit, plin de sânge închegat. Chiar şi în starea asta, atitudinea ei sfidătoare era evidentă; se ridică cu grijă în picioare, cu bărbia ridicată provocator şi mă fixă cu privirea de după o coloană de lumină argintie.

— Nu-mi place locul ăsta, izbucni ea. Nu poţi să mă interoghezi într-un loc ceva mai curat? Mă aşteptam măcar să fie Turnul.

— Locul ăsta e de preferat Turnului, crede-mă!

Pasărea roc îşi ascuţea ghearele de un perete. Nu prea aveam chef de conversaţie.

— Ce mai aştepţi, dă-i drumul! Unde e Jakob? Unde sunt magicienii?

— O să sosească într-o clipită.

— Într-o clipită? Ce fel de deghizare e asta? Îşi puse mâinile în şolduri. Credeam că intenţia ta este să pari teribil de eficient. Dar se pare că doar faci pe grozavul!

Mi-am înălţat măreţul cap cu pene.

— Ia ascultă, am spus. Nu uita că tocmai te-am salvat din ghearele Poliţiei de Noapte. Puţină recunoştinţă n-ar strica, domnişorico!

Pasărea roc lovi cu subînţeles podeaua cu ghearele şi îi aruncă privirea aceea care îi făcea pe marinarii persani să se arunce peste bord. Ea îmi răspunse cu o privire care-ţi îngheaţă sângele în vene.

— Dispari, demonule! Te desfid pe tine şi ticăloşia ta! Nu-mi este frică de tine!

— Nu?

— Nu! Nu eşti decât un imp inutil. Penele tale sunt

jalnice şi pline de mucegai.

— Poftim? Pasărea roc se inspectă rapid. Prostii! Luciul ăsta e dat de lumina lunii.

— E o minune că nu ţi-au căzut. Am văzut şi porumbei cu un penaj mai frumos decât ăsta.

— Ia vezi!...

— Am învins demoni care aveau putere adevărată! strigă ea. Crezi că o să mă las impresionată de o găină obeză?

Poftim tupeu pe fată!

— Această nobilă pasăre roc, am rostit eu cu demnitate amară în glas, nu este singura înfăţişare pe care pot să o iau. Este una dintre sutele de înfăţişări sub care pot să apar. De exemplu...

Pasărea roc făcu un pas înapoi. Într-o succesiune rapidă, am devenit minotaur fioros, cu ochi roşii şi spume la gură, gargui de granit scrâşnind din fălci, şarpe zvârcolindu-se şi împroşcând venin, fantomă care geme, cadavru umblător, craniu aztec plutitor, strălucind în întuneric. Un amestec pestriţ de scârboşenii[1], trebuie să recunosc.

— Ei bine? întrebă craniul cu subînţeles. Mai comentezi ceva? Am auzit-o înghiţind în sec.

— Nu-i rău, răspunse ea, dar toate înfăţişările astea sunt mari şi ostentative. Pun pariu că poţi să faci şi ceva mai subtil.

— Sigur că pot!

— Pun pariu că poţi să faci ceva foarte mic, să zicem destul de mic ca să... ca să încapă în sticla aia de colo.

Arătă către gura unei sticle de bere care ieşea de sub o grămadă de resturi, supraveghindu-mă în tot acest timp cu coada ochiului.

Trucul ăsta vechi! A fost încercat pe mine de sute de ori. Craniul se mişcă încet dintr-o parte în alta şi rânji[2].

---

[1] Deşi nu deosebit de ingenios. Eram obosit şi fără chef.

[2] De fapt, rânjea dinainte, rânjetul fiind unul dintre puţinele lucruri care le ies foarte bine craniilor.

— Bună încercare, dar, în cazul meu, chestia n-a ţinut nici în vremurile de demult[1]. Ei, şi acum, am continuat eu, ce-ar fi să te aşezi să te odihneşti? Arăţi frântă de oboseală.

Fata pufni, se bosumflă şi îşi încrucişă braţele, care o dureau. O vedeam cum se uită de jur-împrejur după o cale de scăpare. Am avertizat-o:

— Şi nu încerca nimic! Ori o să-ţi sparg capul cu o şipcă!

— Pe care o s-o ţii în dinţi, nu? Oo, era ironică.

Drept răspuns, craniul dispăru şi în loc apăru Ptolemeu. Mi-am schimbat înfăţişarea fără să mă gândesc – a fost întotdeauna forma mea preferată[2] – dar, imediat după aceea, am văzut-o că tresare şi face un pas în spate.

— Tu! Demonul de pe alee!

— Nu te ambala aşa. Nu poţi să dai vina pe mine pentru chestia aia. Tu m-ai atacat!

— E adevărat, murmură ea printre dinţi. Atunci eram la un pas să fiu prinsă de Poliţia de Noapte. Ar trebui să fii mai atentă.

— Dar pentru ce îţi trebuia Amuleta? Fata păru nedumerită.

— Ce anume? Aha, bijuteria aceea! Păi, avea puteri magice, nu-i aşa? Pe vremea aia, furam obiecte magice vechi. Pentru asta exista grupul nostru. Ca să furăm de la magicieni şi să încercăm să folosim noi înşine obiectele lor. O prostie! O mare prostie! Dădu cu piciorul într-o cărămidă. Au!

---

[1] Cunoaşteţi trucul. Inteligentul de muritor îl convinge pe prostul de djinn să se înghesuie într-o sticlă (sau alt spaţiu strâmt), apoi îi pune cep şi refuză să-i dea drumul până când djinnul nu-i îndeplineşte trei dorinţe, etc. etc. Bla, bla! Deşi pare greu de crezut dacă djinnul intră în sticlă de bunăvoie, această capcană este destul de puternică. Dar e puţin probabil ca până şi cel mai prostănac dintre impi să mai cadă în plasa asta în zilele noastre.

[2] Luaţi-o ca pe un semn al respectului pe care i-l port pentru ceea ce a făcut pentru mine.

— Să înţeleg că nu mai îmbrăţişezi acest punct de vedere?

— Nu prea! De vreme ce a dus la moartea tuturor.

— Cu excepţia ta.

Ochii ei sclipiră în întuneric.

— Chiar te aştepţi ca eu să scap după noaptea asta? Avea dreptate aici.

— Nu se ştie niciodată, am spus eu din toată inima. Stăpânul meu s-ar putea să încerce să te scape. Te-a salvat deja de lupi.

Pufni dispreţuitoare.

— Stăpânul tău! N-are nume?

— John Mandrake e numele pe care îl foloseşte. Mi se interzisese sub jurământ să spun mai mult.

— El? Prostănacul ăla afectat?

— O, deci l-ai cunoscut!

— L-am întâlnit de două ori. Iar ultima dată l-am lăsat leşinat.

— Chiar aşa? Nu-i de mirare că n-a pomenit nimic despre asta. Fata îmi plăcea din ce în ce mai mult, cu fiecare clipă. Era într-adevăr o sursă de prospeţime faţă de celelalte personaje. În lungile mele secole de cazna, am petrecut extrem de puţin timp în compania oamenilor de rând – din instinct, magicienii încearcă să ne ţină în umbră, departe de ochii oamenilor obişnuiţi. Pot să număr pe ghearele de la o mână conversaţiile bune pe care le-am avut cu oameni de rând. Sigur, în linii mari, procesul nu e dătător de satisfacţii – e ca şi cum un delfin ar sta la palavre cu o moluscă –, dar, uneori, ai parte şi de excepţii. Iar Kitty Jones era una dintre acestea, îmi plăcea stilul ei.

Am pocnit din degete şi am produs o mică Iluminare, care se înălţă şi se fixă printre grinzi. Am scos nişte plăci şi câteva blocuri de cărbune dintr-o grămadă de moloz din apropiere şi le-am aranjat în formă de scaun.

Am poftit-o.

— Aşează-te! Fă-te comodă! Aşa! Deci, zici că l-ai lovit

pe John Mandrake? Răspunse cu un fel de satisfacţie amară:

— Da! Pare că te amuză asta. M-am oprit din hohotit.

— O, se vede?

— E ciudat, dat fiind că tu şi el sunteţi aliaţi în ticăloşie, din moment ce îi îndeplineşti toate capriciile.

— Aliaţi în ticăloşie? Hei, aici e vorba de o relaţie stăpân-servitor, dacă n-ai ştiut. Eu sunt doar un sclav! Nu am nici un cuvânt de spus în problemă.

Îşi ţuguie buzele.

— Carevasăzică tu doar te supui ordinelor, aşa-i? Sigur! Grozavă scuză!

— Este, atunci când nesupunerea înseamnă moarte sigură. Încearcă Focul Mistuitor pe pielea ta şi vezi dacă-ţi place!

Se încruntă.

— După mine, asta e o scuză destul de jalnică. Vrei să spui că faci de nevoie toate relele pe care le faci?

— N-aş folosi chiar cuvintele astea, dar da! De la imp la afrit, depindem cu toţii de voinţa magicienilor. Nu putem face nimic ca să schimbăm asta. Suntem la mâna lor. De exemplu, deocamdată trebuie să-l ajut şi să-l apăr pe Mandrake, indiferent că îmi place sau nu.

— Lamentabil! vorbi ea cu hotărâre. Absolut lamentabil!

Şi, într-adevăr, ascultându-mă ce spuneam, şi mie mi se păru că e aşa. Noi, spiritele sclave, trăim în lanţurile astea de atâta timp, că abia dacă mai pomenim de ele[1]; unda de resemnare din vocea mea îmi provocă o stare de greaţă profundă înlăuntrul esenţei mele. Am încercat să-mi ascund ruşinea în spatele unei indignări îndreptăţite.

— O, dar şi noi ripostăm! Îi prindem atunci când sunt

---

[1] Numai câţiva, printre care şi Faquarl, au pus la cale în mod făţiş (şi în zadar) o revoltă. Dar aceştia au bătut câmpii despre asta atât de mult timp şi fără nici un rezultat, încât nimeni nu le mai dă vreo o atenţie.

neglijenţi şi le interpretăm greşit spusele, atunci când este posibil. Îi încurajăm să se ia la întrecere şi îi asmuţim unul asupra altuia. Îi îngropăm în lux până când trupurile li se îngraşă, iar minţile le devin prea greoaie ca să-şi vadă propria decădere. Facem ce putem. Ceea ce este mai mult decât reuşiţi să faceţi voi, oamenii, de cele mai multe ori.

Auzind acestea, fata avu un râs ciudat, strident.

— Ce crezi că am încercat eu să fac în toţi anii ăştia? Am încercat să sabotez guvernul, să fur obiecte vechi, să produc dezordine în oraş – toate au fost în zadar! Aş fi putut la fel de bine să mă fac secretară, aşa cum voia mama. Prietenii mei au fost ucişi sau au fost corupţi, şi totul a fost făcut de demoni ca tine. Şi nu-mi spune că nu-ţi face plăcere. Chestia aia din criptă savura fiecare secundă când…

Trupul îi fu scuturat de un tremur violent. Izbucni în lacrimi, apoi îşi şterse ochii.

— Ştii, sunt şi excepţii, am început să spun şi m-am oprit.

De parcă trecuse un prag invizibil, fata începu dintr-odată să plângă, cu umerii tremurând din cauza convulsiilor produse de durerea acumulată. Plânse în linişte, înăbuşindu-şi hohotele în pumni, ca şi cum ar fi vrut să mă scutească de o situaţie jenantă. Nu ştiam ce să spun. Totul era foarte straniu. A ţinut-o aşa mult timp. În ce mă priveşte, m-am aşezat turceşte, la mică distanţă de ea, întors respectuos într-o parte şi am privit umbrele nopţii.

Unde era băiatul? „Hai odată, hai odată!” Dar nu se grăbea. „Lamentabil! Absolut lamentabil!” În liniştea nopţii, oricât aş fi încercat le ignor, cuvintele ei continuau să mă roadă.

42
Kitty

Kitty îşi reveni, în sfârşit. Ultimele zvâcniri de disperare se stinseră. Suspină adânc. Clădirea dărâmată era întunecată, cu excepţia unei mici zone de lângă acoperiş unde lumina magică lucea slab. Strălucirea ei se micşorase. Demonul stătea aproape de ea, având încă înfăţişarea unui puşti tuciuriu, îmbrăcat cu o fustă egipteană. Era cu spatele întors la ea, lumina aruncând umbre unghiulare pe gâtul lui subţire şi pe umerii goi, gârboviţi. Băiatul părea ciudat de firav.

— Dacă te consolează cu ceva, vorbi el fără să se întoarcă, l-am distrus pe afritul acela din criptă.

Kitty tuşi şi îşi îndreptă spatele, dându-şi părul din ochi. Nu replică imediat. Deznădejdea disperată care o cuprinsese când demonul o săltase în aer trecuse acum, alungată de tristeţea pierderii prietenilor ei, ce tocmai îi fusese reamintită. Simţea un gol în suflet şi îi venea să leşine. Totuşi, încercă să-şi adune gândurile.

Să scape. Ar putea încerca să scape... Nu, mai trebuia să se gândească şi la Jakob – trebuia să-l aştepte. Dacă urma, într-adevăr, să vină!... Se încruntă – dacă era să-l creadă pe cuvânt pe demon! Poate că era mai bine să fugă... îşi roti capul într-o parte şi într-alta căutând surse de inspiraţie.

— L-ai omorât? întrebă ea absent. Cum?

Era un rând de scări în apropiere; deci se aflau la primul etaj. Majoritatea ferestrelor erau acoperite cu scânduri bătute în cuie.

— L-am aruncat în Tamisa! Era nebun de-a binelea, ştii, după atâta timp. Îşi legase esenţa de oasele lui Gladstone. Nu mai voia – sau nu mai putea – să se elibereze! O treabă tristă, dacă stai să te gândeşti, dar

asta e! Era o ameninţare pentru toţi – djinni sau oameni – şi e mai bine să-l ştim prizonierul a sute de metri cubi de apă.

— Da, chiar aşa!

I se păru că vede o fereastră spartă în apropiere; să zicem că ar putea sări prin ea. Exista posibilitatea ca demonul să o atace cu vreun mijloc magic când ar da să fugă, dar rezistenţa ei ar ajuta-o să poată trece dincolo. După care ar putea sări în stradă, ar căuta să se ascundă…

— Sper că nu te gândeşti să faci ceva necugetat! remarcă băiatul dintr-odată. Fata zâmbi vinovat.

— Nu!

— Te gândeşti să faci ceva! Se simte în vocea ta. Ei, n-o face! N-o să mă obosesc să folosesc vreo metodă de atac magică. Să ştii că sunt trecut prin multe şi îţi cunosc foarte bine mijloacele tale de apărare! Le-am mai văzut! O să arunc cu o cărămidă după tine!

Kitty îşi muşcă buza de jos. Dezamăgită, păru să-şi scoată din minte planurile de evadare, dar numai pentru o clipă.

— Ce vrei să spui, le-ai mai văzut? Te referi la episodul cu aleea? Băiatul îi aruncă o privire peste umăr.

— Păi, a fost şi ăla, desigur! Tovarăşii tăi au rezistat la o Vrajă de Infern de intensitate mare, pe care le-am aruncat-o drept în faţă de la mică distanţă. Dar mă refeream în trecutul meu, cu mult înainte ca fanfaronii amărâţi de magicieni londonezi să înceapă să devină importanţi. Le-am văzut în repetate rânduri! Apar mereu o dată la câteva generaţii, mai devreme sau mai târziu. Ştii, ţinând cont care-i miza, ai crede că nenorocitul ăla de Mandrake ar face un pic de efort să ajungă aici, nu? Deja stăm de o oră!

Kitty se încruntă.

— Vrei să spui că ai mai văzut oameni ca mine?

— Bineînţeles! De zeci de ori! Ha, presupun că magicienii nu vă lasă să citiţi cărţile de istorie – nu-i de

mirare că sunteţi atât de ignoranţi! Demonul se roti pe fund ca să vină cu faţa spre ea şi continuă: Cum crezi că a căzut Cartagina? Sau Persia? Sau Roma? Sigur, au existat state inamice pregătite să profite de slăbiciunile imperiilor, dar, de fapt, acestea au fost învinse din cauza diviziunii interne! De exemplu, Romulus Augustus şi-a petrecut jumătate din domnie încercând să-şi controleze propriul popor, în vreme ce ostrogoţii, cu mustăţile lor uriaşe, jefuiau toată Peninsula Italică. Vezi tu, djinnii lui nu au putut ţine sub control plebea! De ce? Pentru că foarte mulţi dintre ei deveniseră ca tine – rezistenţi la magia lor. Detonările, Vârtejurile sau Infernele – abia dacă le pârleau bărbile. Şi, desigur, oamenii ştiau asta, aşa că îşi cereau drepturile; doreau ca magicienii să fie, în sfârşit, răsturnaţi de la putere. Era atâta agitaţie, că n-a mai fost nimeni atent la hoardele barbare care au prădat Roma. Băiatul djinn se scarpină la nas şi urmă: într-un fel, mă gândesc că a venit ca un fel de uşurare. E mai bine s-o iei de la zero! În Cetatea Eternă n-au mai existat magicieni mult, mult timp după aceea.

Kitty clipi. Avea câteva cunoştinţe de istorie, iar numele ciudate şi locurile amintite nu-i erau cunoscute, însă implicaţiile evenimentelor îi erau înspăimântător de clare.

— Vrei să spui că majoritatea romanilor erau rezistenţi la magie?

— A, nu! Poate aproximativ treizeci de procente. În grade diferite, desigur! Nu ai nevoie de mai mult ca să creşti bine.

— Dar noi n-am reuşit niciodată să fim mai mulţi de unsprezece şi Londra e imensă!

— Unsprezece la sută? Asta chiar nu-i rău!

— Nu! Unsprezece persoane! Atât! Băiatul djinn ridică din sprâncene.

— La naiba, probabil tehnica voastră de recrutare nu a fost prea grozavă! Dar, dacă mă gândesc mai bine, atunci era aproape începutul lumii. Cât a trecut de când

a început să ne pună Gladstone în valoare? O sută şi cincizeci de ani şi ceva? Ei, acum înţelegi? Durează mult timp până ce rezistenţa la magie începe să se dezvolte în rândul populaţiei generale. Magicienii au condus Roma vreme de cinci sute de ani până să înceapă revoltele. Asta înseamnă o groază de magie care s-a infiltrat în cetate. Treptat, din ce în ce mai mulţi copii se nasc cu diferite talente. De exemplu, tu ce altceva mai poţi face? Ne vezi?

— Nu! se strâmbă Kitty. Anne şi Fred puteau face asta. Eu mă pricep doar… să supravieţuiesc!

Băiatul djinn rânji.

— Ăsta nu-i un talent rău! Să nu-l epuizezi!

— Şi Stanley putea vedea magia în lucruri – aşa am ştiut că ai colierul acela la tine!

— Poftim? A, Amuleta! Da, văzul acesta special e un altul. Ei, probabil sunt tot felul de capacităţi care se dezvoltă chiar acum în rândul populaţiei londoneze. Pot fi sute de oameni care au astfel de puteri. Dar, nu uita, cei mai mulţi nici nu-şi dau seama că au această capacitate. În timp se transmit cunoştinţele. Tu cum ai aflat?

Fu destul ca fata să-şi aducă aminte că băiatul slăbuţ, politicos şi extrem de informat era de fapt un demon, ceva ce trebuia urât şi ocolit, că, tocmai când se pregătea sa vorbească, ezită şi tăcu.

Băiatul îşi dădu ochii peste cap iritat şi ridicând mâinile în aer îi spuse:

— Ascultă, nu te gândi că voi spune cuiva astea, şi mai ales stăpânului meu! Nu-i datorez nimic! Totuşi, departe de mine gândul să te oblig să-mi povesteşti. Nu sunt magician!

Ai fi zis că aproape o certa.

— Un demon m-a lovit cu o Bombă Neagră!

Acordându-i încredere, Kitty se surprinse pe sine; vorbise fără să se gândească.

— A, da! Maimuţa lui Tallow! Am uitat! Băiatul se întinse leneş. Ei, o să fii încântată acum să afli că Tallow

e mort! Un afrit i-a venit de hac! Şi într-o manieră elegantă chiar. Nu – n-o să-ţi dau detalii! Doar dacă îmi spui mai multe despre tine. Ce s-a întâmplat după Bomba Neagră?

Şi Kitty, fără să vrea, se pomeni curând că-şi povesteşte viaţa. La final, demonul înălţă mâhnit din umeri.

— Vezi, necazul cu acest Pennyfeather e că semăna prea mult cu magicienii, nu? Lacom, tiranic şi insistent! A vrut să păstreze totul frumos şi secret, numai pentru el. Nici nu-i de mirare că eraţi doar unsprezece membri. Dacă vrei să stârneşti o revoluţie, sfatul meu e să-ţi atragi poporul de partea ta! Cu toate acele explozii şi jafuri nu rezolvaţi nimic.

Kitty se încruntă. O deranja siguranţa şi lejeritatea cu care trata demonul problema.

— Aşa e! comentă ea.

— Sigur aşa e! Studiile sunt cheia! Cunoaşterea trecutului! De asta vă dau magicienii materii atât de slabe la şcoală! Sunt convins că vi s-au servit poveşti triumfătoare necontenite despre măreţia Angliei. Chicoti. Culmea e că dezvoltarea rezistenţei oamenilor la magie îi surprinde de fiecare dată şi pe magicieni! Fiecare imperiu se crede altfel, gândeşte că n-o să i se întâmple şi lui. Uită lecţiile trecutului, chiar şi pe acelea recente. Gladstone a ajuns la Praga aşa de rapid doar pentru că jumătate din armata cehă era în grevă în momentul acela. Ceea ce a slăbit serios imperiul lor. Însă stăpânul meu şi prietenii lui deja au uitat acest fapt. Habar n-avea cum de ai scăpat zilele trecute de sticla lui cu mol. Că veni vorba, chiar că îi ia o veşnicie să-l aducă aici pe Hyrnek! Încep să cred că i s-a întâmplat ceva! Din păcate, nu ceva fatal, pentru că altfel nu m-aş mai afla aici.

Jakob! Kitty fusese aşa de prinsă de vorbele demonului, că aproape uitase că trebuia să-şi scape prietenul. Se îmbujoră. Stătea de vorbă cu duşmanul – un

ucigaş, un răpitor, o fiinţă neomenească! Cum de uitase?

Demonul îi vorbi pe un ton oarecum amical:

— Ştii, mă gândeam la ceva! De ce ai venit să-l cauţi pe Hyrnek? Sigur ştiai că este o cursă! Ai spus că nu l-ai mai văzut de ani de zile.

— Aşa-i! Dar e vina mea că a fost amestecat în povestea asta, nu? scrâşni din dinţi Kitty.

— D-d-a-a!... Demonul se strâmbă. Doar că mi se pare ciudat, atât!

— Ce ştii tu, demonule?! Kitty se albise la faţă de nervi. Eşti un monstru! Cum îndrăzneşti să-ţi imaginezi ce simt eu?

Se mâniase aşa de tare, că aproape îi venea să-l plesnească. Băiatul djinn ţâţâi.

— Hai să-ţi dau un sfat prietenesc! Nu ţi-ar plăcea să fii strigată „iepuroaică muritoare”, aşa-i? Ei, cam la fel e când vorbeşti cu spirite ca mine şi te adresezi cu „demon”; sincer, ambele variante sună cam înjositor pentru amândoi! Termenul corect e „djinn”, deşi poţi adăuga adjective, cum ar fi: „nobil” sau „strălucitor”, dacă vrei. E chestie de maniere! Şi menţine raportul de prietenie dintre noi.

Kitty râse aspru.

— Nimeni nu se împrieteneşte cu un demon!

— În mod normal, nu! Diferenţele cognitive sunt mult prea mari. Dar s-a mai întâmplat...

Djinnul se întrerupse gânditor.

— Da?

— Crede-mă pe cuvânt!

— Când?

— O, cu mult timp în urmă!... Nu contează! Băiatul egiptean ridică din umeri.

— Inventezi!

Kitty aşteptă, dar băiatul începu să-şi studieze unghiile dinadins şi nu mai zise nimic.

După o pauză lungă, fata rupse tăcerea:

— Aşadar, de ce m-a salvat Mandrake de lupi? Nu

înţeleg! Băiatul djinn mârâi.

— Vrea Toiagul! Evident!

— Toiagul? De ce?

— Tu de ce crezi? Pentru putere. Încearcă să pună mâna pe el înaintea celorlalţi. Vorbise concis. Părea întristat.

Kitty avu atunci un moment de iluminare.

— Adică Toiagul acela e important?

— Bineînţeles! Este al lui Gladstone! Doar ştiaţi asta, altfel de ce i-aţi spart mormântul?

Cu ochii minţii, Kitty revăzu loja din teatru şi cheia de aur de la „binefăcător”. Auzi vocea acestuia, pomenindu-i în treacăt despre Toiag, ca şi când era un detaliu minor. Îşi aminti privirea verde pal a lui Hopkins oglindită în a ei, îi auzi vocea joasă pe fondul zarvei din cafenea, întrebând-o de acelaşi Toiag. Senzaţia de trădare o îngreţoşă.

Ochii isteţi ai djnnului o urmăreau.

— O! Nu ştiai! Ai fost manipulată! De către cine? Acel Hopkins? Kitty răspunse cu voce slabă:

— Da! Şi de către altcineva – nu l-am văzut niciodată la faţă!

— Păcat! Cu siguranţă, este unul dintre magicienii din conducere. Poţi alege pe oricine! Sunt la fel de răi toţi. Şi întotdeauna pun pe altcineva, djinn sau om, să facă treburile murdare în locul lor! Djinnul clipi, ca şi când atunci îşi dădu seama de ceva: Presupun că nu ştii nimic nici despre golem! Cuvântul era nou pentru Kitty; fata scutură din cap, semn că nu ştia. Djinnul continuă: Eram sigur! Este o creatură magică uriaşă, periculoasă – a provocat haos prin Londra în ultima vreme. Cineva o controlează şi tare mi-ar plăcea să aflu cine! Ştii, era să mă omoare!

Băiatul se arătă aşa de revoltat când spuse acest lucru, încât Kitty era mai-mai să izbucnească în râs.

— Parcă spuneai că eşti un nobil djinn cu puteri nemaipomenite? Cum de te-a învins acest golem?

— E rezistent la magie, de asta! Dacă mă apropii de el, îmi seacă energia! Tu ai avea mai multe şanse să-i vii de hac decât mine!

Zicând acestea, djinnul scoase un zgomot, ca şi când ideea în sine ar fi fost lucrul cel mai ridicol din lume. Kitty se înfoie.

— Da, mersi!

— Vorbesc serios! Un golem este controlat printr-un manuscris care este ascuns în gura lui. Dacă te apropii şi scoţi hârtia afară, golemul se va întoarce la stăpânul său şi se va dezintegra, devenind iar lut. Am văzut asta odată, în Praga.

Kitty dădu afirmativ din cap, cu gândul aiurea.

— Nu sună prea complicat!

— Bine, dar e clar că trebuie să pătrunzi prin ceaţa neagră, înăbuşitoare care-l înconjoară...

— A!... Da!...

— Şi să te fereşti din calea pumnilor lui duri, care trec prin ciment...

— O!

— În afară de astea, restul e distracţie!

— Păi, dacă-i aşa de simplu, întrebă furioasă Kitty, cum de nu l-au oprit magicienii? Djinnul îi zâmbi rece.

— Pentru că e nevoie de o persoană curajoasă. Ei nu fac nimic singuri! Se bazează pe noi tot timpul. Mandrake îmi dă un ordin, mă supun. El stă bine mersi în casă, eu ies afară şi îndur chinuri. Aşa merg lucrurile!

Vocea băiatului djinn sună parcă îmbătrânită şi obosită. Kitty aprobă din cap.

— Sună nasol!

Djinul ridică din umeri.

— Aşa stă treaba! N-ai de ales! De asta mă interesa de ce ai venit încoace să-l salvezi pe Hyrnek. Hai să recunoaştem, a fost o hotărâre proastă şi n-ar fi trebuit s-o iei. Nu te obliga nimeni să faci ceva! Ai luat-o greşit, dar, se pare, din motive admirabile! Crede-mă, e o schimbare să mai vezi asemenea purtare după ce am

petrecut atâta timp printre magicieni.

— N-am luat-o greşit! răspunse Kitty. Cât timp adică?

— Mai bine de cinci mii de ani! Cu întreruperi. Te crezi scăpat când treci dintr-un secol într-altul, dar, de îndată ce decade un imperiu, un altul se ridică imediat. Cel britanic este cel mai recent.

Kitty scrută întunericul şi comentă:

— Şi, în timp, va cădea şi acesta!

— A, da! Fisurile deja încep să apară. Ar trebui să citeşti mai mult, ai înţelege tiparele după care se petrec toate! … Aha! … E cineva dedesubt! În sfârşit!…

Băiatul djinn se ridică în picioare. Kitty, de asemenea. Acum auzea şi ea zgomot de paşi târşâiţi şi câteva înjurături şoptite venind din josul scării. Inima fetei începu să bată tare. Stătu din nou la îndoială dacă n-ar fi mai bine să fugă; şi, înc-o dată, reuşi să-şi stăpânească instinctul.

Djinnul o privi, dezvelindu-şi dinţii albi, lucitori într-un rânjet.

— Ştii, chiar mi-a plăcut conversaţia noastră! Sper că n-o să mi se ordone să te omor!

Fata şi demonul stăteau unul lângă altul, în întuneric, aşteptând. Zgomotul paşilor care urcau treptele se apropia.

43
Nathaniel

Nathaniel fu escortat până la Whitehall cu o limuzină blindată, însoţit de către Jane Farrar şi de alţi trei poliţişti tăcuţi din Poliţia de Noapte. În stânga lui stătea Jakob Hyrnek, iar în dreapta un poliţist. Nathaniel observă că pantalonii poliţistului erau sfâşiaţi şi rupţi în multe locuri, şi că unghiile de la mâinile sale dure şi aspre erau rupte. Aerul era greoi din cauza aromei de mosc. Se uită spre Jane Farrar, care stătea indiferentă pe locul din faţă, şi se trezi întrebându-se în sinea lui dacă nu cumva era şi ea un vârcolac. Totuşi, se îndoia de acest lucru: părea prea calmă şi prea firavă. Dar, de fapt, nu poţi şti niciodată.

La Westminster Hall, Nathaniel şi Jakob fură duşi direct în Marea Cameră de Primire, în care tavanul strălucea de-atâtea sfere de vigilenţă, iar prim-ministrul şi lorzii săi erau aşezaţi în jurul unei mese lustruite. Contrar obiceiului, nu se vedeau nici un fel de delicatese comestibile, ceea ce demonstra că era o situaţie foarte serioasă. Fiecare ministru nu avea în faţă decât o sticlă modestă cu apă minerală şi un pahar. Şeful poliţiei era aşezat de data asta pe un scaun de onoare, chiar lângă prim-ministru, şi pe faţă i se citea un puternic sentiment de satisfacţie. Doamna Whitwell, în schimb, fusese delegată să stea pe un scaun din margine. Nathaniel nu se uită la ea. Îl fixă cu privirea pe prim-ministru, căutând să înţeleagă de pe chipul acestuia ceva, dar domnul Devereaux se uita în gol la masă.

Nu erau prezenţi decât cei mai importanţi miniştri. Domnul Makepeace nu era de faţă. Ofiţerii care-i escortau îl salutară pe Duvall, şeful poliţiei, şi, la semnalul acestuia, ieşiră cu paşi repezi din încăpere. Jane Farrar făcu un pas înainte. Tuşi uşor.

Domnul Devereaux îşi ridică privirea. Oftă asemenea unui bărbat care e pe punctul de a îndeplini o sarcină regretabilă.

— Da, domnişoară Farrar? Aveţi ceva de raportat?

— Da, domnule, am! Domnul Duvall v-a spus despre ce este vorba?

— A adus în discuţie ceva legat de asta. Vă rog să fiţi scurtă!

— Da, domnule! De câteva zile supraveghez activităţile lui John Mandrake. Câteva discrepanţe apărute în misiunile sale recente ne-au atras atenţia: a dat dovadă de o anumită imprecizie şi inconsecvenţă în toate acţiunile sale.

— Mă opun! o întrerupse Nathaniel cât putu de delicat. Demonul meu l-a distrus pe renegatul de afrit – nu prea pot fi acuzat de imprecizie în acest caz.

Domnul Devereaux ridică o mână.

— Da, da Mandrake! Vei avea şi tu ocazia să vorbeşti. Între timp, te rog să păstrezi tăcerea.

Jane Farrar îşi drese vocea.

— Dacă pot să dezvolt, domnule; în ultimele două-trei zile, Mandrake a călătorit de mai multe ori singur prin Londra, într-un moment de criză, când tuturor magicienilor li se ceruse să rămână la Westminster pentru a primi ordine. În această după-amiază, când a plecat încă o dată singur, în mod misterios, am trimis sfere de vigilenţă să-l urmărească. L-am depistat într-o casă din partea de est a Londrei, unde l-a întâlnit pe demonul său şi pe tânărul pătat pe faţă. S-au instalat acolo, în mod evident aşteptând pe cineva. Am hotărât să plasăm prin apropiere ofiţeri ai Poliţiei de Noapte. Chiar în această seară, foarte târziu, s-a apropiat de casă o fată; provocată de ofiţerii noştri, s-a opus arestării. Era deosebit de înarmată: doi poliţiştii au fost ucişi şi patru răniţi în timpul încăierării. Totuşi, ofiţerii noştri erau pe punctul de a o prinde, când demonul domnului Mandrake a apărut şi a ajutat-o pe suspectă să fugă. Atunci am

simţit că e de datoria mea să-l arestez pe domnul Mandrake.

Prim-ministrul luă o înghiţitură mică de apă.

— Fata asta, cine este?

— Credem că este un membru al Rezistenţei, domnule, o supravieţuitoare a atacului de la biserică. Se pare că Mandrake ţine legătura cu ea de ceva vreme. Cu siguranţă, el a ajutat-o să se sustragă justiţiei. M-am gândit că se cuvine ca această problemă să fie supusă atenţiei dumneavoastră.

— Chiar aşa! Ochii negri ai domnului Devereaux îl cercetară îndelung pe Nathaniel. Când oamenii tăi au întâlnit fata, avea la ea Toiagul lui Gladstone?

Jane Farrar îşi strânse buzele.

— Nu, domnule, nu-l avea!

— Vă rog, domnule, dacă îmi permiteţi!

— Nu-ţi permit, Mandrake! Henry, doreşti să faci vreun comentariu? Agitat, şeful poliţiei se tot foia în scaun; acum se apleacă puţin, sprijinindu-şi palmele sale mari şi groase pe masă. Întoarse capul uşor dintr-o parte într-alta, uitându-se atent la fiecare ministru în parte.

— De ceva vreme am îndoielile mele în privinţa acestui băiat, Rupert, începu el. Când l-am văzut pentru prima oară mi-am zis: „Acest Mandrake e, într-adevăr, talentat şi extraordinar de muncitor – dar şi ascuns; e de neînţeles băiatul acesta”. Ei bine, ştim cu toţii cât este de ambiţios, cum a intrat ca un vierme pe sub pielea Jessicăi, cum ea i-a dat postul din Ministerul de Interne când era încă foarte tânăr. Şi care au fost sarcinile lui în acel birou? Să atace Rezistenţa, să o distrugă dacă e posibil şi să transforme străzile în locuri mai sigure, pentru noi toţi. Ce s-a întâmplat în ultimele luni? Rezistenţa a devenit din ce în ce mai puternică, iar campania lor de teroare a culminat cu jefuirea mormântului Fondatorului nostru. Atrocităţile pe care le-au comis sunt incomensurabile: British Museum, magazinele din Piccadilly, National Gallery – toate au fost

atacate şi nimeni nu a fost găsit răspunzător pentru asta!

Enervat, Nathaniel făcu un pas în faţă.

— După cum am mai spus de nenumărate ori, aceste atacuri nu au nici o legătură cu…

O fâşie verde-oliv dintr-o substanţă gelatinoasă se materializă în aer în faţa băiatului şi se încolăci bine în jurul capului lui, strângându-l până la limita durerii. Domnul Mortensen îşi lăsă mâna în jos.

— Continuă, Duvall, spuse el.

— Mulţumesc! Şeful poliţiei făcu un gest expansiv. Aşadar, la început, eu şi domnişoara Farrar am presupus că acest insucces singular e cauzat de incompetenţa lui Mandrake. Apoi am început să ne punem întrebări: Ar mai putea fi şi altceva legat de asta? Ar putea acest tânăr ambiţios şi talentat să aibă legătură cu ceva mai sinistru? Am început să-l supraveghem. După distrugerea muzeului, a călătorit pe ascuns la Praga unde – deşi mişcările sale sunt puţin nesigure – credem noi că s-a întâlnit cu magicieni străini. Da, domnişoară Malbindi, poţi să icneşti! Cine ştie cât rău a făcut acest băiat, ce secrete a dezvăluit acolo. Cum de altfel nu ne aşteptam, unul dintre cei mai buni spioni de-ai noştri din Praga – un bărbat care ne-a servit foarte bine mulţi ani – a fost ucis în timpul vizitei lui Mandrake. Auzind acestea, mulţi dintre miniştri începură să vocifereze în şoaptă. Domnul Duvall bătu în masă cu degetele sale groase şi continuă: Mandrake vorbeşte despre o poveste puţin probabilă despre atacurile de la Londra, pretinzând că un golem – da, ai auzit bine, domnişoară Malbindi, un golem – ar putea fi autorul lor! O poveste mai ridicolă nici că se putea, dar se pare că a convins-o pe biata Jessica destul de uşor, iar povestea cu golemul i-a servit drept scuză pentru vizita sa la Praga. S-a întors fără nici o dovadă care să-i susţină afirmaţiile fanteziste, şi – după cum abia am auzit – de atunci a fost prins că are strânse legături cu Rezistenţa şi sfidează poliţia noastră. E foarte limpede că vrea Toiagul lui Gladstone; se prea poate ca el să-i fi

îndrumat pe trădători către mormânt. Vă sugerez să-l escortăm pe domnul Mandrake la Tumul Londrei pentru o interogare adecvată. Chiar aşa, propun să mă ocup personal de acest lucru!

Se auzi un murmur de încuviinţare. Domnul Devereaux ridică din umeri. Dintre miniştri, doamna Whitwell rămase tăcută, cu faţa împietrită. Corpolentul domn ministru de Externe, Fry, vorbi:

— Bine! Nu mi-a plăcut niciodată băiatul. Are părul prea lung şi faţa obraznică. V-aţi gândit la vreo metodă, domnule Duvall?

— Poate Fântâna Căinţei? Propun să-l cufundăm până la nas în ea şi să-l lăsăm pentru o noapte. De obicei, asta îi face pe trădători să vorbească, dacă ţiparii le mai lasă limba întreagă.

Fry dădu din cap.

— Ţipari! Asta îmi aduce aminte. Ce-aţi zice de o a doua cină? Domnul Mortensen se înclină uşor.

— Duvall, ce zici de Vârtelniţă? întotdeauna este eficientă.

— Eu zic că un Orb Jelitor este metoda cea mai încercată şi cea mai testată.

— Sau câteva ore în fiecare?

— Poate! Să-l scot afară pe nenorocit, Rupert? Prim-ministrul se bătu uşor pe obraz şi se afundă în scaun.

Vorbi cu o oarecare ezitare:

— Cred ca da, Henry! Cred că da!

Domnul Duvall pocni din degete; din umbră apărură patru membri ai Poliţiei de Noapte, unul mai musculos decât celălalt. Merseră la pas, traversând camera spre prizonier, şeful lor scoţând de la centură o pereche de cătuşe argintii. Văzând cum se desfăşoară lucrurile, Nathaniel, care se agita şi gesticula destul de puternic de ceva timp, începu să protesteze atât de tare, încât un scâncet înăbuşit ieşi din strânsoarea magică.

Prim-ministrul păru să-şi aducă aminte ceva; ridică o

mână.

— O clipă, Henry! Trebuie să-i acordăm băiatului dreptul la apărare. Şeful poliţiei îşi încruntă sprâncenele în semn de nerăbdare.

— Chiar trebuie, Rupert? Ai grijă! Se pare că e un mic diavol.

— Lasă-mă pe mine să mă conving de asta!

Domnul Devereaux aruncă o privire lui Mortensen, care făcu un gest ca de respingere cu palmele. Căluşul gelatinos din jurul gurii lui Nathaniel se dizolvă, scoţând un zgomot chinuitor. Băiatul scoase o batistă din buzunar şi-şi şterse transpiraţia de pe faţă.

— Atunci, hai sa te-auzim, zise Duvall. Şi ţine minte! Fără minciuni! Nathaniel îşi îndreptă ţinuta şi-şi umezi buzele. În ochii magicienilor superiori nu vedea decât ostilitate, cu excepţia – iar asta era singura lui speranţă pentru moment –, poate, a privirii domnului Devereaux, în ochii căruia i se păru că distinge ceva ce aducea a nesiguranţă, combinată cu o oarecare iritare. Nathaniel îşi drese vocea. Multă vreme fusese mândru de relaţia pe care o avea cu prim-ministrul. Acum era timpul s-o pună la încercare.

— Vă mulţumesc că-mi daţi ocazia să vorbesc, domnule, începu el. Încercă să vorbească pe un ton uşor, calm, dar, din cauza fricii, vocea i se piţigăiase. Simplul gând că ar putea ajunge în Casa Convingerii, o zonă din Turnul Londrei destinată interogării prizonierilor, îl făcea sa tremure. Bartimaeus avusese dreptate: acţiunile sale îl făcuseră vulnerabil în faţa duşmanilor. Acum trebuia să-i învingă prin vorbe. Continuă:

— Insinuările domnului Duvall nu sunt fondate, iar domnişoara Farrar este mult prea zeloasă, ca să nu spun mai mult. Sper că încă mai este timp ca să repar răul pe care l-au făcut.

O auzi pe Jane Farrar râzând uşor, undeva în spatele lui. Domnul Duvall scoase un mormăit în semn de protest, dar care fu repede înăbuşit de o singură privire

din partea prim-ministrului. Oarecum încurajat, Nathaniel vorbi mai departe:

— Călătoria mea la Praga şi povestea despre fată sunt două lucruri total diferite, domnule! Este adevărat că sunt convins că atacurile din Londra sunt faptele unui golem; investigaţia pe care o fac asupra acestui aspect încă nu s-a încheiat. Între timp m-am folosit de acest tânăr – arătă cu capul către Hyrnek – s-o scot pe trădătoarea de Kitty Jones din ascunzătoare. El este un vechi tovarăş de-al ei şi am presupus că va încerca să-l salveze. Odată ajunsă în puterea mea, mi-ar fi spus imediat unde se află Toiagul, pe care apoi urma să vi-l aduc dumneavoastră. Sosirea lupilor domnişoarei Farrar mi-a stricat complet acţiunea. Am încredere că va fi aspru pedepsită!

Jane Farrar scoase un ţipăt de mânie.

— Oamenii mei au atras-o în cursă pe fată! Demonul tău a răpit-o în zbor.

— Bineînţeles, remarcă Nathaniel pe un ton foarte politicos. Deoarece oamenii tăi ar fi făcut-o bucăţi. Aveau o poftă nebună de sânge. Cum am mai fi protejat atunci Toiagul?

— Erau oameni din Poliţia Imperială, care răspund direct în faţa domnului Duvall, aici de faţă...

— Chiar aşa, iar o organizaţie mai crudă şi mai imprevizibilă ar fi tare greu de găsit. Nathaniel continuă să atace: Recunosc că am fost secretos, domnule, zise el pe un ton dulce, adresându-i-se direct domnului Devereaux, dar ştiam că este o operaţiune delicată! Fata este încăpăţânată şi îndărătnică. Ca să aflu locaţia Toiagului a trebuit să negociez cu foarte mare atenţie: să îi garantez în schimbul Toiagului că băiatul va fi în siguranţă. Mi-a fost teamă ca nu cumva obişnuita lipsă de tact a domnului Duvall să nu strice totul. După cum, din păcate, s-a şi întâmplat!

Furia din privirea şefului poliţiei era uşor de remarcat. Pielea sa închisă la culoare devenise roşie ca sfecla, iar

venele de la gât şi de pe mâini se umflau ca nişte parâme de acostare, iar unghiile de la mâini – care păreau puţin mai lungi decât cu un minut în urmă – erau înfipte în masă. Abia dacă mai putea să vorbească, gâtuit de furie.

— Gărzi! Luaţi-l de-aici pe acest tânăr periculos! Vin şi eu numaidecât!

— Uiţi, Henry, articulă încet domnul Devereaux, dar ameninţarea din vocea sa era foarte clară, că eu sunt Judecător şi Jurat în acest guvern; eu sunt cel care decide soarta lui Mandrake! Sigur că nu pot fi încântat de faptul că ar fi un trădător, după cum susţii! John, continuă el, demonul tău o ţine prizonieră pe fata asta, Kitty Jones?

— Da, domnule!

Faţa lui Nathaniel se încordase de atâta tensiune. Încă nu era liber; se simţea în continuare ameninţat de umbra întunecată a Fântânii Căinţei. Trebuia să fie foarte atent.

— Am trimis-o într-un loc liniştit ca să-mi pot duce până la capăt planul. Sper ca această întârziere să nu fi stricat nimic.

— Şi plănuiai să-mi înapoiezi mie Toiagul? Devereaux îl privea cu coada ochiului.

— Bineînţeles, domnule! Am sperat că-l voi vedea într-o zi stând alături de Amuleta din Samarkand, în trezoreria guvernului, domnule! Îşi muşcă buzele, aşteptă. Acesta era, desigur, atuul lui – redobândind Amuleta îi salvase viaţa lui Devereaux şi voia să-i reamintească asta prim-ministrului taman acum. Adăugă: Încă o mai pot face, domnule! Dacă-l duc pe acest Hyrnek la fată şi le garantez amândurora că vor fi în siguranţă, cred că îmi va da Toiagul în maximum o oră.

— Şi fata? Va scăpa? Nathaniel zâmbi afectat.

— Nu, domnule! De îndată ce am Toiagul, ea şi Hyrnek vor putea fi interogaţi în tihnă. Însă zâmbetul îi dispăru imediat, când Jakob Hyrnek îl lovi la fluierul piciorului.

— Băiatul ăsta este un mincinos desăvârşit, comentă

domnul Duvall, recăpătându-şi calmul. Te rog, Rupert, sper că nu te laşi păcălit…

— M-am hotărât! Prim-ministrul puse coatele pe masă, împreunându-şi degetele într-un arc. Mandrake a demonstrat în trecut că este valoros şi loial. Trebuie să-i acordăm prezumţia de nevinovăţie. Îl vom crede pe cuvânt! Să-l lăsăm să aducă Toiagul! Dacă face acest lucru, atitudinea sa ascunsă cu privire la planul său va fi iertată. Dacă nu, voi accepta versiunea lui Henry asupra evenimentelor şi-l voi încredinţa celor din Turn. Un compromis fericit, nu? E toată lumea mulţumită? Zâmbind, se uită mai întâi la figura dezamăgită a lui Duvall, apoi la neliniştea de pe chipul lui Nathaniel, care se înverzise la faţă, şi iarăşi înapoi. Bun! Mandrake poate pleca. Acum, a pomenit cineva ceva de mâncare? Să începem cu un pic de vin bizantin!

Un aer cald umplu încăperea. Servitori invizibili păşiră în faţă, aducând cu ei pahare de cristal şi carafe umplute cu vinuri de culoarea caisei. Jane Farrar se feri de o tavă cu cârnaţi din vânat de căprioară ce se învârtea pe lângă ea.

— Dar, domnule, cu siguranţă nu o să-l lăsam pe Mandrake să facă asta de unul singur! strigă ea.

— Da, trebuie să trimitem un batalion de trupe! izbucni nerăbdător Duvall, răsturnând unul dintre paharele care-i veniseră în întâmpinare. Ar fi o prostie să avem încredere în el.

Nathaniel era la mijlocul distanţei către uşă. Se întoarse repede înapoi.

— Domnule, aceasta este o situaţie foarte, foarte delicată! O haită de lupi ar strica totul.

Domnul Devereaux gustă dintr-un pahar.

— Nemaipomenit! Esenţa Marmarei… Ei bine, vom mai face un compromis! O să trimitem pe urmele lui Mandrake câteva sfere de vigilenţă, ca să-i verificăm fiecare mişcare. Acum, poate cineva să-mi dea platoul acela cu cuşcuş care arată extraordinar de delicios?

Nathaniel îl legă pe Jakob Hyrnek cu lanţuri invizibile şi, ducându-l de braţ, ieşiră din sală. Nu era foarte încântat. Îl păcălise pe Duvall pentru moment, dar, dacă nu se ocupa să obţină Toiagul cât mai repede, viitorul îi era sumbru. Ştia că folosise până la epuizare toată bunăvoinţa pe care prim-ministrul o arătase faţă de el, iar antipatia celorlalţi miniştri era evidentă. Cariera şi viaţa sa atârnau de un fir de aţă.

În timp ce traversau holul din faţa sălii, doamna Whitwell le ieşi în faţă, oprindu-i. Nathaniel se uită la ea neîndurător, dar nu scoase o vorbă. Îl privi cu ochii ei ageri, ca de şoim.

— Poate că ai reuşit sau nu să-l convingi pe dragul nostru prim-ministru, şopti ea jignitor, şi e posibil să recuperezi sau nu Toiagul, dar ştiu că ai făcut asta acţionând fără ştirea mea, căutând să obţii o avansare pe socoteala mea, şi nu pot să ţi-o iert! Întovărăşirea noastră a luat sfârşit, şi nu-ţi doresc să ai succes! Din partea mea, n-ai decât să putrezeşti în Turnul lui Duvall!

Femeia se îndepărtă cu mers grăbit, hainele foşnindu-i ca nişte frunze moarte. Nathaniel o urmări cu privirea o vreme; apoi, observându-l pe Hyrnek care se distra copios, se adună şi făcu un semn ca să atragă atenţia grupului de şoferi care aşteptau în partea cealaltă a încăperii.

În timp ce maşina se îndrepta spre nord, patru sfere de vigilenţă apărură deasupra intrării în sală, apoi, fără cel mai mic zgomot, porniră în urmărirea lor.

44
Bartimaeus

M-am prins cum stau lucrurile din momentul când au urcat pe scări. Mi-a dat de bănuit zâmbetul forţat al lui Hyrnek, dar şi faptul că opunea rezistenţă la urcarea scărilor. Citeam totul în privirea de gheaţă, dură a stăpânului meu şi în atitudinea ameninţătoare cu care venea în urma prizonierului. O, da, Nathaniel încerca să dea impresia că totul e calm şi bine, vrând s-o liniştească pe fată, pentru ca aceasta să nu-şi mai facă griji. Veţi spune că am intuiţie, dar mi-am dat seama că lucrurile nu erau atât de simple şi de frumoase cum ar fi vrut el s-o facă să creadă. Bineînţeles că îl dădea de gol şi micul foliot cocoţat pe umerii lui Hyrnek, care îi ţinea strâns gâtul între labele picioarelor sale lungi, cu gheare. De asemenea, mâinile băiatului îi erau legate pe lângă corp printr-o încolăcire a cozii subţiri, solzoase a foliotului, deci ostaticul nu putea vorbi, ţipa sau face vreun gest. Nişte gheare subţiri îl împungeau în obraji, ca să-i menţină în permanenţă zâmbetul pe faţă. Foliotul îi şoptea întruna ceva la ureche, şi nu cred că-i spunea lucruri plăcute[1].

Dar fata nu vedea nimic din toate astea. Scoase un ţipăt scurt când îl văzu pe Hyrnek apărând în capul scărilor şi, inconştient, dădu să înainteze. Stăpânul meu o avertiză:

— Vă rog să nu vă apropiaţi, domnişoară Jones!

Fata rămase pe loc, dar nu-şi luă ochii de la prietenul

---

[1] Spiritele de rang inferior, precum acesta, care nu prea gândesc şi sunt şi răzbunătoare, profită de orice şansă de a-i face rău unei fiinţe umane cu vorbe sau chinuri înfiorătoare. Alţii au o listă interminabilă cu glume obscene. Varianta a doua e chiar mai rea!

ei.

— Bună, Jakob, salută ea.

Foliotul îşi descleştă puţin ghearele, permiţându-i prizonierului să murmure ceva.

— Bună, Kitty!

— Eşti rănit?

Urmă o pauză. Foliotul gâdilă în semn ameninţător obrazul lui Hyrnek.

— Nu!

Fata zâmbi uşor.

— Eu… eu… am venit să te salvez!

Drept răspuns, de data asta primi doar o înclinare rigidă a capului. Ghearele foliotului îl strângeau din nou. Zâmbetul fals revenise pe faţa lui Hyrnek, dar în ochii lui citeam o avertizare disperată.

— Nu te îngrijora, Jakob, spuse fata, hotărâtă. O să scăpăm amândoi de asta!

Ei bine, scena era foarte emoţionantă, sfâşietoare chiar, şi îmi dădeam seama că afecţiunea fetei faţă de băiat[1] era exact ceea ce-şi dorea să speculeze stăpânul meu. Le urmărea modul de a vorbi şi de a se saluta cu foarte mare interes.

— Vin cu intenţii bune, domnişoară Jones, interveni el, minţind pe faţă. Foliotul care atârna nevăzut de gâtul lui Hyrnek făcu ochii roată şi chicoti neauzit.

Chiar dacă aş fi vrut să-i spun fetei despre foliot, era imposibil să-i vorbesc, cât timp stăpânul meu stătea în picioare chiar în faţa mea[2]. În plus, el nu era singura problemă. Am zărit câteva sfere roşii plutind sus de tot,

---

[1] Chiar dacă nu se vedea clar asta, mi părea uşor emoţionat de întâlnire.

[2] Nu că aş fi şi făcut asta, bineînţeles. Oamenii şi vieţile lor triste nu au nimic de-a face cu mine. Dacă aş fi avut posibilitatea s-o ajut pe fată sau să mă dematerializez imediat, probabil că aş fi dispărut cu un râs răsunător şi cu un nor de pucioasă, în ochii ei. Oricât de simpatică mi-ar fi fost, un djinn nu trebuie să rişte să se ataşeze vreodată de oameni. Niciodată! V-o spune cineva care ştie ce înseamnă acest lucru.

sub grinzile din tavan. Magicienii ne observau de undeva de departe. Nu era cazul s-o caut cu lumânarea. Aşa că am hotărât să nu mă bag, aşteptând jalnic noi ordine.

Stăpânul meu repetă:

— Vin cu intenţii bune! Îşi întinse mâinile goale în semn de pace, cu palmele în sus[1]. Nimeni nu mai ştie că suntem aici. Suntem singuri!

Ei, asta era o altă minciună! Jenate parcă, sferele de supraveghere îşi feriră cochete ochii în spatele unei grinzi. Foliotul făcu o faţă de surprindere batjocoritoare. Ochii lui Hyrnek parcă o implorau pe fată, însă aceasta nu observa nimic.

— Şi lupii? întrebă ea scurt.

— Sunt foarte departe – încă te mai caută, din câte ştiu eu. Zâmbi. Nu cred că-ţi mai doreşti vreo dovadă care să demonstreze intenţiile mele, zise el. Dacă nu eram eu, la ora asta n-ar mai fi rămas din tine decât nişte ciolane abandonate pe cine ştie ce alee dosnică.

— Ultima dată când ne-am întâlnit nu erai atât de politicos.

— Aşa este! Nathaniel făcu un fel de reverenţă, intenţionând să-i iasă cât mai curtenitor; însă flutură atâta din păr şi din manşete, că ai fi zis că se împiedicase de ceva.

— Îmi cer scuze că m-am pripit să acţionez în acel moment!

— Încă mai vrei să mă arestezi? Aşa cred, de vreme ce l-ai răpit pe Jakob.

— Nu m-am gândit c-o să te scoată din fire. Dar să te arestez? Îţi spun drept, acest lucru depinde numai de tine. Poate că reuşim să facem o înţelegere.

— Spune!

— Dar, mai întâi, vrei să te odihneşti sau să-ţi oferim primul ajutor? Văd că ai o rană şi probabil eşti slăbită. Pot să-mi trimit slujitorul – în acest moment pocni din

[1] Adică, atât cât se vedeau de sub manşetele foarte largi din dantelă.

degete spre mine – să-ţi aducă orice îţi doreşti: mâncare, vin fierbinte, băuturi tonice… Cere şi o să primeşti!

Fata scutură din cap.

— Nu vreau nimic din mizeriile tale magice!

— Sigur ai nevoie de ceva! Bandaje? Plante aromate? Whisky? Bartimaeus poate să îţi aducă toate astea cât ai clipi[1].

— Nu, nu vreau nimic! Fata juca dur, fără să se lase înduplecată de atâta linguşire. Ce-mi propui? Presupun că vrei Toiagul.

Obrajii lui Nathaniel se colorară puţin când auzi acest cuvânt; poate că sinceritatea ei îl zăpăci, de vreme ce magicienii sunt foarte rar atât de sinceri şi de direcţi. Dădu încet din cap afirmativ.

— Îl ai? întrebă el.

Aşteptă răspunsul încordat, ţinându-şi respiraţia.

— Îl am!

— Poate fi recuperat imediat?

— Da!

Atunci respiră uşurat.

— Bun, bun! Atunci, uite care este propunerea mea! Am o maşină care aşteaptă afară. Du-mă la locul unde este Toiagul şi dă-mi-l! Din momentul în care îl voi putea pune la adăpost, tu şi Hyrnek veţi fi conduşi în siguranţă oriunde alegeţi să mergeţi. Înţelegerea noastră va dura o zi. Presupun că veţi dori să părăsiţi ţara, aşa că în ziua respectivă veţi avea timp să faceţi acest lucru. Gândeşte-te cu atenţie la cuvintele mele! Este o ofertă atrăgătoare, care i se face unei trădătoare irecuperabile,

[1] Luată la propriu, expresia era exagerată, exprimând realmente adevărul doar dacă ai avea, să zicem, un ochi umflat, bolnav, căruia îi ia ceva timp ca să se deschidă. Dacă primesc o comandă precisă şi mă retrag temporar din sarcina curentă, cu siguranţă pot să mă dematerializez şi să reapar în alt loc, să localizez obiectele necesare şi să mă întorc, dar acest lucru ia vreo câteva secunde bune – sau chiar mai mult, dacă obiectele sunt greu de depistat. Nu pot să produc pur şi simplu obiecte, aşa din aer. Ar fi o prostie!

ca tine. Alţii din guvern, după cum bine ai văzut, n-ar fi la fel de binevoitori.

Fata nu părea convinsă.

— Ce siguranţă am eu că te vei ţine de cuvânt? Nathaniel râse, scuturându-şi o mânecă de praf.

— Nici una! Va trebui să ai încredere în mine. Cu greu.

— Ce altă alegere ai, domnişoară Jones? Deja eşti strânsă cu uşa. Un demon sălbatic te păzeşte…

Încurcată, fata se uită dintr-o parte în alta. Am tuşit.

— Adică eu, am lămurit-o.

— Şi trebuie să accepţi ce-ţi spun, continuă stăpânul meu. Nu te voi mai subestima de data asta. De fapt, adăugă el, ca şi când atunci îşi amintise ceva, sunt curios să aflu care este sursa mijloacelor tale de apărare magică. Chiar foarte curios! De unde le ai? Cine ţi le-a dat? Fata nu spuse nimic. Nathaniel continuă: Dacă îmi împărtăşeşti această informaţie, dacă îmi povesteşti cu sinceritate despre activitatea ta în cadrul Rezistenţei, voi face ceva mai mult decât să-ţi redau libertatea. Făcu un pas înainte şi întinse o mână ca s-o atingă pe braţ. Fata tresări, dar nu se dădu la o parte. Nathaniel continuă: Te pot face bogată! Da, şi să-ţi ofer o poziţie socială care să fie mai presus de visurile tale cele mai îndrăzneţe. Oamenii de rând ca tine – cu creier, curaj şi calităţi care merită cruţate – pot câştiga roluri importante în inima guvernului, funcţii realmente puternice. Nu este nici un secret. Vei lucra zilnic cu oamenii cei mai de seamă din societatea noastră şi vei învăţa atât de multe lucruri, că-ţi vor da dureri de cap. Te pot scoate din traiul tău mizer, îţi pot oferi frânturi din trecutul nemaipomenit, de pe vremea când magicienii împăraţi erau stăpânii lumii. Atunci ai deveni şi tu erou în povestea noastră impresionantă. Când războaiele actuale vor fi câştigate, de exemplu, vom înfiinţa un nou Birou Colonial în America şi vom avea nevoie de bărbaţi şi de femei inteligente, care să pună în aplicare hotărârile noastre. Se spune că sunt suprafeţe mari de teren care pot fi

câştigate acolo, domnişoară Jones, fâşii de pământ care nu au nimic pe ele decât animale sălbatice şi câţiva sălbatici. Imaginează-te – tu ca mare doamnă a imperiului!

În momentul acela, fata se dădu la o parte; mâna lui căzu de pe braţul ei.

— Mulţumesc, dar nu cred că mi se potriveşte. El se încruntă.

— Ce păcat! Dar ce zici de prima mea propunere? O accepţi?

— Vreau să vorbesc cu Jakob!

— Uite-l!

Vrând să se poarte cât mai firesc, magicianul se îndepărtă puţin. M-am dat şi eu înapoi. Fata se apropie de Hyrnek.

— Sigur eşti bine? şopti ea. Eşti atât de tăcut!

Foliotul îi eliberă gâtul, dar îşi îndoi ghearele în faţa lui, ca să nu uite de ele. Băiatul aprobă din cap uşor.

— Sunt bine! Bine!

— Voi accepta oferta domnului Mandrake. Ai ceva de spus? Băiatul schiţă un zâmbet extrem de firav.

— Nu, nu, Kathleen! Poţi să ai încredere în el. Ea ezită, înclină din cap şi se întoarse.

— Foarte bine, atunci! Domnule Mandrake, presupun că nu doriţi s-o mai lungim. Unde este maşina dumitale? Vă voi duce la Toiag.

În timpul călătoriei, pe Nathaniel îl încercau tot felul de emoţii. Nelinişte, nerăbdare şi o frică totală i se puteau citi toate, amestecate, pe chipul său; nu putea să stea nemişcat, se tot foia pe scaun, întorcându-se în mod constant să se uite pe geamul din spate la luminile din oraş pe lângă care treceau. O trata pe fată când cu o politeţe extrem de oficială, când cu dispreţ uşor confuz, dornic să-i pună întrebări ca mai apoi să rostească ameninţări voalate. Spre deosebire de el, noi, ceilalţi din maşină, eram serioşi şi tăcuţi. Hyrnek şi Kitty priveau insistent cu răceală spre partea din faţă a maşinii

(foliotul îl ţinea în continuare strâns de faţă pe Hyrnek), în timp ce şoferul, dindărătul geamului, era indiferent ca o statuie. Eu – deşi forţat din lipsă de spaţiu să iau forma unui porcuşor de Guineea răbdător, ghemuit între cizmele fetei şi compartimentul pentru mănuşi – mă prezentam demn ca întotdeauna.

Ne deplasam cu viteză constantă, în noapte, prin Londra. Străzile erau pustii. Stelele începeau să strălucească mult deasupra acoperişurilor. Motorul maşinii huruia încet. Patru lumini sferice, roşii pluteau deasupra limuzinei, însă Nathaniel nu le putea vedea.

Spre deosebire de stăpânul meu, fata părea foarte stăpână pe sine. Îmi trecu prin cap că bănuieşte c-o va înşela – să fim sinceri, nu aveai nevoie de creierul unui djinn ca să te gândeşti la asta – şi totuşi, îşi aştepta soarta calmă. În sinea lui, porcuşorul de Guineea dădea din cap în semn de regret. Mai mult ca niciodată îi admiram hotărârea şi eleganţa cu care arăta lucrul acesta. Dar pentru voi asta înseamnă liberul arbitru! În lumea voastră, eu nu-mi permit acest lux.

La indicaţiile fetei, am mers spre centrul oraşului, am traversat râul şi o zonă de pieţe centrale cu industrie uşoară şi comerţ, unde se vedeau clădiri de locuinţe dărăpănate, înalte de trei etaje. Câţiva trecători cocoşaţi plecau deja la lucru, grăbindu-se spre locurile de muncă, unde trebuiau să ajungă deja în zorii zilei.

Doi semiafriţi plictisiţi trecură pe lângă noi şi, la un moment dat, şi un imp mesager solid, trudind cu un pachet imens în spate. Într-un târziu, ne-am pomenit pe o alee îngustă, pietruită, care trecea pe sub o boltă joasă şi dădea spre nişte grajduri părăsite.

— Aici, anunţă fata, bătând uşor în geamul de separare a celor două zone ale maşinii. Stana de piatră de la volan trase pe dreapta şi rămase nemişcată, aşteptând ordine.

Noi, ceilalţi, ne-am dat jos, ţepeni şi înfriguraţi sub primele raze de lumină ale zorilor. Porcuşorul de Guineea

îşi întinse esenţa şi reveni la înfăţişarea lui Ptolemeu. Am aruncat o privire împrejur şi am văzut sferele de vigilenţă oprite la o oarecare distanţă.

De o parte şi de alta eram înconjuraţi de şiruri întregi de grajduri înguste, albe, parcelate şi cam neîntreţinute. Fără să spună ceva, fata făcu câţiva paşi care duceau spre uşa unui beci. Înghiontindu-l pe Hyrnek în faţa sa, Nathaniel îl urmă. Eu încheiam şirul.

Stăpânul meu mă privi peste umăr.

— Dacă încearcă să facă vreo şmecherie, ucide-o!

— Va trebui să fii mai exact, am spus eu. La ce fel de şmecherii te gândeşti? Cărţi, monede, frânghii indiene, la ce?

Îmi aruncă o privire.

— Orice încalcă înţelegerea noastră, cu scopul de a-mi face vreun rău sau care s-o ajute să scape. E destul de clar?

— Ca bună ziua!

Fata bâjbâi pe lângă uşa slab luminată şi scoase dintr-o crăpătură oarecare o cheie. O clipă mai târziu, deschise uşa. Tăcută, păşi înăuntru; noi, ceilalţi trei, o urmarăm înăuntru, cu paşi moi.

Ne-am aplecat şi am trecut printr-un labirint de beciuri – Kitty, Hyrnek, Nathaniel şi cu mine, unul aproape de celălalt, ca şi când dansam o conga liniştită, cam plictisitoare. Fata părea să ştie drumul destul de bine, din când în când atingând uşor întrerupătoarele şi ferindu-se de arcadele joase de care noi, ceilalţi, ne loveam cu frunţile; mergea fără să se uite vreodată înapoi. Era un drum în cerc; începeam să mă întreb în gând dacă n-ar fi fost mai nimerită aici înfăţişarea mea de minotaur.

Privind înapoi, am văzut cum în urma noastră venea uşor cel puţin o sferă strălucitoare. Încă eram supravegheaţi de la depărtare.

Când, în sfârşit, fata se opri, o făcu într-o cameră mică, laterală, situată în afara pivniţei principale. Aprinse un

bec ce dădea o lumină slabă. Camera era goală, cu excepţia unei stive de lemne în colţul îndepărtat. Din tavan picura apă care se prelingea în şiroaie mici dintr-o parte într-alta a camerei. Nathaniel strâmbă din nas.

— Ei bine, zise el scurt, nu văd nimic!

Fata păşi spre mormanul de lemne si întinse un picior în morman. Un scârţâit; o parte din zid se deschise în faţa ei, în golul căscat zărindu-se diferite umbre. Stăpânul meu urlă:

— Stai pe loc! Nu ai voie să intri acolo! Dându-i drumul pentru prima dată lui Hyrnek, el se repezi să se interpună între Kitty şi uşa secretă. Bartimaeus, du-te înăuntru şi raportează ce găseşti! Dacă Toiagul este acolo, adu-mi-l!

Ceva mai sfios decât sunt de obicei, m-am apropiat de uşă, la adăpostul unui Scut, în caz de eventuale explozii. În timp ce mă apropiam, am simţit un fior cald pe toate cele şapte planuri, semn că undeva în faţă aveam lucruri cu forţă magică mare. Mi-am iţit capul prin gaură şi m-am uitat în jur.

Era ca o cămară mai mare, îngrijită, de fapt o vizuină umplută pe jumătate cu nimicuri ieftine, pe care fata şi prietenii săi le şterpeliseră de la magicieni. Erau obişnuitele globuri de sticlă şi recipiente din metal – lucruri de calitate proastă; nici unul dintre ele nefiind de vreun real folos[1].

Excepţie făcea un obiect proptit la întâmplare în colţul îndepărtat, îngrămădit printre câteva suliţe explozive.

Când văzusem Toiagul de la mare depărtare, peste acoperişurile arzânde din Praga, pârâia sub încărcătura

[1] Cam ca în cazul legumelor conservate, care nu sunt la fel de bune sau de bogate în vitamine ca acelea naturale, sferele elementale sau beţele de Infern, sau orice alte arme create prin închiderea unui imp sau a unui alt spirit într-un glob sau o cutie, nu sunt la fel de eficiente sau nu durează la fel de mult ca vrăjile făcute în mod spontan chiar de către spirite. Toţi magicienii le folosesc cât de des pot, totuşi – e mult mai uşor decât s-o faci prin munca laborioasă a invocării.

magică puternică a unei furtuni. Din cerul descătuşat, în urma împrăştierii norilor veneau spre el descărcările electrice ale fulgerelor, iar umbra sa acoperea norii. Un întreg oraş fusese supus furiei sale. Acum era liniştit şi plin de praf, iar un păianjen nevinovat îşi ţesea pânza de la capul cioplit al Toiagului până într-o crăpătură din perete.

Chiar şi aşa, în el exista o energie latentă. Aura sa pulsa puternic, umplând camera cu lumină (până la nivelurile cele mai înalte). Cu un asemenea obiect nu-i de glumit, de aceea l-am apucat cu buricele degetelor, asemenea unei persoane care, împotriva voinţei ei, scoate un vierme dintr-un măr; exact aşa am scos Toiagul lui Gladstone din ascunzătoare şi i l-am dus stăpânului meu.

Vai, ce fericit a fost atunci! Îl simţeai cât de liniştit devenise dintr-odată. L-a luat şi a rămas cu privirea pironită asupra lui, în vreme ce aura obiectului îi lumina conturul feţei cu o lumină mată.

— Domnule Mandrake!

Era fata. Venise lângă Hyrnek şi-l îmbrăţişase protector cu un braţ pe după umeri. Foliotul invizibil se agăţase de celălalt umăr al lui Hyrnek şi o privea pe fată cu neîncredere crescândă. Probabil că simţea rezistenţa ei nativă la magie. Fata strigă din nou:

— Domnule Mandrake! Eu am dus la bun sfârşit jumătate din înţelegere. Acum, trebuie să ne dai drumul!

— Da, da! Stăpânul meu abia dacă-şi ridică privirea, absorbit de Toiag. Desigur! Voi face pregătirile necesare. Voi găsi o escortă pentru voi! Dar mai întâi să ieşim din locul acesta întunecat.

Când am ieşit, lumina dimineţii începuse să se reverse pe la colţurile grajdurilor pietruite şi se reflecta slab în vopseaua cromată a limuzinei care aştepta pe partea opusă a aleii. Şoferul stătea nemişcat în scaunul său, holbându-se în faţă; părea că nu se mişcase deloc cât timp fuseserăm plecaţi. Fata încercă din nou. Era foarte

obosită; vocea ei nu părea deloc încrezătoare.

— De aici nu mai trebuie să ne însoţeşti, domnule Mandrake, spuse ea. Putem să ne orientăm şi singuri.

Stăpânul meu tocmai se urcase pe scări, ţinând Toiagul în mână. La început păru că nu o aude; mintea îi era tare departe, la alte lucruri. Clipi, se opri parcă ţintuit de ceva şi se uită fix în ochii ei, ca şi cum atunci o vedea pentru prima dată.

Fata îi reaminti:

— Ai făcut o promisiune!

— O promisiune… se încruntă el uşor.

— Că ne laşi să plecăm!

Observam cum se mişca de pe un picior pe altul în timp ce vorbea, pregătită în caz de vreun gest rapid. Mă întrebam interesat ce avea de gând să facă.

— A, da!

Probabil că, în urmă cu vreo doi sau trei ani, fusese o vreme când Nathaniel îşi ţinea orice promisiune făcea, considerând că încălcarea unui jurământ i-ar ştirbi demnitatea, în ciuda faptului că el şi fata erau duşmani. Era posibil ca şi acum o parte din el să nu fie de acord să facă asta. De fapt, chiar aşa era, pentru că ezită un moment, părând nehotărât. Apoi l-am văzut uitându-se la sferele roşii care ieşiseră din beci şi care acum pluteau deasupra noastră. Ochii i se întunecară. Şefii lui îl urmăreau, iar lucrul acesta fu hotărâtor.

Începu să vorbească, trăgând de una din manşetele cămăşii, asemănarea sa din acel moment cu ceilalţi magicieni fiind mai puternică decât orice imitaţie parodică:

— Promisiunile făcute teroriştilor nu trebuie să fie neapărat respectate, domnişoară Jones! Înţelegerea noastră a căzut! Vei fi interogată şi judecată pentru trădare şi eu însumi mă voi ocupa să te escortez până în Turn! Nu încerca să faci ceva! ameninţă el, ridicând vocea – fata îşi strecurase o mână în haină. Viaţa prietenului tău atârnă de un fir de păr. Sofocle, arată-te!

Foliotul cu faţa rânjită de pe umerii lui Hyrnek se făcu dintr-odată vizibil pe primul plan; îi făcu fetei obraznic cu ochiul şi clănţăni din dinţi la urechea prizonierului lui.

Umerii fetei se muiară puţin; păru descurajată.

— Prea bine, atunci! acceptă ea.

— Acum dă-mi arma – sau indiferent ce ai în haină! Încet! Fata ezită.

— Nu este o armă!

Vocea lui Nathaniel se îngroşă periculos.

— N-am timp de prostii! Arată-ne ce ascunzi sau prietenul tău o să-şi piardă o ureche!

— Nu este o armă! Este un cadou!

Zicând asta, fata scoase mâna din haină. Ţinea între degete ceva mic, rotund, care luci în lumină. Un disc de bronz. Nathaniel făcu ochii mari.

— Ăla-i al meu! Discul meu magic de ghicit viitorul[1]!

Fata aprobă, dând din cap.

— Ia-l înapoi! anunţă fata, ridicându-şi mâna. Discul zbură, învârtindu-se în aer. Instinctiv, l-am urmărit toţi cu privirea: Nathaniel, foliotul şi cu mine! În vreme ce noi ne uitam în sus, fata acţionă. Întinse mâinile şi, de la spate, îl înşfacă pe foliot de gâtul slab, smulgându-l de pe umerii lui Hyrnek. Acesta, luat prin surprindere, îşi slăbise strânsoarea, încât ghearele i se încleştară în gol, dar coada subţire se răsuci în jurul capului lui Hyrnek, iute ca un bici şi începu să strângă. Băiatul urlă şi sări cu unghiile să se elibereze.

Nathaniel se dădea în spate, urmărind cu ochii traiectoria rotitoare a discului. Ţinea încă Toiagul într-o mână, dar pe cea liberă o ţinea întinsă, sperând să-l prindă.

Degetele fetei se încleştară în jurul gâtului foliotului; ochii acestuia stăteau să-i iasă din orbite şi se făcuse vânăt la faţă.

Coada i se strângea în jurul capului lui Hyrnek.

---

[1] Uşor de recunoscut după lucrătura îngrozitoare de la exterior. Iar impul leneş şi obraznic din interior era şi mai şi.

Urmăream toată acţiunea cu mare interes. Kitty se baza în acest moment pe rezistenţa ei, pe capacitatea ei de a combate magia foliotului. Totul depindea de cât de puternică era această rezistenţă. Era foarte posibil ca foliotul să-şi recapete cât de curând puterile, să strivească ţeasta lui Hyrnek, după care să-i vină şi fetei de hac. Însă ea era puternică şi era şi nervoasă. Faţa foliotului începu să se umfle; scoase un sunet de reproş. Era un moment de criză. Cu zgomot ca de balon spart, foliotul plesni, transformându-se în vapori, şi se evaporă în aer. Atât Kitty, cât şi Hyrnek îşi pierdură echilibrul şi se prăbuşiră la pământ.

Discul magic de ghicit ateriză uşor în mâna lui Nathaniel. Acesta ridică privirea şi abia atunci constată situaţia. Prizonierii lui se ridicau nesiguri în picioare.

Scoase un strigăt de enervare:

— Bartimaeus!

Eu tocmai mă aşezam liniştit pe o bârnă. M-am uitat la el.

— Da?

— De ce n-ai intervenit ca să opreşti acţiunea? Doar ţi-am dat instrucţiuni precise!

— Aşa-i, aşa-i!

Mă scărpinam în ceafă.

— Ţi-am spus s-o omori dacă încearcă ceva!

— Maşina! Hai!

Fata deja dădea să fugă, târându-l după ea pe Hyrnek. Amândoi o zbughiră în stradă, spre limuzină. Mamă, era mai palpitant ca la jocurile aztece cu mingea. Dacă aş fi avut şi nişte floricele, ce bine ar fi fost!

De nervi, stăpânul meu se înroşise la faţă ca un rac.

— Ei?

— Mi-ai spus s-o omor dacă încalcă termenii înţelegerii voastre.

— Da! Vrând să scape – cum face acum! Aşa că ocupă-te de ea! Focul Mistuitor! I-am rânjit vesel.

— Dar acea înţelegere este nulă şi neavenită! Tu însuţi

ai încălcat-o acum două minute – într-o manieră deosebit de urâtă, dacă îmi dai voie să remarc! Aşa că nu prea poţi spune că ea a încălcat-o prima, aşa-i? Auzi, dacă ai lăsa din mână Toiagul ăla, poate ţi-ar fi mai uşor să-ţi smulgi părul din cap!

— Ahh! Anulez toate ordinele anterioare şi îţi dau unul nou, pe care n-ai cum să-l interpretezi greşit! Împiedică-i să plece cu maşina aia!

— A, în regulă!

Trebuia să mă supun. M-am dat cu greu jos de pe bârnă şi am plecat în cursă în ritm lejer, fără tragere de inimă.

Cât timp durase trăncăneala lui Nathaniel, şi eu, şi el urmăriserăm din priviri fuga nebună a tovarăşilor noştri de-a lungul străzii. Fata era în frunte; ajunsă la limuzină, deschise cu putere portiera şoferului, probabil cu intenţia de a-l forţa să-i ducă de-acolo. Şoferul, care în nici un moment nu arătă vreun interes oarecare în alergătura noastră, rămase neclintit, uitându-se fix înainte. Kitty începu să strige la el, urlându-i diferite comenzi şi trăgându-l de umeri. Acesta începu să se clatine caraghios şi alunecă din scaun pe o parte, izbindu-se în fata speriată, înainte de a ateriza cu faţa în jos la pământ, unul din braţe atârnându-i nefiresc.

Preţ de câteva secunde, am rămas toţi blocaţi. Fata era ca transfigurată, mirându-se probabil de forţa de care fusese în stare. Eu admiram în gând etica lucrătorului tradiţional britanic. Până şi stăpânul meu încetă o clipă să mai facă spume la gură, uimit din cale afară. Ne strânserăm laolaltă lângă maşină.

— Surpriză! Din spatele maşinii sări în sus o faţă zâmbitoare. Ei, în realitate rânjea – craniile, după cum bine ştiţi, nu zâmbesc de fapt! Şi totuşi, iradia o anumită veselie de nestăpânit, care contrasta puternic cu claia de păr alb lins, presărat cu nămol de râu, cu zdrenţele negre îmbibate de apă care-i acopereau oasele şi cu mirosul fetid de cimitir pe care îl emana.

— O-o!

Replica dezarticulată de mai devreme fusese a mea.

Cu clinchet de oase şi un chiot vesel, afritul Honorius sări pe capota maşinii, cu femururile depărtate, mâinile pe oasele şoldurilor şi craniul înălţat într-o manieră cochetă. De acolo, în lumina soarelui care abia răsărea, ne cântări din ochi pe fiecare în parte.

45
Kitty

Preţ de câteva secunde, Kitty uită că e pe aleea pietruită şi inspiră aerul răcoros al dimineţii; se revăzu în subteran, captivă în cripta întunecată, simţind pe cerul gurii gustul morţii, văzându-şi prietenii cum cad seceraţi sub ochii ei. Groaza şi senzaţia că este fără ajutor erau aceleaşi; toată puterea şi hotărârea îi pieriseră ca o hârtie mistuită de foc. Abia mai respira.

Primul ei gând fu să se înfurie pe demonul Bartimaeus. Pretindea că ar fi distrus scheletul, fapt care se dovedea acum a fi fals. Al doilea ei gând fu la Jakob, care tremura lângă ea: din cauza acţiunilor ei, va muri – era convinsă şi se ura pentru acest lucru.

Mare parte din îmbrăcămintea scheletului căzuse; puţinul care mai rămăsese atârna fără formă pe oasele albe-gălbui. Nu mai avea masca de aur pe faţă; mici flăcărui roşii ardeau în orbitele întunecate ale craniului. Mai jos, lumina soarelui se infiltra în spaţiile dintre coaste şi ieşea printre fâşiile hainei. Pantalonii şi pantofii dispăruseră cu totul, însă energia creaturii era neschimbată. Ţopăia de pe un picior pe altul, convulsiv aproape, cu o iuţeală înfricoşătoare.

— Măi să fie, ce drăguţ, aş zice! se auzi vocea veselă, limpede ca un clopoţel printre dinţii dezveliţi. N-aş fi putut să-mi doresc ceva mai mult! Iată-mă-s, fericit ca un ieduţ, chiar dacă un pic jilav pe la ligamente, dar pus pe treabă! Ce vreau? Pur şi simplu să adulmec urma bunurilor mele pierdute, să le adun şi să-mi văd apoi de drum! Şi peste ce-am dat? Peste Toiagul meu – da! Bun ca nou, şi mai mult decât atât! … Am mai dat peste alţi doi ieduţi cu care să mă joc – doi iezi la care m-am gândit mult şi bine pe când eram plimbat prin estuar, înconjurat

din toate părţile de apa foarte rece, iar hainele mele frumoase îmi putrezeau pe oase. O, nu te arăta aşa de nevinovată, draga mea! Vocea ascuţită începea să semene cu un mârâit; craniul privea în jos spre Kitty. Tu eşti unul din ei! Şoricelul care a deranjat locul de odihnă al stăpânului meu, care i-a luat Toiagul şi căruia i se pare normal ca o domniţă să aibă argint periculos la ea în poşetă. Cu tine o să mă răfuiesc la urmă!

Scheletul se îndreptă cu un salt, bătu stepul cu metatarsienele în capota limuzinei şi întinse un deget spre Bartimaeus, care avea încă înfăţişarea unui băiat tuciuriu.

— Şi acum e rândul tău, cel care mi-a furat faţa! Cel care m-a făcut să m-arunc în Tamisa! O, sunt teribil de nervos pe tine!

Chiar dacă era îngrijorat, demonul se pricepea de minune să pară liniştit. Îi vorbi afritului calm:

— Te înţeleg! De fapt, şi eu sunt puţin dezamăgit! N-ai vrea să-mi spui şi mie cum ai ajuns aici?

Craniul scrâşni din dinţi de furie.

— Pur şi simplu, şansa m-a salvat de la a fi dat uitării, şopti el. Cum pluteam aşa neajutorat, dus de curent în întunericul cumplit de rece al apei, osul cotului mi s-a prins într-un lanţ ruginit ce se înălţa de la o ancoră coborâtă pe fundul apei. Într-o clipă m-am agăţat cu dinţii şi degetele de lanţ; m-am împotrivit puterii oceanului, care mă trăgea în jos, şi am reuşit să mă caţăr până la lumină. Şi unde credeţi că am ieşit? La o barjă veche, ancorată peste noapte. Pe măsură ce apa crudă mi se scurgea din oase, îmi reveneau treptat forţele. Ce îmi doream? Răzbunare! Dar mai întâi, Toiagul, ca să-mi recapăt puterea. M-am furişat de-a lungul malului noaptea şi ziua, adulmecându-i aura ca un câine… Şi astăzi – vocea izbucni dintr-odată pe un ton plin de încântare – l-am găsit, am mers pe urma lui până am ajuns în curtea asta, am aşteptat aici, instalându-mă comod lângă tovarăşul acela căzut pe jos! Arătă spre

cadavrul şoferului cu degetul mare de la picior într-un gest respingător. Mă tem că nu prea ştia să întreţină o conversaţie bună!

Bartimaeus aprobă din cap.

— Oamenii nu sunt prea spirituali! Sunt chiar foarte plictisitori!

— Nu-i aşa?

— De moarte chiar!

— Mmm! Hei! Scheletul îşi reveni indignat. Încerci să schimbi subiectul!

— Deloc! Spuneai că eşti teribil de nervos pe mine!

— Exact! Unde rămăsesem?… Teribil de nervos!… Doi ieduţi, o fată şi un djinn… Se pare că-şi uitase gândul.

Kitty arătă cu degetul spre magicianul Madrake.

— Cum rămâne cu el? Mandrake tresări.

— Acum îl văd prima oară în viaţa mea pe acest straşnic afrit. N-are cum să aibă pică pe mine!

Flăcările din orbitele craniului pâlpâiră.

— Doar că ţii în mână Toiagul meu! Asta nu-i o chestie minoră!… Mai mult chiar… ai de gând să-l foloseşti! Da! Nu nega – eşti magician!

Scheletul se scandaliză şi criza sa merita alimentată. Kitty îşi drese glasul:

— El m-a pus să-l fur! E numai vina lui! Tot el l-a pus şi pe Bartimaeus să te atace!

— Aşa carevasăzică?… Scheletul îl cântări din priviri pe Mandrake. Ce interesant!… Se apecă iarăşi spre Bartimaeus. N-are dreptate fata, nu-i aşa? Sau filfizonul ăla cu Toiagul în mână chiar e stăpânul tău?

Tânărul egiptean se arătă vădit jenat.

— … Mă tem că da!

— Ţţ! Vai de mine! Ei, nu te îngrijora! O să-l omor şi pe el… după ce te omor pe tine! În timp ce spunea aceste cuvinte, scheletul înălţă un deget. În locul unde stătuse până atunci demonul explodă o lumină verde, dar băiatul djinn dispăruse deja, dându-se de mai multe ori peste cap de-a lungul străzii, până ce ateriză frumos pe un

tomberon de lângă cea mai apropiată casă. Îndemnaţi parcă de acelaşi gând, Kitty, Jakob şi John Mandrake se întoarseră şi fugiră toţi odată înspre bolta ce se afla la ieşirea din curte, cu gândul s-o ia pe strada în care dădea aceasta. Kitty era cea mai rapidă dintre ei şi fu prima care observă brusca întunecare a atmosferei; lumina zorilor din jurul lor păru dintr-odată ca şi când o forţă necunoscută ar fi putut-o absorbi efectiv de pe faţa pământului. Fata îşi încetini fuga, apoi se opri. Nişte fuioare subţiri de negreală se unduiau şi se încolăceau în jurul boltei din faţa lor, iar din spatele lor se vedea venind un nor negru. Nu se mai vedea nimic acum dincolo de boltă, curtea grajdurilor părând a fi ruptă de lumea exterioară.

Ce era de făcut? Kitty aruncă întâi o privire neajutorată spre Jakob, care se uită, şi el, spre ea şi apoi se uită înapoi, peste umăr. Băiatului egiptean îi apăruse o pereche de aripi pe spate şi parcurgea curtea în lung şi în lat în zboruri scurte, cât să nu fie prins de scheletul săltăreţ.

— Nu v-apropiaţi de norul acela! se auzi înceată şi temătoare vocea lui John Mandrake. Era aproape de ei, cu ochii larg deschişi, şi începuse să se retragă uşor în spate. Cred că este periculos, adăugă el.

Kitty se răsti la el:

— De parcă ţi-ar păsa! Şi totuşi, se trase şi ea în spate.

Norul se extindea, venind spre ei şi aducea cu el o linişte apăsătoare şi un miros extrem de puternic de pământ ud. Jakob atinse braţul lui Kitty.

— Auzi?...

— Da! Din adâncul umbrelor din nor se auzea zgomot de paşi grei, ca şi cum ceva se apropia. Fata reacţionă: Trebuie să scăpăm de aici! Hai spre pivniţă!

Se întoarseră şi fugiră spre treptele care duceau în pivniţa domnului Pennyfeather. Din celălalt capăt al curţii, scheletul, care până atunci aruncase în zadar trăsnete de magie în direcţia demonului vioi, îi zări şi

bătu din palme. Urmă o trepidaţie, pietrele din caldarâm huruiră. Pragul de deasupra uşii beciului se frânse în două, şi o tonă de bucăţi de cărămidă se prăváliră peste scări. După ce praful se aşeză, văzură că uşa nu mai era acolo.

Dintr-un salt şi o ţopăială, scheletul îi ajunse.

— Afurisitul acela de demon e un pic prea sprinten! zise el. M-am răzgândit! Voi doi sunteţi primii!

— De ce eu? icni Jakob. N-am făcut nimic!

— Ştiu, copile dragă, vorbi scheletul, iar orbitele ochilor îi scânteiară, dar eşti plin de viaţă! Şi, după cât timp am petrecut sub apă, am nevoie realmente de energie!

Întinse o mână şi abia atunci observă norul întunecat care se apropia de curte, absorbind toată lumina din aer. Scheletul privi lung spre negreală, bărbia atârnându-i absentă. Apoi comentă pe un ton moale:

— Măi, măi! Ce-i asta?

Kitty şi Jakob se lipiră cu spatele de zid. Scheletul nu le dădu nici o atenţie. Acesta îşi roti pelvisul şi îşi îndreptă faţa spre nor, strigându-i ceva într-o limbă ciudată. Stând lângă ea, Kitty îl simţi pe Jakob cum tresare.

— Asta a fost în cehă! şopti el. I-a zis: „Te sfidez!” sau ceva de genul ăsta. Craniul se roti la 180 de grade şi se uită la ei.

— Scuzaţi-mă o clipă, copii! Am o treabă neîncheiată de care trebuie să mă ocup. Revin la voi cât aţi zice „peşte”! Rămâneţi pe loc!

Cu pârâit de oase, scheletul se îndepărtă, descriind un arc de cerc spre mijlocul curţii, având în tot acest timp ochii pironiţi asupra norului, care se mărea. Kitty încercă să-şi adune gândurile. Se uită în jurul ei. Drumul era învăluit de umbre, iar soarele, ca un disc acoperit, licărea palid pe cer. Ieşirea din curtea grajdurilor era blocată de întunericul ameninţător; pe toate celelalte laturi nu erau decât ziduri goale şi ferestre cu gratii. Kitty blestemă cu glas tare. Dacă ar fi avut la ea măcar o sferă, ar fi putut

să arunce în aer una dintre ele şi să-şi facă o ieşire; dar, aşa cum stăteau lucrurile acum, erau complet neajutoraţi, ca nişte şobolani în capcană.

Simţi în apropierea ei o mică adiere; o siluetă uşoară ateriza. Demonul Bartimaeus îşi strânse aripile transparente la spate şi înclină politicos din cap spre ea, ca un salut. Kitty se înfiora.

— O, nu te îngrijora! spuse băiatul djinn. Am primit ordine să te împiedic să fugi cu maşina! Dacă te apropii de ea, va trebui să te opresc. Altfel, eşti liberă să faci ce vrei!

Kitty se încruntă.

— Ce se întâmplă? Ce-i întunericul acesta? Băiatul djinn oftă mâhnit.

— Ţi-aduci aminte că ţi-am povestit despre un golem? A apărut! Cineva s-a hotărât să intervină. Nu câştigi nimic dacă ghiceşti de ce. Nenorocitul acela de Toiag e sursa tuturor necazurilor noastre! Djinnul miji ochii, încercând să vadă mai bine prin negura aceea. Că veni vorba!... Ce vrea să facă?... A, nu! Zi-mi că nu!... Dar asta face! Idiot mic!

— Ce-i?

— Dragul meu stăpân! Încearcă să activeze Toiagul.

Aproximativ vizavi de ei, la mică distanţă de limuzină, magicianul John Mandrake se retrăsese cu spatele la zid. Fără să dea atenţie mişcărilor scheletului, care în acel moment ţopăia înainte şi înapoi pe aleea pietruită, declamând insulte la adresa norului care se apropia tot mai mult – băiatul se apleca asupra Toiagului, cu capul înclinat şi cu ochii închişi, părând adormit. Lui Kitty i se păru că distinge chiar o mişcare a buzelor, ca şi când băiatul ar fi rostit nişte cuvinte.

Demonul continuă:

— Asta n-are cum să se termine bine! Dacă încearcă o activare simplă, fără Vrăjile de întărire şi Amuţire, o caută cu lumânarea! Habar n-are câtă energie conţine Toiagul! Cel puţin cât ar avea doi marizi la un loc.

Ambiţia exagerată, asta a fost întotdeauna problema lui! încheie el, clătinând trist din cap.

Kitty nu înţelese tot din ce i se spusese, dar o preocupa altceva.

— Te rog! … Bartimaeus – aşa te cheamă? Cum putem scăpa? Ne ajuţi? Tu ai putea face o gaură în zid!

Ochii negri ai băiatului o priviră din cap până în picioare.

— De ce-aş face asta?

— Îmm!… Tu… nu vrei să ne faci rău! N-ai făcut decât să asculţi nişte porunci! Fata nu părea prea sigură pe ea.

Bartimaeus o privi încruntat.

— Sunt un demon rău! Aşa mi-ai spus! Oricum, chiar dacă aş vrea să v-ajut, nu-i indicat să atragem atenţia asupra noastră chiar acum! Prietenul nostru afrit a uitat de noi, deocamdată. Şi-a adus aminte de asediul oraşului Praga, când golemi ca acesta au dat iama în trupele lui Gladstone şi au făcut prăpăd.

— Face ceva! şopti Jakob. Scheletul!…

— Da! Capu' jos!

De câteva minute, norul de întuneric se oprise din înaintare, stând parcă să analizeze giumbuşlucurile pe care le făcea scheletul poznaş din faţa lui. În vreme ce-l urmăreau toţi, norul păru că s-a hotărât. Câteva fuioare de abur plutiră vag în direcţia lui Mandrake şi a Toiagului. La care scheletul acţionă: ridică un braţ. Un fascicul strălucitor de lumină pală izbucni şi se izbi în nor. Urmă o bufnitură înăbuşită, ca a unei explozii îndărătul unor uşi puternice; fragmente din norul negru se dispersară în toate direcţiile, răsucindu-se şi risipindu-se în brusca reîncălzire a soarelui de dimineaţă. Bartimaeus scoase un sunet de apreciere.

— Nu-i rău! Nu-i rău! Dar n-o să-l ajute!

Jakob şi Kitty îşi regăseau suflul normal. Stând în mijlocul curţii, cei doi apucaseră să vadă descoperită o siluetă uriaşă, cu contur uman, dar mult mai mare, solidă, cu membre construite brut şi, în loc de cap, un

bloc de piatră colosal, cocoţat pe umeri. Aceasta părea iritată de distrugerea adusă norului ei; îşi agita în zadar braţele, încercând parcă să tragă din nou întunericul peste ea. Nereuşindu-i acest lucru şi ignorând dinadins uralele de triumf pe care le emitea scheletul, silueta stranie o porni cu paşi greoi de-a lungul curţii.

Bartimaeus remarcă:

— Mmm, Mandrake ar face bine să se grăbească cu invocarea!... Uups, fiţi atenţi că intervine iar Honorius!

— Stai pe loc! răsună strigătul scheletului în toată curtea. Toiagul e proprietatea mea! Te sfidez! Nu l-am păzit o sută de ani ca să văd cum un laş oarecare mi-l fură acum! Te văd cum te holbezi prin ochiul ăla! O să ţi-l smulg din frunte şi o să-l strivesc în pumn!

Zicând asta, scheletul trase câteva încărcături de magie spre golem, care le absorbi fără să se resimtă în vreun fel.

Figura de piatră continua să înainteze. Kitty vedea acum mult mai clar detaliile capului: doi ochi mici şi, deasupra lor, unul mai mare, mult mai bine conturat, plasat în mijlocul frunţii. Acesta se rotea la stânga şi la dreapta şi sclipea ca o flacără albă. Puţin mai jos, gura era doar o gaură cu margini ondulate, simbolică şi nefolositoare. Fata îşi aminti cuvintele demonului – undeva în gura aceea îngrozitoare se afla hârtia magică care îi dădea putere monstrului.

Un ţipăt de sfidare. Afritul Honorius, stupefiat că magia sa eşuase, o pornise în calea golemului, care se apropia. Mult mai mic de statură în comparaţie cu personajul uriaş, scheletul îşi îndoi genunchii şi făcu un salt; în acelaşi moment, energii magice erupseră din gura şi din mâinile lui. Scheletul ateriza drept pe pieptul golemului, înlănţuindu-i gâtul cu braţele-i osoase, iar trunchiul cu picioarele. Flăcări albastre izbucniră în locurile unde cei doi se atinseră. Golemul se opri ca mort, înălţă o mână masivă, ca o crosă şi apucă scheletul de un omoplat.

O clipă care păru destul de lungă, cei doi adversari

rămaseră blocaţi, nemişcaţi şi complet muţi. Limbile flăcărilor se înălţară. Începu să se simtă miros de arsură şi o emanaţie de frig absolut.

După care, dintr-odată, un sunet zgomotos, un puls de lumină albastră…

Scheletul se fărâmiţă.

Fragmente de os se împrăştiară pe caldarâm, ca boabele de grindină.

— Ciudat!… comentă Bartimaeus, care stătea aşezat turceşte pe pământ. Avea expresia unui spectator fascinat de ce vede. Chestia asta a fost foarte ciudată! Ştii, Honorius n-ar fi trebuit să facă asta! A fost o neghiobie din partea lui, un act sinucigaş – deşi, desigur, curajos! O fi fost el nebun, dar tot trebuie să fi ştiut că-l va distruge, nu crezi? Golemii ne resping magia şi ne pulverizează esenţa, chiar dacă aceasta este înmagazinată în nişte oase de om! Foarte straniu! Poate că până la urmă se săturase de lumea asta… Tu îi înţelegi gestul, Kitty Jones?

— Kitty!… Acesta era Jakob, care o trăgea de mânecă nerăbdător. Avem cale liberă! Ne-am putea strecura acum.

— Da!

Fata aruncă o privire peste drum, la Mandrake. Băiatul avea încă ochii închişi, rostind în continuare vreo incantaţie. Kitty dădu semnalul.

— Hai!

Golemul rămăsese pe loc după ce distrusese scheletul. Acum începu să se mişte iar. Ochiul real scânteia şi se rotea, fixat pe Mandrake şi pe Toiag.

— Se pare că urmează s-o încaseze Mandrake! observă Bartimaeus pe un ton neutru, foarte natural.

Kitty înălţă din umeri şi o porni tiptil după Jakob, de-a lungul zidului. Exact în momentul acela, Mandrake ridică privirea. La început, păru că nu realizează pericolul care-l aşteaptă; după care sesiză conturul ameninţător al golemului, care înainta spre el. Pe faţa băiatului apăru un

zâmbet larg. Ţinu Toiagul în faţa lui şi rosti un singur cuvânt. O lumină ceţoasă roz şi mov începu să alunece pe toată lungimea Toiagului, adunându-se spre vârf. Kitty se opri din furişat.

Un vuiet slab, un zumzet – ca al unui roi de mii de albine prinse sub pământ –, un tremur în aer; pământul se cutremură uşor. Bartimaeus exclamă:

— Nu se poate! Nu se poate să fi reuşit să-l stăpânească! Nu de prima dată! Zâmbetul băiatului se adânci şi mai mult. Îndreptă Toiagul lui Gladstone spre golem, care se opri în loc, nesigur. De-a lungul crestăturilor din Toiag jucau tot felul de luminiţe colorate; faţa băiatului era animată de iradierea lor şi de o bucurie lăuntrică grozavă. Cu voce gravă, poruncitoare, rosti un descântec complex. Vârtejul de lumină din jurul Toiagului începu să pâlpâie. Kitty strânse din ochi şi-şi feri capul într-o parte; golemul se clătină, dându-se în spate câţiva paşi. Vârtejul luminos începu să tremure, să sfârâie, alunecă în josul Toiagului şi se scurse pe braţul magicianului. Capul băiatului zvâcni; magicianul fu luat pe sus cu totul şi azvârlit în zidul din spatele lui cu o bufnitură surdă. Căzu la pământ, cu limba atârnându-i de un cot. Toiagul căzu cu zgomot din mâna lui.

Bartimaeus comentă, dând din cap ca un înţelept bătrân:

— O! N-a reuşit să-l stăpânească! Mă gândeam eu!

— Kitty! Jakob se îndepărtase deja binişor pe lângă zid şi gesticula furios. Hai, cât mai ai timp!

Figura uriaşă de lut îşi reluă înaintarea maiestuoasă spre magician, care zăcea acum încovoiat la pământ Kitty dădu să-l urmeze pe Jakob, apoi se întoarse spre Bartimaeus.

— Ce-o să se întâmple?

— Acum? După mica greşeală a stăpânului meu? Păi, e simplu! Tu o să fugi, golemul îl va ucide pe Mandrake, va înşfăca Toiagul şi-l va duce acelui magician care îl dirijează prin ochiul acela.

— Iar tu? N-ai să-l ajuţi?

— Sunt neputincios în faţa golemului. Am încercat deja o dată. Şi, în plus, când încercai să scapi, mai devreme, stăpânul meu a anulat toate ordinele anterioare, adică inclusiv sarcina de a-l proteja. Dacă Mandrake moare, sunt liber! N-ar fi în interesul meu să-l scot din încurcătură pe idiot!

Golemul ajunsese acum lângă limuzină, apropiindu-se de cadavrul şoferului. Kitty se uita din nou spre Mandrake, care zăcea leşinat lângă zid. Îşi muşcă buza şi se întoarse cu spatele.

— Ştii, n-am prea des parte de liberul arbitru, vorbi tare demonul în urma ei, aşa că, atunci când mi se iveşte ocazia, dacă pot, o să refuz să acţionez într-un fel care m-ar pune în pericol! Atitudinea asta mă face superior faţă de muritori zăpăciţi ca voi! Se cheamă simţ practic! În fine, du-te acum! adăugă el. S-ar putea ca nici rezistenţa ta să nu aibă efect în cazul golemului. E plăcut să te văd făcând acelaşi lucru pe care l-aş face eu în locul tău; să speli putina cât lucrurile arată încă bine!

Kitty pufni şi mai făcu câţiva paşi. Apoi privi din nou peste umăr.

— Mandrake nu m-ar fi ajutat! zise ea.

— Exact! Eşti fată deşteaptă! Hai, du-te şi lasă-l să moară! Fata se uită la golem.

— E prea mare! N-aş avea nici o şansă să mă pun cu el!

— Mai ales dacă apucă să treacă şi de limuzină!

— Of, la naiba! Kitty începu s-alerge dintr-odată, dar nu spre Jakob, care era complet îngrozit, ci peste stradă, înspre uriaşul cu mers greoi. Ignoră durerea şi amorţeala din umăr, ignoră ţipetele disperate ale prietenului ei; dar, în primul rând, ignoră vocile din cap care o ridiculizau, încercând s-o convingă de pericolul şi de zădărnicia faptei ei. Fata lăsă bărbia în jos şi acceleră fuga. Nu era nici demon, nici magician – dar era mai bună decât ei. Pe ea nu o preocupau doar banii şi avantajele personale.

Fugi cât putu de repede în spatele golemului, apropiindu-se atât de mult, încât vedea umflăturile diforme de pe suprafaţa golemului şi simţea în nări mirosul alterat de pământ ud pe care-l emana acesta. Fata sări pe capota limuzinei, o parcurse în fugă şi ajunse la nivelul trunchiului monstrului.

Ochii orbi priveau goi în faţă, ca ai unui peşte mort; deasupra lor, al treilea scânteia cu inteligenţă malignă. Privirea lui era atent fixată asupra lui Mandrake; nu o zări pe Kitty, care, venind dintr-o parte, sări cu toată puterea în cârca golemului.

Răceala extremă a suprafeţei corpului lui o făcu pe fată să simtă o senzaţie de durere la nivelului corpului, care-i tăie răsuflarea; cu toată rezistenţa ei la magie, era ca şi când plonjase într-un pârâu rece ca gheaţa – simţi că rămâne fără aer şi fiecare nerv o înţepa. Mirosul urât, greu, de pământ o ameţea şi i se făcu greaţă. Îşi trecu un braţ peste umărul golemului şi se agăţă de el disperată. La fiecare pas risca să fie aruncată.

Se aşteptase ca golemul să ridice o mână şi s-o azvârle din cârcă, dar nu se întâmplă asta. Ochiul nu o vedea; cel care îl controla nu putea simţi greutatea ei pe corpul golemului.

Kitty întinse braţul rănit; umărul îi zvâcnea de durere, făcând-o să ţipe. Îşi îndoi cotul şi duse degetele spre faţa golemului, căutând pe pipăite gura mare, căscată. Aşa-i spusese demonul: că o hârtie, scrisă de mână, este ascunsă înăuntru. Degetele fetei atinseră piatra rece ca gheaţa de pe faţă; îşi dădu ochii peste cap, aproape leşinată.

Degeaba! Nu ajungea până la gură…

Golemul se opri. Cu o iuţeală surprinzătoare, spinarea creaturii începu să se îndoaie. Kitty fu aruncată în faţă, peste umeri, mai-mai să cadă cu capul înainte. Prinse pe fugă o frântură de imagine a mâinii masive ce se întindea în jos, spre băiatul care zăcea inconştient; urma să-l apuce de gât şi să i-l frângă ca pe un vreasc.

Spatele continua să se aplece. Kitty aproape că venea de-a dura; abia se mai ţinea agăţată. Degetele ei loveau imensa suprafaţă plană şi, dintr-odată, nimeriră cavitatea gurii; le vârî înăuntru. Piatră dură şi aspră… nişte ridicături crestate, despre care a-i fi zis că-s dinţi… şi încă ceva, de o duritate moale. Fata înşfacă acel ceva şi, în acel moment, îşi pierdu echilibrul. Se rostogoli peste umărul golemului şi ateriză grămadă în braţele băiatului.

Căzu pe spate, deschise ochii şi ţipă.

Faţa golemului era chiar deasupra ei: gura căscată, ochii nevăzători şi cel de-al treilea aţintit asupra ei, turbat de furie. Fixându-l, fata văzu cum furia scade, până când licărul de inteligenţă din el se stinse de tot. Ochiul din frunte era acum doar un oval de lut, cioplit complicat, însă mat şi lipsit de viaţă.

Kitty înălţă capul anevoie şi îşi privi mâna stângă.

Ţinea strâns în ea, între degetul mare şi celelalte, un pergament gălbui.

Simţind dureri în tot corpul, Kitty se sprijini pe coate ca să se ridice. Golemul era ţeapăn ca o stană de piatră, la o palmă distanţă de faţa lui John Mandrake. Suprafaţa corpului de piatră era crăpată şi plină de gropi; arăta ca o statuie. Nu mai emana răceala aceea extremă.

— Nebună! De-a dreptul nebună! Băiatul egiptean stătea lângă ea, cu mâinile în şolduri, scuturând uşor din cap. Eşti la fel de nebună ca afritul ăla! Totuşi – arătă cu degetul spre magician – ai aterizat măcar pe ceva moale!

Din spatele demonului îl văzu venind pe Jakob temător, apropiindu-se de ei cu ochi mari. Kitty gemu de durere. Rana de la umăr îi sângera iar şi o dureau toţi muşchii. Se ridică în capul oaselor cu multă grijă, şi apoi în picioare, ţinându-se de mâna întinsă a golemului.

Jakob privi în jos, la John Mandrake. Toiagul lui Gladstone îi stătea de-a curmezişul pieptului.

— E mort? întrebase pe un ton plin de speranţă.

— Din păcate, încă mai respiră! oftă demonul; îi

aruncă o căutătură piezişă lui Kitty şi spuse: Prin acţiunile tale mi-ai prelungit condamnarea la această muncă silnică! Apoi se uită în sus, spre cer: Aş sta să mă cert în continuare cu tine, dar ceva mai devreme au trecut pe aici nişte sfere de căutare. Cred că norul golemului le-a făcut să se retragă, dar se vor întoarce în curând! Ai face bine să te grăbeşti să scapi!

— Da!

Kitty făcu câţiva paşi, apoi îşi aminti de pergamentul pe care îl ţinea în mână. Scârbită dintr-odată, fata îşi desfăcu palma; pergamentul căzu în stradă.

— Cum rămâne cu Toiagul? întrebă Bartimaeus. Ştii, ai putea să-l iei! Nu-i nimeni aici să te oprească!

Kitty se încruntă şi privi înapoi la el. Îşi dădea seama că era un obiect formidabil. Domnul Pennyfeather l-ar fi luat. La fel ar fi făcut şi Hopkins, binefăcătorul lor, afritul Honorius sau însuşi Mandrake… Mulţi alţii muriseră încercând să pună mâna pe el.

— Nu-l vreau! răspunse fata. Nu-mi foloseşte la nimic.

Kitty se întoarse şi începu să şontâcăie după Jakob, spre boltă. La ieşire, se uită înapoi şi-l văzu pe băiatul tuciuriu urmărind-o încă din ochi, tocmai din partea cealaltă a curţii. În clipa următoare, nu-l mai zări.

46
Nathaniel

Un şoc brusc, rece ca gheaţa; Nathaniel inspiră adânc, bolborosi ceva, deschise ochii. Băiatul egiptean stătea deasupra lui şi înclina o vadră plină ochi. Apa cumplit de rece îi intră lui Nathaniel în urechi, în nări şi în gura deschisă; încercă să vorbească, tuşi, vărsă o parte din apă, tuşi din nou şi se întoarse pe o parte, simţind o durere cumplită în stomac şi înţepături surde în fiecare muşchi. Gemu.

— Hai, scularea!

Asta era vocea djinnului, extrem de veselă.

Nathaniel ridică o mână tremurătoare şi o duse la tâmplă.

— Ce s-a întâmplat? Mă simt… îngrozitor!

— Crede-mă, aşa şi arăţi! Ai fost lovit de o explozie magică puternică, ieşită din Toiag. Un timp, o să te simţi ceva mai răvăşit decât de obicei, dar eşti norocos că n-ai murit.

Nathaniel încercă să se ridice în capul oaselor.

— Toiagul!…

— Energiile magice s-au descărcat treptat în corpul tău, continuă djinnul. Câteva minute ţi-au ieşit aburi prin piele şi toate firele de păr îţi străluceau la vârfuri. O imagine remarcabilă! Şi aura ta o luase razna… Ei, e un proces delicat să te cureţi de o asemenea încărcare! Am vrut să te trezesc imediat, dar ştiam că trebuie să aştept câteva ore, ca să fiu sigur că eşti bine când îţi revii.

— Cum? Cât timp am stat leşinat?

— Cinci minute! Mă plictiseam!

Amintirile recente reveniră de-a valma în mintea lui Nathaniel.

— Golemul! Am încercat să…

— Să dobori un golem? E o misiune aproape imposibilă pentru orice djinn sau magician şi de două ori mai grea atunci când vrei să pui în funcţiune un artefact atât de subtil şi de puternic precum este Toiagul. Ai făcut bine că l-ai activat totuşi! Zi mersi că n-a fost destul de încărcat încât să te omoare!

— Dar golemul! Toiagul!... O, nu!...

Îngrozit dintr-odată, Nathaniel anticipă consecinţele. Dacă lipseau şi golemul, şi Toiagul, însemna că el eşuase lamentabil mai devreme şi că va fi neajutorat în faţa duşmanilor săi. Obosit din cale afară, îşi cuprinse capul în palme şi nu-şi ascunse deloc intenţia de a suspina.

Îl trezi la viaţă o împunsătură ascuţită pe care djinnul i-o administra cu degetul mare de la picior în gambă.

— Dacă te-ar duce capul să te uiţi în jur, zise djinnul, ai vedea ceva în avantajul tău! Nathaniel deschise ochii şi-şi dădu la o parte mâinile de la tâmple.

Privi. Ceea ce văzu, îl făcu practic să tresară din tot corpul, ca electrocutat. La nici jumătate de metru de locul unde stătea, golemul se profila înalt pe fondul cerului; era aplecat spre el, cu mâna încovoiată ca o gheară, atât de apropiată, că ar fi putut-o atinge, cu capul înclinat ameninţător; dar scânteia de viaţă din el dispăruse. Era nemişcat ca o statuie sau ca un stâlp stradal de iluminat.

Şi, sprijinit de unul din picioarele golemului, aşa de firesc ca şi când ar fi fost bastonul unui gentleman, era Toiagul lui Gladstone.

Nathaniel se încruntă şi privi, apoi se încruntă şi mai nedumerit, dar nu reuşea să-şi explice situaţia respectivă.

Djinnul interveni, sfătuindu-l:

— În locul tău, aş închide gura! Dac-ar trece o pasăre acum, ar putea-o folosi drept cuib!

Nathaniel se ridică în picioare cu dificultate, de parcă muşchii i-ar fi fost îngreunaţi cu apă.

— Dar cum?...

— Nu-i aşa că-i o întrebare grea? rânji băiatul. Oare cum crezi că s-a întâmplat?

— Probabil am făcut asta chiar înainte să pierd controlul, aprecie Nathaniel, înclinând uşor din cap; da, asta ar fi singura soluţie posibilă! Încercam să-l imobilizez pe golem şi probabil mi-a reuşit, exact în momentul când s-a întâmplat explozia!

Deja se umfla în pene.

Djinnul fornăi lung şi zgomotos.

— Ia mai ghiceşte, băieţel! Ce zici de fată?

— Kitty Jones? Nathaniel îşi roti privirea de-a lungul curţii. Uitase de ea. Ea… probabil a fugit!

— Iar ai greşit! Hai să-ţi spun eu, vrei? Djinnul îl fixă cu ochii săi negri şi spuse: Ca un idiot ce eşti, ai orientat spre tine explozia din baston! Golemul se apropia, intenţionând, bineînţeles, să ia Toiagul şi să-ţi spargă căpăţâna cu un pumn. A fost împiedicat…

— De intervenţia ta promptă? îl întrerupse Nathaniel. Dacă e aşa, îţi sunt recunoscător, Bartimaeus!

— Eu? Să te salvez? Te rog…! Vezi, poate te aud semeni de-ai mei! Nu! Nu ştii că magia mea e anulată de puterea golemului? Am stat deoparte şi am urmărit spectacolul. De fapt… e vorba despre fată şi despre prietenul ei! Cei doi te-au salvat! Stai – nu pufni aşa! Nu te mint! Băiatul i-a distras atenţia golemului, în vreme ce fata i s-a căţărat în cârcă, i-a smuls pergamentul din gură şi l-a aruncat pe jos. Chiar în acel moment, golemul i-a prins pe amândoi – şi în câteva secunde i-a transformat în cenuşă. După care şi-a pierdut toată puterea şi, în cele din urmă a încremenit, la câţiva centimetri distanţă de gâtul tău firav.

Nathaniel miji ochii, circumspect.

— E ridicol! Nu pot să cred!

— Ştiu! Ştiu! De ce să te salveze ea pe tine? Îţi stă mintea în loc, Nat, dar aşa a făcut! Şi, dacă nu mă crezi, ei bine – convinge-te singur! Djinnul întinse în faţă o mână pe care o ţinuse la spate şi îi arătă ce avea în ea.

Uite ce-a scos de la el din gură! Nathaniel recunoscu imediat pergamentul; era identic cu cel pe care îl văzuse în Praga, dar acesta era rulat şi sigilat cu un punct de ceară neagră, groasă. Băiatul îl luă cu o mişcare lentă, se uită spre gura căscată a golemului şi apoi iar la pergament.

— Fata!... Nu se putea obişnui cu ideea. Dar urma s-o duc în Turn; o urmărisem s-o prind! Nu – cred că-i venea să mă omoare, nu să mă salveze! Nu te cred, djinnule! Minţi! Trăieşte! Şi a fugit!

Bartimaeus ridică din umeri.

— Cum crezi! De asta a lăsat în urmă Toiagul, când tu erai leşinat?

— O!...

Aici avea dreptate. Nathaniel se încruntă. Toiagul era marele premiu al Rezistenţei. Fata n-ar fi renunţat la el de bunăvoie. Poate chiar era moartă. Băiatul se uită din nou la pergament. Deodată îi veni o idee:

— Kavka zicea că numele duşmanului nostru este scris pe pergament. Hai să vedem! Am putea afla cine a dirijat golemul.

— Mă îndoiesc că o să apuci, comentă djinnul. Fii atent – s-a dus! Cu un şuierat melancolic, o flacără galbenă izbucni la suprafaţa pergamentului. Nathaniel ţipă şi aruncă repede sulul de hârtie, care căzu pe dalele de piatră şi arse tot. Djinnul explică mai departe:

— După ce e scos din gura golemului, vraja pergamentului e atât de puternică, încât se autodistruge! N-are importanţă! Acum ştii ce o să se mai întâmple?

— Dispare golemul?

— Da, dar mai mult decât atât! Mai întâi se întoarce la stăpânul lui. Nathaniel înţelese imediat aluzia şi se uită la servitorul său. Amuzat, Bartimaeus ridică o sprânceană: O să fie interesant, nu crezi?

— Categoric! Nathaniel se simţi dintr-odată cuprins de o exaltare îndârjită. Eşti sigur?

— Am văzut aşa ceva acum mult timp, în Praga.

— Ei, atunci!... Băiatul păşi dincolo de fragmentele mocninde ale pergamentului şi merse şchiopătând spre golem, schimonosindu-se de durere cu mâna într-o parte. Ahh, mă doare tare stomacul! Parcă mi-ar fi căzut cineva pe burtă!

— Ciudat!

— Nu contează! Ajuns lângă Toiag, Nathaniel îl luă de jos şi, în depărtându-se de corpul masiv al golemului, zise: Acum aşteptăm!

Flăcările se stinseră; din pergament mai rămăsese doar o movilită de cenuşă pe care o suflă vântul. În aer se simţi un timp un miros straniu, întunecat.

— S-a dus de tot sângele lui Kavka! Nathaniel se strâmbă.

Când dispăru şi ultima bucăţică de hârtie, un tremur scutură corpul încremenit al golemului; braţele i se bălăbăniră, capul zvâcni spasmodic, pieptul se umflă, apoi se lăsă. Se auzi un oftat uşor, ca o ultimă suflare. Un moment de linişte; stana de piatră uriaşă era încă neclintită. După care, cu un scârţâit jalnic, spinarea imensă se înălţă, braţul întins căzu pe lângă corp; golemul era din nou în picioare, îşi ţinea capul aplecat, cu bărbia în piept, parcă medita. Ochiul golemului din frunte era ca mort, fără expresie; lipsit de inteligenţa care până atunci îl dirijase, corpul se mişca totuşi.

Nathaniel şi djinnul, unul lângă altul, urmăreau creatura cum se întoarce fără să le dea vreo atenţie şi, cu paşi greoi, începe să parcurgă în sens invers curtea. Se îndepărta cu acelaşi mers apăsat şi hotărât cu care venise. De la distanţă părea la fel de ameninţător ca atunci când era viu, dar deja se descompunea: pe suprafaţa corpului apăruseră mici crăpături – mai întâi în centrul trunchiului, unde piatra fusese netedă şi tare, apoi se întinseră spre membre. Mici bucăţi de lut se desprinseră de la suprafaţă şi căzură pe strada pietruită, în urma uriaşului.

Nathaniel şi djinnul se luară după el. Pentru că îl durea

tot corpul, Nathaniel abia mergea şi se sprijinea în Toiagul lui Gladstone pe post de cârjă.

Golemul trecu pe sub boltă şi ieşi din curtea grajdurilor. Apoi făcu la stânga pe un alt drum, unde, ignorând complet regulile de circulaţie pe o arteră principală, îşi continuă marşul, pe mijlocul străzii. Prima persoană pe care o întâlni, un negustor masiv şi chel, tatuat pe braţe, care împingea un cărucior cu zarzavaturi şi legume, scoase un scâncet pierit când îl văzu şi fugi valvârtej pe o străduţă lăturalnică. Golemul nu-l băgă în seamă, Nathaniel şi djinnul de asemenea. Micul alai înainta mai departe.

Bartimaeus remarcă:

— Să zicem că stăpânul golemului este un magician senior, deci presupunem numai, fii atent – s-ar putea acum să ne îndreptam spre Westminster! Adică spre centrul oraşului. O să se stârnească agitaţie mare, să ştii!

— Bun! răspunse Nathaniel. Exact asta vreau!

Simţea că treptat i se uşura sufletul tot mai mult; anxietatea şi frica din ultimele săptămâni începeau să se risipească. Încă nu-i erau clare în minte detaliile exacte ale modului în care scăpase de golem în dimineaţa aceea, dar asta prea puţin conta pentru el acum; în comparaţie cu situaţia din seara precedentă, când toată adunarea de magicieni de rang superior se aliase împotriva lui şi fusese la un pas de a ajunge în Turn, acum era liber şi nimic nu-l mai putea atinge. Avea Toiagul – Devereaux îi va cădea la picioare pentru asta – şi în plus, şi mai bine, avea golemul. Nimeni nu-i dăduse dreptate în privinţa existenţei acestuia; acum o să cadă toţi în genunchi şi o să-i ceară scuze – Duvall, Mortensen şi ceilalţi. Va fi, în sfârşit, primit în cercul lor şi, sincer, nu-l mai interesa deloc dacă doamna Whitwell va vrea sau nu să-şi ceară iertare de la el. Nathaniel îşi îngădui un zâmbet larg, în vreme ce continua să şchiopăteze în urma golemului, trecând prin cartierul Southwark.

Nu ştia exact ce se întâmplase cu Kitty Jones, dar

pentru el se rezolvase cumva şi situaţia asta. Deşi reacţionase practic şi raţional, lui Nathaniel îi părea rău că-şi încălcase promisiunea faţă de ea. Desigur, n-a avut ce face atunci – sferele de vigilenţă îi observau, deci n-avea cum să-i dea voie să plece –, dar faptul în sine îi cam încărcase conştiinţa. Acum, nu mai avea de ce să-şi facă griji. Fie încercând să-l ajute (ceea ce lui încă nu-i venea să creadă), fie vrând să scape (fapt mult mai plauzibil), fata murise şi, prin urmare, el nu mai avea de ce să-şi piardă vremea gândindu-se la ea. Era păcat într-un fel... Cunoscând-o, remarcase la ea mult mai multă energie, talent şi voinţă, decât la oricare dintre magicienii mari, care aveau vicii prosteşti şi se certau la nesfârşit între ei. Oricât de ciudat suna acest lucru, cumva i se păruse că fata semăna cu el într-o oarecare măsură şi era păcat că murise.

Djinnul mergea tăcut pe lângă el, adâncit în gânduri. Nu părea să aibă chef de vorbă. Nathaniel ridică din umeri. Cine ştie la ce lucruri rele şi ciudate putea visa cu ochii deschişi un djinn. Mai bine nici nu încerca să afle.

În mers, striviră sub pantofi câteva dintre micile bucăţi de lut ud căzute pe drum. Golemul se dezintegra văzând cu ochii; pe toată suprafaţa corpului lui începuseră să apară mănunchiuri de găuri. Creatura nu-şi modificase ritmul de mers, dar părea ceva mai adus de spate, ca şi când ar fi îmbătrânit şi era mai lipsită de vlagă.

Cu cât avansau mai mult în oraş, cu atât se convingeau că Bartimaeus avusese dreptate când prognosticase că golemul va isca agitaţie. Intraseră acum pe High Street Southwark, presărată cu standuri de legume şi fructe sau de ţesături, o stradă având un aer general industrial, sărăcăcios. Pe măsură ce înaintau, oamenii de rând fugeau din faţa lor în toate direcţiile, ca nişte vite speriate de uriaşul ce venea agale. Se aruncau în lături, în case sau magazine, spărgând uşile şi sfărmând ferestrele în efortul lor de a scăpa; unul sau doi dintre ei se căţărară pe stâlpii stradali de iluminat;

câţiva, mai subţirei, intrară în canalizări. Nathaniel râdea pe înfundate. Haosul creat nu era pe de-a-ntregul regretabil. Era bine că oamenii de rând mai erau puţin scuturaţi, ca să le mai iasă fumurile din cap. Era indicat să vadă şi ei de ce gen de pericole îi proteja guvernul, să înţeleagă de ce fel de magie rea erau înconjuraţi din toate părţile. Probabil aşa se hotărau să nu mai asculte pe viitor agitatori de tipul celor din Rezistenţă.

Numeroase sfere roşii apărură deasupra acoperişurilor şi plutiră în linişte peste stradă, urmărindu-i. Nathaniel îşi luă o faţă sobră şi începu să privească în fugă cu compătimire patriciană la standurile rupte şi la chipurile înspăimântate din jurul lor.

— Prietenii tăi ne urmăresc, zise djinnul. Crezi că-s fericiţi?

— Mai degrabă invidioşi!

Când trecură de staţia Lambeth şi se îndreptară spre vest, conturul golemului începu să devină vizibil neregulat, deformarea lui şi mai exagerată. O bucată mare de lut, probabil un deget, se detaşă şi căzu ud şi moale pe pământ.

Undeva, în faţă era podul Westminster. Deja era aproape clar că destinaţia lor e Westminster. Mintea lui Nathaniel îşi imagină confruntarea ce urma. Se aştepta să-l descopere pe unul dintre magicienii seniori, care ştiuse despre călătoria sa la Praga şi îl trimisese pe mercenar împotriva lui. Mai mult de atât nu mai putea presupune. O să afle în curând.

Îi făcea bine să simtă în mână Toiagul lui Gladstone; se sprijinea tare în el, pentru că încă îl durea într-o parte. Mergând, se uita spre obiect aproape cu drag. O să însemne mare lucru în ochii lui Duvall şi al celorlalţi. Makepeace va fi foarte mulţumit cu felul în care s-a rezolvat situaţia.

Se încruntă brusc. Şi ce-o să se întâmple acum cu Toiagul? Probabil va fi ascuns într-unul dintre tezaurele guvernului, până când cineva va avea nevoie să-l

folosească. Dar cine oare să aibă abilitatea de-a face asta – dacă nu el? Folosind doar câteva formule de invocare improvizate, aproape reuşise să-l folosească de prima dată când încercase! Dacă ar avea ocazia, ar putea să-l controleze uşor. După care… Oftă. Mare păcat că nu putea să-l păstreze!

Totuşi, de îndată ce intra iar în graţiile lui Devereaux, orice era posibil. Trebuia doar să aibă răbdare. Să aştepte până i-o veni şi lui vremea.

În cele din urmă, urcară o pantă micuţă, între două turnuri de observaţie din ciment şi sticlă, şi intrară efectiv pe podul Westminster. La capătul acestuia se vedea parlamentul. Tamisa scânteia în lumina dimineţii; nişte bărcuţe şerpuiau pe apele învolburate. La vederea golemului descompus, câţiva turişti escaladară balustrada şi plonjară în apă.

Golemul mergea tot înainte, cu umerii căzuţi, cu braţele şi picioarele ca nişte buturugi boante, care lăsau în urmă moviliţe de lut. Marşul său era vizibil mai dezlânat; picioarele se clătinau nesigure la fiecare pas. Dându-şi parcă seama că nu mai rezistă mult, creatura mărise viteza, încât Nathaniel şi djinnul erau nevoiţi aproape să alerge ca să vină după el.

De când intraseră ei pe pod, circulaţia rutieră se rărise, şi acum înţelegea Nathaniel de ce. Cam pe la mijlocul acestuia, o mică patrulă nervoasă a Poliţiei de Noapte ridicase o barieră. Aceasta era compusă din stâlpi de ciment, sârmă înghimpată şi câţiva impi sălbatici ce se roteau în aer, vizibili pe planul al doilea, cu dinţi ca de rechini şi ţepi. Când văzură golemul care se apropia, impii îşi ascunseră spinii şi dinţii şi se retraseră cu văicăreli ascuţite. Un locotenent de poliţie păşi încet în faţă, lăsându-i pe ceilalţi oameni să stea ascunşi îndărătul stâlpilor, fără să aibă habar ce se întâmplă.

— Staţi pe loc! urlă el. Aţi intrat într-o zonă controlată de guvern. Sunt strict interzise încercările de a face năzdrăvanii magice sub ameninţarea unor pedepse

îngrozitoare şi dure… Cu un scheunat ca de căţel, acesta sări in lături, ferindu-se din calea golemului. Creatura ridică un braţ, pocni un stâlp şi-l proiectă în Tamisa, şi trecu prin barieră, distrugând-o, lăsând mici bucăţi de lut agăţate în sârma ruptă. Nathaniel şi Bartimaeus îl urmară repejor, făcându-le veseli cu ochiul poliţiştilor ghemuiţi pe sub dărâmături.

Ieşiră de pe pod, trecură de turnurile de la Westminster şi intrară pe peluză. O mulţime de magicieni de rang mic – birocraţi cu feţe palide din ministerele de la Whitehall – alertaţi de vacarmul de pe pod, ieşiseră din clădire, clipind la lumina zilei. Uimiţi şi în acelaşi timp înlemniţi de spaimă, aceştia se înghesuiau pe trotuare şi se uitau la uriaşul cu mers ca de urs, acum de dimensiuni mai reduse, care se opri puţin la colţul clădirii Whitehall, înainte de a face stânga spre Westminster Hall. Câteva persoane îl aclamară pe Nathaniel când acesta ajunse în dreptul lor, iar băiatul le făcu cu mâna, cu gest de alteţă regală.

— El a terorizat oraşul până acum! le strigă el. Îl aduc înapoi stăpânului lui. Răspunsul băiatului trezi mare interes; mai întâi unu, doi bărbaţi, după care un puhoi grăbit de oameni se luară după ei, păstrând o distanţă precautã.

Uşa mare de la intrarea în Westminster Hall era întredeschisă, deoarece gardienii fugiseră când dăduseră cu ochii de creatura care se apropia şi de mulţimea din urma ei. Golemul îşi făcu loc cu umerii ca să intre, aplecându-se un pic pe sub pragul de sus. Deja capul lui îşi pierduse forma iniţială, topindu-se ca o lumânare consumată peste noapte. Gura ajunsese una cu trunchiul, ochiul oval, scobit era acum oblic, atârnând strâmb cam pe la jumătatea feţei.

Nathaniel şi djinnul intrară în hol. Doi afriţi cu piele galbenă şi creste de culoare liliacee se materializară ameninţători în pentagramele de pe podea. Se uitară la golem şi înghiţiră cu zgomot în sec.

— Mda, în locul vostru nu mi-aş bate capul de pomană! îi sfătui djinnul, trecând pe lângă ei. N-aţi face decât să vă răniţi! Totuşi, fiţi pe fază – jumătate de oraş vine pe urmele noastre!

Se apropia momentul-cheie. Lui Nathaniel îi bătea nebuneşte inima în piept. Îşi dădea seama încotro mergeau: golemul parcurgea coridoarele, îndreptându-se spre Camera de Primire, locul unde intrau numai magicienii de elită. Simţea că i se învârte capul, dându-şi seama ce însemna asta.

Dintr-un coridor lateral, o siluetă le ieşi în faţă – slăbuţă, îmbrăcată în uniformă gri, cu ochi nervoşi, de un verde-deschis.

— Mandrake! Nătărăule! Ce faci? Băiatul zâmbi politicos.

— Bună dimineaţa, domnişoară Farrar! Păreţi incredibil de agitată! Fata îşi muşcă buza.

— Cei din consiliu aproape au făcut noapte albă; acum s-au adunat din nou şi se uită prin sfere. Şi ce-au văzut? Haos prin Londra! În Southwark e iadul pe pământ – revolte, mitinguri, distrugere masivă a proprietăţilor!

— Sunt sigur că ordinea va fi în curând restabilită de ofiţerii dumneavoastră respectabili! Ş-apoi, pur şi simplu fac… ce mi s-a spus aseară! Am Toiagul – zise el, fluturându-l – şi, în plus, înapoiez un obiect stăpânului lui de drept, indiferent cine o fi acesta! Uuups – era valoros, aşa-i? Ceva mai în faţă, intrând într-o porţiune mai îngustă a coridorului, golemul dărâmase şi spărsese o vază chinezească din porţelan, aflată pe margine.

— Vei fi arestat!… Domnul Devereaux…

— Va fi încântat să afle identitatea trădătorului! Ca, de altfel, şi persoanele care vin după mine… Nu era nevoie să se mai uite peste umăr; vacarmul creat de mulţimea care venea în urma lui era asurzitor. Acum, dacă nu vă deranjează să ne însoţiţi!…

Ajunseră în dreptul unor uşi duble. Golemul, care între timp ajunsese ca o masă diformă, tot împiedicându-se şi

dând din colţ în colţ, izbi uşile de perete. Nathaniel, Bartimaeus şi Jane Farrar, urmaţi îndeaproape de primii dintre spectatori, intrară după el.

Miniştrii din guvernul britanic se ridicară toţi în acelaşi timp de pe scaune. În faţa lor, pe masă, era întins un meniu de mic dejun somptuos, dar acesta fusese dat deoparte ca să facă loc câtorva reţele rotitoare de sfere de vigilenţă. Într-una, Nathaniel recunoscu o vedere panoramică a Southwark High Street, unde mulţimea se învârtea neliniştită printre dărâmăturile fostei pieţe; într-o alta, văzu oamenii îmbulzindu-se pe Westminster Green; în a treia se vedea încăperea în care se aflau.

Golemul se opri în mijlocul camerei. Spargerea uşii îi consumase aproape toată energia, era aproape sfârşit. Silueta distrusă se legăna pe loc. Nu mai avea braţe, picioarele formau un tot, ca o masă fluidă. Câteva clipe se clătină, stând parcă să cadă.

Nathaniel ţinea sub observaţie feţele miniştrilor din jurul mesei: Devereaux – palid la faţă de oboseală şi şoc, Duvall – roşu de furie, Whitwell – cu chipul ei dur şi hotărât, Mortensen – cu părul rar, răvăşit şi fără briantină, Fry – mestecând liniştit o fărâmă de carne de pitulice; Malbindi – cu ochii mari cât cepele. Spre surprinderea lui, ii văzu undeva alături, împreună cu o mână de miniştri mai mici, şi pe Quentin Makepeace şi pe Sholto Pinn. În mod evident, evenimentele din cursul dimineţii făcuseră necesară convocarea în sală a tuturor persoanelor cu oarecare influenţă în stat.

Băiatul se uită pe rând la toate feţele şi nu văzu decât furie şi extenuare. O clipă îi fu teamă că se înşelase, că golemul se va prăbuşi în acel moment, înainte ca el să aibă vreo dovadă.

Prim-ministrul îşi drese glasul:

— Mandrake! începu el. Îţi cer o explicaţie pentru acest… Tăcu. Golemul începu să meargă, clătinându-se. Ca un om beat, golemul merse împleticit în stânga, spre Helen Malbindi, ministrul Informaţiei. Toţi ochii îl

urmăreau. O voce comentă:

— Mai poate fi încă periculos!

Duvall, şeful poliţiei, părea mai puţin îngrozit decât restul. Îl bătu pe Devereaux pe braţ şi îi spuse:

— Domnule, trebuie să evacuăm sala imediat!

— Prostii! ripostă aspru Jessica Whitwell. Ştim cu toţii ce se întâmplă! Golemul se întoarce la stăpânul lui! Trebuie să stăm pe loc şi s-aşteptăm!

Într-o linişte de mormânt, priviră coloana de lut îndreptându-se cu paşi târşâiţi spre Helen Malbindi, care se trase înapoi cu teamă câţiva paşi; dintr-odată echilibrul golemului se schimbă cu totul, se înclină într-o parte şi spre dreapta, pe deasupra feţei de masă, spre locurile unde stăteau Jessica Whitwell şi Marmaduke Fry. Whitwell nu se clinti un centimetru, însă Fry scoase un scâncet de frică, sări în spate şi se înecă cu un os de pasăre. Se prăbuşi la loc în scaun, sufocându-se, cu ochii holbaţi, roşu la faţă.

Golemul se roti spre doamna Whitwell; zăbovi deasupra capului ei, în vreme ce din el curgeau bucăţi mari de lut, ce se lăţeau cu zgomot fleoşcăit pe parchet.

Domnul Duvall strigă:

— Iată răspunsul, nu mai trebuie să zăbovim deloc! Jessica Whitwell este stăpâna creaturii! Domnişoară Farrar, cheamă-ţi oamenii şi escortaţi-o în Turn!

Mormanul de lut se cutremură ca surprins. Se răsuci brusc, îndepărtându-se de doamna Whitwell şi se întoarse spre centrul mesei, unde stăteau Devereaux, Duvall şi Mortensen. Cei trei tresăriră, dându-se un pas în spate. Golemul avea acum statura unui om normal, ca un stâlp dărâmat, ce continua să se sfărâme. Se clătină iar şi se lipi de marginea mesei, unde rămase pe loc câteva secunde, de partea cealaltă a întinderii lăcuite de lemn, late de un metru, vizavi de locul unde erau magicienii.

Lutul căzu în faţă, peste masă. Apoi, cu intenţie înspăimântătoare, se mişcă, zvârcolindu-se dintr-o parte într-alta în convulsii slabe şi dureroase, şerpuind ca un

trunchi, fară membre. Înainta unduit printre resturile micului dejun întins pe masă, răsturnând farfurii şi împrăştiind oase; intră cu umărul în reţeaua celei mai apropiate sfere de vigilenţă, care pâlpâi instantaneu şi se stinse; apoi înaintă sub aceeaşi formă şi se întinse direct spre Henry Duvall, şeful poliţiei, care stătea nemişcat.

Încăperea se cufundase într-o tăcere ce ar fi fost deplină, dacă nu s-ar fi auzit în şoaptă icnetele lui Marmaduke Fry, care se îneca cu osul.

Pământiu la faţă, domnul Duvall, se ridică de la masă. Împinse cu forţă scaunul înapoi, iar acesta se opri în perete.

Aproape jumătate din cantitatea de lut ce intra în compoziţia golemului rămase printre farfuriile şi tacâmurile împrăştiate pe masă. Ajuns la cealaltă margine a mesei, acesta se ridică uşor, se legănă ca o râmă şi se scurse pe podea. Apoi, rapid, dădu să înainteze.

Domnul Duvall se smuci din faţa lui, se dezechilibră şi căzu în scaun. Îşi deschidea şi închidea gura ca un peşte, dar nu scotea nici un cuvânt.

Masa şerpuitoare de lut era lângă cizmele lui. Strângându-şi ultima zvâcnire de energie, golemul se înălţă ca un turn ciuntit, care continua să se legene nesigur, şi se balansa o secundă deasupra capului şefului poliţiei. Apoi se prăbuşi peste el, năruind astfel şi ultimele rămăşiţe ale magiei lui Kavka. Lutul se sparse, fragmentându-se într-o ploaie de particule mici, care îl împroşcară pe Duvall şi peretele din spatele lui, iar un mic bulgăre oval, proiectat în piept, i se rostogoli magicianului uşor în braţe.

Linişte în sală. Henry Duvall privea în pământ, clipind pe sub acel duş nedorit de lut. Din poala lui, locul unde se oprise din alunecare, ochiul golemului îl privea fix şi orb.

47
Bartimaeus

Rumoarea iscată după scena demascării lui Henry Duvall de către stăpânul meu a fost pe atât de tumultoasă, pe cât ar fi de plictisitoare s-o relatez. Mult timp după aceea, continuă să domnească balamucul; vestea se împrăştie repede din sala cu magicieni spre centrul zonei Whitehall şi spre periferia oraşului, unde stârni mirarea până şi celor mai umili dintre oamenii de rând. Căderea unuia dintre cei mari este însoţită întotdeauna de mult freamăt şi, în cazul de faţă, nu era o excepţie. Una sau două petreceri ad-hoc stradale avură loc în seara aceea, iar membrii Poliţiei de Noapte fură batjocoriţi făţiş în săptămânile următoare, când îndrăzniră să se arate pe străzi.

Termenul cel mai apropiat care ar descrie atmosfera era „confuzie”. Dură o veşnicie până ce reuşiră să-l ducă în arest pe Duvall – nu că s-ar fi opus el cumva, era mult prea amuţit de întorsătura pe care o luaseră evenimentele, încât nu încercă nici să opună rezistentă, nici să scape. Însă nenorociţii de magicieni începură imediat certurile între ei legate de cine avea dreptul să-l înlocuiască la conducerea poliţiei. Stăpânul meu nu participă la această dispută; faptele sale cântăreau mai mult decât vorbele.

În cele din urmă, valeţii prim-ministrului invocară un afrit gras, care stătuse somnoros la pândă pe hol, ferindu-se din calea golemului, şi cu ajutorul lui restabiliră ordinea. Miniştrii fură destituiţi, Duvall şi Jane Farrar arestaţi, iar privitorii încântaţi ieşiră în număr mare din clădire[1]. Jessica Whitwell zăbovi printre ultimii,

[1] Cei mai mulţi se îndepărtară rapid şi fără să facă probleme. Unii, mai mocăiţi, fură *ajutaţi să se* grăbească de nişte Vrăji de

proclamându-şi pe un ton ascuţit contribuţia la succesul lui Nathaniel, dar, într-un târziu, fu nevoită să plece, în ciuda voinţei ei. Prim-ministrul şi stăpânul meu rămaseră singuri.

Nu ştiu exact ce s-a întâmplat între ei, deoarece am fost trimis împreună cu un afrit să restabilesc ordinea pe străzile din apropiere. Când m-am întors, câteva ore mai târziu, stăpânul meu era într-o altă încăpere, singur, şi-şi lua micul dejun. Nu mai avea la el Toiagul.

Am luat din nou înfăţişare de minotaur şi m-am aşezat pe scaunul din faţa lui, bocănind leneş cu copitele în podea. Stăpânul meu mă privi, dar nu spuse nimic.

— Deci, totul e bine? am început eu. Am revenit în graţiile puterii? Drept răspuns am primit o scurtă înclinare a capului. Ce statut ai acum?

— Sunt şeful Ministerului de Interne! Cel mai tânăr ministru care a existat până acum! Minotaurul fluieră.

— Mamă, ce deştepţi suntem!

— E un început, zic! Slavă Domnului că acum sunt independent şi nu mai am treabă cu Whitwell!

— Iar Toiagul? Ai reuşit să-l păstrezi?

Adoptă o expresie acră. Împunse cu linguriţa în budinca neagră din farfurie.

— Nu! A fost dus în tezaur! Cică „să fie păstrat în siguranţă”! Nimeni nu are voie să-l folosească! Faţa i se însenină. Dar ar putea fi scos din nou, în vreme de război! Mă gândesc, cine ştie, mai târziu, în campaniile americane! Luă o înghiţitură de cafea. Se pare că n-au început prea bine. Vom vedea! Oricum, am nevoie de timp ca să-mi rafinez tehnica de abordare!

— Da, cum ar fi să vezi dacă-l poţi controla! Băiatul se încruntă.

— Bineînţeles că pot! Nu trebuie decât să elimin vreo

Infern, venite din spate. Câţiva ziarişti de la *The Times,* descoperiţi făcându-şi însemnări detaliate despre panica magicienilor, fură escortaţi într-un loc liniştit, unde relatările lor fură canalizate într-o direcţie mai favorabilă.

două fraze restrictive şi o incantaţie direcţionată!
— În limbaj popular, amice, atunci ai dat-o în bară! Ce-a păţit Duvall? Stăpânul meu mestecă meditativ.
— A fost dus în Turn! Doamna Whitwell e din nou şefa securităţii. Ea va supraveghea interogatoriul. Dă-mi şi mie sarea! Minotaurul îi întinse solniţa.
Dacă stăpânul meu era mulţumit, eu n-aveam de ce să nu fiu, la rându-mi, încântat. Nathaniel jurase să mă elibereze de îndată ce se rezolva problema atacatorului misterios, lucru care se petrecuse deja, deşi consideram că mai erau una sau două chestiuni care rămăseseră neexplicate. Totuşi, nu era treaba mea. Îmi aşteptam destul de încrezător alungarea.
Şi am tot aşteptat.
Trecură câteva zile în care băiatul fu prea ocupat să-mi asculte cererile. Preluă comanda ministerului; participă la întruniri la nivel înalt pentru a discuta trădarea lui Duvall; se mută din apartamentul fostei lui îndrumătoare şi, folosindu-se de noul său salariu şi de un cadou primit de la prim-ministru în semn de recunoştinţă, cumpără o vilă elegantă într-un cartier rezidenţial, aproape de Westminster. Această ultimă acţiune mă solicită cu o serie de sarcini dubioase, pe care nu am timp să le mai detaliez aici[1]. Băiatul fu invitat la petreceri la reşedinţa de la Richmond a prim-ministrului, instală în funcţie noi angajaţi în ministerul său şi îşi petrecu serile la teatru, urmărind piese abisale pe care începuse recent să le prefere în mod inexplicabil. Era un stil de viaţă palpitant.
De câte ori reuşeam, îi aminteam de obligaţia sa.
— Da, da, îmi spunea la plecare, dis-de-dimineaţă. Mă ocup în curând de tine! Acum, legat de perdelele pentru sala mea de recepţii, vreau un cot[2] de mătase gri-sidefie

[1] Nu vă spun decât că sarcinile implicau văruiala, instalare tapet şi folosirea de cantităţi industriale de lichide de curăţat diferite suprafeţe.
[2] Măsură de lungime pentru stofe, egală cu 114,29 cm în Anglia şi cu 94,87 cm în Scoţia. (n. tr.)

ca stridiile; du-te şi cumpără de la Fieldings şi, dacă tot faci drumul, ia şi vreo două perne de canapea în plus! A, şi n-ar strica să dai un strat nou de email de Taşkent în baie[1]!

— Se fac aproape şase săptămâni, i-am pus în vedere.

— Da, da! Acum chiar trebuie să plec.

Într-o seară veni acasă ceva mai devreme. Eu eram undeva sub scară, supraveghind pusul gresiei în bucătărie[2], dar m-am rupt puţin de la această treabă ca să-i amintesc de situaţia mea presantă. Am dat de el în sufragerie, un spaţiu ostentativ nemobilat încă. Băiatul se uita fix la şemineul gol şi la pereţii goi, reci.

— Îţi trebuie un model grozav aici, i-am spus. Un tapet potrivit pentru vârsta ta! Ce-ai zice de ceva cu maşini sau cu trenuleţe cu aburi?

Băiatul se duse la fereastră, paşii săi bocănind pe parchetul gol.

— Duvall a mărturisit azi, vorbi el, în sfârşit.

— Asta-i bine, am răspuns, nu-i aşa? Se uita afară, la copacii din scuar.

— Păi, da!…

---

[1] Aici nu se deosebea prea tare de 90% dintre ceilalţi magicieni. Când nu încearcă să se înjunghie pe la spate între ei, îşi ocupă timpul cu lucrurile cele mai fine din lume. Pe listele lor de dorinţe figurează cel mai des canapelele luxoase şi întotdeauna bietul djinn face toată munca de teren. Magicienii persani erau cei mai extravaganţi: a trebuit să mutăm palate dintr-o ţară în alta peste noapte şi să le instalăm pe nori – chiar şi sub apă. A existat un magician care a vrut să aibă un castel din sticlă rezistentă. Lăsând la o parte evidenta lipsă de intimitate, lucrul în sine a fost o greşeală imensă. I l-am făcut într-o seară şi, bucuros, s-a şi instalat în el. A doua zi când a ieşit soarele, pereţii de sticlă au acţionat ca nişte lentile imense şi au absorbit cu putere razele lui. Până în prânz, magicianul şi toţi cei din casă se făcuseră scrum.

[2] Ca să m-ajute să fac această treabă, îmi adusese doi folioţi care arătau ca doi copii orfani. Aveau ochi rotunzi şi feţe ce stârneau mila, capabile să înmoaie şi cea mai dură dintre inimi. Totuşi, erau cam leneşi. I-am pus la proţap deasupra unei flăcări mici şi imediat mi s-au supus, punându-se prompt pe treabă.

— Pentru că puterile mele magice simt că nu eşti teribil de satisfăcut.

— A!... Ba da! Se întoarse cu faţa la mine şi zâmbi forţat. Asta face lumină în privinţa multor lucruri, dar majoritatea se ştiau deja. Am descoperit atelierul în beciul casei lui Duvall – adică văgăuna în care a fost făcut golemul, globul de cristal prin care controla ochiul. E clar, el a comandat creatura!

— Ei, vezi?

— Astăzi ne-am lămurit cu astea. A declarat că de mult voia să îşi extindă autoritatea, să-i pună în inferioritate pe Whitwell şi pe alţii. A ales să se folosească de golem: a creat haos, i-a subminat pe ceilalţi miniştri. După câteva atacuri, negăsindu-se nici o soluţie şi toată lumea fiind zăpăcită, Devereaux a fost mai mult decât fericit să-i dea lui mai multă autoritate. Poliţiei i s-au conferit mai multe puteri; Duvall a primit Departamentul de Securitate. De aici, în timp, ar fi putut să-l dea jos pe Devereaux.

— Mi se pare foarte limpede totul! am comentat.

— Ştiu şi eu... Băiatul lăsă în jos colţurile gurii. Toată lumea e mulţumită: Whitwell şi-a recuperat vechea slujbă, Devereaux şi ceilalţi miniştri şi-au reluat vechile lor ospăţuri prosteşti, Pinn deja a început să-şi reconstruiască magazinul. Jane Farrar a fost eliberată, pentru că nu s-a găsit nici o dovadă că ar fi ştiut de planurile de trădare ale mentorului ei. Toţi sunt mulţumiţi să uite cât mai repede de asta, dar eu nu-s aşa de sigur, totuşi! Nu se leagă nişte lucruri!

— Cum ar fi?

— Duvall a pretins că n-a fost singur în treaba asta. A spus că l-a pus cineva să facă totul, un tip cu carte pe care îl cheamă Hopkins. Ne-a povestit că Hopkins i-a adus ochiul golemului şi l-a învăţat cum să-l folosească. Zice că Hopkins l-a pus în legătură cu mercenarul bărbos şi l-a încurajat să-l trimită pe acesta din urmă la Praga, să dea de Kavka.

Când mi-am început investigaţiile, Duvall l-a contactat pe mercenar în Praga şi i-a spus să mă oprească, dar Hopkins ar fi fost creierul întregii operaţiuni. Şi cred asta – Duvall nu era destul de deştept să plănuiască totul de unul singur. El e şeful unei haite de vârcolaci, dar nu-i un mare magician. Dar putem să dăm noi de Hopkins? Nu! Nu-l cunoaşte nimeni, nu se ştie unde locuieşte. Nici nu e de găsit! Parcă nici n-ar exista.

— Poate că nici nu există.

— Aşa cred şi ceilalţi! Sunt de părere că Duvall nu încearcă decât s-arunce vina pe altcineva şi se presupune acum că ar fi participat şi în conspiraţia lui Lovelace. Drept dovadă ar fi mercenarul, dar nu ştiu ce să zic…

— Puţin probabil! am răspuns. Duvall a fost şi el închis în marea pentagramă din sala de la Heddleham Hall, alături de ceilalţi, nu-i aşa? Dar cred că Hopkins a participat totuşi şi atunci. El e punctul de legătură, dacă ai putea să-l găseşti.

Oftă.

— Ăsta-i un „dacă” cu „D” mare!

— Poate că Duvall ştie mai multe decât spune. E posibil să mai povestească.

— Dar nu acum! Băiatul păru dintr-odată şi mai abătut; arăta brusc obosit şi îmbătrânit. După interogatoriul de azi după-amiază, când a fost dus înapoi în celulă, s-a transformat în vârcolac, şi-a atacat gardianul şi a rupt gratiile de la o fereastră.

— Şi a scăpat?

— Nu chiar! Era la etajul cinci.

— A!

— Mda! Băiatul venise în dreptul poliţei goale a şemineului şi pipăia marmura. Reluă: A doua nelămurire este spargerea de la Westminster Abbey şi problema Toiagului! Duvall a recunoscut că a trimis golemul să mi-l ia acum două zile – era o ocazie prea bună ca s-o rateze, vorba lui! Dar a jurat că n-a avut nimic de-a face cu

Rezistenţa şi nici cu pătrunderea în mormântul lui Gladstone. Băiatul lovi cu palmele în piatră. Cred că va trebui să mă mulţumesc cu atât, ca şi ceilalţi. Măcar dacă fata n-ar fi murit, ar fi putut să ne spună mai multe! …

Am scos un soi de sunet afirmativ, dar n-am mai zis nimic. Faptul că Kitty era în viaţă era un simplu amănunt – nu era cazul să-l amintesc. Şi nici că îmi povestise destul de multe despre spargerea de la mănăstire şi despre implicarea pe care o avusese domnul Hopkins în afacerea asta. Nu era treaba mea să-i zic astea lui Nathaniel. Eu nu eram decât un servitor umil. Făceam doar ce mi se spunea. Şi, în plus, băiatul nici nu merita.

— Ai stat mult timp cu ea, se auzi el dintr-odată. Aţi vorbit? Se întoarse repede cu faţa la mine.

— Nu!

Presupun că-i era prea frică.

— Din contră! Mă privea dispreţuitoare. Mormăi.

— Păcat că era aşa de îndărătnică! Avea nişte calităţi… admirabile.

— A, le-ai remarcat, aşa-i? Credeam că erai prea ocupat să-ţi calci promisiunea faţă de ea ca să mai observi ceva. Se îmbujoră.

— Nu prea aveam de ales, Bartimaeus…!

— Nu mă lua cu de-astea! l-am repezit Ar fi putut şi ea să aleagă să te lase să mori! Băiatul bătu din picior.

— Nu te las să-mi critici tu acţiunile!

— Nu de acţiuni vorbesc! Mă revoltă morala ta!

— Şi cu atât mai puţin să-mi critici morala! Eşti un demon, ai uitat? De ce-ar conta pentru tine?

— Nu contează! Îmi încrucişasem braţele în dreptul pieptului. Chiar nu contează deloc! Nu-i treaba mea faptul că un simplu om de rând a fost mai onorabil decât ai să fii tu vreodată! Faci cum vrei!

— Aşa am să fac!

— Bine!

— Bine!

Preţ de câteva minute, ne încinseserăm amândoi în acea scurtă dispută, înfuriindu-ne la fiecare replică, dar, într-un fel, gândul nu ne era la ceartă.

După o pauză în care el se uită într-un colţ al şemineului, iar eu am cercetat o crăpătură din tavan, băiatul rupse tăcerea:

— Dacă vrei să ştii, mârâi el, am vorbit cu Devereaux şi i-am eliberat din închisoare pe copiii lui Kavka. S-au întors în Praga. M-a costat o serie de favoruri să reuşesc să fac asta, dar am făcut-o!

— Ce nobil din partea ta!

N-aveam chef să-l bat pe spate prieteneşte. Se încruntă.

— Oricum erau nişte spioni de nivel mic, nu meritau păstraţi.

— Bineînţeles! Altă pauză. Într-un târziu am intervenit: Ei, totu-i bine când se termină cu bine! Ai obţinut tot ce ţi-ai dorit! Am făcut un gest larg cu mâna prin cameră. Uită-te cât de mare e încăperea asta! Poţi s-o umpli cu câtă mătase şi argintărie vrei! Şi nu numai atât, eşti mai puternic ca oricând şi ai scăpat de sub controlul doamnei Whitwell!

Se înveseli puţin la vorbele mele.

— Asta-i adevărat!

— Desigur, eşti de asemenea complet singur şi lipsit de prieteni, am continuat eu, şi toţi colegii se tem de tine şi nu vor decât să-ţi facă rău! Şi dacă ajungi prea puternic, prim-ministrul va deveni paranoic şi o să găsească o scuză să renunţe la tine! Dar, hei, toţi avem probleme!

Mă privi răutăcios.

— Ce perspectivă fermecătoare îmi prezinţi!

— Am o mulţime! Şi dacă nu mai vrei să mai asculţi şi altele, te sfătuiesc să mă alungi în secunda asta! Se împlinesc cele şase săptămâni, adică legătura mea cu tine se încheie aici. Mă doare esenţa şi m-am săturat de atâta creme albe.

Înclină scurt din cap.

— În regulă! O să respect înţelegerea noastră.

— Î? O, bun! Eram un pic surprins. Vă spun drept, m-aşteptam să mai stea, ca de obicei, să negocieze înainte de a fi de acord să mă lase să plec. Ştiţi, ca atunci când faci cumpărături într-un bazar din Orient: trebuie neapărat să te târguieşti! Dar, probabil, se simţea prea vinovat că o trădase pe fată.

Indiferent care o fi fost motivul, mă conduse în tăcere sus la etajul al doilea, unde era camera sa de lucru. Aceasta era încărcată cu obişnuitele pentagrame şi accesorii magice. Am îndeplinit procedura iniţială într-o tăcere de mormânt.

— Dacă vrei să ştii, spuse el miorlăit, nu mă laşi singur de tot! Diseară mă duc la teatru. Bunul meu prieten, Quentin Makepeace m-a invitat la premiera ultimei sale piese.

— Sună chinuitor de palpitant!

— Chiar e! Se strădui cât putu să facă o faţă mulţumită. Ei, eşti gata?

— Da! am răspuns, salutând milităreşte. Îmi iau rămas-bun de la magicianul John Mandrake! Să trăiască mult şi să nu mă mai invoce vreodată!... Apropo – ai observat ceva?

Magicianul se opri cu braţele în aer, pregătit să spună incantaţia.

— Ce?

— N-am spus „Nathaniel”! Asta pentru că te văd acum mai mult ca Mandrake. Aproape că nu mai eşti băiatul care era cândva Nathaniel.

— Bun! răspunse el aspru. Mă bucur că ai sesizat asta în sfârşit! Tuşi să-şi dreagă glasul. Aşadar, rămas-bun, Bartimaeus!

— Adio!

Începu să rostească vraja şi dus am fost. Nu mai aveam timp să stau să-i arăt unde n-avea dreptate.

48
Kitty

Doamna Hyrnek îşi luase rămas-bun în faţa intrării în vamă, iar Kitty şi Jakob merseră singuri mai departe, în josul cheiului. Feribotul se pregătea de plecare; scotea fum pe coşuri, iar pânzele i se umflau sub adierea răcoroasă. Ultimii pasageri urcau pe un culoar de la pupa cu o prelată viu colorată, în vreme ce undeva înaintea lor, pe punte, mai mulţi bărbaţi cărau nişte bagaje. Pe cer se învârteau pescăruşi cu glasuri răguşite.

Jakob era îmbrăcat cu un costum maro-închis şi purta pe cap o pălărie albă cu boruri largi, trasă mult pe ochi ca să-i acopere faţa. Într-una din mâinile înmănuşate ducea o mică geantă de piele.

— Ai actele? îl întrebă Kitty.

— Pentru a zecea oară îţi răspund că da! Băiatul avea încă plânsul în gât după despărţirea de mama sa, lucru care îl făcea irascibil.

— Nu-i o călătorie lungă, zise împăciuitoare fata. O să ajungi mâine acolo!

— Ştiu! răspunse el trăgând de marginea pălăriei. Crezi că o să reuşesc să urc?

— O, da! Doar nu ne caută pe noi. Paşaportul e numai o măsură de precauţie.

— Mda… Dar cu faţa mea…!

— N-o să se uite insistent, ai încredere în mine! Şi, dacă e ceva, vin imediat după tine! Îi laşi geanta hamalului?

— Da!

— Atunci du-te şi dă-i-o! Te aştept!

Băiatul ezită o secundă, apoi se îndepărtă. Kitty se uită după el cum trece încet prin mulţimea grăbită şi fu încântată să vadă că nimeni nu îi dădea vreo atenţie.

Sirena vaporului şuieră şi undeva, în apropiere, sună un clopoţel. Cheiul era animat de o grămadă de oameni: marinari, hamali şi negustori care mergeau repejor în toate direcţiile, primind ultimele ordine sau schimbând scrisori şi pachete. Pe puntea feribotului mulţi dintre cei îmbrăcaţi stăteau lângă bară, cu chipurile luminate de bucurie, vorbind veseli între ei în zeci de limbi străine. Erau bărbaţi şi femei din tărâmuri îndepărtate – din Europa, Africa, Bizanţ şi Orient... Gândindu-se la asta, inima lui Kitty bătu mai repede, şi fata oftă. Şi-ar fi dorit tare mult să-i însoţească şi ea. Ei, poate că pe viitor va merge şi ea. Mai întâi, avea altceva de făcut în dimineaţa aceea teribilă când ei doi scăpaseră, s-au dus la fabrica Hyrnek, unde fraţii lui Jakob i-au ascuns într-o cameră goală, secretă, a cărei intrare era ferită, undeva, în spatele unei tiparniţe. Acolo, în zgomotul atelierului şi în aerul îmbâcsit de fum, cu miros de piele, Kitty fu îngrijită, până ce-i trecură rănile şi se înzdrăveni. Între timp, familia Hyrnek se pregăti pentru inevitabilele repercusiuni, percheziţii şi amenzi. Trecu o zi. Poliţia nu sosi. Auziră vestea marşului golemului prin Londra, apoi aflară de căderea lui Duvall şi de promovarea în funcţie a lui Mandrake. Dar nici o vorbă despre ei, fugarii. Nu avură loc percheziţii şi nici represalii. În fiecare dimineaţă la fabrică soseau comenzile magicienilor, ca de obicei. Era foarte curios. Se părea că Jakob şi Kitty fuseseră uitaţi cu totul.

Seara, după vreo două zile, toţi membrii familiei se adunară în camera secretă şi se sfătuiră. În ciuda aparentei indiferenţe a autorităţilor, familia considera că rămânerea în Londra a lui Jakob şi a lui Kitty era foarte riscantă. Mai ales Jakob era vulnerabil cu faţa sa inconfundabilă. Nu putea rămâne la nesfârşit în fabrică, iar mai devreme sau mai târziu era posibil ca magicianul Mandrake, demonul lui sau unul dintre tovarăşii săi să-l găsească. Trebuia să meargă într-un loc sigur. Doamna Hyrnek îşi exprimă opinia tare şi cu convingere.

Când tăcu, soţul ei se ridică în picioare; printre câteva pufăieli trase din pipa sa din lemn de scoruş, domnul Hyrnek făcu calm o sugestie. Dibăcia familiei sale în ceea ce priveşte tipăritul, zise el, le dăduse deja ocazia să se răzbune pe Tallow, schimbându-i ceva în cărţile sale, astfel încât vrăjile proprii să ducă la distrugerea sa. Deci le va fi simplu să falsifice nişte documente, cum ar fi nişte acte de identitate noi, paşapoarte şi altele, astfel încât să le fie uşor ambilor copii să iasă din ţară. S-ar putea duce pe continent, unde erau deschise alte tipografii ale familiei Hyrnek – de exemplu: în Ostende, Bruges sau Basel – şi unde ar fi primiţi foarte bine.

Sugestia aceasta fu primită cu chiote generale, iar Jakob acceptă imediat: nu mai avea de gând să aibă iar de furcă cu magicienii. La rândul ei, Kitty remarcă absentă:

— Ce drăguţ din partea dumneavoastră, cât de amabili sunteţi!

În timp ce fraţii se apucară să falsifice documentele, iar doamna Hyrnek şi Jakob începură să pregătească proviziile pentru călătorie, Kitty rămase în cameră şi căzu pe gânduri. După două zile de analiză de una singură, îşi anunţă hotărârea celorlalţi: Nu intenţiona să plece în voiaj în Europa!

Pălăria albă cu boruri largi se îndreptă iute spre ea, venind din mulţime; Jakob zâmbea acum şi păşea mai sprinten.

— I-ai dat valiza? întrebă fata.

— Da! Şi ai avut dreptate – nici nu m-a privit insistent! Băiatul se uită de-a lungul culoarului, apoi la ceasul de la mână. Ştii, mai am doar cinci minute! Mai bine m-aş urca la bord!

— Da! Ei… atunci, la revedere!

— La revedere!… Auzi, Kitty…?

— Da?

— Să ştii că îţi sunt recunoscător pentru ce-ai făcut, că m-ai salvat şi toate alea! Dar sincer!… Tot cred că eşti o

fraieră!

— A, hai noroc!

— Ce faci rămânând aici? Consiliul de la Bruges e format din oameni de rând; magia abia dacă mai e folosită în oraş. Vărul meu mi-a spus că nici nu-ţi vine să crezi ce libertate e acolo – sunt biblioteci, săli de dezbateri, chiar în stradă! Închipuie-ţi, nici nu există stare de asediu cu vreo anumită oră de stingere impusă! Imperiul aproape că nu intervine în treburile lor. E un oraş bun pentru comerţ! Iar dacă vrei să continui cu… Băiatul se uită precaut în jur şi continuă: Cu grupul tău, ştii tu, vărul meu crede că se pot face legături puternice acolo cu mişcările clandestine! Ar fi mai sigur…

— Ştiu! Kitty îşi îndesă mâinile în buzunare şi pufni. Ai dreptate! Şi ai tăi au dreptate! Dar, într-un fel, tocmai asta-i problema! Cred că trebuie să rămân aici, unde se petrece atâta magie şi demonii încă există!

— Dar de ce?

— Nu mă înţelege greşit, sunt recunoscătoare pentru identitatea asta nouă! Fata îşi pipăi buzunarul de la geacă şi simţi cum foşnesc în el actele. Doar că – ei! – sunt nişte lucruri pe care mi le-a zis demonul Bartimaeus… şi care m-au pus pe gânduri!

Băiatul scutură din cap.

— Asta nu pot să pricep! Te iei după vorbele unui demon – cel care m-a răpit, care te-a ameninţat…

— Ştiu! Doar că nu era deloc aşa cum m-aşteptam! Mi-a vorbit despre trecut, despre tipare care se repetă, despre ascensiunea şi declinul magicienilor de-a lungul istoriei. Se întâmplă Jakob, iar şi iar. Nimeni nu reuşeşte să spargă ciclul ăsta – nici oamenii de rând, nici demonii, nici magicienii. Suntem cu toţii prinşi în el, captivi într-o roată a urii şi a fricii…

— Eu nu, anunţă răspicat băiatul, eu ies!

— Crezi că Bruges e sigur? Fii serios! „Imperiul aproape că nu intervine” – asta ai spus! Faci încă parte din el, indiferent că-ţi place sau nu! De asta vreau să

rămân aici, unde am informaţii. Există biblioteci mari, Jakob, unde magicienii îşi păstrează toate dosarele istoriei. Pennyfeather îmi povestea despre ele. Dacă aş putea avea acces la ele, să-mi iau o slujbă undeva… Aş putea învăţa ceva – mai ales despre demoni! Fata ridică din umeri. Încă nu ştiu destul, asta-i tot!

Băiatul pufni.

— Bineînţeles că nu ştii! Nu eşti o afurisită de magiciană!

— Dar din ce mi-a povestit Bartimaeus, nici magicienii nu ştiu prea multe despre demoni. Doar se folosesc de ei. Tocmai asta-i ideea! Noi – în Rezistenţă – nu ajungeam la nici un rezultat! Eram la fel de răi ca magicienii, folosindu-ne de magie fără s-o înţelegem. De fapt, ştiam deja asta, iar, într-un fel, Bartimaeus mi-a întărit convingerea! Dacă l-ai fi auzit, Jakob!

— Cum spuneam, eşti o fraieră! Auzi, ăsta-i al meu!

Se auzi semnalizând răsunător şi grav o sirenă, de undeva de pe feribot; deasupra lui, pescăruşii continuau să zboare în cerc. Băiatul se aplecă şi o îmbrăţişă scurt. Fata îl sărută pe obraz. Jakob adăugă:

— Ai grijă să nu fii omorâtă! Să-mi scrii! Ai adresa!

— Sigur!

— Ne vedem în Bruges! Până la sfârşitul lunii. Fata rânji.

— Mai vedem!

Îl urmări cu privirea cum parcurge repejor pontonul spre punte, îşi prezintă actele în faţa unui însoţitor de bord, primeşte un timbru pe paşaport şi urcă pe punte. Prelata fu îndepărtată, iar pontonul retras la mal. Jakob se postă şi el la bară. Îi făcu fetei cu mâna, în vreme ce vaporul se îndepărta. Asemenea celorlalţi călători, faţa îi era veselă şi luminoasă. Kitty zâmbi, scormoni în buzunar şi scoase o batistă murdară. O flutură în direcţia vaporului, până când acesta făcu o cotitură pe un braţ al Tamisei şi îl pierdu din ochi.

Apoi Kitty băgă batista la loc în buzunar, se întoarse şi

porni spre ieşirea din port. Curând, se pierdu şi ea în mulţime.

STĂPÂNEȘTE DEMONII ȘI STRĂBATE TIMPUL,
ÎMPREUNĂ CU BARTIMAEUS!

Ce faci dacă ești magician și ai dat de bucluc?
E simplu: chemi în ajutor un demon! Dar dacă spiritul invocat e și leneș, și șmecher? Atunci chiar că ai încurcat-o! Nu e și cazul lui Nathaniel, tânărul vrăjitor uns cu toate... poțiunile. Nu s-au inventat încă problemele pe care el să nu le poată rezolva. Oare?...

O CARTE PREMIATĂ CU:

- GRAND PRIX DE L'IMAGINAIRE (FRANȚA, 2006)
- MYTHOPOEIC FANTASY AWARD FOR CHILDREN'S LITERATURE (UNIVERSITY OF OKLAHOMA, 2006)
- BOSTON GLOBE / HORN BOOK HONOR (SUA, 2004)
- LANCASHIRE CHILDREN'S BOOK AWARD (MAREA BRITANIE, 2005)